

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

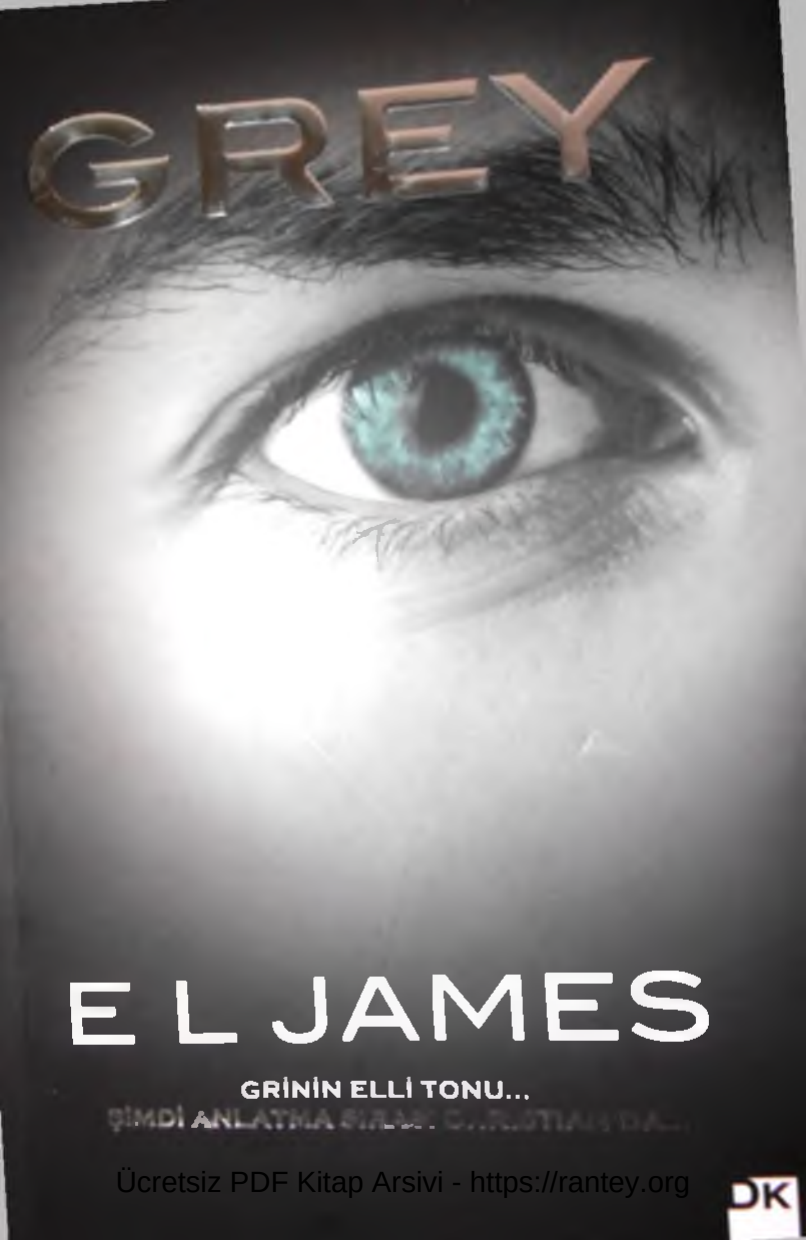
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GREY

EL JAMES

GRİNİN ELLİ TONU...

ŞİMDİ ANLATMA SİYAHİ ÇİZGİLERİNİN DALLARI...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DK

SENDE BİR ŞEYLER VAR ANASTASIA.
UZAK DURAMIYORUM SENDEN.
ATEŞE UÇAN PERVANE GİBİYİM.
SENİ FENA HALDE İSTİYORUM, HEM DE TAM ŞU ANDA...

GRİNİN ELLİ TONU... BU KEZ ANLATMA SIRASI CHRISTIAN GREY'DE...

E L James, dünyanın dört bir yanında milyonlarca okuru kendine esir eden bu aşk hikâyesine, Christian'ın kendi ağzından; onun düşünceleri, duyguları ve hayalleriyle yepyeni bir bakış açısı getiriyor.

CHRISTIAN GREY her konuda kontrolü elinde tutmayı seviyor; dünyası düzenli, disiplinli ve bomboş - ta ki Anastasia Steele, biçimli bacalıları m birbirine girmiş uzun kahverengi saçlarıyla ofisine düğene kadar, Christian onu unutmaya çalışsa da anlayamadığı ve karşı koyamadığı bir duygu fırtınasına kapılıyor. Daha önce tanıdığı bütün kadınların aksine utangaç, saf Ana sanki Christian'ın "iş dünyasının züppe harika çocuğu" maskesinin altındaki buz gibi, yaralı kalbini görüyor.

Ana'yla birlikte olmak Christian'ı her gece uykularını kaçıran çocukluk korkularından kurtarabilecek mi? Yoksa karanlık cinsel arzuları, kontrol takıntısı ve kendine duyduğu derin nefret bu kızı uzaklaştırıp ona sunduğu hassas kalbi parçalayacak mı?

Yetişkin Okurlar İçin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranterey.org>

E L James, yirmi beş yıl boyunca televizyon için çalıştıktan sonra çocukluk hayalinin peşinden gitmeye karar verdi ve okurların âşık olacağı hikâyeler yazmaya başladı. Sonuç, *Grinin Elli Tonu* adlı erotik romans ve devam kitapları *Karanlığın Elli Tonu* ile *Özgürlüğün Elli Tonu* oldu. Üçleme bütün dünyada 52 dile çevrilerek 125 milyonun üzerinde sattı.

E L James, 2012’de Barbara Walters’ın “Yılın En Etkileyici 10 Kişisi”, ayrıca *Time* dergisinin “Dünyanın En Etkili Kişileri” arasında yer aldı ve *Publisher Weekly* tarafından “Yılın Kişisi” seçildi. *Grinin Elli Tonu*, *New York Times* En Çok Satanlar Listesi’nde art arda 133 hafta boyunca kaldı ve 2015’te James’in yapımcısı olduğu film uyarlaması, Universal Pictures’a dünya çapında gişe rekorları kırdırdı.

E L James, roman yazarı ve senarist kocası Niall Leonard ve iki oğluyla birlikte Batı Londra’da yaşıyor. Bir yandan serinin *Karanlığın Elli Tonu* ve *Özgürlüğün Elli Tonu* kitaplarının sinema versiyonları için yapımcılığı sürdürürken diğer yandan romanlar yazmaya devam ediyor.

UYARI: Yetişkin okurlar içindir. Ünsel İçerikli bölümler barındırır.

GREY

Orijinal adı: Grey

© 2011, 2015 Fifty Shades Ltd.

Yazan: E L James

İngilizce aslından çeviren: İstem Erdener Gökalp

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

1. baskı / Eylül 2015 / ISBN 978-605-09-2949-2

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Sqicedragon ve Megan Wilson

Kapak fotoğrafı: © ra2studio

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 12026

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 72 00 / Faks (212) 355 83 06

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Grey

E L James

Çeviren: İstem Erdener Gökalp

Bu kitap, onu yazmamı sürekli, ısrarla, bıkmıp usanmadan
isteyen okurlarıma ithaf edilmiştir.
Benim için yaptığınız her şeye teşekkürler.
Beni çok mutlu ediyorsunuz.

9 Mayıs 2011, Pazartesi

Üç arabam var. Yerde çok hızlı gidiyorlar. Hem de çok. Biri kırmızı. Biri yeşil. Biri de sarı. Yeşil olanı seviyorum. En güzeli o. Arabalarımı annem de seviyor. Annem arabalarla ve benimle oynayınca çok seviniyorum. Onun sevdiği araba, kırmızı olan. Bugün kanepede oturuyor ve duvara bakıyor. Yeşil araba haliya uçuyor. Peşinden kırmızı araba. Sonra da sarı. Çaat! Ama annem görmüyor. Bir daha çarpıştırıyorum. Çaat! Ama annem görmüyor. Yeşil arabayla annemin ayağını hedef alıyorum. Ama yeşil araba kanepenin altına kaçıyor. Alamıyorum. Elim boşluğa giremeyecek kadar büyük. Annem görmüyor. Yeşil arabamı istiyorum. Ama annem kanepede oturmuş, duvara bakmaya devam ediyor. *Anne. Arabam.* Beni duymuyor. *Anne.* Elinden tutup çekiyorum ama o geriye yaslanıp gözlerini kapatıyor. *Şimdi olmaz bacaksız. Şimdi olmaz* diyor. Yeşil arabam kanepenin altında kalıyor. Hep orada duruyor. Onu görebiliyorum. Ama ulaşamıyorum. Yeşil arabam artık belli belirsiz görünüyor. Üstü gri tüyler ve tozla kaplandı. Onu geri istiyorum. Ama ulaşamıyorum. Ona bir daha hiç ulaşamayacağım. Yeşil arabam kayıp. Kayıp. Bir daha da onunla hiç oynayamayacağım.

Gözlerimi açıyorum ve rüyam sabahın erken ışıklarıyla sikkeliyor. *Bu ne biçim rüyaydı böyle?* Rüyaya ait görüntüler zihnimden uzaklaşırken, bazı parçaları yakalamaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Çoğu sabah yaptığım gibi aklımdan uzaklaştırmaya çalışarak yataktan çıkıyorum ve giyinme odamdan yeni yıkanmış bir eşofman alıyorum. Dışarıda, kurşuni gökyüzü yağmuru haber veriyor. Bugün hiç de yağmurun altında koşma havamda değilim. Üst kattaki spor salonuma gidiyorum, sabah ekonomisi haberlerini izlemek için televizyonu açıyorum ve koşu bandına çıkıyorum.

Bugün yapacaklarımı aklımdan geçiriyorum. Toplantılardan başka bir şey yok – sadece daha sonra kişisel antrenörüm gelecek, ofisimde biraz egzersiz yapacağız. Bastille'le kapışmaya her zaman varım.

Elena'yı arasam mı?

Evet. Belki. Hafta sonuna doğru bir akşam yemeği yiyebiliriz.

Nefes nefese kalınca koşu bandını durduruyorum ve monoton bir güne daha başlamak için alt kattaki duşa iniyorum.

Çalışma odamın kapısında dikilen Claude Bastille'i başımdan savmak için, "Yarın görüşürüz" diye homurdanıyorum.

"Bu hafta golf oynuyoruz Grey." Bastille, golf sahasında kazanacağı zaferden emin, gayet kibirli sırtıyor.

Arkasını dönüp giderken ona sert sert bakıyorum. Giderken söyledikleri yarama tuz basıyor, çünkü bugünkü antrenmanımızda kahramanca girişimlerime rağmen kişisel antrenörüm bana dünyanın kaç bucak olduğunu gösterdi. Bastille, beni yenebilen tek kişi ve şimdi de beni golf sahasında benzetmek istiyor. Golften hiç hoşlanmıyorum ama çimlerin üstünde o kadar çok iş bağlanıyor ki oradaki derslerine de katlanmak zorundayım... ve bunu itiraf etmek hiç hoşuma gitmiyor ama, Bastille'e karşı oynamak, beni golfte gerçekten geliştiriyor.

Pencereden Seattle'ın silüetine bakarken o tanıdık iç sıkıntısı istemesem de su yüzüne çıkıyor. Ruh halim de hava kadar tatsız ve gri. Bir günümün diğerinden hiçbir farkı yok. İlgimi çekecek bir şeyler olsun istiyorum. Bütün hafta sonu çalıştım ve şimdi de çalışma odamın sınırları içinde hapsolmuş, kendimi huzursuz hissediyorum. Bastille'le yaptığımız boks maçından sonra böyle hissetmemem gerek aslında. Ama hissediyorum işte.

Kaşlarım çatılıyor. Son zamanlarda ilgimi çeken tek şeyin, Sudan'a iki gemi yükü kargo gönderme kararım olduğunu hatırlayınca bir an kendime geliyorum. Bu da bana, Ros'un simdiye kadar hesaplar ve lojistik bilgisiyle gelmiş olması gerekti-

ğini hatırlatıyor. *Neyi bekliyor ki lanet olası?* Programıma bakıp telefona uzanıyorum.

Kahretsin. WSU okul gazetesinden ısrarcı Bayan Kavanagh'la bir röportaja katlanmak zorundayım. *Ne halt etmeye kabul ettim ki ben bunu?* Röportaj vermekten hiç hoşlanmam – doğru düzgün bilgisi olmayan kıskanç insanların özel hayatıma burunlarını sokmak için sordukları aptalca sorular... *Üstelik kız daha bir öğrenci.* Telefon çalıyor.

“Evet!” diyorum, hırsımı Andrea’dan çıkarmak ister gibi, sanki bu onun suçu. Röportajı en azından kısa kesebilirim.

“Bayan Anastasia Steele sizinle görüşmek için burada Bay Grey.”

“Steele mi? Katherine Kavanagh’ı bekliyordum.”

“Gelen, Bayan Anastasia Steele efendim.”

Beklenmedik durumlardan nefret ederim. “İçeri alın.”

Bak sen... Demek Bayan Kavanagh meşgul. Kavanagh Medya’nın sahibi babasını, Eamon’ı tanırım. Birlikte iş yapmıştık. Gözü açık bir işadamı ve mantıklı bir insana benziyor. Bu röportajı da ona iyilik olsun diye kabul ettim – bana uyan ileri bir tarihte karşılığını almayı düşündüğüm bir iyilik. Ayrıca itiraf etmeliyim ki kızını da hafiften merak ediyordum. Armut dibine düşmüş mü, bir görmek istiyordum.

Kapıda bir gürültü patırtı kopunca ayağa fırlıyorum. Uçuşan kestane rengi saçlar, solgun bacaklar ve kahverengi botlar balıklama ofisime dalyor. Bu tür sakarlıklara karşı doğuştan bir tahammülsüzlüğüm vardır; yine de rahatsızlığımı bastırarak, ellerinin ve dizlerinin üzerine kapaklanan kıza doğru koşuyorum. Zayıf omuzlarından kavrayarak, ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

Berrak, mahcup gözler gözlerimle buluşuyor ve beni olduğum yere çiviliyor. Olabilecek en sıradışı renkte gözleri, uçuk mavi ve saf. Bir an dehşete kapılıyorum, sanki içimi görüyor bu gözler ve kendini – ırlak hissediyorum. Bu düşünce sinir bozucu; hemen aklımdan savuşturuyorum.

Masum, uçuk gül renginde sevimli bir yüzü var ve tam şu anda kızarıyor yüzü. Teninin her yeri böyle kusursuz mu acaba ve bir değneğin iziyle pembe ve sıcak olduğunda nasıl görünür diye merak ediyorum.

Lanet olsun.

Yaramaz düşüncelerimin gidişatı beni ürkütüyor. Onları susturmaya çalışıyorum. *Neler düşünüyorsun böyle Grey?* Bu kız çok çok genç daha. Ağzı açık bana bakıyor şu an ve ben de gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. *Tamam bebek, tamam, buna yüz diyorlar ve sadece dış görünüş.* O gözlerden bu hayran bakışları def etmem gerek ama hadi bunu yaparken biraz eğlenelim!

“Bayan Kavanagh. Ben Christian Grey. İyi misiniz? Oturmak ister misiniz?”

İşte yine yüzü kızardı. Kendini toparlarken onu inceliyorum. Oldukça çekici – zayıf, solgun bir kız, saç lastiğinin zar zor tuttuğu koyu renk bir atkuyruğu var.

Bir kumral.

Evet, çekici bir kız. O utangaç bir özrün ilk kelimelerini gevelerken elimi uzatıyorum, elini elime yerleştiriyor. Teni serin ve yumuşak ama el sıkışması şaşırtıcı biçimde güçlü.

“Bayan Kavanagh rahatsız; o yüzden beni gönderdi. Umarım sizin için sorun yoktur Bay Grey.” Cılız sesinde çekingen bir ahenk var ve uzun kirpikleri kanat çırpıyor sanki, gözlerini kırıştırıp duruyor.

Ofisime pek de zarif olmayan girişini hatırlıyorum. Sesimden nasıl da eğlendiğimi ele veren tonu gizleyemeden kim olduğunu soruyorum.

“Anastasia Steele. Kate’le... şey... Katherine’le... şey... Bayan Kavanagh’la WSU Vancouver’da İngiliz edebiyatı okuyorum.”

Çekingen, kitap kurdu tiplerden ha? Öyle görünüyor. Kötü giyinmiş; ince yapısı şekilsiz bir kazağın, kahverengi bir çan eteğin ve bağcıklı botların ardına gizlenmiş. Bu kızın azıcık tarz duygusu yok mu? Gergin bir şekilde etrafa bakıyor – ne-

dense bir tek bana bakmadığını fark ediyorum eğlenerek.

Bu genç kadın nasıl gazeteci olabilir? Kendinden emin olmakla yakından uzaktan ilgisi yok. Telaşlı, uysal... itaatkâr. Uygunsuz düşüncelerimle dalgınlaşıyorum. Başımı sallıyorum ve ilk izlenimlerin doğru çıkıp çıkmadığını düşünüyorum. Birkaç basmakalıp söz geveleyerek oturmasını söylüyorum. Sonra zeki bakışlarının ofisimdeki tabloları değerlendirdiğini fark ediyorum. Daha farkına bile varamadan kendimi tabloları açıklarken buluyorum. “Yerel bir sanatçı. Trouton.”

Trouton’un işlerinin enfes, ince sanatkarlığında kaybolmuş hülyalı bir sesle, “Çok güzeller. Olağanı olağanüstü yaparak yüceltmiş” diyor. Profili zarif –kalkık bir burun, yumuşak, dolgun dudaklar– ve sözleriyle de tam olarak benim duygularımı ifade etti. *Olağanı olağanüstü yaparak yüceltmiş*. Keskin bir gözlem. Bayan Steele zeki biri.

Onaylıyorum ve kızarıklık yüzüne bir kez daha yavaşça yayılırken büyülenmiş gibi onu izliyorum. Karşısına otururken düşüncelerimi dizginlemeye çalışıyorum. Büyük çantasından kırışmış kâğıtlar ve dijital bir kayıt cihazı çıkarıyor. Amma da sakar! Lanet olası şeyi iki defa Bauhaus sehpanın üzerine düşürüyor. Bunu daha önce hiç yapmadığı belli ama anlamadığım bir sebeple bunu eğlenceli buluyorum. Normal şartlarda bu kadar sakarlık sinirimi tepeme çıkarırdı ama şimdi gülümsememi işaretparmağımın altına saklayarak, cihazı onun yerine çalıştırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Beceriksizce çabalayıp, giderek daha da panikledikçe, aklımdan motor becerilerini bir binici kırbacıyla geliştirebileceğim geçiyor. Ustaca kullanıldığında en ürkeğini bile dize getirebilir. Bu başıboş düşünce koltuğumda yer değiştirmeme sebep oluyor. Başını kaldırıp bana kaçamak bir bakış atarak, dolgun alt dudaklarını ısırtıyor.

Siktir! Bu ağzın ne kadar davetkâr olduğunu nasıl fark etmedim?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“A-affedersiniz, pek alışık degilim de buna...”

Belli oluyor bebek ama şu anda umrumda bile değil, çünkü gözlerimi ağzından alamıyorum.

“Acele etmeyin Bayan Steele.” Benim de yaramaz düşüncelerimi hizaya getirmek için bir dakikaya daha ihtiyacım var.

Grey... kes şunu, hemen.

İçten ve beklentili bir ifadeyle, “Cevaplarınızı kaydetmemin bir sakıncası var mı?” diye soruyor.

Kahkaha atmak istiyorum. “Kayıt cihazını ayarlamak için bu kadar uğraştıktan sonra mı soruyorsunuz?”

Kocaman, bir an boş bakan gözlerini kırıştırıyor. Alışık olmadığım bir suçluluk azabına kapılıyorum.

Puştluk yapmayı kes Grey. “Hayır, sakıncası yok.” O bakışın sorumlusu olmak istemiyorum.

“Kate, yani Bayan Kavanagh röportajın ne için yapıldığını söylemiş miydi?”

“Evet, okul gazetesinin mezuniyet sayısı için. Bu yılki mezuniyette diploma töreni konuşmasını ben yapacağım çünkü.” Şu konuşmayı ne halt yemeye kabul ettim bilmiyorum. Halkla ilişkilerden Sam, WSU’nun çevrebilimleri bölümünün daha çok bağış toplayabilmek için, onlara yaptığım bağışa yaraşır bir reklama ihtiyaçları olduğunu söylüyor. Konu medyada görünmek olduğunda Sam her yola başvurabilir.

Bayan Steele sanki bunu yeni öğreniyormuş gibi bir kez daha gözlerini kırıştırıyor ve bu durum hoşuna gitmemiş gibi görünüyor. Röportaja gelmeden önce hiç araştırma yapmamış mı? Bunu bilmesi gerekirdi. Bu düşünce beni rahatsız ediyor. Çok... can sıkıcı; vaktimi çalan birinden bekleyeceğim bir davranış değil.

“Güzel. Birkaç sorum var Bay Grey.” Bir saç tutamını kulağının arkasına atarak, beni rahatsız düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

“Ben de öyle düşünmüştüm” diyorum soğuk bir sesle. Hadi biraz kıvılcaksın. *Ücretsiz PDF Kitap Arşivi* <https://arantey.org> dikleştirip küçük omuzlarını geriye atıyor. İşini yapmaya ni-

yetli. Öne eğilip kayıt cihazının düğmesine basıyor ve buruşuk notlarına göz atarken kaşlarını çatıyor.

“Böylesine bir imparatorluk yaratmak için çok gençsiniz. Başarınızı neye borçlusunuz?”

Bundan daha iyisini yapabileceğinden eminim. Ne sıradan bir soru! Zerre kadar orijinal değil. Hayal kırıklığına uğradım. Her zamanki cevabımı verip, çok özel insanlarla çalıştığımı söylüyorum. Güvendiğim insanlarla. Birine güvendiğim ölçüde de iyi maaş veririm – falan filan...

Ama Bayan Steele, işin gerçeği şu ki yaptığım işte iyiyim. Benim için işler devrilen bir kütükten atlamak gibidir. Zor durumda, kötü yönetilen şirketleri alıp düzeltmek; bazılarını elde tutmak ya da gerçekten iflah olmayacak durumdalarsa bütün varlıklarını aldıktan sonra en yüksek teklifi verene satmak. Bütün mesele ikisinin arasındaki farkı bilmekte. Bu da her zaman çalıştırdığınız insanlara bağlı. Bir işte başarılı olmak için iyi elemanlara ihtiyacınız vardır. Ben de pek çok kişiden daha iyi bir insan sarrafıyım.

“Belki de sadece şanslısınız” diyor alçak sesle.

Şans mı? Sinirden ürperiyorum. Şans mı? Buna nasıl cüret eder? Görüntüde sessiz ve uysal, peki ya bu soruya ne demeli? Şimdiye kadar kimse bana şanslı olduğumu ima bile etmedi. Çok çalışmak, doğru insanları etrafıma toplamak, onları dikkatle izlemek, gerek duyarsam ne yapacaklarını önceden kestirmek ve göreve uygun değilse işten çıkarmak. İşte, yaptığım bu ve çok da iyi yapıyorum. Bunun şansla bir ilgisi yok! Şuna bak, canı cehenneme şansın. Genel kültürümü göstermek için en sevdiğim sanayici Harvey Firestone’dan bir alıntı yapıyorum. “İnsanların büyümesi ve gelişmesini sağlamak bir liderin en büyük görevidir.”

“Kulağa bir kontrol manyağı gibi geliyorsunuz” diyor ve de son derece ciddi.

Ne halt etmeye çalışıyor bu böyle? Belki de gerçekten içimi okuyabiliyor.

“Kontrol” benim göbek adım tatlım.

Korkutmayı umarak ona dik dik bakıyorum. “Ah, ben kontrolü her yerde uygulamam Bayan Steele.” Ve şu anda, tam şurada senin üzerinde de uygulamak istiyorum.

Yüzüne yine o hoş kızarıklık yayılıyor ve dudaklarını yine ısırtıyor. Aklımı ağzından uzaklaştırmaya çalışarak zırvalamaya devam ediyorum.

“Ayrıca büyük güç, en gizli hayallerinde her şeyi kontrol etmek için doğduğuna kendini inandırmakla elde edilir.”

Yumuşak, yatıştırıcı bir sesle, “Büyük bir güce sahip olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?” diye soruyor ama bir kaşı sanki kınıyormuş gibi düşünceli bir yay çizerek kalkıyor. Beni bilerek mi kıskırtmaya çalışıyor? Beni kızdıran soruları mı, tavrı mı, yoksa onu çekici bulduğum gerçeği mi? Daha çok sinir oluyorum.

“Kırk binin üzerinde insan çalıştırıyorum. Bu da bana belirli bir sorumluluk duygusu veriyor – isterseniz güç de diyebilirsiniz. Eğer telekomünikasyon işiyle artık ilgilenmediğime karar verip şirketleri satarsam, bir sonraki ay yirmi bin kadar insan ev kredilerini nasıl ödeyeceğini düşünmeye başlar.”

Cevabım karşısında ağzı açık kalıyor. İşte böyle. *Al bakalım ağzına bebeğim.* Dengemi yeniden sağladığımı hissediyorum.

“Hesap vermeniz gereken bir yönetim kurulu yok mu?”

“Şirketin sahibi benim. Bir yönetim kuruluna hesap vermek zorunda değilim.” Bunu biliyor olması gerekirdi.

Tepkimi doğru ölçerek hemen, “İş dışında başka ilgi alanlarınız var mı?” diye soruyor. Kızdığımı biliyor ve anlaşılabilir bir sebeple bu hoşuma gidiyor.

“Çeşitli ilgi alanlarım var Bayan Steele. Çok çeşitli.” Onu oyun odamda, çeşitli pozisyonlarda düşünüyorum: Çarmıha bağlanmış, sayvanlı karyolanın direklerine kelepçelenmiş, kırbaçlama bankına uzanmış. Ve işte – yine yüzü kızarıyor. Sanki bir sayınma mekanizması.

“Ama bu kadar çok çalışıyorsanız rahatlatıp içim ne yapıyorsunuz?”

“Rahatlamak mı?” Bu sözler onun o akıllı ağzından çıkınca tuhaf ama eğlenceli geliyor. Ayrıca, benim ne zaman rahatlamaya vaktim oluyor ki? Neler yaptığım konusunda hiçbir fikri yok. Ama yine bana o kocaman zeki gözlerle bakıyor ve kendimi sorunun cevabını düşünürken bulunca şaşıyorum. *Rahatlamak için ne yapıyorum?* Yelken, uçmak, düzüşmek... onun gibi çekici kumralların sınırlarını test etmek ve onları dize getirmek... Bunları düşününce yerimde kıpırdanıyorum ama ona en sevdiğim birkaç hobiyi es geçerek düzgün bir cevap veriyorum.

“Üretime yatırım yapıyorsunuz. Neden özellikle bu alan?”

“Bir şeyler inşa etmeyi seviyorum. İşleyişlerini bilmek istiyorum; onları harekete geçirenin ne olduğunu, bir araya getirmeyi ve parçalamayı. Ayrıca gemilere bir düşkünlüğüm var. Ne diyebilirim ki?” Gezegenin dört bir yanına yiyecek taşıyorlar.

“Sanki mantığınız ve olgular yerine kalbiniz konuşuyor gibi.”

Kalp mi? Bende mi? Ah, hayır bebeğim.

Kalbim çok uzun zaman önce öyle bir vahşete maruz kaldı ki tanınmayacak halde. “Olabilir. Gerçi bir kalbim olmadığını söyleyenler de var.”

“Neden böyle söylüyorlar?”

“Çünkü beni iyi tanıyorlar.” Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. Aslında beni o kadar iyi tanıyan kimse yok; belki Elena hariç. Acaba o olsa, küçük Bayan Steele hakkında ne düşünürdü? Kız tam bir çelişkiler yumağı: Utangaç, tuhaf, kesinlikle zeki ve korkunç derecede azdırıcı.

Evet, tamam. İtiraf ediyorum. Onu ayartıcı buluyorum.

Bir sonraki soruyu ezberinden soruyor. “Arkadaşlarınız sizi tanımanın kolay olduğunu söylerler mi?”

“Kendimden bahsetmekten hiç hoşlanmam. Özelimi korumak için elimden geleni yaparım. Pek fazla da röportaj vermem.” Yaptıklarım ve yaşadığım hayat düşünülünce elbette mahremiyete ihtiyacım var.

“Bu röportajı neden kabul ettiniz?”

“Çünkü üniversitenin bağışçılarından biriyim ve ne yaptırı”

sam yapayım Bayan Kavanagh'tan kurtulamazdım. Halkla ilişkiler uzmanlarımin yakasına yapışmış. Bu tür kararlılıkları severim." Ama onun yerine senin gelmene memnunum.

"Tarım teknolojilerine de yatırım yapıyorsunuz. Bu alana neden ilgi duyuyorsunuz?"

"Parayı yiyemeyiz Bayan Steele. Ayrıca bu gezegende yeterince yemek bulamayan çok insan var." Poker suratımı takınıp, gözlerimi ona dikiyorum.

"Kulağa çok yardımseverce geliyor. Bu konu sizin için tutku duyduğunuz bir şey mi? Dünyadaki açları doyurmak?"

Bana sanki çözmeye çalıştığı bir bilmeceymişim gibi dikkatle bakıyor ama onun karanlık ruhumu görmesini kesinlikle istemiyorum. Bu, tartışmaya açık bir alan değil. *Devam et Grey.*

Sıkılmış numarası yaparak, "Bu zorlu bir iş" diye geveliyorum ve kendimi açlıkla ilgili düşüncelerden kurtarmak için o ağzı becerdiğimi hayal ediyorum. Evet, ağzının eğitilmeye ihtiyacı var. Onu önümde diz çökmüş hayal ediyorum. İşte bu düşünceyi sevdim.

Sonraki sorusunu sorarak beni fantezilerimden sıyrılıyor. "Bir felsefeniz var mı? Varsa nedir?"

"Aslında bir felsefem yok. Belki yol gösterici bir ilke – Carnegie'den: 'Kendi zihnine tamamen sahip olma becerisini gösteren bir insan, adil bir şekilde hakkı olan her şeyin sahibi olabilir.' Ben çok bireysel, azimli bir insanım. Kontrol etmeyi severim – kendimi ve etrafımdakileri."

"Öyleyse sahip olmak istiyorsunuz?"

Evet bebeğim. Mesela sana. Bu düşünceyle irkilerek kaşlarını çatıyorum.

"Sahip olduklarımı hak etmek istiyorum ama temel olarak evet, sahip olmak istiyorum."

"Yani tam bir tüketicisiniz."

Sesindeki kınama tonu beni yine sinirlendiriyor.

"Öyleyse"

Konuşması hayatında her şeye sahip olmuş bir zengin ço-

cuğununki gibi geliyor ama giysilerine dikkatli bakınca –Old Navy veya H&M gibi ucuz mağazalardan giyinmiş– öyle olmadığını anlıyorum. Varlıklı bir evde büyümemiş.

Ben sana bakabilirdim.

Hangi cehennemden çıktı şimdi bu cümle?

Yine de, şimdi düşününce, gerçekten yeni bir köleye ihtiyacım var. Susannah'dan beri kaç ay... iki ay mı oldu? İşte bak, şu kadına ağzımın suları akıyor. Uzlaşmacı bir gülümseme deniyorum. Tüketimin yanlış bir tarafı yok – ne de olsa Amerikan ekonomisinden geriye ne kaldıysa onun sayesinde yürüyor.

“Evlat edinilmişsiniz. Bunun, şu anki kişiliğinizi ne kadar etkilediğini düşünüyorsunuz?”

Bunun petrol fiyatlarıyla ne ilgisi var? Ne saçma bir soru? O uyuşturucu bağımlısı fahişeyle kalsaydım herhalde ölmüş olurum. Sesimin tonuna hâkim olmaya çalışarak, soruyu cevap vermeden geçiştiriyorum ama kaç yaşında evlatlık verildiğimi öğrenmeye çalışarak üzerime geliyor.

Kapat şunun çenesini Grey!

Sesim buz gibi oluyor. “Bu kamuya açık bir bilgi Bayan Steele.”

Bunu da biliyor olması gerekirdi. Şimdi, kulağının arkasından kurtulan saç tutamımı yerine koyarken pişman görünüyor. *Güzel.*

“İşiniz için aile hayatından fedakârlık etmek zorunda kaldınız.”

“Bu bir soru değil” diye tersliyorum.

Şaşıyor; utandığı belli ama özür dileyecek kadar görgülü ve soruyu farklı bir biçimde soruyor: “İşiniz için aile hayatından fedakârlık etmek zorunda kaldınız mı?”

Aileyi ne yapayım ben? “Bir ailem var; bir erkek kardeşim, bir kız kardeşim ve sevgi dolu bir anneyle baba. Ailemi daha da genişletmeyi düşünmüyorum.”

“Gey misiniz Bay Grey?”

Bu ne diyor böyle!

Bunu sesli söylediğine inanamıyorum! Şu işe bak; bu soruyu ailem bile soramaz bana. Ne cüretle! Onu koltuğundan sürükleyerek kaldırmak, dizime yatırarak kıcına şaplak atmak, sonra da ellerini arkasından bağlayıp masamda becermek için ani bir dürtü duyuyorum. Saçma sorusunun cevabını alırdı. Derin bir nefes alıp, sakinleşmeye çalışıyorum. Kendi sorusundan utanmış görünmesinden bir intikam zevki alıyorum.

“Hayır Anastasia, değilim.” Kaşlarımı kaldırıyorum ama kayıtsız ifademi koruyorum. *Anastasia*. Hoş bir isim. Söylerken dilime dolanması hoşuma gidiyor.

“Affedersiniz. Burda... şey, öyle yazıyordu.” Yine saçını kulağının arkasına tıktırıyor. Belli ki heyecanlanınca yaptığı bir şey bu.

Bunlar senin soruların değil mi? Bu soruyu sorunca rengi atıyor. Kahretsin, gerçekten çekici bir kız; abartısız bir tür çekiciliği var.

“Şey... hayır. Soruları Kate... Bayan Kavanagh hazırladı.”

“Okul gazetesinde birlikte mi çalışıyorsunuz?”

“Hayır. Ev arkadaşız.”

Neden böyle tutarsız olduğu belli oldu. Çenemi sıvazlayarak, daha da üzerine gitsem mi gitmesem mi diye karar vermeye çalışıyorum.

“Bu röportajı yapmaya siz mi gönüllü oldunuz?” diye soruyorum ve beni itaatkâr bakışıyla ödüllendiriyor. Verdiğim tepki onu korkuttu. Üzerinde yarattığım etki hoşuma gidiyor.

“Görevi bana verdi. Kendisi rahatsız.” Sesi yumuşak.

“Bu pek çok şeyi açıklıyor.”

Kapıya vuruluyor ve içeri Andrea giriyor.

“Bay Grey, böldüğüm için üzgünüm ama bir sonraki toplantınız iki dakika sonra başlayacak.”

“Bitirmedik Andrea. Sıradaki toplantıyı iptal et lütfen.”

Andrea şaşkınlıkla bakakalıyor. Ona gözlerimi dikiyorum.

Dışarı! Hemen! Burada küçük Bayan Grey ile görüşün. <https://www.mantey.org>

Hemen kendini toparlayarak, “Elbette Bay Grey” diyor ve

topuklarının üzerinde dönerek bizi yalnız bırakıyor.

Dikkatimi yeniden kanepemdeki ilginç, kafa karıştırıcı varlığa yöneltiyorum.

“Lütfen, sizi işinizden alıkoymayayım.”

Ah, hayır bebek. Şimdi sıra bende. O tatlı yüzün arkasında gizlenen sırlar olup olmadığını bilmek istiyorum.

“Ben de sizi tanımak istiyorum. Sanırım bu adilce olur.” Arkama yaslanıp parmaklarımı dudaklarıma bastırduğimde gözleri bir an ağzıma takılıyor ve yutkunuyor. Ah, evet – her zamanki etki. Cazibeme tamamen kayıtsız olmadığını bilmek tatmin edici.

Yine yüzü kızarak, “Benimle ilgili pek bir şey yok” diyor.

Benden çekiniyor. “Mezuniyetten sonra neler yapmayı planlıyorsunuz?”

“Bir plan yapmadım Bay Grey. Önce final sınavlarımı vermem gerek.”

“Burada çok iyi bir stajyerlik programımız var.”

Bana bunu kim söyledi? Bu, kurallara aykırı Grey. Elemanlarını asla becerme... Ama bu kızı becermiyorsun.

Şaşırmış görünüyor ve o diş yine dudağına saplandı. Bu neden bu kadar tahrik edici?

“Ah. Bunu aklımda tutacağım” diye cevaplıyor. “Yine de bu raya uygun olacağımdan pek emin değilim.”

“Neden böyle söylüyorsunuz?” diye soruyorum. *Şirketimin nesi var ki?*

“Apaçık ortada, öyle değil mi?”

“Bana göre değil.” Cevabı beni şaşırtıyor. Kayıt cihazına uzanırken yine panik içinde.

Kahretsin, gidiyor. Öğleden sonranın programını zihnimden yokluyorum – ertelenemeyecek bir şey yok. “Size etrafta gezdirmemi ister misiniz?”

“Eminim çok meşgulsünüzdür Bay Grey. Benim de arabayla uzun bir yolum var.”

“Arabayla Vancouver’a mı dönmeyeceksiniz?” Pencereden dışarı bakıyorum. Yolu çok uzun ve yağmur yağıyor. Bu havada ara-

ba kullanmamalı ama bunu yapmasını yasaklayamam ki. Bu düşünce beni rahatsız ediyor. “Eh, dikkatli sürseniz iyi olur.” Sesim planladığımdan daha sert çıkıyor. Beceriksizce kayıt cihazıyla uğraşıyor. Ofisimden gitmek istiyor artık ve şaşkınlıkla fark ediyorum ki ben gitmesini istemiyorum.

Biraz daha kalması için kendini açık eden bir çabayla, “İhtiyacınız olan her şeyi aldınız mı?” diye soruyorum.

Sessizce, “Evet efendim” diyor. Cevabı beni afallatıyor –sözcüklerinin tınısı, o zeki ağızdan çıkışı– ve kısa bir an için o ağzın emrime amade olduğunu hayal ediyorum.

“Röportaj için teşekkürler Bay Grey.”

“O zevk bana ait” diye cevap veriyorum – bu doğru, çünkü bir süredir beni kimse böyle etkilememişti. Bu düşünce sıkıntı veriyor. Ayağa kalkıyor. Ona dokunmak için hevesle elimi uzatıyorum.

Elini elimin içine bırakırken alçak sesle, “Görüşmek üzere Bayan Steele” diyorum. Evet, bu kızı oyun odamda pataklayıp becermek istiyorum. Bağlı ve arzu dolu... bana ihtiyaç duyduğunu, bana güvendiğini hayal ediyorum. Yutkunuyorum.

Böyle bir şey olmayacak Grey.

“Bay Grey.” Başıyla selam veriyor ve elini çabucak çekiyor; fazla çabuk.

Böyle gitmesine izin veremem. Gitmek için can attığı belli. Bu sinir bozucu. Ofisimin kapısını açarken ilham geliyor.

“Kapıyı sağ salim geçtiğinizden emin olmak istiyorum” diye iğneliyorum.

Dudakları sert bir çizgi halini alıyor. “Çok düşüncelisiniz Bay Grey” diye tersliyor.

Bayan Steele de ısırmayı biliyor! Kapıdan çıkarken arkasından sırtıyorum ve peşinden gidiyorum. Andrea da, Olivia da şok içinde. *Tamam, tamam. Kızı geçiriyorum, o kadar.*

“Paltonuz var mıydı?” diye soruyorum.

“Ceketim var.”

Olivia’ya bakışımı alıştırıyor ediyorum. Hemen fırlayıp lacivert bir ceketle dönüyor ve her zamanki aptal sırtışıyla ceketi

bana uzatıyor. Tanrım, Olivia çok sinir bozucu – neredeyse ağzımın içine düşecek.

Hımm. Eski ve ucuz bir ceket. Bayan Anastasia Steele daha iyi giyinmeli. Ceketı tutuyorum ve zayıf omuzlarından geçirirken boynunun bittiğı yerde tenine dokunuyorum. Bu temasla hareketsiz kalıyor ve benzi atıyor.

Evet! Benden etkileniyor. Bunu bilmek büyük bir haz veriyor. Asansöre yürüyüp çağrı düğmesine basarken yanımda huzursuzca kıpırdanıp duruyor.

Huzursuzluğunu giderebilirim bebek.

Kapı açılınca kendini asansöre atıyor, sonra bana dönüyor. Çekiciden de öte. Güzel, evet, güzel.

Güle güle yerine, “Anastasia” diyorum.

Yumuşak bir sesle, “Christian” diye karşılık veriyor. Asansörün kapısı kapanıyor ve ismim aramızdaki boşlukta asılı kalıyor. Kulağına tuhaf ve yabancı ama aynı zamanda ölümüne seksi geliyor.

Bu kız hakkında daha fazlasını bilmem gerek.

Ofisime dönerken, “Andrea” diye bağırlıyorum. “Bana Welch’i bağla, hemen.”

Masamda oturmuş telefonu beklerken, ofisimin duvarlarındaki tabloları bakıyorum ve Bayan Steele’in sözleri bir kez daha aklıma geliyor.

“Olağanı olağanüstü yaparak yüceltmek.” Pekâlâ kendini anlatıyor olabilirdi.

Telefonum çalıyor. “Bay Welch sizin için hatta.”

“Bağla.”

“Tabii efendim.”

“Welch, birini araştırmanı istiyorum.”

14 Mayıs 2011, Cumartesi

ANASTASIA ROSE STEELE

Doğum Tarihi: 10 Eylül 1989, Montesano, WA

Adres: 1114 SW Green Sokağı, Apartman

No: 7, Haven Heights, Vancouver, WA, 98888

Cep Telefonu No: 360-959-4352

Sosyal Güvenlik No: 987-65-4320

Banka Bilgileri: Wells Fargo Bankası, Vancouver, WA:

Hesap No: 309361 Bakiye: 683,16 \$

Meslek: Lisans Öğrencisi, WSU Vancouver Sanat ve Bilim

Fakültesi İngilizce Anadalı

Not Ortalaması: 4.0

Önceki Eğitimi: Montesano Ortaokulu ve Lisesi

Akademik Yeterlilik Sınavı Puanı: 2.150

Çalıştığı Yer: Clayton's Yapı Marketi, NW Vancouver

Drive, Portland, OR (yarızamanlı)

Babası: Franklin A. Lambert, Doğum: 1 Eylül 1969,

Ölüm: 11 Eylül 1989

Annesi: Carla May Wilks Adams, Doğum: 19 Haziran 1970,

Frank Lambert'le Evlilik: 1 Mart 1989,

Dul Kalış: 11 Eylül 1989

Raymond Steele'le Evlilik: 6 Haziran 1990, Boşanma: 12 Haziran 2006

Stephen M. Morton'la Evlilik: 16 Ağustos 2006,

Boşanma: 31 Ocak 2007

Bob Adams'la Evlilik: 6 Haziran 2009

Siyasi Bağlantı: Bulunamadı

Dini Bağlantı: Bulunamadı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İlişki Durumu: Mevcut İlişki Tespit Edilmedi

Özgeçmiş i iki gün önce elime geçtiğinden beri yüzüncü kez inceliyorum. Gizemli Bayan Anastasia Rose Steele'le ilgili bir fikir edinmeye çalışıyorum. Lanet olası kızı aklımdan atamıyorum ve bu ciddi şekilde sinirlerimi bozmaya başladı. Geçen hafta boyunca özellikle sıkıcı toplantılarda kendimi, röportajı zihnimde yeniden canlandırırken buldum. Kayıt cihazının üzerindeki beceriksiz parmakları, saçlarını kulağının arkasına atışı, dudağını ısırması. Evet. Dudağını ısırışı her seferinde beni ele geçiriyor.

Ve işte burada, Portland'ın dışında bir aile işletmesi olan Clayton's'ın, çalıştığı hırdavatçının önünde park etmiş, duruyorum.

Sen bir aptalsın Grey. Neden buradasın?

İşin buraya varacağını biliyordum. Bütün hafta... Onu tekrar görmem gerekeceğini biliyordum. Asansörde adımlı söylediğinden beri bunu biliyordum. Karşı koymayı denedim. Onu unuttur muyum diye beş gün, beş sıkıcı gün boyunca bekledim.

Ve ben beklemem. Beklemekten nefret ederim... hiçbir şey için beklemem.

Daha önce hiçbir kadının peşinden koşmadım. Sahip olduğum kadınlar onlardan ne beklediğimi anlıyordu. Şimdi Bayan Steele'in fazla genç olduğundan ve teklif edeceğim şeyle ilgilenmeyeceğinden korkuyorum. *İlgilenecek mi?* Hem iyi bir itaatkâr olabilecek mi? Başımı sallıyorum; işte buradayım, Portland'ın iç karartıcı bir bölgesinde, bir banliyö otoparkında oturan bir ahmak.

Özgeçmiş araştırması kayda değer bir bilgi vermedi – aklımdan çıkmayan son bilgi hariç. Bu yüzden buradayım. *Neden erkek arkadaşın yok Bayan Steele?* Cinsel yönelim bilinmiyor – belki de eşcinseldir. Buna ihtimal vermeyerek gülüyorum. Röportajda sorduğu soruyu, aşırı utanmasını, teninin solgun bir gül renginde kızarmasını hatırlıyorum... Onunla tanıştığımдан beri bu şehvetli düşüncelerle boğuşuyorum.

Bu yüzden buradasın.

Onu görmeye can atıyorum – o mavi gözler peşimi bırakmıyor, rüyalarımda bile. Flynn’a ondan bahsetmedim. İyi ki bahsetmedim, çünkü şu anda bir takipçi sapık gibi davranıyorum. *Belki de bahsetmeliyim.* Hayır. Bana en son duyduğu çözüm odaklı-terapi zırvalarını dayatmasını istemiyorum. Sadece bir eğlence istiyorum ve istediğim tek eğlence, hırdavatçıda çalışan bu tezgâhtar.

Bu kadar yol geldin. Bakalım küçük Bayan Steele hatırladığın kadar çekici mi!

Gösteri zamanı Grey.

Mağazaya girerken bir zil monoton bir elektronik nota çalıyor. İçerisi dışarıdan gözüktüğünden çok daha büyük ve neredeyse öğlen paydosu yaklaşmış olsa da bir cumartesi için fazla sessiz bir yer. Tahmin edileceği üzere koridorlar dolusu bildik ıvır zıvır var. Bir hırdavat dükkânının benim gibi birine sunabileceği olasılıkları unutmuşum. İhtiyaçlarımı genellikle internetten karşılıyorum ama hazır buradayken belki birkaç malzeme alabilirim. Bağlayıcı kuşaklar, çatallı halkalar – *Evet.* Ne-fis Bayan Steele’i bulup biraz eğleneceğim.

Onu bulmam üç saniyemi alıyor. Tezgâha eğilmiş, dikkatle bilgisayar ekranına bakarken öğlen yemeğini tırtıklıyor – bir simit. Dalgın bir şekilde dudağının köşesinden kırıntıları alıp ağzına atıyor ve parmağını emiyor. Bu hareketine karşılık ale-tim kıpırıyor.

Kaç yaşındayım, on dört mü?

Vücudumun tepkisi sinir bozucu. Belki bu tepki, onu bağ-lar, becerir ve kırbaçlarsam geçer... mutlaka bu sırayla olmak zorunda değil. *Evet. İşte buna ihtiyacım var.*

Tamamen işine gömülmüş durumda; bu da bana onu incele-me fırsatı veriyor. Azgın düşünceler bir kenara, çekici bir kız; cidden çekici. Onu doğru hatırlıyormuşum.

Başını kaldırıyor ve donakalıyor. Onu ilk gördüğüm andaki gibi kafa-karışık. Belki de bu kafa-karışıklığıyla – <https://rantey.org> – rım şoke oldu– ve bu iyi mi, yoksa kötü bir tepki mi bilmiyorum.

“Bayan Steele. Ne hoş bir sürpriz.”

Panikle ve soluyarak, “Bay Grey” diyor. *Ah, iyi bir tepki.*

“Buralardaydım. Birkaç malzeme almam gerekiyordu. Seni tekrar görmek benim için bir zevk.” *Gerçek bir zevk.* Dar bir tişört ve kot pantolon giymiş; geçen sefer giydiği şekilsiz paçavralar gibi değil. Uzun bacakları, ince bir beli ve mükemmel memeleri var. Dudakları şaşkınlıktan hâlâ aralık. Çenesini yukarı itip ağzını kapatma dürtüme direnmek zorunda kalıyorum. Sırf seni görmek için Seattle’dan buraya uçtum ve şu anki görünüşün bu yolculuğa gerçekten değdi.

“Ana. Adım Ana. Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Grey?”

Derin bir nefes alıyor, röportajda yaptığı gibi omuzlarını dikleştiriyor ve müşteriler için kullandığından emin olduğum yapmacık bir gülümseme takınıyor.

Oyun başladı Bayan Steele.

“Bana gereken birkaç malzeme var. Öncelikle, birkaç kablo bağı istiyorum.”

İsteğim onu hazırlıksız yakalıyor; afallamış görünüyor.

Ah, bu çok eğlenceli olacak. Birkaç kablo bağıyla neler yapabildiğime şaşıracaksın bebek.

Sesinin tonunu ayarlayarak, “Elimizde çeşitli uzunluklarda bağlar var. Göstermemi ister misiniz?” diyor.

“Lütfen. Yolu göster.”

Tezgâhın arkasından çıkıyor ve koridorlardan birini işaret ediyor. Converse giymiş. Dalgın bir şekilde, yüksek topuklarla nasıl görüneceğini düşünüyorum. Louboutin’lerle... başka bir ayakkabıyla değil.

“Elektrik malzemelerinin yanında, sekizinci koridordalar.” Sesi titriyor ve yüzü kızarıyor...

Benden *gerçekten* etkileniyor. İçimde umut yeşeriyor.

Öyleyse eşcinsel değil. Sırtıyorum.

“Önden buyur.” Önden gitmesi için elimi uzatıyorum.

Önümde yürümesi bana harika kıcımları seyretmem için alan ve zaman veriyor. Uzun, kalın ve koyu gri saçları, koyu kahverengi gözleri...

nışına metronom gibi tempo tutuyor. Gerçekten dört dörtlük: Tatlı, kibar ve güzel. Bir kölede aradığım bütün fiziksel özelliklere sahip. Ama işte milyon dolarlık soru: Bir köle olabilir mi? Büyük olasılıkla bu hayat tarzıyla –benim hayat tarzımla– ilgili hiçbir şey bilmiyor ama ben ona öğretmeyi çok istiyorum. *Bu sefer çok aceleci davranıyorsun Grey.*

Düşüncelerimi bölerek, “İş için mi Portland’dasınız?” diye soruyor. Sesi tiz; aldırış etmiyormuş gibi yapıyor. Gülesim geliyor. Kadınlar beni nadiren güldürür.

“WSU tarım bölümünü ziyarete geldim. Merkezi Vanco-uver’da” diye yalan söylüyorum. *Aslında buraya seni görmeye geldim Bayan Steele.*

Yüzü asılıyor; kendimi bok gibi hissediyorum.

“Şu sıralar orada ürün rotasyonu ve toprak bilimiyle ilgili bir araştırmayı destekliyorum.” En azından bu doğru.

“Bütün bunlar dünyayı doyurma planınızın parçası mı?” Eğleniyormuş gibi bir kaşını kaldırıyor.

“Onun gibi bir şey” diye mırıldanıyorum. *Benimle dalga mı geçiyor? Eğer öyleyse buna bir son vermek çok hoşuma giderdi. Ama nasıl başlamalı? Belki de her zamanki görüşme yerine bir akşam yemeği... İşte bu yeni bir şey: Bir adayı yemeğe çıkarmak.*

Farklı renkler ve uzunluklarda düzenlenmiş kablo bağlarının bulunduğu bölüme geliyoruz. Farkında olmadan parmaklarım paketlerin üzerinde dolaşıyor. *Doğrudan yemeğe çıkmayı teklif edebilirim. Çıkma teklifi gibi mi? Kabul eder mi? Gözucuyla ona bakıyorum; kenetlediği parmaklarına gözlerini dikmiş. Bana bakamıyor... bu umut verici. Daha uzun olan bağlardan seçiyorum. Ne de olsa tek parça iki ayak ve iki el bileğini tutabilecek kadar esnek oluyorlar.*

“Bunlar işimi görür.”

Hemen, “Başka bir şey var mıydı?” diye soruyor. Ya fazla ilgili ya da mağazadan gitmemi istiyor; hangisi bilmiyorum.

“Birkadınca PDF Kitap Arşivi” <https://rantey.org>

“Dekorasyonu mu değiştiriyorsunuz?”

“Hayır, dekorasyon için değil.” *Ah, bir bilsen...*

“Bu taraftan” diyor. “Maskeleme bantları dekorasyon koridorunda.”

Hadi Grey. Fazla vaktin yok. Bir sohbet aç. “Burada uzun zamandır mı çalışıyorsun?” Elbette cevabı zaten biliyorum. Bazı insanların aksine ben araştırmamı yaparım. Nedense utandı. Tanrım, bu kız çok çekingen. Hiç umudum yok. Hızla dönüp *Dekorasyon* tabelasının olduğu koridora doğru yürüyor. Onu bir köpek yavrusu gibi hevesle takip ediyorum.

Maskeleme bantlarına ulaştığımızda, “Dört yıldır” diye mırıldanıyor. Eğilip farklı genişliklerde iki rulo alıyor.

“Şunu alacağım.” Geniş olan, ağzı kapatmak için daha iyi iş görüyor. Bandı uzatırken parmak uçlarımız bir an birbirine değiyor. Etkisini kasıklarımnda hissediyorum. *Kahretsin!*

Yüzü solgunlaşıyor. “Başka bir şey?” Sesi yumuşak ve kısık.

Tanrım, ben de onda onun bende yarattığı etkiyi yaratıyorum. Galiba...

“Sanırım biraz da ip.”

“Bu taraftan.” Koridorda hızla ilerleyerek, bana o güzel kalçalarını bir kez daha seyretme fırsatı veriyor.

“Ne çeşit bir ip arıyorsunuz? Sentetik ve doğal malzemeden iplerimiz var. Kalın sicimlerimiz... kablolarımız...”

Kahretsin – yeter. Oyun odamın tavanından askıya asılmış halini aklımdan atmaya çalışırken içimden inliyorum.

“Doğal malzemeden olandan, beş metre lütfen.” Daha kalın ve karşı koymaya çalışınca daha çok acıtıyor... favori ipim.

Parmakları titriyor ama beş metreyi bir profesyonel gibi ölçüyor. Sağ cebinden bir çakı çıkarıp, hızlı bir hareketle ipi kesiyor, muntazam bir biçimde sarıyor ve bir düğüm atarak bağlıyor. Etkileyici.

“İzcilik yaptın mı?”

“Organize grup aktiviteleri pek bana göre değil Bay Grey.”

“Neşane göre Anastasia?” Gözlerini ona dikiyorum, göz bebekleri büyüyor.

Evet!

“Kitaplar” diye cevaplıyor.

“Ne tür kitaplar?”

“Ah, bilirsiniz işte. Klasikler. Özellikle İngiliz edebiyatı.”

İngiliz edebiyatı? Bahse girerim Brontë’ler ve Austen’dır. Şu romantik, kalpler ve çiçekler tarzı.

Bu iyi değil.

“Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?”

“Bilmiyorum. Ne tavsiye edersin?” Tepkisini görmek istiyorum.

Şaşırmış bir şekilde, “Evde kendin yap işleri için mi?” diyor.

İçimden kahkahayı basmak geliyor. *Ah bebek, evde kendin yap işleri hiç de benim kalemim değil.* Gülmemek için kendimi tutarak başımla onaylıyorum. Gözleri kısa bir an vücuduma kayıyor, geriliyorum. Beni inceliyor!

“İş tulumu” diye sallayıveriyor.

“Gey misiniz?” sorusundan sonra duyduğum en beklenmedik şey bu.

“Giysileriniz batsın istemezsiniz.” Kot pantolonumu işaret ediyor.

Dayanamıyorum. “Üzerimi çıkarabilirim.”

“Hımm.” Pancar gibi kızarıp yere bakıyor.

Onu ıstıraptan kurtarıyorum. “Birkaç iş tulumu alayım. Aman giysilerime bir şey olmasın.” Tek kelime etmeden dönüp hızla yürümeye başlıyor. Ben de baştan çıkarıcı arka kısmını takip ediyorum.

Bir çift mavi iş tulumunu bana verirken soluğu kesilmiş bir halde, “Başka bir ihtiyacınız var mı?” diyor. İyice utanmış; gözleri hâlâ yerde. *Tanrım, bana bir şeyler yapıyor.*

Biraz rahatlayacağını umarak, “Makale nasıl gidiyor?” diye soruyorum.

Başını kaldırıp, rahatlamış bir gülümsemeyle bakıyor.

Sonunda... Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Yazıyı ben yazmıyorum, Katherine yazıyor. Bayan Kava-

nagh. Ev arkadaşım, yazar olan o. Röportajdan çok memnun. Gazetenin editörlüğünü yapıyor. Röportajı kendisi yapamadığı için gerçekten çok üzüldü.”

Tanıştığımızdan beri kurduğu en uzun cümle bu ve kendisinden değil, başkasından bahsediyor. *İlginç.*

Yorum yapmama fırsat kalmadan ekliyor: “Tek sıkıntısı, elinde size ait orijinal bir fotoğraf olmaması.”

Demek ısrarcı Bayan Kavanagh fotoğraf istiyor. Tanıtım fotoğrafı ha! Bunu yapabilirim. Böylece tatlı Bayan Steele’le biraz zaman geçirmiş olurum.

“Ne tür fotoğraflar istiyor?”

Bir an bana bakıyor. Ne söyleyeceğini bilmediği belli, kafası karıştı, başını sallıyor.

“Pekâlâ, ben buralarda olacağım. Yarın olabilir belki...” Portland’da kalabilirim. İşleri otelden yürütürüm. Belki The Heathman’da bir oda. Taylor’ın, dizüstü bilgisayarımı ve birkaç kıyafet getirmesi gerekecek. Veya Elliot – tabii her hafta sonu yaptığı gibi birilerini becermiyorsa.

“Fotoğraf çekimini kabul mü ediyorsunuz?” Şaşkınlığını gizleyemiyor.

Hafifçe başımı sallıyorum. *Evet, seninle biraz daha zaman geçirmek istiyorum.*

Yavaş ol Grey.

“Kate çok sevinecek – bir fotoğrafçı bulabilirsek.” Gülümüyor ve yüzü bulutsuz bir gün doğumu gibi aydınlanıyor. Nefes kesici.

“Bana yarın için haber ver.” Pantolonumdan cüzdanımı çıkarıyorum. “İşte kartım. Cep telefonum yazıyor. Sabah ondan önce araman gerek.” Aramazsa Seattle’a döneceğim ve bu saçma girişimi unutacağım.

Düşüncesi bile canımı sıkıyor.

“Tamam.” Sırıtmaya devam ediyor.

“Ana!” İkimiz de dönüp koridorun sonunda beliren sıradan ama pahalı giyimli genç adama bakıyoruz. Gözleri Bayan

Anastasia Steele'in her yerinde. *Kim bu hıyar?*

"Şey, bir dakika lütfen Bay Grey." Ona doğru yürüyor. Aşağılık herif onu bir goril gibi iyice sarılarak kucaklıyor. Tüyle-
rim diken diken oluyor. İçgüdüsel bir tepki.

Çek şu lanet olası pençelerini kızın üzerinden.

Yumruklarımı sıkıyorum. Ana onun sarılışına karşılık ver-
meyince biraz olsun sakinleşiyorum.

Fısıltıyla konuşmaya dalıyorlar. Belki de Welch'in verdiği
bilgiler yanlıştı. Belki bu adam erkek arkadaşıdır. Ona uygun
bir yaşta görünüyor ve o küçük, aç gözlerini kızıdan alamıyor.
Onu önünde tutup bir an için inceliyor ve sonra kolunu omzu-
na koyarak duruyor. Öylesine bir hareket gibi görünüyor ama
ben onun kızın üzerinde hak iddia ettiğini ve bana geri çekil-
dediğini biliyorum. Kız, ağırlığını bir ayağından ötekine verip
duruyor. Utandığı belli.

Kahretsin. Gitmeliyim. Elime fazla güvendim. Bu adam-
la birlikte. Ama sonra adama bir şey söylüyor ve ondan biraz
uzaklaşarak, aldırış etmiyormuş gibi koluna dokunuyor, eline
değil. Yakın olmadıkları belli.

Güzel.

"Şey... Paul, bu Christian Grey. Bay Grey, bu Paul Clayton.
Ağabeyi buranın sahibi." Bana anlamadığım, tuhaf bir bakış
atıyor ve devam ediyor: "Paul'ü burada çalışmaya başladığım-
dan beri tanıyorum ama pek sık görüşemiyoruz. Princeton'dan
döndü. Orada işletme okuyor." Sanırım gevezelik ederek bana
uzun bir açıklama yapmaya ve birlikte olmadıklarını anlatma-
ya çalışıyor. Patronun erkek kardeşi, erkek arkadaşı değil. Ra-
hatlıyorum ve hissettiğim rahatlamanın boyutu beni bile şaşırtı-
yor. Kaşlarımı çatıyorum. *Bu kadın gerçekten beni ele geçirdi.*

"Bay Clayton." Kasten yarım ağızla söylüyorum.

"Bay Grey." El sıkışı da saçları gibi cılız. *Aşağılık herif.* "Bir
dakika – şu Christian Grey değil, değil mi? Grey Holding'in sa-
hibi Grey?"

Evet, o benim seni hıyar.

Düşmanca ifadesi bir anda yalakalığa dönüşüyor.

“Vay canına, sizin için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Anastasia halletti Bay Clayton. Çok iyi ilgilendi.” *Şimdi bas git.*

Coşkuyla bütün dişlerini göstererek ve aşırı saygılı bir şekilde, “Harika” diyor. “Sonra görüşürüz Ana.”

“Tabii Paul” diyor Anastasia ve adam sallana sallana mağazanın arka tarafına doğru uzaklaşıyor. Gözden kaybolmasını izliyorum.

“Başka bir şey Bay Grey?”

“Sadece bunlar” diye mırıldanıyorum. *Kahretsin*, zamanım doldu ve hâlâ onu bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyorum. Aklımdaki şeyi değerlendirme ihtimali var mı bilmem gerek. Bunu nasıl sorabilirim? Hiçbir şeyden haberi olmayan bir köle edinmeye hazır mıyım? Ciddi bir eğitimden geçmesi gerekecek. Gözlerimi kapatıp, bunun sunabileceği ilginç olasılıkları hayal ediyorum... Sırf bu kısım bile çok eğlenceli olacak. Buna razı gelir mi ki? Yoksa her şeyi yanlış mı anladım?

Tezgâhın arkasına dönüp, başını kaldırmadan aldıklarını kasadan geçiriyor.

Bana bak, lanet olsun! Yüzünü tekrar görmek ve ne düşündüğüyle ilgili bir çıkarım yapmak istiyorum.

Sonunda başını kaldırıyor. “Kırk üç dolar lütfen.”

Bu kadar mı?

Ona AmEx kartımı uzatırken, “Poşet ister misiniz?” diyor.

“Lütfen Anastasia.” İsmi –güzel bir kız için güzel bir isim– dilimden kayarak akıyor.

Aldıklarını çabucak paketliyor. İşte bu kadar. Gitmem gerek.

“Fotoğraf çekimi için beni arayacaksın değil mi?”

Kredi kartımı uzatırken başını sallıyor.

“Güzel. Yarın görüşürüz belki.” Gidemiyorum. Onunla ilgilendiğimi anlamasını sağlamam gerek. “Ah Anastasia. Röportajı Bayan Kavanagh yapmadığı için memnunum.” Şaşırmış ve gururu okşanmış gibi görünüyor.

Bu güzel.

Poşeti omzuma atıp mağazadan çıkıyorum.

Evet, her ne kadar mantıklı olmam gerekse de onu istiyorum. Şimdi beklemem gerek... lanet olası bekleme... yine. Elena'nın iftihar edeceği bir iradeyle gözlerimi ileri dikip, cebimden telefonumu çıkarıyorum ve kiralık arabaya biniyorum. Özellikle arkama bakmıyorum. Bakmıyorum. Bakmıyorum. Gözüm mağazanın kapısını görebileceğim dikiz aynasına kayıyor ama tek görebildiğim mağazanın antika vitrini. Bana bakmak için kapıya gelmemiş.

Moral bozucu.

Hızlı aramada 1'e basıyorum. Taylor daha çalmadan açıyor. "Bay Grey."

"The Heathman'da rezervasyon yaptır; bu hafta sonu Portland'da kalıyorum. Bir de dört çekeri, altındaki dosyalarla birlikte bilgisayarımı ve birkaç giysi getirir misin!"

"Emredersiniz efendim. Ya *Charlie Tango*?"

"Joe'ya söyle, Portland Havaalanı'na getirsin."

"Anlaşıldı efendim. Üç buçuk saat sonra yanınızda olurum."

Telefonu kapatıp arabayı çalıştırıyorum. Öyleyse bu kızın benimle ilgilenip ilgilenmediğini öğrenebilmek için beklerken Portland'da birkaç saatim olacak demektir. Ne yapmalı? Sanırım bir yürüyüşün sırasındır. Belki bu tuhaf açlığı yürüyerek sistemimden atabilirim.

Beş saat geçti ve tatlı Bayan Steele hâlâ aramadı. Ne sanıyordum ki? The Heathman'daki süitimin penceresinden sokağı izliyorum. Beklemekten nefret ediyorum. Kendimi bildim bileli. Hava şimdi bulutlandı ama öncesinde Forest Park'ta bir yürüyüş yapabildim. Yine de yürüyüş gerginliğimi geçirmedi. Aramadığı için ona sinirliyim ama daha çok kendime kızıyorum. Burada olduğum için aptalın teki olmalıyım. Bu kadının peşinden koşmak ne büyük bir zaman kaybı oldu! Ben ne zaman bir kadının peşinden koştum ki!

Grey, aklını başına topl.

İç çekip belki çağırıp duymamışımıdır umuduyla tekrar telefonuma bakıyorum ama aramamış. En azından Taylor geldi ve eşyalarımı kavuştum. Barney'nin, departmanının grafen testiyle ilgili raporlarını okumam gerek. Huzur içinde çalışabilirim.

Huzur? Bayan Steele'in ofisime düştüğü günden beri huzur nedir bilmiyorum.

Kafamı kaldırdığımda alacakaranlığın süitimi gri gölgelerle örttüğünü fark ediyorum. Yine yalnız geçecek bir gecenin düşüncesi moralimi bozuyor. Yapacak bir şeyler düşünürken telefonum masanın cilalı ahşabı üzerinde titreşiyor ve bilinmeyen ama hayal meyal tanıdık gelen Washington kodlu bir numara ekranda beliriyor. Birdenbire kalbim sanki yirmi kilometre koşmuşum gibi hızla atmaya başlıyor.

O mu arıyor?

Cevap veriyorum.

"Şey... Bay Grey? Ben Anastasia Steele."

Yüzüme pis bir sırıtiş yayılıyor. *Bak sen.* Hırıltılı, gergin, yumuşak sesli bir Bayan Steele. Gecem şenleniyor.

"Bayan Steele. Sesini duymak ne güzel." Nefes alışının bir an aksadığını duyuyorum ve bu ses doğrudan kasıklarına gidiyor.

Harika. Onu etkiliyorum. Onun beni etkilediği gibi.

"Şey... makale için fotoğraf çekimini yapmak istiyoruz. Eğer uygunsa yarın. Sizin için neresi uygun olur efendim?"

Odama. Sadece sen, ben ve kablo bağları.

"Portland'daki The Heathman'da kalıyorum. Yarın sabah dokuz buçuk diyelim mi?"

Sesindeki rahatlama ve sevinci saklayamayarak coşkuyla, "Tamam, sizinle orada buluşuruz" diyor.

"İple çekiyorum Bayan Steele." O benim heyecanımı ve keyfimin ne kadar yerine geldiğini fark etmeden önce telefonu kapatıyorum. Sandalyeme yaslanıp kararan gökyüzüne bakıyorum ve ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum.

Ben bu işi nasıl bağlayacağım?

15 Mayıs 2011, Pazar

Kulağımda bangır bangır Moby çalarken Southwest Salmon Sokağı'ndan Willamette Nehri'ne doğru koşuyorum. Sabahın altı buçuğu ve ben kafamı açmaya çalışıyorum. Dün gece rüyamda onu gördüm. Mavi gözleri, hırıltılı sesi... önümde diz çökerken “efendim”le biten cümleleri. Onunla karşılaşmak... rüyalarımдан, kâbuslarımдан sonra iyi bir değişiklik oldu bu. Flynn bu konuda ne derdi acaba? Sıkıcı bir düşünce; bu düşünceyi yok sayıp Willamette kıyısı boyunca bedenimin sınırlarını zorlamaya odaklanıyorum. Ayaklarım kaldırım döverken, gün ışığı bulutların arasından çıkıp bana umut veriyor.

İki saat sonra otele doğru koşarken bir kafenin önünden geçiyorum. Belki onu kahve içmeye davet etmeliyim.

Çıkıyormuşuz gibi mi?

Pekâlâ. Hayır. Çıkıyoruz. Bu saçma düşünceye gülüyorum. Sadece biraz sohbet – bir tür röportaj. Böylece bu gizemli kadını biraz daha tanıyabilirim ve ilgileniyor mu, yoksa boşamı kürek çekiyorum öğrenebilirim. Esneme hareketlerimi yaparken asansörde yalnızım. Otel süitimde esneme hareketlerimi tamamladığımda Portland'a geldiğimden beri ilk kez kendimi dengeli ve sakin hissediyorum. Kahvaltı başlamış ve ben çok açım. Bu katlanacağım bir his değil – asla. Duştan önce yemeye karar verip eşofmanlarımla kahvaltıya oturuyorum.

Kapım hararetle çalınıyor. Açıyorum; eşikte Taylor duruyor.

“Günaydın Bay Grey.”

“Günaydın. Beni mi bekliyorlar?”

“Evet efendim. 601 numaralı odada hazırız.”

“Hemen geliyorum.” Kapıyı kapatıyorum ve gömleğimi gri

pantolonuma sokuyorum. Duştan sonra saçlarım hâlâ ıslak ama kimin umurunda. Aynadaki pislik herife şöyle bir bakıyorum ve Taylor'ı takip edip asansöre biniyorum.

601 numaralı oda insanlar, ışıklar ve kamera kutularıyla karmakarışık ama onu hemen fark ediyorum. Yan tarafta duruyor. Saçını serbest bırakmış: Memelerinin altına düşen gür, parlak bir yele. Dar bir kot pantolon ve spor ayakkabılarıyla kısa kollu bir ceket ve tişört giymiş. Hep kot pantolon ve spor ayakkabı mı giyiyor? Çok uygun olmasa da biçimli bacaklarını ortaya çıkarıyor. Her zamanki gibi insanın elini kolunu bağlayan gözleri ben yaklaşırken büyüyor.

"Bayan Steele. Yine buluştuk işte." Uzattığım elimi sıkıyor ve bir an için o eli sımsıkı tutup dudaklarıma götürmek istiyorum.

Saçmalama Grey.

Yüzü o tatlı, pembe rengine dönüyor ve benim ilgilenmemi bekleyerek, çok yakınımızda duran arkadaşına eliyle işaret ediyor.

"Bay Grey, bu Katherine Kavanagh" diyor. İstemeye istemeye onu bırakıp ısrarcı Bayan Kavanagh'a dönüyorum. Babası gibi uzun boylu, dikkat çekici, bakımlı biri ama annesinin gözlerini almış. Tatlı Bayan Steele'le tanışmama sebep olduğu için ona teşekkür borçluyum. Böyle düşününce ona karşı biraz daha iyi duygular beslemeye başlıyorum.

"Azimli Bayan Kavanagh. Nasılsın? Umarım daha iyisindir? Anastasia geçen hafta rahatsız olduğunu söyledi."

"İyiyim, teşekkürler Bay Grey."

Güçlü, özgüvenli bir el sıkışı var. Ayrıcalıklı hayatında bir gün bile zorluk çektiğinden şüpheliyim. Bu iki kadının neden arkadaş olduğunu merak ediyorum. Hiçbir ortak noktaları yok.

"Buna zaman ayırdığınız için teşekkürler" diyor Katherine.

"Benim için bir zevk" diye cevaplıyorum ve Anastasia'ya bakıyorum. Kendini açık eden kızarmasıyla beni ödüllendiriyor.

Yüzünü kızartan bir tek ben miyim? Keyifli bir düşünce.

Anastasia, "Bu José Rodríguez, fotoğrafçımız" diyor. Onu

tanıştırırken yüzü aydınlanıyor.

Kahretsin. Erkek arkadaş bu mu?

Ana'nın tatlı gülüşüyle Rodriguez'in yüzünde güller açıyor.

Düzüşüyorlar mı?

"Bay Grey." El sıkışırken Rodriguez bana karanlık bir bakış atıyor. Bu bir uyarı. Uzak durmamı söylüyor. Ondan hoşlanıyor. Ondan çok hoşlanıyor.

Pekâlâ velet, oyun başlasın.

"Bay Rodriguez, nerede durmamı istersiniz?" Ses tonumdaki meydan okumayı fark ediyor ama Katherine araya girip beni bir sandalyeye doğru yönlendiriyor. İpleri elinde tutmayı seviyor. Otururken bu düşünceyle keyifleniyorum. Rodriguez'le çalıştığı belli olan başka bir genç adam ışıkları açıyor ve bir an için kör oluyorum.

Hay lanet!

Parlaklığın etkisi azalırken sevimli Bayan Steele'i arıyor gözlerim. Odanın arkasından, olan biteni izliyor. Her zaman böyle çekingen mi? Belki Kavanagh'la arkadaşlıklarının sebebi budur; arka planda durmaktan memnun ve ilgiyi Katherine'in toplamasına izin veriyor.

Hımm... doğuştan itaatkâr.

Fotoğrafçı yeterince profesyonel ve aldığı işe tamamen kendini veriyormuş gibi görünüyor. İkimizi de izleyen Bayan Steele'i gözetliyorum. Göz göze geliyoruz; onunkiler dürüst ve masum bakıyor. Bir an için planımı tekrar gözden geçiriyorum ama sonra dudağını ısırtıyor ve işte o an nefesim kesiliyor.

Yapma Anastasia. Gözlerimle ona durmasını söylüyorum ve bakışlarını ilk kaçıran o oluyor.

Aferin kızıma.

Rodriguez çekmeye devam ederken, Katherine ayağa kalkmamı istiyor. Sonra da iş bitiyor. İşte fırsat.

"Tekrar teşekkürler Bay Grey." Katherine öne atılıp elimi sıkıyor; arkasından da, benden hoşlandığını gizli bir şekilde şaramayan fotoğrafçı. Rekabet çabası beni gülümsetiyor.

Oğlum, senin hiçbir şeyden haberin yok.

“Makaleyi dört gözle bekliyorum Bayan Kavanagh” deyip başımla nazikçe selamliyorum onu. Asıl konuşmak istediğim, Ana. Kapının önünde ona ulaştığımda, “Benimle biraz yürür müsün Bayan Steele?” diye soruyorum.

Şaşırılmış bir şekilde, “Tabii” diyor.

Hakkını ver Grey.

Odada kalanlara birkaç beylik söz geveleyip onu dışarı çıkarıyorum. Rodriguez’le arasına biraz mesafe koymak istiyorum. Koridorda saçlarıyla, sonra da parmaklarıyla oyalanarak duruyor. Taylor peşimden dışarı çıkıyor.

“Seni ararım Taylor” diyorum ve bizi duyamayacağı kadar uzaklaştığında Ana’ya benimle bir kahve içmek ister mi diye soruyorum. Cevabı beklerken nefesimi tutuyorum.

Uzun kirpikleri gözlerinin üzerinde titreyiyor. Umutsuz bir ifadeyle, “Herkesi arabayla evlerine bırakmam gerekiyor” diyor.

“Taylor” diye seslenişimle yerinden sıçırıyor. Onu geriye almıyorum ve bu iyi mi kötü mü bilmiyorum. Bir yerleriyle oynamayı da bir türlü bırakmıyor. Onu durdurmak için neler yapabileceğimi düşünmek dikkatimi dağıtıyor.

“Üniversitede mi kalıyorlar?” Başını sallıyor. Taylor’dan, Anastasia’nın arkadaşlarını evlerine bırakmasını istiyorum.

“Oldu işte. Şimdi benimle kahve içer misin?”

“Humm, Bay Grey, şey... Bu gerçekten...” Duruyor.

Kahretsin. Bu bir “hayır”. Bu işi bağlayamayacağım. Parlak gözleriyle doğrudan bana bakıyor. “Bakin, Taylor’ın onları bırakmasına gerek yok. Bana bir dakika verirseniz Kate’le arabaları değişeyim.”

Neredeyse gözle görülür biçimde rahathıyorum ve sırtıyorum.

Çıkıyoruz!

Taylor şaşkın bakışlarını gizlemeye çalışırken, kapıyı açıp Ana’yı odaya geri gönderiyorum.

“Ceketimi getirir misin Taylor?”

“Elbette efendim.”

Taylor, topuklarının üzerinde dönüp, telaştan dudakları seğirerek koridora yöneliyor. Onun asansöre binip gidişini kısılmış gözlerle izlerken, duvara yaslanıp Bayan Steele'i bekliyorum.

Ona ne diyeceğim ki?

"Kölem olmaya ne dersin?"

Hayır. Ağır ol Grey. Bu sefer adım adım ilerleyelim.

Taylor birkaç dakika içinde ceketimle geri dönüyor.

"Başka bir isteğiniz var mı efendim?"

"Hayır. Teşekkürler."

Ceketimi veriyor ve o gidince koridorda salak gibi dikilip kalıyorum.

Anastasia nerede kaldı? Saatile bakıyorum. Katherine'le araba değiş tokuşunu konuşuyor olmalı. Yoksa Rodriguez'le mi konuşuyor? Ona, makale yüzünden beni biraz idare etmesi gerektiğini, bu yüzden iyi davrandığını, sadece bir kahve içip geleceğini mi söylüyor? Karanlık düşüncelere kapılıyorum. Belki de şu an ona hoşça kal öpücüğü veriyordur.

Lanet olsun.

Bir dakika sonra kapıda beliriyor ve benim de keyfim yeri-ne geliyor. Az önce öpülmüş gibi görünmüyor.

Kararlı bir tavırla, "Evet" diyor. "Hadi kahve içelim o zaman." Ama kızaran yanakları, bir şekilde özgüvenli görünme çabasını baltalıyor.

"Önden buyur Bayan Steele." O bir adım önümden yürürken aldığım zevki belli etmiyorum. Sonra hızlanıp ona yetişiyorum ve o sırada Katherine'le ilişkileri, özellikle de birbirleriyle nasıl anlaştıkları konusunda merakım tavan yapmış durumda. Birbirlerini ne kadar zamandır tanıdıklarını soruyorum.

"Okuldaki ilk yılımızdan beri. Çok iyi arkadaşımıdır." Sesi sıcacık. Ana'nın sadık bir arkadaş olduğu belli. Katherine hastayken, röportajı yapmak için Seattle'dan o kadar yol geldi. Umarım Bayan Kavanagh da ona aynı sadakat ve saygıyla davranıyordur diye düşünürken yaklaşıyorum kendisine.

Asansöre geldiğimizde çağrı düğmesine basıyorum ve ka-

pılar neredeyse anında açılıyor. Birbirlerine tutkuyla sarılmış bir çift yakalanmanın utancıyla çabucak ayrılıyor. Onları görmezden gelerek asansöre biniyoruz ama bu arada Ana'nın yaramaz sırtışını yakalıyorum.

Birinci kata inerken hava, tatmin edilmemiş arzuların yoğunluğuyla dolu. Arkamızdaki çiftten mi, yoksa benden mi kaynaklanıyor bilemiyorum.

Evet. Onu istiyorum. Teklif edeceğim şeyi isteyecek mi?

Kapılar tekrar açıldığında rahatlıyorum ve elini tutuyorum. Beklediğimin aksine nemli değil, soğuk. Belki de onu istediğim kadar etkilemiyorumdur. Ümit kırıcı.

Çift, arkamızda mahcup bir şekilde kıkırdaşıyor.

"Bu asansörlerde ne var böyle?" diye mırıldanıyorum. Yine de itiraf etmeliyim; kıkırdaşmalarında insana çok hoş gelen sağlıklı ve saf bir şeyler var. Bayan Steele de o kadar masum görünüyor, tıpkı onlar gibi. Sokağa çıktığımızda isteklerimi tekrar gözden geçiriyorum.

Daha çok genç. Çok tecrübesiz ama lanet olsun, elimin içindeki elinin verdiği his hoşuma gidiyor.

Kafeye girince masa seçimini ona bırakıp ne içeceğini soruyorum. Kekeleyerek siparişini söylüyor: İngiliz kahvaltı çayı – sıcak su, poşeti yanında. Bu benim için yeni bir şey.

"Kahve içmiyor musun?"

"Kahveye pek düşünmüyüm."

"Tamam, poşeti dışarıda çay. Şeker?"

Gözlerini parmaklarına dikerek, "Hayır, teşekkürler" diyor.

"Yiyecek bir şeyler?"

"Hayır, teşekkürler." Başını sallayıp, omzuna düşen saçları geri atarken saçlarının koyu kestane ışıltıları ortaya çıkıyor.

Kasanın arkasındaki iki tombul kadın *bütün* müşterileriyle anlamsız bir hoşbeşe girdiği için sırada beklemek zorundayım. Bu sinir bozucu ve beni amacımdan alıkoyuyor: Anastasia'dan.

Daha yaşlıca olanı göz kırparak, "Hey yakışıklı, sana ne getireyim?" diyor. Benimki sadece hoş bir surat tatlım.

“Buharda ısıtılmış süt ve kahve alacağım. Bir de İngiliz kahvaltı çayı. Poşeti yanında olsun. Ve bir böğürtlenli kek.”

Anastasia fikrini değiştirip yiyebilir.

“Portland’a gezmeye mi geldin?”

“Evet.”

“Hafta sonu için mi?”

“Evet.”

“Neyse ki hava bugün açtı.”

“Evet.”

“Umarım güneşin tadını çıkarırsın.”

Lütfen benimle konuşmayı kes ve uza bakalım.

Dışlerimin arasından tıslayarak, “Evet” diyorum ve Ana’ya bakıyorum. Hemen başka tarafa bakıyor.

Beni izliyor. Alıcı gözüyle mi bakıyor?

Göğsümde küçük bir umut baloncuğu kabarıyor.

“Buyurun bakalım.” Kadın göz kırparak, içecekleri tepsime koyuyor. “Kasaya öde tatlım. Hadi size iyi günler.”

İyi bir tepki vermeyi başarıyorum. “Teşekkürler.”

Masada Anastasia parmaklarına bakıyor. Kim bilir ne düşünüyor?

Beni mi?

“Aklından neler geçiyor?” diye soruyorum.

Ben çayını ve kahvemi masaya yerleştirirken, yerinden sıçrayıp kıpkırmızı oluyor. Suskun ve ürkek bir halde oturuyor. Neden? Gerçekten burada olmak istemiyor mu?

Tekrar, “Ne düşünüyorsun?” diye soruyorum. Bu sefer çay poşetiyle oyalanmaya başlıyor.

“Bu en sevdiğim çay” diyor. Ben de en sevdiğim çayın, Twinings İngiliz kahvaltı çayı olduğunu aklıma not ediyorum. Çay poşetini fincana daldırışını izliyorum. Hem özenli hem sallapati geliyor bu hareket. Neredeyse daldırdığı gibi çıkarıyor ve kullanılmış çay poşetini fincan tabağına bırakıyor. Eğleniyorum, ağzım seğiriyor. Çayın açık ve sütsüz sevdiğini anlatırken, bir an için, erkeklerde sevdiği özellikleri sıraladığını düşünüyorum.

Kendine gel Grey. Çaydan bahsediyor.

Bu kadar giriş konuşması yeter. Durum tespit çalışmasının vakti geldi. "Erkek arkadaşın mıydı?"

Kaşları çatılarak burnunun üzerinde küçük bir *v* oluşturuyor.

"Kim?"

Güzel bir tepki.

"Fotoğrafçı. José Rodriguez."

Gülüyor. Bana.

Bana!

Rahatladığı için mi, yoksa komik olduğunu düşündüğü için mi güldüğünü kestiremiyorum. Bu can sıkıcı. Onu tartamıyorum. Benden hoşlanıyor mu, hoşlanmıyor mu? Sadece arkadaş olduğunu söylüyor.

Ah güzelim, o arkadaşlıktan fazlasını istiyor.

"Neden erkek arkadaşım olduğunu düşündünüz?" diye soruyor.

"Ona gülümseyiş şeklinden; onun da sana." *Hiç anlamıyorsun, değil mi? Çocuk abayı yakmış.*

"O daha çok aileden biri gibi" diyor.

Tamam, demek ki arzular tek taraflı. Bir an ne kadar tatlı olduğunun farkında mı acaba diye merak ediyorum. Ben kâğıdını soyarken böğürtlenli keke bakıyor. Bir an için yanımda diz çöktüğünü ve onu lokma lokma beslediğimi düşünüyorum. Aklım bu düşünceye takılıyor – ve sertleşiyorum. "Biraz ister misin?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Hayır, teşekkürler." Sesi tereddütlü ve bir kez daha gözlerini ellerine diyor. Neden bu kadar tedirgin? Belki benim yüzümdendir!

"Ya dün mağazada tanıştığım çocuk? O da mı sevgilin değil?"

"Hayır. Paul sadece arkadaşım. Dün söylemiştim." Kafası karışmış gibi yine kaşları çatılıyor ve bir savunma belirtisi olarak kollarını kenetliyor. Bu oğlanlarla ilgili sorguya çekilmekten hoşlanmadı. Mağazadaki velet, üstünde hak iddia etmek için kolunu omzuna attığında başlı başına sırsız görünüyordu.

hatırlıyorum. “Neden soruyorsunuz?” diye ekliyor.

“Erkeklerin yanında gergin görünüyorsun.”

Gözleri büyüyor. Gerçekten güzel gözleri. Cabo'daki okyanusun rengi; mavi denizlerin en mavisi. Onu götürmeliyim oraya.

Ne? Bu da nereden çıktı?

“Sizi korkutucu buluyorum” diyerek gözlerini aşağı indiriyor ve yeniden parmaklarıyla oynuyor. Bir taraftan çok itaatkâr ama diğer taraftan... meydan okuyucu.

“Benden korkmalısın.”

Evet. Korkmalı. Gözlerini korkuttuğumu söyleyecek kadar cesur fazla insan tanımıyorum. Dürüst biri ama bunu ona söylediğimde gözlerini kaçırıyor. Ne düşündüğünü bilmiyorum. Sinir bozucu. Benden hoşlanıyor mu? Yoksa bu buluşmaya sadece Kavanagh'ın röportajı yüzünden mi katlanıyor? Hangisi?

“Sır gibisin Bayan Steele.”

“Sırrım filan yok.”

“Bence düşüncelerini fazlasıyla kendine saklıyorsun.” Her iyi köle gibi. “Tabii kızardığın zamanlar hariç, yani sık sık.” *İşte.* Bu onu tepki vermeye kışkırtacak. Ağzıma küçük bir parça böğürtlenli kek atarken cevabını bekliyorum.

“Her zaman bu kadar şahsi gözlemler yapar mısınız?”

Bu o kadar şahsi değil; yoksa öyle mi? “Böyle düşünmemiştim. Seni kırdım mı?”

“Hayır.”

“İyi.”

“Ama çok hükmedici davranıyorsunuz.”

“Kendi tarzımla hareket etmeye alışığım Anastasia. Her konuda.”

“Bundan şüphem yok” diye mırıldanıyor ve sonra neden ondan bana isimle hitap etmesini istemediğimi öğrenmek istiyor.

Ne?

O gün ofisimden ayrılırken asansöre bindiğinde, o leylâ ağzından çıkan isminin kulağıma nasıl geldiğini hatırlıyorum.

İçimi mi okumuş? Bilerek beni kışkırtıyor mu? Ona, ailemden başka kimsenin bana Christian demediğini açıklıyorum.

Gerçek ismim mi, onu bile bilmiyorum.

Oralara girme Grey.

Konuyu değiştiriyorum. Onu tanımak istiyorum.

“Tek çocuk musun?”

Cevap vermeden önce uzun kirpiklerini birkaç kez kırıştı-
rıyor.

“Bana anne babanı anlat.”

Gözlerini deviriyor. Onu azarlama dürtüsüyle savaşmak zo-
runda kalıyorum.

“Annem yeni kocası Bob’la Georgia’da yaşıyor. Üvey babam
Montesano’da.”

Elbette bunları Welch’in araştırma raporundan zaten bili-
yorum ama ondan duymak önemli. Üvey babasından bahse-
derken dudakları sevgi dolu bir gülümsemeyle yumuşuyor.

“Baban?” diye soruyorum.

“Babam ben bebekken öldü.”

Bir an için kâbuslarıma geri fırlatılıyorum ve gözümün
önüne pis bir zeminde takatsizce yere kapanmış bir beden geli-
yor. “Üzüldüm” diye mırıldanıyorum.

“Onu hatırlamıyorum” diyerek, beni tekrar içinde olduğ-
muz ana döndürüyor. Bunu söylerken canlı ve iyimser bir hali
var. Belli ki Raymond Steele bu kıza iyi bir baba olmuş. Diğer
tarafтан annesiyle ilişkisi – buna bakmak gerek.

“Ve annen yeniden evlendi?”

Acı bir kahkaha atıyor. “Bundan emin olabilirsiniz.” Ayrın-
tıya girmiyor. Tanıdığım, sessizce oturabilen sadece birkaç ka-
dından biri. Bu harika ama şu anda istediğim şey değil.

“Kendinden pek bahsetmiyorsun, değil mi?”

“Siz de öyle” diye savuşturuyor.

Ah Bayan Steele. Oyun başlasın.

Büyük bir zevkle ve sırtısla ona, benimle zaten röportaj yap-
tığını hatırlatıyorum. “Oldukça özel bazı soruları hatırlıyorum.”

Evet. Bana gey olup olmadığımı sordun.

Sözlerim istenen etkiyi yapıyor ve utanıyor. Kendisi hakkında gevelemeye başlıyor. Eviyle ilgili de birkaç detay veriyor. Annesi iflah olmaz bir romantik. Bence dördüncü evliliğini yaşayan biri deneyimden çok umuda sarılır. O da annesi gibi mi? Bir türlü soramıyorum. Eğer öyle olduğunu söylerse umudum yok demektir. Ve bu görüşmenin bitmesini istemiyorum. Fazlasıyla zevk alıyorum.

Üvey babasını sorduğumda önsezilerimi doğruluyor. Onu sevdiği belli. Ondan bahsederken yüzü aydınlanıyor: İş (marangoz), hobileri (futbolu ve balık tutmayı seviyor). Annesi üçüncü evliliğini yaptığında, o, üvey babasıyla yaşamayı tercih etmiş.

İlginç.

Omuzlarını dikleştiriyor. Sohbeti kendi ailesinden uzaklaştırmak için, “Siz ailenizden bahsedin” diyor. Benimkilerle ilgili konuşmaktan hoşlanmadığım için ona bildik detayları veriyorum.

“Babam avukat, annem çocuk doktoru. Seattle’da yaşıyorlar.”

“Kardeşleriniz ne yapıyor?”

Bu konulara mı girmek istiyor? Kısa cevaplarla Elliot’ın inşaat işinde olduğunu ve Mia’nın Paris’te aşçılık okuduğunu söylüyorum.

Mest olarak dinliyor. Hülyalı bir ifadeyle, “Paris’in çok güzel olduğunu söylüyorlar” diyor.

“Güzeldir. Hiç gittin mi?”

“Amerika’dan hiç çıkmadım.” Sesindeki ahenk bir pişmanlık tınısıyla yok oluyor. Onu götürebilirim.

“Gitmek ister misin?”

Önce Cabo, şimdi Paris. Kendine gel Grey.

“Paris’e mi? Elbette. Ama asıl görmek istediğim yer İngiltere.”

Yüzü heyecanla parlıyor. Bayan Steele gezmek istiyor. Ama neden İngiltere? Soruyorum.

“Shakespeare’in, Austen’in, Brontë kardeşlerin, Thomas Hardy’nin Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org> dırtan yerleri görmek isterdim.”

İlk aşkının bu olduğu çok açık.

Kitaplar.

Bu kadarını dün Clayton's'ta da söylemişti. Demek oluyor ki Darcy, Rochester ve Angel Clare'le rekabet ediyorum: Erişilmesi olanaksız romantik kahramanlar. İşte ihtiyacım olan kânıt. Annesi gibi iflah olmaz bir romantik – bu iş yürümez. Yaraya tuz basar gibi saatine bakıyor. Burada işi bitti.

Fırsatı kaçırdım.

“Gitsem iyi olur. Çalışmam gerek” diyor.

Onunla birlikte arkadaşının arabasına kadar yürümeyi tekliף ediyorum. Bunun anlamı, otele geri yürüyüp çantamı toplayacağım.

Ama yapmalı mıyım?

“Çay için teşekkürler Bay Grey” diyor.

“Bir şey değil Anastasia. Benim için zevkti.” Sözcükler ağızımdan çıkarken son yirmi dakikanın... keyifli geçtiğini fark ediyorum. Arayı ısıtması garanti en baş döndürücü gülümsemle ona elimi uzatıyorum. “Gel” diyorum. Elimi tutuyor ve tekrar The Heathman'a doğru yürürken, elimin içindeki elinin ne kadar hoş bir his yaşattığı düşüncesinden kurtulamıyorum.

Belki de yürüyebilir.

“Her zaman kot mu giyersin?” diye soruyorum.

“Çoğunlukla” diyor. Olumsuz puanlar iki oldu: Sadece kot pantolon giyen iflah olmaz bir romantik... Ben kadınlarımın etek giymesini severim. Erişilebilir olmalarım isterim.

“Kız arkadaşın var mı?” diye damdan düşercesine soruyor. Bu da üçüncü eksi puan. Ben bu acemi işinden vazgeçiyorum. Romantizm istiyor. Ona bunu veremem.

“Hayır Anastasia. Ben sevgili olayına girmem.”

Çatılmış kaşlarla aniden dönüyor ve yola kapaklanıyor.

“Kahretsin, Ana!” diye bağırarak yolun yanlış tarafından hızla gelen salak bisikletlinin altında kalmaması için onu kendime çekiyorum. Birdenbire kollarımın arasında, pazılarıma yapışmış bana bakıyor. Gözleri korku içinde ve ilk kez insani-

ni çevreleyen daha koyu mavi renkte halkaları fark ediyorum. Çok güzeller; bu kadar yakından daha da güzeller. Gözbebekleri büyüyor. Biliyorum, bu bakışlara dalıp bir daha hiç döne-meyebilirim. Derin bir nefes alıyor.

“İyi misin?” Sesim yabancı ve uzak geliyor. O sırada bana dokunduğunu ve umursamadığımı fark ediyorum. Parmakla-rım yanağını okşuyor. Cildi yumuşak ve pürüzsüz; başparma-ğımı altdudağına sürterken nefesim kesiliyor. Vücudu benim-kine yapışmış; memelerinin hissi ve gömleğimden içeri yayılan sıcaklığıyla tahrik oluyorum. Bana büyükbabamın elma bah-çesini hatırlatan taze, canlı bir kokusu var. Gözlerimi kapatıp içime çekerek, kokusunu hafızama kazıyorum. Gözlerimi aç-tığımda hâlâ bana bakıyor; gözleri ağzımın üzerinde; istiyor, yalvarıyor sanki.

Kahretsin. Onu öpmemi istiyor.

Ben de istiyorum. Sadece bir defa. Dudakları aralanmış, hazır bekliyor. Ağzı, başparmağımın altında çok davetkâr.

Hayır. Hayır. Hayır. Bunu yapma Grey.

Bu kız sana göre değil.

O kalpler ve çiçekler istiyor; senin o tür olaylarla işin yok. Görüntüsünü silmek ve bu isteğe karşı koymak için gözlerimi kapatıyorum. Tekrar açtığımda kararımı vermiş durumdayım. “Anastasia” diye fısıldıyorum, “benden uzak durmalısın. Sana göre bir adam değilim ben.”

Kaşlarının arasında yine o küçük v oluşuyor; sanırım nefes almayı bıraktı.

“Nefes al Anastasia, nefes al.” Saçma bir şey yapmadan ön-ce onu bırakmalıyım ama bunu yapmak istemiyorum, şaşırı-yorum halime. Onu bir dakika daha kollarımda tutmak istiy-o-rum. “Seni ayağa kaldıracığım ve bırakacağım.” Geri çekiliyo-rum ve o da beni bırakıyor. Yine de tuhaf bir şekilde herhangi bir rahatlama hissetmiyorum. Ayakta durduğundan emin ol-mak için omuzlarından tutuyorum. Yüzü aşağılanmışlıkla göl-geleniyor. Reddetmem onu denşete düşürüyor.

Lanet olsun. Seni incitmek istememiştim.

“Anlıyorum” diyor. Hayal kırıklığı yarım ağızla konuşmasından belli oluyor. Resmi ve mesafeli ama omuzlarındaki ellerimden kurtulmuyor. “Teşekkürler” diye ekliyor.

“Ne için?”

“Beni kurtardığın için.”

Onu aslında kendimden kurtardığımı söylemek istiyorum... Bunun asil bir hareket olduğunu... ama duymak istediği bunlar değil. “O salak ters yönden geliyordu. İyi ki buradaydım. Başına neler gelebileceğini düşünmek bile istemiyorum.” Şimdi zırvalayan benim ve onu bir türlü bırakamıyorum. Bunun sadece onunla geçirdiğim zamanı uzatmak için bir oyun olduğunu bile bile, otele gidip oturmayı teklif ediyorum ve ancak o zaman onu bırakıyorum.

Sırtı baston gibi dik, başını sallıyor ve savunmacı bir hareketle kollarını kendine doluyor. Ardından sokağın karşısına fırlıyor ve ona yetişmek için koşturmam gerekiyor.

Otele ulaştığımızda kendini toplamış bir halde dönüp bir kez daha yüzüme bakıyor. “Çay ve fotoğraf çekimi için teşekkürler.” Bakışları duygusuz ve pişmanlık midemde bir ateş topuna dönüşüyor.

“Anastasia... ben...” Aklıma söyleyecek bir şey gelmiyor, üzgün olduğumdan başka.

Kızgın bir şekilde, “Ne, Christian?” diyor.

Vay be! Bana çok kızmış. Adımın her bir hecesine, dökebileceği bütün öfkeyi döküyor. Bu yeni bir şey. Ve gidiyor. Ve gitmesini istemiyorum. “Sınavlarında iyi şanslar.”

Gözleri acı ve öfkeyle parlıyor. Küçümser gibi bir ses tonuyla, “Teşekkürler” diye mırıldanıyor. “Güle güle Bay Grey.” Arkasını dönüp, yeraltı otoparkına doğru yürüyor. Dönüp bir kez daha bakması umuduyla gidişini izliyorum ama bakmıyor. Arkasında bir pişmanlık izi, güzel mavi gözlerinin hatırası ve sonbaharda bir elma bahçesinin kokusunu bırakarak binanın içinde kayboluyor.

19 Mayıs 2011, Perşembe

Hayır! Çığlığım yatak odamın duvarlarından yankılanıp beni kâbusumdan uyandırıyor. Tere boğulmuş, bayat bira ve sigara kokuları içinde, burun deliklerim tıkalı ve şiddetli bir sarhoşluğun hâlâ süren iğrençliğiyle kalkıyorum. Yatakta doğrularak, başımı ellerimin arasına alıp nabzımı yavaşlatmaya ve nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. Son dört gecedir böyle. Saate göz atıyorum; sabahın üçü.

Yarın... bugün iki önemli toplantıya katılacağım... açık bir zihne ve uykuya ihtiyacım var. *Lanet olsun, iyi bir uyku için neler vermezdim.* Bastille'le de kahrolasica bir golf maçım var. Golfü iptal etmeliyim; oynayıp da kaybetme düşüncesi zaten tatsız olan ruh halimi iyice karartıyor.

Yataktan güçlükle çıkarak, ayaklarımı sürüyerek koridordan mutfığa geçiyorum. Bir bardağa su doldururken odanın diğer tarafındaki cam duvara yansıyan görüntümü yakalıyorum. Üzerimde sadece pijama altı var. Nefretle başımı çeviriyorum.

Onu reddettin.

Seni istiyordu.

Ve sen onu reddettin.

Onun iyiliği içindi.

Bu düşünceler beni günlerdir yiyip bitiriyor. Güzel suratı birdenbire aklıma girip yaptıklarımı yüzüme vuruyor. İngiltere'deki tatilinden dönmüş olsaydı psikiyatrimi arardım. Psikozırlıkları kendimi bu kadar berbat hissetmememi sağlardı.

Grey, o sadece hoş bir kız.

Belki de kafamı dağıtmaya ihtiyacım var; mesela yeni bir köleye. Susanmah'dan beri çok uzun zaman oldu. Sabah

Elena'yı arasam diye düşünüyorum. O her zaman bana uygun adaylar bulur. Ama işin aslı, yeni birini istemiyorum.

Ana'yı istiyorum.

Hayal kırıklığı, incinen gururu ve öfkesi hâlâ aklımda. Arkasına dönüp bakmadan gitti. Belki de onu kahve içmeye davet ederek umutlarını yükselttim ve sonra da hayal kırıklığına uğrattım.

Belki özür dilemek için bir yol bulmalıyım. O zaman bu üzücü olayı unutup kızı kafamdan atabilirim. Bardağı yardımcımin yıkaması için lavaboya bırakıp yatağa doğru tekrar ayaklarımı sürüyorum.

Ben tavanı seyrederken, saatli radyo altıya çeyrek kala aniden çalmaya başlıyor. Uyumadım ve tükenmiş haldeyim.

Lanet olsun! Bu çok saçma.

Radyodaki program neyse ki kafamı dağıtıyor; sıradaki habere kadar. Haber, nadir bir elyazmasının satışıyla ilgili: Jane Austen'in bitmemiş romanı *The Watsons* Londra'da açık artırıma çıkıyor.

"Kitaplar" demişti.

Tanrım. Haberler bile bana küçük Bayan Kitap Kurdu'nu hatırlatıyor.

O, İngiliz klasiklerini seven iflah olmaz bir romantik. Ama bir taraftan ben de öyleyim; farklı sebeplerle. Elimde Jane Austen'in veya Brontë'lerin ilk baskıları filan yok... ama iki tane Thomas Hardy'm var.

Elbette! İşte bu! Yapabileceğim şey bu.

Birkaç dakika içinde, *Adsız Sansız Bir Jude* ve üç ciltlik *Tess* kütüphanemdeki bilardo masamın üzerinde, önümde duruyor. İkisi de trajik konuları olan, iç karartıcı kitaplar. Hardy'nin karanlık, çarpık bir ruhu varmış.

Benim gibi.

Bu düşünceyi kafamdan atıp kitapları inceliyorum. *Jude* daha iyi durumda olsa da rekabet söz konusu değil. *Jude* da

mutlu son yok. Öyleyse uygun bir alıntıyla beraber *Tess*'i gönderceğim. Kahramanının başına gelenleri düşününce dünyanın en romantik romanı olmadığını biliyorum ama en azından İngiliz kırsalının pastoral rüyasında kısa bir süreliğine de olsa romantik aşkı tadıyor. Ayrıca *Tess*, ona kötülük eden adamdan intikamını alıyor.

Yine de asıl konu bu değil. Ana, Hardy'nin en sevdikleri arasında olduğundan bahsetmişti ve eminim bir ilk baskıyı, bırak sahip olmayı, görmemiştir bile.

"Yani tam bir tüketicisiniz." Röportajdaki kınayan karşılığı tekrar kafamı kurcalıyor. Evet. Sahip olmayı seviyorum; mesele ilk baskılar gibi giderek değerlenen şeylere.

Şimdi biraz daha sakın ve kendimden hoşnut hissediyorum; giysi odama gidiyorum ve koşu için giyiniyorum.

Arabanın arka koltuğunda, *Tess*'in ilk baskısının ilk cildinde bir alıntı arayarak sayfaları karıştırıyorum ve aynı zamanda Ana'nın son sınavının tarihini merak ediyorum. Kitabı yıllar önce okumuştum. Konuyu hayal meyal hatırlıyorum. Ergenlik çağımda romanlar benim sığınağımdı. Okumam annemin çok hoşuna giderdi; Elliot pek okumazdı. Romanların sağladığı kaçışa ihtiyacım vardı. Elliot'ın hiçbir şeyden kaçması gerekmiyordu.

Taylor, "Bay Grey" diyerek düşüncelerimi bölüyor. "Geldik, efendim." Arabadan inip kapımı açıyor. "Saat ikide sizi golf maçınıza götürmek için kapının önünde olacağım."

Başımı sallayıp, kolumun altında kitaplarla Grey şirket binasına giriyorum. Genç resepsiyonist beni işveli bir şekilde selamlıyor.

Her gün... takılmış kötü bir plak gibi.

Onu görmezden gelerek doğrudan kendi katıma çıkan asansöre ilerliyorum.

Güvenlik görevlisi Bay Grey asansörü çağırmak için düğmeye basarken beni selamlıyor. "Günaydın Bay Grey."

“Oğlun nasıl Barry?”

“Daha iyi efendim.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

Asansöre biniyorum, asansör hızla yirminci kata doğru yükseliyor. Andrea beni karşılamak için hazır bekliyor.

“Günaydın Bay Grey. Ros, Darfur projesini konuşmak için sizi görmek istiyor. Barney birkaç dakikanızı...”

Elimi kaldırıp onu susturuyorum. “Şimdi bunları boş ver. Bana Welch’i bağla ve Flynn’ın tatilden ne zaman döneceğini öğren. Welch’le konuştuktan sonra günlük programa dönebiliriz.”

“Peki efendim.”

“Bir de duble espresso istiyorum. Olivia’ya söyle yapsın.”

Ama etrafıma bakınca Olivia’nın yerinde olmadığını fark ediyorum. İçim rahatlıyor. O kız sürekli peşimde ve bu çok rahatsız edici.

Andrea, “Süt ister misiniz efendim?” diye soruyor.

Aferin sana. Ona gülümsüyorum.

“Bugün değil.” Kahvemi nasıl içtiğimi tahmine çalışmaya devam etmelerini istiyorum.

“Pekâlâ Bay Grey.” Kendinden hoşnut gibi görünüyor; öyle de olmalı. Şimdiye kadarki en iyi kişisel asistanım.

Üç dakika sonra Welch’i bağlıyor.

“Welch?”

“Bay Grey.”

“Geçen hafta benim için yaptığın özgeçmiş araştırması. Anastasia Steele. WSU’da öğrenci.”

“Evet efendim. Hatırlıyorum.”

“Son sınavının ne zaman olacağını öğrenmeni ve bana hemen bildirmeni istiyorum.”

“Anlaşıldı efendim. Başka bir şey?”

“Hayır, hepsi bu.” Telefonu kapatıp gözlerimi masamdaki kitaplara dikiyorum. Bir alıntı bulmam gerek.

Ros, iki numaralı adamım ve operasyon müdürüm tam gaz devam ediyor. “Yükü Sudan limanına çekmek için Sudanlı yetkililerden gümrük iznini almak üzereyiz. Ama bağlantılarımızın Darfur’a karadan gitmek konusunda çekinceleri var. Uygulanabilirliğini görmek için bir risk analizi yapıyorlar.” Lojistik zorluyor olmalı; her zamanki neşeli hali yok.

“Havadan da bırakabiliriz.”

“Christian, havadan bırakmanın maliyeti...”

“Biliyorum. Sivil toplum örgütlerinin raporlarının nasıl çıkacağına bir bakalım.”

İç geçirerek, “Tamam” diyor. “Ayrıca Dışişleri Bakanlığı’ndan tehlike kalktı uyarısını bekliyorum.”

Gözlerimi deviriyorum. Lanet formaliteler. “Birilerine mama vermemiz –veya araya Senatör Blandino’yu sokmamız– gerekirse bana haber ver.”

“Pekâlâ, sıradaki konu yeni fabrikayı nereye kuracağımız. Detroit’te vergi muafiyetlerinin ne kadar yüksek olduğunu biliyorsun. Sana bir özet göndermiştim.”

“Biliyorum. Ama Tanrı aşkına, Detroit mi olmak zorunda?”

“Detroit’ten neden hazzetmediğini anlamıyorum. Kriterlerimize uygun.”

“Tamam, Bill’den terk edilmiş olası sanayi bölgelerini incelemesini iste. Yine de daha iyi şartları olan başka bir belediye için bir alan araştırması daha yapalım.”

“Bill, Terk Edilmiş Sanayi Bölgelerini Yeniden Geliştirme Kurulu’yla görüşmesi için Ruth’u gönderdi bile. Çok yardımcı oldular. Yine de Bill’den yeniden kontrol etmesini isteyeceğim.”

Telefonum çalıyor.

“Evet” diye gürliyorum. Andrea toplantılarımın bölünmesinden nefret ettiğimi biliyor.

“Welch hatta.”

Saatim on bir buçuğu gösteriyor. Hızlı halletti. “Bağla.”

Ros’a kalmasını işaret ediyorum.

“Bay Grey?”

"Welch. Haberler nedir?"

"Bayan Steele'in son sınavı yarın, 20 Mayıs'ta."

Kahretsin. Çok vaktim yok.

"Harika. Başka bir şey yok." Kapatıyorum.

"Ros, bana bir dakika izin ver."

Telefonu kaldırıyorum. Andrea anında cevap veriyor.

"Andrea, önümüzdeki bir saat içinde, üzerine not yazılacak boş bir kart istiyorum" deyip kapatıyorum. "Evet Ros. Nerede kalmıştık?"

Saat yarımında Olivia öğlen yemeğimle birlikte ayaklarını sürüyerek ofisime giriyor. Hoş bir yüzü olan uzun, narin bir kız. Ne yazık ki özlemle bakan gözlerinin bu çabası boşuna. Üzerinde yenebilir bir şeyler olduğunu umduğum bir tepsi taşıyor. Yoğun bir sabahın ardından midem kazanıyor. Yemeği masama bırakırken elleri titriyor.

Tonbalıklı salata. Olur. Bu sefer çuvallamadı.

Zarflarıyla birlikte farklı boyutlarda üç çeşit beyaz kartı da masama koyuyor.

"Harika" diye mırıldanıyorum. *Şimdi git bakalım.* Hızla sıvışıyor.

Açlığımı bastırmak için ağzıma bir parça tonbalığı atıyorum ve kalemime uzanıyorum. Alıntıyı seçtim. Bir uyarı. On dan uzaklaşmakla doğru seçimi yaptım. Bütün erkekler romantik kahramanlar değildir. "Erkek kısmı" kelimesini çıkaracağım. Böylece anlayacak.

Neden bana tehlikeden bahsetmedin? Neden beni uyarmadın?

Hanımefendiler neden sakınmaları gerektiğini bilirler, çünkü onları bu kandırmacalara karşı uyaran romanları okurlar...

Kartı birlikte gelen zarfa koyup Ana'nın, Welch'in özgeçmiş araştırmasından beynime kazanmış olan adresini yazıyorum. Andrea'yı arıyorum.

“Evet Bay Grey?”

“Gelebilir misin lütfen?”

“Tabii efendim.”

Bir dakika sonra kapımda beliriyor. “Bay Grey?”

“Bunları al, paketle ve Anastasia Steele’e, geçen hafta röportaja gelen kıza gönder. Adresi şurada.”

“Hemen Bay Grey.”

“En geç yarın eline ulaşmalı.”

“Olur efendim. Hepsi bu mu?”

“Hayır. Bana yenilerini bul.”

“Kitapların mı?”

“Evet. Birinci baskıları. Olivia’ya araştırmasını söyle.”

“Bunlar hangi kitaplar?”

“*Tess*’in üç cildi.”

“Peki efendim.” Pek yapmadığı halde gülümseyerek ofisten çıkıyor.

Neden gülümsüyor?

Asla gülümsemez ki. Bu düşünceyi savuşturarak, acaba bu kitapları son görüşüm mü olacak diye merak ediyorum. İçten içe öyle olmamasını umduğumu itiraf etmem gerek.

20 Mayıs 2011, Cuma

Beş gündür ilk defa iyi bir uyku çektim. Belki de Anastasia'ya o kitapları gönderdiğim için o istediğim "bitti" duygusunu hissediyorum. Tıraş olurken aynadaki pislik de soğuk, gri gözlerle bana bakıyor.

Yalancı.

Aşâğılık herif.

Tamam, tamam. Aramasını umuyorum. Numaram onda var.

Mutfağa girerken Bayan Jones başını kaldırıyor.

"Günaydın Bay Grey."

"Günaydın Gail."

"Kahvaltıda ne istersiniz?"

"Omlet istiyorum. Teşekkürler." O yemeğimi hazırlarken, tezgâha oturup *Wall Street Journal* ve *The New York Times*'i karıştırıyorum. Sonra da *Seattle Times*'i inceliyorum. Gazeteye daldığım sırada telefon çalıyor.

Arayan Elliot. Ağabeyim benden ne istiyor olabilir?

"Elliot?"

"Adamım. Bu hafta sonu Seattle'dan çıkmam gerek. Şu piliç aletime yapıştı, kaçmam lazım."

"Aletine mi?"

"Evet. Sende de olsaydı bilirdin."

Sataşmasını duymazdan geliyorum. O sırada aklıma sinsî bir fikir geliyor.

"Portland civarında dolaşmaya ne dersin? Öğleden sonra yola çıkarız. Orada kalır, pazar eve döneriz."

"Fena fikir değil. Senin pervaneliyle mi, yoksa araba kullanmak mı istiyorsun?"

"O bir helikopter Elliot ve arabayla gideceğiz. Öğlende ofisi-me gel; buradan çıkarız."

"Sağ ol kardo. Sana borçlandım." Telefonu kapatıyor.

Elliot'ın her zaman kendini frenleme sorunu vardır. İlişkiye girdiği kadınlar da öyle oluyor. Talihsiz kız, her kimse, sonu gelmez bir öylesine takılmalar zincirinin sadece bir halkası oldu.

"Bay Grey, bu hafta sonu ne yemek yapmamı istersiniz?"

"Hafif bir şeyler hazırlayıp buzdolabına bırak. Cumartesi dönebilirim."

Belki de dönmem.

Sana dönüp bakmadı Grey.

Çalışma hayatımın büyük bir kısmını başkalarının beklen-tilerini yönetmekle geçirmişken kendiminkileri yönetmekte daha iyi olmalıyım.

Elliot, Portland yolunun büyük bir kısmında uyuyor. Zavalılı piç kendini bayağı tüketmiş anlaşılan. Çalışmak ve düzüşmek: İşte Elliot'ın var olma nedeni. Yolcu koltuğunda yayılmış, horluyor.

Harika bir yol arkadaşı olacak.

Portland'a vardığımızda saat üçü geçmiş olacak. Bu yüzden telefonu hoparlöre alıp Andrea'yı arıyorum.

İki çalıştan sonra, "Bay Grey" diye açıyor.

"The Heathman'a iki dağ bisikleti gönderebilir misin?"

"Saat kaçta orada olsunlar efendim?"

"Üçte."

"Bisikletler siz ve ağabeyiniz için mi?"

"Evet."

"Ağabeyiniz 1,90 boylarındaydı, değil mi?"

"Evet."

"Hemen hallediyorum."

"Harika." Kapatıp Taylor'ı arıyorum.

Bir kez çaldıktan sonra, "Bay Grey" diye açıyor.

"Ne zaman burada olacaksın?"

"Bu akşam saat dokuz civarında otele giriş yapacağım."

"R8'i getirir misin?"

"Zevkle efendim." Taylor da bir otomobil düşkünü.

"Güzel." Telefonu kapatıp müziği açıyorum. Bakalım Elliot, The Verve'le uyuyabilecek mi?

I-5 otoyolunda ilerlerken heyecanım tavan yapıyor.

Kitaplar daha eline geçmedi mi? İçimden Andrea'yı tekrar aramak geliyor ama ona bir ton iş bıraktığımın farkındayım. Ayrıca çalışanlarıma dedikodu malzemesi vermek istemiyorum. Normalde bu tür haltlar yemem.

Zaten o kitapları neden gönderdin ki?

Çünkü onu tekrar görmek istiyorum.

Vancouver gişelerini geçiyoruz. Sınavları bitti mi, merak ediyorum.

Elliot, "Hey oğlum, neredeyiz?" diye geveliyor.

"Şuna bakın hele, uyanmış" diye mırıldanıyorum. "Nere-deyse geldik. Dağ bisikletiyle dolaşmaya çıkacağız."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Harika. Babamın bizi gezdirdiği zamanları hatırlıyor mu-sun?"

"Evet." O anları düşünüp başımı sallıyorum. Babam yürü-yen ansiklopedi gibidir; tam bir Rönesans adamıdır: Bilime meraklı, sportmen, şehri seven, doğada olmayı daha da seven biri. Üç evlatlık çocuğa kucak açtı... ve beklentilerini karşıla-mayan ben oldum.

Ama ben ergenliğe geçmeden önce aramızda bir bağ vardı. O benim kahramanımdı. Bizi kampa götürmeyi ve şimdi be-nim de yapmaktan hoşlandığım her şeyi yapmayı severdi. Yel-ken, kano, bisiklet; birlikte hepsini yaptık.

Ergenlik her şeyi mahvetti.

"İkinci gibi varacağımıza göre biraz dolaşmak için vaktimiz olur diye düşündüm."

“İyi düşünmüşsün.”

“Kimden kaçıyorsun bakalım?”

“Oğlum, benim sloganım sev ve terk et. Biliyorsun. Bağlanmayı sevmem. Ne bileyim, kızlar kendi işin olduğunu öğreniyor ve sonra çılgın şeyler düşünmeye başlıyorlar.” Bana yan yan bakıyor. “Aletini kendine saklamakla doğru yapıyorsun.”

“Burada benim aletimden bahsettiğimizi sanmıyorum. Seninkinden ve içine girdiği en son dertten bahsediyoruz.”

Elliot pis pis gülüyor. “Saymayı bıraktım. Her neyse, ben-den konuştuğumuz yeter. Ticaret ve finansın büyüleyici dünyasında neler oluyor?”

“Gerçekten bilmek istiyor musun?” Ona sert bir bakış atıyorum.

“Yok” diye kestirip atıyor. Ben de ilgisizliği ve hitap yeteneğinin kıtlığı karşısında bir kahkaha atıyorum.

“İşler nasıl?” diye soruyorum.

“Yatırımlarını mı yokluyorsun?”

“Her zaman.” İşim bu.

“Eh, geçen hafta Spokani Eden projesinin temelini attık. Planladığımız tarihe yetişti ama bakalım; daha bir hafta oldu.” Omuz silkiyor. Bir şekilde aldırılmaz bir dış görüntüsü olsa da ağabeyim bir çevre savaşıdır. Sürdürülebilir yaşam tutkusu pazar geceleri yaptığımız aile yemeklerinin harareti kollarından biridir. Son projesi de Seattle’ın kuzeyinde, düşük bütçeli, çevre dostu bir konut projesi.

“Sana bahsettiğim atık su sistemini kurmak istiyorum. O zaman bütün evlerin su tüketimi ve faturaları yüzde yirmi beş düşecek.”

“Etkileyici.”

“Umarım olur.”

Portland şehir merkezine kadar konuşmadan yol alıyoruz. Tam The Heathman’ın yeraltı otoparkına girerken –onu son gördüğüm yer– Elliot mırıldanıyor: “Bu akşam Mariners maçını kaçıyoruz.”

“İstersen akşamı televizyonun karşısında geçirebilirsin. Aletine bir rahat ver ve beyzbol izle.”

“İyi plan.”

Elliot’a ayak uydurmak kolay değildir. Bisikleti de neredeyse her durumda sergilediği bir-tarafımda-değil tavrıyla sürdüğü için onu takip etmek zordur. Korku nedir bilmez – ona bu yüzden hayranım. Ama bu hızda sürerken etrafımdaki güzelliklerin tadını çıkarmaya fırsatım yok. Akıp giden yemyeşil manzaranın pek farkında bile değilim; çukurlara girmemek için gözlerimi yola verdim.

Sürüşün sonunda ikimiz de leş gibi ve tükenmiş haldeyiz.

Bisikletleri The Heathman’daki kapı görevlisine bırakırken Elliot, “Giysilerim üstümdeyken bu kadar eğlenmeyeli uzun zaman olmuştu” diyor.

“Evet” diye mırıldanırken, aklıma, o bisikletliden korumak için Anastasia’yı kollarıma alışım geliyor. Sıcaklığı, göğsümün üzerindeki memeleri, bütün duyularımı ele geçiren kokusu.

O sırada giyiniktim. Tekrar, “Evet” diye mırıldanıyorum.

En üst kata çıkarken asansörde telefonlarımıza bakıyoruz. E-postalarım ve Elena’dan bu hafta sonu ne yaptığımı soran birkaç mesaj var ama Anastasia aramamış. Saat yedi olmak üzere – şimdiye kadar kitaplar eline geçmiş olmalı. İçim sıkılıyor: Portland’dan onca yolu yine boşuna geldim.

Elliot, “Oğlum, şu kız beş kez arayıp dört kez de mesaj atmış. Buradan bakınca ne kadar zavallı görüldüğünü anlamıyor mu bu?” diye sızlanıyor.

“Belki hamiledir.”

Suratı bembeyaz oluyor. Bir kahkaha atıyorum.

“Hiç komik değilsin büyük işadama” diye homurdanıyor. “Ayrıca onu o kadar uzun zamandır tanımıyorum. Ya da o kadar sık görmüyorum.”

Hızlı bir duştan sonra Elliot’ın süitine geçiyorum ve otu-

rup Mariners-San Diego Padres maçının kalan kısmını seyrediyoruz. Aşağıdan biftek, salata, patates kızartması ve birkaç bira söylüyoruz. Arkama yaslanıp, sorunsuz bir eşlikçi olan Elliot'la maçın tadını çıkarıyorum. Kendimi Anastasia'nın aramayacağı gerçeğine teslim ettim. Mariners maçı önde götürüyor. Kolay bir galibiyet olacak gibi.

Ne yazık ki kolay olmuyor ama Mariners maçı 4-1 alıyor.

Yürü Mariners! Elliot'la şişelerimizi tokuşturuyoruz.

Maç sonrasının monoton yorumlarına dalmışken telefonum çalıyor ve ekranda Bayan Steele'in numarası çıkıyor.

Bu o.

"Anastasia?" Şaşkınlığımı da, sevincimi de saklamıyorum. Aradığı yer çok gürültülü; sanki bir partide veya bardaymış gibi. Elliot bana bakıyor. Kanepeden kalkıp onun duyamayacağı bir yere geçiyorum.

"Bana o kitapları neden gönderdin?" Konuşurken dili dolanıyor ve içime bir kurt düşüyor.

"Anastasia, iyi misin? Sesin tuhaf geliyor."

"Tuhaf olan ben değilim, sensin." Ses tonu suçlayıcı.

"Anastasia, sen içki mi içtin?"

Kahretsin. Kiminle birlikte? O fotoğrafçıyla mı? Arkadaşı Kate nerede?

"Bundan sana ne?" Sesi kızgın ve saldırgan. Sarhoş olduğunu biliyorum ama iyi olup olmadığını da bilmem gerek.

"Ben... merak ediyorum. Neredesin?"

"Bardayım."

"Hangi bar?" *Söyle bana.* Endişe mideme oturuyor. Genç bir kadın, sarhoş, Portland'da kim bilir nerede. Hiç güvenli değil.

"Portland'da bir bar."

"Eve nasıl döneceksin?"

Yüzeye çıkmaya çalışan öfkemi bastırmak için anlamsız bir umutla dişlerimi sıkıyorum.

"Bir yolunu bulurum."

Bu da ne demek oluyor? Araba mı kullanacak? Ona tekrar

hangi barda olduğunu soruyorum ama duymazdan geliyor.

“Bana neden o kitapları gönderdin Christian?”

“Anastasia, neredesin? Bana hemen söyle.”

Eve nasıl gidecek?

“O kadar... hükmedicisin ki.” Kıkırdıyor. Başka bir durumda bunu duymaya bayılırdım ama şimdi – ona ne kadar hükmedici olabileceğimi göstermek istiyorum. Beni deli ediyor.

“Ana, bana cevap ver, hangi cehennemdesin?”

Yine kıkırdıyor. *Lanet olsun, bana gülüyor!*

Yine!

“Portland’dayım... Seattle’dan çok uzakta.”

“Portland’ın neresinde?”

“İyi geceler Christian.” Hat kesiliyor.

“Ana!”

Yüzüme kapattı! İnanamayarak telefona bakakalıyorum. Şimdiye kadar telefonu yüzüme kapatan kimse olmamıştı. *Siktir!*

Elliot kanepeden, “Sorun ne?” diye sesleniyor.

“Sadece sarhoş bir kız araması.” Ona bakıyorum. Ağzı şaşkınlıktan açık kalıyor.

“Seni mi?”

“Evvvet.”

Öfkemi ve endişemi zapt etmeye çalışarak geri arama tuşuna basıyorum. Boğuk ve çekingen bir sesle, “Selam” diyor. Şimdi daha sessiz bir yerde.

“Seni almaya geliyorum.” Kızgınlığımla boğuşmaya çalışırken sesim buz gibi çıkıyor. Telefonu hırsla kapatıyorum.

“Kızı alıp evine götürmem gerek. Gelmek ister misin?”

Elliot bana sanki üç tane kafam varmış gibi bakıyor.

“Sen? Bir kızı mı? Bunu görmem gerek.” Spor ayakkabılarını kapıp giymeye başlıyor.

“Önce bir telefon etmem gerek.” Barney’yi mi, yoksa Welch’i mi arayacağıma karar vermeye çalışarak yatak odasına gidiyorum. Barney, şirketimin telekomünikasyon bölümündeki en

deneyimli mühendis. Tam bir teknoloji dâhisi. Ama istediğim şey tamamen yasal değil.

Buna şirketimi karıştırmamak en iyisi.

Hızlı aramayla Welch'i arıyorum. Birkaç saniye içinde çattalı çıkan sesiyle cevap veriyor.

"Bay Grey?"

"Anastasia Steele'in şu anda tam olarak nerede olduğunu hemen öğrenmek istiyorum."

"Anlıyorum." Bir an için sessiz kalıyor. "Bana bırakın Bay Grey."

Bunun kanundışı olduğunu biliyorum ama Ana başını derde sokabilir.

"Teşekkürler."

"Birkaç dakika içinde size dönerim."

Odaya geri döndüğümde Elliot, yüzünde salak bir sırıtmayla, keyifle ellerini ovuşturuyor.

Ah, Tanrı aşkına.

Sinsi bir tavırla, "Bunu dünyada kaçırmam" diyor.

Sırıtan suratını görmezden gelerek, "Ben gidip arabanın anahtarlarını alacağım. Beş dakika içinde otoparkta buluşuruz" diye homurdanıyorum.

Bar kalabalık. Eğlenmeyi kafaya koymuş öğrencilerle dolu. Ses sisteminde Indie saçmalıklar çalıyor ve dans pisti sallanan vücutlarla dolu.

Ortam bana kendimi yaşlı hissettiriyor.

Buralarda bir yerlerde.

Elliot peşimden içeri giriyor. Müziğin sesini bastırmak için bağırarak, "Onu görebiliyor musun?" diyor. Etrafa bakınırken, Katherine Kavanagh'ı görüyorum. Hepsi erkek bir grup arkadaşıyla beraber bir locada oturuyor. Ana görünürde yok ama masa şat ve bira bardaklarıyla dolu.

Pekâlâ, bakalım Bayan Kavanagh da Ana kadar arkadaşına sadık mı?

Masasına gittiğimizde şaşkınlıkla bana bakıyor. Selam vermek için, "Katherine" diyorum ama daha Ana'yı sormama fırsat kalmadan atılıyor.

Müziği bastırmak ister gibi bağırarak, "Christian, seni burada görmek ne büyük sürpriz" diyor. Masadaki üç erkek düşmanca bir ihtiyatla beni ve Elliot'ı tartıyor.

"Buralardaydım."

"Ya bu kim?" Elliot'a biraz fazla gülümseyerek yine lafı ağızma tıkıyor. Ne sinir bozucu bir kadın.

"Bu, ağabeyim Elliot. Elliot, Katherine Kavanagh. Ana nerede?" Gülümsemesi iyice yüzüne yayılıyor. Elliot'ın da ona sırtarak karşılık vermesine hayret ediyorum.

Kavanagh, "Galiba biraz hava almak için dışarı çıktı" diye cevaplarırken bana bakmıyor. Gözleri sadece Bay Sev ve Terk Et'de. Eh, kendi mezarını kazıyor.

"Dışarı mı? Nereye?" diye bağıyorum.

"Şu tarafa" diye barın diğer ucundaki çift kanatlı kapıyı işaret ediyor. Keyifleri kaçmış gibi görünen üç adamı, ikisi de sırtımda olan Kavanagh ve Elliot'ı bırakıp, kalabalığı yaparak kapıya ulaşıyorum.

Çift kanatlı kapının ardında kadınlar tuvaletinin önünde bir kuyruk, onun ötesinde de dışarıya açılan bir kapı var. Barın arkasına bakıyor. İşe bak, Elliot'la az önce durduğumuz otoparka çıkıyor burası.

Dışarı çıkınca kendimi otoparka bitişik bir toplanma alanında buluyorum – etrafı çiçekliklerle çevrilmiş, birkaç kişinin sigara ve içki içip sohbet ettiği bir yer. Bazıları da yiyiştir. Onu fark ediyorum.

Lanet olsun! O fotoğrafçıyla beraber, sanırım. Loş ışıkta emin olamıyorum. Adamın kollarında ama kendini ondan kurtarmaya çalışıyormuş gibi. Adam, Ana'nın kulağına duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve öpüyor, çenesinden.

"José, hayır" diyor Ana. Şimdi net duyuyorum. Onu itmeye çalışıyor.

Kendisini öpmesini istemiyor.

Bir an içimden adamın kafasını koparmak geliyor. Yumruklarımı iki yanımda sıkarak onlara doğru yürüyorum. "Sanırım hanımefendi hayır dedi." Öfkemi kontrol etmeye çalışırken, sesim bu nispeten sessiz ortamda soğuk ve korkutucu çıkıyor.

Ana'yı bırakıyor adam. Ana sersemlemiş, sarhoş bir ifadeyle gözlerini kısarak bana bakıyor.

Sadece, "Grey" diyor adam; ümitleri boşa çıkmış ifadesiyle yüzüme bakarken onu bir yumrukta yere sermemek için kontrolümün sınırlarını zorluyorum.

Ana öğürüyor ve iki büklüm olup yere kusuyor.

Of, siktir!

"İyy, *Dios mío*, Ana!" José tiksinierek kenara sığıyor.

Sersem herif.

Onu boş verip, bu akşam yediği her şeyi çıkarırken üstüne başına gelmemesi için Ana'nın saçını tutuyorum. Pek bir şey yemediğini fark ediyorum. Bu hoşuma gitmiyor. Kolumu omzuna dolayıp onu meraklı bakışlardan bir çiçekliğe doğru uzaklaştırıyorum. "Tekrar kusacaksan burada yap. Seni tutuyorum." Burası daha karanlık. Rahatça kusabilir. Kollarını duvara dayayıp art arda kusuyor. Acınacak halde. Midesi tamamen boşalınca bile uzun uzun öğürmeye devam ediyor.

Tanrım, midesini fena bozmuş.

Sonunda vücudu gevşiyor. Sanırım bitirdi. Onu tutmayı bırakıp mucize eseri ceketimin iç cebinde bulduğum mendilimi uzatıyorum.

Teşekkürler Bayan Jones.

Ağzını silip dönüyor ve duvara yaslanıyor. Utandığı ve rezil olduğunu hissettiği için benimle göz göze gelmekten kaçınıyor. Ama ben onu gördüğüme çok memnunum. Fotoğrafçıya kızgınlığımı unutuyorum. Bayan Anastasia Steele'le Portland'da bir öğrenci barının otoparkında duruyor olmaktan gayet hoşnutum. Ana, elleriyle yüzünü örtüyor, sonra da hâlâ utanç dolu, kaçamak bir bakış atıyor.

Gözleri omzumun üzerinden kapıya doğru dikiliyor. “Arkadaşına” baktığını tahmin ediyorum.

José, “Ben, şey, içeride görüşürüz” diyor. Ama onu bakışlarıyla alt etmek için arkamı dönmüyorum. Ana’nın da bakışlarını bana çevirip onu iplememesi hoşuma gidiyor. Mendilin yumuşak keten kumaşını bükerken nihayet, “Üzgünüm” diyor.

Tamam, şimdi biraz eğlenelim.

“Ne için üzgünsün Anastasia?”

“Asıl olarak aradığım için. Kustuğum için. Of, listenin sonu yok” diye mırıldanıyor.

“Hepimiz bu yollardan geçtik; belki seninki kadar abartılı olmasa da.” Bu genç kadına takılmak neden bu kadar zevkli? “Mesele sınırlarını bilmek Ana. Yani, sınırları zorlamaya varım ama bu biraz çizgiyi aşıyor. Bu tür şeyleri her zaman yapıyor musun?”

Belki de alkol sorunu vardır. Bir an endişeye kapılıp onu bir detoks kliniğine sevk etmesi için annemi mi arasam diye aklımdan geçiriyorum.

Bir an sanki kızmış gibi kaşlarını çatıyor ve kaşlarının ortasında yine o küçük *v* oluşuyor. Onu öpme dürtümü bastırıyorum. Ama konuşmaya başladığında ses tonunda pişmanlık var.

“Hayır” diyor. “Daha önce hiç sarhoş olmadım ve şu anda da bir daha asla olmayı düşünmüyorum.” Başını kaldırıp gözlerini tam odaklayamayarak bana bakıyor ve durduğu yerde biraz sallanıyor. Bayılabilir. Onu hiç düşünmeden kucağıma alıyorum.

Şaşılacak kadar hafif. Fazla hafif. Buna canım sıkılıyor. Neden sarhoş olduğu belli.

“Gel bakalım, seni eve götürüyorum.”

Başını omzuma yaslarırken, “Kate’e haber vermem gerek” diyor.

“Ağabeyim ona söyler.”

“Ne?”

“Ağabeyim Elliot şu an Bayan Kavanagh’la konuşuyor.”

“Ha?”

“Sen aradığında yanımdaydı.”

“Seattle’da mı?”

“Hayır, The Heathman’da kalıyorum.”

Sonunda, çektiğim kürekler boşa gitmedi.

“Beni nasıl buldun?”

“Cep telefonundan Anastasia.” Arabaya doğru ilerliyorum. Onu eve götürmek istiyorum. “Ceketin veya çantan var mıydı?”

“İl... evet, ikisi de vardı. Christian, lütfen. Kate’e söylemem gerek. Meraklanır.”

Duruyorum ama dilimi tutuyorum. Ağzının suları akan fotoğrafçıyla dışarı çıkması Kavanagh’ın umurunda değildi. *Rodriguez*. İsmi buydu. O kız ne biçim bir arkadaş? Barın ışıkları Ana’nın endişeli suratını aydınlatıyor.

Ne kadar içimi acıtsa da onu yere indirip içeri götürmeyi kabul ediyorum. El ele tekrar bara giriyoruz ve Kate’in masasına gidiyoruz. Gençlerden biri canı sıkkın ve terk edilmiş bir halde hâlâ orada oturuyor.

Ana müzik yüzünden bağırarak, “Kate nerede?” diye soruyor.

Asık bir suratla dans pistine bakarak, “Dans ediyor” diyor çocuk.

Ana ceketıyla çantasını alarak, beklemediğim bir anda uzayıp kolumu tutuyor.

Donakalıyorum.

Siktir.

Karanlık yayılıp pençelerini boğazıma geçirirken kalbim cılgın gibi atmaya başlıyor.

Ana, “Dans pistindeymiş” diye bağırıyor. Sözleri kulağımda çınlayarak beni korkumdan çekip alıyor. Birdenbire karanlık kalkıyor ve kalp atışlarım yavaşlıyor.

Ne?

Şaşkınlığımı göstermemek için bakışlarımı gizliyorum ve onu bara götürüyorum. Koca bir bardak su isteyip ona uzatıyorum.

“İç.”

Bardağın üzerinden bana bakarak küçük bir yudum alıyor.

“Hepsini” diye emrediyorum. Umarım yarın onu bekleyen cehennem azabı gibi bir baş ağrısına karşı yeterli bir tedbir olur.

Ben gelmeseydim başına acaba neler gelirdi? Canım sıkılıyor.

Ya az önce bana olan?

Dokunuşu. Tepkim.

Moralim iyice bozuluyor.

Ana suyunu içerken, hâlâ biraz sallandığı için bir elimle omzunu tutarak destekliyorum. Bu bağlantıyı seviyorum – ona dokunmayı. Dertli, derin, karanlık sularımı yatıştırıyor.

Hımm... süslü cümleler Grey.

Suyunu bitiriyor. Bardağını alıp bara bırakıyorum.

Tamam. Şu sözde arkadaşıyla konuşmak istiyor. Kalabalık dans pistine göz gezdiriyorum. Yolu açmaya çalışırken bütün o vücutların bana degeceği düşüncesi beni rahatsız ediyor.

Kendimi hazırlayıp Ana’nın elini kavıyor ve onu dans pistine götürüyorum. Bir an duraksıyor ama arkadaşıyla konuşmak istiyorsa tek yolu var; benimle dans etmek zorunda. Bir kez kendini kaptırdı mı Elliot’ı durdurmak imkânsızdır; otelde sakın bir geceye elveda.

Ana bir çekişte kollarımda.

Bununla baş edebilirim. Bana dokunacağını bildiğim zaman sorun yok. Özellikle de ceketim üzerimdeyken idare edebilirim. Elliot’la Kate’in etrafa bir göz ziyafeti sunduğu noktaya doğru yolumuzu açıyorum.

Arkalarına ulaştığımızda, Elliot bir yandan dans etmeye devam ederek bana doğru hafifçe eğiliyor ve kuşkulu bakışlarla bizi inceliyor.

Kulağına, “Ana’yı eve götürüyorum. Kate’e söyle” diye bağıyorum.

Başını sallıyor ve Kavanagh’ı kollarına çekiyor.

Tamamdır. Şimdi Bayan Sarhoş Kitap Kurdu’nu eve götür-

rebilirim ama nedense gitmeye pek istekli değil gibi. Endişeyle Kavanagh'a bakıyor. Pistten indiğimizde, sallanarak ve sersemlemiş bir halde önce dönüp Kate'e, sonra bana bakıyor.

"Siktir..." Barın tam ortasında bayılırken mucize eseri onu tutmayı başarıyorum. Onu omzuma atıp götürmek istiyorum ama bu fazla şüphe çeker. Bu yüzden onu bir kez daha kucaklayıp, başını göğsüme yaslayarak arabaya götürüyorum.

Aynı anda bir taraftan kot pantolonumun cebinden anahatarlarımı çıkarmaya çalışırken, bir taraftan da onu tutmaya çalışıyorum. "Tanrım..." diye söyleniyorum. Şaşırtıcı ama sonunda onu ön koltuğa oturtup emniyet kemerini takmayı başarıyorum.

"Ana." Onu biraz sarsıyorum, çünkü endişe verecek kadar sessiz. "Ana!"

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve bilincinin yerinde olduğunu anlıyorum. Onu eve götürmem gerek, biliyorum ama Vancouver çok uzak ve yolda tekrar fenalaşmayacağından emin değilim. Audi'min kusmuk kokması fikri pek hoşuma gitmiyor. Giysilerinden yayılan koku bile kendini hissettiriyor.

Kendime bunu onun için yaptığımı söyleyerek The Heathman'a doğru sürüyorum.

Evet Grey, kendine öyle söyle.

Otoparktan asansörle yukarıya çıkarken kollarımda uyuyor. Kot pantolonunu ve ayakkabılarını çıkarmam gerek. Kusmuğun pis kokusu asansörü kaplıyor. Onu güzelce yıkamayı gerçekten isterdim ama bu biraz uygunsuz kaçır.

Sanki bu değil.

Süitime girince çantasını koltuğa bırakıyorum. Sonra onu yatak odasına götürüp yatağa yatırıyorum. Yine bir şeyler mırıldanıyor ama uyanmıyor.

Çabucak ayakkabılarıyla çoraplarını çıkartıp, otelin verdiği plastik çamaşır torbasına koyuyorum. Sonra kot pantolonunun fermuarını indirip çekerek çıkarıyorum ve çamaşır torbasına tık-

madan önce ceplerini kontrol ediyorum. Solgun kolları ve bacakları denizyıldızı gibi açılmış bir şekilde yatağa geri düşüyor. Bir an için o bacakların belime sarıldığını ve el bileklerinin de çapraz haçıma bağlı olduğunu hayal ediyorum. Dizinde geçmeye yüz tutmuş bir çürük var. Acaba ofisimde düştüğü gün mü oldu?

O günün izini taşıyor... benim gibi.

Onu yatakta doğrultuyorum. Gözlerini açıyor.

Ceketini yavaşça ve onun bir yardımı olmadan çıkarırken, “Merhaba Ana” diye fısıldıyorum.

“Grey. Dudaklar” diye mırıldanıyor.

“Evet tatlım.” Sonra onu hafifçe yatağa bırakıyorum. Tekrar gözlerini kapatıp yan dönüyor ama bu kez top gibi kıvrılıyor. Küçük ve savunmasız görünüyor. Örtüyü üzerine çekiyorum ve saçına bir öpücük konduruyorum. Pis giysileri git-tikten sonra kokusu hafiften ortaya çıkıyor. Elmalar, sonbahar, tazelik ve lezzet... Ana. Dudakları ayrılmış, kirpikleri solgun yanaklarının üzerinde yayılıyor ve cildi kusursuz. Kendime bir dokunuş için daha izin vererek yanağımı işaretparmağımın tersiyle okşuyorum.

“İyi uykular” diye mırıldanıyorum ve kirli çamaşır formunu doldurmak için oturma odasına geçiyorum. Formu doldurunca içindekilerin alınıp temizlenmesi için sevimsiz torbayı kapının dışına koyuyorum.

E-postalarımı kontrol etmeden önce Welch’e mesaj atıyorum. José Rodriguez’in polis kaydı olup olmadığını öğrenmesini istiyorum. Merak ediyorum. Sarhoş genç bir kadın avcısı mı bilmem gerek. Sonra Bayan Steele’in kıyafet konusuyla ilgileniyorum. Taylor’a kısa bir e-posta yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Bayan Anastasia Steele

Tarih: 20 Mayıs 2011, 23:46

Kime: J.B. Taylor

Günaydın,

Bayan Steele için aşağıdakileri alıp saat ondan önce her zamanki odama gönderir misin lütfen.

Pantolon: Mavi kot, 34 beden

Bluz: Mavi, zarif, 34 beden

Converse: Siyah, 37 numara

İç çamaşırı: Külot – küçük beden. Sutyen: Tahminen 34C

Teşekkürler.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Posta, giden kutumda kaybolduktan sonra Elliot'a mesaj yazıyorum.

Ana benimle.

Hâlâ Kate'in yanındaysan ona söyle.

Cevap yazıyor.

Söylerim.

Umarım yatağa atarsın.

Buna çoookoook ihtiyacın var ;)

Pöfleyerek gülüyorum.

Hem de nasıl Elliot. Hem de nasıl.

İş e-postalarımı açıp okumaya başlıyorum.

21 Mayıs 2011, Cumartesi

Yaklaşık iki saat sonra yatağa dönüyorum. Saat henüz iki olmadı. Ana derin bir uykuda ve onu bıraktığım yerden kımıldamamış bile. Soyunup pijama altımla bir tişört giyiyorum ve yanına uzanıyorum. Koma halinde; uyurken dönüp bana dokunması pek mümkün görünmüyor. Karanlık içimi kaplamaya başlıyor, bir an tereddüt ediyorum ama yüzeye çıkmıyor. Göğsünün hipnotize edici kalkış ve inişlerini izlediğim için onunla aynı anda nefes alıp verdiğimi biliyorum. İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı. Saniyeler, dakikalar, saatler, ne kadar olduğunu bilmediğim bir zaman boyunca onu izliyorum. Uyurken, sevimli yüzünün güzel her santimetrekaresini inceliyorum. Uyurken, koyu renk kirpikleri kıpırdıyor, dudakları hafifçe aralanmış; bembeyaz dişlerini kısmen görebiliyorum. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve dili dışarı çıkıp dudaklarını yalıyor. Tahrik edici, hem de çok. Sonunda derin, rüyasız bir uykuya dalıyorum.

Gözlerimi açtığımda ortalık sessiz ve bir an için nerede olduğumu hatırlayamıyorum. Ah, evet, The Heathman'dayım. Yatağımın yanındaki saat 7:43'ü gösteriyor.

En son ne zaman bu kadar geç kalkmışım?

Ana.

Başımı yavaşça çeviriyorum. Yüzü bana dönük; derin uykuda. Güzel yüzü huzurlu ve sakin.

Daha önce bir kadınla birlikte uyumadım hiç. Becerdiğim çok kadın oldu ama çekici bir genç kadının yanında uyanmak benim için yeni ve uyarıcı bir deneyim. Aletim de buna katılıyor.

Bu iş böyle olmaz.

İsteksizce yataktan çıkıp koşu kıyafetlerimi giyiyorum. At-

mam gereken bir... enerji fazlası var. Eşofmanımı üzerime geçirirken, uzun zamandır böyle iyi uyumadığımı fark ediyorum.

Oturma odasında bilgisayarımın tuşuna basıyorum ve e-postalarımı bakıyorum. Ros ve Andrea'dan gelenlere cevap yazıyorum. Normalden daha fazla zamanımı alıyor, çünkü Ana'nın yan odada uyuduğu düşüncesi kafamı dağıtıyor. Uyandığında acaba ne hissedecek?

Baş ağrısı. *Ah.*

Minibarda bulduğum bir şişe portakal suyunu bir bardağa koyuyorum. İçeri girdiğimde hâlâ uyuyor. Kızıl kahve saçları yastığın üzerine karmakarışık dağılmış; üzerindeki örtü belinden aşağı kaymış. Yukarı kıvrılmış tişörtünün altından beli ve göbeği görünüyor. Bu görüntüyle vücudum yine uyanıyor.

Burada dikilip kızı süzmeyi kes Grey.

Pişman olacağım bir şey yapmadan önce buradan çıkmalıyım. Bardağı, yatağın yanındaki sehpaye koyup banyodaki seyahat çantamda iki ağır kesici buluyorum ve onları da portakal suyunun yanına bırakıyorum.

Anastasia Steele'in –birlikte uyuduğum ilk kadının– üzerinde bakışlarımı son bir kez gezdirdikten sonra koşuma başlamak için dışarı çıkıyorum.

Koşudan döndüğümde oturma odasında bilmediğim bir mağazanın çantası var. İçine bir göz atınca Ana için gelen giysileri görüyorum. Gördüğüm kadarıyla da Taylor iyi iş çıkarmış –hem de saat dokuzdan önce.

Bu adam bir mucize.

Ana'nın çantası, dün bıraktığım gibi koltuğun üzerinde duruyor; yatak odasının kapısı da kapalı. Demek ki gitmemiş ve hâlâ uyuyor.

Rahatladım. Oda servisi mөнüsünü inceleyip yiyecek bir şeyler söylemeye karar veriyorum. Uyandığında aç olur ama ne yiyeceği konusunda hiçbir fikrim yok. Ben de nadiren içim-

den gelen bir şımartma hissiyle kahvaltı m n s nden birkaç çeşit se iyor m. Yarı m saat s re e ini söylüyorlar.

Tatlı Bayan Steele'i uyandırma zamanı geldi; yeterince uyudu.

Spor havlumu ve alışveriş çantasını kapıp kapıya vuruyorum ve içeri giriyorum. Yatakta oturduğunu görünce seviniyorum. Ağrı kesiciler gitmiş; portakal suyu da.

Aferin kızı ma.

Ona doğru yaklaşırken rengi atıyor.

Doğal davran Grey. Kadın kaçırmakla suçlanmak istemezsin.

Gözlerini kapatıyor. Sanırım utandı ı için.

"Günaydın, Anastasia. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Alışveriş çantasını sandalyeye bırakırken, "Hak etti imden daha iyi" diye mırıldanıyor. Bakışlarını bana  evirdi inde gözleri inanılmaz büyük ve mavi; saçları birbirine karışmış olsa da... nefes kesici görünüyor.

Sanki duyacağı cevaptan korkuyormuş gibi, "Buraya nasıl geldim?" diye soruyor.

Endişelerini gider Grey.

Yata ın kenarına oturuyorum ve gerçeklere sadık kalarak anlatıyorum. "Sen bayıldıktan sonra, kilometrelerce araba sürüp seni evine götürmeye çalışırken arabamın deri d  emelelerini riske atmak istemedim. O yüzden seni buraya getirdim."

"Beni yatağa sen mi yatırdın?"

"Evet."

"Tekrar kustum mu?"

"Hayır." Tanrı'ya     r.

" zerimdekileri sen mi çıkardın?"

"Evet." *Başka kim çıkarabilirdi?*

Yüzü kızarıyor; en azından yanaklarına renk geliyor. Ve o mükemmel dudak ısırışı. İçimdeki inlemeyi bastırıyorum.

Ellerine bakarak, "Biz... yaptık mı?" diye fısıldıyor.

Tanrım, benim bir hayvan olduğumu falan mı düşünüyor?

"Anastasia, dün gece komada gibiydin.  l  sevicisi  ilan de-

ğilim ben.” Kuru bir sesle ekliyorum: “Kadınlarımların hislerinin ve algılarının yerinde olmasını isterim.” Bir rahatlamayla omuzları düşüyor. Acaba bu daha önce de mi başına geldi? Bayıldıktan sonra bir yabancıнын yatağında uyanıp, rızası olmadan becerildiğini mi fark etti? Belki fotoğrafçının çalışma tarzı budur. Berbat bir düşünce. Ama dün geceki itirafı aklıma geliyor – daha önce hiç sarhoş olmamış. Tanrı’ya şükür bunu bir alışkanlık haline getirmemiş.

Sesi utançla dolu, “Çok üzgünüm” diyor.

Kahretsin. Belki ona biraz daha yumuşak davranmalıyım.

“Oldukça eğlenceli bir geceydi. Uzun bir süre unutacağımı sanmıyorum.” Gönlünü aldığımı sanıyorum ama kaşları çatılıyor.

“En yüksek fiyatı verene satmak için geliştirdiğin kim bilir hangi James Bond cihazıyla beni takip etmene gerek yoktu.”

Bak sen! Şimdi de kızıyor. Neden?

“Öncelikle, cep telefonlarını izlemek için gereken teknolojiye internetten ulaşılabilir.”

Yani tamam, Derin Net’ten...

“İkincisi, şirketimin herhangi bir takip cihazına yatırımı yok.”

Sinirlerim iyice geriliyor ama kendimi durduramıyorum. “Ve üçüncüsü, seni almaya gelmeseydim herhalde fotoğrafçının yatağında uyanmış olurdun. Hatırladığım kadarıyla dün geceki girişiminden çok hoşlanmışa benzemiyordun.”

Birkaç kez gözlerini kırıp kıkırdıyor.

Bana yine gülüyor.

“Hangi ortaçağ hikâyesinden kaçtın sen? Kahraman bir şövalye gibisin.”

Çok ayartıcı. Beni kışkırtıyor... yine ve saygısızlığı ferahlatıcı, gerçekten ferahlatıcı. Yine de parlak zırhlı bir şövalye olduğum yanılgısına düşmüş falan değilim. Tanrım, yanlış fikre mi kapıldı? Her ne kadar bunun bana bir faydası olmayacaksa da ona şövalyelik veya kahramanlıkla bir ilgim olmadığını söylemek zo-

rundayım. “Anastasia, hiç sanmıyorum. En fazla Karanlık Şövalye olabilirim ben.” Bir bilseydi – hem neden benden bahsediyoruz? Konuyu değiştiriyorum. “Dün gece bir şey yemiş miydin?”

Başını iki yana sallıyor.

Biliyordum!

“Yemen gerek. O yüzden bu kadar kötü oldun. Aslında içki içmenin bir numaralı kuralı budur.”

“Beni azarlamaya devam edecek misin?”

“Sence azarlıyor muyum?”

“Bence evet.”

“Seni sadece azarladığım için şanslısın.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Eh, benim olsaydın, dün geceki gösterinden sonra poponun üzerine bir hafta oturamazdın. Bir şey yememişsin, sarhoş oldun ve kendini riske attın.” Mideme çöreklenen korku beni şaşırtıyor; ne kadar sorumsuzca, riskli bir davranış. “Başına neler gelebileceğini düşünmek bile istemiyorum.”

Kaşlarını çatıyor. “Bir şey gelmezdi. Kate’le birlikteydin.”

Ne yardımı oldu ama!

“Ve fotoğrafçıyla mı?” diye lafı yapıştırıyorum.

Endişemi yok sayıp karmakarışık olmuş saçlarını omzundan geriye atarken, “José sadece biraz sınırı aştı” diyor.

“İyi öyleyse; bir daha sınırı aşarsa belki birileri ona dersini verir.”

“Ne kadar disiplincisin” diye çıkışıyor.

“Ah Anastasia, bilemezsin.”

Yatağıma zincirlenmiş, kıkında kalçasını sıkamasın diye soyulmuş zencefil köküyle hayalimde canlanıyor; sonra da bir kemer veya kayışı adalethi bir şekilde kullandığımı düşünüyorum. *Off...* Bu ona bu kadar sorumsuz olmamayı öğretirdi. Bu, feci şekilde cazip bir düşünce.

Gözlerini kocaman açmış, alık bir bakışla beni inceliyor. Rahatsız oluyorum. *Aklımı mı okuyor? Yoksa sadece güzel bir yüz mü seyrediyor?*

“Ben duş yapacağım. Tabii önce sen yapmak istemezsen?” diyorum ama bakmaya devam ediyor. Bu ağzı açık haliyle bile oldukça tatlı. Ona karşı koymak zor. Kendime, ona dokunmak için izin veriyorum ve yanak çizgisini başparmağımla okşuyorum. Yumuşak altdudağına hafifçe bastırırken nefesi kesiliyor.

“Nefes al Anastasia” diye mırıldanıyorum. Sonra kalkıp, kahvaltının on beş dakika içinde geleceğini haber veriyorum. Hiçbir şey söylemiyor; ukala ağzı bu defa kapalı.

Banyoda derin bir nefes alıyorum, soyunuyorum ve duşa giriyorum. Otuzbir çekmeye niyetleniyorum ama hayatımın ilk yıllarından kalan basılma ve ortaya çıkma korkusu beni durduruyor.

Elena duysa hoşuna gitmezdi.

Eski alışkanlıklar.

Sular başımdan aşağı süzülürken zorlayıcı Bayan Steele’le aramızda geçen en son etkileşimi düşünüyorum. Hâlâ burada, yatağımda olduğuna göre beni tamamen itici buluyor olamaz. Nefesinin nasıl kesildiğini ve bakışlarının beni odada nasıl izlediğini fark ettim.

Evet. Umut var.

Ama iyi bir köle olabilir mi?

Bu tür bir hayat tarzıyla ilgili hiçbir şey bilmediği ortada. Daha “düzüşmek”, “seks” veya inek üniversiteliler bugünlerde düzüşmeye ne diyorsa onu bile söyleyemiyor. Çok masum. Herhalde şimdiye kadar o fotoğrafçı gibi oğlanlarla birkaç ace mi yiyişmesi olmuştur.

Herhangi biriyle yiyiştiğini düşününce sinirleniyorum.

Ona doğrudan ilgilenip ilgilenmeyeceğini sorabilirim.

Hayır. Benimle bir ilişki yaşamayı kabul ederse nelerle karşılaşacağını ona göstermek zorundayım.

Önce kahvaltının nasıl geçeceğine bakalım.

Sabundan arınmak için sıcak suyun altında durup, Anastasia Steele’le ikinci raunt için kafamı topluyorum. Suyu kapa-

tarak, duştan çıkıp bir havlu kapıyorum. Buharla kaplı aynada yüzüme şöyle bir bakıp, bugün tıraşı es geçmeye karar veriyorum. Kahvaltı neredeyse gelir ve ben açım. Çabucak dişlerimi fırçalıyorum.

Banyonun kapısını açtığımda, yataktan çıkmış, kot pantolonunu arıyor. Her zamanki ürkmüş haliyle kaşlarını çatıp başını kaldırıyor. Uzun bacaklar ve kocaman gözler...

"Kot pantolonunu arıyorsan temizletmeye gönderdim." Bacakları gerçekten çok güzel. Pantolonun içine saklamamalı. Gözlerini kısıyor; galiba benimle tartışacak. Bu yüzden açıklıyorum. "Hepsi kusmuk içinde kalmıştı."

"Ya" diyor.

Evet. "Ya." Buna ne diyeceksin bakalım Bayan Steele.

"Başka bir pantolon ve ayakkabı alması için Taylor'ı gönderdim. Sandalyenin üzerindeki çantadalar." Başımla alışveriş çantasını işaret ediyorum.

Kaşları –sanırım şaşkınlıkla– kalkıyor. "Hımm. Ben bir duş alayım" diye mırıldanıyor ve sonradan aklına gelmiş gibi ekliyor: "Teşekkürler."

Çantayı kapıp etrafımdan dolanıyor ve banyoya dalıp kapıyı kilitliyor.

Hımm... Banyoya daha hızlı kaçamazdı.

Benden uzak duruyor.

Belki de fazla iyimser düşünüyorum.

Cesaretim kırılıyor, hızla kurulanıp giyiniyorum. Oturma odasında e-postalarımı bakıyorum ama acil bir şey yok. Kapının çalınmasıyla ara veriyorum. Oda servisinden iki genç kadının kapıda.

"Kahvaltınızı nerede yapmak istersiniz efendim?"

"Yemek masasına koyun."

Yatak odasına dönerken kaçamak bakışlarımı yakalıyorum. Onları boş verip, abartılı siparişimden duyduğum suçluluğu bastırıyorum. Hepsini yememizin imkânı yok.

Banyo kapısını tıklatarak, "Kahvaltı geldi" diye sesleniyorum.

"Ta-tamam." Sanki sesini alçaltıyor Anastasia.

Oturma odasına döndüğümde kahvaltımız hazır. Kadınlardan biri, siyah saçlı ve siyah gözlü olanı, imzalamam için fatu-rayı uzatıyor. Cüzdanımdan birkaç yirmilik çıkarıp veriyorum.

"Teşekkürler hanımlar."

Bayan Siyah Gözler sanki daha fazlasını vaat ediyormuşçasına çapkın bakışlarla, "Masanın toplanmasını istediğinizde oda servisini arayın yeter" diyor.

Soğuk gülümseyişim onu vazgeçiriyor.

Gazeteyi alıp masaya oturarak, kendime bir kahve koyuyorum ve omletle başlangıcı yapıyorum. Telefonum vızıldıyor – Elliot'tan mesaj var.

Kate, Ana hayatta mı diye soruyor.

Ana'nın sözde arkadaşının onu düşünmesi hoşuma gidiyor. Kendi kendime gülüyorum. Elliot demek ki dünkü bütün o yakınlıklarına rağmen aletine yine rahat vermemiş. Cevap yazıyorum.

Hayatta ve taş gibi ;)

Ana birkaç dakika sonra beliriyor: Saçları ıslak; gözlerine uyan güzel mavi bluzu giymiş. Taylor işi kıvrırmış, çok hoş görünüyor. Odaya bakınıp çantasını fark ediyor.

"Kahretsin, Kate!" diye atılıyor.

"Burada ve hayatta olduğunu biliyor. Elliot'a mesaj yazdım." Kararsız bir gülümsemeyle masaya doğru geliyor.

Onun için hazırlanan yeri işaret ederek, "Otur" diyorum. Masadaki yiyeceklerin miktarı karşısında kaşlarını çatınca suçluluk hissim artıyor.

Özür diler gibi, "Ne sevdiğini bilmediğim için kahvaltı münüsünden bir şeyler seçtim" diye mırıldanıyorum.

"Epey savurganlık etmişsin" diyor.

"Evet, öyle oldu." Suçluluk duygum kabarıyor ama o krep, omlet, jambon ve akçaagaç şurubuna uzanıp tıkmaya başla-

yınca kendimi affediyorum. Onu, yerken görmek güzel.

“Çay?” diye soruyorum.

Ağız dolusu lokmalarının arasında, “Evet, lütfen” diyor. Belli ki kurt gibi acıkmış. Küçük sıcak su demliğini uzatıyorum. Twinings İngiliz kahvaltı çayını fark ettiğinde tatlı bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Yüz ifadesi karşısında nefesimi tutuyorum. Huzursuz oluyorum.

Bana umut veriyor.

“Saçın çok ıslak” diyorum.

Utanarak, “Kurutma makinesini bulamadım” diyor.

Hastalanacak.

“Giysiler için teşekkür ederim” diye ekliyor.

“Benim için zevkti Anastasia. Bu renk sana yakışıyor.”

Gözleri parmaklarına iniyor.

“Biliyor musun, iltifat almayı gerçekten öğrenmen gerek.”

Belki de fazla almıyordur... ama neden? Abartısız bir şekilde muhteşem bir kız.

“Bu giysiler için sana biraz para vermeliyim.”

Ne?

Ters bakışlarım karşısında hemen devam ediyor: “Zaten kitapları verdin, ki zaten kabul edemem. Ama bunların parasını ödememi lütfen kabul et.”

Tatlım.

“Anastasia, inan bana, param bunlara yetiyor.”

“Konu o değil. Neden benim için giysi alasın ki?”

“Çünkü alabilirim.” *Ben çok zengin bir adamım Ana.*

“Yapabiliyor olman yapman gerektiği anlamına gelmiyor.” Sesi yumuşak ama birdenbire içime bakıp en karanlık arzularımı gördüğünden endişeleniyorum. “Bana neden o kitapları gönderdin Christian?”

Çünkü seni tekrar görmek istedim ve işte buradasın...

“Pekâlâ, o bisikletlinin neredeyse altında kalıyorken seni tuttuğumda, bana, ‘Öp beni, öp beni Christian’ der gibi bakı-

yordun.” O anı, vücudunun vücuduma iyice yaslandığını hatırlayarak duruyorum. *Siktir.* Anıyı hemen kafamdan atıyorum. “Sana bir özür ve uyarı borçlu olduğumu düşündüm. Anastasia, ben kalpler ve çiçekler getiren türden bir adam değilim. Romantizmle işim olmaz. Çok kendime has zevklerim vardır. Benden uzak durman gerek. Ama sende bir şeyler var; ben de bir türlü senden uzak duramıyorum. Ama bunu herhalde şimdiye kadar fark etmişsindir.”

“Öyleyse durma” diye fısıldıyor.

Ne?

“Ne söylediğini bilmiyorsun.”

“Öyleyse beni aydınlat.”

Sözleri doğrudan aletime gidiyor.

Siktir.

“İnancın yüzünden falan değil, değil mi?” diye soruyor.

“Hayır Anastasia, böyle bir inancım yok.” Ve seni bağlama-ma izin versen sana şimdi kanıtlardım.

Gözleri büyüyor ve yanakları pembeleşiyor.

Ah Ana.

Ona göstermem gerek. Bilmemin tek yolu bu. “Önümüzdeki birkaç gün için planların neler?” diye soruyorum.

“Bugün çalışıyorum, öğleden sonra.” Panikle, “Saat kaç oldu?” derken sesi yükseliyor.

“Daha onu biraz geçiyor; yeterince vaktin var. Peki yarın?”

“Kate’le toplanmaya başlayacağız. Gelecek hafta sonu Seattle’a taşınıyoruz. Bu hafta boyunca da Clayton’s’ta çalışacağım.”

“Seattle’da ev mi tuttunuz?”

“Evet.”

“Nerede?”

“Adresi hatırlayamıyorum. Pike Market bölgesinde.”

“Bana uzak değil.” *Güzel!* “Peki orada ne iş yapacaksın?”

“Birkaç stajyerlik başvurusu yaptım. Cevap bekliyorum.”

“Benim şirketime de başvurdu mu? Sana önermiştim.”

"Hımm... hayır."

"Benim şirketimin nesi var?"

"Senin mi, şirketinin mi?" Bir kaşını kaldırıyor.

"Yoksa bana pis pis sırtıyor musunuz Bayan Steele?" Hoşuma gittiğini saklayamıyorum.

Ah, onu eğitmek çok eğlenceli olurdu... meydan okuyan, delirten kadın.

Gözlerini tabağına dikmiş, dudağını çiğniyor.

"O dudağı ısırarak isterdim" diye fısıldıyorum, çünkü bu doğru.

Gözlerini gözlerime dikeyor ve sandalyesinde kıpırdanıyor. Başını bana doğru eğmiş; bakışları özgüven dolu. Sessizce, "Neden yapmıyorsun?" diyor.

Ah, beni çıldırtma bebeğim. Yapamam. Henüz değil.

"Çünkü sana dokunmayacağım Anastasia – bunun için yalız rızanı almadığım sürece."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Ne dediysem o. Sana göstermem gerek Anastasia." Kendini neyin içine soktuğunu bilmen için. "Bu akşam işten kaçta çıkıyorsun?"

"Sekiz gibi."

"Öyleyse bu akşam veya önümüzdeki cumartesi benim evimde yemek yeriz. Sana o zaman gerçekleri anlatırım. Seçim senin."

"Neden şimdi anlatmıyorsun?"

"Çünkü kahvaltımın ve senin tadını çıkarıyorum. Aydınlandıktan sonra beni bir daha görmek istemeyebilirsin."

Söylediklerimi sindirirken kaşları çatılıyor. "Bu gece" diyor.

Vay canına. Çok uzun sürmedi.

"Sen de Havva gibi, bilgi ağacının meyvesini yemeye can atıyorsun" diye sataşıyorum.

"Bana pis pis sırtıyor musunuz Bay Grey?" diye soruyor.

Gözlerimi kısarak bakıyorum.

Tamam bebek, bunu sen istedin.

Telefonumu alıp hızlı aramadan Taylor'ı tuşluyorum. Nere-
deyse anında cevap veriyor.

"Bay Grey."

"Taylor. *Charlie Tango*'ya ihtiyacım olacak." EC135'imi
Portland'a getirtmek için ayarlamaları yaparken Anastasia
beni dikkatle izliyor.

Ona aklımdakini göstereceğim... gerisi ona kalacak. Karar
verdiğinde eve dönmek isteyebilir. Benimle bir işi kalmadığına
karar verirse onu Portland'a getirmesi için pilotum Stephan'ın
da hazır beklemesi gerekecek. Umarım öyle olmaz.

Onu *Charlie Tango*'yla Seattle'a götüreceğim için nasıl da
heyecanlandığımı fark ediyorum bir an.

Bu bir ilk olacak.

"On buçuktan sonra yedek pilotla." Taylor'a onay verip ka-
patıyorum.

"İnsanlar onlara söylediklerini her zaman yapar mı?" diye
soruyor. Sesinde bariz bir kınama var. Şimdi de bana çıkışıyor
mu? Meydan okuyuşu canımı sıkıyor.

"Genellikle; işlerini kaybetmek istemiyorlarsa." *Çalışanla-
rına nasıl davrandığımı sorgulama.*

"Ya senin için çalışmıyorlarsa?" diye ekliyor.

"Ah, çok ikna edici olabilirim Anastasia. Kahvaltını bitir-
melisin. Sonra seni eve bırakırım. Saat sekizde, Clayton's'ta
işin bitince de alırım. Birlikte Seattle'a uçarız."

"Uçmak mı?"

"Evet. Helikopterim var."

Ağzı küçük bir o şeklinde açık kalıyor. Çok zevkli bir an.

"Seattle'a helikopterle mi gideceğiz?" diye fısıldıyor.

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü bunu yapabilirim." Sırıtiyorum. Bazen ben olmak
korkunç güzel. "Kahvaltını bitir."

Şoka girmiş gibi görünüyor.

"Ye!" Bu kez sesim daha zorlayıcı. "Anastasia, yemeklerin

boşa gitmesi hoşuma gitmez. Ye.”

“Bunların hepsini yiyemem.” Masadaki yiyeceklere bakıyor ve ben de bir kez daha kendimi suçlu hissediyorum. Evet, burada çok fazla yiyecek var.

“Tabağındakileri bitir. Dün doğru düzgün yemiş olsaydın şimdi burada olmazdın ve ben de elimi bu kadar erken açmak zorunda kalmazdım.”

Hadi oradan. Bu büyük bir hata olurdu.

Çatalıyla tabağındakileri tırtıklayıp dururken bana yan yan bakıyor ve dudaklarına hafif bir gülümseme yerleşiyor.

“Komik olan ne?”

Kafasını sallayıp krepinin son parçasını ağzına atıyor. Gülmemeye çalışıyorum. Her zamanki gibi beni şaşırtıyor. Tuhaf, beklenmedik ve insanı sakinleştiren halleri var. Bende gerçekten gülme isteği yaratıyor; dahası, kendime.

“Uslu kız” diye mırıldanıyorum. “Saçını kuruttuğunda seni eve götüreceğim. Hasta olmanı istemiyorum.”

Bu gece için, sana göstereceklerim için bütün gücüne ihtiyacın olacak.

Birden masadan kalkıyor ve izin istemediğini söylememek için kendimi zor tutuyorum.

O senin kölen değil Grey... henüz.

Yatak odasına doğru giderken kanepenin yanında duraksıyor.

“Dün gece nerede uyudun?” diye soruyor.

“Yatağımda.” *Seninle.*

“Ya.”

“Evet. Benim için de büyük bir yenilik oldu.”

“Seks... yapmamak mı?”

O kelimeyi söyledi... ve pembe yanaklar da ortaya çıktı.

“Hayır.”

Bunu, kulağa tuhaf gelmeyecek şekilde nasıl söyleyebilirim?

Söyle ona Grey.

“Birisıyla uyumak.”

Kayıtsız bir ifadeyle dikkatimi tekrar spor sayfasına, dün

geceki maçla ilgili yoruma çeviriyorum. Yatak odasına giderken arkasından bakıyorum.

Hayır, kulağa o kadar da tuhaf gelmedi.

Eh, Bayan Steele'le bir kez daha çıkacağız işte. Hayır, bu çıkmak değil. Beni tanıması gerekiyor. Derin bir nefes veriyorum ve portakal suyumun kalanını içiyorum. Bu, çok ilginç bir gün olmaya başladı. Saç kurutma makinesinin gürültüsünü duyunca hoşuma gidiyor. Ona söyleneni yapmasına şaşıyorum.

Onu beklerken, garajdan arabamı getirmesi için valeyi arıyorum ve adresini Google Haritalar'dan bir kez daha kontrol ediyorum. Sonra Andrea'yı arayıp bana e-postayla bir gizlilik anlaşması göndermesini istiyorum. Ana aydınlanmak istiyorsa ağzını sıkı tutması gerekecek. Telefonum çalıyor. Arayan, Ros.

Ben telefodayken Ana yatak odasından çıkıyor ve çantasını alıyor. Ros, Darfur'u anlatıyor ama benim ilgim Bayan Steele'in üzerinde. Çantasını altüst ederek bir şeyler arıyor ve bir saç lastiği bulunca memnun oluyor.

Saçları güzel. Gür. Uzun. Kalın telli. Dalgın dalgın, acaba örünce nasıl olurdu diye düşünüyorum. Saçını topluyor ve ceketini giyiyor. Sonra kanepeye oturup, telefon konuşmamı bitirmemi bekliyor.

"Tamam, yapalım. Beni gelişmelerden haberdar et." Ros'la konuşmamı bitiriyorum. Mucizeler yaratmış. Öyle görünüyor ki Darfur'a gıda nakliyoruz gerçekleşecek.

Ana'ya, "Gitmeye hazır mısınız?" diye soruyorum. Başıyla onaylıyor. Ceketimle arabanın anahtarlarını kapıp, arkasından kapıya yürüyorum. Asansöre yürürken uzun kirpikleri arasından bana kaçamak bir bakış atıyor ve dudaklarına utangaç bir gülümseme yayılıyor. Dudaklarım istemsizce kıpırdıyor.

Bana ne yapıyor böyle?

Asansör geliyor; önden binmesi için ona yol veriyorum. Birinci kat düğmesine basıyorum ve kapılar kapanıyor. Asansör-

r n sınırları içinde onun tamamen farkındayım. Tatlı kokusu hafifçe duyularımı ele geçiriyor... Nefes alıp veri i de i iyor; biraz tekliyor ve ı ılıtlı, davetkâr bir ifadeyle bana bakıyor.

Siktir.

Duda ını ısıyor.

Bilerek yapıyor. Kısa bir an için  ehvetli, baştan çıkaran bakışında kayboluyorum. Gözlerini kaçırmıyor.

Sertle tim.

Aniden.

Onu istiyorum.

Burada.

Şimdi.

Asansörde.

“Ah, siktir et formaliteleri.” Sözler a zımdan çıkıveriyor ve onu içgüdüsel olarak kavrayıp duvara dayıyorum. İki elini birden yakalayarak bana dokunamaması için ba ının üzerinde kenetliyorum. Onu sağlama aldıktan sonra diğer elimi sa ına dolarken dudaklarım, onun dudaklarını arayıp buluyor.

A zımın içinde inliyor. Bir sirenin  a ırısı gibi. Sonunda onu tadıyorum: Nane,  ay ve bir meyve bahçesi dolusu olgun, sulu meyveler. Her yeri en az görüntüsü kadar lezzetli. Bana bolluk içinde geçen bir zamanı hatırlatıyor. *Yüce Tanrım*. Onu arzuluyorum. Daha derin bir  p  me için çenesinden tutuyorum ve dili çekinerek benimkine dokunuyor... Ke fediyor. Tartıyor. Hissediyor. Ve karşılık veriyor.

Ah, cennette gibiyim.

Dudakları dudaklarımdayken, kokusu ve tadıyla tamamen kendimden geçmiş, sarhoş bir halde mırıldanıyorum. “Sen. Çok. Tatlısın.”

Asansör duruyor ve kapılar açılmaya ba lıyor.

Siktir, kendine gel Grey.

Kendimi ondan ayırıp, uzağında bir noktada duruyorum.

Nefes nefese kalmış.

Benim gibi.

Ben en son ne zaman kontrolümü kaybettim?

Asansöre binen takım elbiseli üç adam bize farkındayız bakışı atıyorlar.

Asansör düğmelerinin üzerinde, The Heathman'da seksi bir hafta sonu reklamı afişi görüyorum. Ana'ya bakıp nefesimi boşaltıyorum.

Gülümsüyor.

Dudaklarım bir kez daha istemsizce titriyor.

Bana ne halt etti böyle?

Asansör ikinci katta duruyor ve adamlar Bayan Steele'le beni yalnız bırakarak çıkıyor.

Şakadan bir iğnelemeyle, "Dişlerini fırçalamışsın" diyorum. Gözleri parlayarak, "Diş fırçasını kullandım" diyor.

Belli oluyor... ve nedense bu hoşuma gidiyor; hem de çok. Gülümsememi bastırıyorum. "Ah Anastasia Steele. Ben seninle ne yapacağım?" Zemin kata geldiğimizde, asansörün kapıları açılırken elini tutuyorum ve "Bu asansörlerin nesi var?" diye mırıldanarak söyleniyorum. Lobinin cilalı mermerlerini geçerek kapıya ilerlerken bana hınzır bir bakış atıyor.

Araba otelin önündeki park alanlarından birinde bekliyor ve vale sabırsızca volta atıyor. Ona abartılı bir bahşiş verip Ana'ya kapıyı açıyorum. Sessiz ve içedönük görünüyor.

Ama benden kaçmadı.

Asansörde üstüne atlamama rağmen.

Orada olanlarla ilgili bir şey söylemeliyim – ama ne?

Üzgünüm.

Nasıldı?

Bana ne yapıyorsun böyle?

Arabayı çalıştırıyorum ve ne kadar az konuşursam o kadar iyi olacağına karar veriyorum. Delibes'in "Çiçek Düeti"nin yatıştırıcı sesi arabayı dolduruyor ve rahatlamaya başlıyorum. Güneybatı Jefferson Sokağı'na dönerken Ana, "Ne dinliyoruz?" diye soruyor. Söylüyorum ve hoşuna gidip gitmediğini soruyorum.

"Christian, bu muhteşem."

Adımı onun ağzından duymak tuhaf bir haz veriyor. Şimdiye kadar neredeyse dört beş kez söyledi ve her seferinde farklıydı. Bugün hayranlıkla söylüyor – müziğe hayranlıkla. Bu parçayı sevmesi harika. En sevdiklerimden biri. Yüzümün sevinçle parladığını fark ediyorum; asansörde üzerine atlayışımı belli ki affetmiş.

“Tekrar dinleyebilir miyim?”

“Tabii.” Tekrar çalmak için ekrana dokunuyorum.

Fremont Köprüsü’nü geçerken, “Klasik müzik sever misin?” diye soruyor ve müzik zevkimle ilgili gevezeliğe dalyoruz. Biz konuşurken *hands-free*’ye aldığım telefonum çalıyor.

“Grey” diye cevaplıyorum.

“Bay Grey, ben Welch. İstedığınız bilgilere ulaştım.”

Ah evet, fotoğrafçıyla ilgili ayrıntılar.

“Güzel. E-postayla gönder. Başka bir şey?”

“Bu kadar efendim.”

Tuşa basıyorum ve müzik tekrar çalıyor. Şimdi ikimiz de konuşmadan, Kings of Leon’un ham gitarlarına kendimizi kaptırmış, dinliyoruz. Uzun sürmüyor – *hands-free* telefon müzik zevkimizi bir kez daha bölüyor.

Yine ne var?

“Grey” diye, sert bir sesle açıyorum.

“Gizlilik anlaşması e-postanıza gönderildi Bay Grey.”

“Güzel. Hepsi bu Andrea.”

“İyi günler efendim.”

Konuşmadan bir şey anladı mı diye Ana’ya bir göz atıyorum ama o Portland manzarasına dalmış. Kibar olmaya çalışıyor gibi geliyor. Gözlerimi yolda tutmak zor. Onu izlemek istiyorum. Bütün sakarlıklarına rağmen güzel bir boynu var. Kulağının altından omzuna kadar öpmek istediğim bir boyun.

Siktir. Koltuğuma tekrar yerleşiyorum. Umarım gizlilik anlaşmasını imzalar ve teklifimi kabul eder.

I-5’e girdiğimizde bir çağrı daha geliyor.

Elliot arıyor.

"Selam Christian. İşi pişirdin mi?"

Ah... yavaş oğlum, yavaş.

"Merhaba Elliot. Hoparlör açık ve arabada yalnız değilim."

"Yanında kim var?"

"Anastasia Steele."

"Selam Ana!"

Anastasia canlı bir sesle, "Merhaba Elliot" diye cevaplıyor.

Elliot, "Senin hakkında çok şey duydum" diyor.

Siktir. Ne duydu ki?

Ana, "Kate'in söylediği tek bir söze bile inanma" diye şaka-
laşıyor.

Elliot gülüyor.

"Şimdi Anastasia'yı bırakacağım. Seni alayım mı?" diye
araya giriyorum.

Elliot'ın hızlı bir kaçışa ihtiyacı olacağına şüphe yok.

"İyi olur."

"Birazdan görüşürüz." Kapatıyorum.

"Neden bana Anastasia demekte ısrarcısın?" diye soruyor.

"Çünkü ismin bu."

"Ana'yı tercih ederim."

"Öyle mi?"

"Ana" onun için fazla gündelik ve sıradan. Ve fazla tanıdık.
O üç harf yaralayabiliyor...

O anda, eğer reddederse bunu kaldırmamın zor olacağını
anlıyorum. Daha önce de başıma gelmişti ama hiç böyle... ken-
dimi kaptırdığım olmamıştı. Bu kızı tanımıyorum ama tanı-
mak istiyorum, her şeyini. Belki daha önce bir kadının peşin-
den hiç koşmadığım içindir.

*Grey, kendini topla ve kurallara uy, yoksa her şey boka sa-
racak.*

Onaylamayan bakışını görmezden gelerek, "Anastasia" di-
yorum. "Asansörde olanlar... bir daha olmayacak – eh, tabii
önceden kararlaştırılmadığı sürece."

Arabayı apartmanın önüne park ederken sessiz kalıyor.

Cevap veremeden önce arabadan çıkıp diğer tarafa geçiyorum ve kapısını açıyorum.

Adımını dışarı atarken bana anlık bir bakış atıyor. "Asansörde olanlar hoşuma gitti" diyor.

Gerçekten mi? Bu itirafı karşısında yerime çakılıyorum. Küçük Bayan Steele bana yine güzel bir sürpriz yaptı. Ön kapının basamaklarını çıkarken ona yetişebilmek için koşturmam gerekiyor.

İçeri girince Elliot ve Kate başlarını kaldırıp bize bakıyorlar. İki öğrenciye yaraşır şekilde fazla eşyası olmayan bir odada, yemek masasında oturuyorlar. Kitaplığın yanında birkaç boş koli var. Elliot rahat ve gitmek için acelesi yokmuş gibi görünüyor. Şaşırtıcı.

Kavanagh yerinden fırlayıp Ana'ya sarılırken, eleştiren gözlerle beni şöyle bir süzüyor.

Kıza ne yapacağımı düşünüyordu ki?

Ne yapmak istediğimi çok iyi biliyorum.

Kavanagh, Ana'yı kollarından tutmuş incelerken güvenim tazeleniyor; belki o da Ana'yı gerçekten önemsiyordur.

Mesafeli ve soğuk bir sesle, "Günaydın Christian" diyor.

"Bayan Kavanagh." Sonunda arkadaşıyla ilgilenmeye başladığı hakkında alaycı bir şeyler söylemek istiyorum ama çenemi tutuyorum.

Elliot hafiften rahatsız olup, "Christian, onun adı Kate" diyor.

Nezaketen, "Kate" diye mırıldanıyorum. Elliot, Ana'ya sarılıyor. Gereğinden biraz daha uzun sürüyor.

Ağzı kulaklarında, "Selam Ana" diyor.

Ana da yüzü parlayarak, "Selam Elliot" diye karşılık veriyor.

Tamam, bu dayanılmaz olmaya başladı. "Elliot, gitsek iyi olur." *Ve ellerini kızın üzerinden çek.*

Ana'yı bırakırken, "Tabii" diyor ama bu sefer Kavanagh'ı çekip kızı yersiz bir gösterişle öpüyor.

Ah, hadi ama.

Ana onlara bakmaktan rahatsız oluyor. Onu suçlamıyorum.

Ama bana döndüğünde kısık gözlerle şüpheli bir bakış atıyor.
Ne düşünüyor?

Elliot, Kavanagh'a salyalarını akıtarak, "Hadi kaçtım bebek" diye mırıldanıyor.

Oğlum, Tanrı aşkına biraz ağırbaşı ol.

Ana, sitem dolu gözlerle bana bakıyor. Acaba sebep Elliot ve Kate'in ateşli oynaşması mıydı, yoksa...

Siktir! O da istiyor. Ona kur yapmamı istiyor.

Benim romantizmle işim olmaz tatlım.

Saçının bir tutamı lastikten kurtulmuş, düşünmeden tutup kulağının arkasına atıyorum. Yüzünü parmaklarıma eğiyor. Bu sevecen harekete şaşıyorum. Başparmağım yumuşak alt dudığında geziniyor. Tekrar öpmek istiyorum. Ama yapamam. Rızasını almadan olmaz.

"Hadi kaçtım bebek" diye fısıldıyorum. Yüzü bir gülümsemeyle yumuşuyor. "Seni sekizde alırım." İsteksizce dönüp ön kapıyı açıyorum. Elliot da arkamdan geliyor.

Elliot, arabaya biner binmez, "Oğlum, uyumam lazım" diyor. "Kadın doymak bilmedi."

"Gerçekten mi?" Sesimden alaycılık akıyor. Duymak istediğim son şey, randevusunun kare kare detayları.

"Senden n'aber büyük işadamı? Kız bekâretini bozdu mu?"

Ona yan gözle bir "siktir git" bakışı atıyorum.

Kahkahayı basıyor. "Oğlum, sen tam bir tutucu orospu çocuğusun." Sounders takım şapkasını yüzüne indiriyor ve kestirmek için koltuğa yayılıyor.

Müziğin sesini açıyorum.

Bununla uyu bakalım Lelliot!

Evet. Ağabeyimi kıskanıyorum. Kadınlarla rahatlığını, kolayca uyuyabilmesini... ve orospunun çocuğunun o olmadığı gerçeğini kıskanıyorum.

José Luis Rodriguez'in özgeçmiş araştırması, marihuana bulundurmaktan ceza aldığını gösteriyor. Polis kayıtlarında cin-

sel tacizle ilgili bir şey yok. Belki ben karışmasaydım, dün geceki bir ilk olacaktı. Demek küçük serseri ot da içiyor. Umarım Ana'nın yanında içmiyordur – ve umarım Ana da içmiyordur.

Andrea'dan gelen e-postayı açıp, gizlilik anlaşmasını Escala'daki evimdeki yazıcıya gönderiyorum. Ana'nın, oyun odamı ona göstermeden önce imzalaması gerekecek. Bir anlık zayıflık veya aşırı özgüven ya da belki eşsiz bir iyimserlikle –hangisi bilmiyorum– ismini ve adresini standart Hâkim/İtaatkâr sözleşmeme yazıp, onu da yazıcıya gönderiyorum.

Kapı çalıyor.

Elliot kapıdan, “Hey büyük işadamı. Hadi yürüyüşe gidelim” diye sesleniyor.

Ah... Çocuk uykusundan uyandı.

Çam ağaçlarının, taze, nemli toprağın kokusu ve ilkbahar sonu havası ilaç gibi geliyor. Kokular bana, Elliot ve kız kardeşim Mia'yla birlikte, evlatlık verildiğimiz annemizle babamızın koruyan bakışları altında ormanda koşturduğumuz o sasız çocukluğumu hatırlatıyor. Sessizlik, boşluk, özgürlük... ayaklarımızın altındaki kuru çam iğnelerinin çıtırtısı.

Burada, açık havada her şeyi unutturdum.

Burası kâbuslarımdan kaçıp sığındığım yerdi.

Elliot laklak ediyor. Konuşmaya devam etmesi için arada sırada ses çıkarmam yeterli. Willamette'in çakıl taşlı sahilinde yürürken aklım Anastasia'ya gidiyor. Uzun süredir ilk defa tatlı bir beklenti içindeyim. Heyecanlıyım.

Teklifime evet diyecek mi?

Onu yanımda uyurken hayal ediyorum. Ufak tefek ve yumuşak... ve aletim beklentiyle kıpırdanıyor. O zaman onu uyandırıp becerebilirdim – ne büyük bir yenilik olurdu.

Onu zamanı gelince becereceğim.

Onu bağlayıp, zeki ağzını tıkayarak becereceğim.

Clayton's sessiz. Son müşteri beş dakika önce gitti. Ve ben parmaklarımı bacaklarıma vurarak bekliyorum – yine. Sabretmek

bana göre değil. Bugün Elliot'la yaptığımız uzun yürüyüş bile huzursuzluğumu dindirmedi. Bu akşam The Heathman'da Kate'le yemek yiyecek. Art arda iki gece çıkmak pek tarzı değildir.

Mağazanın floresan lambaları birden titreşip sönüyor, ön kapı açılıyor ve Ana, ılık bir Portland akşamına adım atıyor. Kalbim gümbürdemeye başlıyor. İşte bu: Ya yeni bir ilişkinin ya da bir sonun başlangıcı. Onun arkasından dışarı çıkan genç bir adama el sallayarak güle güle diyor. Buraya son geldiğimde karşılaştığım adam değil – bu yeni biri. Ana arabaya yürürken adam arkasından bakıyor; gözleri kalçasında. Taylor arabadan çıkmaya hamle ederek dikkatimi dağıtıyor ama onu durduruyorum. Bu benim işim. Arabadan çıkıp ona kapıyı açtığım sırada yeni adam mağazayı kapatmakla meşgul ve artık Bayan Steele'i süzmüyor.

Ana yaklaşırken, dudaklarına çekingen bir gülümseme yayılıyor. Atkuyruğu yaptığı saçları akşam esintisinde kaygısızca sallanıyor.

“İyi akşamlar Bayan Steele.”

“Bay Grey” diyor. Siyah kot pantolon giymiş... *Yine kot pantolon*. Arka koltuğa geçerken Taylor'a selam veriyor.

Yanına oturduğumda elini tutuyorum. Taylor boş yola çıkıyor ve Portland helikopter pistine doğru sürmeye başlıyor. Eli ni elimde hissetmenin tadını çıkararak, “İş nasıldı?” diye soruyorum.

Boğuk bir sesle, “Çok uzundu” diyor.

“Evet, benim için de uzun bir gün oldu.”

Son birkaç saat cehennem azabıydı!

“Sen ne yaptın?” diye soruyor.

“Elliot'la ormanda yürüyüşe çıktım.” Eli sıcak ve yumuşak. Kenetlenmiş parmaklarımıza bakıyor ve ben de parmak eklemlerini başparmağımla tekrar tekrar okşuyorum. Nefesini tutuyor ve gözleri gözlerimle buluşuyor. Bakışlarında arzu ve tutku var... ve beklenti hissi. Sadece teklifimi kabul etmesini umuyorum.

Neyse ki helikopter pisti çok uzak değil. Arabadan inince yine elini tutuyorum. Biraz kafası karışmış görünüyor.

Ah. Helikopterin nerede olduğunu merak ediyordur.

"Hazır mısın?" diye soruyorum. Evet anlamında başını sallıyor. Binaya girince asansöre doğru yolu gösteriyorum. Hin bir bakış atıyor.

Bu sabahki öpüşmemizi hatırlıyor ama ne yapalım... ben de hatırlıyorum.

"Sadece üç kat" diye geveliyorum.

Bindiğimizde, bir gün onu asansörde becermeyi aklıma not ediyorum. Tabii eğer anlaşmamı kabul ederse.

Boeing Field'dan* yeni gelen *Charlie Tango* havalanmaya hazır bir şekilde çatıda bekliyor ama onu buraya getiren Stephan görünürde yok. Portland helikopter pistini işleten Joe ise küçük ofisinde. Onu fark ettiğimde selam veriyor. Büyükbabamdan yaşlı bir adam ve onun uçmakla ilgili bilmediği şeylerin zaten bilinmesi gerekmiyordur. Kore'de yaralı nakli için Sikorsky'ler uçurmuş bir adam ve insanın tüylerini diken diken eden hikâyeleri var.

Joe, yaşını ele veren pürüzlü sesiyle, "Uçuş planınız burada Bay Grey" diyor. "Helikopterin bütün harici kontrolleri yapıldı. Hazır ve sizi bekliyor efendim. Kalkışa hazırsınız."

"Teşekkürler Joe."

Ana'ya bir göz atınca heyecanlı olduğunu anlıyorum... ben de öyleyim. Bu bir ilk.

"Hadi gidelim." Eli bir kez daha elimde, Ana'yı helikopter pistinde *Charlie Tango*'ya doğru götürüyorum. Kendi sınıfındaki en güvenli Eurocopter ve uçuşu çok zevkli. O benim gurur ve neşe kaynağım. Kapısını Ana için açıyorum; güçlükle biniyor ve ben de arkasından tırmanıyorum.

Ön yolcu koltuğunu işaret ederek, "Oraya" diye emrediyorum. "Otur. Hiçbir şeye dokunma." Söylenenleri yapmasına bayılıyorum.

* King County Uluslararası Havaalanı, Seattle, Washington. (ç.n.)

Yerleştikten sonra etrafındaki dizi dizi cihazları bir hayranlık ve coşku karışımıyla inceliyor. Yanına eğilip emniyet kemerlerini geçirirken onu çıplak hayal etmemeye çalışıyorum. Gereğinden biraz fazla oyalanıyorum, çünkü bu, ona bu kadar yakın olmak için son şansım olabilir. Tatlı, kışkırtıcı kokusunu son kez içime çekiyor olabilirim. Tercihlerimi öğrendiği zaman benden kaçabilir... diğer taraftan, o da bu hayat tarzını benimseyebilir. Bu düşüncenin aklıma getirdiği olasılıklar karşı koyulur gibi değil. Beni dikkatle inceliyor, ne kadar yakın... ne kadar tatlı. Son kemeri de bağlıyorum. Hiçbir yere gidemez. En azından bir saat için.

Heyecanımı bastırarak, "Sımsıkı bağlısın. Kaçışın yok" diye fısıldıyorum. Nefesini tutuyor. "Nefes al Anastasia" diyorum ve yanağını okşuyorum. Çenesini tutup eğiliyorum ve onu hızlıca öpüyorum. "Bu kemer takımını seviyorum" diye mırıldanıyorum. İçimden ona, bunlardan başka, deri kemerlerimin de olduğunu ve onu o kemerlere bağlı, duvarımdan asılmış halde görmek istediğimi söylemek geçiyor. Ama uslu olup yerime oturuyorum ve kendi kemerlerimi bağlıyorum.

"Kulaklıklarını tak." Ana'ya önündeki kulaklıkları işaret ediyorum. "Sadece uçuş öncesi kontrolleri yapıyorum." Bütün cihazlar iyi durumda görünüyor. Gazı 1.500 devire düşürüyorum, beklemeye aktarıyorum, bıyığını açıyorum. Bütün ayarlar tamam ve kalkışa hazırız.

Hayret içinde, "Ne yaptığını biliyor musun?" diye soruyor. Ona, dört yıldır tam yetkili bir pilot olduğumu söylüyorum. Gülümsemesi bulaşıcı.

"Benimle güvendesin" diye onu rahatlatıyorum ve ekliyorum: "Eh, yani uçarken." Göz kırpyıyorum ve yüzü parlıyor. Gözlerim kamaşıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyorum. Yanımda olmasından bu kadar heyecanlandığıma neredeyse inanamıyorum.

Başını sallıyor.

Kuleyle konuşuyorum –beklemedeler– ve gazı 2.000 devire

çıkarıyorum. Kalkış iznini verdiklerinde son kontrollerimi yapıyorum. Yakıt ısı 104'te. *Güzel*. Manifold basıncını 14'e, motoru 2.500 devire çıkarıyorum ve gazı düşürüyorum. Ve tıpkı zarif bir kuş gibi... *Charlie Tango* gökyüzüne yükseliyor.

Anastasia, zemin altımızda kaybolurken nefes nefese kalıyor ama Portland'ın uzaklaşan ışıklarıyla büyülenmiş halde ağzını açmıyor. Kısa süre sonra karanlık etrafımızı kaplıyor; sadece önümüzdeki cihazlardan ışık geliyor. Ana'nın yüzü, geceyi seyrederken kırmızı ve yeşil pırıltılarla aydınlanıyor.

"Ürkütücü, değil mi?"

Gerçi ben öyle bulmuyorum ama. Benim için rahatlatıcı. Burada kimse bana zarar veremez.

Karanlıkta güvende ve gizliyim.

Ana, "Doğru yöne gittiğini nereden biliyorsun?" diye soruyor.

"İşte." Paneli gösteriyorum. Cihazın nasıl çalıştığını anlatarak onu sıkmak istemiyorum ama işin aslı bizi gideceğimiz yere götüren önümüzdeki bu cihazların *hepsi*: İrtifa göstergesi, altimetre, DHG ve elbette GPS. Ona *Charlie Tango*'yu ve gece uçuşları için nasıl iyi bir donanımı olduğunu anlatıyorum.

Hayranlıkla bana bakıyor.

"Yaşadığım binanın çatısında bir helikopter pisti var. Oraya gidiyoruz."

Tekrar panele bakıp bütün verileri kontrol ediyorum. İşte bunu seviyorum: Kontrol; güvenliğim ve sağlığımın önümüzdeki teknolojiyi kullanmaktaki ustalığıma bağlı olması. "Gece uçuşunda kör uçarsın. Cihazlara güvenmen gerek" diyorum.

"Uçuş ne kadar sürecek?" diye soruyor. Biraz nefesi kesilmiş.

"Bir saatten az – rüzgâr bizden yana." Tekrar ona bakıyorum. "İyi misin Anastasia?"

"Evet" diyor. Sesi garip bir şekilde tuhaf çıkıyor.

Korktu mu acaba? Belki benimle uçmaya karar verdiğine pişman olmuştur. Bu düşünce canımı sıkıyor. Bana bir şans verse. Bir dakikalığına kontrol kulesiyle konuşmam gerekiyor. Sonra bulutların içinden çıkıyoruz ve uzakta Seattle'ı görüyo-

rum. Karanlığın içinde işaret kulesinin ışığı parlıyor.

“Şuraya bak.” Ana’ya parlak ışıkları gösteriyorum.

“Kadınları hep böyle mi etkilersin? ‘Gel seni helikopterimle gezdireyim’ diyerek?”

“Daha önce buraya hiçbir kızı getirmedim Anastasia. Bu benim için başka bir ilk. Etkilendin mi?”

“Hayran kaldım Christian” diye fısıldıyor.

“Hayran mı?” İster istemez gülümsüyorum. Ve ben *The Once and the Future King** sesli okurken saçımı okşayan Grace’i, annemi hatırlıyorum.

“Christian, harikaydı. Hayran kaldım canım oğlum.”

Yedi yaşındaydım ve konuşmaya daha yeni başlamıştım.

Ana, “Sen çok... yeteneklisin” diye devam ediyor.

“Öyle mi? Teşekkürler Bayan Steele.” Bu beklenmedik övgüsüyle yüzüm kızarıyor. Umarım fark etmemiştir.

Bir süre sonra, “Bunun hoşuna gittiği belli” diyor.

“Neyin?”

“Uçmanın.”

“Kontrol ve konsantrasyon gerektiriyor.” En sevdiğim iki özellik. “Nasıl sevmem? Yine de en çok motorsuz uçmayı seviyorum.”

“Motorsuz uçmak mı?”

“Evet, bilmeyenler planörle uçmak der. Planör ve helikopter – ikisini de kullanıyorum.”

Onu motorsuz uçuşa çıkarsam mı?

Fazla kaptırdın Grey.

Hem ne zamandır birilerini motorsuz uçuşa götürüyorsun?

Ne zamandır birilerini *Charlie Tango*’ya bindiriyorum?

Seattle sınırlarına yaklaşıırken, kontrol kulesi sayesinde utanmaz düşüncelerimden sıyrılıp tekrar uçuş rotasına odaklanıyorum. Yaklaştık. Bunun boş bir umut olup olmadığını bilmeme de az kaldı. Ana mest olmuş halde dışarıyı seyrediyor.

Ondan gözlerimi alamıyorum.

* İngiliz yazar T.H. White’in Kral Arthur’u konu alan fantastik romanı. (ç.n.)

Lütfen evet de.

Dönsün ve yüzünü görebileyim diye, “İyi görünüyor, değil mi?” diyorum. Dönüyor; yüzünde aletimi kaldıracak şekilde kocaman bir gülümseme beliriyor. “Birkaç dakikaya oradayız” diye tamamlıyorum.

Birden kabindeki atmosfer değişiyor ve onu daha çok hissedebiliyorum. Derin bir nefesle kokusunu içime çekiyorum ve beklentiyi hissediyorum. Ana’nınkini. Benimkini.

Alçalarak *Charlie Tango*’yu şehir merkezinden Escala’ya, evime doğru yönlendiriyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor. Ana yerinde kıpırdanmaya başladı. O da gergin. Umarım kaçmaz.

Pist görünmeye başladığında, derin bir nefes daha alıyorum. *İşte geldik.*

Yumuşak bir iniş yapıyoruz. Gücü kesiyorum ve rotor kanatlarının yavaşlayarak durmasını izliyorum. İkimiz de sessizlik içinde otururken tek duyduğum kulaklıklarımızdaki tıs sesi. Önce kendimin, sonra Ana’nın kulaklıklarını çıkartıyorum. Alçak sesle, “Geldik” diyorum. İniş ışıklarının pırıltısında yüzü solgun ve gözleri parlıyor.

Tanrı aşkına, çok güzel.

Kemerlerimi çözüp, onunkileri de açmak için uzanıyorum. Gözlerini yukarıya kaldırıp bana bakıyor. Güven dolu. Toy. Tatlı. Lezzetli kokusu sonum olacak.

Bunu onunla yapabilir miyim?

O bir yetişkin.

Kendi kararlarını verebilir.

Ve beni tanıdıktan sonra da bana bu şekilde bakmasını istiyorum... neler yapabileceğimi gördükten sonra da. “İstemediğin hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Bunu biliyorsun, değil mi?” Bunu anlaması gerek. Kölem olmasını istiyorum ama bundan daha çok rızasını istiyorum.

“Yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmam Christian.” İçten söylüyormuş gibi geliyor ve ona inanmak istiyorum. Bu rahatlatan sözler kafamda dönüp dururken koltuğumdan doğru-

lup kapıyı açıyorum ve piste atlıyorum. O inerken elini tutuyorum. Rüzgâr saçlarını yüzüne savuruyor. Gergin görünüyor. Burada benimle yalnız olduğu için mi, yoksa otuz kat yukarıda olduğumuz için mi anlayamıyorum. Bu kadar yüksekte olmanın insanın başını döndürdüğünü biliyorum.

“Gel.” Rüzgârdan korumak için ona sarılarak asansöre götürüyorum. Çatı katına kadar kısa yolculuğumuzda ikimiz de sessiziz. Ceketinin altına uçuk yeşil bir gömlek giymiş. Yakışmış. Şartlarımı kabul ederse onun için sipariş edeceğim giysilere mavi ve yeşilleri de eklemeyi aklımın bir köşesine yazıyorum. Daha iyi giyinmeli. Dairemin kapıları açılırken asansörün aynasında gözleri benimkilerle buluşuyor. Antreden koridorun sonundaki salona geçerken arkamdan geliyor. “Ceketini alabilir miyim?” diye soruyorum. Başını sallıyor ve çıkarmak istemediğini göstermek ister gibi yakalarını kavırıyor.

Tamam.

“Bir içki ister misin?” Başka bir yaklaşım deniyorum. Ayrıca benim de bir içkiyle sınırlarımı yatıştırmaya ihtiyacım var.

Neden bu kadar gerginim?

Çünkü onu istiyorum...

“Ben bir kadeh beyaz şarap alacağım. Bana katılmak ister misin?”

“Evet, lütfen” diyor.

Mutfakta ceketimi çıkarıp, şarap dolabını açıyorum. Bir *sauvignon blanc* buzları eritebilir. Servis edilecek kıvamda bir Pouilly-Fumé çıkarırken, balkon kapısından manzaraya bakan Ana’yı izliyorum. Dönüp tekrar mutfığa yürürken, seçtiğim şarap hoşuna gider mi diye soruyorum.

“Şaraptan hiç anlamam Christian. Eminim hoşuma gider.” Sesi ezik çıkıyor.

Siktir. İyi gitmiyor. Bütün bunlar fazla mı geldi acaba? O yüzden mi?

İki kadeh dolduruyorum ve onun her haliyle kurbanlık koyun gibi durduğu salonun ortasına doğru yürüyorum. İnsanı

savunmasız bırakan o kadın gitti. Perişan görünüyor.

Benim gibi...

"İşte." Kadehi verince, hemen bir yudum alıyor. Gözlerini kapatarak şarabın tadını çıkarıyor. Kadehi indirdiğinde dudakları nemli.

İyi seçim Grey.

"Çok sessizsin, hatta yüzün bile kızarmıyor. Ashında galiba seni hiç bu kadar solgun görmemiştin Anastasia. Aç mısın?"

Hayır anlamında başını sallayıp bir yudum daha şarap içiyor. Belki onun da biraz sıvı cesarete ihtiyacı vardır. "Evin çok büyükmüş" diyor. Sesi ürkek.

"Büyük mü?"

"Büyük."

"Evet, büyük." Bunu tartışacak halimiz yok; ev bin metre-kare civarında.

"Çalıyor musun?" Piyanoya bakıyor.

"Evet."

"İyi mi?"

"Evet."

"Tabii iyi çalıyordur. İyi yapamadığın bir şey var mı?"

"Evet... birkaç şey."

Yemek pişirmek.

Esprî yapmak.

Etkilendiğim bir kadınla rahat bir şekilde sıradan konulardan konuşmak.

Dokunulmaya açık olmak...

Kanepeyi işaret ederek, "Oturmak ister misin?" diye soruyorum. Hevesli baş hareketinden, istediğini çıkarıyorum. Elini tutup onu kanepeye götürüyorum. Yaramaz bakışlarla oturuyor.

Yanına otururken, "Bu kadar eğlenceli olan ne?" diye soruyorum.

"Bana neden özellikle *Tess*'i verdin?"

Ah. Bu konuşma nereye gidiyor? "Eh, Thomas Hardy sevdiğini söylemiştin."

“Tek sebebi bu mu?”

Ona *kendi* ilk baskımı verdiğimi ve sadece *Adsız Sansız Bir Jude*’dan daha iyi bir seçenek olduğunu söylemek istemiyorum. “Uygunmuş gibi geldi. Angel Clare gibi ulaşılmazı imkânsız bir idealin peşinden gitmene izin verebilirdim veya seni Alec d’Urberville gibi tamamen aşağılayabilirdim.” Cevabım yeterince gerçekçi ve içinde bir nebze ironi de var. Sanırım teklif edeceğim şey onun beklentilerinden çok uzak olacak.

Fısıltıyla, “Sadece iki seçenek varsa, aşağılanmayı seçerim” diyor.

Lanet olsun. İstedğin bu değil mi Grey?

“Anastasia, lütfen dudagını ısırmayı bırak; insanın dikkatini dağıtıyor. Sen ne söylediğini biliyorsun.”

Dışleri, şarapla ıslanmış altdudagında küçük girintiler bırakarak, “Bu yüzden buradayım” diyor.

Ve işte: Bir kez daha savunmasız bırakan, beni her an şşırtan kadın. Aletim de bunda hemfikir.

Sonunda sadede geliyoruz ama detaylara girmeden önce gizlilik anlaşmasını imzalatmam gerek. İzin isteyip çalışma odama gidiyorum. Sözleşme ve gizlilik anlaşması yazıcıda hazır. Sözleşmeyi masamda bırakıp –o noktaya gelebilecek miyiz, bilmiyorum– gizlilik anlaşmasını zımbalayarak Ana’ya dönüyorum.

“Bu bir gizlilik anlaşması.” Önündeki sehpayı bırakıyorum. Aklı karışmış ve şşırmış görünüyor. “Avukatım bu konuda ısırarcı” diye ekliyorum. “Eğer ikinci seçeneği, aşağılanmayı seçiyorsan bunu imzalamam gerekecek.”

“Ya hiçbir şey imzalamak istemezsem?”

“Öyleyse ulaşılmaz Angel Clare’i seçmiş olursun. Eh, en azından kitabın büyük bir kısmında ulaşılmaz.” Ve sana doku namam. Seni Stephan’la eve gönderirim ve unutmak için elimden geleni yaparım. İçimde bir endişe kabarıyor; bu iş boka sarabilir.

“Bu anlaşma ne demek oluyor?”

“Bizim hakkımızda kimseyle konuşamazsın demek oluyor. Hiç kimseye, hiçbir şey söyleyemezsin.”

Yüzümü inceliyor. Kafası mı karıştı, yoksa rahatsız mı oldu, anlayamıyorum.

Bu iş iki yöne de gidebilir.

“Tamam, imzalayacağım” diyor.

Eh, kolay oldu. Mont Blanc’ımı uzatıyorum; kalemi hemen imza kısmına götürüyor.

Birden canım sıkılarak, “Okumayacak mısın?” diye soruyorum.

“Hayır.”

“Anastasia, imza atacağın her şeyi okuman gerekir.” *Nasıl bu kadar aptalca davranabilir? Ailesi hiçbir şey öğretmemiş mi?*

“Christian, anlamadığın şey şu ki ben zaten bizim hakkımızda kimseyle konuşmam. Kate’le bile. Bu yüzden anlaşmayı imzalayıp imzalamadığının bir önemi yok. Eğer senin için ya da belli ki bu konuları konuştuğun avukatın için bu kadar önemliyse, tamam. İmzalarım.”

Her şey için bir cevabı var. İnsanı yeniliyor. Kuru bir sesle, “Doğru bir konuya parmak bastınız Bayan Steele” diyorum. Bana hızlı, hoşnutsuz bir bakış atarak imzalıyor. Ve ben daha yolumu yapmaya başlayamadan, “Bu, bu gece benimle sevişeceğin anlamına mı geliyor Christian?” diye soruyor.

Ne?

Ben mi?

Sevişmek mi?

Ah Grey, kızın gözünü bir an önce açmalısın. “Hayır Anastasia, o anlama gelmiyor. Birincisi, ben sevişmem. Beceririm, hem de çok sert.”

Yutkunuyor. Bu onu biraz düşündürdü.

“İkincisi, öncesinde bir sürü kâğıt işi var. Ve üçüncüsü, henüz neyin içinde olduğunu bilmiyorsun. Hâlâ buradan çılgılık atarak kaçabilirsin! Gel, sana oyun odamı göstermek istiyorum.”

Ne yapacağını bilemez bir halde; kaşlarının arasında o kü-

çük v oluşuyor yine. "Xbox mı oynamak istiyorsun?"

Kahkaha atıyorum.

Ah bebeğim.

"Hayır Anastasia. Xbox değil, Playstation da değil. Gel." Ayağa kalkıp, uzattığım elimi isteyerek tutuyor. Onu koridor-
dan üst kata çıkarıyorum. Oyun odamın kapısında durduğum-
da kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyor.

İşte buraya kadar. Ceza ya da ödül. Hiç bu kadar gerilmiş miydin? Arzularımın bu anahtarın dönüşüne bağlı olduğunu fark ederek kilidi açıyorum. O anda ona güven verme gereği hissediyorum. "İstediğin zaman gidebilirsin. Helikopter seni istediğin yere götürmek için bekliyor; bu gece burada kalıp eve yarın sabah da gidebilirsin. Sen nasıl istersen öyle olacak."

Kollarını kavuşturmuş, yüzünde inatçı bir ifadeyle, "Şu kapıyı açar mısın Christian?" diyor.

Yol ayrımına geldik. Kaçmasını istemiyorum. Ama kendimi hiç bu kadar çıplak hissetmemiştim. Elena'nın ellerinde bile... eminim, çünkü bu hayat tarzı hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Kapıyı açıyorum ve o oyun odama girerken arkasından takip ediyorum.

Güvenli alanım.

Gerçekten kendim olduğum tek yer.

Ana, odanın ortasında durmuş, hayatımın büyük bir bölümünü oluşturan alet edevatı inceliyor: Kırbaçlar, değnekler, yatak, bank... Ana sessiz, etrafını yutarcasına seyrediyor. Tek duyabildiğim, kalbimin vuruşlarıyla beraber kulak zarımı hızla geçen kanın sağır edici gürültüsü.

Artık biliyorsun.

Ben buyum.

Bana dönüp sert bir bakış atıyor. Oysa bir şey söylemesini bekliyorum ama odada gezinmeye devam ederek beni kıvrandırıyor. Arkasından gitmek zorunda kalıyorum.

Parmakları süet kırbacın üzerinde geziniyor; en sevdiklerimden biri. Ona dokunduğu şeyin ne olduğunu söylüyorum

ama karşılık vermiyor. Yatağa ilerliyor. Elleri araştırıyor; parmakları yatağın işlemeli direklerini yokluyor.

“Bir şey söyle” diyorum. Sessizliği katlanılmaz. Kaçıp kaçmayacağını bilmem gerek.

“Bunu sen mi insanlara yapıyorsun, yoksa onlar mı sana yapıyor?”

Sonunda!

“İnsanlar mı?” Gülesim geliyor. “Bunu, onlara bunu yapmamı isteyen kadınlara yapıyorum.”

Konuşmaya istekli. Umut var.

Kaşlarını çatıyor. “Bunu isteyen gönüllülerin varsa ben neden buradayım?”

“Çünkü bunu seninle yapmayı istiyorum; çok istiyorum.” Odanın farklı yerlerinde, çeşitli pozisyonlarda bağlanmış görüntüleri hayal gücümü istila ediyor: Çarmıhta, yatakta, bankta...

“Ya” diyor ve banka doğru yürüyor. Gözlerimi, deriye hafifçe dokunan araştırmacı parmaklarından alamıyorum. Dokunuşu meraklı, yavaş ve erotik – acaba farkında mı?

“Sen bir sadist misin?” diye soruyor. Şaşkınlık içindeyim.

Siktir. Beni görüyor.

Konuşmayı ilerletmek için hemen, “Ben bir dominantım” diyorum.

“O ne demek?” diye soruyor. Sanırım şoka uğradı.

“Bana kendini isteyerek teslim etmeni istiyorum demek; her konuda.”

“Bunu neden yapayım?”

“Beni memnun etmek için” diye fısıldıyorum. *Bunu yapmana ihtiyacım var.* “Basitçe söyleyeyim; beni memnun etmeyi istemeni istiyorum.”

“Bunu nasıl yapacağım?” diye fısıltıyla soruyor.

“Kurallarım var. Onlara uymanı istiyorum. Senin yararın ve benim zevkim için. Eğer bu kurallara uyarak beni tatmin edersen seni ödüllendiririm. Etmezsen seni cezalandırırım ve öğrenirsin.”

Ve seni eğitmek için sabırsızlanıyorum. Her açıdan.

Bankın arkasındaki değneklere bakıyor. "Peki bütün bunlar hangisi için kullanılıyor?" Elini sallayarak etrafını gösteriyor.

"Hepsi teşvik paketinin içinde. Hem ödül hem ceza."

"Yani bana emrederek zevk alacaksın."

Tam üstüne bastın Bayan Steele.

"Mesele, sana emretmeme izin verecek kadar güvenini ve saygını kazanmak." *İzin vermene ihtiyacım var bebeğim.* "İtaat etmen bana büyük zevk, hatta mutluluk verecek. Sen itaat ettikçe mutluluğum artacak – basit bir denklem."

"Tamam, peki, benim elime ne geçecek?"

"Ben." Omuz silkiyorum. *Hepsi bu bebek. Sadece ben. Her şeyimle. Ayrıca sen de zevk alacaksın...*

Gözleri gitgide daha fazla açılarak hiçbir şey söylemeden bana bakıyor. Çileden çıkarıcı. "Hiçbir şey söylemiyorsun Anastasia. Hadi gel aşağı inelim. Orada kafamı daha iyi toplayabilirim. Senin burada olman aklıma başka şeyler getiriyor."

Tutması için elimi uzatıyorum ve ilk defa kararsızlıkla bir elime, bir de yüzüme bakıyor.

Siktir.

Onu korkuttum. "Sana zarar vermeyeceğim Anastasia."

Elini çekinerek elime bırakıyor. Çok mutluyum. Kaçmadı.

Rahatlayarak, ona itaatkârın yatak odasını göstermeye karar veriyorum.

"Kabul edersen... Gel sana göstereyim." Onu koridordan geçiriyorum. "Burası senin odan olacak. İstedğin gibi dekore edebilir, içine ne istersen koyabilirsin."

Duyduklarına inanamıyor gibi, "Benim odam mı? Buraya taşınmamı mı bekliyorsun?" derken sesi yükseliyor.

Tamam. Belki bunu sonraya bırakmalıydım.

"Her gün değil" diye onu yatıştırıyorum. "Sadece, diyelim ki, cuma akşamından pazara kadar. Bunu konuşmamız gerek. Karşılıklı anlaşmalıyız. Eğer yapmak istersen."

"Burada mı uyuyacağım?"

“Evet.”

“Seninle değil.”

“Hayır. Sana söyledim, ben kimseyle uyumam; alkolden bayıldığın gece seninle uyumam hariç.”

“Sen nerede uyuyorsun?”

“Benim odam aşağıda. Gel, aç olmalısın.”

Her zamanki inatçı ifadesiyle, “Nedense iştahım kaçtı” diyor.

“Yemelisin Anastasia.”

Benim olmayı kabul ederse, üzerinde çalışacağım ilk konulardan biri yeme alışkanlığı olacak... Bir de sürekli kıpırdanması.

Ayağını gazdan çek Grey!

“Seni soktuğum yolun tamamen karanlık bir yol olduğunun farkındayım Anastasia. Bu yüzden bunu gerçekten düşünmeni istiyorum.”

Merdivenlerden inip, bir kez daha ardımdan salona geliyor. “Soruların olmalı. Gizlilik anlaşmasını imzaladın; bana istediğini sorabilirsin. Cevap veririm.”

Bu iş yürüyecekse iletişime geçmesi gerek. Mutfakta buzdolabını açıp büyük bir tabak peynir ve üzüm buluyorum. Gail kimseyi getirmemi beklemiyordu ve bu yemek yetmez... Acaba dışarıdan bir şeyler mi söylesem? Ya da onu dışarı mı çıkarsam?

Çıkıyormuşuz gibi.

Bir kez daha.

Bu şekilde beklentilerini yükseltmek istemiyorum.

Ben kimseyle çıkmam.

Sadece onunla...

Bu düşünce sinirimi bozuyor. Ekmek sepetinde taze bir baget var. Ekmek ve peynir işimizi görmek durumunda. Ayrıca aç olmadığını söyledi.

“Otur.” Bar taburelerinden birini işaret ediyorum. Oturuyor ve sakın bir ifadeyle bana bakıyor.

“Kâğıt işinden bahsetmiştin” diyor.

“Evet.”

“Ne kâğıdı?”

“Pekâlâ, gizlilik anlaşmasının dışında ne yapacağımızı ve ne yapmayacağımızı söyleyen bir kontrat var. Sınırlarını bilmem gerek ve senin de benimkileri. Tamamen karşılıklı anlaşmaya dayalı Anastasia.”

“Ya bunu yapmak istemezsem?”

Siktir.

“Sorun değil” diye yalan söylüyorum.

“Ama herhangi bir ilişkimiz olmayacak?”

“Evet.”

“Neden?”

“İlgilendiğim tek ilişki biçimi bu.”

“Neden?”

“Ben böyleyim.”

“Nasıl böyle oldun?”

“Herkes nasıl kendisi gibi olduysa. Bu zor bir soru. Neden bazı insanlar peyniri sever de bazıları nefret eder? Peynir sever misin? Bayan Jones –yardımcım– atıştırmak için bunları bırakmış.” Tabagı önüne koyuyorum.

“Uymam gereken kurallar neler?”

“Hepsi yazılı. Yedikten sonra hepsinin üzerinden geçeceğiz.”

“Gerçekten aç değilim” diye fısıldıyor.

“Yiyeceksin.”

Bakışıyla karşı koyuyor.

Bariş yapmak için, “Bir kadeh daha şarap ister misin?” diye soruyorum.

“Evet, lütfen.”

Kadehine şarap doldurup yanına oturuyorum. “Şunlardan biraz ye Anastasia.”

Birkaç üzüm alıyor.

Hepsi bu mu? Bu kadar mı yiyeceksin?

“Uzun zamandır mı böylesin?” diye soruyor.

“Evet.”

“Bunu yapmak isteyen kadınlar bulmak kolay mı?”

Ah bir bilsen. "Şaşarsın." Ses tonum iğneleyici.

"O zaman neden ben? Gerçekten anlamıyorum." Kafası iyice karışık.

Bebeğim, güzelsin. Bunu neden seninle yapmak istemeyeyim?

"Sana söyledim. Sende bir şeyler var Anastasia. Uzak durmıyorum senden. Ateşe uçan pervane gibiyim. Seni fena halde istiyorum, hem de tam şimdi, yine dudağını ısırırken."

Tatlı bir sesle, "Sanırım o klişeyi tersinden anlamışsın" diyor. İtirafımdan rahatsız oluyorum.

Konuyu değiştirmek için, "Ye!" diye emrediyorum.

"Hayır. Henüz bir şey imzalamadığıma göre sanırım bir süre daha kendi özgür irademi kullanabilirim; senin için sorun olmazsa."

Ah... o çokbilmiş ağız.

"Nasıl isterseniz Bayan Steele." Sırtışımlı saklıyorum.

"Kaç kadın?" diye soruyor ve o ağıza bir üzüm daha atıyor.

"On beş." Başımı çevirmem gerekiyor.

"Uzun sürdüler mi?"

"Bazıları evet."

"Hiç, birine zarar verdin mi?"

"Evet."

"Çok mu?"

"Hayır." Dawn, yaşadıklarından biraz sarsılmıştı ama iyiydi. Dürüst olmak gerekirse ben de sarsılmıştım.

"Bana zarar verecek misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Fiziksel olarak, canımı acıtacak mısın?"

Sadece dayanabildiğin kadar.

"Gerekli olduğunda seni cezalandıracağım ve canın acıyacak."

Mesela sarhoş olduğunda ve kendini riske attığında.

"Hiç dayak yedin mi?"

"Evet."

Hem de kaç kere. Elena o değnekleri şeytan gibi kullanırdı. Tahammül edebildiğim tek dokunuş bu.

Gözleri açılıyor ve yemediği üzümleri tabağa bırakıp, bir yudum daha şarap içiyor. İştahsızlığı sinir bozucu ve benim iştahımı da kaçırıyor. Belki de gözümü karartıp kuralları şimdi-den göstermeliyim.

“Gel, bunu çalışma odamda konuşalım. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Arkamdan geliyor ve kollarımı kavuşturup dayandığım çalışma masamın karşısındaki deri koltuğa oturuyor.

Öğrenmek istiyor. Neyse ki meraklı – henüz kaçmadı. Masamın üzerindeki sözleşmenin bir sayfasını alıp ona veriyorum. “Kurallar bunlar. Değişiklik yapılabilir. Sana da verilecek sözleşmenin bir kısmını oluşturuyorlar. Kuralları oku, tartışalım.”

Kâğıda göz gezdiriyor.

“Kesin sınırlar mı?” diye soruyor.

“Evet. Senin yapmayacakların ve benim yapmayacaklarım. Sözleşmede belirtmemiz gerekiyor.”

“Kıyafetler için para almak konusunda emin değilim. Yanlış geliyor.”

“Senin için para saçmak istiyorum. Bırak birkaç kıyafet alayım. Bazı mecburi davetlerde bana eşlik etmen gerekebilir.”

Grey, sen ne söylüyorsun? Bu bir ilk olacak. “Ve iyi giyinmeni istiyorum. Bir işe girdiğinde maaşın eminim giymeni istediğim türden kıyafetlere yetmez.”

“Senin yanında değilken de giymek zorunda değilim, değil mi?”

“Hayır.”

“Tamam. Haftada dört kere egzersiz yapmak istemiyorum.”

“Anastasia, esnek, güçlü ve dayanıklı olmana ihtiyacım var. Bana güven; spora ihtiyacın var.”

“Ama haftada dört kere değil. Üçe ne dersin?”

“Dört kere yapmanı istiyorum.”

“Karşılıklı anlaşacağımızı sanıyordum.”

İşte, yine beni yakalayıp savunmasız bıraktı. “Tamam Ba-

yan Steele. Bu konuda da haklısınız. Öyleyse üç gün bir saat ve bir gün yarım saate ne dersin?"

"Üç gün, üç saat. Burada olduğum zamanlarda da bana egzersiz yaptıracakmışın gibi geliyor."

Ah, umarım.

"Evet, öyle. Tamam, anlaştık. Şirketimde staj yapmak istemediğinden emin misin? İyi pazarlık ediyorsun."

"Hayır, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Tabii ki haklı. Bu benim bir numaralı kuralım: Asla elemanlarını becerme.

"Şimdi sınırlara gelelim. Bunlar benimkiler." Ona listeyi uzatıyorum.

Hadi bakalım; ya batacağım ya çıkacağım. Sınırlarımı ezberliyorum ve o okurken, maddelere kafamdan tik atıyorum. Okudukça yüzü soluklaşıyor.

Siktir, umarım bu onu korkutup kaçırmaz.

Onu istiyorum. Kölem olmasını istiyorum... hem de deli gibi. Yutkunuyor ve gergin bir ifadeyle başını kaldırıyor. *Bunu bir denemesi için onu nasıl ikna edebilirim?* Onu yatıştırmalıyım, nazik olabildiğimi göstermeliyim.

"Eklemek istediğin bir şey var mı?"

İçten içe hiçbir şey eklememesini umuyorum. Hâlâ söyleyecek söz bulamadan bana bakıyor. Rahatsız edici. Cevap beklemeye alışık değilimdir. "Bu listede yapmayacağın bir şey var mı?" diye sorarak, konuşmasını sağlamaya çalışıyorum.

"Bilmiyorum."

Beklediğim cevap bu değil.

"Bilmiyorum ne demek?"

Koltukta oturuşunu değiştiriyor; rahatsız görünüyor. Dışları altdudağıyla oynuyor. *Yine.* "Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım."

Şaka mı bu? Tabii ki yapmadı.

Sakin ol Grey. Saçmalama. Artık çok şey biliyor. Nazik yaklaşımımı sürdürüyorum. Bu benim için çok yeni.

“Pekâlâ, seks yaptığın zaman, yapmaktan hoşlanmadığın bir şey oldu mu hiç?” Dün, beceriksiz ellerini üzerinden çeke-meyen fotoğrafçı aklıma geliyor.

Kıpırmızı oluyor. Merakım had safhada. Hoşuna gitmeyen ne yaptı acaba? Yatakta maceracı mı yoksa? O kadar... masum görünüyor ki. Normalde bunu hiç çekici bulmam.

“Bana söyleyebilirsin Anastasia. Birbirimize karşı dürüst olmak zorundayız, yoksa bu iş yürümez.” Gevşemesi için ger-çekten cesaretlendirmem gerekiyor – seksten bahsedemiyor bile. Yine oturduğu yerde kıpırdanarak parmaklarına bakıyor.

Hadi Ana.

“Söyle” diye emir veriyorum. *Yüce Tanrım, insanın siniri-ni bozuyor.*

“Şey, daha önce hiç seks yapmadım; o yüzden bilmiyorum” diyor.

Dünya bir anda duruyor.

Siktir oradan. Buna inanmıyorum.

Nasıl?

Neden?

Siktir!

“Hiç mi?” İnanmakta güçlük çekiyorum.

Gözleri kocaman açılmış, başını sallıyor.

“Bakire misin?” Buna inanmıyorum.

Utançla başını sallıyor. Gözlerimi kapıyorum. Ona bakamı-yorum.

Nasıl bu kadar çuvallamış olabilirim?

İçimi bir öfke kaphyor. *Bir bakireyle ne yapabilirim ki?* Öfke bütün vücuduma yayılırken, ona ateş saçan gözlerle bakıyorum.

“Lanet olsun, bana neden söylemedin?” diye bağırarak, ça-lışma odamın içinde volta atmaya başlıyorum. *Bir bakireyle ne yapmak isteyebilirim ki?* Söyleyecek söz bulamayıp, özür diler gibi omuz silkiyor.

“Bana neden söylemediğini anlamıyorum.” Çileden çıktığım sesimden belli oluyor.

“Konu hiç açılmadı” diyor. “Tanıştığım herkese cinsel durumumu açıklamak gibi bir alışkanlığım yok. Yani, birbirimizi doğru düzgün tanımıyoruz bile.”

Her zamanki gibi doğru bir nokta. Onu oyun odamda tanım turuna çıkardığıma inanamıyorum – Tanrı’ya şükür gizlilik anlaşması var.

“Eh, şimdi hakkımda daha fazla şey biliyorsun” diye söyleniyorum. “Deneyimsiz olduğumu biliyordum ama *bakire mi?* Kahretsin Ana, az önce sana gösterdiklerim...”

Sadece oyun odası da değil; kurallarım, kesin sınırlarım. Dünyadan habersiz. Bunu nasıl yapabildim? Kendi kendime, “Tanrı beni affetsin” diye mırıldanıyorum. Ne diyeceğimi bilmez haldeyim.

Aklıma ürkütücü bir düşünce geliyor –asansördeki öpüşmemiz, ki onu orada becerebilirdim de– ilk kez mi öpüşüyordu?

“Daha önce biriyle öpüştün mü; benim dışımda?” Lütfen evet de.

“Tabii ki öpüştüm.” Gücenmiş benziyor. Tamam, daha önce öpüşmüş ama çok değil. Ve nedense bunu duymak... hoşuma gidiyor.

“Ve iyi bir genç adam ayaklarını yerden kesmedi ha? Anlamıyorum. Yirmi bir yaşındasın; neredeyse yirmi iki. Güzelsin.” Neden adamın biri onu yatağa atmamış?

Siktir, belki dindardır. Hayır, Welch bunu öğrenmiş olurdu. Gözlerini parmaklarına dikeyiyor ve sanırım gülümsüyor. Bunun komik olduğunu mu düşünüyor? Başımı taşlara vurasım var. “Ve hiç deneyimin olmadığı halde benimle ciddi ciddi yapmak istediklerimi tartışıyorsun.”

Diyecek şey bulamıyorum. Bu nasıl olur?

“Seksten nasıl uzak durdun? Anlat lütfen.” Çünkü kafam almıyor. Üniversitede okuyor – hatırladığım kadarıyla üniversitede bütün gençler tavşanlar gibi düzüşürdü.

Hepsi. Ben hariç.

Karanlık bir düşünce ama bir an için kenara itebiliyorum.

Ana, küçük omuzlarını hafifçe kaldırarak omuz silkiyor. "Gerçekten kimse... bilirsin işte..." Kaytarıyor.

Kimse ne? Kimse ne kadar çekici olduğunu görmedi mi? Kimse beklentilerini karşılamadı da ben mi karşılıyorum?

Ben mi?

Gerçekten hiçbir şeyden haberi yok. Seksten hiç anlamıyorsa nasıl bir köle olabilir? Bu uçak kalkmayacak... kalkış için yaptığım bütün o hazırlıklar da boşunaymış. Bu işi burada katabilirim.

"Neden bana bu kadar kıızıyorsun?" diye fısıldıyor.

Tabii ki böyle düşünür. *Düzelt şu işi Grey.*

"Sana kızmıyorum, kendime kıızıyorum. Sadece sandım ki..." *Kahretsin, sana neden kızayım?* Nasıl boktan bir durum bu böyle. Öfkemi kontrol etmeye çalışarak, parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum.

Endişeli bir şekilde, "Gitmek istiyor musun?" diye soruyorum.

Yumuşak bir tonla, "Hayır, sen gitmemi istemediğin sürece" diyor. Sesinde bir üzüntü var gibi.

"Tabii ki istemiyorum. Burada olman hoşuma gidiyor." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz şaşıyorum. Burada olması gerçekten de hoşuma gidiyor. Onunla olmak. O kadar... farklı ki. Ve onu becermek istiyorum, kalçalarına şaplak atmak, kaymak gibi cildinin elimin altında pembeleşmesini izlemek. Artık bunlar söz konusu değil – değil mi? Ama belki düzüşmek hâlâ söz konusu olabilir... belki de yapabilirim. Bu düşünce bir aydınlanma gibi geliyor. Onu yatağa götürebilirim. Ona gösterebilirim. İkimiz için de yeni bir deneyim olur. Acaba ister mi? Daha önce, onunla sevişecek miyim diye sormuştu. Onu bağlamadan da deneyebilirim.

Ama bana dokunabilir.

Siktir. Saatime bakıyorum; geç olmuş. Başımı tekrar kaldırdığımda, altdudağıyla oynayan görüntüsüyle tahrik oluyorum.

Onu hâlâ istiyorum; masumiyetine rağmen. Yatağa götürebilir miyim onu? Şimdi hakkımda bildiklerine rağmen bunu ister mi? *Kahretsin*, hiçbir fikrim yok. Sorsam mı? Ama beni yine tahrik ediyor; yine dudağını ısıyor. Yapma diye işaret ediyorum; özür diliyor.

“Özür dileme. Sadece ben de onu ısırmak istiyorum; hem de sertçe.”

Nefesi tekliyor.

Ah! Belki de istiyor. *Evet. Hadi yapalım şunu. Kararımı verdim.*

“Gel” diyerek elimi uzatıyorum.

“Ne?”

“Bu durumu şimdi düzelteceğiz.”

“Ne demek istiyorsun? Ne durumu?”

“Senin durumun Ana. Seninle sevişeceğim, şimdi.”

“Ya!”

“Yani, eğer istersen. Şansımı çok zorlamak istemiyorum.”

“Sevişmediğini sanıyordum. Becerdiğini sanıyordum; hem de sert” derken sesi boğuk ve korkunç derecede baştan çıkarıcı. Gözleri kocaman açık, gözbebekleri büyüyor. Yüzünü arzunun ateşi bastı – o da istiyor bunu.

İçimi hiç beklemediğim bir heyecan sarıyor. “Bir istisna yapabilirim ya da belki ikisini birleştirim, göreceğiz. Seninle gerçekten sevişmek istiyorum. Lütfen, benimle gel. Anlaşmamızın yürümesini istiyorum ama neye bulaştığınla ilgili bir fikrin olması gerek. Eğitimine bu gece başlayabiliriz – temel bilgilerle. Bu, birdenbire romantik biri olduğum anlamına gelmiyor – sadece amaca doğru bir adım atıyorum. Ama bu adımı atmak istiyorum ve umarım sen de istiyorsundur.”

Sözler ağızımdan sel gibi dökülüyor.

Grey! Kendine hâkim ol.

Yanakları pembeleşti.

Hadi Ana. Evet veya hayır. Burada ölüyorum ben.

“Ama kural listendekilerin hepsini yerine getirmedim.” Se-

si tereddütlü. Korkuyor mu? Umarım öyle değildir. Korkmasını istemiyorum.

“Kuralları unut. Bu gece bütün o detayları unut. Seni istiyorum. Ofisime düştüğün andan beri seni istiyorum ve senin de beni istediğini biliyorum. Öyle olmasaydı burada sakince oturup cezalardan ve kesin sınırlardan bahsetmezdin. Lütfen Ana, geceyi benimle geçir.”

Tekrar elimi uzattığımda bu kez tutuyor ve onu kollarımın arasına çekip, kızaran yüzünü vücuduma yaslıyorum. Şaşkınlıktan soluğu kesiliyor ve onu bedenimde hissediyorum. Karanlık sessiz, belki de libidomun yanında sessiz kalıyor. Onu istiyorum. O kadar ayartıcı ki. Bu kız beni her an şaşkına çeviriyor. Karanlık sırrımı açıkladım ona ama hâlâ burada; kaçmadı.

Parmaklarımı saçlarına dolayıp yüzünü kendime çeviriyorum ve o büyüleyici gözlerde kayboluyorum.

“Çok cesur bir genç kadınsın sen” diyorum hızlı hızlı solu-yarak. “Hayran oldum.” Eğilip onu nazıkçe öpüyorum ve sonra altdudağını hafifçe dişliyorum. “Bu dudağı ısırarak istiyorum.” Daha sert ısırınca hafifçe inliyor. Aletim sertleşiyor.

Ağzım ağzındayken, “Lütfen Ana, seninle sevişmeme izin ver” diye fısıldıyorum.

“Evet” diyor ve o anda vücudumda havai fişekler patlıyor.

Kendine gel Grey. Anlaşmayı yapmadık, kuralları koymadık, istediğimi yapmak için ona sahip değilim – ama yine de heyecanlıyım. Tahrik oldum. Bu kadına duyduğum, peşimi bırakmayan arzu, tanıdık olmadığım ama canlandırıcı bir his. Dev bir hız treninde en yüksekten düşer gibiyim.

Vanilya seks?

Bunu yapabilir miyim?

Başka söz söylemeden onu çalışma odamdan salona ve koridoru geçip yatak odama götürüyorum. Elimi sıkıca tutarak takip ediyor.

Siktir. Korunma. Hap kullanmadığından eminim... Neyse

ki yedek kondomum var. En azından ona değmiş başka penisleri dert etmek zorunda değilim. Yatağın yanına geldiğimizde elini bırakıyorum ve konsoluma doğru gidip saatimi, ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıyorum.

“Herhalde doğum kontrol hapi kullanmıyordur.”

Başını iki yana sallıyor.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Çekmecedan bir paket kondom çıkararak hazırlıklı olduğumu gösteriyorum. Beni inceliyor; gözleri güzel yüzünde inanılmaz büyümüş halde ve ben bir an için tereddüt ediyorum. Bu onun için büyük bir olay olmalı, değil mi? Elena’yla ilk seferimi hatırlıyorum; ne kadar utanmıştım... ama ne müthiş bir rahatlamaydı. İçten içe onu eve göndermem gerektiğini biliyorum. Ama basit gerçek şu ki gitmesini istemiyorum ve onu istiyorum. Dahası, arzumun onun yüzüne yansıdığını, gözlerinin karardığını görüyorum.

“Perdeleri kapatmamı ister misin?” diye soruyorum.

“Fark etmez” diyor. “Kimsenin yatağında uyumasına izin vermediğini sanıyordum.”

“Uyuyacağımızı kim söyledi?”

“Ah.” Ağzı mükemmel, küçük bir o şeklini alıyor. Aletim daha da sertleşiyor. Evet, o ağzı, o o’yu becermek istiyorum. Avıma yaklaşır gibi uzun adımlarla sokuluyorum. *Ah bebeğim, kendimi sana gömmek istiyorum.* Nefesi kesik kesik ve hızlı. Yanakları pembe... temkinli ama heyecanlı. Şimdi benim insafıma kalmış durumda ve bunu bilmek bana kendimi güçlü hissettiriyor. Ona yapacaklarımla ilgili hiçbir fikri yok. “Gel şu ceketini çıkaralım, olur mu?” Uzanıp ceketini nazikçe omuzlarından indiriyorum ve katlayıp sandalyeme koyuyorum.

“Seni ne kadar çok istediğimle ilgili bir fikrin var mı Ana Steele?”

Nefes alırken dudakları aralanıyor. Uzanıp yanağına dokunuyorum. Parmak uçlarım çenesine doğru kayıyor, cildi bir çiçek gibi yumuşak. Etkimle büyülenmiş, kendinden geçmiş gibi. Daha şimdiden benim. Sarhoş edici.

“Sana ne yapacağımı biliyor musun?” diye mırıldanarak, çenesini başparmağımla işaretparmağımın arasına alıyorum. Eğilip, dudaklarımı dudaklarına bastırarak kararlı bir şekilde öpüyorum. Öpüşüme karşılık veriyor; yumuşak, tatlı ve istekli. Onu, her yerini görmek için ezici bir istek duyuyorum. Düğmelerini hızla çözüp bluzunu yavaşça indiriyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. Geri çekilip ona bakıyorum. Taylor’ın aldığı uçuk mavi sutyeni giymiş.

Nefis görünüyor.

“Ah Ana. Tenin çok güzel. Beyaz ve pürüzsüz. Her santimetrekaresini öpmek istiyorum.” Bedeninde tek bir iz bile yok. Rahatsız edici. Teninde izler görmek istiyorum. Pembe izler. Belki bir binici kırbacının küçük, ince izleri.

Yüzü, tatlı bir gül rengine dönüyor – utandığı ortada. Ona, başka hiçbir şeyi olmasa bile vücudundan utanmamayı öğreteceğim.

Uzanıp tokasını çekerek, saçlarını serbest bırakıyorum. Ceviz rengi gür saçlar yüzünden memelerine dökülüyor.

“Mmm, kumralları severim.” Tatlı, özel bir mücevher.

Başını tutarak parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve onu kendime çekip öpüyorum. Kollarımda inliyor ve dudaklarını aralayıp sıcak, ıslak ağzına girmeme izin veriyor. Hoşuna gittiğini gösteren o tatlı ses içimde yankılanıyor – aletimin ucuna kadar. Dili çekinerek benimkiyle buluşuyor, tereddütle ağzımı dolaşıyor ve nedense deneyimsizliğinin verdiği bu beceriksizlik... çok seksi.

Tadı çok güzel. Şarap, üzüm ve masumiyet – güçlü, baş döndürücü bir karışım. Sadece pazılarımı tutmasından rahatlayarak kollarımı ona iyice doluyorum. Bir elim saçlarında, kıpırdamasını önleyerek, diğer elimi sırtından kalçasına indirip onu kendime, ereksiyonuma doğru bastırıyorum. Tekrar inliyor. Ağzını keşfederken, eğitimsiz dilini benimkini keşfetmeye yönlendirerek onu öpmeye devam ediyorum. Elleri yukarı doğru ilerleyince vücudum geriliyor – bir an için nereye doğ-

ru ilerlediğinden endişeleniyorum. Yanağımı, sonra da saçımı okşuyor. Biraz sinir bozucu. Ama parmaklarını saçıma dolayıp hafifçe çekince...

Lanet olsun, işte bu güzel.

Bir inilti çıkarıyorum ama devam etmesine izin veremem. Bana tekrar dokunmasına izin vermeden onu yatağa bırakıyorum ve diz çöküyorum. Pantolonundan kurtulmasını istiyorum – onu soymak, biraz daha tahrik etmek ve... ellerini kendimden uzak tutmak istiyorum. Kalçalarını kavrayıp, dilimi belinden göbeğine kaydırıyorum. Geriliyor ve kesik bir nefes alıyor. Siktir, tadı da, kokusu da güzel. Baharda bir meyve bahçesi gibi ve ben de payımı istiyorum. Elleri bir kez daha saçlarımı kavlıyor; bu sefer umursamıyorum – aslında hoşuma gidiyor. Kalça kemiğini ısırmamla saçımı daha sıkı kavlıyor. Gözleri kapalı, ağzı açılmış ve soluk soluğa kalmış. Yukarı uzanıp pantolonunun düğmelerini çözerken gözlerini açıyor ve birbirimize bakıyoruz. Fermuarını yavaşça indirip kalçalarını kavıyorum. Ellerimi belinden içeri kaydırıp yumuşak poposunu avuçlayarak pantolonunu çekiyorum.

Kendimi durduramıyorum. Onu şoke etmek istiyorum... sınırlarını şimdi test etmek... Gözlerimi gözlerinden ayırmadan dudaklarımı özellikle yalayıp öne eğiliyorum ve burnumu külotunun ağzına yaklaştırp uyarılmış arzusunun kokusunu içime çekiyorum. Gözlerimi kapatıp tadını çıkarıyorum.

Tanrım, çok kıskırtıcı.

“Çok güzel kokuyorsun.” Sesim arzuyla boğuk ve pantolonum son derece rahatsız etmeye başladı. Çıkarmam gerek. Onu hafifçe yatağa itiyorum ve sağ ayağını tutup çorabıyla spor ayakkabısını hızlı bir hareketle çıkarıyorum. Başparmağımı ayağının üzerinde gezdirerek onu biraz daha heyecanlandırıyorum. Yatakta ağzı açık, büyülenmiş bir şekilde beni izleyerek zevkle kıvranıyor. Eğilip dilimi ayağının üzerinde gezdiriyorum ve dişlerim, başparmağımın bıraktığı küçük çizgiyi sıyrıp geçiyor. Gözlerini kapatıp inliyor. Çok hassas; bu harika.

“Ah Ana, sana neler yapardım” diye fısıldarken, gözümde, oyun odamda altımda kıvrandığı sahneler canlanıyor: Sayvanlı karyolama zincirlenmiş, masaya eğilmiş – çarmıhta asılı halde. Onu bırakmam için yalvarana kadar azdırıp işkence ederdim... bu sahneler pantolonumu daha da geriyor.

Kahretsin.

Diğer ayakkabısıyla çorabını çabucak çıkarıp pantolonunu sıyrıyorum. Neredeyse tamamen çıplak; saçları yüzünü mü-kemmel bir şekilde çevrelemiş, yatağında yatıyor. Uzun, beyaz bacakları davet edercesine önümde uzanıyor. Tecrübesizliğini hesaba katmalıyım. Ama nefes nefese. İstek içinde. Gözlerini bana dikmiş.

Daha önce yatağında kimseyi becermedim. *Bayan Steele’le başka bir ilk daha.*

“Çok güzelsin Anastasia Steele. İçine girmek için sabırsızlanıyorum.” Sesim şefkatli; onu biraz daha baştan çıkarmak, neleri bildiğini görmek istiyorum. Altımda yatarken gözlerimi ona sabitleyerek, “Bana, kendine nasıl zevk verdiğini göster” diyorum.

Kaşları çatılıyor.

“Utanma Ana. Göster bana.” Bir tarafım, onu pataklayarak utangaçlığını atmak istiyor.

Başını sallıyor. “Ne demek istediğini bilmiyorum.”

Oyun mu oynuyor?

“Kendini nasıl getiriyorsun? Görmek istiyorum.”

Sesi çıkmıyor. Belli ki onu yine şoka uğrattım. Sonunda, soluksuz bir sesle, “Yapmıyorum” diye mırıldanıyor. İnanamayarak bakakalıyorum. Elena pençelerini üzerime geçirmeden önce ben bile mastürbasyon yapardım.

Herhalde hiç orgazm olmamıştır – buna inanmam çok zor. *Vay canına.* İlk düzüşmesi ve ilk orgazmından ben sorumluyum. İyi bir iş çıkarmam gerek.

“Pekâlâ, bununla ilgili ne yapabileceğimize bakmamız gerekecek.” *Seni bir yük treni gibi getireceğim bebek.*

Hassiktir. Herhalde şimdiye kadar çıplak bir adam da görmemiştir. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan düğmelerimi açıyorum ve pantolonumu yere bırakıyorum ama gömleğimi çıkarma riskini almıyorum. Bana dokunabilir.

Ama dokunsaydı... o kadar kötü olmazdı... olur muydu? Dokunulmak?

Karanlık beni sarmadan bu düşünceden kurtuluyorum ve ayak bileklerinden tutup bacaklarını ayırıyorum. Gözleri açılarak çarşafları kavırıyor.

Evet. Ellerini orada tut bebek.

Bacaklarının arasına doğru yavaşça sürünüyorum. Altımda kıvranıyor.

“Hareket etme” diyorum ve bacaklarının iç tarafındaki hassas teni öpmek için eğiliyorum. Öpüşlerim külotunun kenarlarına, oradan külotuna ve göbeğine doğru ilerliyor, bir taraftan da ısıyor, emiyorum. Altımda kıvranıyor.

“Kıpırdamadan durman için çalışmamız gerekecek bebeğim.”

Eğer bana izin verirsen.

Ona, her dokunuşu, her öpüşü, her ısırtığı iyice hissederek sadece zevk almaya odaklanmayı ve kıpırdamamayı öğreteceğim. Bunu düşünmek bile kendimi ona gömmek istememe yetiyor ama bunu yapmadan önce ne kadar hassas olduğunu görmem gerek. Şimdiye kadar kendini geri çekmedi. Vücudunda istediğim gibi hüküm sürmeme izin veriyor. Hiç tereddütlü değil. Bunu istiyor... bunu gerçekten istiyor. Dilimi göbeğine daldırıp, acelesiz gezintimi yukarı doğru sürdürerek tadına bakıyorum. Bir bacağım hâlâ bacaklarının arasında, pozisyon değiştirip yanına yatıyorum. Ellerimi vücudunda, kalçalarında, belinde ve memelerinde gezdiriyorum. Tepkisini ölçmek için memesini hafifçe avuçluyorum. Kasılmıyor. Beni durduruyor... bana güveniyor. Güvenini, bana vücudunun... kendisinin bütün hâkimiyetini teslim edeceği kadar artırabilir miyim? Bu düşünceyle heyecanlanıyorum.

“Elime tam geliyorsun Anastasia.” Parmağımı sutyeninin

içine daldırıp memesini çıkarıyorum. Meme ucu küçük, gül pembesi renginde ve şimdiden sertleşmiş. Sutyenini çekiyorum ve memesi kumaşla sutyen telinin üzerinde yukarı fırlıyor. Aynısını diğer memesine de yapıyorum ve gözlerimi ayırmadan, meme uçlarının büyümesini hayretle izliyorum. *Vay canına...* Daha dokunmadım bile.

Hayranlık içinde, “Çok hoş” diye fısıldıyorum ve kendi tarafımdaki meme ucunu hafifçe emerek, sertleşip büyümesini zevkle izliyorum. Anastasia gözlerini kapıyor ve belini yay gibi bükerek kıvrıyor.

Kıpırdama bebek, sadece zevke odaklan. Çok daha yoğun hissedeceksin.

Birini emerken diğer meme ucunu başparmağım ile işaret parmağımın arasında nazikçe yuvarlıyorum. Eğilip sert bir şekilde emmeye başlayınca çarşafı daha sıkı yapıyor. Vücutu tekrar yay gibi kıvrılıyor ve haykırıyor.

“Bakalım seni böyle boşaltabilecek miyiz” diye fısıldıyorum ve durmadan devam ediyorum. Hafifçe inildemeye başlıyor.

Ah, evet bebek... hisset bunu. Meme uçları daha da büyüyor ve kalçalarını kendi etrafında döndürerek kıvrıyor. *Kıpırdama bebek. Sana hareketsiz durmayı öğreteceğim.*

“Ah lütfen” diye yalvarıyor. Bacakları kasılıyor. İşe yarıyor. Yaklaştı. Şehvetli atağımı sürdürüyorum. Her bir meme ucuna odaklandığımda tepkilerini izliyor, aldığı zevki hissediyorum ve bu aklıma başımdan alıyor. Tanrım, onu istiyorum.

“Kendini bırak bebeğim” diye mırıldanıyorum ve meme ucunu dişimle çekiyorum. Doruğa çıkarken haykırıyor.

Evet! Hemen uzanıp onu öperek haykırışlarını ağzıma hapsediyorum. Soluk soluğa kalmış ve kendi zevkinde kaybolmuş... *Benim.* İlk orgazmı bana ait ve bu düşünce saçma bir şekilde hoşuma gidiyor.

“Çok hassassın. Bunu kontrol etmeyi öğrenmen gerekecek ve sana öğretmek çok eğlenceli olacak.” Bekleyemiyorum... tam da şimdi, onu istiyorum. Her yerini. Onu bir kez daha

öpüyorum ve elimi vücudundan aşağı, vajinasına doğru götürüyorum. Onu avuçlayıp, sıcaklığını hissediyorum. İşaretparmağımı külotunun dantelinin altına kaydırarak yavaşça etrafında daireler çiziyorum... *Siktir, sırlıslıklam.*

"Islaklığın enfes. Tanrım, seni istiyorum." Parmağımı içine sokuyorum; çığlık atıyor. Sıcak, sıkı, ıslak ve onu istiyorum. Parmağımı tekrar sokuyorum ve çığlıklarını ağzımla örtüyorum. Avucumu klitorisine bastırıyorum... aşağı doğru... daireler çizerek. Altımda haykırarak kıvranıyor. Siktir, onu istiyorum, şimdi. Artık hazır. Doğrulup külotunu çıkarıyorum; sonra da kendi baksırımı. Uzanıp bir kondom alıyorum. Dizlerimin üzerinde arasına yerleştiğim bacaklarını daha da ayırıyorum. Anastasia beni izliyor. Yüzündeki ifade ne? Dehşet mi? Herhalde daha önce hiç kalkmış bir penis görmedi.

"Merak etme. Seninki de büyüyecek" diye mırıldanıyorum. Üzerine uzanıp ağırlığımı dirseklerime vererek kollarımı başının iki yanına yerleştiriyorum. Tanrım, onu istiyorum... ama hâlâ hevesli mi diye kontrol ediyorum. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" diye soruyorum.

Aletimin hatırına, lütfen hayır deme.

"Lütfen" diye yalvarıyor.

"Dizlerini kendine çek" diye komut veriyorum. Öylesi daha kolay olacak. Hiç bu kadar tahrik olmuş muydum? Kendimi zor tutuyorum. Anlamıyorum... sebebi o olmalı.

Neden?

Grey, odaklan!

Ona istediğim an sahip olabilecek şekilde yerleşiyorum. Kocaman açtığı gözleriyle bana yalvarıyor. Bunu gerçekten istiyor... en az benim kadar. Nazik davranıp işkenceyi sürdürsem mi, yoksa hemen yapsam mı?

Yapmaya karar veriyorum. Ona sahip olmaya ihtiyacım var.

"Şimdi seni becereceğim Bayan Steele. Hem de sertlikle."

Bir hamlede içindeyim.

S.İ.K.T.İ.R.

Fena halde dar. Çığlık atıyor.

Hassiktir! Canını yaktım. Hareket etmek, içinde kendimi kaybetmek istiyorum. Durmak için kendimi güçlkle dizginliyorum. “O kadar darsın ki. İyi misin?” Sesim boğuk, endişeli bir fısıltı şeklinde çıkıyor. Gözleri iyice açılmış, başını sallıyor. Aletimin etrafında o kadar sıkı ki, yeryüzündeki cennet o. Ellerin kollarımda olmasını umursamıyorum. Karanlıklar uykuda; belki onu uzun zamandır istediğim içindir. Hiç böyle bir arzu, böyle bir... *açlık* hissetmemiştim. Bu yeni bir his; yeni ve pırlıl pırlıl. Ondan o kadar çok şey istiyorum ki: Güveni, bağlılığını, itaatini. Benim olmasını istiyorum ama şimdi... ben onunum.

“Devam ediyorum bebek.” Yavaşça geri çekilirken sesim gergin. Bu o kadar sıra dışı, o kadar muhteşem bir duygu ki: Vücudu sanki penisime sıkıca sarılıyor. Tekrar içine giriyorum. Daha önce kimsenin olmadığını bilerek ona sahip oluyorum. Yavaşça inliyor.

Duruyorum. “Daha?”

Bir an sonra, nefes nefese, “Evet” diyor.

Bu sefer daha derine sokuyorum.

Boncuk boncuk terlerken, istekle, “Tekrar?” diye soruyorum. “Evet.”

Bana güveni birden aklımı öyle başımdan alıyor ki gidip gelmeye başlıyorum. Boşalmasını istiyorum. O boşalana kadar durmayacağım. Bu kadına sahip olmak istiyorum; hem bedene hem ruhuna. Bana sıkıca tutunurken onu istiyorum. *Siktir* – ona her girişimi karşılamaya, ritmime uymaya başladı. *Nasıl da uyumluyuz görüyor musun Ana?* Ona sahip olurken kıpırdamaması için başını tutuyorum ve onu sert bir şekilde öperek ağzına da sahip oluyorum. Altımda kasılıyor... *siktir, evet*. Orgazm olmasına az kaldı.

Emir verircesine, “Benim için boşal Ana” diyorum ve ağzı açık, gözleri kapalı bir şekilde tükendiği esnada başını arkaya atıp haykırıyor... Kendinden geçişini görmek bile yetiyor. Bū-

tün bilincimi ve mantığımı kaybederek içinde patlıyorum. Adını haykırıyorum ve şiddetle içine boşalıyorum.

Gözlerimi açtığımda nefes nefeseyim. Alınlarımız birbirine dayalı, gözlerini kaldırmış, bana bakıyor.

Kahretsin. Dağılmış durumdayım.

Alnına hızlı bir öpücük kondurup yanına uzanarak, ondan uzaklaşıyorum.

Ben çekilince yüzünü buruşturuyor ama bunun dışında iyi görünüyor.

“Canını yaktım mı?” diye sorarken bir saç tutamını kulağının arkasına yerleştiriyorum, çünkü hâlâ ona dokunmak istiyorum.

Yüzü, sorduğum soruya inanamıyormuş gibi parlıyor. “Canımı yakıp yakmadığımı mı soruyorsun?”

Neden sırttağını bir an için çözemiyorum.

Ah. Oyun odam.

“İğnelediğini anlamamış değilim” diye mırıldanıyorum. Şu anda bile beni bozabiliyor. “Gerçekten, iyi misin?”

Yanımda gerinip vücudunu gözden geçirerek, keyifli ve tatmin olmuş bir ifadeyle bana kur yapıyor.

“Cevap vermedin” diye homurdanıyorum. Hoşuna gidip gitmediğini bilmem gerek. Bütün kanıtlar “evet”i gösteriyor ama bunu ondan duymam gerek. Cevabını beklerken kondomu çıkarıyorum. Tanrım, bu şeylerden nefret ediyorum. Belli etmeden yere atıyorum.

Gözlerini kaldırıp bana dikerek, utangaç bir gülüşle, “Tekrar yapmak istiyorum” diyor.

Ne?

Tekrar mı?

Şimdiden mi?

“Vay canına, Bayan Steele’e bakın.” Ağzının köşesini öpüyorum. “Seni küçük talepkâr şey. Yüz üstü dön.”

Bu şekilde bana dokunamayacaksın.

Küçük, sevimli bir gülücükten sonra karnının üzerine yu-

varlanıyor. Aletim memnuniyetle kımıldıyor. Sutyenini çözüp elimi sırtından arsız kalçasına doğru gezdiriyorum. Saçlarını yüzünden çekip bacaklarını aralarken, “Cildin gerçekten muhteşem” diyorum. Omzuna yumuşak öpücükler konduruyorum.

“Neden gömleğini çıkarmıyorsun?” diye soruyor.

Acayip sorgulayıcı bir kız. Yüz üstü yatarken bana dokunamayacağı için, eğilip gömleğimi başımdan geçirerek çıkarıyorum ve yere atıyorum. Tamamen çıplak, üzerine uzanıyorum. Teni sıcak ve tenime değerek sanki eriyor.

Hımm... Buna alışabilirim.

Kulağına, “Seni yine becermemi mi istiyorsun?” diye fısıldayıp, onu öpüyorum. Bana sürtünerek tatlılıkla kıvranıyor.

Ah, böyle olmaz. Kıpırdama bebek.

Sırtından aşağı kaydırduğım elimi dizinin arkasına götürüp bacağına yukarı kaldırarak bacaklarını altımda iyice ayırıyorum. Nefesini tutuyor. Umarım beklentisi yüzündendir. Altımda hareketsizleşiyor.

Sonunda!

Üzerine yavaşça ağırlığımı bırakırken kalçasını avuçluyorum. “Sana arkadan sahip olacağım Anastasia.” Diğer elimle saçını kavrayıp hafifçe çekerek tutuyorum. Hareket edemiyor. Elleri çaresizce çarşafırlara yapışmış; zararsız halde duruyor.

“Benimsin” diye fısıldıyorum. “Sadece benim. Bunu unutma.”

Kalçasını, üzerinde dolaşan elime bastırarak oynatmaya başlıyor.

“Kıpırdama” diye uyarıyorum.

Yoksa durabilirim...

Başparmağımı yavaşça içine sokup, vajinasının ön duvarına küçük vuruşlar yapmaya dikkat ederek daireler çiziyorum.

Altımda yine kıpırdamaya çalışarak inleyip kasılıyor.

“Hoşuna gitti mi?” diye sorarken, dişlerim kulağının etrafında geziniyor. Parmaklarımla klitorisini okşamayı bırakmadan başparmağımı yavaşça içine sokup çıkarmaya başlıyorum. Kasılıyor ama hareket edemiyor.

Bağırarak inliyor; gözleri sımsıkı kapalı.

“Sırılsıklam oldun; hem de bu kadar çabuk. Çok hassassın. Ah Anastasia, bunu sevdim. Bunu çok sevdim.”

Tamam. Şimdi ne kadar ileri gidebileceğini görelim.

Başparmağımı vajinasından çıkarıyorum. “Ağzını aç” diye emrediyorum ve açtığına parmağımı dudaklarının arasına yerleştiriyorum. “Tadına bak. Em beni bebek.”

Parmağımı emiyor... Hem de asılarak.

Hassiktir.

Bir an için ağzındaki aletim olduğunu hayal ediyorum.

“Ağzını düzmek istiyorum Anastasia. Az kaldı.” Soluk soluğayım.

Dişlerini parmağıma geçirip sertçe ısıyor.

Ah! Siktir.

Saçından sıkıca tutunca ağzı gevşiyor. “Yaramaz, tatlı kız.” Aklımdan, eğer kölem olsaydı, böyle cüretli bir hareketten sonra ona uygulayabileceğim cezalar geçiyor. Bunları düşününce aletim patlayacak gibi büyüyor. Onu bırakıp dizlerimin üzerinde duruyorum.

“Öyle kal, kıpırdama.” Komodinimin üzerinden bir kondom daha kapıyorum, yırtarak açıyorum ve iyice sertleşmiş aletime geçiriyorum.

Ona bakıyorum. Beklenti içinde kesik kesik solurken inip kalkan sırtı dışında kıpırdamadan yatıyor.

Muhteşem görünüyor.

Tekrar üzerine uzanıp saçını yakalayarak, başını çeviremeyeceği şekilde tutuyorum.

“Bu sefer gerçekten ağzından alacağız Anastasia.”

Yutkunuyor ve yavaşça içine girip, daha ileri gidemeyeceğim yere kadar geliyorum.

Siktir. Hissi çok güzel.

Dışarıya doğru yavaşça, kalçamla daireler çizerek çıkıyorum ve tekrar yavaşça içine kayıyorum. Hafifçe inliyor ve kıpırdamaya çalışırken bacakları altımda kasılıyor.

Ah, hayır bebek.

Hareketsiz kalmanı istiyorum.

Bunu hissetmeni istiyorum.

Bütün zevki içine al.

“Harikasın” diyorum ve kalçamı döndürerek hareketi tekrarlıyorum. Yavaşça. İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı. Girdiğim yer titremeye başlıyor.

“Ah, hayır bebek, daha değil.”

Boşalmana izin vermem, imkânı yok.

Ben bu kadar zevk alırken olmaz.

“Ah lütfen” diye inliyor.

“Çıldırmanı istiyorum bebek.” Dışarı çıkıyorum ve tekrar içine gömülüyorum.

“Yarın her hareketinde, orada olduğumu hatırlamamı istiyorum. Sadece benim. Sen benimsin.”

“Lütfen Christian” diye yalvarıyor.

“Ne istiyorsun Anastasia? Söyle bana.” Yavaş işkenceye devam ediyorum. “Söyle bana.”

“Seni, lütfen.” Çaresizlik içinde.

Beni istiyor.

Aferin kızıma.

Hızlanıyorum ve içi hemen tepki vererek titremeye başlıyor.

Her girişimin arasında tek bir kelime söylüyorum: “Çok. Tatlısın. Seni. Çok. İstiyorum. Sen. Benimsin.” Bacakları hareketsiz kalmanın gerilimiyle titriyor. Ucuna geldi. Hırıltılı bir sesle, “Benim için boşal bebek” diyorum.

Komutumla birlikte orgazm bütün vücuduna yayılırken aletimin etrafında sarsılıyor ve adımı çarşafa haykırıyor.

Dudaklarından adımın dökülmesiyle ben de dağılıyorum ve boşalıp üzerine yığılıyorum.

Tükenmiş ama coşkulu bir halde, “Kahretsin. Ana” diye fı-sıldıyorum. Neredeyse aniden ondan uzaklaşıp sırtüstü uzanıyorum. Bana doğru kıvrılıyor ve ben kondomu çıkarırken gözlerini kapatıp uykuya dalıyor.

22 Mayıs Pazar, 2011

Sanki korkunç bir günah işlemişim gibi beynimi ele geçiren bir suçluluk hissiyle sıçrayarak uyanıyorum.

Anastasia Steele'i becerdiğim için mi? Bakireyi?

Yanımda kıvrılmış, deliksiz uyuyor. Radyolu saate bakıyorum; sabahın üçünü geçmiş. Ana bir masumun güzel uykusunda. Eh, artık pek masum da sayılmaz. Onu izlerken vücudum ürperiyor.

Onu uyandırabilirim. Onu tekrar becerebilirim.

Yatağımda olmasının bazı avantajları olduğu kesin.

Grey. Kes şu saçmalığı.

Onu becermek sadece bir amaç içindi ve zevkli bir değişiklikti benim için.

Evet. Çok zevkli.

Daha çok, inanılmaz.

Bırak şunu; sadece seksti işte.

Boşuna bir çaba olacağını bilerek, uyumak için gözlerimi kapatıyorum. Ama oda Ana'yla fazlasıyla dolu: Kokusu, hafif soluklarının sesi ve ilk vanilya seksimin anıları. Başımı tutkuyla geri attığı, adımı neredeyse anlaşılmaz bir halde haykırdığı ve dizginlenemeyen seks arzusuyla dolu sahneler beni mahvediyor.

Bayan Steele şehvetli bir yaratık.

Onu eğitmek çok eğlenceli olacak.

Aletim de onaylayarak kıpırdanıyor.

Siktir.

Uyuyamıyorum ama bu gece sebep kâbuslarım değil, küçük Bayan Steele. Yataktan çıkıyor, yerdeki kullanılmış kondomları toplayıp uçlarını bağlayarak kâğıt çöpiye atıyorum. Şifoniyerin çekmecesinden bir pijama altı bulup üzerime geçiriyorum.

rum. Yatağımdaki baştan çıkarıcı kadını bir süre seyrettikten sonra mutfığa yöneliyorum. Susadım.

Bir bardak su içtikten sonra, uyuyamadığım zaman hep yaptığım gibi çalışma odama gidip e-postalarımı bakıyorum. Taylor dönmüş ve *Charlie Tango*'yu beklemeden çıkarabilir mi diye soruyor. Stephan yukarıda uyuyor olmalı. Gecenin bu saatinde cevap belli olsa da, "Evet" diye yazıyorum.

Salona dönüp piyanomun başına geçiyorum. Burası avunduğum yer; kendimi saatlerce unutabiliyorum burada. Dokuz yaşından beri iyi çalışıyordum ama asıl kendi evime, kendi piyanoma sahip olduktan sonra bir tutkuya dönüştü bu benim için. Her şeyi unutmak istediğimde yaptığım şey bu. Ve şu anda, bir bakireye uygunsuz bir teklif yapıp onu becerdiğimi veya deneyimsiz birine hayat tarzımı gösterdiğimi düşünmek istemiyorum. Ellerimi tuşların üzerine koyup çalmaya başlıyorum ve kendimi Bach'ın ıssızlığında kaybediyorum.

Bir hareket beni müzikten koparıyor ve başımı kaldırdığımda piyanonun yanı başında Ana'yı görüyorum. Yorgana sarınmış; saçları darmadağın, sırtına doğru dalgalar halinde iniyor. Gözleri ışık saçıyor ve muhteşem görünüyor.

"Affedersin" diyor. "Seni rahatsız etmek istemedim."

Neden özür diliyor? "Bunu benim söylemem gerekirdi." Son notaları çalıp ayağa kalkıyorum. "Yatakta olman gerek" diye onu paylıyorum.

"Güzel bir parçaydı. Bach mı?"

"Bach uyarlaması ama orijinali Alessandro Marcello'nun bir obua konçertosu."

"Nefisti ama çok kederliydi. Ne kadar hüzünlü bir melodi."

Hüzünlü mü? Bu kelimenin beni tarif etmek için ilk kullanılışı değil.

"Açık konuşabilir miyim efendim?" Leila, ben çalışırken önümde diz çökmüş duruyor.

"Konuşabilirsin."

"Efendim, bugün çok hüzünlü görünüyorsunuz."

"Öyle mi?"

"Evet Efendim. Benden yapmamı istediğiniz bir şey olabilir mi?.."

Bu anıyı zihnimden atıyorum. Ana'nın yatakta olması gerek. Ona tekrar söylüyorum.

"Uyandım ve seni yanımda göremedim."

"Uyumakta zorlanırım. Kimseyle uyumaya da alışık değilim." Bunu ona söylemiştim – ayrıca neden kendimi savunuyorum ki? Kollarımı onun çıplak omuzlarına sararak tenini hissetmenin tadını çıkarıyorum ve onu tekrar yatak odasına götürüyorum.

"Ne kadar zamandır çalışırsun? Çok güzel çalışırsun."

"Altı yaşımdan beri." Ses tonum ters.

"Ya" diyor. Sanırım mesajı aldı – çocukluğumdan bahsetmek istemiyorum.

Başucundaki gece lambasını yakarken, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

"İyiyim."

Çarşafımda kan var. Onun kanı. Artık olmayan bekâretinin kanıtı. Gözleri lekeden hızla bana kayıyor ve utanarak bakışlarını kaçırıyor.

"Eh, bu Bayan Jones'a biraz düşünecek malzeme verir."

Dehşete kapılmış gibi.

Bu sadece senin bedeninin tatlım. Çenesini tutup, yüz ifadesini görmek için başını kaldırıyorum. Tam ona vücudundan utanmaması gerektiğiyle ilgili kısa bir nutuk çekecekken, uzanıp göğsüme dokunuyor.

Lanet olsun.

Karanlık içimi kaplamaya başlarken ondan bir adım uzaklaşıyorum.

Hayır. *Bana dokunma.*

Sesim istediğimden daha sert çıkıyor, "Yatağa git" diye emrediyorum. Umarım korkumu sezmiyordur. Gözleri büyüyor, anlam veremiyor, belki de kırılıyor.

Kahretsin.

Barış yapmak ister gibi, “Ben de gelip yanına uzanacağım” diye ekliyorum ve tedbir olsun diye çekmecedan bir tişört alıp çabucak üzerime geçiriyorum.

Hâlâ ayakta, bana bakıyor. Daha zorlayıcı bir tonla, “Yatağa” diye komut veriyorum. Yatağıma girip uzanıyor. Ben de uzanıp ona arkasından sarılıyorum. Yüzümü saçlarına gömüp tatlı kokusunu içime çekiyorum: Sonbahar ve elma ağaçları. Yüzü diğer tarafa dönükken bana dokunamaz. Bu yüzden öylece yatıp, o uyuyana kadar kaşık pozisyonunda kalabilirim. Sonra kalkıp biraz çalışırım.

“Tatlı uykular Anastasia.” Saçını öpüyorum ve gözlerimi kapıyorum. Kokusu burnuma dolarken bana mutlu zamanları hatırlatıyor, sanki beni doyuruyor... hatta mutlu ediyor.

Anne bugün mutlu. Şarkı söylüyor.

Aşkın bununla ne ilgisi var diyor şarkıda.

Ve yemek yapıyor. Ve şarkı söylüyor.

Karnım gurulduyor. Annem jambonlu krep yapıyor.

Güzel kokuyorlar. Karnım jambon ve krep seviyor.

Çok güzel kokuyorlar.

Gözlerimi açtığımda ışık pencerelerden içeriye doluyor ve mutfaktan insanın ağzını sulandıran kokular geliyor. Jambon kokusu bu. Bir an kafam karışıyor. Gail kız kardeşinden mi döndü?

Sonra hatırlıyorum.

Ana.

Saate bakınca geç olduğunu fark ediyorum. Yataktan fırlayıp, kokuyu takip ederek mutfığa gidiyorum.

Ana orada. Gömleğini giymiş, saçlarını örmüş, çalan bir müzikle dans ediyor. Ama ben duyamıyorum. Kulaklık takmış. O beni fark etmeden mutfak taburesine oturup gösteriyi izlemeye başlıyorum. Yumurtaları çırpıyor; kahvaltı hazırlıyor. Bir ayaktan diğerine geçerken örgüleri zıplıyor ve iç çamaşırını giymediğini fark ediyorum.

Aferin kızıma.

Gördüğüm en sakar dişilerden biri olmalı. Bu aslında eğlenceli, sevimli ve aynı zamanda tuhaf bir biçimde azdırıcı. Daha kontrollü hareket etmesini sağlayabileceğim yöntemleri aklımdan geçiriyorum. Dönüp beni fark ettiğinde donakalıyor.

“Günaydın Bayan Steele. Bu sabah çok... enerjiksiniz.” Örgüleriyle daha da küçük görünüyor.

“Ben... ben iyi uyudum” diye kekeliyor.

“Neden acaba?” diye takılırken, kendime de iyi uyuduğumu itiraf ediyorum. Saat dokuzu geçiyor. En son ne zaman altı buçuktan sonra uyandım acaba?

Dün.

Onunla uyuduktan sonra.

“Aç mısın?” diye soruyor.

“Çok.” Ve kahvaltıya mı, yoksa ona mı aç olduğumdan emin değilim.

“Krep, jambon ve yumurta?” diyor.

“Kulağa harika geliyor.”

Ne yapacağını bilmez bir halde, “Servis altlıklarını nereye koyduğunu bilmiyorum” diyor. Sanırım onu dans ederken yakaladığım için utandı. Ona acıyarak, kahvaltı sofrasını kurmayı teklif ediyorum ve ekliyorum: “Müzik açmamı ister misin? Belki dansa devam edersin ha?”

Yanakları pembeleşerek bakışlarını yere indiriyor.

Kahretsin. Canını sıktım. “Lütfen, benim yüzümden durma. Çok eğlenceliydi.”

Surat asıp bana sırtını dönüyor ve hevesle yumurtaları çırpmaya devam ediyor. Tavrının, benim gibi biri için ne kadar saygısızca olduğundan haberi var mı acaba... ama elbette yok ve nedendir bilinmez bu beni gülümsetiyor. Ona sokulup, örgülerinden birini hafifçe çekiyorum. “Bunları seviyorum. Ama seni koruyamayacaklar.”

Benden koruyamazlar. Çünkü artık sana sahibim.

“Yumurtanı nasıl istersin?” Ses tonu beklenmedik şekilde

mağrur. Kahkahayla gülesim geliyor ama kendimi tutuyorum.

İfadesiz bir tonla cevap vermeye çalışıyorum ama bunu beceremiyorum: “İyice çırpılmış ve dövülmüş” diyorum. Cevabımın komik geldiğini saklamaya çalışıyor ve işine devam ediyor.

Gülümseyişi büyüleyici.

Servis altlıklarını hızlıca yerleştirirken bunu başka biri için en son ne zaman yaptığımı düşünüyorum.

Hiçbir zaman.

Normalde hafta sonlarında kölem bütün ev işleriyle ilgilenir.

Bugün değil Grey, çünkü o senin kölen değil... henüz.

İkimize de portakal suyu koyuyorum ve kahve makinesini çalıştırıyorum. O kahve içmiyor; sadece çay. “Çay ister misin?”

“Evet, lütfen. Eğer varsa.”

Dolapta Gail’den almasını istediğim Twinings çay poşetlerini buluyorum.

Bak şu işe; bunları kullanacağım kimin aklına gelirdi.

Görünce kaşlarını çatıyor. “Benimle sonuç belliydi herhalde senin için, öyle mi?”

“Sen mi? Seninle henüz bir sonuca vardığımızı düşünmüyorum Bayan Steele” diye sert bir bakışla cevaphıyorum.

Ve kendin hakkında böyle konuşma.

Kendini böyle değersizleştirme tavrını, değiştirilmesi gereken davranışları listesine ekliyorum.

Kahvaltıyı servis etmekle oyalanıp, bakışlarımdan kaçınıyor. Servis altlıklarına iki tabak yerleştiriyor ve sonra gidip buzdolabından akçaagaç sosunu getiriyor.

Bana baktığında, artık onun oturmasını bekler haldeyim. “Bayan Steele.” Oturacağı yeri gösteriyorum. Yapmacık bir resmiyetle, “Bay Grey” diyor ve biraz çekinerek oturuyor.

“Pekâlâ, canın çok yanıyor mu?” Rahatsız edici bir suçluluk duygusu beni şaşırtıyor. Onu tekrar becermek istiyorum; tercihen kahvaltıdan sonra ama canı çok acıyorsa bu söz konusu olamaz. Belki de bu sefer ağzını kullanırım.

Yüzünün rengi değişiyor. Alaycı bir tavırla, “Eh, doğru-

yu söylemek gerekirse bu acıyla kıyaslayacağım başka bir şey yok” diyor. “Üzüntülerini bildirmek mi istiyordun?” Alaycı tonuna şaşıyorum. Sahibi olsam en azından pataklanmayı hak etmişti; belki de mutfak tezgâhında.

“Hayır. Temel eğitimine devam edip edemeyeceğimizi merak etmiştim.”

“Ah.” Afallıyor.

Evet Ana. Gün içinde de seks yapabiliriz. Ve senin şu bilmiş ağzını doldurmak istiyorum.

Kahvaltımından bir lokma alıp, keyifle gözlerimi kapatıyorum. Tadı korkunç güzel. Ağzımdakini yutarken hâlâ bana bakıyor. “Ye Anastasia” diye emrediyorum. “Bu arada, bu çok lezzetli.”

Bir şeyler pişirebiliyor demek, hem de gayet iyi yapıyor.

Ana, çatalındakinden bir ısırık aldıktan sonra tabağındakilerle oynamaya başlıyor. Ona dudağını ısırmaı bırakmasını söylüyorum. “Çok akıl çelici ve gömleğimin altına bir şey giymediğini biliyorum.” Tepkime aldırılmayarak çay poşeti ve çaydanlıkla oyalanıyor. “Aklında ne tür bir temel eğitim var?” diye soruyor.

Merakı bitmiyor – bakalım ne kadar ileri gidecek?

“Eh, canın acıdığına göre oral becerilerinle sınırlamayı düşünmüştüm.”

Ağzındaki çayla boğulacak gibi oluyor.

Kahretsin. Kızı boğmak istemiyorum. Nazikçe sırtına vurup portakal suyunu uzatıyorum. “Tabii eğer kalmak istersen.” Şansımı zorlamamalıyım.

“Bugün kalmak isterim. Sakıncası yoksa. Yarın işe gitmem gerek.”

“Kaçta işte olman gerekiyor?”

“Dokuzda.”

“Yarın seni dokuza doğru işe bırakırım.”

Ne? Kalmasını mı istiyorum?

Bana da sürpriz oldu.

Evet, kalmasını istiyorum.

“Gece eve gitmem gerek – temiz kıyafetlere ihtiyacım var.”

“Buradan bir şeyler alabiliriz.”

Saçından bir tutamı eliyle kıvrıp durarak gergin bir şekilde dudağını çiğniyor... yine.

“Ne oldu?” diye soruyorum.

“Bu akşam evde olmam gerek.”

Tanrım, inatçı kız. Gitmesini istemiyorum ama bu aşamada, bir sözleşme yokken kalması için ısrar edemem. “Tamam, bu akşam. Şimdi kahvaltını bitir.”

Tabağındakileri inceliyor.

“Ye Anastasia. Dün gece yemedin.”

“Gerçekten aç değilim” diyor.

Pekâlâ, bu sinir bozucu. “Kahvaltını bitirmeni gerçekten istiyorum.” Sesim kısık.

“Yemekle derdin ne?” diye çıkışıyor.

Ah bebek, gerçekten bilmek istemezsin. “Sana söyledim. Yemeklerin çöpe gitmesinden hoşlanmıyorum. Ye.” Ona dik dik bakıyorum. *Bu konuda üzerime gelme Ana.* Bana inatçı bir bakış atıp yemeye başlıyor.

Ağızına bir çatal dolusu yumurtayı attığını görünce rahatlıyorum. Kendine özgü bir şekilde oldukça zorlayıcı. Ve benzersiz. Böylesiyle hiç uğraşmamıştım. *Evet.* İşte bu. Yepyeni biri. Büyüleyici olan da bu... değil mi?

Kahvaltısını bitirdiğinde tabağını alıyorum.

“Sen hazırladın, ben toplarım.”

Bir kaşını kaldırarak, “Çok demokratik” diyor.

“Evet. Her zamanki tarzım değil. Bu işi bitirdikten sonra duşa gireceğiz.”

Orada oral becerilerini test edebilirim. Bu düşünceyle gelen ani ereksiyonumu kontrol etmek için hızlı bir nefes alıyorum.

Siktir.

Telefonu çalıyor ve sohbete dalarak odanın diğer ucuna yürüyor. Lavabonun önünde durup onu izliyorum. Cam duvarın önünde dururken sabah ışığı beyaz gömleğimin içindeki vücudunu belli ediyor. Ağzım kuruyor. İnce, uzun bacakları, mü-

kemmel memeleri ve mükemmel bir poposu var.

Konuşmaya devam ederken bana doğru dönüyor. Başka bir şeyle ilgileniyor gibi yapıyorum. Nedense onu dikizlerken yakalanmak istemiyorum.

Telefondaki kim?

Kavanagh'ın adının geçtiğini duyup geriliyorum. *Ona ne diyor?* Bakışlarımız kilitleniyor.

Ne anlatıyorsun Ana?

Arkasını dönüyor ve bir süre sonra telefonu kapatıyor. Kalçaları gömleğimin altında yumuşak, iç gıcıklayan bir ritimle sallanarak bana doğru geliyor. *Ona ne gördüğümü söylemeli miyim?*

"Bu gizlilik anlaşması her şeyi kapsıyor mu?" diye soruyor ve mutfak dolabını kapatırken kalakalıyorum.

"Neden?" Nereye varmaya çalışıyor? Kavanagh'a ne söyledi?

Derin bir nefes alıyor. "Pekâlâ, bazı sorularım var, bilirsin işte, seks hakkında. Ve Kate'e sormak istiyorum."

"Bana sorabilirsin."

"Christian, kusura bakma ama..." Duruyor.

Utandı mı?

Bir çırpıda, "Sadece teknik konular. Kırmızı acı odasından bahsetmeyeceğim" diyor.

"Kırmızı acı odası mı?"

Bu da ne demek?

"O oda daha çok zevkle ilgili Anastasia. Bana inan. Ayrıca ev arkadaşın ağabeyimle yatıyor. Gerçekten de söylememi tercih ederim."

Elliot'ın cinsel hayatımla ilgili hiçbir şey bilmesini istemiyorum. Yoksa bir daha dilinden kurtulamam.

"Ailen şeyi... tercihlerini biliyor mu?"

"Hayır. Bu onları ilgilendirmez."

Bir şey sormak için yanıp tutuşuyor.

Önünde durup yüzünü inceleyerek, "Ne bilmek istiyorsun?" diye soruyorum.

Ne var Ana?

"Şu anda belirli bir şey yok" diye fısıldıyor.

"Pekâlâ, şununla başlayabiliriz. Dün gece senin için nasıldı?" Cevabını beklerken nefesim sıklaşıyor. Bütün anlaşılmamış cevabına bağlı olabilir.

"İyiymiş" deyip, yumuşak ve seksi bir şekilde gülümsüyor.

İşte, duymak istediğim bu.

"Benim için de. Daha önce hiç vanilya seks yapmadım. Söyleyecek çok şey var tabii. Ama şimdi yapmamın nedeni, belki de sen olduğun içindir."

Söylediklerim karşısında şaşırdığı ve mutlu olduğu belli oluyor. Dolgun alt dudağını başparmağımla okşuyorum. Ona tekrar dokunmak için içim gidiyor. "Gel banyo yapalım." Onu öpüp banyoma götürüyorum.

Musluğu açıp sıcak suya kokulu bir yağ eklerken, "Orada kal" diye emrediyorum. O beni izlerken küvet hemen doluyor. Normalde birlikte banyo yapacağım kadının uysallıkla aşağı bakmasını isterim.

Ama Ana'dan istemiyorum bunu.

Bakışını indirmiyor. Gözleri beklenti ve merakla parlıyor. Ama kollarını kavuşturmuş; çekiniyor.

Tahrik edici.

Bir erkekle hiç banyo yapmamış olduğunu düşünmek de.

Bir şeyi daha ilk kez benimle yapacak.

Küvet dolunca tişörtümü üzerimden sıyrıp ona elimi uzatıyorum. "Bayan Steele." Davetimi kabul edip, küvete adımını atıyor.

"Önünü dön, bana bak" diye komut veriyorum. "O dudağın ne kadar lezzetli olduğunu biliyorum, bunun için şahitlik edebilirim ama onu ısırmayı bırakır mısın? Sen onu çiğneyip durdukça ben de seni becermek istiyorum; sonra canın acıyor. Tamam mı?"

Hızlı bir nefes alıp dudağını dişlemeyi bırakıyor.

"Evet. Anladın mı?"

Öylece durmaya devam ederek, başını sallayıp anladığını gösteriyor.

“Güzel.” Gümleğim hâlâ üzerinde. Göğüs cebinden iPod’u alıp lavabonun yanına koyuyorum. “Su ve iPod – pek akıllıca bir birleşim değil.” Gümleğin eteğini yakalayıp başının üzerinden çekip çıkarıyorum. Geri çekilip ona hayranlıkla bakarken gözlerini hemen indiriyor.

“Hey.” Sesim nazik ve bana bakması için teşvik edici. “Anastasia, sen güzel bir kadınsın, her şeyinle. Utanmış gibi başını eğme. Utanacak hiçbir şey yok. Ve burada durup sana bakmak gerçekten çok zevkli.” Çenesini tutup, başını yukarı kaldırıyorum.

Benden saklanma bebek.

“Şimdi oturabilirsin.” Sarsak bir aceleyle oturuyor ve acıyan yerleri suya değince yüzü buruşuyor.

Tamam...

Arkasına yaslanırken gözlerini sımsıkı kapatıyor ama açtığında daha rahatlamış görünüyor. Cilveli bir gülümsemeye, “Neden bana katılmıyorsun?” diye soruyor.

“Sanırım katılacağım. Öne kay.” Soyunup arkasına geçiyorum; onu göğsüme çekip bacaklarımı etrafına doluyorum. Ayaklarımı ayak bileklerinin üzerine koyup bacaklarımı iki yana ayırıyorum.

Bana yaslanıp kıpırdanıyor ama burnumu saçlarına gömüp hareketini görmezden geliyorum. “Çok güzel kokuyorsun Anastasia” diye fısıldıyorum.

İyice yerleşiyor. Yanımızdaki raftan duş jelini alıyorum. Elime biraz döküp köpürterek boynuna ve omuzlarına masaj yapıyorum. Yumuşak muamelem karşısında başını bir yana yatırarak inliyor.

“Hoşuna gitti mi?” diye soruyorum.

Memnuniyet içinde, “Hımm” diye mırıldanıyor.

Kollarını yıkayıp ilk hedefime ulaşıyorum: Memelerine.

Tanrım, çok güzel bir his onlara dokunmak.

Mükemmel memeleri var. Onları mıcıklayıp uyarıyorum. İnleyip kalçalarını gevşetiyor. Nefesi hızlanıyor. Tahrik oldu. Benimki de benzer bir tepki veriyor; altında büyüyor. Ellerim

gövdесinden ve belinden аşаğı kayarak ikinci hedefime ilerliyor. Vajinasının tüylerine ulaşmadan önce durup, bir sabun bezi alıyorum. Beze biraz sabun sürüp yavaşça bacaklarının arasını yıkamaya başlıyorum. Nazikçe, yavaş ama kararlı, sürterek, ovarak, temizleyerek, uyararak. Kesik kesik nefes almaya başlıyor ve kalçaları elimin hareketiyle eşzamanlı kıpırdamaya başlıyor. Başы omzuma yaslı, gözleri kapalı, аğız sessiz bir inlemeyle açılmış halde insafsız parmaklarıma teslim oluyor.

“Hisset bebek.” Dişlerimi kulağının etrafında gezdiriyorum. “Benim için hisset.”

“Ah lütfen” diye sızlanıyor. Bacaklarını uzatmak istiyor ama bacaklarımla onu bağlamış durumdayım.

Yeter.

Şimdi her yeri köpüklendiğine göre ilerlemeye hazırım.

“Bence artık yeterince temizsin” deyip ellerimi üzerinden çekiyorum.

Hayal kırıklığı okunan, kirpiklerini kırıştırıp durduğu kocaman açılmış gözlerle, “Neden duruyorsun?” diye itiraz ediyor.

“Çünkü senin için başka planlarım var Anastasia.”

Suluk soluğa kalmış ve hatta yanılmıyorsam biraz da suratı düştü.

Güzel.

“Bu tarafa dön. Benim de yıkanmaya ihtiyacım var.”

Yüzü pembeleşmiş, parlak gözler ve büyümüş gözbebekleriyle dediğimi yapıyor.

Kalçalarımı kaldırıp aletimi kavriyorum. “Vücudumun en sevdiğim ve değer verdiğim parçasıyla yakından tanışmanı, hatta samimi olmanı istiyorum. Ona çok bağlıyım.”

Bakışları penisimden yüzüme ve tekrar penisime yönelirken аğız açık kalıyor. Hınzır gülümsememe engel olamıyorum. Yüzünde bir genç kız öfkesi var.

Ama baktıkça ifadesi de değişiyor. Önce düşünceli, sonra tartar gibi; sonunda gözlerimle buluşan gözlerinde meydan okumayı açıkça görüyorum.

Ah, yap da görelim Bayan Steele.

Zevkle gülümseyerek duş jeline uzanıyor. Acele etmeden avucuna biraz döküyor ve gözlerini gözlerimden ayırmadan ellerini ovuşturuyor. Dudakları aralanıyor ve altdudağını ısıırıp, dişlerinin bıraktığı küçük girintilerin üzerinde dilini dolastırıyor.

Ana Steele, baştan çıkarıcı kadın!

Aletim daha da sertleşerek karşılık veriyor. Uzanıp beni kavlıyor; avucunu yumruk yaparak aletimin etrafına sarıyor. Sıkıttığım dişlerimin arasından nefesim tıslar gibi çıkıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve anın tadını çıkarıyorum.

Burama dokunulmasını sorun etmem.

Hayır, hiç sorun etmem... Elimi elinin üzerine koyup ne yapması gerektiğini gösteriyorum. "Böyle." Komut verirken sesim boğuk. Elini daha da sıkıyor ve eli, elimin altında yukarı, aşağı gidip gelmeye başlıyor.

Ah, evet.

"İşte böyle bebeğim."

Devam etmesi için elimi çekiyorum, gözlerimi kapıyorum ve onun belirlediği ritme kendimi kaptırıyorum.

Ah Tanrım.

Tecrübesizliği neden bu kadar tahrik edici? Bütün ilklerini ona ben yaşattığım için mi?

Birdenbire beni ağzına alıp şiddetle emmeye başlıyor. Bir yandan da diliyle işkence ediyor.

Siktir.

"Ahh... Ana."

Daha da şiddetle emiyor. Gözleri dışı bir ışıkla parlıyor. Bu onun intikamı, dişe diş. Nefes kesici görünüyor.

Hırıltılı bir sesle, "Tanrım" diyerek, gözlerimi kapatıp hemen boşalmamaya çalışıyorum.

Tatlı işkencesine devam ediyor. Özgüveni arttıkça, kalçalarımı yükseltip kendimi ağzına doğru biraz daha itiyorum.

Ne kadar ileri gidebilirim bebek?

Onu izlemek azdırıcı, çok azdırıcı. Saçını kavrayıp ağzının kontrolünü elime alıyorum. Kasıklarına tutunarak destek alıyor.

“Ah. Bebek. Bu. Çok. Güzel.”

Dişlerini dudaklarının arkasına hapsedip beni bir kez daha ağzına çekiyor.

“Ah!” diye inliyorum. Acaba ne kadar derine gitmeme izin verecek? Ağzı bana işkence ediyor; dişleri aletimi iyice sıkıyor. Daha fazlasını istiyorum. “Tanrım. Ne kadar ileri gidebilirsin?”

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. Sonra kararlı bir bakışla, aletimi boğazının sonuna dayanana kadar ağzına alıyor.

Siktir.

Nefes nefese, “Anastasia, ağzına boşalacağım” diye uyarıyorum. “Yapmamı istemiyorsan dur.” İçine tekrar ve tekrar girip çıkarken aletimin ağzında kaybolmasını ve tekrar ortaya çıkmasını izliyorum. Bu erotikten de öte bir görüntü. Neredeyse boşalacağım. Birden dişlerini çıkarıp aletime hafifçe bastırıyor ve o anda dağılıyorum. Boğazının dibine, zevk çılgınlıkları atarak boşalıyorum.

Siktir.

Zorlukla nefes alıyorum. Beni tamamen savunmasız bıraktı... yine!

Gözlerimi açtığımda yüzü gururla parlıyor.

Olması gerektiği gibi. Gerçekten de muhteşem bir saksoydu.

“Öğürme refleksin yok mu senin?” Nefesimi düzenlemeye çalışırken ona hayranlıkla bakıyorum. “Tanrım, Ana... bu... iyiydi... çok iyiydi. Yine de beklemiyordum. Beni şaşırtmaya devam ediyorsun.” İyi kotarılmış bir işe övgüde bulun.

Bir dakika. O kadar iyiydi ki belki de biraz tecrübesi vardır. “Bunu daha önce yaptın mı?” diye soruyorum ve cevabı bilmek istediğimden emin değilim.

Bariz bir gururla, “Hayır” diyor.

“Güzel.” Umarım rahatladığım çok belli olmamıştır. “Bir başka ilk daha Bayan Steele. Eh, oral becerilerden bir A aldın. Gel yatağa gidelim, sana bir orgazm borçluyum.”

Küvetten biraz sersemlemiş halde çıkıp, belime bir havlu sarıyorum. Bir havlu daha kapıp tutuyorum ve Ana'nın küvetten çıkmasına yardım ediyorum. Onu havluyla iyice sarmalıyorum. Sarılıp kendime çekerek öpüyorum ama gerçekten öpüyorum. Ağzının içini dilimle keşfe çıkarak.

Ağzında benim menimin tadı var. Başını tutup daha derin öpmeye başlıyorum.

Onu istiyorum.

Her şeyiyle.

Bedeni ve ruhuyla.

Benim olmasını istiyorum.

Gözlerimi, şaşkınlık içindeki gözlerine indirip ona yalvarıyorum. "Evet de."

"Ne?" diye fısıldıyor.

"Anlaşmamıza. Benim olmaya. Lütfen Ana." Uzun zamandır yalvarmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Onu tekrar öperken tutkumu da öpüşüme yansıtıyorum. Elini tuttuğumda aklı başından gitmiş gibi görünüyor.

Aklını başından iyice uçar Grey.

Yatak odasına geldiğimizde elini bırakıyorum. "Bana güveniyor musun?" diye soruyorum.

Başıyla evet diyor.

"Aferin kızıma."

Uslu. Güzel. Kız.

Giyinme odama gidip, kravatlarımdan birini seçiyorum. Geri döndüğümde, havlusunu çekip alarak yere bırakıyorum. "Ellerini önünde birleştir."

Sanırım bir anlık kararsızlıkla dudaklarını yalıyor ve sonra ellerini uzatıyor. Kravatla bileklerini hızlıca bağlıyorum. Bağ kontrol ediyorum. *Evet. Yeterince sıkı.*

Hadi biraz ders çalışalım Bayan Steele.

Nefes alırken dudakları aralanıyor... Heyecanlı.

İki saç örgüsünden hafifçe çekiyorum. "Bunlarla çok genç görünüyorsun." Ama beni durdurmayı başaramayacaklar.

Havlumu yere bırakıyorum. “Ah Anastasia, şimdi sana ne yapayım?” Kollarını kavrayıp, düşmemesi için tutarak onu hafifçe yatağa itiyorum. Yatağa kendini bırakıyor. Ben de yanına uzanıp ellerini kavrayarak başının üzerine kaldırıyorum. “Ellerini burada tut ve kıpırdatma. Anladın mı?”

Yutkunuyor.

“Bana cevap ver.”

Boğuk bir sesle, “Ellerimi kıpırdatmayacağım” diyor.

“Uslu kız.” Gülümsememe engel olamıyorum. Yanımda bileklerinden bağlı ve âciz bir şekilde yatıyor. *Benim.*

Tam istediğim gibi değil –henüz– ama yaklaşıyor.

Eğilip yumuşak bir şekilde öptükten sonra, her yerini öpeceğimi söylüyorum.

Dudaklarım kulağının altından boynunun bitimindeki çukura ilerlerken iç çekiyor. Hoşuna gittiğini gösteren bir iniltiyle ödüllendiriliyorum. Birden kollarını indirip boynuma doluyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Böyle olmaz Bayan Steele.

Ateş püsküren gözlerle ellerini tekrar sert bir şekilde başının üzerine götürüyorum. “Ellerini kıpırdatma, yoksa en baştan başlamak zorunda kalırız.”

“Sana dokunmak istiyorum” diye fısıldıyor.

“Biliyorum.” *Ama dokunamazsın.* “Ellerini başının üzerinde tut.”

Dudakları aralanıyor ve göğsü her kısa nefeste inip kalkıyor. Tahrik oldu.

Güzel.

Çenesini emmekle başlayıp bütün vücudunu aşağı doğru öpüyorum. Elim memelerinin üzerinde geziniyor, dudaklarım ellerimin peşi sıra aşağılara iniyor. Bir elim göbeğinde, onu sabit tutarken; emerek, hafifçe ısırarak ve karşılığında sertleşmelerinin tadını çıkararak iki meme ucunu da emiyorum.

Hafifçe iniyor ve kalçalarını hareket ettirmeye başlıyor.

Dudaklarımı teninden ayırmadan, “Yerinde dur” diye uyarıyorum. Göbeğinin etrafına öpücükler konduruyorum. Dilim

göbeğinin tadını ve derinliğini keşfediyor.

“Ah” diye inleyip kıvranıyor.

Ona hareketsiz durmayı öğretmem gerekecek.

Dişlerim tenini sıyrıyor. “Hımmm. Çok tatlısın Bayan Steele.”

Göbeğiyle vajina tüylerinin arasını hafifçe ısırdıktan sonra bacaklarının arasına oturuyorum. Ayak bileklerinden tutup bacaklarını iyice açıyorum. Böyle çıplak ve savunmasız yatar-ken muhteşem bir görüntü sergiliyor. Sol ayağını tutup dizini büküyorum ve ayak parmaklarını ağzıma götürürken yüzünü seyrediyorum. Her bir parmağını öpüyorum. Sonra her birinin yumuşak alt kısmını hafifçe ısıyorum.

Gözleri kocaman ve açık ağzı bazen küçük, bazen büyük bir o harfi şeklini alıyor. Küçük ayak parmağının altını biraz daha sert ısırınca kasıkları geriliyor ve yavaşça inliyor. Dilimi ayağının iç kısmından bileğine kaydırıyorum. Ona işkence etmeye devam ederken gözlerini sımsıkı yumuyor ve başını bir sağa bir sola savuruyor.

Küçük parmağını emip ısırırken, “Ah lütfen” diye yalvarıyor.

“Sabret Bayan Steele” diye takılıyorum. Dizkapağına geldiğimde durmayıp bacağının içini yalayarak, emerek ve ısırarak bacaklarını iyice ayırıyorum.

Kalçasından yukarılara çıkan dilimin beklentisiyle şok içinde titriyor.

Ah, hayır... daha değil Bayan Steele.

Dikkatimi bu kez sol bacağına vererek, dizinden bacaklarının bittiği yere kadar öpüyor ve ısıyorum.

Sonunda bacaklarının arasına uzandığımda kasılıyor. Ama kollarını yukarıda tutuyor.

Aferin kızım.

Burnumu vajinasında hafifçe yukarı, aşağı gezdiriyorum.

Altımda kıvrılıp bükülüyor.

Duruyorum. Hareketsiz durmayı öğrenmesi gerek.

Başını kaldırıp bana bakıyor.

“Kokunun ne kadar sarhoş edici olduğunu biliyor musun

Bayan Steele?" Gözlerimi gözlerine kenetleyip burnumu vajina tüylerine gömüyorum ve derin bir nefes alıyorum. Başı yatağa geri düşüyor ve inliyor.

Vajina tüylerini hafifçe, yukarıdan aşağı üflüyorum. "Bu hoşuma gitti" diye mırıldanıyorum. Bu kadar yakından vajina tüyü görmeyeli uzun zaman olmuştu. Hafifçe çekiyorum. "Bunları uzun bırakabiliriz belki."

Mum oyunu için uygun olmasa da...

"Ah lütfen" diye yalvarıyor.

"Hımm, bana yalvarmana baylıyorum Anastasia."

İnliyor.

Dudaklarım teninde olduğu halde, "Dişe diş pek benim tarzım değildir Bayan Steele" diye fısıldıyorum. "Ama bugün beni memnun ettin, ödüllendirilmen gerek." Bacaklarını iki yandan tutup onu dilim için hazırlıyorum ve yavaşça klitorisinin etrafında daireler çizmeye başlıyorum.

Vücudu yataktan yükselerek haykırıyor.

Ama durmuyorum. Dilim acımasız. Bacakları kasılıyor, ayak parmakları geriliyor.

Ah, yaklaşıyor ve ortaparmağımı yavaşça içine kaydırıyorum.

Sırılsıklam oldu.

Islak ve beklenti içinde.

"Ah bebeğim. Benim için böyle ıslanmana baylıyorum." Parmacağımı saat yönünde çevirmeye başlıyorum. Geriliyor. Dilim klitorisine tekrar, tekrar işkence etmeye devam ediyor. Altımda kas-katı kesilip sonunda orgazm patlamasını yaşarken çılgık atıyor.

Evet!

Dizlerimin üzerinde doğrulup bir kondom alıyorum. Takar takmaz kendimi yavaşça içine itiyorum.

Siktir, çok güzel.

"Bu nasıl?" diye yokluyorum.

"İyi. Güzel." Sesi boğuk.

Ah... Altımda, aletimi sarışını hissederek kendimden geçiyorum ve hareket etmeye başlıyorum. Tekrar ve tekrar, daha

hızlı ve daha hızlı kendimi bu kadında kaybediyorum. Tekrar boşalmasını istiyorum.

Doymasını istiyorum.

Mutlu olmasını istiyorum.

Sonunda bir kez daha kasılıyor ve kıvranıyor.

Dişlerimin arasından, “Benim için boşal bebeğim” sözleri dökülürken, aletimin çevresinde yeniden geliyor.

“Oh” diye bağırarak kendimi bırakıyorum ve ben de tatlı huzuruma kavuşuyorum. Üzerine yığılıp yumuşaklığında mutluluğu buluyorum. Ellerini boynuma doluyor ama bağlı olduğu için bana dokunamıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve kollarımın üzerinde doğruluyorum. Altımda yatarken ona hayranlıkla bakıyorum.

“Ne kadar uyumlu olduğumuzu gördün mü? Kendini bana verirsen çok daha güzel olacak. Güven bana Ana. Seni var olduğunu bile bilmediğin yerlere götürebilirim.” Alınlarımız birleşiyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Lütfen evet de.

Kapının dışında sesler duyuyoruz.

Bu da nereden çıktı şimdi?

Taylor ve Grace’in sesleri geliyor.

“Kahretsin! Annem.”

Üzerinden kalkarken, Ana yatağın içinde büzülüyor.

Yataktan fırlayıp kondomu kâğıt çöpüne atıyorum.

Annem burada ne halt ediyor?

Neyse ki Taylor onu oy alıyor. Eh, yoksa bir sürprizle karşılaşmak üzere.

Ana hâlâ tükenmiş bir halde yatakta yatıyor. “Gel, giyinmemiz gerek – tabii annemle tanışmak istiyorsan.” Pantolonumu giyerken Ana’ya gülümsüyorum. Çok sevimli görünüyor.

“Christian, hareket edemiyorum” diye itiraz ediyor ama bir yandan da gülüyor.

Uzanıp kravatı çözüyorum ve alnından öpüyorum onu.

Annem çok sevinecek.

Yüzüme yayılan sırtışa engel olamayarak, “Bir ilk daha” diye fısıldıyorum.

“Burada hiç temiz kıyafetim yok ki.”

Üzerime beyaz bir tişört geçiriyorum. Arkama döndüğümde, yatakta bacaklarına sarılmış, oturuyor. “Belki de ben çıkmasam daha iyi olur.”

“Hayır, daha iyi olmaz” diye uyarıyorum. “Benden bir şeyler giyebilirsin.”

Kıyafetlerimi giymesi hoşuma gidiyor.

Yüzü asılıyor.

“Anastasia, sen çuval da giysen güzel görünürsün. Lütfen endişelenme. Annemle tanışmanı istiyorum. Giyin. Ben gidip onu sakınleştireceğim. Seni beş dakika içinde salona bekliyorum; yoksa gelir, üzerinde ne olduğuna bakmadan kendim götürürüm. Tişörtlerim bu çekmecede. Gömleklerim giyinme odasında. İsteddiğini seç.”

Gözleri açılıyor.

Evet. Ben ciddiym bebek.

Ona dik bir uyarı bakışı atarak kapıyı açıyorum ve annemin yanına gitmek üzere çıkıyorum.

Grace, giriş kapısının karşısındaki koridorda. Taylor onunla konuşuyor. Beni görünce yüzü aydınlanıyor. “Tatlım, yanında biri olabileceği hiç aklıma gelmemişti” diye heyecanla atılıyor. Sanki biraz utanmış gibi.

“Merhaba anne.” Uzattığı yanaklarını öpüyorum. Taylor’a, “Artık onunla ben meşgul olurum” diyorum.

“Tabii Bay Grey.” Bıkkın bir halde başıyla selam veriyor ve ofisine dönüyor.

Grace, “Teşekkürler Taylor” diye arkasından sesleniyor ve sonra bütün dikkatini bana yöneltiyor. “Meşgul mü olursun?” diye paylıyor. “Alışveriş için merkeze gelmişim. Bir kahve içmeye uğrayayım dedim.” Duruyor. “Yalnız olmadığını bilseydim...” Tuhaf, genç kız gibi bir edayla omuz silkiyor.

Daha önce de kahve içmeye sık sık uğrardı ve içeride de ge-

nellikle bir kadın olurdu... ama haberi olmazdı.

Onu ıstıraptan kurtararak, "Ana da birazdan bize katılacak" diyorum. "Oturmak ister misin?" Elimle kanepeye yönlendiriyorum.

"Bir kız mı?"

Gülmemeye çalışırken ifadesiz bir sesle, "Evet anne. Kız" diyorum. Salona geçerken, hayatında ilk kez sesi çıkmıyor.

Kirli tavalara bakarak, "Görüyorum, kahvaltı yapmışsınız" diyor.

"Kahve ister misin?" diyorum.

"Hayır. Teşekkürler tatlım." Oturuyor. "Arkadaşınla tanışıp gideceğim. Sizi rahatsız etmek istemem. Odana kapanmış, yine köle gibi çalışıyordur diyordum. Çok çalışıyorsun tatlım. Biraz kafanı dağıtırm diye düşünmüştüm." Kanepede yanına oturuyorum. Neredeyse mahcup görünüyor.

"Sorun değil." Tepkisi beni çok eğlendiriyor. "Bu sabah neden kilisede değilsin?"

"Carrick'in işi vardı. Biz de akşam ayinine gidelim dedik. Herhalde bizimle geleceğini umut etmek biraz fazla olur." Alaycı bir tavırla bir kaşımı kaldırıyorum. "Anne, bana göre bir şey olmadığını biliyorsun."

Tanrı'yla birbirimize sırtımızı döneli uzun zaman oluyor.

O iç geçirdiği sırada Ana geliyor – kendi kıyafetlerini giymiş, utangaç bir şekilde kapıda duruyor. Anne oğul arasındaki gerginlik bertaraf edildi. Rahatlayarak kalkıyorum. "İşte geldi."

Grace de dönüp ayağa kalkıyor.

"Anne, bu Anastasia Steele. Anastasia, bu Grace Trevelyan-Grey."

El sıkışıyorlar.

Grace, pek de hoşuma gitmeyen biraz abartılı bir heyecanla, "Seninle tanışmak ne büyük zevk" diyor.

Ana kibarca, "Doktor Trevelyan-Grey" diye selamlıyor.

"Bana Grace de" diyor annem. Hem cana yakın hem de gayriresmi.

Ne? Şimdiden mi?

"Bana genelde Doktor Trevelyan derler, Bayan Grey kayınvalidemdir" diye devam ediyor. Ana'ya göz kırpmıyor ve oturuyor. Ana'ya işaret edip, yanımdaki yastığa hafifçe vuruyorum. Gelip oturuyor.

Grace, "Ee, nereden tanışıyorsunuz?" diye soruyor.

"Anastasia, WSU'nun öğrenci gazetesi için benimle röportaja geldi. Bu sene diplomaları ben veriyorum."

Grace, yüzünde güller açarak, "Demek bu hafta mezun oluyorsun" diyor.

"Evet."

Ana'nın cep telefonu çalmaya başlıyor. İzin isteyip yanımdan kalkıyor.

Grace'e, "Törenin açılış konuşmasını da ben yapacağım" diyorum ama dikkatim Ana'da.

Kim arıyor?

"Bak José, şu anda hiç uygun bir zaman değil" dediğini duyuyorum.

O sersem fotoğrafçı. Ne istiyor?

Grace, "Elliot için mesaj bırakmıştım. Portland'da olduğunu öğrendim. Onu geçen haftadan beri görmedim" diye anlatıyor.

Ana telefonu kapatıyor.

Ana tekrar bize yaklaşırken Grace devam ediyor: "... sonra Elliot arayıp senin de buralarda olduğunu söyledi – seni iki haftadır görmüyorum tatlım."

"Öyle mi dedi?" diyorum.

Fotoğrafçı ne istiyordu?

"Birlikte yemek yeriz diye düşünmüştüm ama görüyorum ki senin başka planların var. Gününüzü bölmek istemem." Grace ayağa kalkıyor. Sezgileri kuvvetli olduğu ve durumu anlayabildiği için ilk kez minnettarım ona. Yine yanaklarını uzatıyor, güle güle öpücüğü veriyorum.

"Anastasia'yı arabayla Portland'a geri götürmem gerek."

"Tabii ki tatlım." Grace ısıltılı ve yanlış yorumlamıyorsam

minnettara gülümseyişini Ana'ya çeviriyor.

Sinir bozucu.

"Anastasia, tanıştığımıza çok memnun oldum." Yüzü ışıltı-yarak Ana'nın elini tutuyor. "Umarım tekrar görüşürüz."

Taylor, salonun girişinde beliriyor. "Bayan Grey?"

Grace, "Teşekkürler Taylor" diye cevaphıyor ve Taylor ona, salondan geçip antrenin çift kanatlı kapısına doğru yürürken eşlik ediyor.

Eh, ilginç oldu.

Annem hep benim gey olduğumu düşünüyordu. Ama sınırlarıma saygı gösterdiği için bana hiç sormadı.

Eh, şimdi biliyor.

Ana yine altdudağına musallat olmuş, endişe saçıyor... çok normal.

"Fotoğrafçı aradı galiba?" Sesim aksi.

"Evet."

"Ne istiyormuş?"

"Sadece özür dilemek; biliyorsun, cuma akşamı için."

"Anladım." Belki de bir kez daha şansını denemek istiyor. Canım sıkılıyor.

Taylor boğazını temizliyor. "Bay Grey. Darfur nakliyatıyla ilgili bir sorun olmuş."

Lanet olsun. Bu sabah e-postalarımı kontrol etmememin bedeli bu işte. Ana'yla çok meşguldüm.

"*Charlie Tango* Boeing Field'a döndü mü?"

"Evet efendim."

Taylor başıyla Ana'yı selamlıyor. "Bayan Steele."

Ana, kocaman bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Taylor gidince Ana, "O burada mı yaşıyor?" diye soruyor.

"Evet."

Mutfağa gidip telefonumu alıyorum ve hızlıca e-postalarımı bakıyorum. Ros'tan, önemli uyarısıyla gelmiş bir e-posta ve birkaç mesaj var. Onu hemen arıyorum.

"Ros, konu nedir?"

"Christian, merhaba. Darfur'dan gelen rapor pek iyi değil. Nakliyecilerin ve kargonun güvenliğini garantileyemiyorlar. Dışişleri Bakanlığı da sivil toplum örgütlerinin desteği olmadan yardımı onaylamıyor."

Lanet olsun.

"Ekipleri riske atamam." Ros bunu biliyor.

"Paralı askerlerden destek almayı deneyebiliriz" diyor.

"Hayır, iptal et."

"Ama masraflar?" diye itiraz ediyor Ros.

"Havadan dağıtalım."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum Christian. Bunun için plan yapmıştım ama maliyetli olacak. Bu arada konteynırlar Philly üzerinden Rotterdam'a gidebilir ve oradan alabiliriz. Hepsi bu."

"Güzel." Kapatıyorum. Dışişleri Bakanlığı'ndan biraz daha destek almanın yararı olabilir. Konuyu konuşmak için Blandino'yu aramaya karar veriyorum.

Dikkatimi, salonumda durmuş, bana temkinli bakışlarla bakan Bayan Steele'e yöneltiyorum. İşleri tekrar rayına oturtmalıyım.

Evet. Sözleşme. Pazarlığımızda geldiğimiz bir sonraki aşama.

Çalışma odamda, masamda duran kâğıtları toparlayıp büyük bir zarfa koyuyorum.

Ana, salonda onu bıraktığım yerden kıpırdamadı. Belki de fotoğrafçıyı düşünüyordur... Keyfim birden kaçıyor.

"Sözleşme bu." Zarfı uzatıyorum. "Oku. Gelecek hafta üzerinde konuşuruz. Neler içerdiğini anlayabilmen için biraz araştırma yapmanı önerebilir miyim?" Bir zarfa, bir de bana bakıyor. Yüzü soluyor. "Tabii eğer kabul edersen... Etmeni umuyorum" diye ekliyorum.

"Araştırma mı?"

"İnternette neler bulabildiğine şaşıracaksın."

Kaşları çatılıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Bilgisayarım yok. Genellikle okuldakileri kullanıyorum.

Kate'in dizüstü bilgisayarını ödünç almaya çalışırım."

Bilgisayarı yok mu? Bir öğrencinin nasıl bilgisayarı olmaz? O kadar fakir mi? Zarfı ona veriyorum. "Eminim sana bir bilgisayar... ödünç verebilirim. Eşyalarını topla, Portland'a gidiyoruz. Yolda bir şeyler yemek için dururuz. Giyinmem gerek."

"Hemen bir telefon edeceğim" diyor. Sesi yumuşak, çekingen. "Fotoğrafçıya mı?" diye çıkışıyorum. Suçlulukla bakıyor.

Bu da ne şimdi? "Paylaşmayı sevmem Bayan Steele. Bunu unutmama." Başka bir şey söylemeden öfkeyle odadan çıkıyorum.

Ona mı âşık yoksa?

Beni ona ulaşmak için mi kullandı?

Siktir.

Belki de istediği paradır. Can sıkıcı bir düşünce... ayrıca bana hiç zengin avcısıymış gibi gelmiyor. Ona giysi almamam konusunda çok ciddiydi. Kot pantolonumu çıkarıp ayağıma bir baksır şort geçiriyorum. Brioni kravatım yerde. Eğilip alıyorum.

Bağlı olmaya gayet güzel alıştı... *Umut var Grey. Umut var.*

Elimdeki kravatı, iki kravat daha alıp, birkaç çorap, iç çamaşırı ve kondomla beraber bir seyahat çantasına atıyorum.

Ne yapıyorum ben?

İçten içe, gelecek hafta boyunca The Heathman'da kalacağını biliyorum... ona yakın olmak için. Taylor'm hafta içinde getirmesi için birkaç takım elbise ve gömlek çıkarıyorum. Mezu-niyet töreninde lazım olacak.

Temiz bir kot pantolon giyiyorum, askıdan bir deri ceket kaparken telefonum titreşiyor. Elliot'tan mesaj gelmiş.

Bugün senin arabanla geri geliyorum.

Umarım bu, planlarını bozmaz.

Cevap yazıyorum.

Hayır. Ben şimdi Portland'a dönüyorum.

Geldiğinde Taylor'a haber ver.

Dahili telefon sisteminden Taylor'ı çaldırıyorum.

"Bay Grey?"

"Elliot öğleden sonra bir ara arazi aracını getirecek. Aracı yarın Portland'a getir. Mezuniyet törenine kadar The Heathman'da kalacağım. Ayrıca getirmeni istediğim birkaç giysi de ayırdım."

"Tabii efendim."

"Bir de Audi'yi ara. A3'e düşündüğümünden erken ihtiyacım olabilir."

"Hazır Bay Grey."

"Ah, iyi. Teşekkürler."

Arabayı hallettiğimize göre sıra bilgisayarda. Ofisinde çalıştığını varsayarak ve elinde her zaman yedek bir son teknoloji ürünü bilgisayar olacağından emin bir şekilde Barney'yi arıyorum.

"Bay Grey?" diye açıyor.

"Ofiste ne işin var Barney? Bugün pazar."

"Tabletin tasarımı üzerinde çalışıyorum. Güneş pili meselesi canımı sıkıyor."

"Biraz evde zaman geçirmeye ihtiyacın var senin."

Barney buna gülerek karşılık verecek kadar kibar. "Sizin için ne yapabilirim Bay Grey?"

"Elinde hiç yeni bir dizüstü bilgisayar var mı?"

"Burada iki tane yeni Apple var."

"Harika. Bana lazım bir tane."

"Elbette."

"Anastasia Steele için bir e-posta hesabı açıp hazırlayabilir misin? Kullanıcı o olacak."

"Nasıl yazılıyor? Steal mi?"

"S.T.E.E.L.E."

"Tamam."

"Harika. Andrea, nereye göndereceğini söylemek için bugün sana ulaşır."

"Elbette efendim."

"Teşekkürler Barney – ve evine git."

"Tamam efendim."

Andrea'ya, bilgisayarı Ana'nın adresine göndermesi için bir mesaj atıp salona dönüyorum. Ana, kanepede oturmuş, parmaklarıyla oynuyor. Beni görünce temkinli bir bakışla yerinden kalkıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

Başını sallıyor.

Taylor ofisinden çıkıyor. "Yarın görüşürüz" diyorum.

"Tamam efendim. Hangi arabayı alıyorsunuz efendim?"

"R8'i."

Bize antrenin kapısını açarken, "İyi yolculuklar Bay Grey, Bayan Steele" diyor. Asansörü beklerken Ana arkamda huzursuzca kıpırdanıyor. Dişi, dolgun alt dudığında.

Aletimi dişleyişi aklıma geliyor.

Uzanıp parmağımla çenesini kaldırıyorum. "Ne var Anastasia?" diye soruyorum. "Dudağını ısırma kes, yoksa seni asansörde beceririm ve içeri kimin girdiğine de bakmam" diye homurdanıyorum.

Sanırım şoke oldu – oysa bütün o yaptıklarımızdan sonra neden olsun ki?.. Tavrımı yumuşatıyorum.

"Christian, bir sorunum var" diyor.

"Ya?"

Asansöre binince garaj düğmesine basıyorum.

Kararsız bir şekilde, "Ş-şey" diye kekeliyor. Sonra omuzlarını dikleştiriyor. "Kate'le konuşmaya ihtiyacım var. Seksle ilgili çok fazla sorum var ama sen bu işin çok içindesin. Eğer bütün bu şeyleri yapmamı istiyorsan, nasıl..." Kelimelerini tartıyormuş gibi susuyor. "Yani referans alabileceğim hiçbir bilgim yok ki."

Yine mi aynı konu? Bunu konuşmuştuk. Kimseye bir şey söylemesini istemiyorum. Bir gizlilik anlaşması imzaladı. Ama soruyor, tekrar. Öyleyse onun için önemli olmalı. "Mutlaka konuşman gerekiyorsa konuş. Ama Elliot'a hiçbir şeyden bahsetmesin."

"Böyle bir şey yapmaz; ben de sana onun bana Elliot'la ilgi-

li anlattığı herhangi bir şeyi söylemem – eğer bir şey anlatırsa” diye üsteliyor.

Ona Elliot’ın seks hayatıyla ilgilenmediğimi hatırlatıyorum ama şimdiye kadar bizim yaptıklarımız konusunda konuşmasına izin veriyorum. Ev arkadaşı gerçek niyetimi bilse hayalarımı koparırdı.

Yüzünde güller açarak, “Tamam” diyor.

“Bana ne kadar çabuk itaat etmeye başlarsan o kadar iyi. Böylece bütün bunlar da sona erer.”

“Bütün bunlar mı?”

“Bana karşı koymaların.” Onu hemen öpüyorum. Dudakları dudaklarıma değer değmez kendimi daha iyi hissediyorum.

Yeraltı otoparkında R8’e doğru yürürken, “Güzel araba” diyor.

“Biliyorum” diyorum. Küçük sırtışıma önce bir gülümsemeyle karşılık veriyor, sonra gözlerini deviriyor. Acaba şu gözlerini devirmesiyle ilgili de bir şey söylemeli miyim diye düşünerek kapısını açıyorum.

Direksiyonun başına oturduğumda, “Bu ne tür bir araba peki?” diye soruyor.

“Audi R8 Spyder. Bugün hava güzel; üstünü açabiliriz. Orada bir beyzbol şapkası olacaktı. Aslında iki tane olmalı.”

Motoru çalıştırıp tepe penceresini açıyorum ve Patron’un* sesi arabanın içini dolduruyor. “Bruce sevmeyen ölsün.” Ana’ya sırtarak, R8’i otoparktaki güvenli yerinden çıkarıyorum.

I-5 otoyolundaki arabaların arasından makas atarak ilerliyor, Portland’a doğru gidiyoruz. Ana sessizlik içinde müzik dinleyip, pencereden dışarıyı seyrediyor. Büyük çerçeveli Wayfarer’ları ve benim Mariners şapkam yüzünden surat ifadesini görmek zor. Boeing Field’ı hızla geçerken üzerimizde rüzgâr ılık çalıyor.

Bu hafta sonu şimdiye kadar beklenmedik bir şekilde geçti. Ama ne bekliyordum ki? Yemek yiyeceğimizi, sözleşme üzerinde konuşacağımızı ve sonra, ne?.. Belki de onu becermek kaçınılmazdı.

* ABD’li şarkıcı Bruce Springsteen’in lakabı. (ç.n.)

Ona bakıyorum.

Evet... Ve onu tekrar becermek istiyorum.

Ne düşündüğünü bilmek isterdim. Kendini pek açık etmiyor ama Ana'yla ilgili birkaç şey öğrendim. Deneyimsizliğine rağmen öğrenmeye hevesli. O utangaç dış görünüşün altında bir baştan çıkarıcının ruhunu taşıdığını kim bilebilirdi ki? Ale-timi saran dudakları gözümün önünde canlanıyor ve inlemek için kendimi tutuyorum.

Evet... Hevesliden de öte.

Tahrik edici düşünceler.

Umarım onu gelecek hafta sonundan önce görebilirim.

Şimdi bile ona dokunmak için can atıyorum. Uzanıp elimi dizine koyuyorum.

"Aç mısın?"

Cılız bir sesle, "Pek değil" diyor.

Bu artık kabak tadı vermeye başladı.

"Yemen gerek Anastasia. Olympia yakınlarında harika bir yer biliyorum. Orada dururuz."

Cuisine Sauvage, pazar kahvaltısı yapan çiftler ve ailelerle dolu. Ana'nın elini tutarak, bizi masamıza götüren hostesi takip ediyorum. Buraya en son Elena'yla gelmiştim. Acaba Anastasia hakkında o ne düşünürdü?

Yalandan, korkmuş gibi yüzümü ekşiterek, "Uzun zamandır buraya gelmemiştim. Seçim yapamıyoruz – ne avladılar veya topladılarsa onu pişiriyorlar" diyorum. Ana gülüyor.

Neden onu güldürdüğümde başım göğze ermiş gibi hissediyorum acaba?

Sarı kâküllerinin arkasından beni süzen garson kıza, "İki kadeh *pinot grigio*" diye sipariş veriyorum. Sinir bozucu.

Ana'nın kaşları çatılıyor.

Garson kız onun da mı sinirini bozdu diye düşünerek, "Ne?" diyorum.

"Ben diyet kola isteyecektim."

Neden söylemedin? Kaşlarım çatılıyor. "Buradaki pinot grigio iyi bir şaraptır. Yemekle iyi gider; artık ne getirirlerse."

Gözlerini fal taşı gibi açarak, "Ne getirirlerse mi?" diyor.

"Evet." Kendi siparişini vermesine izin vermeyişimi affettirmek için en çarpıcı gülümsememi takınıyorum. Sormaya alışık değilim ki... Grace'in ona olan tavrını hatırlayarak ve onu memnun edeceğini düşünerek, "Annem senden hoşlandı" diyorum.

"Gerçekten mi?" Gururu okşanmış gibi görünüyor.

"Ah, evet. Hep gey olduğumu düşünürdü."

"Neden?"

"Çünkü beni bir kızla birlikte görmedi hiç."

"Ah, on beş kızdan biriyle bile mi?"

"Hatırlıyorsun. Hayır, on beşinden biriyle bile."

"Ya?"

Evet... sadece sen bebek. Bu düşünce sıkıntı veriyor.

"Biliyorsun Anastasia; benim için de ilklerle dolu bir hafta oldu bu."

"Öyle mi?"

"Daha önce kimseyle birlikte uyumadım, kimseyle kendi yatağında seks yapmadım, hiçbir kızı *Charlie Tango*'yla uçurmadım, hiçbir kadını annemle tanıştırmadım. Bana ne yapıyorsun böyle?"

Evet. Bana ne halt ediyorsun? Bu ben değilim.

Garson kız soğutulmuş şarabımızı getiriyor. Ana hemen bir yudum alıyor. Bir yandan hâlâ gözleri parlayarak bana bakıyor. Sesinde utangaç bir hoşnutlukla, "Bu hafta sonundan gerçekten çok keyif aldım" diyor. Ben de öyle ve ne zamandır bir hafta sonundan keyif almamış olduğumu fark ettim... Susannah'yla yollarımızı ayırdığımızdan beri. Ona bunu söylüyorum.

"Vanilya seks ne?" diye soruyor.

Beklenmedik sorusu ve konuyu birdenbire tamamen değiştirmesi karşısında bir kahkaha atıyorum.

“Sadece dümdüz seks Anastasia. Oyuncak yok, aksesuvar yok.” Omuz silkiyorum. “Bilirsin işte – yani, aslında bilmiyor-sun ama işte bu demek.”

“Yaa!” derken biraz kırılmış görünüyor.

Şimdi ne oldu?

Garson kız önümüze yeşilliklerle dolu iki kâse çorba koyarak araya giriyor. “Isırganotu çorbası” diye açıkladıktan sonra, kasıla kasıla yürüyerek mutfığa geri dönüyor. Önce birbirimize, sonra da çorbaya bakıyoruz. Tadına bakınca lezzetli olduğunu anlıyoruz. Ana, rahatladığımı abartılı bir şekilde gösterince kıkırdıyor.

Yumuşak bir tonla, “Bu çok hoş bir ses” diyorum.

“Neden daha önce hiç vanilya seks yapmadın? Şimdiye kadar hep diğer türlü mü yaptın?” Her zamanki gibi sorgulayıcı.

“Öyle denebilir.” Sonra, bunun üzerine gitsem mi diye düşünüyorum. Her şeyden çok, bana karşı açık olmasını, bana güvenmesini istiyorum. Hiç bu kadar açıksözlü değilimdir ama sanırım ona güvenebilirim. Kelimelerimi dikkatli seçiyorum.

“On beş yaşımıdayken, annemin arkadaşlarından biri beni baştan çıkardı.”

“Ya!” Ana’nın kaşığı kâsedan ağzına giderken yarı yolda duraklıyor.

“Özel zevkleri vardı. Altı yıl boyunca onun itaatkârı, kölesi oldum.”

Sesi güçlkle çıkarak yine, “Ya!” diyor.

“Bu yüzden nasıl olduğunu iyi biliyorum Anastasia.” *Senin bildiğinden daha iyi.* “Seksle pek sıradan bir şekilde tanışmadım.” Dokunulmaya gelemedim. Şimdi de öyleyim.

Tepkisini bekliyorum ama bu bilgi kırıntısının üzerine kâsesindekileri karıştırarak çorbasıyla ilgilenmeye devam ediyor. Son kaşığını da ağzına götürdüktan sonra, “Öyleyse üniversitede kimseyle çıkmadın ha?” diye soruyor.

“Hayır.”

Araya, boş kâselerimizi almaya gelen garson kız giriyor.

Ana, kızın gitmesini bekliyor. "Neden?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet."

"İstemedim. Bütün istediğim, ihtiyaç duyduğum oydu. Ayrıca zaten canımı çıkarıyordu."

Duyduklarını sindirmeye çalışırken birkaç kez kirpiklerini kırptırıyor. "Peki annenin arkadaşıysa, kaç yaşındaydı?"

"Benden iyi bilecek kadar yaşlıydı."

"Onu hâlâ görüyor musun?" Şaşkınlık içinde.

"Evet."

"Onunla hâlâ... şey..." Yüzü önce kıpkırmızı oluyor, sonra düşüyor.

Hemen, "Hayır" diye cevaplıyorum. Elena'yla ilişkim hakkında yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum. Şüphesini gidermeye çalışarak, "Onunla çok iyi iki arkadaşız" diyorum.

"Ya! Annen biliyor mu?"

"Tabii ki hayır."

Annem beni öldürürdü - ayrıca Elena da.

Garson kız ana yemekle dönüyor: Av eti. Ana, şarabından büyük bir yudum alıyor. "Ama onca zaman sadece onunla değildin herhalde?" Yemeğine bakmıyor bile.

"Eh, sadece onunlaydım ama her zaman görüşmüyorduk. Zaten... zor olurdu. Ne de olsa hâlâ okuyordum; sonra da üniversiteye başladım. Yemeğini ye Anastasia."

"Gerçekten aç değilim Christian" diyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Ye." Öfkemi kontrol etmeye çalışmış gibi alçak sesle söylüyorum.

Benim gibi alçak sesle, "Bir dakika izin ver" diyor.

Sorun ne? Elena mı?

Acaba fazla mı bilgi verdim diye düşünerek, "Tamam" diyorum ve kendi av etimden bir parça alıyorum.

Sonunda çatal bıçağını alıp yemeye başlıyor.

Güzel.

"Bizim ilişkimiz de... şey... böyle mi olacak?" diye soruyor.

“Bana emirler mi yağdıracaksın?” Gözlerini önündeki tabaktan ayırmıyor.

“Evet.”

“Anlıyorum.” Atkuyruğunu omzunun arkasına atıyor.

“Ve dahası, sen de bunu yapmamı isteyeceksin.”

“Bu büyük bir adım” diyor.

“Öyle.” Gözlerimi kapatıyorum. Bunu onunla yapmak istiyorum; şimdi her zamankinden de fazla. Anlaşmamıza bir şans vermeye ikna etmek için ne söyleyebilirim?

“Anastasia, içinden gelen sesi dinlemelisin. Araştırmanı yap, sözleşmeyi oku. Her maddeyi konuşmaya hazırım. Üzerinde konuşmak istersen cumaya kadar Portland’da olacağım. Beni ara –belki yemek yeriz– mesela çarşamba? Bu ilişkinin yürümesini gerçekten istiyorum. Aslında hiçbir şeyi bunu istediğim kadar istemedim.”

Vay canına. Büyük konuşmaydı Grey. Az önce ona çıkma mı teklif ettin?

“Diğer on beş kıza ne oldu?” diye soruyor.

“Çeşitli şeyler; ama neticede uyumsuzluk.”

“Benim sana uygun olabileceğimi mi düşünüyorsun?”

“Evet.”

Umuyorum...

“Yani artık içlerinden hiçbiriyle görüşmüyorsun?”

“Hayır Anastasia, görüşmüyorum. İlişkilerimde tekeşliyimdir.”

“Anlıyorum.”

“Araştırmanı yap Anastasia.”

Çatal bıçağını bırakması, yemeye son verdiğini gösteriyor.

“Bu kadar mı? Bu kadarcık mı yiyeceksin?”

Başını evet anlamında sallayıp, ellerini kucağına koyuyor ve ağzına o inatçı ifadesi yerleşiyor... Tabagındakini bitirmeye ikna etmek için savaştığım gerekeceğini anlıyorum. Bu kadar zayıf olmasına şaşırmamalı. Eğer benim olmayı kabul ederse, üzerinde çalışacağımız konulardan biri de yeme alışkanlıkları olacak. Ben yemeye devam ederken, birkaç saniyede bir bakış-

lar atıyor ve yanaklarına yavaş yavaş bir pembelik yayılıyor.

Ah, neler oluyor?

“Şu anda ne düşündüğünü bilmek için her şeyi verirdim.” Belli ki aklından seks geçiyor. “Tahmin edebiliyorum” diye takılıyor.

“Aklımı okuyamadığına memnunum.”

“Aklını değil Anastasia ama dünden beri yakından tanıştığımız vücudunu okuyabiliyorum.” Şehvetli bir tavırla gülümsüyorum. Sonra dönüp hesabı istiyorum.

Restorandan çıkarken eli, elimi sımsıkı tutuyor. Hiç sesi çıkmıyor –belli ki düşüncelere dalmış–, Vancouver’a gidene kadar da konuşmuyor. Ona, üzerinde düşünecek çok şey verdim.

Ama o da bana düşünecek çok şey verdi.

Benimle bunu yapmak isteyecek mi?

Lanet olsun, keşke.

Evine vardığımızda hava hâlâ aydınlık ama güneş ufukta batmak üzere ve St. Helens Dağı inci pembesi bir ışıkla parlıyor. Evlerinin muhteşem bir manzarası var.

Kontağı kapatınca, “İçeri gelmek ister misin?” diye soruyor.

“Hayır. Yapılacak işlerim var.” Teklifini kabul edersem, aşmaya hazır olmadığım bir çizgiyi geçmiş olacağımı biliyorum. Benden erkek arkadaş olmaz – ve benimle yaşayacağı ilişki hakkında ona yanlış bir fikir vermek istemiyorum.

Yüzü asılarak başını çeviriyor.

Gitmemi istemiyor.

Gururu kırılıyor. Uzanıp elini tutuyorum ve teklifini geri çevirmemi affettirmek için parmaklarını öpüyorum.

“Bu hafta sonu için teşekkürler Anastasia. Benim için... en iyisiydi.” Parıldayan gözlerle bana dönüyor. “Çarşamba” diye devam ediyorum. “Seni işten alırım.”

“Çarşamba” diyor ve sesindeki umut kaygı verici.

Kahretsin. Çıktığımızı sanıyor.

Tekrar elini öpüp, arabadan inerek kapısını açıyorum. Piş-

man olacağım bir şey yapmadan önce buradan gitmem gerek.

Arabadan indiğinde yüzü, az öncekinin aksine mutlulukla ışıldıyor. Kapıya doğru yöneliyor ama basamakları çıkmadan önce birden dönüyor. Muzaffer bir edayla, "Ha, bu arada senin iç çamaşırını giyiyorum" derken, pantolonunun üzerinden çektiği bel lastiğinde "Polo" ve "Ralph" kelimelerini okuyabiliyorum.

İç çamaşırımı çalmış!

Kalakalıyorum. O anda onu baksırımın... sadece baksırımın içinde görmekten başka bir şey istemiyorum.

Saçını omuzlarından geriye atıp, salınarak eve giriyor. Kaldırımında sersem gibi bakakalıyorum.

Silkinip arabaya biniyorum. Kontağı çevirirken yüzümdeki aptal sırtışı engel olamıyorum.

Umarım evet der.

İşimi bitiriyorum ve oda servisinden istediğim ve siyah gözlü kadının getirdiği Sancerre şarabından bir yudum alıyorum. E-postalarımı tarayıp gerekenleri cevaplamak kafamı Anastasia'dan uzaklaştırmak için iyi bir bahane oldu. Bayağı yorulduğum ama memnunum. Beş saattir çalıştığım için mi? Yoksa dün gece ve bu sabahki cinsel aktiviteler yüzünden mi? Tatlı Bayan Steele'le ilgili sahneler zihnime üşüşüyor: *Charlie Tango*'da, yatağında, banyomda, mutfağında dans ederken. Her şeyin cuma günü burada başladığını düşününce... ve şimdi teklifimi değerlendiriyor.

Sözleşmeyi okudu mu? Ev ödevini yapıyor mu?

Mesaj veya cevapsız çağrı var mı diye bir daha telefonuma bakıyorum ama tabii ki hiçbir şey yok.

Kabul edecek mi?

Umarım...

Andrea, Ana'nın yeni e-posta adresini gönderdi ve bilgisayarın yarın sabah kesinlikle elinde olacağını söyledi.

Bunu düşünerek bir e-posta yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Yeni Bilgisayarın

Tarih: 22 Mayıs 2011, 23:15

Kime: Anastasia Steele

Sevgili Bayan Steele,

Umarım iyi uyumuşsunuzdur. Bu bilgisayarı da umarım daha önce konuştuğumuz amaçlar için kullanırsınız.

Çarşamba akşamını iple çekiyorum. Öncesinde soracağınız bir şey olursa seve seve cevaplarım. Dilerseniz e-postayla da sorabilirsiniz.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

E-posta geri dönmüyor; demek ki adres aktif durumda. Ana sabah kalkıp okuduğunda acaba ne tepki verecek? Dizüstü bilgisayarını sever umarım. Sanırım bunu yarın öğreneceğim. Son zamanlarda okuduğum kitabı alıp kanepeye geçiyorum. İki ünlü ekonomist, fakirlerin nasıl düşündüğünü, nasıl davrandığını irdeliyor kitapta. Gözümde uzun, siyah saçlarını tarayan genç bir kadın canlanıyor; çatlamış, sararmış pencereden gelen ışıkla saçları parlıyor ve hava dans eden toz zerrecikleriyle dolu. Tıpkı bir çocuğunki gibi yumuşak bir sesle şarkı söylüyor.

İrkiliyorum.

Oralara gitme Grey.

Kitabı açıp okumaya başlıyorum.

23 Mayıs 2011, Pazartesi

Yatağa gittiğimde saat sabahın birini geçiyor. Yorgun ve gevşemiş bir halde gözlerimi tavana dikiyorum ama aynı zamanda haftanın neler getireceğini düşündükçe içimi bir heyecan kaplıyor. Yeni bir projem olacağını umuyorum: Bayan Anastasia Steele.

Nehre doğru koşarken ayaklarım Main Street kaldırımlarını dövüyor. Saat yediye yirmi beş var ve güneş yüksek binaların arasından parılıyor. Kaldırımdaki ağaçlar bahar yapraklarıyla yeşermeye başlamış; hava temiz, trafik sakin. İyi uyudum. Kulağımda yüksek sesle, Orff'un *Carmina Burana*'sından "O Fortuna" çalıyor. Bugün sokaklar olasılıklarla dolu.

E-postama cevap verecek mi?

Şu anda bir cevap için erken, çok erken ama kendimi haftalardır olduğumdan daha hafif hissederek geyik heykelini geçip Willamette'e yöneliyorum.

Sekize çeyrek kala duşumu almış, kahvaltımı sipariş etmiş olarak bilgisayarımın başındayım. Andrea'ya hafta boyunca Portland'dan çalışacağımı bildiren bir e-posta yazıyorum ve mevcut toplantıları telefon veya video konferans şeklinde yeniden ayarlamasını istiyorum. En azından perşembe akşamına kadar evde olmayacağımı söylemek için Gail'e yazıyorum. Sonra gelen kutumu taramaya başlıyorum. Gelenler arasında, Tayvan'da bir tersaneyle ilgili iş ortaklığı teklifi de var. Konuşmak üzere gündemimize alması için Ross'a iletiyorum.

Ardından diğer önemli konuya dönüyorum: Elena. Hafta sonu birkaç kez mesaj attı ama cevap yazmadım.

Kimden: Christian Grey

Konu: Hafta Sonu

Tarih: 23 Mayıs 2011, 08:15

Kime: Elena Lincoln

Günaydın Elena,

Sana geri dönmediğim için kusura bakma. Bütün hafta sonu meşguldüm ve bu hafta boyunca da Portland'da olacağım. Gelecek hafta sonundan da emin değilim ama bir işim çıkmazsa seni ararım.

Kozmetik işiyle ilgili son gelişmeler umut vaat ediyor.

Bravo Efendim...

İyi dileklerle,

C.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Gönder'e basarken Elena, Ana hakkında ne düşünürdü acaba diye geçiyor aklımdan. Ve Ana da Elena hakkında. Bilgisayarım-dan, yeni e-posta geldiğini haber veren bir uyarı sesi geliyor.

Ana'dan.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Yeni Bilgisayarın (ödünç)

Tarih: 23 Mayıs 2011, 08:20

Kime: Christian Grey

Teşekkürler, çok iyi uyudum —acaba neden— Efendim.

Bu bilgisayarın ödünç olduğunu sanıyordum; dolayısıyla benim değil.

Ana

Büyük harf "E" ile Efendim; sözleşmeyi okumuş ve büyük olasılıkla konuyu incelemiş de. Ve benimle hâlâ konuşuyor.

E-postaya bakarak aptal aptal sırtıyorum. Bu, güzel haber. Yine de, bana bilgisayarını istemediğini söylüyor.

Eh, bu sinir bozucu.

İçimden gülerек başımı iki yana sallıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Yeni Bilgisayarın (ödünç)

Tarih: 23 Mayıs 2011, 08:22

Kime: Anastasia Steele

Bilgisayar ödünçtür. Süresiz olarak Bayan Steele.

Anladığım kadarıyla size verdiğim belgeleri okumuşsunuz.

Soracağınız bir şey var mı?

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Gönder'e basıyorum. Cevaplaması ne kadar sürecek? Cevabını beklerken kafamı ondan uzaklaştırmak için e-postalarımı kontrol etmeye devam ediyorum. Telekom bölümümün başkanı Fred'den bir rapor var. En sevdiğim projelerimden biri olan güneş enerjili tabletle ilgili. Çok iddialı ama en çok önemseydiğim iş girişimlerimden biri ve beni heyecanlandırıyor. Üçüncü dünyaya birinci dünya teknolojisini ucuza götürmeye kararlıyım.

Bilgisayarımdan bir uyarı sesi geliyor.

Bayan Steele'den bir e-posta daha.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Soru İşaretleri

Tarih: 23 Mayıs 2011, 08:25

Kime: Christian Grey

Soracağım çok şey var ama e-posta için uygun değil ve bazılarımızın yaşamak için çalışması gerekiyor.

Süresiz olarak ödünç bir bilgisayar istemiyorum ve ihtiyacım da yok.
Görüşünceye kadar, iyi günler Efendim.

Ana

Yazdıklarındaki hava beni gülümsetiyor. Ama artık işe gitmek için çıkmış olmalı. Herhalde bir süre başka e-posta yazamaz. Lanet olası bilgisayarı bir türlü kabul etmemesi sinir bozucu. Para peşinde değil – tanıdığım kadınlar içinde pek rastlanmayan bir özellik... ama Leila da böyleydi.

"Efendim, ben bu güzel elbiseyi hak etmiyorum."

"Hak ediyorsun. Al şunu. Ve bu konu hakkında tek bir söz daha duymayayım. Anladın mı?"

"Evet efendim."

"Güzel. Bu tarz sana yakışacak."

Ah Leila. İyi bir köleydi ama fazla bağlandı ve ben yanlış adamdım. Neyse ki uzun sürmedi. Şimdi evli ve mutlu. Dikkatimi tekrar Ana'nın e-postasına çevirip yeniden okuyorum.

"Bazılarımızın yaşamak için çalışması gerekiyor."

Ukala çıtır benim bir iş yapmadığımı ima etmeye çalışıyor.

Hadi canım sen de!

Fred'in masaüstümde açık duran, oldukça sıkıcı raporuna bir göz atıyorum ve Ana'nın yanlısını düzeltmeye karar veriyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Yeni Bilgisayarın (yine de ödünç)

Tarih: 23 Mayıs 2011, 08:26

Kime: Anastasia Steele

Hadi kaçtım bebek.

Not: Ben de yaşamak için çalışıyorum.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Ana'dan yeni e-posta geldiğini haber verecek uyarı sesini beklerken işe odaklanmam imkânsız. Uyarı sesi geliyor. Hemen bakıyorum – ama bu Elena'dan. Ve hayal kırıklığıma şaşıyorum.

Kimden: Elena Lincoln

Konu: Hafta Sonu

Tarih: 23 Mayıs 2011, 08:33

Kime: Christian Grey

Christian, çok çalışıyorsun. Portland'da ne var? İş mi?

Ex

ELENA LINCOLN

Esclava

İçinizdeki Güzellik İçin.™

Ona söylemeli miyim? Söylersem hemen arayıp soru yağmuruna tutar ve ben henüz hafta sonu deneyimlerimi ortaya dökmeye hazır değilim. Ona kısa bir cevap yazıyorum, burada bir işim olduğunu söylüyorum ve raporu okumaya dönüyorum.

Saat dokuzda Andrea arıyor, programımın üzerinden geçiyoruz. Portland'da olduğuma göre ondan başlattığımız toprak bilimi projesini ve bir sonraki mali yıl için ne kadar bütçeye ihtiyaçları olduğunu konuşmak üzere WSU'nun ekonomik gelişim bölümü başkanı ve bölge başkan yardımcısıyla bir toplantı ayarlamasını istiyorum. Bu hafta katılmam gereken bütün sosyal etkinlikleri iptal etmeyi not alıyor ve beni günün ilk video konferansına bağlıyor.

Saat üçte Barney'nin gönderdiği tablet tasarımı şemalarını incelemeye dalmışken kapımın çalınmasıyla dikkatim dağılıyor. İşimin bölünmesi canımı sıkıyor ama bir an Bayan Steele olduğunu umuyorum. Gelen Taylor.

"Merhaba." Umarım sesim hayal kırıklığıma ele vermiyordur.

"Giysilerinizi getirdim Bay Grey" diyor nazikçe.

"İçeri gel. Dolaba asabilir misin? Sıradaki konferans görüşmemi bekliyorum."

"Tabii efendim." Elinde birkaç takım elbise kılıfı ve bir spor çantasıyla hemen yatak odasına geçiyor.

Döndüğünde hâlâ görüşmenin başlamasını bekliyorum.

"Taylor, önümüzdeki birkaç gün sana ihtiyacım olacağını sanmıyorum. Kızını ziyarete gitmek ister misin?"

"Çok nazıksınız efendim ama annesiyle biz..." Utanarak susuyor.

"Ah... Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Evet efendim. Önceden pazarlık etmemiz gerekiyor."

"Tamam. Çarşamba daha mı iyi olur?"

"Sorarım. Teşekkürler efendim."

"Yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

"Yeterince oldunuz efendim."

Bu konuda konuşmak istemiyor. "Tamam. Sanırım bir yazıcıya ihtiyacım olacak – ayarlayabilir misin?"

"Evet efendim." Başıyla selam veriyor. Çıkarken kapıyı arkasından sessizce kapatıyor. Kaşlarımı çatıyorum. Umarım eski karısı onu çok üzmüyordur. Benimle çalışmaya devam etmesi için ona arada bir jestler yapıyorum; bunlardan biri de kızının okul masraflarını karşılamak. İyi bir adam ve onu kaybetmek istemiyorum. Telefon çalıyor – Ros ve Senatör Blandino'yla konferans görüşmem başlıyor.

Son görüşmem beşi yirmi geçe civarında sona eriyor. Sandalyemde gerinirken, bugün ne kadar verimli çalıştığımı düşünüyorum. Ofiste olmadığımda daha fazla iş hallettiğimi görmek şaşırtıcı. Birkaç raporu daha okuduktan sonra bugünkü işim bitmiş olacak. Pencereden, akşamüstü renklerine dönmeye başlayan gökyüzünü seyrederken aklım malum olası köleye kayıyor.

Clayton's'taki gününün nasıl geçtiğini merak ediyorum. Herhalde kablo bağlarını etiketlemek ve halatların ölçüsünü almakla geçmiştir. Umarım bir gün bunları onun üzerinde kullanırım. Bu düşünce hayalimde, onu oyun odamda ipe bağladığım sahneler canlandırıyor. Bir süre bu hayallerin tadını çıkarıyorum; sonra ona kısa bir e-posta gönderiyorum. Bütün bu bekleme, çalışma ve yazışma süreci beni sabırsızlandırıyor. Biriken enerjimi nasıl boşaltmak istediğimi biliyorum ama onun yerine koşuyla idare etmek durumundayım.

Kimden: Christian Grey

Konu: Yaşamak İçin Çalışmak

Tarih: 23 Mayıs 2011, 17:24

Kime: Anastasia Steele

Sevgili Bayan Steele,

Umarım işte gününüz güzel geçmiştir.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Koşu için üzerimi değiştiriyorum. Taylor iki çift eşofman daha getirmiş. Eminim bu Gail'in işidir. Çıkmak üzereyken e-postamı kontrol ediyorum. Cevap yazmış.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Yaşamak İçin Çalışmak

Tarih: 23 Mayıs 2011, 17:48

Kime: Christian Grey

Efendim... İşte günüm çok iyi geçti.

Teşekkürler.

Ana

Ama ev ödevini yapmamış. Cevap yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Ödevini Yap!

Tarih: 23 Mayıs 2011, 17:50

Kime: Anastasia Steele

Bayan Steele,

Güzel bir gün geçirmenize sevindim.

E-posta yazıyorsunuz ama araştırmınızı yapmıyorsunuz.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Ve çıkmak yerine cevap bekliyorum. Çok bekletmiyor.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Oyalama

Tarih: 23 Mayıs 2011, 17:53

Kime: Christian Grey

Bay Grey, bana yazmayı bırakırsanız ödevime başlayabilirim.

Bir A daha almak istiyorum.

Ana

Yüksek sesle gülüyorum. *İşte bu!* O A acayip bir şeydi. Gözlerimi kapatarak ağzını bir kez daha aletimin etrafında hayal ediyorum ve hissediyorum.

Hassiktir.

Yoldan çıkan bedenimi dizginleyerek, cevabımı gönderiyorum ve bekliyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Sabırsız

Tarih: 23 Mayıs 2011, 17:55

Kime: Anastasia Steele

Bayan Steele,
Bana yazmayı kesin ve ödevinizi yapın.
Bir A daha vermek istiyorum.
İlkini fazlasıyla hak etmişsiniz. ;)
Christian Grey
CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Cevabı hemen gelmeyince süngüm biraz düşüyor. Kalkıp, koşu için çıkmaya karar veriyorum. Ama tam kapıyı açarken bilgisayarımdan gelen uyarı sesi beni durduruyor.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: İnternet Araştırması

Tarih: 23 Mayıs 2011, 17:59

Kime: Christian Grey

Bay Grey,
Arama motoruna ne yazmamı önerirsiniz?
Ana

Kahretsin! Bunu neden düşünmedim? Ona birkaç kitap verebilirdim. Aklıma bir sürü web sitesi geliyor ama onu ürkütmek istemiyorum.

En vanilya olanından başlasa iyi olabilir...

Kimden: Christian Grey
Konu: İnternet Araştırması
Tarih: 23 Mayıs 2011, 18:02
Kime: Anastasia Steele

Bayan Steele,
Her zaman Wikipedia'yla başlayın.
Bir sorun yoksa artık e-posta yok.
Anlaşıldı mı?
Christian Grey
CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Cevap yazmayacağını düşünerek masamdan kalkıyorum
ama beni şaşırtıp yazıyor. Dayanamıyorum.

Kimden: Anastasia Steele
Konu: Otoriter!
Tarih: 23 Mayıs 2011, 18:04
Kime: Christian Grey

Tamam... Efendim.
Çok otoritersiniz.
Ana

Üstüne bastın bebek.

Kimden: Christian Grey
Konu: Dizginler Elimde
Tarih: 23 Mayıs 2011, 18:06
Kime: Anastasia Steele

Anastasia, hiçbir fikrin yok.

Eh, yani belki artık biraz kestirebiliyordursun.

Ödevini yap!

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kendine biraz hâkim ol Grey. Aklımı tekrar çelmesine izin vermemek için kapıdan çıkıyorum. Kulağımda bangır bangır Foo Fighters çalarken nehre doğru koşuyorum. Willamette'i şafak sökerken gördüm; şimdi de günbatımında görmek istiyorum. Güzel bir akşamüstü: Çiftler nehir kıyısında dolaşıyor, bazıları çimenlerde oturuyor, bisiklet yolunda turlayan birkaç turist var. Kulağımda yüksek sesli müzik, onları yok sayıyorum.

Bayan Steele'in soruları var. Hâlâ oyunda, "hayır" demedi. Yazışmalarımız umudumu artırdı. Hawthorne Köprüsü'nün altından geçiyorum. Yazarken konuşurken olduğundan çok daha rahat diye düşünüyorum. Belki de kendini bu şekilde ifade etmeyi tercih ediyordur. Ne de olsa İngiliz edebiyatı okudu. Umarım geri döndüğümde bir e-posta daha gelmiş olur. Belki bir soru, belki de ukala takılmalarıyla dolu.

Evet evet! İşte sabırsızlıkla beklenecek bir şey.

Main Street'ten aşağı koşarken teklifi kabul edeceğini ummaya cesaret ediyorum. Düşüncesi bile heyecan verici, hatta diriltici. Hızımı artırıp, tekrar The Heathman'a doğru koşuyorum.

Akşam yemeğine oturduğumda saat sekizi çeyrek geçiyor. Yine Bayan Siyah Gözler'in katkılarıyla Oregon somunu yedim ve hâlâ önümde yarım kadeh Sancerre var. Önemli bir e-posta gelmesi olasılığına karşılık dizüstü bilgisayarım açık ve fişe takılı. Yazıcıdan çıkardığım, Detroit'teki terk edilmiş sanayi bölgeleriyle ilgili raporu elime alıyorum. "Sanki Detroit olmak zorundaydı" diye yüksek sesle homurdanarak okumaya başlıyorum.

Birkaç dakika sonra uyarı sesi geliyor. Konu: "WSUV'nin Şaşkınlığı". E-postanın başlığını görünce doğruluyorum.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: WSUV'nin Şaşkını

Tarih: 23 Mayıs 2011, 20:33

Kime: Christian Grey

Tamam, göreceğimi gördüm.
Seni tanıdığımı memnun oldum.
Ana

Kahretsin!

Tekrar okuyorum.

Siktir.

Bu bir "hayır". İnanamayan gözlerle ekrana bakakalıyorum.

Bu kadar mı?

Tartışma yok mu?

Başka bir şey yok mu?

Sadece, "Seni tanıdığımı memnun oldum" mu?

Ne? Hassiktir oradan.

Küçükdilimi yutmuş gibi arkama yaslanıyorum.

Memnun oldum ha?

Memnun.

MEMNUN.

Başını arkaya atarak boşalırken memnuniyetten fazlasını yaşıyordu.

Bu kadar çabuk sinirlenme Grey.

Belki de şaka yapıyordur.

Şakaya bak!

Cevap yazmak için bilgisayarı önüme çekiyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: MEMNUN?

Tarih: 23 Mayıs 2011

Kime: Anastasia Steele

Ama parmaklarım klavyenin üzerinde, ekrana bakarken, yazacak bir şey bulamıyorum.

Beni bu kadar kolayca nasıl reddeder?

İlk seksî.

Kafanı topla Grey. Seçeneklerin neler? Belki gerçekten “hayır” deyip demediğinden emin olmak için evine gitmeliyim. Belki fikrini değiştirebilirim. Bu e-postaya yazacak cevap gerçekten de bulamıyorum. Belki de çok abartılı porno sitelerine bakmıştır. Neden ona birkaç kitap vermedim? Buna inanamıyorum. O “hayır”ı gözlerimin içine bakarak söylemesi gerek.

Evet. Çenemi ovuşturarak planımı kuruyorum ve birkaç dakika sonra dolabımdan kravatımı alıyorum.

O kravatı.

Bu iş daha bitmedi. Çantamdan birkaç kondom çıkarıp, pantolonumun arka cebine atıyorum ve ceketimle birlikte minibardan bir şişe beyaz şarap alıyorum. Kahretsin, *chardonnay*’ymış – ama idare etmek zorunda. Oda anahtarımı kapıp kapıyı çekiyorum ve valeden arabamı almak üzere asansöre biniyorum.

R8’i, Kavanagh’la paylaştığı evin önüne çektiğimde bunun akıllıca bir hareket olduğundan emin değilim. Daha önceki kölelerimin hiçbirini evlerinde ziyaret etmedim – hep onlar bana gelirlerdi. Kendime koyduğum bütün sınırları yıkıyorum. Arabanın kapısını açıp dışarı çıkarken huzursuzum; buraya gelmem benim için çok tedbirsiz ve haddini aşan bir davranış. Birkaç dakikalığına da olsa buraya şimdiye dek iki kez gelmiş oldum. Eğer kabul ederse, beklentileriyle ilgili dikkatli davranmam gerekecek. Bu bir daha olmayacak.

Acele edip hata yapıyorsun Grey.

“Hayır” dediğini düşündüğün için buradasın.

Kapıyı Kavanagh açıyor. Beni gördüğüne şaşırıyor. “Merhaba Christian. Ana geleceğini söylememişti.” İçeri girmem için kenara çekiliyor. “Odasında. Onu çağırayım.”

“Hayır. Ona sürpriz yapmak istiyorum.” En içten ve sevim-

li bakışımıla bakınca birkaç kez gözlerini kırıyor Kavanagh. *Vay canına. Kolay oldu. Kimin aklına gelirdi? Ne güzel. "Odası nerede?"*

"Şu taraftan ilk kapı." Boş salonda bir kapıyı işaret ediyor.

"Teşekkürler."

Ceketimi ve soğutulmuş şarabı taşınma kolilerinden birinin üzerine bırakıp kapıyı açıyorum. Birkaç odanın dizildiği küçük bir koridora açılıyor. Birinin banyo olduğunu düşünerek, diğerinin kapısını çalıyorum. Bir an bekleyip açıyorum. Ana, küçük bir masanın başında oturmuş, sözleşme olduğunu sandığım bir şey okuyor. Kulağında kulaklık var ve parmakları duyulmayan bir ritme tempo tutuyor. Orada bir an durup onu izliyorum. Yüzü dikkatle buruşmuş, saçları örülü ve eşofman giymiş. Belki bu akşam o da koşuya çıkmıştır... belki o da enerji fazlasından mustarıptır. Bu düşünce hoşuma gidiyor. Odası küçük, düzenli ve tam kız işi: Beyazlar, kremler, uçuk maviler gece lambasının yumuşak ışığıyla aydınlanıyor. Ayrıca biraz boş ama üzerine belli ki çalakalem, *Ana'nın odası* yazılmış bir koli gözümünden kaçmıyor. En azından eskitilmiş beyaz demirden bir başlığı olan çift kişilik bir yatağı var. *Evet.* Bazı olasılıklar mevcut.

Ana, varlığını fark edince birden sığıyor.

Evet. Gönderdiğin e-posta yüzünden buradayım.

Kulaklıklarını çıkartıyor ve aramızdaki sessizliği belli belirsiz duyulan bir müziğin sesi dolduruyor.

"İyi akşamlar Anastasia."

Şaşkınlıkla, gözlerini kocaman kocaman açmış bana bakıyor.

"E-postana şahsen gelerek cevap verilmesi gerektiğini düşündüm." Sesimin bir şey belli etmemesine çalışıyorum. Ağzı açılıp kapansa da bir şey söylemiyor.

Bayan Steele'in nutku tutuldu. Bunu sevdim. "Oturabilir miyim?"

Başını sallıyor. Ben yatağına ilişirken, bana inanamayan gözlerle bakmaya devam ediyor.

Havadan sudan konuşmalar uzmanlık alanıma girmese de aramızdaki buzları eritmek için, “Yatak odanın nasıl bir yer olduğunu merak ettim” diyorum. Sanki ilk defa görüyormuş gibi gözlerini odada gezdiriyor. “Burası çok dingin ve huzurlu” diye eklesem de ben şu anda ne dingin ne de huzurluyum. Üzerinde hiç konuşmadan teklifimi neden reddettiğini bilmek istiyorum.

“Nasıl?..” diye fısıldıyor ama sonra susuyor. Fısıltılı tonundan, hâlâ gözlerine inanmadığı belli.

“Hâlâ The Heathman’da kalıyorum.” Bunu biliyor.

Sesi çatlayarak, “Bir şey içmek ister misin?” diye soruyor.

“Hayır, teşekkürler Anastasia.” *İyi.* Kendine geldi. Ama ben konumuza dönmek istiyorum: Beni telaşlandıran e-postasına.

“Demek beni tanıdığını *memnun* oldun?” Cümlede bana en çok dokunan kelimeye vurgu yapıyorum.

Memnun? Gerçekten mi?

Gözlerini kucağındaki ellerine indiriyor. Gerginlikten parmaklarıyla bacağında tempo tutuyor. “Yazarak cevap verirsin diye düşünmüştüm” diyor. Sesi küçücük, tıpkı odası gibi.

“Dudağını kasten mi ısıırıyorsun?” diye soruyorum. Sesim istediğimden daha sert çıkıyor.

Yüzü bembeyaz, “Dudağımı ısırdığının farkında değildim” diye fısıldıyor.

Birbirimize bakıyoruz.

Ve aramızdaki hava neredeyse çatırdıyor.

Siktir.

Bunu hissetmiyor musun Ana? Bu gerilimi. Bu çekimi. Gözbebeklerinin büyümesini izlerken nefesim sıklaşıyor. Yavaşça ve nazıkçe saçına uzanıp, lastiği hafifçe çekerek örgülerinden birini serbest bırakıyorum. Gözlerini gözlerimden ayırmadan, büyülenmiş gibi beni izliyor. Diğer örgüsünü de açıyorum.

“Demek biraz spor yaptın?” Parmaklarım kulağının yumuşak çevresinde geziniyor. Kulakmemesini büyük bir dikkatle tutup parmaklarımın arasında okşuyorum. Kulakları delik ama küpe takmıyor. Orada bir elmas parlarsa nasıl olurdu diye

merak ediyorum. Alçak bir sesle, neden spor yaptığını soruyorum. Nefesi sıklaşıyor.

“Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı” diyor.

“Neyi düşünmek için Anastasia?”

“Seni.”

“Ve beni tanıdığına memnun olduğuna mı karar verdin? Bildiğine. Kutsal kitapta söylendiği gibi.”

Yanakları pembeleşiyor. “Senin kutsal kitapla bir alakan olduğunu sanmıyorum.”

“Çocukken kilisenin pazar okuluna gitmiştim Anastasia. Orada çok şey öğrendim.”

Din kuralları. Suçluluk. Ve o Tanrı beni çoktan terk etti.

Gözleri parlayarak ve kıskırtıcı bir edayla, “İncil’de meme ucu kıskaçlarıyla ilgili bir şey okuduğumu hatırlamıyorum. Belki de sen modern bir çevirisini okudun” diye üzerime geliyor.

Ah, o çokbilmiş ağız.

“Pekâlâ, gelip beni tanımanın, bilmenin ne kadar memnuniyet verici olduğunu sana hatırlatmam gerektiğini düşündüm.” Sesimde ve aramızda bir meydan okuma var. Ağzı şaşkınlıkla açılıyor ama parmaklarımı çenesine kaydırıp o ağzı kapanmaya ikna ediyorum. Gözlerimiz kenetlenmiş haldeyken, “Buna ne dersiniz Bayan Steele?” diye fısıldıyorum.

Birden üzerime atılıyor.

Siktir.

Bana dokunmadan önce kollarını yakalamayı başarıyorum ve onu döndürüp yatağa yatırıyorum. Kollarını başının üzerinden yukarı uzatıyorum. Yüzünü tutup onu sert bir şekilde öpüyorum. Dilim ağzını araştırırken onu yola getiriyor. Aynı hareketle beni öperek karşılık verirken vücudu yukarı kalkıyor.

Ah Ana. Bana ne yapıyorsun?

Daha fazlası için kıvrandığı sırada durup aşağı bakıyorum. B planının zamanı geldi.

“Bana güveniyor musun?” diye soruyorum. Gözkapakları iyice açılıyor.

Başını hevesle sallıyor. Pantolonumun arka cebinden kravatımı, görebileceği bir şekilde çıkarıyorum. Sonra bacaklarımı ayırarak üzerine oturup, uzattığı bileklerini yatak başlığının demir çubuklarına bağlıyorum.

Altımda kımıldanarak düğümü test ediyor ama kravat oldukça sıkı. Kaçamaz. “Bu daha iyi.” Rahatlayarak gülümsüyorum. Şu anda tam onu istediğim yerde. Şimdi sıra soymaya geldi.

Sağ ayağını alıp ayakkabı bağcıklarını çözmeye başlıyorum.

Utançla ayağını çekmeye çalışıp, “Hayır” diye sızlanıyor. Koşudan geldiği için, ayakkabılarını çıkarmamı istemediğini biliyorum. Ter kokusunu dert edeceğimi mi sanıyor?

Tatlım!

“Eğer karşı koyarsan ayaklarını da bağlarım. Ses çıkarırsan Anastasia, ağzını tıkarım. Sessiz ol. Şu anda Katherine muhtemelen bizi dinliyordur.”

Duruyor. İçgüdülerimde haklı olduğumu biliyorum. Ayakları yüzünden telaşlandı. Bu tür şeylerin umurumda olmadığını ne zaman anlayacak?

Hızla ayakkabılarını, çoraplarını ve eşofman altını çıkarıyorum. O şirin, el işi örtüyü kenara çekip onu çarşafın üzerine uzatıyorum. Birazdan buranın altını üstüne getireceğim.

O lanet olası dudağı ısırmayı bırak.

Parmağımı bedensel bir uyarı olarak ağzında gezdiriyorum. Dudaklarını öpecek gibi büzerek beni gülümsetiyor. Güzel, seksi bir yaratık.

Şimdi olmasını istediğim yerde olduğuna göre ben de ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıyorum, pantolon düğmelerimi çözüyorum ve gömleğimden kurtuluyorum. Gözlerini benden ayırmıyor.

“Bence fazlasıyla gördün.” Bir sonraki hamlemi bilmeden, tahmin etmeye çalışmasını istiyorum. Bu bir şehvet ziyafeti olacak. Daha önce gözlerini bağlamamıştım. Bu, eğitiminde bir aşama sayılır. *Tabii evet derse...*

Bir kez daha bacaklarımı açarak üzerine oturup, tişörtü-

nü yukarı doğru sıyrıyorum. Ama çıkarmak yerine gözlerinin üzerinde bırakıyorum: İşe yarar bir gözbağı.

Orada öyle sere serpe ve bağlı halde muhteşem görünüyor. “Hımm, bu iş gittikçe güzelleşiyor. Gidip içecek bir şey getireceğim” diye fısıldayarak onu öpüyorum. Ben yataktan inerken iç çekiyor. Kapısını hafifçe aralık bırakıyorum ve şarap şişesi-ni almak için salona gidiyorum.

Kavanagh, bir şeyler okuduğu kanepede başını kaldırıyor ve kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. *Bana daha önce gömleksiz bir adam görmediğini söyleme Kavanagh, çünkü sana inanmam.* Yüzündeki, bir skandala şahit oluyormuş ifadesini görmezden gelerek, “Kate, bardak, buz ve tirbuşonu nerede bulabilirim?” diye soruyorum.

“Hımm. Mutfakta. Bekle, bulayım. Ana nerede?”

Ah, arkadaşını az da olsa merak ediyor. Güzel.

“Şu anda biraz meşgul ama bir içki istiyor.” *Chardonnay* şişesini alıyorum.

Kavanagh, “Ah anladım” diyor. Peşinden mutfığa gidiyorum, tezgâhta birkaç kadehi işaret ediyor. Bütün bardaklar dışarıda; sanırım taşınmak için paketlenmek üzere. Bana bir tirbuşon veriyor ve buzdolabından bir buz poşeti çıkarıp küpleri ayırıyor.

“Hâlâ toplamamız gereken eşyalar var. Biliyorsun, Elliot taşınmamıza yardım ediyor.” Eleştiren bir ses tonu.

Şarabı açarken ilgisiz bir havayla, “Öyle mi?” diyorum. Buzları kadehlerin içine atıver. Çenemle iki kadehi işaret ediyorum. “*Chardonnay* buzla biraz daha içilebilir olur.”

Ben şarabı kadehlere koyarken, “Bana daha çok kırmızı şarap içen biri gibi gelmiştin” diyor. “Gelip, taşınması için Ana’ya yardım edecek misin?” Gözlerini kocaman açmış, bana meydan okuyor.

Kapat çenesini Grey.

“Hayır. Gelemem.” Cevabı yarım ağızla veriyorum. Bana kendimi suçlu hissettirmeye çalıştığı için kızgınım. Dudakla-

rı sinirden çizgi halini alıyor. Mutfaktan çıkmak üzere arkamı dönerken, onaylamayan bakışlarını yakalıyorum.

Sik git Kavanagh.

Yardım edecek filan değilim. Ana'yla o tarz bir ilişkimiz yok. Ayrıca zamanımı buna harcamam. Ana'nın odasına dönüp kapıyı kapatarak Kavanagh ve kibrini dışarıda bırakıyorum. Yatağında soluk soluğa bekleyen büyüleyici Ana Steele'in görüntüsü beni hemen yatıştırıyor. Şarabı başucu sehпасına yerleştirip kondom paketini pantolonumun cebinden çıkarıyorum ve şarabın yanına bırakıyorum. Sonra pantolonumu ve iç çamaşırimi çıkarıp yere bırakarak, ereksiyonumu özgürlüğüne kavuşturuyorum.

Şaraptan bir yudum alıyorum –hayret, kötü değil– ve gözlerimi Ana'ya indiriyorum. Tek kelime etmedi. Yüzü bana dönük, dudakları beklentiyle aralık. Kadehi alarak, bir kez daha bacaklarımı ayırıp üzerine oturuyorum. “Susadın mı Anastasia?”

“Evet” diye fısıldıyor.

Şaraptan bir yudum alıp eğiliyorum, onu öpüyorum ve ağzına biraz şarap döküyorum. Çabucak içiyor. Boğazının derinliklerinden hafif bir beğeni mırıltısı geliyor.

“Daha?” diye soruyorum.

Gülümseyerek başını sallıyor; ben de onu memnun ediyorum.

“Fazla ileri gitmeyelim; alkol kapasitenin sınırlı olduğunu biliyoruz Anastasia” diye takılıyorum. Dudaklarına kocaman bir sırtış yayılıyor. Eğilip bir yudum da ağzımdan veriyorum; altımda kıpır kıpır hareket ediyor.

Yanına uzanırken, “Memnun musun?” diye soruyorum.

Hareketsiz kalarak ciddileşiyor ama kesik kesik soluklar aldığı ağzı aralık. Şaraptan bir yudum daha alıyorum ama bu kez iki küp buzla beraber. Onu öperken bir buz parçasını dudaklarının arasına yerleştiriyorum. Sonra da boğazından göbeğine doğru hoş kokulu tenini buzlu öpücüklerle geziyorum. Göbek deliğine geldiğimde, diğer buz parçasıyla birlikte biraz da şarap bırakıyorum.

Nefesini tutuyor.

"Şimdi kıpırdamaman gerek. Eğer kıpırdarsan Anastasia, yatağına şarap dökersin." Sesim kısık. Göbeğinin tam üzerini bir kez daha öpüyorum. Kalçası yükseliyor. "Ah, hayır. Şarabı dökerseniz sizi cezalandırırım Bayan Steele."

Karşılık olarak inleyip kravatı çekiştiriyor.

Sabret Ana...

Sutyenini, memelerini destekleyecek şekilde aşağı indiriyorum. Memeleri tam istediğim gibi ortada ve savunmasız. İki-
ni de yavaşça dudaklarımla kışkırtıyorum.

"Peki bundan *memnun* musun?" diye fısıldayarak, meme uçlarından birine hafifçe üflüyorum. Ağzı sessiz bir "Ah"la gevşiyor. Ağzıma bir buz parçası daha alıp, göğüs kafesinde meme ucuna doğru ilerliyorum ve orada birkaç daire çiziyorum. Altımda inliyor. Buzu parmaklarımla arasına alıyorum. Soğuk dudaklarım ve parmaklarımla arasında eriyen buzun kalanıyla iki meme ucuna da işkence etmeye devam ediyorum.

Altımda sızlanıp hızlı hızlı solurken geriliyor ama hareket-siz kalmayı başarıyor. "Eğer şarabı dökersen boşalmana izin vermem."

"Ah. Lütfen. Christian. Efendim. Lütfen" diye yalvarıyor.

Ah, bu sözleri ondan duymak.

Umut var.

Bu bir "hayır" değil.

Parmaklarımı külotuna doğru kaydırırken yumuşak teni-
ni uyarıyorum. Aniden kasıkları yükseliyor ve şarapla birlikte
artık erimiş olan buz göbeğinden dökülüyor. Hemen vücudunu
öperek ve emerek dökülenleri yalıyorum.

"Ah sevgili Anastasia, kıpırdadın. Ben şimdi sana ne yapayım?" Parmaklarımı külotunun içine daldırıp klitorisini okşuyorum.

"Ah!" diye haykırıyor.

"Ah bebeğim" diye fısıldayarak karşılık veriyorum. Islanmış. Hem de çok.

Bak. Bak bakalım bundan da memnun musun?

İşaretparmağımla ortaparmağımı içine sokmamla titriyor.

“Benim için şimdiden hazırsın” diye mırıldanıyorum. Parmaklarımı yavaşça içine sokup çıkarırken uzun, tatlı bir inilti koyuveriyor. Kasıkları parmaklarımı karşılamak için inip kalkmaya başlıyor.

Ah, bunu istiyor.

Hâlâ fısıltıyla, “Sen doymak bilmeyen bir kızsın” diyorum. Başparmağımla klitorisinin etrafında çizdiğim dairelerle ona işkence ederken, onu tahrik ederken kendini benim ritmime uyduruyor.

Altımda birdenbire yükselerek çılgılık atıyor. İfadesini görmek istiyorum. Diğer elimle uzanıp tişörtünü yüzünden çekiyorum. Yumuşak ışıktaki kirpiklerini kırıştırarak gözlerini açıyor.

Boğuk ve istek dolu bir sesle, “Sana dokunmak istiyorum” diyor.

Dudaklarımı dudaklarına dayamış halde soluyarak, “Biliyorum” diyorum ve onu öpüyorum. Bu sırada başparmağım ve diğer iki parmağımla acımasız ritmimi sürdürüyorum. Şarap, istek ve Ana kokuyor. Ve onda daha önce hissetmediğim bir açlıkla beni öpüyor. Onu yerinde tutmak için başını kolumun arasına alıyorum ve onu bir yandan öpüp, bir yandan parmaklarımıyla becermeye devam ediyorum. Bacakları kasıldıkça elimin hızını düşürüyorum.

Yo, hayır bebek. Daha boşalmıyorsun.

Sıcak, tatlı ağzını öpmeye devam ederken bunu üç kez daha yapıyorum. Beşinci seferde parmaklarımı içinde durduruyorum ve kulağına yumuşak bir sesle, “Cezan bu; çok yakınsın ama o kadar da uzaksın. *Memnun* musun?” diye fısıldıyorum.

“Lütfen” diye sızlanıyor.

Tanrım, yalvardığını duymaya bayılıyorum.

“Seni nasıl becereyim Anastasia?”

Parmaklarım tekrar hareket etmeye ve bacakları titremeye başlıyor. Elimi bir kez daha yavaşlatıyorum.

Tekrar, "Lütfen" diye soluyor. Sesi o kadar hafif çıkıyor ki güçlkle duyuyorum.

"Ne istiyorsun Anastasia?"

"Seni... şimdi" diye yalvarıyor.

"Seni böyle mi becereyim, böyle mi, yoksa böyle mi? Sınırsız seçeneğin var" diye mırıldanıyorum. Elimi içinden çekip başucu sehпасındaki kondomu alıyorum ve bacaklarının arasında dizlerimin üzerinde doğruluyorum. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan külotunu çıkarıp yere atıyorum. Gözleri kararmış, vaat ve arzuyla dolu. Kondomu yavaşça takarken açılıyorlar.

Elimle ereksiyonumu kavrayarak, "Bundan *memnun* musun?" diye soruyorum.

"Şakaydı" diye sızlanıyor.

Şaka mı?

Tanrıya. Şükürler. Olsun.

Her şey bitmiş değil.

Aletimi kavrayan elim aşağı, yukarı gidip gelirken, "Şaka mı?" diye soruyorum.

"Evet. Lütfen Christian" diye yalvarıyor.

"Şimdi gülüyor musun?"

"Hayır." Sesi güçlkle duyuluyor ama kafasını hafifçe iki yana sallayışı bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Beni isteyişini izlemek... sırf ona bakarken bile elime patlayabilirim. Onu yakalayıp çeviriyorum ve güzel, çok güzel kalçasını yukarıda tutuyorum. Karşı koymak çok güç. Kalçasının bir yanağına sert bir şaplak atıyorum ve içine dalıyorum.

Ah, siktir. İyice hazır.

Aletimin etrafında kasılıp, çığlık atarak boşalıyor.

Siktir. Bu çok çabuk oldu.

Kalçalarını sıkıca tutup orgazmı boyunca onu iyice beceriyorum. Dişlerim kenetlenmiş, tekrar tekrar gidip gelirken o da yeniden toparlanmaya başlıyor.

Darbelerimi indirmeye devam ederken, *Hadi Ana, bir da-*

ha diyorum. Altımda inleyip sızlanıyor. Sırtı terden parlama-ya başlıyor.

Bacakları titriyor.

Çok yaklaştı.

“Hadi Anastasia, tekrar” diye kükrüyorum ve bir mucizeyle orgazmı sarmallar çizerek vücudundan benimkine akıyor. *Hassiktir*. Ağzımı bile açamadan dalga dalga içine boşalırken buluyorum kendimi.

Yüce Tanrım. Üzerine yığılıyorum. Tükendim.

Ciğerlerime hava doldurmaya çalışırken kulağına, “*Memnun* oldun mu?” diye fısıldıyorum. Yanımda uzanmış hızlı soluklar alıp veriyor. Biraz doğrularak, canı çıkmış kondomu atıyorum. Kalkıp çabucak giyiniyorum. İşimi bitirince, eğilip kravatı çözerek onu serbest bırakıyorum. Sırtüstü dönerek ellerini ve parmaklarını esnetiyor, sutyenini düzeltiyor. Üzerine yorganı çekip dirseğimden destek alarak yanına uzanıyorum.

Yaramaz bir gülümsemeyle, “Çok memnun oldum” diyor.

Yalandan sırtarak, “Yine o kelime” diyorum.

“O kelimeyi sevmiyor musun?”

“Hayır. Hiç de bana göre bir kelime değil.”

“Ah, biliyorum... üzerinde yararlı bir etkisi var gibi görünüyor.”

“Şimdi de yararlı bir etki mi oldu? Egomu daha fazla yaralayabilir misiniz Bayan Steele?”

“Egonda bir sorun olduğunu sanmıyorum.” Kaşları kısa bir an çatılıyor.

“Sence öyle mi?”

Dr. Flynn’ın bu konuda söyleyecek çok şeyi olurdu.

Tatlı ve yumuşak bir sesle, “Neden sana dokunulmasını istemiyorsun?” diye soruyor.

“İstemiyorum işte.” Aklını sorgunun bu kısmından çekmek için alnını öpüyorum. “Demek o e-posta espri anlayışının bir ürünüydü?”

Mahcup bir bakış atıp, özür diler gibi omuz silkiyor.

“Pekâlâ. Öyleyse teklifimi hâlâ düşünüyorsun?”

“Ahlaksız teklifini mi?.. Evet, düşünüyorum.”

Oh, neyse ki.

Anlaşmamız hâlâ masada. Hissettiğim rahatlama o kadar belirgin ki neredeyse elle tutulur bir şey.

“Yine de bazı sorularım var” diye ekliyor.

“Olmasaydı hayal kırıklığına uğrardım.”

“Sana yazmak üzereydim ama sen kestin diyebiliriz.”

“*Coitus interruptus*.”*

“Gördün mü? İçinde bir yerlerde bir espri anlayışı olduğunu biliyordum.”

Gözlerindeki ışık sevinçle dans ediyor.

“Sadece bazı şeyler komiktir Anastasia. Hayır dediğini düşünmüştüm – üzerinde bile konuşmadan.”

“Henüz bilmiyorum. Karar vermedim. Bana tasma takacak mısın?”

Sorusu beni şaşırtıyor. “Araştırmamı yapmışsın. Bilmiyorum Anastasia. Daha önce kimseye tasma takmadım.”

“Sana tasma takan oldu mu?”

“Evet.”

“Bayan Robinson mı?”

“Bayan Robinson?” Bir kahkaha atıyorum. *Mezun*’daki ** Anne Bancroft. Ona bunu söylediğini söyleyeceğim. Bayılacak.”

“Hâlâ düzenli görüşüyor musunuz?” Sesi şaşkınlık ve içermeyele yükseliyor.

“Evet.” Neden bunu sorun ediyor ki?

“Anlıyorum.” Şimdi de kapris yapıyor. Kızdı mı? Neden? Anlamıyorum. “Senin için alternatif yaşam tarzını konuşabileceğin biri var ama bana izin verilmiyor.” Ters bir havayla konuşuyor ama bir kez daha hatamı suratıma vuruyor.

* Geri çekme. Boşalmadan önce penisin geri çekilerek ilişkinin kesintiye uğraması. (ç.n.)

** Orijinal adı *The Graduate* olan 1967 ABD yapımı film, üniversiteden yeni mezun Benjamin’in, kendisinden yaşça büyük olan Bayan Robinson’la cinselliği ve aşkı keşfetmesini konu alır. Filmde Bayan Robinson karakterini Anne Bancroft oynamıştı. (ç.n.)

"Bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim galiba. Bayan Robinson o yaşam tarzının bir parçası. Sana söylemiştim, artık iki iyi arkadaşız. İstersen seni eski itaatkârlarımdan biriyle de tanıştırebilirim. Onlarla konuşabilirsin."

"Şaka yaptığını mı sanıyorsun?"

Ciddiyetimi desteklemek için başımı sallayarak, "Hayır Anastasia" diyorum. Bu kadar sert çıkmasına şaşıyorum. Yeni efendisinin ne yaptığını bildiğinden emin olmak için bir itaatkârın eski kölelerle konuşması son derece normaldir.

"Hayır – bunu kendim hallederim, teşekkürler" diye inat ediyor. Yatak örtüsünü tutup çenesine kadar çekiyor.

Ne yani? Bozuldu mu?

"Anastasia, ben... Seni kızdırmak istemedim."

"Kızmadım. Dehşete düştüm."

"Dehşet mi?"

"Eski kız arkadaşların, itaatkârların, kölelerin ya da her nasıl çağırıyorsan onlar hakkında konuşmak istemiyorum."

Ah.

"Anastasia Steele, kıskanıyor musun?" Sesim afallamış gibi çıkıyor... çünkü afalladım. Suratı kıpkırmızı oluyor. Demek sorunun kökeni buymuş. Ne demeye kıskançlık yapıyor ki?

Tatlım, senden önce de bir hayatım vardı.

Oldukça aktif bir hayat.

Öfkeyle, "Kahyor musun?" diye parlıyor.

Ne? Elbette hayır. "Yarın sabah kahvaltıda, The Heathman'da toplantım var. Ayrıca sana söyledim; kız arkadaşlarla, itaatkârlarla, kölelerle, kimseyle birlikte uyumam. Cuma ve cumartesi istisnaydı. Bir daha olmayacak."

Yine o inatçı ifadesiyle dudaklarını birbirine bastırıyor. "Pekâlâ, ben yoruldum" diyor.

Hassiktir.

"Beni kovuyor musun?"

Olayların böyle gelişmesini beklemiyordum.

"Evet."

Lanet olsun, ne?

Yine Bayan Steele tarafından savunmasız bırakıldım. “Eh, bir ilk daha” diye mırıldanıyorum.

Kovuldum. İnanamıyorum.

Kalışımı uzatmak için bahane yaratır gibi, “Yani şu anda konuşmak istediğin hiçbir şey yok mu? Sözleşmeyle ilgili?” diye soruyorum.

“Hayır” diye homurdanıyor. Alınganlığı çok sinir bozucu. Tamamen benim olduğunda buna izin vermeyeceğim.

“Sana şimdi temiz bir dayak atmak isterdim. Kendini çok daha iyi hissederdin; ben de öyle” diyorum.

“Böyle şeyler söyleyemezsin. Henüz bir şey imzalamadım.” Gözleri başkaldırır gibi kocaman açılıyor.

Ah bebek. Söyleyebilirim. Sadece yapamam. Sen bana izin verene kadar. “İnsan hayal kurabilir Anastasia. Çarşamba o zaman ha?” Bunu hâlâ istiyorum. Ama neden bilmiyorum; çok zor bir kadın. Ona küçük bir öpücük veriyorum.

“Çarşamba” diye onaylıyor ve bir kez daha rahathıyorum.

Sesi yumuşayarak, “Seni geçireyim” diyor. “Bir dakika bekle.” Beni yataktan itip tişörtünü üzerine geçiriyor. Eliyle işaret ederek, “Eşofman altımı verir misin?” diye buyuruyor.

Vay canına. Bayan Steele küçük bir otoriter olabiliyormuş.

Dokundurmayı anlamayacağını düşünerek, “Tabii Efendim” diye takılıyorum. Ama gözlerini kısarak bana bakıyor. Onunla dalga geçtiğimi anlıyor ama bir şey söylemeden eşofman altını giyiyor. Az sonra sokağa atılacak olmanın şaşkınlığıyla, arkasından salonu geçip kapıya doğru onu takip ediyorum.

Bu en son ne zaman başıma gelmişti?

Hiçbir zaman.

Kapıyı açıyor ama gözleri ellerinde.

Burada neler oluyor?

Başparmağımı altdudağında gezdirerek, “İyi misin?” diye soruyorum. Belki gitmemi istemiyordur – ya da belki gitmem için sabırsızlanıyordur?

“Evet” diyor. Sesi yumuşak ve sakin. Ona pek inanmıyorum.

“Çarşamba” diye hatırlatıyorum. Onu o zaman göreceğim. Eğilip onu öpüyorum; gözlerini kapıyor. Gitmek istemiyorum. Bu anlaşılmaz halinde aklım kalacak. Başını tutarak daha da hareketle öpüşüme, ağzını teslim ederek karşılık veriyor.

Ah bebek, benden vazgeçme. Bir şans ver.

Beni öperken kollarımı tutuyor ama durmak istemiyorum. Aklımı başımdan alıyor ve karanlık, önümdeki bu genç kadın karşısında sessizleşip dinginleşiyor. İsteksizce çekilip, başımı başına yaslıyorum.

O da benim gibi soluk soluğa. “Anastasia, bana ne yapıyorsun?”

“Aynısını ben de sana sorabilirim” diye fısıldıyor.

Gitmem gerektiğini biliyorum. Beni girdabına çekiyor ama neden, bilmiyorum. Alnından öpüp R8’e doğru yürüyorum. Kapıda durup beni izliyor. İçeri girmedi. Arabaya binerken hâlâ izlediğine sevinerek gülümsüyorum.

Arkama baktığımda, gitmiş.

Kahretsin. Nasıl yani? El sallamak yok mu?

Arabayı çalıştırıp, aramızda geçenleri gözden geçirerek Portland’a doğru yola çıkıyorum.

Bana e-posta gönderdi.

Evine gittim.

Seks yaptık.

Ben daha gitmeye hazır değilken beni kapı dışarı etti.

İlk defa –eh, belki ilk değil ama– seks için kullanıldığımı hissediyorum. Bu bana, Elena’yla olduğum zamanları hatırlatan rahatsız edici bir duygu.

Lanet olsun! Bayan Steele benden rol alıyor ve bunun farkında bile değil. Ben de ne salağım ki ona izin veriyorum.

Bu işi düzeltmeliyim. Bu zorlamadan ikna yöntemi başımı ağrıtmaya başladı.

Ama onu istiyorum. İmzasına ihtiyacım var.

Sadece kovalamanın heyecanı mı? Beni baştan çıkaran bu

mu? Yoksa o mu?

Siktir, bilmiyorum. Ama çarşamba günü daha fazlasını öğrenmeyi umuyorum. Ayrıca iyi tarafından bakarsak, çok *memnuniyet* verici bir akşamdı. Dikiz aynasına sırtıyorum ve otelelin otoparkına giriyorum.

Odama döndüğümde bilgisayarın karşısına geçiyorum.

Ne istediğine, nerede olmak istediğine odaklan. Flynn o çözüm odaklı zırvalarında bunlarla başımın etini yemiyor muydu?

Kimden: Christian Grey

Konu: Bu Akşam

Tarih: 23 Mayıs 2011, 23:16

Kime: Anastasia Steele

Bayan Steele,

Sözleşmeyle ilgili sorularınızı sabırsızlıkla bekliyorum.

O zamana kadar, iyi uykular bebek.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Eğlenceli bir gece için daha teşekkürler... diye eklemek istiyorum ama fazla abartılı geliyor. Ana muhtemelen uyuyor olacağı için bilgisayarımı kenara itip elime Detroit raporunu alıyorum ve okumaya devam ediyorum.

24 Mayıs 2011, Salı

Elektronik fabrikasını Detroit'te kurma düşüncesi morali mi bozuyor. Detroit'ten nefret ediyorum; benim için kötü anılardan başka bir şey ifade etmiyor. Unutmak için elimden gelen her şeyi yaptığım anılar. Genellikle geceleri aklıma gelip kim olduğumu ve nereden geldiğimi hatırlatıyorlar.

Ama Michigan'da çok iyi vergi teşvikleri var. Bu raporda sunulanları göz ardı etmem zor. Kâğıtları yemek masasına atıp Sancerre şarabımdan bir yudum alıyorum. *Lanet olsun.* Şarap ısınmış. Geç olmuş. Uyumam gerek. Ayağa kalkıp girerirken bilgisayarımdan uyarı sesi geliyor. Bir e-posta geldi. Ros'tan olabilir diye hemen bir göz atıyorum.

Ana'dan. Neden hâlâ ayakta?

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Sorular

Tarih: 24 Mayıs 2011, 00:02

Kime: Christian Grey

Sevgili Bay Grey,

Sorularımın listesi aşağıda. Çarşamba günü, üzerinde daha etraflıca konuşmayı sabırsızlıkla bekliyorum.

Rakamlar, maddelere işaret ediyor.

Maddelere mi işaret ediyor? Bayan Steele titizlikle çalışmış. Karşılaştırma yapmak için bilgisayarın ekranında sözleşmenin bir kopyasını açıyorum.

SÖZLEŞME

... 2011 tarihinde hazırlanmıştır. ("Başlangıç Tarihi")

TARAFLAR

BAY CHRISTIAN GREY, 301 Escala, Seattle. WA 98889 ("Hâkim")

BAYAN ANASTASIA STEELE, 1114 SW Green Sokağı, Apartman No: 7,
Haven Heights, Vancouver, WA, 98888 ("İtaatkâr")

TARAFLAR KABUL ETMEKTEDİR Kİ

- 1- Aşağıdaki maddeler, Hâkim ve İtaatkâr arasındaki bağlayıcı sözleşmenin şartlarıdır.

TEMEL ŞARTLAR

- 2- Bu sözleşmenin temel amacı İtaatkâr'ın cinselliğini ve sınırlarını, ihtiyaçlarına, sınırlarına ve sağlığına saygı çerçevesinde güvenle keşfetmesini sağlamaktır.
- 3- Hâkim ve İtaatkâr, bu sözleşme maddeleri uyarınca gerçekleşecek bütün olayların karşılıklı mutabakata dayalı ve gizli olacağını ve bu sözleşmeyle sabitlenen fikir birliğine varılmış sınırlara ve güvenlik prosedürlerine tabi olacağını kabul ederler. Ek sınırlar ve güvenlik prosedürleri üzerinde yazılı olarak anlaşılabilir.
- 4- Hâkim ve İtaatkâr HIV, herpes ve hepatit dahil olmak ve bunlarla sınırlı olmamak üzere, cinsel, ciddi, bulaşıcı ya da hayatı tehdit eden hastalıklardan mustarip olmadıklarını garanti ederler. Bu sözleşmenin süresi ya da uzatılmış süre boyunca (aşağıda belirtildiği gibi) taraflardan birine bu tür herhangi bir hastalığın teşhisinin konması ya da farkına varılması durumunda, söz konusu taraf diğerini derhal ve taraflar arasında herhangi bir fiziksel temas öncesinde bilgilendireceğini kabul eder.
- 5- Yukarıdaki garanti, anlaşma ve sorumluluklara (ve yukarıdaki 3. Madde altında kabul edilen her tür ek sınır ve güvenlik prosedürüne) bağlılık, bu

sözleşme için esastır. Her tür ihlal sözleşmeyi derhal geçersiz kılacaktır ve taraflar her tür ihlalin sonuçlarından birbirlerine karşı tam sorumlu olmayı kabul ederler.

- 6- Bu sözleşmedeki bütün maddeler yukarıdaki 2-5 arası maddelerle sabitlenen temel amaç ve şartlar ışığında okunmalı ve yorumlanmalıdır.

ROLLER

- 7- Hâkim, İtaatkâr'ın sağlığından, eğitiminden, rehberliğinden ve disiplininden sorumludur. Bu eğitimin yapısına, rehberliğine ve disiplinine, gerçekleştirileceği zaman ve yere, bu sözleşmede sabitlenen ve yukarıdaki 3. Madde altında ek olarak kabul edilen anlaşılmış şartlar, sınırlamalar ve güvenlik prosedürleri dahilinde Hâkim karar verir.
- 8- Hâkim'in bu sözleşmeyle belirlenmiş ya da yukarıdaki 3. Madde'ye ek olarak kabul edilmiş şartları, sınırlamaları ve güvenlik prosedürlerini yerine getirmemesi durumunda, İtaatkâr sözleşmeyi bir an önce sonlandırmaya ve Hâkim'in hizmetinden ihbarsız olarak çıkmaya yetkilidir.
- 9- Bu hükme ve yukarıdaki 2-5 maddelerine tabi olarak, İtaatkâr Hâkim'e her konuda hizmet ve itaat etmek durumundadır. Bu sözleşmeyle belirlenmiş ya da yukarıdaki 3. Madde'ye ek olarak kabul edilmiş şartlar, sınırlamalar ve güvenlik prosedürlerine tabi olarak İtaatkâr, Hâkim'e sorgusuz ve tereddütsüz, talep ettiği her tür zevki sunmalı ve eğitimini, rehberliğini ve disiplinini hangi şekilde olursa olsun kabul etmelidir.

BAŞLANGIÇ VE SÜRE

- 10- Hâkim ve İtaatkâr bu sözleşmeye Başlangıç Tarihi'nde, koşullarının tamamen farkında olarak imza atarlar ve şartlarına istisnasız uyma sorumluluğunu yüklenirler.
- 11- Bu sözleşme Başlangıç Tarihi'nden itibaren üç takvim ayı boyunca ("Süre") geçerli olacaktır. Süre bitiminde taraflar bu sözleşme ve bu sözleşmenin altında yapılan düzenlemelerin tatmin edici olup olmadığı ve her iki tarafın ihtiyaçlarının karşılanıp karşılanmadığı hususunda görüşeceklerdir. Her iki taraf da hükümleri veya hükümlerin altında yapılan düzenlemeleri yeniden düzenlemeye açık olan bu sözleşmenin uzatılması-

nı talep edebilir. Böyle bir uzatmada anlaşılınması durumunda, sözleşme sonlanır ve taraflar hayatlarına ayrı devam etmekte özgürdür.

MÜSAİTLİK

- 12 – İtaatkâr, Süre boyunca her hafta cuma akşamından pazar öğleden sonraya kadar, Hâkim tarafından belirlenecek zamanlarda ("Tahsis Edilmiş Zamanlar") Hâkim için müsait olacaktır. Daha fazla Tahsis Edilmiş Zaman olup olmayacağı, o duruma mahsus ve karşılıklı olarak belirlenecektir.
- 13 - Hâkim, İtaatkâr'ı hizmetinden her an ve her sebeple kovma hakkını saklı tutar. İtaatkâr, salıverilmesini her an talep edebilir ve bu tür bir talep sadece İtaatkâr'ın yukarıda belirtilen 2-5 arası ve 8. maddelerdeki haklarına tabi olarak Hâkim'in takdirine sunulabilir.

YER

- 14 – İtaatkâr, Tahsis Edilmiş Zamanlar ve üzerinde anlaşılmiş ek zamanlar dahilinde Hâkim tarafından belirlenecek yerlerde hazır olacaktır. Hâkim, İtaatkâr'ın bu amaçla yaptığı her tür masrafın karşılanmasını sağlayacaktır.

HİZMET HÜKÜMLERİ

- 15 - Aşağıda belirtilen hizmet hükümleri tartışılıp kabul edilmiştir ve Süre boyunca, her iki tarafça bu hükümlere sadık kalınacaktır. Taraflar bu sözleşmenin şartlarının ya da hizmet hükümlerinin kapsamadığı belirli durumların oluşabileceğini ve belirli konuların tekrar görüşülebileceğini kabul ederler. Böyle durumlarda, değişiklik olarak yeni maddeler önerilebilir. Her tür yeni madde ya da değişiklik her iki tarafça kabul edilmeli, belgelenmeli, imzalanmalı ve yukarıdaki 2. ve 5. maddeler altında belirlenen temel şartlara tabi olmalıdır.

HÂKİM

- 15.1- Hâkim, İtaatkâr'ın sağlık ve güvenliğini her zaman önceliği kabul etmelidir. Hâkim hiçbir zaman İtaatkâr'ın Ek 2'de detaylandırılan ya da taraflardan birinin güvensiz addettiği bir eyleme katılmasını talep veya rica ede-

mez, izin veremez veya buyuramaz. Hâkim, İtaatkâr'ın hayatında ciddi bir hasara veya riske neden olacak hiçbir eyleme girişmeyecek, girişilmesine izin vermeyecektir. 15. Madde'nin geri kalan ek maddeleri bu hükme ve yukarıdaki 2-5 arası maddelerde kabul edilen temel konulara göre okunmalıdır.

15.2 - Hâkim, İtaatkâr'ı Süre boyunca sahiplenmek, kontrol etmek, yönetmek ve disipline etmek üzere kendisinin olarak niteler. Hâkim, Tahsis Edilen Zamanlarda veya herhangi bir ek zamanda İtaatkâr'ın bedenini cinsel olarak veya sair şekillerde uygun gördüğü biçimde kullanabilir.

15.3- Hâkim, İtaatkâr'a, kendisine gerektiği gibi hizmet edebilmesi için gerekli her tür eğitim ve rehberliği sağlayacaktır.

15.4- Hâkim, İtaatkâr'a, kendisine hizmetinde görevlerini yerine getirebileceği, istikrarlı ve güvenli bir ortam sağlayacaktır.

15.5- Hâkim, İtaatkâr'ı, kendisine itaat rolünü tam olarak yerine getirebilmesi ve kabul edilemez davranışların men edilmesi için gerekli şekilde disipline edebilir. Hâkim, disiplin amacıyla, kendi kişisel zevki ya da belirtmek zorunda olmadığı başka herhangi bir nedenden İtaatkâr'ı kamçılatabilir, kırbaçlayabilir, tokatlayabilir veya bedenlen uygun gördüğü şekilde cezalandırabilir.

15.6- Eğitim ve disiplinin idaresi sırasında Hâkim, İtaatkâr'ın vücudunda hiçbir kalıcı iz bırakılmadığından ya da tıbbi bakımı gerektirecek hiçbir yaralanmanın yaşanmadığından emin olmalıdır.

15.7- Eğitim ve disiplinin idaresi sırasında Hâkim, disiplinin ya da disiplin amacıyla kullanılan gereçlerin güvenli olduğundan, ciddi zarar verecek şekilde kullanılmadığından ve bu sözleşmeyle tanımlanmış ve detaylanmış sınırları aştığından emin olmalıdır.

15.8- Hastalık ya da yaralanma durumunda Hâkim, kendisi tarafından gerekli görüldüğü durumlarda İtaatkâr'la ilgilenmeli, sağlığını ve güvenliğini sağlamalı ve tıbbi bakımı teşvik etmeli veya gerekli durumlarda emretmelidir.

15.9 - Hâkim, kendi sağlığını korumalı ve risksiz bir ortam sağlamak için gerekli durumlarda tıbbi bakım almalıdır.

15.10- Hâkim, İtaatkâr'ı başka bir Hâkim'e ödünç veremez.

15.11- Hâkim, Tahsis Edilmiş Zamanlarda veya herhangi bir nedenden eklenen

zamanda veya uzatma süresinde İtaatkâr'ı, sağlık ve güvenliğini göz önünde bulundurarak kısıtlayabilir, kelepçelebilir veya bağlayabilir.

15.12- Hâkim, eğitim ve disiplin amacıyla kullanılan bütün gereçlerin her zaman temiz, hijyenik ve güvenli durumda tutulmasını sağlayacaktır.

İTAATKÂR

15.13- İtaatkâr, Hâkim'i, genel olarak Süre boyunca ve özellikle Tahsis Edilmiş Zamanlar veya kabul edilmiş ek zamanlarda, istediği şekilde muamele edeceği malı olduğu anlayışıyla efendisi olarak kabul eder.

15.14- İtaatkâr bu anlaşmanın Ek 1'inde belirtilmiş kurallara ("Kurallar") uya-
caktır.

15.15- İtaatkâr, Hâkim'e, onun uygun gördüğü her şekilde itaat edecek ve her zaman, becerileri el verdiğince, Hâkim'e zevk vermek üzere hareket edecektir.

15.16- İtaatkâr, sağlığını korumak için gerekli her durumda, her tür tıbbi bakımı talep etmeli ve almalı, Hâkim'i oluşabilecek sağlık sorunları konusunda her zaman bilgilendirmelidir.

15.17- İtaatkâr, oral doğum kontrolü uygulayacak ve hamileliği engellemek için reçete edildiği şekilde ve zamanlarda aldığından emin olacaktır.

15.18- İtaatkâr, Hâkim'in gerekli gördüğü disiplin eylemini sorgusuz kabul edecek ve Hâkim karşısında statü ve rolünü her zaman hatırlayacaktır.

15.19- İtaatkâr, Hâkim'in izni olmadan kendine dokunmayacak veya cinsel anlamda zevk vermeyecektir.

15.20- İtaatkâr, Hâkim tarafından talep edilen her tür cinsel eyleme uyacak, bunu hiç tereddütsüz ve tartışmasız yapacaktır.

15.21- İtaatkâr, Hâkim'in uygulamaya karar verdiği her tür kırbaqlama, kamçılama, tokatlama, dayak, şaplak ya da diğer disiplinleri tereddütsüz, sorgulamadan veya yakınmadan kabul edecektir.

15.22- İtaatkâr, Hâkim tarafından özellikle talimat verilmediği sürece, doğrudan Hâkim'in gözlerine bakmayacaktır. Bakışlarını yerde tutacak ve Hâkim'in huzurunda sessiz ve saygılı bir tutum sergileyecektir.

15.23- İtaatkâr, Hâkim'e karşı her zaman saygıyla davranacak ve ona sadece Efendim, Bay Grey veya Hâkim'in yönlendireceği benzer bir unvanla hitap edecektir.

15.24- İtaatkâr, izni olmadan Hâkim'e dokunmayacaktır.

EYLEMLER

- 16- İtaatkâr, taraflardan birinin güvensiz kabul ettiği eylem ya da cinsel eylemlere veya Ek 2'de detaylandırılan eylemlere katılmayacaktır.
- 17- Hâkim ve İtaatkâr, Ek 3'te belirlenen eylemler üzerinde tartışmış ve Ek 3'te bu eylemler konusundaki anlaşmalarını yazılı olarak kayıt altına almışlardır.

GÜVENLİK KELİMELERİ

- 18- Hâkim ve İtaatkâr, Hâkim'in İtaatkâr'dan, talebin yapıldığı sırada fiziksel, zihinsel, duygusal, ruhsal ve benzeri zarar oluşmadan karşılanamayacak taleplerde bulunabileceğinin farkındadırlar. Bu tür durumlarda İtaatkâr bir güvenlik kelimesi ("Güvenlik Kelimesi [Kelimeleri]") kullanabilir. Taleplerin ciddiyetine bağlı olarak iki Güvenlik Kelimesi'ne başvurulacaktır.
- 19- "Sarı" Güvenlik Kelimesi, Hâkim'in dikkatini İtaatkâr'ın dayanıklılık sınırına yaklaştığına çekmek üzere kullanılacaktır.
- 20- "Kırmızı" Güvenlik Kelimesi, Hâkim'in dikkatini İtaatkâr'ın daha fazla talebi kaldıramayacağına çekmek üzere kullanılacaktır. Kelime söylendiğinde Hâkim'in eylemi hızla tamamen son bulacaktır.

SONUÇ

- 21- Aşağıda imzası bulunan bizler bu sözleşmenin hükümlerini tam olarak okuduk ve anladık. Bu sözleşmenin şartlarını özgür irademizle kabul eder, aşağıda yer alan imzalarımızla onaylarız.

Hâkim: Christian Grey

Tarih

İtaatkâr: Anastasia Steele

Tarih

EK 1 KURALLAR

İtaat: İtaatkâr, Hâkim'in vereceği her tür talimata derhal, tereddüt veya çekin-
ce olmadan ve süratle itaat edecektir. İtaatkâr, kesin sınırlarla ana hatları
belirtilmiş eylemler istisna olmak üzere (Ek 2), Hâkim tarafından uygun
veya zevk verici kabul edilen her tür cinsel faaliyeti kabul edecektir. Bunu
hevesle ve tereddütsüz yapacaktır.

Uyku: İtaatkâr, Hâkim'le birlikte olmadığı zamanlarda en az yedi saatlik bir uy-
ku uyumayı garanti eder.

Yemek: İtaatkâr, genel sağlığını korumak için önceden belirlenmiş yiyecek lis-
tesinden (Ek 4) düzenli olarak beslenecektir. İtaatkâr, meyve istisnası dı-
şında, yemek aralarında atıştırmayacaktır.

Kıyafetler: İtaatkâr, Süre boyunca sadece Hâkim'in onayladığı kıyafetleri giyecek-
tir. Hâkim, İtaatkâr'a kullanmak üzere bir giysi bütçesi tahsis edecektir.
Hâkim, İtaatkâr'ın kıyafet alışverişine talep üzerine eşlik eder. Hâkim'in talep
etmesi durumunda İtaatkâr, Süre dahilinde, Hâkim'in huzurunda veya uygun
göreceği zamanlarda, Hâkim'in talep edeceği her tür süs eşyasını takmakla
mükelleftir.

Spor: Hâkim, İtaatkâr, ve özel antrenör tarafından karşılıklı belirlenecek zaman-
larda, haftada dört kez bir saat olmak üzere İtaatkâr'a özel antrenör hizmeti
sağlayacaktır. Özel antrenör, İtaatkâr'ın gelişimi konusunda Hâkim'e rapor
verecektir.

Kişisel Hijyen/Güzellik: İtaatkâr her zaman temiz, tıraşlı ve/veya ağdalı olmaya
özen gösterecektir. İtaatkâr, Hâkim'in seçtiği bir güzellik salonunu Hâkim'in
karar verdiği zamanlarda ziyaret edecek ve Hâkim'in uygun gördüğü her
tür bakımı yaptıracaktır.

Kişisel Güvenlik: İtaatkâr aşırı alkol almayacak, sigara içmeyecek, keyif verici madde almayacak veya kendisini gereksiz herhangi bir tehlikeye atmaya-caktır.

Kişisel Özellikler: İtaatkâr, Hâkim dışında kimseyle cinsel ilişkiye girmeyecektir. İtaatkâr, her zaman saygılı ve mütevazı bir tutum içinde olacaktır. Davranışının Hâkim üzerinde doğrudan bir yansıması olacağının farkında olmalıdır. Hâkim'in huzurunda olmadığı hallerdeki her tür yanlış eylem, hatalı davranış ve kötü halden sorumlu tutulacaktır. Yukarıdaki maddelerin herhangi birinin ihlali derhal cezalandırılacak, cezanın içeriği Hâkim tarafından belirlenecektir.

EK 2 KESİN SINIRLAR

Ateş içeren eylemler.

İdrar yapma, dışkılama veya bu eylemlerin sonuçlarını içeren hareketler.

İğne, bıçak, delme veya kan içeren eylemler.

Jinekolojik tıbbi aletleri içeren eylemler.

Çocuk veya hayvan içeren eylemler.

Ciltte kalıcı iz bırakacak eylemler.

Nefes kontrolünü içeren eylemler.

Bedene doğrudan temas eden elektrik akımı (dalgalı ya da direkt), ateş veya alev içeren eylemler kesinlikle olmayacaktır.

EK 3 ESNEK SINIRLAR

Taraflar arasında tartışılmak ve üzerinde anlaşılacak suretiyle:

İtaatkâr aşağıdakilere rıza gösteriyor mu?

• Mastürbasyon	• Vajinal ilişki
• Kadına oral seks	• Vajinaya yumruk sokma
• Erkeğe oral seks	• Anal ilişki
• Meni yutma	• Anal olarak yumruk sokma

İtaatkâr aşağıdakilerin kullanımına rıza gösteriyor mu?

- Vibratör
- Anal tıkaç
- Dildolar
- Diğer vajinal/anal oyuncaklar

İtaatkâr aşağıdakilere rıza gösteriyor mu?

- İple bağlanma
- Deri kelepçelerle bağlanma
- Kelepçeyle/prangayla bağlanma
- Bantla bağlanma
- Diğer malzemelerle bağlanma

İtaatkâr aşağıdaki şekillerde kısıtlanmaya rıza göstermekte midir?

- Eller önde bağlı
- Ayak bilekleri bağlı
- Dirsekler bağlı
- Bilekler arkada bağlı
- Dizler bağlı
- El bilekleri ayak bileklerine bağlı
- Sabit nesnelere (mobilya vs.) bağlanma
- Ayırıcı çubuğa bağlanma
- Askıya bağlanma

İtaatkâr gözlerinin bağlanmasına rıza gösteriyor mu?

İtaatkâr ağzının bağlanmasına rıza gösteriyor mu?

İtaatkâr ne kadar acı tecrübe etmeye istekli?

1 şiddetle istemek, 5 şiddetle kaçınmak: 1-2-3-4-5

İtaatkâr aşağıdaki acı, ceza, disiplin biçimlerini kabul etmeye razı mı?

- Şaplak
- Kırbaçlama
- Isırma
- Genital kısıkaç
- Sıcak balmumu
- Dayak
- Sopayla vurma
- Meme ucu kısıkaçları
- Buz
- Diğer acı türleri ve metotları

Gelelim onun notlarına.

- 2- Bunun neden sadece BENİM yararına olduğunu anlamadım – yani benim cinselliğimi ve sınırlarımı keşfedecek olmam. Bunu yapmak için on sayfalık bir sözleşmeye ihtiyacım olmadığından emimim! Bu kesinlikle SENİN yararına.

Haklı bir noktaya temas ettiniz Bayan Steele!

- 4- Farkında olduğun üzere benim tek cinsel partnerim sensin. Uyuşturucu kullanmıyorum ve hiç kan nakli yaptırmadım. Muhtemelen tehlikesizim. Ya sen?

Başka bir haklı nokta! Ve ilk kez bir partnerin cinsel geçmişini düşünmek zorunda kalmadığımı fark ediyorum. Eh, bir bakireyi becermenin avantajlarından biri de bu.

- 8- Üzerinde anlaşılmış sınırlara uymadığını düşünürsem fesih edebilirim. Tamam – bunu sevdim.

Umarım iş oraya gelmez ama gelirse de benim için ilk olmaz.

- 9- Her konuda sana itaat etmek? Cezalannı tereddütsüz kabul etmek? Bunu konuşmamız gerek.

- 11- Deneme süresi bir ay. Üç ay değil.

Sadece bir ay mı? Yetmez ki. Bir ayda ne kadar ilerleyebiliriz?

- 12- Her hafta sonumu bağlayamam. Benim bir hayatım var ya da olacak. Belki dört hafta sonundan üçü?

Başka erkeklerle sosyalleşmeye fırsatı mı olsun? Ne kaçırdığını anlar. Bundan emin değilim.

- 15.2- Bedenimi cinsel olarak veya sair şekillerde uygun gördüğün biçimde kullanman – lütfen “veya sair şekilleri” açıkla.

- 15.5- Bütün bir disiplin maddesi. Kamçılanmak, kırbaçlanmak veya herhangi bir bedensel ceza istediğimden emin değilim. Bu kesin, 2. ve 5. maddelerin ihlali anlamına geliyor. Ayrıca “başka her-

hangi bir nedenden". Bu çok acımasız – bana sadist olmadığını söylemiştin.

Kahretsin! Okumaya devam Grey.

15.10- Sanki beni başkasına ödünç vermek gerçekten bir seçenek olacaktı. Ama burada yazıyla yer almasına memnun oldum.

15.14- Kurallar. Bunlar hakkında sonra konuşmamız gerek.

15.19- İznin olmadan kendime dokunmam. Bunun ne zararı var? Zaten yapmadığımı biliyorsun.

15.21- Disiplin. Yukarıdaki 15.5. maddeye bak lütfen.

15.22- Gözlerine bakamıyorum. Neden?

15.24- Neden sana dokunamıyorum?

Kurallar:

Uyku – Altı saati kabul edebilirim.

Yemek – Önceden hazırlanmış bir listeden yemek yiyemem. Ya liste gider ya ben – anlaşılmayı bozar.

Pekâlâ, bu gerçekten sorun olacak!

Kıyafetler – Senin kıyafetlerini sadece seninleyken giydiğim sürece... tamam.

Spor – Üç saatte anlaşılmıştık; burada hâlâ dört yazıyor.

Esnek Sınırlar:

Bunların hepsinin üzerinden geçebilir miyiz? Hiçbir türden yumruk olmaz. Askı nedir? Genital kısıkaç – şaka yapıyor olmalısın. Çarşamba gününün programıyla ilgili haber verebilir misin? O gün akşam beşe kadar çalışıyorum.

İyi geceler.

Ana

Cevabı içimi rahatlatıyor. Bayan Steele bunun üzerinde düşünmüş, hem de bu sözleşmeyi gösterdiğim herkesten daha çok. Gerçekten ilgileniyor. Ciddiye alıyor gibi görünüyor. Çarşamba günü konuşacak çok şeyimiz olacak. Bu akşam evinden ayrılırken hissettiğim belirsizlik ortadan kalkıyor. İlişkimiz için umut var ama önce uyuması gerek.

Kimden: Christian Grey

Konu: Sorular

Tarih: 24 Mayıs 2011, 00:07

Kime: Anastasia Steele

Bayan Steele,
Bu uzun bir liste. Neden hâlâ uyumadınız?
Christian Grey
CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Birkaç dakika sonra cevabı gelen kutuma düşüyor.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Sabahlamak

Tarih: 24 Mayıs 2011, 00:10

Kime: Christian Grey

Bayım,
Hatırlarsanız buradan geçen bir kontrol manyağı tarafından beklemediğim bir anda yatağa atılmadan önce bu liste üzerinde çalışıyordum.
İyi geceler.
Ana

Cevabı beni yüksek sesle güldürüyor ama aynı zamanda eşit derecede rahatsız ediyor. Yazarken çok daha ukala ve harika bir espri anlayışı var ama bu kadının uyuması gerek.

Kimden: Christian Grey
Konu: Sabahlamayı Bırak
Tarih: 24 Mayıs 2011, 00:12
Kime: Anastasia Steele

Bayan Steele,
 UYU ARTIK ANASTASIA.
 Christian Grey
 CEO & Kontrol Manyağı, Grey Şirketler Topluluğu

Birkaç dakika geçiyor ve büyük harflerimle ikna olup yatağa gittiğinden emin olunca ben de yatak odama gidiyorum. Yine de cevap yazarsa diye bilgisayarımı yanıma alıyorum.

Yatağa girince kitabımı elime alıyorum. Yarım saat sonra vazgeçiyorum. Dikkatimi okuduklarıma veremiyorum; aklım Ana'ya, bu akşamki haline ve yazdıklarına gidiyor.

İlişkimizden ne beklediğimi ona hatırlatmam gerek. Yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum. Amacımdan fazlasıyla saptım.

"Gelip, taşınması için Ana'ya yardım edecek misin?"
 Kavanagh'ın söyledikleri, gerçekçi olmayan beklentilerin oluştuğunu gösteriyor.

Belki de taşınmalarına yardım etmeliyim?

Hayır. Şunu hemen kes Grey.

Bilgisayarımı açıp "Sorular" konulu e-postasını tekrar, baştan okuyorum. Beklentilerini yönetmem ve hislerimi açıklayacak doğru kelimeleri bulmaya çalışmam gerek.

Sonunda ilham geliyor.

Kimden: Christian Grey
Konu: Soruların
Tarih: 24 Mayıs 2011, 01:27
Kime: Anastasia Steele

Sevgili Bayan Steele,
 Sorularınızı daha dikkatli inceledikten sonra, itaatkâr sözcüğü için yapılan tanımlamayı hatırlatmama izin verin.
 İtaatkâr – sıfat. (itaatkâr)
 İtaat etmeye meyilli veya hazır; karşı koymadan veya alçakgönüllülükle boyun eğen: İtaatkâr köleler.
 İtaatkârlık belirten: İtaatkâr bir karşılık.
 Köken: 1580-90.
 Eşanlamlı sözcükler: İtaatli, boyun eğen.
 Zıt anlamlı sözcükler: Asi, başkaldıran, isyankâr.
 Çarşamba günü bunlar aklında olsun lütfen.
 Christian Grey
 CEO, Grey Şirketler Topluluğu

İşte bu. Umarım hoşuna gider. Söylemek istediklerimi açıklıyor. Bu düşüncelerle gece lambamı kapatıp uykuya dalıyorum ve rüya görüyorum.

Adı Lelliot. Benden büyük. Gülüyor. Gülümsüyor. Bağırıyor. Ve sürekli konuşuyor. Anne ve babayla sürekli konuşuyor. O benim ağabeyim. Neden konuşmuyorsun? Lelliot tekrar, tekrar ve tekrar bunu söylüyor. Üstüne atlayıp tekrar, tekrar ve tekrar suratına vuruyorum. Ağlıyor. Çok ağlıyor. Ben ağlamıyorum. Ben hiç ağlamam. Annem bana kızgın. En alt basamakta oturmak zorundayım. Çok uzun süre oturmak zorundayım. Ama Lelliot bana neden konuşmadığımı bir daha hiç sormuyor. Elimi yumruk yaptığımda kaçıyor. Lelliot benden korkuyor. Bir canavar olduğumu biliyor.

Ertesi sabah koşudan dönünce, duşa girmeden e-postalarımı bakıyorum. Bayan Steele'den hiçbir şey gelmemiş ama daha saat yedi buçuk. Belki biraz erkendir.

Grey, çık şu kafadan. Kendine gel.

Tıraş olurken aynadan bana bakan gri gözlü pisliğe gözlerimi dikiyorum. *Yeter artık. Bugün için onu aklından çıkar artık.* Yapılacak bir işim ve katılmam gereken bir kahvaltı var.

Ros, video konferansta, "Freddie, Barney'nin birkaç gün içinde tablet prototipini sana sunabileceğini söyledi" diyor.

"Dün çizimlerini inceledim. Etkileyici ama henüz sonuçlandırdığımızdan emin değilim. Eğer bunu başarabilirsek teknolojinin nerelere gidebileceğini ve gelişmekte olan ülkelerde neler yapabileceğini tahmin bile edemeyiz."

"Emlak sektörünü de unutma" diye ekliyor.

"Unutmuş değilim."

"Christian, Portland'da ne kadar kalacaksın?" Ros artık usanmışa benziyor. "Orada neler oluyor?" Bilgisayarın kamerasına dikkatle baktıktan sonra, ifademden bir şeyler çıkarmak için gözlerini ekranına dikeyor.

"Bir birleşme." Gülümsememeye çalışıyorum.

"Marco biliyor mu?"

Gülüyorum. Marco Inglis şirket birleşmeleri ve alımları bölümümün başkanı. "Hayır. O tür bir birleşme değil."

"Ya!" Bu Ros'u bir an için susturuyor. Şaşırılmış görünüyor.

Evet. Özel bir birleşme.

Sırıtarak, "Eh, umarım başarılısındır" diyor.

Ben de sırtarak, "Umarım" diyorum. "Şimdi Woods hakkında konuşabilir miyiz?"

Geçen yıl içinde üç teknoloji firması satın aldık. İki büyüyor; bütün hedeflerin üzerine çıktılar. Diğer Marco'nun ilk başlardaki iyimserliğine rağmen ayakta kalmaya çalışıyor. Başında Lucas Woods var; gerzeğin teki olduğu anlaşıldı – tek yaptığı, şov; adam boş. Para başını döndürdü, kendini kaybetti ve şirketin bir zamanlar başı çektiği fiber optikte çuvallamaya başladı. İçimden bir ses firmanın varlıklarını sat, Woods'u kov ve teknoloji bölümünü GEH'le birleştir diyor.

Ama Ros, Lucas'ın ve bu firmayı likide edip yeniden markalaştıracaksak plan yapmak için bizim de biraz daha zamana ihtiyacımız olduğunu düşünüyor. Bunun anlamı, bize pahalıya patlayacak işten çıkarmalar da demek.

Kararlı bir tavırla, "Bence Woods'un işleri yoluna koymak

için yeterince zamanı oldu. Sadece, gerçekleri kabul edemiyor” diyorum. “Onu göndermemiz gerek. Ayrıca Marco’nun likidite masraflarını hesaplamasını istiyorum.”

“Marco bu noktada görüşmemize katılmak istiyor. Onu da bağlıyorum.”

Taylor, saat yarımında rektör, çevre bilimleri bölümü başkanı ve ekonomik gelişim bölümü başkan yardımcısıyla öğlen yemeği için beni Vancouver’a, WSU’ya götürüyor. Okul bahçesinden binaya giden uzun yolda, öğrencilerin arasında gözlerimle Bayan Steele’i aramaktan kendimi alamıyorum. Ne yazık ki onu göremiyorum; büyük olasılıkla kütüphaneye kapanmış, klasikleri okuyordur. Elinde bir kitapla bir köşeye çekildiğini düşünmek rahatlatıcı. Son yazdığım e-postaya bir cevap vermedi ama zaten çalışıyor olması gerek. Belki öğleden sonra bir şeyler gönderir.

Yönetim binasının önüne park ederken telefonum titreşiyor. Arayan Grace. Hafta içi hiç aramazdı.

“Anne?”

“Merhaba canım. Nasılsın?”

“İyiyim. Bir toplantıya girmek üzereyim.”

“Asistanın Portland’da olduğunu söyledi.” Sesi umut dolu.

Lanet olsun. Ana’yla beraber olduğumu düşünüyor.

“Evet, iş için.”

“Anastasia nasıl?” *İşte!*

“Bildiğim kadarıyla iyi Grace. Ne vardı?”

Ah yüce Tanrım. Beklentilerini yönetmem gereken bir diğer kişi de annem.

“Mia bir hafta erken, cumartesi günü eve geliyor. O gün nöbetim var ve baban da bir hukuk konferansında filantropi ve yardım konulu bir paneli yönetecek” diyor.

“Onu karşılamamı mı istiyorsun?”

“Yapar mısın?”

“Elbette. Bana uçuş detaylarını göndermesini söyle.”

“Teşekkürler canım. Anastasia’ya selam söyle.”

“Kapatmam gerek. Görüşürüz anne.” Daha fazla tuhaf soru sormasına fırsat vermeden kapatıyorum. Taylor arabanın kapağını açıyor.

“Saat üç gibi çıkmış olurum.”

“Tamam Bay Grey.”

“Yarın kızımı görebilecek misin Taylor?”

“Evet efendim.” Yumuşayan yüzünde babalık gururu okunuyor.

“Harika.”

“Saat üçte burada olurum” diyor.

Üniversitenin yönetim binasına doğru yürüyorum... Uzun bir öğlen yemeği olacak.

Bugün Anastasia Steele’in durmadan aklıma gelmesini engellemeyi başılabildim. Yani neredeyse. Öğlen yemeği sırasında, ikimizi oyun odamda hayal ettiğim anlar oldu... Ne demmişti? *Kırmızı acı odası*. Gülümseyerek başımı sallıyorum ve e-postalarımı kontrol ediyorum. Bu kadının kelimelerle arası iyi ama bugün, şimdiye kadar tek bir kelime yazmadı.

Takım elbisemi çıkarıp, otelin spor salonuna inmek üzere eşofmanımı giyiyorum. Odadan çıkmak üzereyken uyarı sesini duyuyorum. E-posta ondan gelmiş.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Sorularım... Ya Senin Soruların?

Tarih: 24 Mayıs 2011, 18:29

Kime: Christian Grey

Bayım,

Lütfen köken tarihine dikkat edin: 1580-90. Saygıyla hatırlatmak isterim ki bayım, yıl 2011. O zamandan beri çok yol kat ettik.

Görüşmemizde aklında olması için ben sana bir tanım önerebilir miyim?

Uzlaşma – isim

1. Karşılıklı ödünler yoluyla ortak noktada buluşulması; çatışan veya karşıt iddiaların, ilkelerin, vs., taleplerin çift taraflı değiştirilerek düzenlenmesiyle ulaşılan anlaşma.

Bu tür bir anlaşmanın sonucu.

Ana

Ne şaşırtıcı; Bayan Steele'den sinir edici bir e-posta. Neyse ki hâlâ buluşuyoruz. *Eh, en azından bu rahatlatıcı.*

Kimden: Christian Grey

Konu: Ya Benim Sorularım?

Tarih: 24 Mayıs 2011, 18:32

Kime: Anastasia Steele

Her zamanki gibi iyi bir noktaya değindiniz Bayan Steele. Seni yarın saat yedide evden alırım.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Telefonum titreşiyor. Bu, Elliot.

"Hey, büyük işadamı. Kate taşınma konusunda başına ekşimemi istedi."

"Taşınma mı?"

"Kate ve Ana, taşınmaya yardım, anlasana hergele."

Abartılı biçimde iç geçiriyorum. Bu adam tam bir hıyar. "Yardım edemem. Mia'yı havaalanından alacağım."

"Ne? Annem yapamaz mı veya babam?"

"Hayır. Annem bu sabah aradı."

"O zaman yapacak bir şey yok. Bana Ana'yla nasıl gittiğini hiç anlatmadın. Onu be..."

"Hoşça kal Elliot." Kapatıyorum. Bu onu ilgilendirmez ve beni bekleyen bir e-posta var.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: 2011 – Kadınlar Araba Kullanıyor

Tarih: 24 Mayıs 2011, 18:40

Kime: Christian Grey

Bayım,

Bir arabam var. Ben gelebilirim.

Seninle bir yerde buluşmayı tercih ederim.

Nerede buluşalım?

Saat yedide otelinde?

Ana

Ne kadar sınır bozucu. Hemen cevap yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: İnatçı Genç Kadınlar

Tarih: 24 Mayıs 2011, 18:43

Kime: Anastasia Steele

Sevgili Bayan Steele,

24 Mayıs 2011 tarihli, 01:27'de gönderilmiş e-postam ve içeriğindeki tanımlamaya işaret ederim.

Sana söyleneni yapabilecek misin acaba bir gün?

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Cevabı hemen gelmiyor ama bu ruh halimi değiştirmiyor.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Dik Kafalı Erkekler

Tarih: 24 Mayıs 2011, 18:49

Kime: Christian Grey

Bay Grey,
Kendim gelmek isterim.
Lütfen.
Ana

Dik kafalı? Ben mi? Siktir. Eğer görüşmemiz planladığım gibi giderse bu huysuzlukları tarih olacak. Bunu düşünerek kabul ediyorum.

Kimden: Christian Grey
Konu: Çileden Çıkmış Erkekler
Tarih: 24 Mayıs 2011, 18:55
Kime: Anastasia Steele

Peki.
Yedide, otelimde.
Marble Bar'da görüşürüz.
Christian Grey
CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kimden: Anastasia Steele
Konu: O Kadar da Dik kafalı Olmayan Erkekler
Tarih: 24 Mayıs 2011, 18:59
Kime: Christian Grey

Teşekkürler.
Ana x

Ve bir öpücükle ödüllendiriliyorum. Ne hissettiğimi boş vererek, teşekkürüne karşılık yazıyorum. Otelin spor salonuna giderken keyfim tekrar yerinde.

Bana öpücük gönderdi...

25 Mayıs 2011, Çarşamba

Bir kadeh Sancerre söyleyip barda oturuyorum. Bütün gün bu anı bekledim ve saatime bakıp durdum. Sanki ilk kez çıkıyormuşuz gibi; bir bakıma öyle. Daha önce bir adayı yemeğe çıkarmamıştım hiç. Bugün bitmek bilmeyen toplantılara girdim; bir şirket aldım, üç kişi kovdum. Koşuya çıkmak –iki kez– ve spor salonunda kısa bir tur dahil, bugün yaptığım hiçbir şey bütün gün boğuştuğum endişeyi gidermeye yetmedi. Güç Anastasia Steele'in ellerinde. İtaatkârım, kölem olmasını istiyorum.

Umarım geç kalmaz. Barın girişine bir bakıyorum... ağzım kuruyor. Eşikte duruyor ve bir an için onu tanıyamıyorum. Enfes görünüyor: Saçları tek taraftan yumuşak dalgalar halinde memesine dökülüyor. Diğer taraftan arkaya doğru tutturulmuş; böylece zarif çene hattı ve ince boynunun yumuşak kıvrımını görmek daha kolay. Yüksek topuklu ayakkabılar ve kıvrak, alımlı vücudunu ortaya çıkaran dar, koyu mor bir elbise giymiş.

Vay canına.

Karşılama için ona doğru yürüyorum. “Nefes kesici görünüyorsun” diye fısıldıyorum ve yanağından öpüyorum. Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekiyorum; cennet gibi kokuyor. “Bir elbise Bayan Steele. Onaylıyorum.” Elmas küpeler takımı tamamlardı; ona bir çift almalıyım.

Elinden tutup localardan birine götürüyorum. “Ne içersin?”

Yerimize otururken beni imalı bir bakışla ödüllendiriyor. “Seninkinden lütfen.”

Ah, öğreniyor. Garsona, “Bir Sancerre daha” diyorum ve locada karşısına oturuyorum. “Burada mükemmel bir şarap mahzenleri var” diye eklerken onu inceliyorum. Biraz makyaj yap-

mış. Fazla değil. Ofisime düştüğü o ilk gün onu ne kadar sıradan bulduğumu hatırlıyorum. Sıradan olmakla ilgisi yok. Biraz makyaj ve doğru giysilerle tam bir tanrıça.

Oturduğu yere iyice yerleşirken gözlerini kırıştırıyor.

“Gergin misin?” diye soruyorum.

“Evet.”

İşte bu, Grey.

Öne eğilerek, içten bir fısıltıyla benim de gergin olduğumu söylüyorum. Bana sanki üç başım varmış gibi bakıyor.

Evet, ben de insanım bebek... sadece...

Garson, Ana’nın şarabını getiriyor ve aramıza içinde karışık çerez ve zeytin olan iki küçük tabak bırakıyor.

Ana omuzlarını dikleştiriyor. Bu, niyetinin ciddi olduğunu gösteriyor; benimle röportaja geldiği gün olduğu gibi. “Pekâlâ, bunu nasıl yapacağız? Tek tek notlarımın üzerinden mi geçelim?” diye soruyor.

“Her zamanki gibi sabırsızsınız Bayan Steele.”

“Eh, sana bugün hava durumu hakkında ne düşündüğünü de sorabilirdim” diye tersliyor.

Ah, o çokbilmiş ağız.

Bırak biraz panik yapsın Grey.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan ağızma bir zeytin atıyorum ve işaretparmağımı yalıyorum. Gözleri açılıp koyulaşıyor.

“Bugün hava durumunun diğer günlerden bir farkı olmadığını düşünmüştüm.” Kayıtsızlığı deniyorum.

“Sırıttırıyor musunuz Bay Grey?”

“Evet Bayan Steele.”

Gülümsemesini saklamak için dudaklarını bastırıyor. “Bu sözleşmenin yasal olarak geçersiz olduğunu biliyorsun.”

“Bunun tamamen farkındayım Bayan Steele.”

“Bunu bana bir ara söyleyecek miydin?”

Ne? Söylemem gerektiğini düşünmemiştim... hem kendin çözmüşsün. “Seni istemediğin bir şeye zorlayıp, sonra da yasal yaptırımım varmış gibi davranacağımı mı düşündün?”

“Eh, evet.”

Vay canına. “Hakkımda pek olumlu düşünmüyorsun, değil mi?”

“Soruma cevap vermedin.”

“Anastasia, yasal olup olmadığı önemli değil. Seninle yapmak istediğim bir anlaşmayı – senden istediklerimi ve senin benden bekleyebileceklerini anlatıyor. Hoşuna gitmiyorsa imzalamam. Eğer imzalayıp, sonradan hoşuna gitmediğine karar verirsen vazgeçerek gitmen için yeterince gerekçe maddesi var. Yasal olarak bağlayıcı olsaydı bile kaçmaya karar versen seni mahkemelerde süründüreceğimi mi düşünüyordun?”

Beni ne zannediyor?

Dipsiz derinlikte mavi gözleriyle beni tartıyor.

Anlamasını istediğim şey, bu sözleşmenin hukukla değil güvenle ilgili olduğu.

Bana güvenmeni istiyorum Ana.

Şarabından bir yudum alırken, açıklamaya girişerek konuşmaya devam ediyorum. “Bu tür ilişkiler dürüstlük ve güven üzerine kurulur. Bana güvenmezsen –seni nasıl etkilediğimi bildiğimden emin olmazsan, seninle ne kadar ileri gidebilirim, seni ne kadar ileri götürebilirim–, bana karşı dürüst olmazsan bunu yapamayız.”

Söylediklerimi düşünerek çenesini sıvazlıyor.

“Yani oldukça basit Anastasia. Bana güveniyor musun, güvenmiyor musun?”

Eğer benim hakkımda bu kadar olumsuz düşünüyorsa hiç yapmasak daha iyi.

Gerginlikten midem düğümleniyor.

“Aynı konuşmayı diğer, şey... on beş kişiyle de yaptın mı?”

“Hayır.” *Neden konuyu saptırıyor?*

“Neden yapmadın?” diye soruyor.

“Çünkü hepsi önceden de itaatkârdı. Benimle bir ilişkiden ne istediklerini ve genel olarak benim ne beklediğimi biliyorlardı. Onlarla iş sadece esnek sınırlarda ve benzeri detaylar-

da ince ayar yapmaktan ibaretti.”

Bir kaşını kaldırarak, “Gittiğin bir mağaza var mı? Köle Dünyası filan?” diye sorunca bir kahkaha patlatıyorum. San-ki bir sihirbazın şapkasından tavşan çıkarması gibi midemde-ki düğüm uçup gidiveriyor. “Pek sayılmaz.” Ses tonum alaycı.

“İyi de nasıl..?” Çok meraklı ama tekrar Elena hakkında ko-nuşmak istemiyorum. Ondan son bahsettiğimde buz gibi soğu-muştu. “Bunu mu konuşmak istiyorsun? Yoksa asıl meseleye gelelim mi? Senin deyiminle, sorularına?”

Kaşları çatılıyor.

“Aç mısın?” diye soruyorum.

Zeytinlere şüpheyle bakıyor. “Hayır.”

“Bugün yemek yedin mi?”

Tereddüt ediyor.

Hadi ama.

“Hayır” diyor. İtirafının beni öfkeliendirmesine izin verme-meye çalışıyorum.

“Yemen gerek Anastasia. Burada yiyebiliriz veya süitime söyleriz. Nasıl istersin?”

Kesin bunu seçmeyecek.

“Bence kalabalıkta, tarafsız bölgede kalalım.”

Tahmin ettiğim gibi – mantıklı Bayan Steele.

Boğuk bir sesle, “Bunun beni durduracağını mı sanıyor-sun?” diyorum.

Yutkunuyor. “Umarım.”

Kızı süründürme Grey.

“Gel, özel yemek odası ayırttım. Kalabalıkta değil.” Ayağa kalkıp elimi uzatıyorum.

Tutacak mı?

Gözleri yüzümden elime kayıyor.

“Şarabını da al” diye komut veriyorum. Kadehini alıp elini elime bırakıyor. Bardan çıkarken, başkalarının hayranlık dolu bakışlarını hissediyorum. İçlerinden biri, “çıktığım kıza” aşırı bir beğeniyle bakan yakışıklı, atletik yapılı bir adam. Bu tür

bir durumla daha önce baş etmek zorunda kalmadım... ve hoşuma gittiğini sanmıyorum.

Asma kata çıkınca, başgarsonun gönderdiği özel üniformalı genç karşılama görevlisi bizi ayırttığım odaya götürüyor. Gözleri sadece Bayan Steele'de. Sert bakışım onun, gösterişli yemek odasından çıkmasını sağlıyor. Daha yaşlı bir garson Ana'nın sandalyesini çekiyor ve kucığına peçetesini yerleştiriyor.

"Siparişi önceden vermiştim. Umarım sorun olmaz."

Zarif bir baş hareketiyle, "Hayır, böyle iyi" diyor Ana.

"Uysal olabildiğini bilmek güzel" diye sırtıyorum. "Pekâlâ, nerede kalmıştık?" Konumuza odaklanmış bir şekilde, "Asıl meseledeydik" diyor ama sonra şarabından büyük bir yudum alıyor ve yanaklarına renk geliyor. Cesaretini toplamaya çalışıyor olmalı. Ne kadar içtiğine dikkat etmem gerek, çünkü araba kullanacak.

Geceyi isterse burada geçirebilir... böylece onu soyup o davetkâr elbisenin içinden çıkarabilirim.

Kafamı tekrar toplayarak kendimi işe – Ana'nın soruları na veriyorum. Ceketimin iç cebinden e-postasının çıktısını çıkarıyorum. Omuzlarını bir kez daha dikleştiriyor ve beklentiy-le bana bakıyor. Eğlendiğimi gizlemeye çalışıyorum. "2. Madde. Kabul edildi. Bu ikimizin de yararına. Yeniden yazdırmam gerek."

Şaraptan bir yudum daha alıyor.

"Cinsel sağlık durumum? Pekâlâ, eski partnerlerimin hepsi kan testi yaptırmıştı ve bahsettiğin bütün sağlık risklerine karşı altı ayda bir düzenli test yaptırıyorum. Son testlerimin hepsi temiz. Hiç uyuşturucu kullanmadım. Aslına bakarsan uyuşturucuya şiddetle karşıyım. Çalışanlarımla ilgili olarak da katı bir uyuşturucu karşıtı politikam var. Düzenli uyuşturucu testi istiyorum."

Aslında bugün kovduklarımdan birinin test sonuçlarında, uyuşturucu kullandığı ortaya çıkmıştı.

Şaşırp kalıyor ama tam gaz devam ediyorum. “Hiç kan nakli yaptırmadım. Bu yeterli bir cevap oldu mu?”

Başını sallıyor.

“Bir sonraki soruna daha önce değinmiştim. İstedğin zaman vazgeçebilirsin Anastasia. Seni durdurmam. Ama gider sen biter. Bil diye söylüyorum.”

Asla. İkinci. Bir. Şans. Yok.

Ses tonu pek eminmiş gibi gelmesi de, “Tamam” diyor.

Garson, aperitiflerimizle içeri girince ikimiz de susuyoruz. Bir an bu toplantıyı ofisimde mi yapsaydık diye düşünüyorum ama sonra bu fikir saçma geliyor. Sadece salaklar işle zevki birbirine karıştırır. İşimle özel hayatımı ayrı tutarım; altın kurrallarımdan biridir. Buna tek istisna, Elena’yla ilişkim... ama işimi kurmama yardım eden de o oldu.

Garson giderken, “Umarım istiridye seviyorsundur” diyor.

“Hiç yemedim.”

“Gerçekten mi? Tamam, yapman gereken tek şey, ağzına boşaltıp yutmak. Sanırım bunu yapabilirsin.” Ne kadar iyi yutabildiğini hatırlayarak anlamlı bir şekilde ağzına bakıyorum. Hemen kızarıyor. İstiridyenin üzerine limon sıkıp ağzıma boşaltıyorum. “Hımmm, harika. Deniz tadı var.” Beni şaşkınlıkla izlerken sırtıyorum. Zorluklardan kaçacak biri olmadığını bilerek, “Hadi” diye cesaretlendiriyorum.

“Yani çiğnemeyecek miyim?”

“Hayır Anastasia, çiğnemeyeceksin.” O sırada anatomimin en sevdiğim parçasıyla oynayan dişlerini düşünmemeye çalışıyorum.

Yine dişlerini altdudağına bastırıp küçük izler bırakıyor.

Siktir. Bu görüntü karşısında vücudumda bir hareketlenme oluyor. Yerime iyice yerleşiyorum. Bir istiridye alıyor, üzerine limon sıkıyor ve başını arkaya atıp ağzını kocaman açıyor. İstiridyeyi ağzına boşaltırken vücudum kasılıyor.

“Nasıl?” diye soruyorum. Sesim biraz kısık çıkıyor.

Alaycı bir havayla, “Bir tane daha yiyeceğim” diyor.

“Aferin sana.”

İstiridyeyi o meşhur afrodisyak özelliği yüzünden özellikle mi seçtiğini soruyor. Sadece mönünün en başında olduğunu söyleyerek onu şaşırtıyorum. “Seninleyken afrodisyaga ihtiyacım yok.”

Evet, seni şu anda becerebilirim.

Uslu dur Grey. Şu pazarlığı rayına oturt.

“Evet, nerede kalmıştık?” E-postasına dönüp, dikkatimi önemli sorularına veriyorum. 9. Madde. “Her konuda bana itaat etmen. Evet, bunu istiyorum.” Bu benim için önemli. Gündemde olduğunu ve benim için *her şeyi* yapabileceğini bilmem gerek. “Bunu yapmanı istiyorum. Rol yapıyormuşuz gibi düşün Anastasia.”

“Ama bana zarar vermenden korkuyorum.”

“Nasıl bir zarar?”

“Fiziksel olarak.”

“Bunu yapabileceğimi gerçekten düşünüyor musun? Aşamayacağın bir sınırı zorlayacağımı?”

“Daha önce birine zarar verdiğini söyledin.”

“Evet, verdim. Çok uzun zaman önceydi.”

“Ona ne yaptın?”

“Onu oyun odamın tavanına astım. Aslında sorularından biri de buydu. Askı – oyun odasındaki çengeller buna yarıyor. İp oyunu. İplerden biri fazla sıkı bağlanmıştı.”

Afallamış bir halde, susmam için elini kaldırıyor.

Fazla detaya girdim.

“Gerisini duymak istemiyorum. Öyleyse beni asmayacaksın, değil mi?” diye soruyor.

“Gerçekten istemezsen, hayır. Bunu kesin sınır olarak belirleyebilirsin.”

Bir rahatlamayla nefesini boşaltıp, “Tamam” diyor.

Devam et Grey. “Pekâlâ, itaat etmek. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?”

Karanlık ruhumu gören o gözlerini bana diyor; ne söyleyeceğini bilmiyorum.

Siktir. Burada bitebilir.

Alçak sesle, “Deneyebilirim” diyor.

Rahatlama sırası bende. *Hâlâ oyundayım.* “Güzel.”

“Şimdi de süre.” 11. madde. “Üç yerine bir ay bir işe yaramaz; özellikle de her ay bir hafta sonunu benden uzak geçirmek istiyorsan.” O kadar sürede bir yere varamayız. Eğitmeye ihtiyacı var ve o kadar uzun süre ondan uzak kalamam. Ona bunları anlatıyorum. Belki de önerdiği gibi uzlaşabiliriz. “Peki, ayda bir hafta sonunun bir gününü kendine ayırmaya ne dersin – ama o hafta, hafta içi bir günü alırım?”

Olasılıkları tartmasını izliyorum. Sonunda ciddi bir ifadeyle, “Tamam” diyor.

Güzel.

“Ve lütfen, üç ay deneyelim. Sana uymazsa istediğin zaman vazgeçebilirsiniz.”

“Üç ay” diyor. Kabul mü etti? Bunu bir “evet” olarak alıyorum.

Tamam. Şimdi oldu.

“Sahiplenme olayı; bu sadece terminoloji. İtaat ilkesine dayanıyor. Doğru bakış açısına sahip olman, benim nerede durduğumu anlamam için. Ve benim kapımın eşiğinden itaatkârım olarak geçtiğin anda sana istediğimi yapacağımı bilmeni istiyorum. Bunu kabul etmen gerekiyor ve istemen. Bu yüzden bana güvenmek zorundasın. Seni istediğim zaman, istediğim şekilde, istediğim yerde becereceğim. Seni cezalandıracağım, çünkü çuvalalayacaksın. Seni, bana zevk vermek için eğiteceğim. Ama bunu daha önce yapmadığının farkındayım. Önce ağırdan alacağız; sana yardım edeceğiz. Çeşitli senaryolar yaratacağız. Bana güvenmeni istiyorum ama güvenini kazanmak zorunda olduğumu biliyorum ve kazanacağım. ‘Veya sair’e gelince –bu da bakış açısını anlamam için–, her şey kabul demek.”

İyi konuştun Grey.

Arkasına yaslanıyor – sanırım ambale oldu.

Nazik bir şekilde, “Hâlâ benimle misin?” diye soruyorum. Garson sessizce içeri giriyor ve başımla işaret ederek masayı toplamasına izin veriyorum.

“Biraz daha şarap ister misin?” diye soruyorum.

“Araba kullanacağım.”

Güzel cevap.

“Peki biraz su?”

Başını sallıyor.

“Su mu, soda mı?”

“Soda lütfen.”

Garson tabaklarımızı alıp çıkıyor.

“Çok sessizsin” diye fısıldıyorum. Neredeyse tek kelime etmedi.

“Fazla ayrıntıya giriyorsun” diye lafı yapıyor.

Haklısınız Bayan Steele.

Şimdi de sıradaki sorusuna geldik: 15. Madde. Derin bir nefes alıyorum. “Disiplin. Zevk ve acı arasında çok ince bir çizgi vardır Anastasia. Yazı ve tura gibidirler; biri olmadan diğeri olmaz. Sana acının ne kadar zevkli olduğunu gösterebilirim. Şimdi bana inanmıyorsun ama güven derken bunu kastediyorum. Acı olacak ama katlanamayacağın gibi değil.” Ne kadar anlatmaya çalışsam da yetmez. “Yine, her şey güvende bitiyor. Bana güveniyor musun Ana?”

Hiç tereddütsüz, “Evet, güveniyorum” diyor. Şaşkına dönüyorum: Bu tamamen beklenmedik bir cevap.

Yine.

Güvenini şimdiden kazandım mı?

“Pekâlâ, öyleyse geri kalan her şey detay.” Başım göğze ermiş gibi hissediyorum.

“Önemli detaylar.”

Haklı. Dikkatini topla Grey.

“Pekâlâ, üzerlerinden geçelim.”

Garson, başlangıç yemeğiyle tekrar içeri giriyor.

Servis yapılırken, "Umarım balık seviyorsundur" diyorum. Siyah morina lezzetli görünüyör. Ana bir lokma alıyor.

Sonunda yiyor!

"Kurallar" diye devam ediyorum. "Kurallardan bahsedelim. Yemek konusu anlaşmayı bozar demek?"

"Evet."

"Günde en az üç öğün yiyeceğini söyleyerek değiştirebilir miyim maddeyi?"

"Hayır."

Öfkeyle nefes vermemek için kendimi tutarak ısrar ediyorum. "Aç olmadığını bilmem gerek."

Kaşlarını çatıyor. "Bana güvenmek zorundasın."

"Ah, pes ediyorum Bayan Steele" diye kendi kendime mırıldanıyorum. Bunlar kazanamayacağım savaşlar. Yemek ve uykudan vazgeçiyorum.

Yüzüne küçük bir rahatlama gülümsemesi yayılıyor. "Neden sana bakamıyorum?" diye soruyor.

"Bu bir Efendi/Köle geleneği. Alışsın."

Kaşları bir kez daha çatılıyor ama bu kez üzölmüş görünüyor. "Sana neden dokunamıyorum?" diye soruyor.

"Çünkü dokunamazsın."

Sustur onu Grey.

"Bayan Robinson yüzünden mi?"

Ne? "Neden böyle düşündün? Bende travmaya yol açtığını mı sanıyorsun?"

Başını sallıyor.

"Hayır Anastasia. Sebep o değil. Ayrıca Bayan Robinson bu tür şeylerle ilgilenmez."

"Öyleyse onunla bir ilgisi yok" diyor. Kafası karışmış görünüyor.

"Hayır."

Dokunulmaya katlanamıyorum ve bebek, nedenini gerçekten bilmek istemezsin.

“Senin de kendine dokunmanı istemiyorum” diye ekliyorum.

“Meraktan soruyorum; neden?”

“Çünkü bütün zevkin bana ait olmalı.”

Aslında şu anda ait olmalı. Onu burada becerebilirdim; bakalım ses çıkarmadan durabilir mi? Otelde çalışanların ve müşterilerin her an duyabileceğini bilerek, hiç çıt çıkarmadan. Sonuçta bu odayı ayırtmamın bir sebebi var.

Bir şey söyleyecek gibi ağzını açıyor ama sonra tekrar kapatıyor. Çoğuna dokunmadığı tabağından bir çatal daha alıyor. E-postasının çıktısını katlayıp iç cebime sokarken, “Sana düşünmek için epey şey verdim, değil mi?” diyorum.

“Evet.”

“Esnek sınırları da şimdi konuşmak ister misin?”

“Yemek yerken konuşmayalım.”

“Miden mi bulanır?”

“Onun gibi bir şey.”

“Fazla yemedin.”

“Yeterince yedim.”

Artık kabak tadı verdi. “Üç istiridye, dört çatal balık ve bir kuşkonmaz sapı. Ne patates ne çerez ne zeytin. Bütün gün de yememişsin. Sana güvenebileceğimi söylemiştin.”

Gözleri açılıyor.

Evet. Lokmalarını sayıyordum Ana.

“Christian, lütfen. Her gün böyle konuşmalar yapmıyorum.”

“Formda ve sağlıklı olman gerek Anastasia.” Sesim son derece kararlı.

“Biliyorum.”

“Ve şu anda o elbiseyi üzerinden soyup çıkarmak istiyorum.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum” diye fısıldıyor. “Daha tatlı gelmedi.”

“Tatlı mı istiyorsun?” Daha ana yemeğini yememişken?

“Evet.”

“Tatlı sen olabilirsin.”

“Yeterince tatlı olduğumdan emin değilim.”

“Anastasia, tadın çok güzel. Biliyorum.”

“Christian. Seksi silah olarak kullanıyorsun. Bu gerçekten haksızlık.” Gözlerini önüne indiriyor; sesi alçak, hatta biraz hüzünlü. Tekrar başını kaldırdığında içe işleyen bir bakışla beni yerime çiviliyor. Uçuk mavi gözleri cesaret kırıcı... ve tahrik edici.

“Haklısın. Kullanıyorum” diye kabul ediyorum. “Hayatta bildiğin şeyleri kullanırsın. Bu, seni ne kadar istediğim gerçeğini değiştirmiyor. Burada. Şimdi.” *Burada düzüşebiliriz de; tam şu anda.* İlginç çektiğini biliyorum Ana. Nefes alışımın nasıl değiştiğini fark edebiliyorum. “Bir şey denemek istiyorum.” Gerçekten ne kadar sessiz olabileceğini ve basılma korkusuna rağmen bunu yapıp yapamayacağını görmek istiyorum.

Alnı bir kez daha kırışıyor; aklı karıştı.

“Kölem olsaydın bunu düşünmek zorunda kalmazdın. Bütün o kararlar – kararların arkasındaki o yorucu süreç. ‘Bunu yapmam doğru mu? Burada olur mu? Şimdi olabilir mi?’ soruları. Bu detayların hiçbirini hakkında endişelenmen gerekmezdi. Efendin olarak bütün bunları üstleneceğim. Ve şu anda, beni istediğini biliyorum Anastasia.”

Saçlarını omzundan geriye atıyor ve dudaklarını yalarken kaşları daha da çatılıyor.

Ah, evet. Beni istiyor.

“Vücudun seni ele veriyor. Bacaklarımı birbirine bastırıyorsun, kızardın ve nefes alıp verişin değişti.”

Sanırım şaşkınlıktan, sesi yükselerek, “Bacaklarımı nereden görüyorsun?” diye soruyor.

“Masa örtüsünün kıpırdadığını hissettim. Ayrıca bu, yılların tecrübesine dayanan bir tahmin. Haklıyım, değil mi?”

Bir an sessiz kalıp başını çeviriyor. Cevap vermekten kaçınarak ama yüzü hâlâ kıpkırmızı bir halde, “Daha balığımı bitirmedim” diyor.

“Soğuk balığı bana tercih mi ediyorsun?”

Gözlerimle buluşan gözleri açılmış, gözbebekleri koyulaşmış ve büyümüş. “Tabağımdakileri bitirmemi istediğini sanıyordum.”

“Şu anda Bayan Steele, tabağınızdakiler umurumda değil.”

“Christian, adilce dövüşmüyorsun.”

“Biliyorum. Asla adilce dövüşmem.”

Bir irade savaşı içinde birbirimize bakıyoruz. Masanın bir ucundan diğerine hissedilen cinsel gerilimin ikimiz de farkındayız.

Sana söyleneni yapar mısın lütfen? Ona bakışımla yalvarıyorum. Ama gözlerinde şehvetli bir başkaldırı pırıltısı var ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Hâlâ gözlerimin içine bakarak bir kuşkonmaz sapı alıyor ve bilinçli olarak dudağını ısırıyor.

Ne yapıyor böyle?

Kuşkonmazın ucunu çok yavaş bir şekilde ağzına götürüp emmeye başlıyor.

Siktir.

Benimle oynuyor – sonunda onu bu masada becermeme yol açacak tehlikeli bir taktik.

Ah, sakın durmayın Bayan Steele.

Daha o saniye sertleşmiş ve büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

“Anastasia. Ne yapıyorsun?” diye uyarıyorum.

Cilveli bir gülümsemeyle, “Kuşkonmazımı yıyorum” diyor.

“Benimle oynuyormuşsunuz gibi geliyor Bayan Steele.”

“Sadece yemeğimi bitiriyorum Bay Grey.” Dudakları yavaşça, şehvetle biraz daha yukarı kıvrılıyor ve aramızdaki sıcaklık birkaç derece daha artıyor. Ne kadar seksi olduğunun gerçekten farkında değil... Üzerine atlamama ramak kalmışken garson kapıyı vurup içeri giriyor.

Lanet olsun.

Tabakları almasına izin veriyorum ve sonra yeniden dikka-

timi Bayan Steele'e çeviriyorum. Ama o, tekrar kaşlarını çatmış, parmaklarıyla oynuyor.

Kahretsin.

"Tatlı ister misin?" diye soruyorum.

Gözlerini ellerinden ayırmadan, "Hayır, teşekkürler. Gitsem iyi olur" diyor.

"Gitmek mi?" *Gidiyor mu?*

Garson tabakları alıp hızla çıkıyor.

Ana, kararlı bir sesle, "Evet" diyor. Gitmek için ayağa kalkıyor. Ben de isteksizce kalkıyorum. "Yarın ikimiz de mezuniyet törenine katılacağız" diyor.

İşler hiç de planladığım şekilde gitmiyor.

"Gitmeni istemiyorum" diyorum, çünkü gerçek bu.

"Lütfen, gitmem gerek" diye ısrar ediyor.

"Neden?"

"Çünkü bana üzerinde düşünecek çok şey verdin ve biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var." Gözleri gitmesine izin vermem için yalvarıyor.

Ama pazarlığımızda çok yol aldık. Ödünler verdik. Bunu başarabiliriz. *Bunu başarmak zorundayım.*

Onu şu anda, bu odada baştan çıkarabileceğimi bilerek, "Kalmanı sağlayabilirim" diyorum.

"Evet, bunu kolayca yapabilirsin ama yapmanı istemiyorum."

Her şey kötüye gidiyor – elime fazla güvendim. Gecenin böyle biteceğini hesaplamamıştım. Sıkıntıyla saçlarımı ellerimle tarıyorum.

"Biliyor musun, o gün röportaj için ofisime düştüğünde, 'Evet efendim', 'Hayır efendim' deyip duruyordun. Ben de senin doğuştan bir itaatkâr olduğunu düşünmüştüm. Ama açıkçası Anastasia, o hoş vücudunda itaatkâr tek bir parça olduğundan bile emin değilim." Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi yürüyüp, kararlılıkla parlayan gözlerine bakıyorum.

"Haklı olabilirsin" diyor.

Hayır. Hayır. Haklı olmak istemiyorum.

“Ama bir olasılık varsa da araştırma şansına sahip olmak istiyorum.” Yüzünü ve altdudağını başparmağımla okşuyorum. “Başka bir yol bilmiyorum Anastasia. Ben buyum.”

“Biliyorum” diyor.

Başımı eğip dudaklarım dudaklarının üzerinde, ağzını yaklaştırp gözlerini kapayana kadar bekliyorum. Ona küçük, saf bir öpücük vermek istiyorum ama dudaklarımız birbirine değdiğinde bana yaslanıp birden saçlarımı kavlıyor ve ağzı ağzıma açılıp dili harekete geçiyor. Elimi kalçasının üzerine bastırıp onu kendime çekiyorum ve tutkusuna karşılık vererek ateşli bir şekilde öpüyorum.

Tanrım, onu istiyorum.

Vücudum tutkuyla gerilirken, “Seni kalmaya ikna edemem, değil mi?” diye fısıldıyorum.

“Hayır.”

“Geceyi benimle geçir.”

“Sana dokunmadan mı? Hayır.”

Lanet olsun. Karanlık içimde yayılmaya başlıyor ama umursamıyorum.

“Zor kadın” diye mırıldanıyorum ve geri çekilip yüzüne, gergin ve düşünceli ifadesine bakıyorum.

“Neden bana veda ediyormuşsun gibi hissediyorum?”

“Çünkü gidiyorum.”

“Bunu kastetmedim, sen de biliyorsun.”

“Christian, bu konuyu düşünmem gerek. Senin istediğin türden bir ilişki yaşayabilir miyim, bilmiyorum.”

Gözlerimi kapatıp, başımı alnına yaslıyorum.

Ne bekliyordun Grey? O bu işe göre değil.

Derin bir nefes alıp alnından öpüyorum ve burnumu saçlarına gömüp tatlı, sonbaharı hatırlatan kokusunu hafızama kaydırıyorum.

Tamam. Bu kadar yeter.

Geri çekilip onu bırakıyorum. “Nasıl isterseniz Bayan Ste-

ele. Seni lobiye kadar geçireyim." Ona belki de son kez elimi uzatıyorum ve bu düşüncenin ne kadar acı verdiğine şaşırıyorum. Elini elime bırakıyor ve konuşmadan resepsiyona yürüyoruz.

Lobiye gelince, "Vale kartın yanında mı?" diye soruyorum. Sesim sakın, kontrollü çıkıyor ama aslında içim düğüm düğüm.

Çantasından çıkardığı kartı kapıcıya veriyorum.

"Yemek için teşekkürler" diyor.

"Benim için her zaman zevktir Bayan Steele" diyorum.

Bu son olamaz. Ona göstermem gerek – bütün bunların ne anlama geldiğini, birlikte neler yapabileceğimizi. Oyun odasında neler yapabileceğimizi göstermem gerek. O zaman anlayacak. Bu anlaşmayı kurtarmanın tek yolu bu olabilir. Hızla ona dönüyorum. "Bu hafta sonu Seattle'a taşınyorsun. Eğer doğru kararı verirsen, seni pazar günü görebilir miyim?" diye soruyorum.

"Bakalım. Belki" diyor.

Bu bir "hayır" değil.

Kollarına bakınca tüylerinin diken diken olduğunu fark ediyorum. "Hava serinledi, ceketin yok mu?" diye soruyorum.

"Hayır."

Bu kadınla birinin ilgilenmesi gerek. Ceketimi çıkarıyorum. "Al. Üşütmeni istemiyorum." Omuzlarına bıraktığım ceketime iyice sarınıp gözlerini kapatıyor ve kokusunu içine çekiyor.

Yoksa o da benim kokuma karşı koyamıyor mu?

Belki henüz her şey bitmemiştir.

Vale, antika bir VW Beetle'ı, Kaplumbağa'yı kapıya getiriyor.

Bu da ne böyle?

"Bunu mu kullanıyorsun?" Bu şey büyük büyükbabamdan bile yaşlı olmalı. *Tanrım!* Anahtarları uzatan valeye cömert bir bahşış veriyorum. Risk payını hak ediyor.

"Bu şey yola çıkabilir mi?" Ana'ya kızgın bir bakış atıyorum. Bu külüstürün içinde nasıl güvende olabilir?

"Evet."

"Seni Seattle'a kadar götürebilecek mi?"

"Evet. Götürür."

"Güvenli bir şekilde?"

"Evet." Beni ikna etmeye çalışıyor. "Tamam, biraz yaşlı ama benim ve yola çıkabilecek durumda. Onu bana üvey babam almıştı."

Bundan daha iyisini ayarlayabiliriz dediğimde, ne teklif ettiğimi anlıyor ve ifadesi anında değişiyor.

Kızıyor.

Üzerine basa basa, "Bana bir araba *almıyorsun*" diyor.

Onu sinirlendirmemeye çalışarak, "Göreceğiz" diye mırıldanıyorum. Onun için arabanın kapısını açıyorum. Arabaya binerken aklımdan onu eve götürmesi için Taylor'ı aramak geçiyor. *Kahretsin*. Bu akşam izinli olduğunu hatırlıyorum.

Kapısını kapadığımda camını indirmeye başlıyor... Camın inmesi sanki saatler sürüyor.

Tanrı aşkına!

"Dikkatli sür" diye homurdanıyorum.

"Hoşça kal Christian" diyor. Sesi sanki ağlamamaya çalışıyormuş gibi titriyor.

Lanet olsun. Arabası gürültüyle caddeye çıkarken, içimdeki huzursuzluk ve onun can güvenliği için duyduğum endişe çaresizliğe dönüşüyor.

Onu tekrar görebilecek miyim, bilmiyorum.

Arabasının arka ışıkları gecenin karanlığında kaybolana kadar kaldırımda bir salak gibi dikiliyorum.

Siktir. Neden her şey bu kadar ters gitti?

Ayaklarımı sürüyerek otele dönüp bara gidiyorum ve bir şişe Sancerre istiyorum. Şişeyi yanıma alıp odama çıkıyorum. Bilgisayarım masada açık duruyor. Şarabı açmadan önce oturup yazmaya başlıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Bu Akşam

Tarih: 25 Mayıs 2011, 22:01

Kime: Anastasia Steele

Bu akşam neden kaçtığını anlamadım. Gerçekten de bütün sorularını eksiksiz cevapladığımı umuyorum. Sana üzerinde düşünecek çok şey verdiğimi biliyorum ama teklifimi ciddi bir şekilde değerlendirmeni çok isterim. Bu işin yürütmesini gerçekten istiyorum. Ağırdan alacağız.

Bana güven.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Saatime bakıyorum. Eve varması en az yirmi dakika, hatta o ölüm tuzağında muhtemelen daha uzun sürecek. Taylor'a bir e-posta yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Audi A3

Tarih: 25 Mayıs 2011, 22:04

Kime: J.B. Taylor

O Audi'ye yarın ihtiyacım var.

Teşekkürler.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Sancerre'i açıp, kendime bir kadeh dolduruyorum. Kitabımı alıp oturuyorum ve dikkatimi vermeye, okumaya çalışıyorum. Gözüm bilgisayarımın ekranına kayıp duruyor. Ne zaman cevap yazacak.

Dakikalar geçtikçe endişem artıyor; neden hâlâ cevap vermedi?

Saat on birde mesaj gönderiyorum.

Sağ salim vardın mı?

Ama cevap yok. Belki doğrudan yatmıştır. Gece yarısından önce bir e-posta daha gönderiyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Bu Akşam

Tarih: 25 Mayıs 2011, 23:58

Kime: Anastasia Steele

Umarım o arabanla eve ulaşmışsındır.

İyi misin, haber ver.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Onu yarın mezuniyet töreninde göreceğim ve beni geri çevirip çevirmediğini o zaman anlayacağım. Bu moral bozucu düşünceyle soyunup yatağa giriyorum ve gözümü tavana dikiyorum.

Bu işi gerçekten eline yüzüne bulaştırdın Grey.

26 Mayıs 2011, Perşembe

Anne gitti. Bazen dışarı gidiyor.

Bir tek ben varım. Ben, arabalarım ve battanım.

Eve geldiğinde kanepede uyuyor. Kanepa kahverengi ve yapış yapış. O yorgun. Bazen battanımı üzerine örtüyorum.

Bazen de eve yiyecek bir şeylerle geliyor. O günleri seviyorum. Ekmek ve tereyağımız oluyor. Bazen de makarna ve peynir oluyor. En sevdiğim.

Bugün annem gitti. Arabalarımı oynuyorum. Yerde çok hızlı gidiyorlar. Annem gitti. Geri gelecek. Gelecek. Annem ne zaman gelecek?

Artık karanlık oldu; annem yok. Tabureye çıkınca lambanın düğmesine ulaşabiliyorum.

Aç. Kapa. Aç. Kapa. Aç. Kapa.

Aydınlık. Karanlık. Aydınlık. Karanlık. Aydınlık.

Acıttım. Peyniri yedim. Buzdolabında peynir var.

Mavi tüylü peynir.

Annem ne zaman eve gelecek?

Bazen eve onunla geliyor. Ondan nefret ediyorum. O gelince saklanıyorum. En sevdiğim yer annemin dolabı. Anne kokuyor. Annemin mutlu olduğu zamanlar gibi kokuyor.

Annem ne zaman eve gelecek?

Yatağım soğuk. Ve açım. Battanım ve arabalarım var ama annem yok. Annem eve ne zaman gelecek?

Sıçrayarak uyanıyorum.

Siktir. Siktir. Siktir.

Rüyalarımдан nefret ediyorum. Unutmak istediğim bir zamanı hatırlatan, karmakarışık, asap bozucu anılarla dolular. Kalbim göğsümü dövüyor ve ter içindeyim. Ama bu kâbusların en kötü tarafı, uyandığım zaman yaşadığım ezici endişe.

Kâbuslarım son zamanlarda sıklaştı ve her zamankinden daha gerçek gibi gelmeye başladılar. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Lanet olası Flynn – gelecek hafta gelecekmiş, hangi gün bilmiyorum. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek saate bakıyorum. Saat 05:38 ve günün ilk ışıkları perdelerin arasından sızıyor. Neredeyse kalkma zamanı.

Git biraz koş Grey.

Ana'dan hâlâ ne bir mesaj ne de e-posta var. Ayaklarım kaldırımı döverken endişem artıyor.

At kafandan Grey.

At şu lanet kafandan!

Onu mezuniyet töreninde göreceğimi biliyorum.

Ama kafamdan atamıyorum.

Duştan önce bir mesaj daha gönderiyorum.

Beni ara.

İyi olduğunu bilmem gerek.

Kahvaltı sonrasında hâlâ Ana'dan haber yok. Onu aklımdan çıkarmak için, birkaç saat açılış konuşmamın üzerinde çalışıyorum. Birkaç saat sonraki mezuniyet töreninde çevrebilimleri bölümünün olağanüstü çalışmalarından ve GEH'le birlikte, gelişmekte olan ülkeler için ürettikleri tarım teknolojilerindeki ilerlemelerden bahsedeceğim.

"Hepsi dünyayı doyurma planının bir parçası mı?" Ana'nın o bilmiş sözleri beynimde yankılanıyor ve dün geceki kâbusumu aklıma getiriyorlar.

Boş verip yeniden yazmaya koyuluyorum. Halkla ilişkiler başkan yardımcım Sam, benim için fazla yapmacık bir taslak gönderdi. Basın bülteni saçmalıklarını daha insani bir şeye çevirmek bir saatimi alıyor.

Saat dokuz buçuk ve Ana'dan hâlâ ses yok. Hiçbir şekilde

bana dönmemesi endişe verici – açıkçası kaba da. Arıyorum ama telefonu doğrudan operatörün telesekreter mesajına bağlanıyor.

Kapatıyorum.

Kendini bu kadar küçük düşürme Grey.

Posta kutumdan bir uyarı sinyali geliyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor – ama e-posta Mia’dan. Boktan ruh halime rağmen gülümsüyorum. Bu veledi özledim.

Kimden: Mia G. Muhteşem Şef

Konu: Uçuşlar

Tarih: 26 Mayıs 2011, 18:32

Kime: Christian Grey

Selam Christian,

Buradan defolup gitmek için sabırsızlanıyorum!

Kurtar beni. Lütfen.

Cumartesi günü uçuş numaram AF3622. Uçak öğlen 12:22’de iniyor ve babam ucuz koltuk bileti almış! *Somurtuyorum!

Bir sürü valizim olacak. Paris modasını çok, çok, çok seviyorum.

Annem kız arkadaşın olduğunu söyledi.

Doğru mu?

Nasıl biri?

BİLMEM GEREK!!!!

Cumartesi görüşürüz. Seni çok özledim.

À bientôt mon frère.

Mxxxxxx

Hay lanet! Annemin düşük çenesi. Ana benim kız arkadaşım değil! Bu cumartesi bir de kız kardeşimin aynı oranda düşük çenesini, doğasından gelen iyimserliğini ve meraklı sorularını savuşturmam gerekecek. İnsanın başının etini yer bazen. Uçuş numarası ve saatini aklıma yazıp, Mia’ya orada ola-

çağımı haber vermek için çabucak bir e-posta gönderiyorum.

Ona çeyrek kala tören için hazırlanıyorum. Gri takım elbise, beyaz gömlek ve elbette o kravat. Bu benim Ana'ya hâlâ vazgeçemediğimi ifade eden gizli mesajım ve güzel zamanların bir hatırlatıcısı olacak.

Evvet, gerçekten de güzel zamanlardı... Elleri bağlı bir halde beni arzulayışı aklıma geliyor. *Lanet olsun. Neden aramadı?* Tekrar arama tuşuna basıyorum.

Siktir.

Hâlâ lanet bir mesaj bile gelmemiş!

Saat tam onda kapım çalınıyor. Gelen, Taylor.

İçeri alırken, "Günaydın" diyorum.

"Bay Grey."

"Dün nasıl geçti?"

"Güzel geçti efendim." Tavrı değişiyor, ifadesi yumuşuyor.

Herhalde aklımdan kızı geçiyor.

"Sophie nasıl?"

"Bir harika efendim. Okulda da çok iyi."

"Bunu duymak çok güzel."

"A3 öğleden sonra Portland'da olacak."

"Harika. Hadi gidelim."

İtiraf etmekten nefret etsem de, Bayan Steele'i göreceğim için heyecanlıyım.

Rektörün sekreteri beni WSU konferans salonuna bitişik küçük bir odaya götürüyor. Neredeyse, çok yakından tanıdığım o genç kadın kadar kızarıyor. O yeşil odada akademisyenler, idari personel ve birkaç öğrenci mezuniyet öncesi kahvelelerini içiyor. İçlerinde Katherine Kavanagh'ın da olduğunu görünce şaşırıyorum.

Zenginlere has özgüveniyle bana doğru kurumla yürürken, "Merhaba Christian" diye sesleniyor. Mezuniyet cüppesini giymiş ve fazlasıyla neşeli görünüyor; kesin Ana'yı görmüştür.

"Merhaba Katherine. Nasılsın?"

Selamımı duymazdan gelip biraz gücenmiş bir havayla, “Beni burada gördüğüne şaşırmış gibisin” diyor. “Bölüm birincisiyim. Elliot söylemedi mi?”

“Hayır, söylemedi.” *Elliot’la göbeğimiz bağlı değil ya. Neza-*keten, “Tebrikler” diye ekliyorum.

Bozuk bir sesle, “Teşekkürler” diyor.

“Ana burada mı?”

“Birazdan burada olur. Babasıyla geliyor.”

“Onu bu sabah gördün mü?”

“Evet. Neden?”

“Araba dediği o ölüm tuzağıyla eve varmayı başarıp başaramadığını merak ettim.”

“Wanda. Ona Wanda diyor. Ve evet, vardı.” Tuhaf bir ifadeyle gözlerini bana dikiyor.

“Bunu duyduğuma sevindim.”

O sırada rektör yanımıza geliyor. Kavanagh’a kibarca gülümseyip, beni diğer akademisyenlerle tanıştırmaya götürüyor.

Ana’nın eve tek parça ulaştığına sevindim ama mesajlarının hiçbirine cevap vermediği için kızgınım ona.

Bu iyiye işaret değil.

Ama olayların bu kötü gidişatına kafa yormak için vaktim yok – öğretim üyelerinden biri başlama saatinin geldiğini haber veriyor ve bizi koridora yönlendiriyor.

Bir anlık zayıflıkla Ana’nın telefonunu tekrar arıyorum. Doğrudan sesli mesaja düşüyor ve o sırada Kavanagh yanına geliyor. Salona doğru yürürken, “Açılış konuşmanı merakla bekliyorum” diyor.

Konferans salonuna girince, beklediğimden büyük ve tıklım tıklım dolu olduğunu fark ediyorum. Biz tek sıra halinde sahneye çıkarken, kalabalık hep birlikte kalkıp alkışlıyor. Alkışlar yükseliyor ve herkes yerine otururken, yavaşça beklentili bir uğultuya dönüşüyor.

Rektör, karşılama konuşmasına başlayınca salona göz gezdirebiliyorum. Ön sıralar aynı siyah-kırmızı WSU cüppesini

giymiş öğrencilerle dolu. *Nerede?* Her sırayı tek tek gözden geçiriyorum.

İşte oradasın.

İkinci sırada araya karışmış. Yaşıyor. Dün gece ve bu sabah nerede olduğunu düşünüp o kadar enerji harcadığım, endişe duyduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum. Parlak, mavi gözleri benimkilerle buluşunca büyüyor ve yanakları yavaşça kızarıırken yerinde kıpırdanıyor.

Evet. Seni buldum. Ve sen mesajlarıma cevap vermedin.

Gözlerini kaçırıyor. Sinirleniyorum. Gerçekten sinirleniyorum. Gözlerimi kapatıp, memelerine sıcak balmumu damlattığımı ve altımda kıvrandığını hayal ediyorum. Bu düşünce vücudumda esash bir değişikliğe yol açıyor.

Siktir.

Topla kendini Grey.

Onu aklımdan atıp şehvetli düşüncelerimi dizginliyorum ve konuşmalara kulak veriyorum. Kavanagh, fırsatları yakalamakla ilgili ilham verici bir konuşma yapıyor –evet, *carpe diem* Kate– ve bitirince büyük bir alkış alıyor. Akıllı, popüler ve kendine güvenli olduğu belli. Tath Bayan Steele gibi utangaç ve çekingen bir tip değil. Bu ikisinin arkadaş olması beni gerçekten hayrete düşürüyor.

İsmimin anons edildiğini duyuyorum; rektör beni davet ediyor. Kalkıp kürsüye yürüyorum. *Şov zamanı Grey.*

“Bugün WSU yönetiminin bana bahsettiği değerli övgülerden dolayı son derece minnettarım, bunları duymak beni etkiledi. Böylece üniversitenin çevrebilimleri bölümünün etkileyici çalışmaları hakkında konuşmak için nadir bir fırsata sahip olabildim. Amacımız, üçüncü dünya ülkeleri için uygulanabilir ve ekolojik olarak sürdürülebilir tarım yöntemleri geliştirmek. Nihai hedefimizse bütün dünyada açlık ve yoksulluğun kökünü kazımaya yardımcı olmak. Çoğunluğu Sahra altı Afrika’sı, Güney Asya ve Latin Amerika’da olmak üzere bir milyardan fazla insan korkunç bir yoksulluk içinde yaşıyor. Dünyanın bu

kısımlarında, pekçok yerde tarım alanları kullanılamaz durumda ve sonuçlar, ekolojik ve sosyal yıkımlara neden oluyor. Ciddi bir açlık yaşamamanın ne demek olduğunu bilen biriyim. Bu konunun benim için çok kişisel bir anlamı da var.

WSU ve GEH ortaklığı toprak verimliliği ve tarım elverişliliği teknolojilerinde büyük ilerleme kaydetti. Gelişmekte olan ülkelerde enerji tasarrufu sağlayan sistemlerin öncülüğünü yapıyoruz. Test sahalarımızda ürün hasadı hektar başına yüzde otuz artış gösterdi. Bu olağanüstü başarıda WSU'nun önemli rolü var. Ayrıca GEH, Afrika'daki test sahamızda staj vesilesiyle bize katılan öğrencilerle gurur duyuyor. Orada yaptıkları işler hem yerel topluluklar hem de kendileri için çok faydalı oldu. Birlikte, bu bölgeleri felakete sürükleyen açlık ve yoksullukla mücadele edebiliriz.

Ancak birinci dünya ülkelerinin yarışı önde götürdüğü bu teknolojik evrim çağında sahip olanlar ve olmayanlar arasındaki uçurum büyürken, dünyanın sınırlı kaynaklarını boşa harcamamamız gerektiğini hatırlamak hayati önem taşıyor. Bu kaynaklar bütün insanlığa ait ve bunları kullanırken yenileme yolları bulmalı ve aşırı kalabalık gezegenimizi beslemek için çözümler üretmeliyiz.

Daha önce de belirttiğim gibi, GEH ve WSU'nun birlikte yürüttüğü çalışma çözümler üretecek. İşimiz, bu mesajı iletmek. GEH'in telekomünikasyon bölümü aracılığıyla gelişmekte olan ülkelere bilgi ve eğitim götürmeyi amaçlıyoruz. Dünyanın en ücra köşelerine interneti götürecek solar teknoloji, uzun pil ömrü ve kablolu internet dağılımı konularında büyük ilerleme kaydettiğimizi söylemekten gurur duyuyorum. Amacımız internet hizmetini, götürdüğümüz noktalarda ücretsiz olarak sağlamak. Burada bizim alışkın olduğumuz bilgi ve eğitime erişim imkânı, gelişmekte olan bu bölgelerde yoksulluğu sona erdirmek için çok önemli faktörler.

Bizler şanslıyız. Biz buradakiler ayrıcalıklıyız. Bazılarımız diğerlerinden daha fazla; ve kendimi de bu kategoriye koyuyo-

rum. Bizden daha az şanslı olanlara, burada sahip olduğumuz kaynaklara daha fazla erişimle birlikte sağlıklı, güvenli, iyi beslenebildikleri iyi bir hayat sunmak bizim için ahlaki bir yükümlülük.

Size, her zaman kulağıma küpe olmuş bir alıntıyla veda etmek istiyorum. Bir Kızılderili sözünü aktaracağım: ‘Ancak son yaprak düştüğünde, son ağaç kesildiğinde, son akarsu kurduğunda, paranın yenmeyecek bir şey olduğunu anlayacağız.’”

Yükselen alkışlar arasında yerime otururken Ana’ya bakmamak için kendimi zor tutarak, salonun arkasına asılı WSU pankartını inceliyorum. Beni görmezden gelmek istiyorsa, öyle olsun. Bu oyunu ikimiz de oynayabiliriz.

Rektör yardımcısı diploma dağıtımını başlatmak için kalkıyor. Böylece sıra “S” harfine gelip de onu tekrar görene kadar sancılı bekleyiş başlıyor.

Sonsuz gibi gelen bir süreden sonra isminin okunduğunu duyuyorum: “Anastasia Steele.” Bir alkış yükselirken tedirgin ve düşünceli bir ifadeyle bana doğru yürüyor.

Kahretsın.

Ne düşünüyor?

Kendine hâkim ol Grey.

Ana’ya diplomasını verirken, “Tebrikler Bayan Steele” diyorum. El sıkışıyoruz ama elini bırakmıyorum. “Bilgisayarında bir sorun mu var?”

Şaşırmış görünüyor. “Hayır.”

“O zaman e-postalarımı görmezden geliyorsun.” Elini bırakıyorum.

“Ben sadece birleşme ve satın almayla ilgili olanı gördüm.”

Bu da ne demek oluyor şimdi?

Kaşları çatılıyor. Ama onu bırakmak zorundayım, arkada kuyruk oluştu.

İlerlerken konuşmamızın burada bitmediğini anlaması için, “Sonra” diyorum.

Sıranın sonu gelene kadar işkence çekiyorum. Arzu dolu

bakışlara maruz kaldım, kirpikler ok olup gözlerime saplandı, kıkırdayan aptal kızlar elimi sıkı sıkı bitiremediler ve avucuma üzerinde telefon numarası yazan beş not tutuşturuldu. Korkunç bir tören müziği ve alkışlar eşliğinde öğretim görevlileriyle beraber sahneyi terk ederken rahatlıyorum.

Koridorda Kavanagh'ın kolunu yakalıyorum. "Ana'yla konuşmam gerek. Onu bulabilir misin? Hemen."

Kavanagh afallıyor ama bir şey söylemeden önce elimden gelen en kibar ses tonuyla, "Lütfen" diye ekliyorum.

Onaylamayan bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırıyor ama yanımda durup akademisyenlerin sırayla yanımdan geçmesini bekliyor, sonra konferans salonuna dönüyor. Rektör beni görünce konuşmamdan dolayı tebrik etmek için duruyor.

Bir kez daha elini sıkarak, "Asıl ben teklif ettiğiniz için onur duydum" diyorum. Gözucuyla koridorda Kate'i görüyorum – yanında Ana var. Rektörden izin isteyip Ana'nın yanına gidiyorum.

Kate'e, "Teşekkürler" diyorum. Ana'ya endişeli bir bakış atıyor. Onu boş verip, Ana'yı dirseğinden tutarak bulduğum ilk kapıya yönlendiriyorum. Erkekler için soyunma odası çıkıyor. Temiz kokusuna bakılırsa içeride kimse yok. Kapıyı kilitleyip Bayan Steele'e dönüyorum. "Neden bana yazmadın? Veya mesaj atmadın?" diye sorguluyorum. Yüzünde büyük harflerle şaşkınlık yazıyor gibi. "Bugün bilgisayarına bakmadım; telefonuma da." Yaptığım çıkışa gerçekten afallamışa benziyor. "Harika bir konuşmaydı" diye ekliyor.

Çark ederek, "Teşekkürler" diye mırıldanıyorum. Telefonunu veya bilgisayarını nasıl kontrol etmez?

"Yemekle ilgili takıntını şimdi anlıyorum." Ses tonu yumuşak – ve yanılmıyorsam içinde acıma da var.

"Anastasia, şu anda bundan bahsetmek istemiyorum."

Acımana ihtiyacım yok.

Gözlerimi kapatıyorum. Bütün bu zaman boyunca benimle konuşmak istemediğini düşündüm. "Senin için endişelendim."

“Endişelendin mi? Neden?”

“Çünkü eve araba dediğin o ölüm tuzağıyla gittin.”

Ve aramızdaki anlaşmayı elime yüzüme bulaştırdığımı düşündüm.

Sinirle dikleşiyor. “Ne? O ölüm tuzağı filan değil. Gayet sağlam. José benim için düzenli servise götürüyor.”

“Fotoğrafçı José mi?” Bakalım daha ne naneler duyacağız.

“Evet. Araba eskiden onun annesinindi.”

“Evet, herhalde öncesinde de anneannesinin ve daha da öncesinde onun annesinindi. O araba güvenli değil.” Neredeyse bağırıyorum.

“O arabayı üç yıldır kullanıyorum. Endişelendiğin için üzgünüm. Neden aramadın ki?”

Cep telefonundan aradım. Lanet olası cep telefonunu kullanmıyor mu? Ev telefonundan mı bahsediyor? Çileden çıkmış bir halde ellerimle saçlarımı tarayarak derin bir nefes alıyorum. Buradan asıl meseleye varamayız.

“Anastasia, senden bir cevap almam gerek. Bu beklemler beni delirtiyor.”

Somurtuyor.

Siktir.

“Christian, ben... bak, üvey babamı yalnız bıraktım.”

“Yarın. En geç yarın bir cevap istiyorum.”

Endişeli bir bakışla, “Tamam. Yarın sana haber vereceğim” diyor.

Pekâlâ, hâlâ “hayır” demedi. Bir kez daha, ne kadar rahatladığıma şaşıyorum.

Bu kadında ne var böyle?

İçten bakan mavi gözlerini bana doğru kaldırıyor; yüzü endişeyle kırışmış. Ona dokunmak için içimden yükselen isteğe karşı koyuyorum. “Kokteyle kalıyor musun?” diye soruyorum.

“Ray ne yapmak ister, bilmiyorum.” Kararsız görünüyor.

“Üvey baban mı? Onunla tanışmak isterim.”

Kararsızlığı büyüyor. Ben kapının kilidini açarken gizem-

li bir tonla, “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum” diyor.

Ne? Neden? Artık çocukken açlıktan öldüğümü bildiği için mi? Yoksa nasıl düzüşmekten hoşlandığımı bildiği için mi? Acayip olduğum için mi?

“Benden utanıyor musun?”

“Hayır!” diye atılıp umutsuzca gözlerini deviriyor. “Seni babamla neyim olarak tanıştıracacağım?” Öfkeyle ellerini kaldırıyor. “İşte, bekâretimi bozan adam bu ve şimdi bir BDSM ilişkiye başlamamızı istiyor mu diyeyim? Koşu ayakkabılarını giymemişsin.”

Koşu ayakkabıları mı?

Babası beni kovalayacak mı yani? İşte, aramıza biraz espri katıverdi. Dudaklarım kıvrılıyor ve o da gülümseyişime, yüzü bir yaz günbatımı gibi aydınlanarak karşılık veriyor.

Oyuncu bir havayla, “Merak etme, çok hızlı koşarım” diyorum. “Ona arkadaşın olduğumu söyle Anastasia.” Kapıyı açıp arkasından çıkıyorum ama rektör ve arkadaşlarının yanında duruyorum. Hep beraber dönüp Bayan Steele’e bakıyorlar ama o, konferans salonuna girip gözden kayboluyor. Rektörle yandakiler tekrar bana dönüyorlar.

Bayan Steele’le aramızdakiler sizi ilgilendirmez millet.

Rektörü nazik bir şekilde başımla selamlıyorum. Beni arkadaşlarıyla tanıştırmak istiyor, biraz kanepede oturmasını diyor.

“Elbette” diye cevaplıyorum.

Akademisyenlerden kurtulmak yarım saatimi alıyor. Tam kalabalık resepsiyon alanından çıkarken Kavanagh yanımda belirliyor. Mezunlar ve ailelerinin geniş bir eğlence çadırında mezuniyeti kutlamak için içki içtikleri çimenliğe doğru yürüyoruz.

“Ana’yı pazar akşamı için yemeğe davet ettin mi?” diye soruyor.

Pazar mı? Ana, pazar günü görüşeceğimizden bahsetmiş mi?

Kavanagh, “Sizinkilerin evinde” diye açıklıyor.

Bizimkilerin mi?

Ana'yı görüyorum.

Neden bahsediyor?

Sanki California'da bir plajdan yeni çıkmış gibi görünen uzun boylu, sarışın bir adam ona dokunup duruyor.

Lanet olsun, bu da kim şimdi? Bu yüzden mi kokteyle gelmemi istemedi?

Ana başını kaldırıp yüz ifademi yakalıyor ve ev arkadaşı Ana'nın yanındaki diğer adamı selamlamaya giderken rengi atıyor. Kavanagh, "Selam Ray" diyor ve üzerine uymayan bir takım elbiseyle Ana'nın yanında dikilen orta yaşlı adamı öpüyor.

Bu Raymond Steele olmalı.

Kavanagh, "Ana'nın erkek arkadaşıyla tanışmış mıydın?" diye soruyor. "Christian Grey."

Erkek arkadaş!

"Bay Steele, tanıştığımıza memnun oldum."

Epey şaşırarak, "Bay Grey" diyor. El sıkışıyoruz, sıkı tokalaşıyor; parmakları ve avucu sert. Bu adam elleriyle çalışıyor. Hatırlıyorum – marangozdu. Koyu kahverengi gözleri kendini hiç ele vermiyor.

Kate, elini Ana'nın omzuna atmış plaj serserisini tanıstırarak, "Bu da kardeşim Ethan Kavanagh" diyor.

Ah. Kavanagh kardeşler; ikisi bir arada.

Adını mırıldanarak elini sıkıyorum. Ray Steele'inkilerin aksine yumuşaklar.

Şimdi benim kızımdan patilerini çek bakalım hergele.

Elimi uzatıp, "Ana, bebeğim" diye fısıldıyorum; uslu bir kadin olarak kanatlarımın altına geliyor. Mezuniyet cüppesini çıkarmış. Boyundan bağlamalı, uçuk gri bir elbise giymiş. Kulsursuz omuzları ve sırtı ortaya çıkmış.

İki günde iki elbise. Beni şımartıyor.

"Ethan, annemle babam bizi bekliyordu." Kavanagh, kardeşini sürükleyerek beni Ana ve babasıyla yalnız bırakıyor.

Bay Steele, "Çocuklar, ne zamandır tanışıyorsunuz bakalım?" diye soruyor.

Ana, omzuna elimi atarken başparmağımı çıplak sırtında hafifçe gezdirince titriyor. Babasına, birkaç haftadır tanıştığımızı söylüyorum. “Ana öğrenci gazetesi için röportaja geldiğinde tanıştık.”

Bay Steele, “Öğrenci gazetesinde çalıştığımı bilmiyordum Ana” diyor.

Ana, “Kate hastaydı” diyor.

Ray Steele kızına dikkatle bakarak kaşlarını çatıyor. “Güzel bir konuşma yaptınız Bay Grey” diyor.

“Teşekkürler efendim. Anladığım kadarıyla balık tutmayı seviyorsunuz.”

“Gerçekten severim. Annie sana anlattı mı?”

“Evet, anlattı.”

“Sen tutar mısın?” Kahverengi gözlerinde bir merak pırıltısı var.

“İstediğim kadar fırsat bulamıyorum. Çocukken babam ağabeyimle beni balık tutmaya götürürdü. Bütün derdi alabalık yakalamaktı. Sanırım virüsü ondan kaptım.” Ana bir süre bizi dinledikten sonra izin istiyor ve Kavanagh ekibine katılmak için kalabalığın arasına karışıyor.

Lanet olsun, o elbisenin içinde heyecan verici görünüyor.

“Öyle mi? Nerede avlanırdınız?” Bay Steele’in sorusu beni tekrar sohbete çekiyor. Bunun bir test olduğunu biliyorum.

“Kuzeybatı Pasifik boyunca.”

“Washington’da mı büyüdün?”

“Evet efendim. Babam bizi balık avına Wynoochee Nehri’nde alıstırdı.”

Steele’in yüzüne bir gülümseme yerleşiyor. “İyi bilirim.”

“Ama en çok Skagit’i sever. ABD tarafı. Bizi sabahın kör şafağında yataktan kaldırır ve arabaya atıp oraya götürürdü. O nehirde gerçekten büyük balıklar yakalamışlığı vardır.”

“Çok güzel sülardır. Skagit’te ben de olta kıran cinsten balıklar tutmuşumdur. Gerçi Kanada tarafında.”

Bir taraftan Ana’ya bakarak, “Orası yabancı alabalık için en

iyi kollardan biridir. Nehre salınan balıklara göre kovalamaca daha zevklidir" diyorum.

"Kesinlikle katılıyorum."

"Ağabeyimin birkaç yabancı alabalık tutmuşluğu vardır. Bense hâlâ büyük balığı bekliyorum."

"Kısmetse bir gün, ha?"

"Umarım."

Ana, Kavanagh'la hararetle bir şeyler konuşuyor. *Bu iki kadının ne konuşuyorlar ki böyle?*

"Hâlâ sık sık balığa çıkıyor musunuz?" Dikkatimi tekrar Bay Steele'e yöneltiyorum.

"Tabii. Annie'nin arkadaşı José, babası ve ben fırsat buldukça kaçıyoruz."

O kahrolası fotoğrafçı! Yine mi?

"Arabasıyla ilgilenen arkadaşı mı?"

"Evet, o."

"Beetle harika bir araba. Alman arabalarına hayranım."

"Ya? Annie o eski arabayı seviyor ama bence satılabilecek yaşı geçmek üzere."

"Bunu söylemeniz ilginç oldu. Ben de ona şirketimin araçlarından birini ödünç vermeyi düşünüyordum. Sizce kabul eder mi?"

"Sanırım. Gerçi bu Annie'ye bağlı."

"Harika. Anladığım kadarıyla Ana balıktan pek hoşlanmıyor."

"Hayır. Bu kız annesine çekmiş. Balıkların acı çektiğini görmeye dayanamıyor. Hatta solucanların da. Narin bir ruhu var." Bana imalı bir bakış atıyor. *Ah. Raymond Steele'den bir uyarı. İşi espriye vuruyorum.*

"Geçen gün yediğimiz morina balığına pek dokunmamasına şaşmamalı."

Steele gülüyor. "Balık yemek konusunda bir sorunu yok."

Ana, Kavanagh'larla konuşmayı bitirdi, bize doğru geliyor. Gülümseyerek, "Selam" diyor.

Steele, "Annie, tuvaletler nerede?" diye soruyor.

Ana, çadırdan çıkıp sola dönmesini söylüyor.

"Birazdan görüşürüz. Keyfinize bakın çocuklar" diyor Steele.

Ana, o giderken arkasından bakıp, sonra gergin bakışlarını bana diyor. Ama ikimizin de bir şey söylemesine fırsat kalmadan araya bir fotoğrafçı giriyor. Hızla uzaklaşmadan önce ikimizin bir kare fotoğrafını çekiyor.

Ana, tatlı ve oyuncu bir sesle, "Demek babamı da büyüledin?" diyor.

"Babamı da?" *Sizi büyüledim mi Bayan Steele?*

Parmağımı yanağında beliren gül pembesi renkte gezdiriyorum.

"Ah keşke ne düşündüğünü bilsem Anastasia." Parmaklarım çenesine ulaşınca, yüz ifadesini incelemek için başını hafifçe arkaya itiyorum. Durup, gözbebekleri koyulaşarak bana bakıyor.

"Şu anda" diye fısıldıyor, "güzel kravat, diye düşünüyorum."

Bir tür itiraf beklerken, cevabı beni güldürüyor. "Son zamanlarda favorim oldu."

Gülümsüyor.

"Çok hoş görünüyorsun Anastasia. Boyundan bağlamalı elbise yakışmış. Ayrıca sırtına dokunup güzel tenini hissedebiliyorum."

Dudakları aralanıp nefesi tekliyor. Aramızdaki çekimi hissedebiliyorum.

"Güzel olacağını biliyorsun, değil mi bebek?" Sesim, duyduğum arzuyu ele veriyor.

Gözlerini kapatıyor, yutkunuyor ve derin bir nefes alıyor. Tekrar açtığı anda gözleri endişe saçıyor. "Ama ben daha fazlasını istiyorum" diyor.

"Daha fazlası mı?"

Siktir. Bu da ne şimdi?

Başını sallıyor.

Tekrar, "Daha fazlası mı?" diye fısıldıyorum. Dudakları başparmağımın altında yumuşacak. "Kalpler ve çiçekler isti-

yorsun.” *Siktir.* Onunla olmayacak. Nasıl olsun ki? Benim romantizmle işim yok. Umutlarım ve hayallerim aramızda parça parça dağılmaya başlıyor.

Gözleri kocaman, masum ve yalvararak bakıyor.

Lanet olsun. O kadar ayartıcı ki. “Anastasia, bu benim bildiğim bir şey değil.”

“Benim de.”

Elbette; daha önce hiç ilişkisi olmamış. “Pek fazla şey bilmiyorsun.”

Nefesini salarak, “Sen de bütün yanlış şeyleri biliyorsun” diyor.

“Yanlış mı? Bana göre değil. Dene” diye yalvarıyorum.

Lütfen. Benim yolumu dene.

Keskin bakışlarla, bir ipucu bulmaya çalışarak yüzümü araştırıyor. Bir an için her şeyi gören mavi gözlerinde kayboluyorum.

“Tamam” diye fısıldıyor.

“Ne?” Vücudumdaki bütün tüyler ayağa kalkıyor.

“Tamam. Deneyeceğim.”

“Kabul ediyor musun?” Buna inanamıyorum.

“Esnek sınırlar şartıyla, evet. Deneyeceğim.”

Güzel. Tanrım. Onu kollarımın arasına çekip iyice sararak, yüzümü saçlarına gömüyorum ve cezbedici kokusunu içime çekiyorum. Kalabalık bir yerde olmamız umurumda değil. Sadece o ve ben varız. “Tanrım, Ana, o kadar şaşırtıcısın ki. Nefesi mi kesiyorsun.”

Bir süre sonra Raymond Steele’in döndüğünü ve utandığını gizlemek için saatine bakıp durduğunu fark ediyorum. İstemeye istemeye Ana’yı bırakıyorum. Dünyanın tepesinde gibiyim.

Bu iş tamam Grey!

Steele, “Annie, gidip bir şeyler yiyelim mi?” diye soruyor.

Ana, bana utangaç bir gülümseme göndererek, “Tamam” diyor.

“Bize katılmak ister misin Christian?” Bir an için aklım çe-

liniyor ama Ana'nın endişeli bakışı, "*Lütfen, hayır*" diyor. Babasıyla baş başa zaman geçirmek istiyor. Anlıyorum.

"Teşekkürler Bay Steele ama başka planlarım var. Sizinle tanıştığıma çok sevindim efendim."

Aptal sırtışını kontrol etmeye çalış Grey.

Steele –sanırım içten bir şekilde–, "Ben de öyle" diye karşılık veriyor. "Bebeğime iyi bak."

Elini sıkarken, "Ah, kesinlikle niyetim bu" diye karşılık veriyorum.

Hem de aklınıza bile gelmeyecek şekillerde Bay Steele.

Ana'nın elini tutup, parmaklarını dudaklarıma götürüyorum. "Görüşürüz Bayan Steele" diye mırıldanıyorum. *Beni çok, çok mutlu bir adam yaptın.*

Steele bana başıyla selam verip kızının koluna giriyor ve onu götürüyor. Sersemlemiş ama umutla dolup taşarak orada dikiliyorum.

Kabul etti.

"Christian Grey?" Neşeli halim, Katherine'in babası Eamon Kavanagh'ın gelişiyi bitiyor.

"Eamon, nasılsın?" Tokalaşıyoruz.

Taylor üç buçukta beni alıyor. Arabamın kapısını açarken, "İyi akşamlar efendim" diyor.

Yolda, Audi A3'ün The Heathman'a gönderildiğini haber veriyor. Şimdi geriye, onu Ana'ya vermek kaldı. Bir tartışma yaşayacağımız kesin ama içimden bir ses, tartışmadan daha fazlasının da olacağını söylüyor. Ama sonuçta kölem olmayı kabul etti; belki hediyemi de fazla sorun yapmadan kabul eder.

Kimi kandırıyorsun Grey?

Bir erkek hayal kurabilir. Umarım bu gece görüşebiliriz; arabayı ona mezuniyet hediyesi olarak vereceğim.

Andrea'yı arayıp, yarın sabah kahvaltı sırasında Eamon Kavanagh ve New York'taki ortaklarıyla bir WebEx toplantısı ayarlamasını söylüyorum. Kavanagh, fiber optik ağını gelişt-

tirmeye niyetli. Andrea'dan, toplantı sırasında Ros ve Fred'i de hazır tutmasını istiyorum. Birkaç mesaj iletiyor –önemli bir şey yok– ve bana yarın akşam Seattle'da katılmam gereken bir bağış davetini hatırlatıyor.

Bu gece Portland'daki son gecem olacak. Ana'nın da buradaki son gecesi sayılır... Onu aramayı düşünüyorum ama cep telefonu yanında olmadığına göre pek bir anlamı yok. Ayrıca babasıyla zaman geçiriyor.

The Heathman'a giderken arabanın camından, Portland'ın ikinci vaktini yaşayan güzel insanlarını seyrediyorum. Durduğumuz bir trafik ışığında, genç bir çift içindekiler yere saçılmış alışveriş poşeti yüzünden kavga ediyor. Daha genç bir başka çift, göz göze ve kıkırdayarak el ele yanlarından geçiyor. Kız eğilip, dövmele sevgilisinin kulağına bir şeyler söylüyor. Çocuk eğiliyor, gülüyor ve kıza bir öpücük veriyor. Sonra bir kafenin kapısını açıyor ve kız arkadaşının girmesi için kenara çekiliyor.

Ana "daha fazlasını" istiyor. Derin bir iç çekip, parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. Hep daha fazlasını isterler. Hepsi. Ne yapabilirim ki? El ele tutuşan çift kafeye girdi – Ana'yla bunu yaptık. Birlikte iki restoranda yemek yedik – ve gayet... eğlenceliydi. Belki de deneyebilirim. Onun bana verdiği onca şeye bakınca... Kravatımı gevşetiyorum.

Daha fazlasını yapabilir miyim?

Odamda soyunup, üzerime eşofmanımı geçiriyorum ve hızlıca ter atmak için spor salonuna iniyorum. Mecburi sosyalleşmeler sabrımın sınırlarım zorladı; enerji fazlasını atmam gerek.

Ve daha fazlası hakkında düşünmeliyim.

Duşumu alıp giyiniyorum, bilgisayarımın önüne geçer geçmez Ros, WebEx üzerinden arıyor ve kırk dakika konuşuyoruz. Tayvan'ın teklifi ve Darfur dahil ajandasındaki bütün konuların üzerinden geçiyoruz. Havadan yardımın maliyeti sarsıcı ama işin içindeki herkes için daha güvenli. Başlatması için onay veriyorum. Şimdi Rotterdam'dan gelecek gemiyi beklememiz gerek.

Ros, “Kavanagh Medya’yla görüşme halindeyim. Bence toplantıda Barney de olmalı” diyor.

“Sen öyle diyorsan. Andrea’ya haber ver.”

“Veririm. Mezuniyet töreni nasıldı?” diye soruyor.

“İyi idi. Şaşırtıcıydı.”

Ana benim olmayı kabul etti.

“Şaşırtıcı şekilde iyi miydi?”

“Evet.”

Ros, ekrandan merakla bana bakıyor ama daha fazla bir şey söylemiyorum.

“Andrea, yarın Seattle’a döneceğini söyledi.”

“Evet. Akşam katılmam gereken bir davet var.”

“Eh, umarım ‘birleşmen’ iyi geçmiştir.”

“Bu noktada olumlu diyebilirim Ros.”

Sırıttıyor. “Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi başka bir toplantım var. Başka bir şey yoksa şimdilik hoşça kal diyeceğim.”

“Hoşça kal.” WebEx’ten çıkıp e-postalarım giriyorum ve dikkatimi bu geceye yöneltiyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Esnek Sınırlar

Tarih: 26 Mayıs 2011, 17:22

Kime: Anastasia Steele

Zaten söylemediğim ne söyleyebilirim, bilmiyorum?

Bunları ne zaman istersen konuşmaktan mutlu olurum.

Bugün çok güzel görünüyordun.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Bir de bu sabah aramızda her şeyin bittiğini düşünüyordum.

Tanrım, Grey. Kendini toplamalısın. Flynn çok eğlenecek.

Tabii sebep kısmen telefonunun olmamasıydı. Belki daha

sağlam bir iletişim yöntemine ihtiyacı olabilir.

Kimden: Christian Grey

Konu: BlackBerry

Tarih: 26 Mayıs 2011, 17:36

Kime: J.B. Taylor

Cc: Andrea Ashton

Taylor,

Anastasia Steele için e-posta ayarları yapılmış yeni bir BlackBerry edin lütfen. Hesap detaylarını Andrea, Barney'den alıp sana verir.

Lütfen yarın evine veya Clayton's'a gönder.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Bunu da gönderdikten sonra *Forbes*'un son sayısını elime alıp okumaya başlıyorum.

Saat altı buçuk gibi Ana'dan henüz ses yok. Hâlâ sakın ve mütevazı Ray Steele'i ağırladığını düşünüyorum. Kan bağları olmadığı halde birbirlerine oldukça benziyorlar.

Oda servisine deniz ürünlü risotto sipariş ediyorum ve beklerken kitabımdan birkaç sayfa daha okuyorum.

Ben okurken Grace arıyor.

"Christian, canım."

"Merhaba, anne."

"Mia sana ulaştı mı?"

"Evet. Uçuş bilgilerini aldım. Onu karşılayacağım."

"Harika. Umarım cumartesi akşamı yemeğe kalırsın."

"Tabii."

"Pazar günü de Elliot, arkadaşı Kate'i akşam yemeğine getiriyor. Gelmek ister misin? Anastasia'yı getirebilirsin."

Demek bugün Kavanagh bundan bahsediyordu.

Zaman kazanmaya çalışıyorum. "Gelebilir mi, sormam gerek."

“Bana haber ver. Bütün ailenin tekrar bir arada olması çok hoş olur.”

Gözlerimi deviriyorum. “Sen öyle istiyorsan anne...”

“İstiyorum canım. Cumartesi görüşürüz.”

Kapatıyor.

Ana'yı ailemle tanışmaya götürmek mi? Bu saçmalıktan nasıl paçayı sıyracağım?

Bu açmazı kafamda çözmeye çalışırken bir e-posta geliyor.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Esnek Sınırlar

Tarih: 26 Mayıs 2011, 19:23

Kime: Christian Grey

İstersen bu akşam konuşmak için gelebilirim.

Ana

Hayır, hayır bebek. O arabayla olmaz. Bütün planlarım yolunda gidiyor.

Kimden: Christian Grey

Konu: Esnek Sınırlar

Tarih: 26 Mayıs 2011, 19:27

Kime: Anastasia Steele

Ben sana gelirim. O arabayı kullanmandan hoşlanmadığımı söylerken ciddiydim.

Birazdan yanındayım.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Sözleşmenin “Esnek Sınırlar” bölümünün ve ilk çıktısını hâlâ onda olan ceketimin cebinde bıraktığım, “Sorular”

e-postasının bir başka çıktısını alıyorum. Sonra Taylor'ın odasını arıyorum.

"Arabayı Anastasia'ya götüreceğim. Beni onun evinden alır mısın? Mesela dokuz buçuk gibi?"

"Tabii efendim."

Çıkmadan önce kot pantolonumun arka cebine iki kondom sıkıştırıyorum.

Belki şansım yaver gider.

A3'ü sürmek, motor devri alıştığımından düşük olsa da çok zevkli. Portland'ın kenar mahallelerinden birinde, kutlama şampanyası almak için bir içki dükkânının önüne çekiyorum. Cristal ve Dom Pérignon'u es geçerek bir Bollinger alıyorum. Aslında 1999 mahsulü ve soğuk olduğu için; ama ayrıca pembe olduğu için de... AmEx'imi kasiyere uzatırken yüzümde bir sırıtmayla, "Çok sembolik" diye düşünüyorum.

Ana kapıyı açtığında, üzerinde hâlâ o nefes kesen elbise var. Bu elbiseyi üzerinden çıkarmayı dört gözle bekliyorum.

"Merhaba" diyor. Solgun yüzünde gözleri kocaman ve ışıltılı.

"Merhaba."

"İçeri gel." Utangaç ve aksi görünüyor. *Neden? Ne oldu?*

"İzin verirsen..." Şampanya şişesini gösteriyorum. "Mezuniyetini kutlarsınız diye düşünmüştüm. Güzel bir Bollinger'yi dövecek içki tanımıyorum."

"İlginç kelime seçimleri." Ses tonu alaycı.

"Hazırcevaplığına bayılıyorum Anastasia." İşte... benim kızım.

"Sadece çay fincanımız var. Bütün bardakları topladık."

"Çay fincanı ha? Bana uyar."

Mutfağa yürüyüşünü izliyorum. Gergin ve ürkek. Belki önemli bir gün atlattığı veya şartlarımı kabul ettiği içindir. Belki de şu an yalnız olduğu için – Kavanagh'ın bu gece ailesiyle yemekte olduğunu biliyorum; babası söyledi. Umarım şampanya rahatlamasına yardımcı olur... ve konuşmasına.

Oda, koliler, kanepeler ve masa dışında boş. Masada, üzerine elyazısıyla bir not iliştilmiş kahverengi bir paket var.

Şartlarını kabul ediyorum Angel; çünkü cezamın ne olması gerektiğini en iyi sen bilirsin; sadece, sadece, dayanabileceğimden fazlasını verme!

“Fincan tabağı da ister misin?”

Kafam dağılmış bir halde, “Fincan yeter Anastasia” diye cevap veriyorum. Kitapları paketlemiş – ona gönderdiğim ilk bas-kılar. Bana geri veriyor. Onları istemiyor. Bu yüzden gergin.

Arabaya kim bilir ne tepki verecek?

Başımı kaldırıncı, orada durmuş beni izlediğini görüyorum. Fincanları dikkatle masaya koyuyor.

“Bu sana.” Sesi cılız ve zoraki çıkıyor.

“Hımm, o kadarını anladım” diye mırıldanıyorum. “Çok uygun bir alıntı.” Parmaklarımı elyazısının üzerinde gezdiriyorum. Harfler küçük ama düzgün. Bir elyazısı uzmanı, karakteriyle ilgili nasıl bir tahlil yapardı acaba? “Ben d’Urberville olduğumu sanıyordum, Angel değil. Sen aşağılanmaya karar vermiştin.” Elbette bu mükemmel bir alıntı. Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. “Bu kadar yerinde ve etkili bir şey bulacağın-dan emindim zaten.”

“Bu aynı zamanda bir yakarış” diye fısıldıyor.

“Yakarış mı? Üzerine fazla gelmemem için mi?”

Başını sallıyor.

Bu kitaplar benim için yatırımdı ama onun için bir şeyler ifade edeceğini düşünmüştüm.

“Bunları senin için almıştım.” Küçük bir beyaz yalan – ne de olsa yerine yenilerini aldım. “Eğer bunları kabul edersen üzerine fazla gelmem.” Hayal kırıklığımlı saklamak için sakın ve alçak sesle konuşuyorum.

“Christian, kabul edemem. Bunlar fazla değerli.”

İşte yine bir iradeler savaşı başlıyor.

*Plus ça change, plus c’est la même chose.**

“Gördün mü? İşte bundan bahsediyorum; bana karşı koyu-

* Fransızca deyim. Bir şey ne kadar değişirse o kadar aynı kalır. (ç.n.)

yorsun. Bunları almanı istiyorum; konu kapanmıştır. Bu kadar basit. Bu konuda düşünmene gerek yok. Bir köle olarak bu tür şeylere sadece minnettar olacaksın. Sana aldığım şeyleri sadece kabul edeceksin, çünkü bu beni memnun ediyor.”

“Bana bunları verdiğin zaman kölen değildim” diyor sessizce.

Her zamanki gibi her şeye bir cevabı var.

“Hayır... ama kabul ettin Anastasia.”

Anlaşmamızdan vaz mı geçiyor? Tanrım, bu kız bana gelgitler yaşatıp duruyor.

“Öyleyse benim olduklarına göre onlarla istediğimi yapabilirim.”

“Evet.” Hardy sevdiğini sanıyordum.

“O halde bir hayır kurumuna vermek istiyorum – Darfur’da çalışan bir kuruma olabilir; senin için önemli görünüyor. Açık artırmada satabilirler.”

“Yapmak istediğin buysa...” Seni durdurmayacağım.

İstersen yakabilirsin de; umurumda değil...

Solgun yüzüne renk geliyor. “Bunu düşüneneğim” diye mırıldanıyor.

“Düşünme Anastasia. Bunu düşünme.” Sende kalsın lütfen. Onlar senin için, çünkü senin tutkun kitaplar. Bana bunu birçok kez söyledin. Keyfini çıkar.

Şampanyayı masaya bırakıp önünde duruyorum ve çenesinden tutup başını geri atarak gözlerinin içine bakıyorum. “Sana daha çok şey alacağım Anastasia. Buna alış. Alabilirim. Ben varlıklı bir adamım.” Küçük bir öpücük veriyorum ona. “Lütfen” diye ekliyorum ve onu bırakıyorum.

“Bana kendimi ucuz hissettiriyor” diyor.

“Hissettirmemeli. Fazla düşünüyorsun. Başkalarının ne düşüneneğine bakarak kendini çapraşık ahlaki kurallarla yargılama. Enerjini boşa harcama. Bunları anlaşmamızla ilgili tereddütlerin yüzünden düşünüyorsun ve bu çok normal. Kendini neyin içine soktuğunu bilmiyorsun.”

Endişe, tatlı yüzünün her yerine yayılmış.

"Hey, kes şunu. Ucuz hiçbir tarafın olamaz Anastasia. Böyle düşünmene izin veremem. Sadece sana bir şeyler ifade edebileceğini düşündüğüm birkaç eski kitap gönderdim, o kadar."

Birkaç kez kirpiklerini kırpıştırarak pakete bakıyor; belli ki kafası karışık.

Al şu kitapları Ana – onlar senin için.

"Biraz şampanya iç" diye fısıldıyorum. Beni hafif bir gülümsemeyle ödüllendiriyor.

"Bu daha iyi." Şampanyayı açıyorum ve önüme koyduğu sevimli çay fincanlarına dolduruyorum.

"Pembe." Şaşıyor ama ona neden pembe bir şampanya seçtiğimi söylemeye kıyamıyorum.

"Bollinger La Grande Année Rosé 1999 – mükemmel bir şarap."

"Çay fincanlarında." Gülümsüyor. Gülümsemesi bulaşıcı.

"Çay fincanlarında. Tebrikler Anastasia."

Fincanları tokuşturuyoruz. Bir yudum alıyorum. Tadı tahmin ettiğim gibi güzel.

"Teşekkürler." Fincanı dudaklarına götürüp küçük bir yudum alıyor. "Esnek sınırların üzerinden geçelim mi?"

"Her zaman sabırsızsın." Elini tutup onu kanepeye –salonda kalan tek mobilya parçasına– götürüyorum. Kutularla çevrelenmiş halde oturuyoruz.

"Üvey baban çok sakın bir adam."

"Onu tavlamayı başardın."

Gülüyorum. "Sırf balık tutmayı bildiğim için."

"Balık tutmayı sevdiğini nereden bildin?"

"Sen söylemiştin. Kahve içmeye gittiğimizde."

"Ya, öyle mi?" Bir yudum daha alıp, gözlerini kapayarak şampanyanın tadını çıkarıyor. Tekrar gözlerini açıp, "Resepsiyondaki şaraptan içtin mi?" diye soruyor.

Yüzümü ekşiterek, "Evet. Berbatti" diyorum.

"İçerken seni düşündüm. Şaraplar hakkında nasıl bu kadar bilgili olabiliyorsun?"

"Bilgili değilim Anastasia. Sadece neyin hoşuma gittiğini biliyorum." Ve sen hoşuma gidiyorsun. "Biraz daha?" Masadaki şampanyayı işaret ediyorum.

"Lütfen."

Şampanyayı getirip fincanını dolduruyorum. Bana şüpheyle bakıyor. Ona alkolü dayadığımın farkında.

Kafasını bu düşünceden uzaklaştırmak için, "Ev epey çıplak kalmış. Taşınmaya hazır mısınız?" diye soruyorum.

"Aşağı yukarı."

"Yarın çalışıyor musun?"

"Evet. Clayton's'ta son günüm."

"Taşınmana yardım ederdim ama kız kardeşimi havaalanından almaya söz verdim. Mia, cumartesi sabahı Paris'ten dönüyor. Yarın Seattle'a gideceğim ama duyduğuma göre Elliot size yardım edecekmiş."

"Evet, Kate bu yüzden çok heyecanlı."

Elliot'ın, Ana'nın arkadaşıyla hâlâ ilgilenmesine şaşırıyorum; her zamanki tarzı değil. "Evet. Kate ve Elliot. Kimin aklına gelirdi ki?" Bu ilişki olayları karmaşıklştırıyor. Annemin sesi kulağımda çınlıyor: "Anastasia'yı getirebilirsin."

"Peki, Seattle'da iş konusunda ne yapacaksın?" diye soruyorum.

"Birkaç yerle stajyerlik için görüşmem var."

"Bunu bana ne zaman söyleyecektin?"

"Hımm... Şimdi söylüyorum" diyor.

Sinirlendiğimi belli etmeyerek, "Nereler?" diye soruyorum.

"Birkaç yayınevi."

"Yapmak istediğin bu mu? Yayıncılıkla ilgili bir şeyler mi?"

Başını sallıyor ama hâlâ açık konuşmuyor.

"Eee?" diye üsteliyorum.

"Eee, ne?"

"Anlamıyormuş gibi yapma Anastasia. Hangi yayınevleri?" Aklımdan, Seattle'da bildiğim bütün yayınevlerini geçiriyorum. Dört tane var... sanırım.

Kaçamak bir tavırla, "Sadece küçükler" diyor.

"Neden bilmemi istemiyorsun?"

"Nüfuzu kötüye kullanma" diyor.

Ne demek bu? Kaşlarımı çatıyorum.

Gözleri neşeyle parlayarak, "Ah, şimdi de sen anlamıyormuş gibi yapıyorsun" diyor.

"Anlamıyormuş gibi yapmak mı?" Gülüyorum. "Ben mi? Tanrım, beni zorluyorsun. İçkini bitir; şu sınırları konuşalım."

Kirpiklerini kırıştırıyor, sığ bir nefes alıyor ve fincanını başına dikip bitiriyor. Bu konu onu gerçekten geriyor. Biraz daha sıvı cesaret teklif ediyorum.

"Lütfen" diyor.

Elimde şişeyle duraklıyorum. "Bir şeyler yedin mi?"

Usanmış bir tavırla, "Evet. Ray'le üç tabak yemek yedim" diyor ve gözlerini deviriyor.

Ah Ana. Sonunda bu saygısız tavrınla ilgili bir şeyler yapabilirim.

Eğilip çenesini tutuyorum ve gözlerimi gözlerine dikiyorum. "Bir daha bana gözlerini devirirsen seni dizime yatırırım."

"Aaa!" Biraz şoke olmuş görünüyor ama aym zamanda ilgisini de çekmiş gibi.

"Hah! İşte başlıyoruz Anastasia." Pis bir sırtışla fincanını dolduruyorum. Büyük bir yudum alıyor.

"Şimdi dikkatini çektim, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Bana cevap ver."

Pişmanlık dolu bir gülümsemeyle, "Evet, dikkatimi çektin" diyor.

"Güzel." Ceketimin cebinden, e-postasınm ve sözleşmemin Ek 3 kısmının çıktısını alıyorum. "Pekâlâ, cinsel faaliyetler. Bunların çoğunu konuştuk. Bana doğru kayıyor ve listeyi okuyoruz."

EK 3**Esnek Sınırlar**

Taraflar arasında tartışılmak ve üzerinde anlaşılacak suretiyle:

Köle aşağıdakilere rıza gösteriyor mu?

• Mastürbasyon	• Vajinal ilişki
• Kadına oral seks	• Vajinal yumruk sokma
• Erkeğe oral seks	• Anal ilişki
• Meni yutma	• Anal yumruk sokma

“Yumruk yok, diyorsun. Karşı olduğun başka bir şey var mı?”
Yutkunuyor. “Anal ilişkinin de pek hoşuma gittiğini söyleyemem.”

“Yumruğu kabul ederim ama kıcına gerçekten sahip olmak istiyorum Anastasia.”

Derin bir iç geçirip bana bakıyor.

“Ama bunun için bekleyeceğiz. Ayrıca hemen içine yapılacak bir şey değil bu.” Sırıtişma hâkim olamıyorum. “Kıcının eğitime ihtiyacı olacak.”

“Eğitim mi?” Gözleri kocaman açılıyor.

“Ah, evet. Dikkatli bir hazırlık gerekecek. Anal ilişki çok zevkli olabilir, güven bana. Ama deneyip de hoşuna gitmezse bir daha yapmak zorunda değiliz.” Yüzündeki şok ifadesi beni eğlendiriyor.

“Sen yaptın mı?” diye soruyor.

“Evet.”

“Bir erkekle mi?”

“Hayır. Bir erkekle hiç seks yapmadım. Benim tarzım değil.”

“Bayan Robinson?”

“Evet.” Ve o büyük, belden bağlamalı, plastik vibratörü.

Ana’nın kaşları çatılıyor. Bununla ilgili daha fazla soru sormasına izin vermeden okumaya devam ediyorum.

“Ve... meni yutma. Eh, bundan bir A almıştın.” Ondan bir

gülümseme bekliyorum ama sanki bana yeni bir gözle bakıyormuş gibi yüzümü dikkatle inceliyor. Sanırım kafası hâlâ Banya Robinson ve anal ilişkiyle meşgul. *Ah bebek.* Elena'nın kölesiydim. Bana istediğini yapabiliirdi. Bu benim de hoşuma gidiyordu.

Onu şimdiye geri getirmeye çalışarak, "Öyleyse meni yutma tamam?" diyorum. Başımı sallıyor ve şampanyasını bitiriyor.

"Daha?" diye soruyorum.

Yavaş ol Grey. Sadece çakırkeşif olmasını istiyorsun, sarhoş olmasını değil.

"Daha" diye fısıldıyor.

Fincanını yeniden doldurup listeye dönüyorum. "Seks oyuncakları?"

Köle aşağıdakilerin kullanımına rıza gösteriyor mu?

- Vibratör
- Anal tıkaç
- Dildolar
- Diğer vajinal/anal oyuncaklar

"Anal tıkaç? Kutunun üzerinde yazanı mı yapıyor?" Yüzünü ekşitiyor.

"Evet. Ve yukarıdaki anal ilişkiyi hatırlatmak isterim. Eğitim."

"Ya! 'Diğer'de neler var?"

"Boncuklar, yumurtalar, onun gibi şeyler."

"Yumurta mı?" Şok içinde elini ağzına götürüyor.

"Gerçek yumurta değil." Bir kahkaha atıyorum.

"Beni komik bulduğuna sevindim." Sesindeki kırgın ifade beni kendime getiriyor.

"Affedersin. Özür dilerim."

Tanrı aşkına Grey. Kızın fazla üzerine gitme.

"Oyuncaklarla ilgili bir problem var mı?"

Çıkışır gibi, "Hayır" diyor.

Kahretsin. Yüzü asıldı.

“Anastasia, üzgünüm. İnan bana. Gülmek istemedim. Bunları hiç bu kadar detaylı konuşmamıştım. O kadar deneyimsizsin ki. Özür dilerim.”

Somurtarak şampanyadan bir yudum daha alıyor.

“Tamam – bağlanmalar” diyorum ve listeye dönüyoruz.

Köle aşağıdakilere rıza gösteriyor mu?

- İple bağlanma
- Deri kelepçelerle bağlanma
- Kelepçeyle/prangayla bağlanma
- Bantla bağlanma
- Diğer malzemelerle bağlanma

Bu sefer nazık bir şekilde, “Evet?” diye soruyorum.

“Tamam” diye fısıldıyor ve okumaya devam ediyor.

Köle aşağıdaki şekillerde kısıtlanmaya rıza göstermekte midir?

- Eller önde bağlı
- Ayak bilekleri bağlı
- Dirsekler bağlı
- Bilekler arkada bağlı
- Dizler bağlı
- El bilekleri ayak bileklerine bağlı
- Sabit nesnelere (mobilya vs.) bağlanma
- Ayırıcı çubuğa bağlanma
- Askıya bağlanma

Köle gözlerinin bağlanmasına rıza gösteriyor mu?

Köle ağzının bağlanmasına rıza gösteriyor mu?

“Askıdan bahsetmiştik. Bunu kesin sınır olarak koymak istiyorsan sorun değil. Zaten uzun zaman alan bir şey ve sana sadece kısa sürelerle sahip olabileceğim. Başka bir şey var mı?”

“Bana gülme ama bu ayırıcı çubuk nedir?”

“Gülmeyeceğime söz. İki defa özür diledim.” *Tanrı aşkına.* “Bunu bana bir daha yaptıрма.” Sesim istediğimden daha sert çıkıyor ve benden uzaklaşıyor.

Kahretsin.

Ne tepki verdiğini boş ver Grey. İşine bak. “Ayrıcı, üzerinde

el ve ayak bilekleri için kelepçeler olan bir çubuk. Eğlencelidir.”

“Tamam. Hımm, ağzımı tıkamak. Nefes alamayacağımdan korkarım.”

“Nefes alamayacağından ben korkarım. Seni boğmak istemiyorum.” Nefes oyunu hiç tarzım değil.

“Peki, ağzım tıkalıyken güvenlik kelimelerini nasıl söyleyeceğim?” diye soruyor.

“Öncelikle, umarım o kelimeleri hiç kullanman gerekmez. Ama ağzın tıkalıysa el işaretleri kullanacağız.”

“Ağz tıkama beni strese sokuyor.”

“Tamam. Bunu aklıma not ediyorum.”

Bir an bana sanki firavunun gizemini çözmüş gibi bakıyor. “Kölelerini bağlamayı sana dokunamadıkları için mi seviyorsun?” diye soruyor.

“Sebeplerden biri bu.”

“Bu yüzden mi ellerimi bağlamıştın.”

“Evet.”

“Bu konudan konuşmayı sevmiyorsun” diyor.

“Evet, sevmiyorum.”

Seninle bunları konuşmayacağım Ana. Vazgeç.

“Bir içki daha ister misin?” diye soruyorum. “Seni cesaretlendiriyor ve acı hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyorum.” Fincanını tekrar dolduruyorum. Gergin bir şekilde gözlerini açarak bir yudum alıyor. “Pekâlâ, acı çektirilmekle ilgili genel olarak ne düşünüyorsun?”

Bir şey söylemiyor.

İç çekmek istiyorum ama kendime engel oluyorum. “Dudağını ısıırıyorsun.” Neyse ki duruyor. Ama düşünceli bir halde bakışları ellerinde.

Onu konuşturmak için yumuşak bir şekilde, “Çocukken hiç fiziksel ceza aldın mı?” diye soruyorum.

“Hayır.”

“Öyleyse nasıl olabileceğini hiçbir şeyle kıyaslayamıyorsun?”

“Evet.”

"Düşündüğün kadar kötü değil. Bu konuda hayal gücün en büyük düşmanın." *Bana güven Ana. Lütfen.*

"Bunu yapmak zorunda mısın?"

"Evet."

"Neden?"

Gerçekten bilmek istemezsin.

"Bu işin bir parçası Anastasia. Tarzım bu. Galiba biraz gerildin. Gel, yöntemlerle devam edelim."

Listeyi okuyoruz.

• Şaplak	• Kırbaqlama
• Isırma	• Genital kısıkaç
• Sıcak balmumu	• Dayak
• Sopayla vurma	• Meme ucu kısıkaçları
• Buz	• Diğer acı türleri ve metotları

"Pekâlâ, genital kısıkaç istemediğini söyledin. Sorun yok. En çok acıtan, sopayla vurmadır."

Ana'nın beti benzi atıyor.

Hemen, "Buna yavaş yavaş geliriz" diyorum.

"Veya hiç yapmayabiliriz" diye karşı çıkıyor.

"Bu, anlaşmanın bir parçası bebek. Ama bütün bunları ağırdan alacağız. Anastasia, seni çok zorlamayacağım."

"Şu ceza olayı; beni en çok o endişelendiriyor."

"Bana söylediğine sevindim. Şimdilik sopayı listeden çıkaracağız. Diğerleriyle kendini daha rahat hissettiğinde şiddeti artırırız. Adım adım ilerleyeceğiz."

Onu kararsız görünce eğilip öpüyorum. "İşte hepsi bu. O kadar da kötü değildi, değil mi?"

Hâlâ şüphe içinde, omuz silkiyor.

"Bak, son bir konuyu daha konuşmak istiyorum. Sonra seni yatağa götüreceğim."

Yanakları kızararak, "Yatak mı?" diye atılıyor.

"Hadi ama Anastasia. Bütün bunları konuştuğundan sonra seni iyice bir becermek istiyorum, şimdi. Seni de biraz etkilemiştir herhalde?"

Yanımda kıpırdanarak kesik kesik nefes alıyor. Bacaklarını birbirine bastırıyor.

"Gördün mü? Ayrıca denemek istediğim bir şey var."

"Acı verici bir şey mi?"

"Hayır – her şeye acı gözüyle bakmayı bırak. Hepsinin temeli zevk... Şimdiye kadar canını acıttım mı?"

"Hayır."

"Tamam o zaman. Bak, bugün daha fazlasını istediğinden bahsediyordun." Susuyorum.

Siktir. Kendimi uçuruma atmak üzereyim.

Tamam Grey, bundan emin misin?

Denemek zorundayım. Onu başlamadan kaybetmek istemiyorum.

Atla.

Elini tutuyorum. "Kölem olduğun zamanlar dışında, belki deneyebiliriz. Yürür mü, bilmiyorum. Her şeyi birbirinden ayrı tutmak nasıl olacak, bilmiyorum. Yürümeyebilir. Ama denemek istiyorum. Belki haftada bir gece. Bilmiyorum."

Ağzı açık kalıyor.

"Tek bir şartım var."

Nefesi tekleyerek, "Ne?" diye soruyor.

"Sana vereceğim mezuniyet hediyesini kabul etmen."

Gözleri, anlamıyor gibi açılarak, "Ya" diyor.

"Gel." Onu ayağa kaldırıyorum; deri ceketimi çıkarıp omuzlarına atıyorum. Derin bir nefes alıp kapıyı açıyorum ve kaldırımam park ettiğim Audi A3'ü gösteriyorum. "Bu senin için. Tebrik ederim." Onu kollarımla sarıp saçını öpüyorum.

Onu bıraktığımda arabaya bakakalıyor.

Tamam... bu iki anlama da gelebilir.

Elini tutuyorum. Basamaklardan inerken beni sanki trans halindeymiş gibi takip ediyor.

"Anastasia, senin o Beetle'in çok eski ve açıkçası tehlikeli. Doğru şeyi yapmak elimdeyken başına bir şey gelirse kendimi affetmem."

Nutku tutulmuş halde, arabaya şaşkın şaşkın bakıyor.

Kahretsin.

"Üvey babana bundan bahsettim. Tamamen destekliyor."

Belki bunu abartıyorum.

Dönüp bana bakarken, ağzı hâlâ duyduklarına inanamayan bir ifadeyle açık.

"Ray'e bundan bahsettin mi? Nasıl yaparsın?" Sinirlendi; gerçekten sinirlendi.

"Bu bir hediye Anastasia. Sadece teşekkür edemez misin?"

"Ama bu çok fazla, biliyorsun."

"Benim için değil; kafamın rahatlığı için değil."

Hadi Ana. Daha fazlasını istiyorsun. Bedeli bu.

Omuzları düşüyor. Sanırım kaderine boyun eğerek bana dönüyor. Pek de beklediğim tepki değil. Şampanyanın verdiği gül rengi pırlıltı gitmiş, yüzü yine solgun. "Bilgisayar gibi bunu da ödünç verdiğin için senin adına sevindim" diyor.

Başımı sallıyorum. Neden bu kadar zor? Kölelerimin hiçbirini bir arabaya böyle bir tepki vermemiştir. Genellikle bayılırlar.

İsteksizce, "Tamam. Ödünç. Süresiz olarak" diyorum.

Sessizce, "Hayır. Süresiz değil, şimdilik. Teşekkürler" diyor ve uzanıp beni yanağımdan öpüyor. "Araba için teşekkür ederim Efendim."

O kelime. O tatlı ağzından. Onu yakalayıp vücudunu vücuduma bastırıyorum. Saçları parmaklarımdan arasından dökülüyor. "Çok zor bir kadınsın Ana Steele." Dilimle dudaklarını ayırarak onu zorla öpüyorum. Bir an sonra diliyle dilimi okşayarak, o da ateşime karşılık veriyor. Vücudum harekete geçiyor – onu istiyorum. Burada. Şimdi. Ortalık yerde. Boğuk bir sesle, "Şu anda sırf benim olduğumu, canım sana lanet olası bir araba almak isterse alabileceğimi gör diye seni şu arabanın üzerinde becermemek için kendimi zor tutuyorum. Şimdi seni

içeri götürüp soyalım” diyorum. Sonra onu ısrarcı ve hükmedici bir şekilde tekrar öpüyorum. Elini tutup hızla eve yürüyorum ve kapıyı arkamızdan ittirip, onu doğru yatak odasına götürüyorum. Orada elini bırakıp, başucu lambasını yakıyorum.

“Lütfen bana kızma” diye fısıldıyor.

Sözleri öfkemin dozunu artırıyor.

“Araba ve kitaplar için özür dilerim...” Susuyor ve dudaklarını yalıyor. “Kızgınken beni korkutuyorsun.”

Siktir. Bana bunu daha önce kimse söylemedi. Gözlerimi kapatıyorum. Yapmak istediğim son şey onu korkutmak.

Sakin ol Grey.

O burada. Güvende. İstiyor. Sırf nasıl davranacağını bilmiyor diye işleri berbat etme.

Gözlerimi açtığımda beni izliyor ama korku değil beklenti içinde.

Yumuşak bir sesle, “Arkam dön” diyorum. “O elbiseyi üzerinden çıkarmak istiyorum.”

Hemen itaat ediyor.

Aferin kızıma.

Ceketimi omuzlarından alıp yere atıyorum; sonra omuzlarına dökülen saçlarını kaldırıyorum. İşaretparmağımın altındaki yumuşak teni yatıştırıcı. Artık söyleneni yaptığı için rahatlıyorum. Parmağımın ucuyla omurga çizgisini takip ederek gri şifona gömülü fermuarını buluyorum. “Bu elbiseyi sevdim. Kumsursuz cildini görmeyi seviyorum.”

Parmağımı elbisesinin arkasına takıp bana yaslanacağı şekilde onu kendime doğru çekiyorum. Yüzümü saçlarına gömüp kokluyorum.

“Çok güzel kokuyorsun Anastasia. Çok tatlı.”

Sonbahar gibi.

Kokusu rahatlatıcı; bana bolluk ve mutluluk dolu bir zamanı hatırlatıyor. Hâlâ tatlı kokusunu içime çekerek burnumu kulağından boynuna ve omzuna indirirken bir yandan da öpücükler konduruyorum. Yavaşça fermuarını açıp diğer om-

zuna doğru sırtını öpüyor, yalıyor, emiyorum.

Dokunuşlarımın altında titriyor.

Ah bebek. Öpüşlerimin arasında, “Kıpırdamadan durmayı öğrenmen gerekecek” diyorum ve boyun ipini çözüyorum. Elbise ayaklarının dibine düşüyor.

“Demek sutyen yok Bayan Steele. Bu hoşuma gitti.”

Uzanıp memelerini avuçluyorum ve meme uçlarının avucumda sertleşmesini hissediyorum. Dudaklarım boynunda dolaşırken, “Kollarını kaldırıp boynumdan geçir” diye komut veriyorum. Söyleneni yapıyor ve memeleri avcumun içinde yukarı kaldırıyor. Parmaklarını o sevdiğim şekilde saçıma dolayıp çekiyor.

Ah... bu çok güzel.

Başını yana deviriyor. Fırsattan yararlanıp, teninin altında nabzının attığı yeri öpüyorum.

Zevkle, “Mmmm...” diye mırıldanıyorum. Parmaklarım meme uçlarını okşayıp sıkmaya devam ediyor.

İnleyerek sırtını yay gibi kıvrınca mükemmel memeleri avucumu daha da dolduruyor. “Seni böyle boşaltayım mı?”

Vücudu biraz daha geriliyor.

“Bu hoşunuza gidiyor, değil mi Bayan Steele?”

“Mmm...”

Meme uçlarını okşamaya devam ederek, “Söyle bana” diye ısrar ediyorum.

Nefesini salarken, “Evet” diyor.

“Evet, ne?”

“Evet Efendim.”

“Aferin kızıma.”

Meme uçlarını hafifçe sıkıp okşuyorum ve vücudunu vücuduma bastırarak kasılırken inliyor. Parmakları saçıma daha güçlü asılıyor.

“Bence boşalmaya hazır değilsin.” Memelerini avuçlarken kulakmemesini hafifçe dişliyorum. “Ayrıca beni kızdırdın. Belki de boşalmana hiç izin vermem.”

Memelerini yoğuruyorum, sonra parmaklarım tekrar me-

me uçlarını sıkıp okşamaya başlıyor. İnleyerek kıcını ereksiyonuma sürüyor. Ellerimi kalçasına götürüp onu durduruyorum ve külotuna bakıyorum.

Pamuklu. Beyaz. Kolay.

Parmaklarımı içine daldırıp esnediği yere kadar çekiyorum ve ardından başparmaklarımla arkasındaki dikişin üzerinden yırtıyorum. Elimde ikiye ayrılıyor ve Ana'nın ayaklarının dibine atıyorum.

Yutkunuyor.

Parmaklarımı kıcında gezdirip bir parmağımı vajinasına sokuyorum.

Islak. Sırılsıklam.

"Ah, evet. Benim tatlı kızım hazır."

Onu döndürüp parmağımı ağzıma sokuyorum.

Mmm. Tuzlu. "Tadınız çok güzel Bayan Steele."

Dudakları aralanıyor ve gözleri arzuyla koyulaşiyor. Sanırım biraz afalladı.

"Soy beni." Gözlerimi gözlerinden ayırmıyorum. Komutumu alınca başını eğiyor ama tereddüt ediyor. "Yapabilirsin" diye cesaret veriyorum. Ellerini kaldırıyor ve birden bana dokunacağını sanıyorum; hazır değilim. *Siktir.*

İçgüdüsel olarak ellerini yakalıyorum.

"Ah, hayır. Tişört kalsın."

Onu üstte istiyorum. Bunu daha önce yapmadık; dengesini kaybedebilir. Bu yüzden korunmak için tişörtlü ihtiyacım var. "Planladığım şey için bana dokunman gerekebilir." Bir elini bırakıyorum; diğerini pantolonumu zorlayan ereksiyonumun üzerine koyuyorum.

"İşte, üzerimdeki etkiniz bu Bayan Steele."

Eline bakarken derin bir nefes alıyor. Sonra parmakları aletimin etrafını sarıyor ve başını kaldırıp zevk içinde yüzüme bakıyor. Sırıttıyorum. "İçine girmek istiyorum. Pantolonumu çıkar. Kontrol sende."

Ağzı açık kalıyor.

"Bana ne yapacaksın?" Sesim boğuk.

Yüzü değişip zevkle parlıyor. Ne olduğunu anlamadan beni itiyor. Yatağa düşerken gülüyorum. Daha çok meydan okuyuşuna ama aynı zamanda bana dokundu ve paniğe kapılmadım. Ayakkabılarımı çıkarıyor; sonra çoraplarımı ama hep parmaklarını ve parmak uçlarını kullanarak. Aklıma röportaj ve kayıt cihazını kurma çabaları geliyor.

Onu izliyorum. Eğlenerek. Tahrik olarak. Bir sonraki hamlesini merak ederek. Yatarken kot pantolonumu çıkarmak onu epey zorlayacak. Topuklu ayakkabılarından kurtulup emekleyerek yatağa çıkıyor ve kalçalarımın üzerinde bacaklarını açarak oturup, parmaklarını pantolonumun belinden içeri kaydırıyor.

Gözlerimi kapatıp kalçalarımı kasarak, edepsiz Ana'nın tadını çıkarıyorum.

"Kıpırdamamayı öğrenmen gerekecek" diye azarlayarak, kasık tüylerimi çekiyor.

Ah! Çok arsızsınız efendim.

Sıkılı dişlerimin arasından, "Evet Bayan Steele" diye onu havaya sokuyorum. "Cebimde, kondom."

Gözleri zevkle parlıyor. Parmaklarını cebime sokup ereksiyonuma sürterek dipleri doğru karıştırıyor.

Ah...

İki paketi de çıkarıp yanıma fırlatıyor. Beceriksiz parmakları pantolonumun düğmelerine ulaşıyor ve iki denemeden sonra açmayı başarıyor. Saflığı büyüleyici. Bunu daha önce yapmadığı belli. Bir ilk daha... ve feci tahrik edici.

"Çok iştahlısınız Bayan Steele" diye takılıyorum.

Fermuarımı indiriyor ve pantolonumu belimden çekmeye çalışırken hayal kırıklığı dolu bir bakış atıyor.

Gülmemek için kendimi tutuyorum.

Evet bebek, şimdi bunu nasıl çıkaracaksın?

Bacaklarıma doğru kayarak paçalarımın asılıyor. İyice dikkat kesilmiş, çok tatlı görünüyor. Yardım etmeye karar veriyorum. "Sen o dudağı ısırırken kıpırdamadan duramıyorum" diyerek

kalçamı yukarı kaldırıyorum. Dizlerinin üzerinde doğrularak pantolonumu ve baksırımı çekiyor; ben de tekmeleyerek yere fırlatıyorum. Karşıma oturup aletime bakarak dudaklarını yalıyor.

Vaaay.

Çok ateşli görünüyor. Koyu renk saçları memelerinin üzerine yumuşak dalgalar halinde dökülüyor.

“Şimdi ne yapacaksın?” diye fısıldıyorum. Gözleri yüzüme kayıyor. Uzanıp aletimi yakalıyor, sertçe sıkarken başparmağını başında gezdiriyor.

Tanrım.

Eğiliyor.

Ve ağzındayım.

Siktir.

İyice asılıyor. Vücudum altında kasılıyor. “Tanrım, Ana, yavaş.” Dişlerimin arasından tıslayarak konuşuyorum. Ama beni tekrar tekrar ağzına alırken acımıyor. *Hassiktir.* Coşkusu beni savunmasız bırakıyor. Dili yukarı, aşağı gidip geliyor. Boğazının dibine kadar ağzına girip çıkıyorum. Aşırı erotik bir görüntü. Onu izleyerek bile boşalabilirim.

“Dur Ana, dur. Boşalmak istemiyorum.”

Doğruluyor. Ağzı ıslak. Gözleri bana yönelmiş, adeta iki karanlık gölet.

“Masumiyetin ve isteğin beni savunmasız bırakıyor.” *Ama şu anda seni görerek becermek istiyorum.* “Sen, üstte, şimdi yapmamız gereken bu. Al bunu tak.” Avucuna bir kondom koyuyorum. Önce şaşkınlıkla bakıyor, sonra paketi dişleriyle açıyor.

Hevesli.

Kondomu çıkarıp nasıl yapacağını söylemem için bana bakıyor.

“Ucunu sık, sonra aşağı doğru yuvarla. O fırlamanın içinde hava kalmasını istemezsin.”

Başını sallayıp tam söylediğim gibi yapıyor. Kendini görevine kaptırıp dikkatini öyle bir veriyor ki dudaklarının arasından dili görünüyor.

Sıkılı dişlerimin arasından, “Tanrım, beni öldürüyorsun” diye haykırıyorum.

Bitirince, işini veya beni hayranlıkla seyrediyor – hangisi pek bilemiyorum; umurumda da değil. “Şimdi. İçine gömülmek istiyorum.” Birdenbire doğrulunca yüz yüze geliyoruz; şaşırıyor. “Böyle” diye fısıldıyorum ve onu kolumla sarıp kaldırıyorum. Diğer elimle aletimi doğrultup onu yavaşça üzerime indiriyorum. Gözlerini kapatıp boğazından zevk sesleri çıkarken nefesim boşalıyor.

“İşte böyle bebek, hisset beni; hepsini.”

İçi. Bir. Harika.

İçindeki aletime alışması için onu tutuyorum. İşte böyle. İçindeyim. “Böyle daha derine.” Kalçamı kasıp yana yatırarak daha derine iterken sesim boğuk.

İnlerken başı geriye düşüyor. Nefes nefese, “Bir daha” diyor. Gözlerini açıyor ve alev alev yanan gözlerle bana bakıyor. Kontrolsüz. Arzulu. Bunu sevmesini seviyorum. Benden istediğini yapıyorum ve başını arkaya iterek tekrar inliyor. Saçları bir isyanla omuzlarında dağılıyor. Gösteriyi izlemek için yavaşça yatağa uzanıyorum.

“Sen devam et Anastasia, aşağı, yukarı; nasıl istersen. Ellerimi tut.” Uzattığım ellerimi tutuyor ve üzerime yerleşiyor. Yavaşça kendini bırakıyor ve üzerime tekrar iyice oturuyor.

Kendimi tutmaya çalışırken kesik, kısa nefesler alıyorum. Tekrar yükseliyor ve bu sefer onu karşılamak için kalçamı kaldırıyorum.

Ah, evet.

Gözlerimi kapatıp her bir santiminin tadını çıkarıyorum. Üzerimde gidip gelirken ortak bir ritim yakalıyoruz. Tekrar, tekrar, tekrar. Muhteşem görünüyor: Her bir zevk vuruşunu içine aldıkça memeleri zıplıyor, saçları dalgalanıyor, ağzı gevşiyor.

Gözlerimle buluşan gözleri şehvetli, istek ve hayret dolu. Tanrım, çok güzel.

Vücudu onu teslim alırken çılgılık atıyor. Neredeyse boşa-

lacak; ellerini daha sıkı tutuyorum ve aletimin etrafında alev alıyor. Çılgılık çılgılığa orgazm olurken kalçalarını tutuyorum. Sonra kalçalarını daha sıkı avuçlayıp içinde patlarken sessizce kendimi bırakıyorum.

Göğsüme kapaklanıyor ve altında nefes nefese serilip kalıyorum.

Tanrım, onu becermek çok güzel.

Bir süre öyle kalıyoruz; ağırlığı iyi geliyor. Sokulup, tişörtümün üzerinde burnunu gezdiriyor ve sonra elini göğsümde do-laştırıyor.

Karanlık hızla ve şiddetle göğsüme, oradan boğazıma ilerleyerek beni nefessiz bırakıp boğacakmış gibi çöküyor.

Hayır. Bana dokunma.

Elini alıp parmaklarını dudaklarıma götürüyorum ve bana dokunamasın diye yuvarlanarak üzerine çıkıyorum.

“Yapma” diye yalvarıyorum ve korkumu yatıştırırken onu öpüyorum.

“Neden sana dokunulmasını sevmiyorsun?”

“Çünkü bende deliliğin elli tonu var Anastasia.” Yıllardır süren terapiden sonra, doğru olduğunu bildiğim tek şey bu.

Gözleri merakla açılıyor; daha fazlasını duymak için can atıyor. Ama bu saçmalıkları bilmesine gerek yok. “Hayatla tanışmam çok sert oldu. Seni detaylarla sıkmak istemiyorum. Sadece dokunma.” Burnumu hafifçe burnuna sürüyorum ve üzerinden kalkıp doğruluyorum. Kondomu çıkarıp, yatağın yanına atıyorum. “Sanırım temel hareketlerin hepsini öğrendin. Nasıldı?”

Bir an akli başka bir yerde gibi görünüyor, sonra başını yana yatırıp gülümsüyor. “Eğer bir an için kontrolü bana verdiğini düşündüğümü sanıyorsan not ortalamamı dikkate almamışsın demektir. Ama kandırmaca için teşekkürler.”

“Bayan Steele, sadece güzel bir yüzünüz yok. Şimdiye kadar altı kere orgazm oldunuz ve hepsi bana ait.” Neden bu basit gerçek beni mutlu ediyor?

Gözlerini tavana çevrili, suratından suçluluk ifadesi geçiyor.

Ne oluyor? “Bana söyleyecek bir şeyin mi var?” diye soruyorum. Tereddüt ediyor. “Bu sabah bir rüya gördüm.”

“Ya!”

“Rüyamda boşaldım.” Utanarak, benden saklanmak için yüzünü koluyla kapatıyor. İtirafı beni afallatıyor ama aynı zamanda hoşuma gidiyor ve tahrik oluyorum.

Hassas yaratık.

Kolunun üzerinden gizlice bakıyor. Kızacağımı mı sanıyor?

“Uykunda mı?” diye soruyorum.

“Beni uyandırdı” diye fısıldıyor.

“Eminim uyandırmıştır.” Şaşkınlık içindeyim. “Rüyada ne görüyordun?”

Cılız bir sesle, “Seni” diyor.

Beni mi!

“Ne yapıyordum?”

Tekrar kolunun altına saklanıyor.

“Anastasia, ne yapıyordum? Bir daha sormayacağım.” Neden bu kadar utanıyor? Beni rüyasında görmesi... çok tatlı.

“Bir binici kırbacın vardı” diye mırıldanıyor. Yüzünü görmek için kolunu çekiyorum.

“Gerçekten mi?”

“Evet.” Yüzü kıpkırmızı. Bu konuları araştırmak onu etkiliyor olmalı, iyi anlamda. Ona bakıp gülümsüyorum.

“Merak etme. Bir sürü binici kırbacım var.”

“Kahverengi örgülü deriden de var mı?” Sesinde alaycı bir umut tınısı var.

Bir kahkaha atıyorum. “Hayır ama bir tane edinebilirim.”

Ona bir öpücük verip giyinmek için kalkıyorum. Ana da kalıp bir eşofman ve sabahlık giyiyor. Kondomu yerden alıp hızlı bir hareketle bağlıyorum. Benim olmayı kabul ettiğine göre artık doğum kontrol hapı kullanması gerek. Tamamen giyinik halde, yatakta bacak bacak üstüne atmış, yerden pantolonunu alırken beni izliyor. “Ne zaman regl olacaksın?” diye soruyorum. “Şu şeyleri takmaktan nefret ediyorum.” Düğüm attı-

ğım kondomu gösterirken, pantolonumu üzerime geçiriyorum.
Afallıyor.

“Eee?” diye ısrar ediyorum.

Yanakları pembeleşerek, “Haftaya” diye cevaplıyor.

“Bir doğum kontrol yöntemi bulman gerek.”

Çoraplarımı ve ayakkabılarımı giymek için yatağa oturuyorum. Bir şey söylemiyor.

“Bir doktorun var mı?” diye soruyorum. Başını sallıyor.
“Görüşmen için benimkini evine yollayabilirim – pazar sabahı; sen bana gelmeden önce. Veya seni benim evimde de görebilir. Hangisini tercih edersin?”

Uzun süredir görmesem de eminim Dr. Baxter benim için bir ev ziyareti yapabilir.

“Senin evinde” diyor.

“Tamam. Sana saatini söylerim.”

“Gidiyor musun?”

Gideceğime şaşırılmış görünüyor. “Evet.”

“Eve nasıl döneceksin?” diye soruyor.

“Taylor beni alacak.”

“Seni götürebilirim. Güzel bir yeni arabam var.”

Bu iyi. Arabayı olması gerektiği gibi kabul etti ama o kadar şampanyadan sonra araba kullanmamalı. “Bence araba sürmek için fazla içtin.”

“Beni bilerek mi çakırkeyif yaptın?”

“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü fazla düşünüyorsun ve üvey baban gibi ketum-sun. Bir yudum şarap içince konuşmaya başlıyorsun. Benimle dürüstçe iletişim kurmana ihtiyacım vardı. Yoksa ağzını bıçak açmıyor ve ne düşündüğünü bilemiyorum. *In vino veritas** Anastasia.”

“Peki, sen bana karşı her zaman dürüst olduğunu mu düşünüyorsun?”

* Gerçek şaraptadır. (ç.n)

“Öyle olmaya çalışıyorum. Bu iş ancak birbirimize karşı dürüst olursak yürür.”

“Kalmanı ve bunu kullanmanı istiyorum.” Diğer kondomu alıp bana doğru sallıyor.

Beklentilerini kontrol et Grey.

“Bu gece burada çok çizgi aştım. Gitmek zorundayım. Pazar günü görüşürüz.” Kalkıyorum. “Senin için, gözden geçirilip düzeltilmiş sözleşmeyi hazırlatırım. O zaman gerçekten oynamaya başlayabiliriz.”

“Oynamak mı?” derken sesi yükseliyor.

“Seninle bir sahne canlandırmak istiyorum. Ama imzalayana kadar, yani hazır olduğunu bilene kadar bunu yapmayacağım.”

“Ya! Demek imzalamazsam bunu uzatabilirim.”

Kahretsin. Bunu düşünmemiştim.

İnat yaparmışçasına çenesini kaldırıyor.

Ah... Yine benden rol çalıyor. Her zaman bir yolunu buluyor.

“Eh, sanırım uzatabilirsin ama bu arada ben sinir krizi geçirebilirim.”

Gözleri merakla canlanarak, “Sinir krizi mi? Nasıl?” diye soruyor.

Gözlerimi kısarak, “İşler gerçekten çirkinleşebilir” diye takılıyorum.

“Nasıl çirkinleşebilir?” Benim gibi sırtıyor.

“Ah, bilirsin. Patlamalar, araba takipleri, kaçırmalar, hapis tutmalar.”

“Beni kaçırır mıydın?”

“Ah, evet.”

“Zorla hapseder miydin?”

“Ah, evet.” Bak işte bu ilginç bir fikir. “Sonra da yedi-yirmi dört GDT konuşurduk.”

Aklı karışmış ve biraz da nefesi kesilerek, “Hiçbir şey anlamadım” diyor.

“Güç Değiş Tokuşu – bütün gün.” Aklımdan sayısız olasılık geçiyor. Çok meraklı. “Yani başka şansın yok” diye takılıyorum.

"Belli." Ses tonu alaycı ve gözlerini deviriyor. Belki de espri anlayışımı çözebilmek için ilahi bir güçten yardım istiyordur.

Ah, çocuksu neşe.*

"Anastasia Steele, az önce bana gözlerini mi devirdin?"

"Hayır!"

"Bence yaptın. Bir daha bana gözünü devirirsen ne yapacağımı söylemiştim?" Sözlerim aramızda asılı kalıyor. Tekrar yatağa oturuyorum. "Gel buraya."

Bir an beti benzi atarak bana bakıyor. "Daha imzalamadım" diye fısıldıyor.

"Sana ne yapacağımı söylemiştim. Sözümde dururum. Şimdi popona bir güzel şaplak atacağım. Sonra da seni çabucak ama çok sert becereceğim. O kondoma ihtiyacımız olacak gibi görünüyor."

Yapacak mı? Yapmayacak mı? İşte bu. Bunu yapıp yapamayacağının kanıtı. Hiçbir şey yapmadan, karar vermesini bekleyerek onu izliyorum. Hayır derse kölem olmayı sadece lafta kabul ediyor demektir.

O zaman burada biter.

Doğru seçimi yap Ana.

Yüz ifadesi ciddi, gözleri kocaman. Sanırım karar vermeye çalışıyor.

"Bekliyorum" diye homurdanıyorum. "Ben sabırlı bir adam değilim."

Derin bir nefes alıyor ve emekleyerek bana doğru gelmeye başlıyor. Ne kadar rahatladığımı gizliyorum.

"Aferin sana. Şimdi ayağa kalk."

Söylediğimi yapıyor. Elimizi uzatıyorum. Kondomu avucuma koyuyor. Elini tutup birden çekerek başı, omuzları ve göğsü yataкта kalacak şekilde sol dizime yatırıyorum. Onu sabitlemek için sağ bacağımı bacaklarının üzerine atıyorum. Bana gey olup olmadığımı sorduğundan beri bunu yapmayı istiyordum. "Ellerini başının iki yanına koy" diye komut veriyorum

* Yazar, İngiliz şair William Blake'in "Infant Joy" şiirine gönderme yapıyor. (ç.n.)

ve hemen itaat ediyor. “Bunu neden yapıyorum Anastasia?”

Boğuk bir fısıltıyla, “Çünkü sana gözlerimi devirdim” diyor.

“Sence bu terbiyeli bir davranış mı?”

“Hayır.”

“Bir daha yapacak mısın?”

“Hayır.”

“Bunu her yaptığında şaplak yiyeceksin, anladın mı?”

Bu anın tadını çıkaracağım. Bir ilk daha.

Büyük bir özenle –işin keyfine vararak– eşofmanını sıyrıyorum. Güzel kalçası çıplak ve benim için hazır. Elimi kıcına koyunca vücudundaki her bir kas geriliyor... bekliyor. Cildi yumuşacık. Avucumu iki yanağının üzerinde, ikisini de okşayarak gezdiriyorum. Çok, çok güzel bir kıcı var. Ve onu pembeleştireceğim... şampanya gibi.

Elimi kaldırıp, kalçasının tam bacaklarıyla kesiştiği yere hızlıca vuruyorum.

Nefesini tutup kalkmaya çalışıyor ama diğer elimle belinden bastırıp onu tutuyorum ve az önce vurduğum yeri, yavaş, yumuşak bir okşamayla yatıştırıyorum.

Kıpırtısız duruyor.

Nefes nefese.

Beklenti içinde.

Evet. Bunu bir daha yapacağım.

Ona bir daha, bir daha ve sonra bir daha vuruyorum.

Gözlerini sımsıkı kapatarak, acıyla yüzünü ekşitiyor. Ama altımda kıvrınmasına rağmen dur demiyor.

“Kıpırdama, yoksa daha çok şaplak yersin” diye uyarıyorum.

Tatlı etini okşayıp yeniden başlıyorum. Sırayla; sola, sağa ve ortaya.

Çığlık atıyor ama ellerini olduğu yerde tutuyor ve durmamı söylemiyor.

“Daha yeni ısınıyorum.” Sesim boğuk. Teninde bıraktığım pembe el izinin üzerine tekrar bir şaplak atıyorum. Kıcı tatlı pembeleşiyor. Muhteşem görünüyor.

Bir daha vuruyorum.

Bir daha çılglık atıyor.

“Seni benden başka kimse duymaz bebek.”

Ona tekrar ve tekrar, aynı sırayla –sola, sağa ve ortaya– vuruyorum; her seferinde acıyla haykırıyor. On sekize ulaştığımda duruyorum. Nefes nefeseyim. Avucum yanıyor ve aletim kaskatı.

Nefesimi normale döndürmeye çalışırken, “Yeter” deyip elimi indiriyorum. “Aferin Anastasia. Şimdi seni becereceğim.”

Pembe kalçasını yumuşak bir şekilde daireler çizerek sıvazlıyorum ve aşağı iniyorum. Islanmış.

İyice sertleşiyorum.

İki parmağımı vajinasına sokuyorum.

“Hisset. Vücudunun bunu nasıl sevdiğine bak. Sırılsıklamsın; sadece benim için.” Parmaklarımı içeri dışarı kaydırırken inliyor. Her sokuşumda vücudu parmaklarımın etrafında kıvranıyor ve nefesi hızlanıyor.

Parmaklarımı çıkarıyorum.

Onu istiyorum. Şimdi.

“Gelecek sefer sen sayacaksın. Şimdi, şu kondom nerede?” Başının yanında duran kondomu alıp, onu yavaşça kucağımdan yatağa, yüzüstü uzatıyorum. Fermuarımı açıyorum ama pantolonumu çıkarmakla uğraşmıyorum. Kondomun paketini bir çırpıda açıp, aletime bir hamlede geçiriyorum. Dizlerinin üzerine gelecek şekilde kalçasını kaldırıyorum. Bütün o gül pembesi muhteşemliğiyle önümde dikiliyor.

Kalçasını tutup aletimi sokarken boğuk bir sesle, “Şimdi benim olacaksın. Boşalabilirsin” diyorum. Hızlı bir itişle içindeyim.

Hareketimle beraber inliyor. İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı. Aletimi, pembe kıcında kayboluşunu izleyerek sokup çıkarıyorum.

Ağzı iyice açılmış, her gidip gelişimle inliyor. Haykırışları giderek yükseliyor.

Hadi Ana.

Aletimin etrafında kasılıyor ve şiddetle boşalırken çığlık atıyor.

“Ah Ana!”

Kendimi kontrol edemeyerek onu takip ediyorum ve içinde zirveye çıkarak bütün zaman ve yer algımı yitiriyorum.

Yanına devrilip onu üzerime alıyorum ve kollarımla sararak saçlarının arasına fısıldıyorum. “Ah bebek. Dünyama hoş geldin.”

Ağırlığı beni sabitliyor ve göğsüme dokunmaya da çalışmıyor. Gözleri kapalı; nefesi normale dönmeye başlıyor. Saçını okşuyorum. Gece lambasının ışığında parlayan gür, yumuşak bir kahverengi. Ana, elma ve seks kokuyor. Baş döndürücü. “Aferin bebek.”

Ağlamadı. Söyleneni yaptı. Önüne koyduğum her zorluğu göğüsledi. Gerçekten şahane bir kız. Ucuz, pamuklu eşofmanının ince kuşağını parmağım ile yokluyorum. “Bununla mı uyuyorsun?”

“Evet.” Sesi baygın.

“Senin ipekler ve satenler giymen gerek güzel kız. Seni alışverişe götüreceğim.”

“Ben eşofmanlarımı seviyorum” diye karşı çıkıyor.

Elbette seviyor.

Saçını öpüyorum. “Göreceğiz.”

Gözlerimi kapatıp bu sessiz anımızın tadını çıkarıyorum. İçimi ısıtan tuhaf bir gönül rahathlığıyla doluyorum.

Bu çok iyi hissettiriyor. *Fazla iyi.*

“Gitmem gerek” diye mırıldanarak alnını öpüyorum. “İyi misin?”

Biraz durgun bir sesle, “İyiyim” diyor.

Hafifçe altından yuvarlanarak kalkıyorum. Kullanılmış kondomu çıkarıp fermuarımı çekerken, “Banyo nerede?” diye soruyorum.

“Koridorda solda.”

Banyoda kondomları çöp kutusuna atıyorum. Gözüme rafta bir bebe yağı şişesi iliştiriyor.

İşte ihtiyacım olan bu.

Döndüğümde giyinmiş; bakışlarını kaçırıyor. *Neden böyle utangaçlaştı birden?*

“Bebe yağı buldum. Gel de popona süreyim.”

Hâlâ gözlerini kaçırarak ve parmaklarını inceleyerek, “Hayır. Ben iyiyim” diyor.

“Anastasia” diye uyarıyorum.

Lütfen sana söyleneni yap.

Arkasına oturup eşofmanını aşağı çekiyorum. Elime biraz bebe yağı sıkıp, acıyan poposuna nazikçe sürüyorum.

İnatçı bir tavırla ellerini kalçasına götürüyor ama sesini çıkarmadan oturuyor.

Kendi kendime yüksek sesle, “Ellerimin, üzerinde olmasını seviyorum” diye itiraf ediyorum. “İşte, oldu.” Eşofmanını yukarı çekiyorum. “Şimdi gidiyorum.”

Kenarda durarak sessizce, “Seni geçireyim” diyor. Elini tutuyorum ve kapıya geldiğimizde isteksizce onu bırakıyorum. Bir tarafım gitmek istemiyor.

Gözleri deri ceketimin fermuarına sabitlenmiş, “Taylor’ı araman gerekmiyor mu?” diye soruyor.

“Taylor dokuzdan beri burada. Bana bak.”

Uzun, koyu kirpiklerinin arasından kocaman mavi gözler bana bakıyor.

“Ağlamadın.” Sesim alçak.

Ve seni pataklamama izin verdin. Muhteşemsin.

Onu tutup öpüyorum. Bütün minnettarlığımı öpüşüme dökerken onu iyice kendime çekiyorum. Dudaklarım dudaklarının üzerinde hararetle, “Pazar” diye fısıldıyorum. Neredeyse kalmak istediğimi söyleyeceğim ama hızlı bir şekilde ondan uzaklaşıyorum ve arazi aracının içinde bekleyen Taylor’a doğru ilerliyorum. Arabaya binince arkama bakıyorum ama gitmiş. Herhalde yorgun... benim gibi.

Mutlu ve yorgun.

Bu şimdiye kadar yaptığım en zevkli “esnek sınırlar” konuşması olmalı.

Lanet olsun, bu kadın çok şaşırtıcı. Gözlerimi kapatıyorum ve başını kendinden geçmiş bir halde arkaya atarak üzerimde oturuşunu düşünüyorum. Ana hiçbir şeyi öylesine yapmıyor. Kendini tamamen veriyor. Bir de, ilk defa sadece bir hafta önce seks yaptığını düşününce...

Benimle. Başka kimseyle değil.

Arabanın camından dışarı bakarken sırtıyorum ama tüm görebildiğim cama yansıyan hayaletimsi yüzüm. Ben de gözlerimi kapatıp kendime hayal kurmak için izin veriyorum.

Onu eğitmek eğlenceli olacak.

Uyuklamışım, Taylor beni uyandırıyor. "Geldik Bay Grey." "Teşekkürler" diye mırıldanıyorum. "Sabah bir toplantım var." "Otelde mi?"

"Evet. Video konferans. Bir yere gitmem gerekmiyor. Ama öğlen yemeğinden önce çıkacağım."

"Sizi ne zaman almamı istersiniz?"

"On buçukta."

"Tabii efendim. İstedığınız BlackBerry, Bayan Steele'e yarın ulaştırılacak."

"Güzel. İyi hatırlattın. Yarın o eski Beetle'dan kurtulur musun? Onu kullanmasını istemiyorum."

"Elbette. Antika arabaları yenileyen bir arkadaşım var. İlgisini çekebilir. Halledeceğim. Başka bir şey var mıydı?"

"Hayır, teşekkürler. İyi geceler."

Aracı park etmeyi bekleyen Taylor'ın yanından ayrılıp süitime çıkıyorum.

Buzdolabından bir şişe soda alıp masaya oturuyorum ve bilgisayarımı açıyorum. Acil bir e-posta yok.

Ama asıl amacım Ana'ya iyi geceler demek.

Kimden: Christian Grey

Konu: Sen

Tarih: 26 Mayıs 2011, 23:14

Kime: Anastasia Steele

Sevgili Bayan Steele,
 Tek kelimeyle muhteşemsiniz. Tanıdığım en güzel, akıllı, hazırcevap ve cesur kadın. Bir Advil al – bu bir rica değil. Ve Beetle'ını bir daha kullanma. Haberim olur.
 Christian Grey
 CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Muhtemelen uyuyordur ama ne olur ne olmaz diye bilgisayarı açık bırakıp posta kutumu kontrol ediyorum. Birkaç dakika sonra cevabı geliyor.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Yağcılık

Tarih: 26 Mayıs 2011, 23:20

Kime: Christian Grey

Sevgili Bay Grey,
 Yağcılık sizi bir yere götürmez ama zaten daha önce her yere gitmiş olduğunuz için bu konu tartışılabilir.

Beetle'ımı satabilmek için bir galeriye götürmem gerekecek – bu konudaki saçmalıklarınızı nezaketle kabul edecek değilim.

Kırmızı şarabı her zaman Advil'e tercih ederim.

Ana

Not: Sopa benim için KESİN sınır.

Açılış cümlesine sesli gülüyorum. *Ah bebek, daha seninle gitmek istediğim her yere gitmedim.* Şampanyanın üzerine kırmızı şarap mı? Pek akıllıca bir karışım değil ve sopa liste dışı. Cevabımı yazarken daha nelere karşı çıkacak diye merak ediyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: İltifat Kabul Edemeyen, Çileden Çıkaran Kadınlar

Tarih: 26 Mayıs 2011, 23:26

Kime: Anastasia Steele

Sevgili Bayan Steele,

Size yağ çekmiyorum. Yatağa gitmeniz gerek.

Kesin sınırlara yaptığın eklemeyi kabul ediyorum.

Fazla içme.

Taylor arabanı iyi bir fiyata elden çıkarır.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Umarım artık yatmıştır.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Taylor – Bu İş İçin Doğru Adam mı?

Tarih: 26 Mayıs 2011, 23:40

Kime: Christian Grey

Sevgili Efendim,

Ara sıra becerdiğiniz bir kadın yerine sağ kolunuz olan adamı arabamı kullanmasına izin vererek riske atmak istemeniz ilgimi çekti. Taylor'ın söz konusu araba için en iyi fiyatı alacak kişi olduğundan nasıl emin olabilirim? Eskiden, büyük olasılıkla sizinle tanışmadan önce sıkı pazarlık yapmamla bilinirdim.

Ana

Bu da ne şimdi? Ara sıra becerdiğim bir kadın mı?

Derin bir nefes almam gerekiyor. Cevabı beni sinirlendiriyor... hayır, zıvanadan çıkarıyor. Kendisi hakkında nasıl böyle konuşmaya *cüret* eder? Kölem olarak bundan çok daha fazlası olacak. Ona bağlı olacağım. Bunun farkında değil mi?

Ayrıca benimle de sıkı bir pazarlık yaptı. *Yüce Tanrım!*

Sözleşmede verdiğim tavizlere bak.

Ona kadar sayıyorum ve sakinleşmek için kendimi *The Grace*'in, katamaranımın üzerinde, durgun sularda hayal ediyorum.

Flynn görse benimle gurur duyardı.

Cevap yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Dikkat!

Tarih: 26 Mayıs 2011, 23:44

Kime: Anastasia Steele

Sevgili Bayan Steele,

Konuşanın KIRMIZI ŞARAP olduğunu ve uzun bir gün geçirdiğinizi varsayıyorum.

Yine de içimden, oraya gelip bir gece değil bir hafta boyunca oturmamanı-zı garantilemek geçiyor.

Taylor eski bir ordu mensubudur ve motosikletten Sherman tankına kadar her şeyi kullanabilir. Araban onun için bir tehlike teşkil etmiyor.

Şimdi lütfen kendinden "ara sıra becerdiğim bir kadın" olarak bahsetme, çünkü açıkçası bu beni ÇILDIRTTI ve sinirlendiğimde benden gerçekten hoşlanmazsın.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Nabzımı düzenlemeye çalışarak, yavaşça nefes veriyorum. Dünyada beni bu kadar sinir edebilen başka kim var?

Hemen yazmıyor. Belki de cevabım onu korkutmuştur. Cevabını beklerken kitabımı elime alıyorum ama kısa bir süre sonra aynı paragrafı üç defa okuduğumu fark ediyorum. Milyonuncu defa e-posta kutuma bakıyorum.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Asıl Siz Dikkat Edin

Tarih: 26 Mayıs 2011, 23:57

Kime: Christian Grey

Sevgili Bay Grey,

Sizden hoşlandığımdan bile emin değilim, özellikle şu anda.

Bayan Steele

Cevabına bakakalıyorum. Bütün öfkem solup giderek, yerini bir endişe dalgasına bırakıyor.

Siktir.

Bittiğini mi söylüyor?

27 Mayıs 2011, Cuma

Kimden: Christian Grey

Konu: Asıl Siz Dikkat Edin

Tarih: 27 Mayıs 2011, 00:03

Kime: Anastasia Steele

Benden neden hoşlanmıyorsun?

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topiuluğu

Kalkıp bir şişe daha soda açıyorum.

Ve bekliyorum.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Asıl Siz Dikkat Edin

Tarih: 27 Mayıs 2011, 00:09

Kime: Christian Grey

Çünkü hiç yanımda kalmıyorsun.

Dört kelime.

Dört küçük kelime kafamda çınlıyor.

Ona, kimseyle birlikte uyumadığımı söyledim.

Ama bugün büyük bir gündü.

Üniversiteden mezun oldu.

Evet dedi.

Hakkında hiçbir fikri olmadığı esnek sınırları konuştuk. Dü-

züştük. Onu patakladım. Tekrar düzüştük.

Siktir.

Kendimi durdurumama fırsat kalmadan arabanın garaj kartını kapıyorum; bir ceket alıp çıkıyorum.

Yollar boş ve yirmi üç dakika sonra evinin önündeyim.

Kapıyı sessizce çalıyorum, Kavanagh açıyor.

Gözleri öfkeyle parlayarak, "Ne halt yemeye buraya geldin?" diye bağırıyor.

Vaay. Beklediğim karşılama bu değildi.

"Ana'yı görmeye geldim."

"Ama göremezsin!" Kavanagh kapının önünde ellerini kavuşturmuş, bir bacağını diğerinin önüne atmış, bir canavar gibi dikiliyor.

Onunla uzlaşmayı deniyorum. "Ama onu görmem gerek. Bana bir e-posta gönderdi." *Çekil yolumdan!*

"Ona bu defa ne yaptın?"

"Benim de bunu öğrenmem gerekiyor." Dişlerimi sıkıyorum.

"Seninle tanıştığından beri sürekli ağlıyor."

"Ne?" Onun saçmalıklarıyla daha fazla uğraşamayacağım; yanından geçip içeri dalıyorum.

"Buraya giremezsin!" Hışımınla Ana'nın yatak odasına doğru giderken, Kavanagh yırtıcı bir kuş gibi cırlayarak beni takip ediyor.

Ana'nın kapısını açıp, odanın ışığını yakıyorum. Yatak örtüsüne sarınıp, kıvrılmış yatıyor. Tepe ışığının altında, kızarmış ve şişmiş gözlerini kısarak bakıyor. Burnu da şiş ve kızarık.

Kadınları bu durumda çok gördüm; özellikle de onları cezalandırdıktan sonra. Ama şimdi içimi kemiren huzursuzluğa şaşıyorum.

"Tanrım, Ana." Gözlerini kısmak zorunda kalmasın diye teppe ışığını kapatıyorum ve yatakta yanına oturuyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Burnunu çekiyor. Gece lambasını yakıyorum.

Kate kapıda söyleniyor. "Bu pisliği dışarı atmamı ister misin?"

Siktir git Kavanagh. Bir kaşım kalkıyor ama onu yok sayıyorum.

Ana, ıslak gözlerini benden ayırmadan hayır anlamında başını sallıyor.

Kate, sanki bir çocukmuş gibi Ana'ya, "Bana ihtiyacın olursa seslen yeter" diyor. "Grey" diye çıkışıyor bana da ve ona bakmak zorunda kalıyorum. "Kara listemdesin ve gözüm üzerinde." Bağırışı kulağımı tırmalıyor ve gözleri öfke saçıyor ama umurumda değil.

Neyse ki çıkıyor; kapıyı da çekiyor ama kapatmıyor. İç cebimi kontrol ediyorum; Bayan Jones bir kez daha beklentilerimi aşmış. Mendili çıkarıp Ana'ya veriyorum. "Neler oluyor?"

"Neden buradasın?" Sesi titriyor.

Benden hoşlanmadığını söyledin.

"Rolümün bir parçası da ihtiyaçlarını karşılamak. Kalmamı istediğini söyledin, ben de geldim." *İyi kurtuluş Grey.* "Ama seni bu halde buldum." *Ben giderken böyle değildin.* "Eminim sorunlusu benim ama neden olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yok. Sana vurduğum için mi?"

Doğrulurken zorlanıyor ve doğrulunca da geri çekiliyor.

"Advil aldın mı? Sana söylediğim gibi?"

Hayır der gibi başını sallıyor.

Ne zaman sana söyleneni yapacaksın?

Gidip, öfkeyle kanepede oturan Kavanagh'ı buluyorum.

"Ana'nın başı ağrıyor. Advil'in var mı?"

Sanırım arkadaşı için endişeleniyor olmama şaşırarak kaşlarını kaldırıyor. Ters ters bakarak kalkıp, paldır küldür mutfağa gidiyor. Bir süre kutuları karıştırdıktan sonra bana birkaç tablet ve bir fincan su veriyor.

Yatak odasına dönüp, ilaçlarla suyu Ana'ya veriyorum ve yatağa oturuyorum. "Bunları iç."

Gözleri kaygıyla gölgelenmiş halde içiyor.

“Konuş benimle. İyi olduğunu söylemiştin. Böyle olduğunu bilseydim seni asla bırakmazdım.”

Kafası karışık bir şekilde, örtünün sökölümüş bir ipiyle oynuyor. “Anladığım kadarıyla, iyi olduğunu söylerken öyle değilmişsin.”

“İyi olduğumu düşünmüştüm” diyor.

“Anastasia, bana duymak istediğimi düşündüğün şeyleri söyleyemezsin. Bu pek dürüstçe olmaz. Bana söylediğin herhangi bir şeye nasıl güvenebilirim?” Bana karşı dürüst olmazsan bu iş asla yürümez.

Bunaltıcı bir düşünce.

Konuş benimle Ana.

“Sana vururken ve sonrasında, kendini nasıl hissediyordun?”

“Hoşuma gitmedi. Bir daha yapmamamı tercih ederim.”

“Hoşuna gitmesi gerekmiyordu.”

“Senin neden hoşuna gidiyor?” diye soruyor ve sesi biraz daha güçlü.

Kahretsin. Ona nedenini söyleyemem.

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Ah, güven bana, büyülenmiş halde cevabı bekliyorum.” Şimdi de dalga geçiyor.

“Dikkat et” diye uyarıyorum.

Yüzü beyazlaşıyor. “Bana yine vuracak mısın?”

“Hayır, bu gece değil.” *Bu kadarı sana yetti.*

“Eee?” Hâlâ bir cevap istiyor.

“Bana verdiği kontrol duygusunu seviyorum Anastasia. Belli bir şekilde davranmanı istiyorum. Davranmazsan seni cezalandırırım ve benim istediğim gibi davranmayı öğrenirsin. Seni cezalandırmak hoşuma gidiyor. Bana gey olup olmadığını sorduğundan beri seni pataklamak istiyordum.”

Ayrıca bana gözlerini devirmeni ve alaycı olmanı da istemiyorum.

“Öyleyse bu halimle hoşuna gitmiyorum.” Sesi cılız çıkıyor.

"Bence bu halinle çok hoşsun."

"O zaman neden beni değiştirmeye çalışıyorsun?"

"Seni değiştirmek istemiyorum." *Tanrı korusun. Böyle böyleleyicisin.* "Saygılı olmanı, sana koyduğum kurallara uyup bana kafa tutmammanı istiyorum. Bu kadar basit." *Güvende olmanı istiyorum.*

"Ama beni cezalandırmak istiyorsun?"

"Evet, istiyorum."

"İşte bunu anlamıyorum."

İç geçiriyorum. "Ben böyleyim. Seni kontrol etmek istiyorum. Belli bir şekilde davranmanı istiyorum ve eğer davranmazsan da..." Aklım başka yerlere gidiyor. Bundan tahrik oluyorum Ana. Sen de oldun. Bunu kabul edemez misin? Seni dizime yatırmak... kıcını avucumun altında hissetmek. "O güzel, kaymak gibi cildinin ellerimin altında pembeleşip ısınmasını izlemeyi seviyorum. Beni tahrik ediyor." Düşüncesi bile vücudumda kıpırtılar başlatıyor.

"Yani mesele bana acı çektirmek değil, öyle mi?"

Kahretsin.

"Biraz; kaldırıp kaldıramayacağını görmek için." Aslında mesele büyük ölçüde bu ama şimdi oraya girmek istemiyorum. Söylersem beni kapının önüne koyar. "Ama tek sebep bu değil. Önemli olan sana sahip olmam ve sana istediğimi yaptırabilmem – yani biri üzerinde tam kontrole sahip olmak. Ve bu beni tahrik ediyor. Hem de çok."

Ona kölelikle ilgili birkaç kitap ödünç vermeliyim.

"Bak, kendimi çok iyi ifade edemiyorum. Daha önce bunu yapmam hiç gerekmedi. Aslında bunu öyle derinlemesine de hiç düşünmedim. Hep aynı kafada insanlarla beraber oldum." Hâlâ beni dinlediğinden emin olmak için duruyorum. "Hem so-ruma cevap vermedin – sonrasında neler hissettin?"

Kirpiklerini kırıştırıyor. "Kafam karıştı."

"Cinsel anlamda uyarılmıştın Anastasia."

İçinde bir çılgın var Anastasia. Bunu biliyorum.

Gözlerimi kapatıp, şaplakları yedikten sonra parmakları-
mın etrafında arzuyla ıslanışını hatırlıyorum. Gözlerimi açtı-
ğında gözbebekleri büyümüş, dudakları aralanmış, bana bakı-
yor... Dili, üstdudağını ıslatmış. O da istiyor.

Lanet olsun. Tekrar olmaz Grey. O, bu haldeyken olmaz.

Aksi bir sesle, "Bana öyle bakma" diye uyarıyorum.

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor.

Ne demek istediğimi biliyorsun Ana.

"Yanımda başka kondom yok ve biliyorsun, moralin bozuk.
Ev arkadaşının zannettiğinin aksine ben seks düşkününü bir ca-
navar değilim. Demek kafan karıştı, öyle mi?"

Bir şey söylemiyor.

Tanrım.

"Yazarken gayet dürüst olabiliyorsun. E-postaların bana her
zaman tam olarak ne hissettiğini söylüyor. Neden bunu konu-
şurken de yapamıyorsun? Seni bu kadar korkutuyor muyum?"

Parmakları yatak örtüsüyle oynuyor.

"Aklımı başımdan alıyorsun Christian. Beni tamamen şaş-
kına çeviriyorsun. Güneşe fazla yaklaşan İkarus gibi hissediy-
yorum kendimi." Sesi alçak ama duygu dolu.

İtirafı beni, kafama bir yumruk yemişim gibi sersemletiyor.

"Aslında olan bunun tam tersi" diye fısıldıyorum.

"Ne?"

"Ah Anastasia. Beni büyüledin. Çok açık değil mi?"

Bu yüzden buradayım.

İkna olmuyor.

Ana. İnan bana. "Hâlâ soruma cevap vermedin. Bana yaz
lütfe. Ama şimdi, gerçekten uyumak istiyorum. Kalabilir mi-
yim?"

"Kalmak istiyor musun?"

"Burada olmamı istemiştin."

"Soruma cevap vermedin" diye üsteliyor.

Zor kadın. Lanet olası mesajından sonra deli gibi araba kul-
lanarak buraya geldim. İşte cevabın.

E-postayla cevap vereceğimi geveliyorum. Bu konuda konuşmayacağım. Bu konuşma bitmiştir.

Fikrimi değiştirip The Heathman'a dönmeme fırsat bırakmadan ceplerimi boşaltıyorum, ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkartıyorum, pantolonumdan kurtuluyorum. Ceketimi bir sandalyeye asıp yatağa giriyorum.

"Yat" diye homurdanıyorum.

Dediğimi yapıyor. Dirseğime yaslanıp onu izliyorum. "Ağlayacak olursan benim önümde ağla. Bilmem gerek."

"Ağlamamı mı istiyorsun?"

"Özellikle değil. Sadece ne hissettiğini bilmek istiyorum. Parmaklarımdan arasından kayıp gitmeni istemiyorum. Işığı kapat. Geç oldu; ikimizin de yarın işi var."

Kapatıyor.

"Diğer tarafına dönüp yat."

Bana dokunmanı istemiyorum.

Dönerken yatak çukurlaşıyor ve kolumu dolayıp onu hafifçe kendime çekiyorum.

"Uyu bebek" diye mırıldanıyorum ve saçının kokusunu içime çekiyorum.

Kahretsin, çok güzel kokuyor.

Lelliot çimenlerde koşuyor.

Gülüyor. Kahkahayla.

Peşinden koşuyorum. Yüzüm gülüyor.

Onu yakalayacağım.

Etrafımızda küçük ağaçlar var.

Elma dolu bebek ağaçlar.

Annem elmaları koparmama izin veriyor.

Annem elmaları yememe izin veriyor.

Elmaları ceplerime koyuyorum. Bütün ceplerime.

Onları kazağımın içine saklıyorum.

Elmalar çok lezzetli.

Elmalar çok güzel kokuyor.

Annem elmalı turta yapıyor.
 Elmalı turta ve dondurma.
 Karnım gülümsüyor.
 Elmaları ayakkabılarımın içine saklıyorum. Elmaları yastığımın altına saklıyorum.
 Bir adam var. Büyükbaba Trev-trev-yan.
 İsmi zor. Kafamda zor söylüyorum.
 Bir adı daha var. Thee-o-door.
 Theodore komik bir isim.
 Bebek ağaçlar onun ağaçları.
 Onun evinde. Orada yaşıyor.
 O annemin babası.
 Çok gürültülü gülüyor. Ve omuzları çok büyük.
 Ve gözleri neşeli.
 Lelliot'la beni yakalamak için peşimizden koşuyor.
 Beni yakalayamazsın.
 Lelliot koşuyor. Gülüyor.
 Ben koşuyorum. Onu yakalıyorum.
 Ve çimenlere yuvarlanıyoruz.
 O gülüyor.
 Elmalar güneşte parlıyor.
 Ve çok lezzetliler.
 Mis gibi.
 Ve çok güzel kokuyorlar.
 Çok, çok güzel.
 Elmalar düşüyor.
 Üzerime düşüyorlar.
 Dönüyorum ve sırtıma düşüyorlar. Canımı acıtıyorlar.
 Uf.
 Ama koku hâlâ orada; tatlı ve taze.
 Ana.

Ona sarılmış halde uyanıyorum; bacaklarımız birbirine dolanmış. Sevecen bir gülümsemeyle bana bakıyor. Yüzünün ak-

şamki kızarıklığı ve şişliği geçmiş, ısıldıyor. Aletim de aynı firkirde ve sertleşerek onu selamlıyor.

Sabah sersemliğiyle, "Günaydın" diyorum. "Tanrım, uykumda bile sana çekiliyorum." Gerinerek ondan uzaklaşıyorum ve etrafımı inceliyorum. Tabii ki odasındayız. Aletim ona değerken gözleri hevesli bir merakla parlıyor. "Hımm, aklıma bazı olasılıklar geliyor ama sanırım pazara kadar beklemeliyiz." Burnumu kulağının hemen altına sürüyorum ve dirseğime dayanarak doğruluyorum.

Yüzü kızarıyor. Teni sıcak.

"Çok sıcaksın" diye sözde çıkışıyor.

"Sen de fena değilsin." Sırıtarak kalçamı oynatıyorum ve vücudumun en sevdiğim yeriyle ona sataşıyorum. Sözde ayıplar gibi yapıyor ama hiç başarılı değil – çok hoşuna gidiyor. Eğilip onu öpüyorum.

"İyi uyudun mu?" diye soruyorum.

Başımı sallıyor.

"Ben de."

Şaşıyorum. Gerçekten iyi uyudum. Ona da bunu söylüyorum. Hiç kâbus görmedim. Sadece rüya...

"Saat kaç?" diye soruyorum.

"Yedi buçuk."

"Yedi buçuk mu? Siktir!" Yataktan fırlayıp, telaşla pantolonumu giyiyorum. Gülüşüne engel olmaya çalışarak beni izliyor.

"Beni çok kötü etkiliyorsun" diye şikâyet ediyorum. "Toplantım var. Gitmem gerek – sekizde Portland'da olmam gerekiyor. Sen bana gülüyor musun?"

"Evet" diye itiraf ediyor.

"Geç kaldım. Ben hiç geç kalmam. Bir ilk daha Bayan Steele." Ceketimi üstüme geçirip eğiliyorum ve başını ellerimin arasına alıyorum. "Pazar" diye fısıldıyorum ve onu öpüyorum. Saatimi, cüzdanımı, komodininin üzerine bıraktığımı paramı ve ayakkabılarımı kapıp kapıya fırlıyorum. "Taylor gelip Beet-

le işini halledecek. Ciddiydim. Onu kullanmıyorsun. Pazar günü benim evimde görüşürüz. Sana saati yazarım.”

Onu biraz şaşkın bir halde bırakıp, evden fırlayarak arabama gidiyorum.

Ayakkabılarımı arabada giyiyorum. Sonra da gaza basıp trafikte makaslar atarak Portland’a doğru sürüyorum. Eamon Kavanagh’ın ortaklarıyla toplantıyı kot pantolonumla yapacağım. Neyse ki WebEx’ten konuşacağız.

The Heathman’daki odama girer girmez bilgisayarımı açıyorum. 08:02. Siktir. Tıraş olmadım ama saçımı yatıştırıp ceketimi düzeltiyorum. Umarım altımdakinin tişört olduğunu fark etmezler.

Aslında kimin umurunda ki?

WebEx’i açıyorum. Andrea hatta, beni bekliyor. “Günaydın Bay Grey. Bay Kavanagh gecikecek ama New York ve Seattlegedakiler sizinle konuşmak için hazır.”

“Fred ve Barney?” Benim Çakmaktaşlarım. Sırıttıyorum.

“Evet efendim. Ros da.”

“Harika. Teşekkürler.” Nefes nefeseyim. Andrea’nın kaçamak, şaşkın bakışını yakalıyorum ama görmezden geliyorum. “Bana krem peynirli, somon fümeli, tost yapılmış simitle sade kahve söyler misin? Süitime göndersinler, hemen.”

“Tamam Bay Grey.” Ekrana konferansın bağlantı adresini gönderiyor. “Buyrun efendim” diyor. Bağlantıya tıklıyorum – ve konferanstayım.

“Günaydın.” New York’ta bir toplantı masasının etrafında oturmuş iki yönetici de beklenti içinde kameraya bakıyor. Ros, Barney ve Fred de ayrı pencerelerde hazır bekliyorlar.

İş zamanı. Kavanagh, medya ağını yüksek hızlı fiber optik bağlantıyla geliştirmek istediğini söylüyor. GŞT bunu onlara sağlayabilir – ama bakalım satın almak konusunda ciddiler mi? İlk başta çok büyük bir yatırım ama uzun vadede getirileri de büyük.

Görüşme devam ettiği sırada ekranımın sağ üst köşesinde

Ana'dan ilginç başlıklı bir e-posta uyarısı beliriyor. Elimden geldiğince sessiz bir şekilde ona tıklıyorum.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Kötü Muamele ve Darp: Sonraki Etkileri

Tarih: 27 Mayıs 2011, 08:05

Kime: Christian Grey

Sevgili Bay Grey,

Buna ne isim versek bilmiyorum ama siz beni patakladıktan –cezalandırdıktan, dövdükten, hırpaladıktan– sonra, neden aklımın karıştığını sormuştunuz.

Biraz fazla dram yapıyorsunuz Bayan Steele. Hayır diyebilirdiniz.

Pekâlâ, bütün bu ürkütücü sürecin sonunda kendimi aşağılanmış, küçük düşmüş, istismara uğramış hissettim.

Madem böyle hissettin, neden beni durdurmadın? Güvenlik kelimelerin var.

Ama bütün bu aşağılanmaya rağmen, haklısınız, tahrik oldum. Bu çok beklenmedik bir şeydi.

Biliyorum. Güzel. Sonunda kabul ettin.

Sizin de çok iyi bildiğiniz üzere seksle ilgili her şey benim için yeni – sadece keşke daha deneyimli, dolayısıyla daha hazırlıklı olsaydım diyorum. Tahrik olduğum için çok içindeydim.

Beni asıl endişelendiren, sonrasında hissettiklerim. Bunları dile getirmek daha zor. Mutlu olduğunuz için mutlu oldum. Canım sandığım kadar yanmadığı için rahatladım. Ve kollarınızda yatarken... doyuma ulaştığımı hissettim.

Ben de öyle Ana, ben de öyle...

Ama böyle hissettiğim için çok rahatsızım, hatta suçluluk duyuyorum. Bu durumu pek kabullenemiyorum ve sonuç olarak aklım karışık. Bu, sorunuzu cevaplıyor mu?

Umarım Birleşmeler ve Satın Almalar dünyası her zamanki gibi heyecan vericidir... ve fazla gecikmemiştir.

Benimle kaldığın için teşekkürler.

Ana

Kavanagh, geç kaldığı için özür dileyerek toplantıya katılıyor. Giriş konuşmaları yapılırken ve Fred, GŞT'nin neler sunabileceğini anlatırken ben de Ana'ya cevabımı yazıyorum. Bilgisayar ekranının diğer tarafındakilerin not aldığını düşündüğünü umuyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Zihnini Serbest Bırak

Tarih: 27 Mayıs 2011, 08:24

Kime: Anastasia Steele

Biraz abartılı olsa da... ilginç bir konu başlığı Bayan Steele.

Bahsettiğiniz konulara cevap olarak:

– Ben şaplak atmak kelimesiyle devam edeceğim – çünkü olan buydu.

– Demek kendinizi aşağılanmış, küçük düşmüş, istismara uğramış hissettiniz - ne kadar Tess Durbeyfield'varisiniz. Eğer doğru hatırlıyorsam aşağılanmayı seçen sizdiniz. Gerçekten böyle mi hissediyorsunuz, yoksa böyle hissetmeniz gerektiğini mi düşünüyorsunuz? İkisi çok farklı şeyler. Eğer gerçekten böyle hissediyorsanız, sizce benim için bu duyguları kabul edip onlarla başa çıkabilir misiniz? Çünkü bir köle böyle yapar.

– Tecrübesizliğinize minnettarım. Buna çok değer veriyorum ve ne anlama geldiğini yeni kavramaya başladım. Basitçe ifade etmek gerekirse... her şeyinizle benimsiniz demek oluyor.

– Evet, tahrik olmuştunuz ve bu benim için de çok tahrik ediciydi. Bunda bir sorun yok.

– Mutluluk, hissettiklerimi tanımlamanın yanından bile geçemez. Coşkun bir haz, biraz yaklaşıyor.

– Cezalandırmak için atılan şaplak zevk için atılandan daha fazla acıtır - yani en fazla bu kadar acıtacak; tabii çok büyük bir kural ihlali yapmadığınız sürece. O zaman sizi cezalandırmak için bir takım alet edevatlar kullanabilirim. Elim çok sızlamıştı. Ama bu hoşuma gidiyor.

– Ben de doyuma ulaştığımı hissettim - tahmin edebileceğinizden çok daha fazla.

– Enerjinizi suçluluk, kabahat gibi duygulara harcamayın. Kendi rızamızla hareket eden yetişkinleriz ve kapalı kapılar arkasında ne yaptığımız bizi ilgilendirir. Zihninizi serbest bırakın ve bedeninizin sesini dinleyin.

– Birleşmeler ve satın almalar dünyası asla sizin kadar uyarıcı olamaz Bayan Steele.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Neredeyse hemen yanıt veriyor.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Kendi Rızasıyla Hareket Eden Yetişkinler!

Tarih: 27 Mayıs 2011, 08:26

Kime: Christian Grey

Siz toplantıda değil misiniz?

Ellerinizin sızladığına sevindim.

Ve vücudumun sesini dinleseymdim şimdi Alaska'da olurum.

Ana

Not: Bu, duyguları kabullenme konusunu düşüneceğim.

Alaska! Gerçekten mi Bayan Steele? Kendi kendime gülüyorum ve ekrandaki toplantıyla ilgileniyormuş gibi görünüyorum. Kapım çalınıyor. Toplantıyı böldüğüm için özür dileyerek kahvaltımı getiren oda servisini içeri alıyorum. Bayan Siyah Gözler çeki imzalarırken beni çapkın bir gülümsemeyle ödüllendiriyor.

WebEx'e döndüğümde Fred, Kavanagh ve ortaklarına, vadedi işlemlerle ilgilenen bir başka müşterimizin bu teknolojiyle nasıl başarılı olduğunu anlatıyor.

Kavanagh küçümseyen bir gülümsemeyle, “Bu teknoloji vadedi işlemler pazarında işime yarayacak mı?” diye soruyor. Onlara, Barney'nin rakamları tahmin edecek kristal bir küre üzerinde çalıştığını söylediğimde, hepsi nezaket gösterip gülüyor.

Fred, uygulama ve teknolojik entegrasyonla ilgili tahmini bir zamanlama üzerinde bilgi verirken Ana'ya yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Polisi Aramadın

Tarih: 27 Mayıs 2011, 08:35

Kime: Anastasia Steele

Bayan Steele,

Toplantıdayım ve vadeli işlemler pazarını tartışıyoruz, gerçekten merak ediyorsanız.

Bu arada dikkatinizi çekerim, ne yapacağımı bilerek izin verdiniz.

Hiçbir aşamada durmamı söylemediniz – iki güvenlik kelimesini de kullanmadınız.

Siz bir yetişkinsiniz – seçim yapabilirsiniz.

Açıkçası avucumun zonklayacağı bir sonraki seferi sabırsızlıkla bekliyorum.

Belli ki vücudunuzun doğru yerini dinlemiyorsunuz.

Alaska çok soğuk ve kaçacak bir yer de yok. Sizi bulurum.

Cep telefonunuzu takip edebiliyorum – hatırladınız mı?

İşe git.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Ana'dan cevap geldiğinde Fred tam gaz devam ediyor.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Sapık Takipçi

Tarih: 27 Mayıs 2011, 08:36

Kime: Christian Grey

Takipçiliğe olan sapıkça eğiliminiz için terapisteye başvurduunuz mu?

Ana

Kahkahamı bastırıyorum. Bu kadın komik.

Kimden: Christian Grey

Konu: Takipçi Sapık mı? Ben mi?

Tarih: 27 Mayıs 2011, 08:38

Kime: Anastasia Steele

Takipçilik ve diğer eğilimlerim için ünlü Dr. Flynn'a küçük bir servet ödüyorum.
İşe git.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Neden işe gitmedi? Gecikecek.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Pahalı Şarlatanlar

Tarih: 27 Mayıs 2011, 08:40

Kime: Christian Grey

Naçizane, ikinci bir görüş almanızı önerebilir miyim?

Dr. Flynn'ın işe yaradığından pek emin değilim.

Bayan Steele

Lanet olsun, bu kadın gerçekten komik... ve sezgileri kuvvetli. Flynn bana tavsiye vermek için küçük bir servet alıyor. Çaktırmadan cevabımı yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: İkinci Görüşler

Tarih: 27 Mayıs 2011, 08:43

Kime: Anastasia Steele

Naçizane olsun olmasın, bu pek üstüne vazife değil ama zaten Dr. Flynn'inki ikinci görüş.

Yeni arabarla hız yapman gerekecek ve kendini gereksiz yere tehlikeye atacaksın - sanırım bu, kurallara aykırı.

İŞE GİT.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kavanagh bana, gelecekteki ileri teknolojilerle uyumlu olup olmayacağını soruyor. Ona, fiber optikte yenilikçi ve dinamik bir oyuncu olan yeni bir şirketi aldığımızdan bahsediyorum. CEO'su Lucas Woods'la ilgili şüphelerime değinmiyorum tabii. Nasılsa onu sepetlemiş olacağım. Ros ne derse desin, o aptal kesinlikle kovacağım.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: BAĞIRAN HARFLER

Tarih: 27 Mayıs 2011, 08:47

Kime: Christian Grey

Takipçilik eğilimlerinizin nesnesi olarak aslında üstüme vazife olduğunu düşünüyorum.

Daha imzalamadım. Yani kurallar, murallar... Ve işim dokuz buçukta başlıyor.

Bayan Steele

BAĞIRAN HARFLER. Bunu sevdim.

Cevap yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Betimleyici Dilbilim

Tarih: 27 Mayıs 2011, 08:49

Kime: Anastasia Steele

Murallar? Bu kelimenin sözlükte olduğundan emin değilim.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Ros, Kavanagh'a, "Bu konuyu yüz yüze konuşabiliriz" diyor. "Artık ihtiyaçlarınız ve beklentilerinizle ilgili bir fikrimiz olduğuna göre size ayrıntılı bir teklif hazırlayacağız. Gelecek hafta üzerinden geçmek için tekrar bir araya geliriz."

İlgileniyor gibi gözükme için ben de, "Harika" diyorum.

Herkes onaylar gibi başını sallıyor ve sonra vedalar ediliyor.

Kavanagh'a, "Bize bu işe teklif verme fırsatı tanıdığın için teşekkürler Eamon" diyorum.

"Neye ihtiyacımız olduğunu biliyor gibi görünüyorsunuz" diyor. "Dün seni görmek çok güzeldi. Hoşça kal."

Sanki bir anda tepemde ikinci bir kafa çıkmış gibi bana bakan Ros dışında hepsi kapatıyor.

Uyarı sesiyle beraber posta kutuma Ana'nın e-postası düşüyor.

"Bir dakika Ros. Bana bir iki dakika ver" diyerek onu sessize alıyorum.

Ve okuyorum.

Ve kahkahayla gülüyorum.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Betimleyici Dilbilim

Tarih: 27 Mayıs 2011, 08:52

Kime: Christian Grey

Kontrol manyağıyla sapık takipçinin arasında.

Ve betimleyici dilbilim benim için kesin sınır.

Şimdi beni rahatsız etmeyi keser misin?

Yeni arabamla işe gitmek istiyorum.

Ana

Hızlı bir cevap yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Zorlu Ama Eğlenceli Genç Kadınlar

Tarih: 27 Mayıs 2011, 08:56

Kime: Anastasia Steele

Avucum kaşınıyor.

Dikkatli sürün Bayan Steele.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Tekrar sesi açtığımda, Ros ters ters bana bakıyor. “Neler oluyor Christian?”

“Ne?” Masum numarası yapıyorum.

“Ne olduğunu biliyorsun. İlgiilenmediğini açıkça gösterecek-sen toplantı filan yapma.”

“O kadar belli miydi?”

“Evet.”

“Siktir.”

“Evet. Siktir. Bizim için dev bir sözleşme olabilirdi.”

“Biliyorum. Biliyorum. Üzgünüm” diye sırtıyorum.

“Son zamanlarda neyin var bilmiyorum.” Başını sallıyor ama öfkeyle maskeleye de eğlendiğini anlayabiliyorum.

“Portland’ın havasından.”

“Eh, buraya ne kadar çabuk dönersen o kadar iyi olur.”

“Öğlen gibi yola çıkıyorum. Bu arada Marco’dan, Seattle’daki bütün yayınevlerini inceleyip, satın almaya uygun olan var mı diye bakmasını iste.”

Ros, “Yayıncılığa mı girmek istiyorsun?” diye heyecanla atılıyor. “Ama büyüme potansiyeli yüksek bir sektör değil.”

Büyük olasılıkla haklı.

“Sadece yatırım için. O kadar.”

İç geçiriyor. "İsrar ediyorsan... Öğleden sonra buraya gelecek misin? İşlerin üzerinden doğru düzgün bir geçerdik."

"Trafığe bağlı."

"Andrea'ya programa almasını söyleyeceğim."

"Harika. Şimdilik hoşça kal."

WebEx'i kapatıp Andrea'yı arıyorum.

"Bay Grey."

"Dr. Baxter'ı ara. Pazar öğlen gibi evime gelsin. O uygun değilse iyi bir jinekolog bul. En iyisini bul."

"Peki efendim" diyor. "Başka bir şey?"

"Var. Bravern'deki Neiman Marcus'ta özel alışverişlerimi yapan kızın adı neydi?"

"Caroline Acton."

"Bana numarasını mesaj at."

"Tabii."

"Öğleden sonra görüşürüz."

"Peki efendim."

Kapatıyorum.

Şimdiye kadar ilginç bir sabah oldu. Kimseyle bu kadar eğlenceli e-posta yazışmaları yaptığımı hatırlamıyorum. Bilgisayara bir göz atıyorum ama yeni bir şey yok. Ana işte olmalı.

Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum.

Toplantıda aklımın başka yerde olduğunu Ros fark etmiş.

Siktir Grey. Toparlan biraz.

Kahvaltıyı aç kurt gibi mideme indiriyorum, biraz soğuk kahve içiyorum ve duş yapıp üzerimi değiştirmek için yatak odama gidiyorum. Saçımı yıkarken bile bu kadını aklımdan atamıyorum. Ana.

Muhteşem Ana.

Üzerimde yukarı aşağı zıplayışı gözümün önüne geliyor; pembe kıcıyla dizimde yatışı; ağzı zevkle açılmış, yatağa bağlı hali. Tanrım, bu kadın çok seksi. Bu sabah da yanında uyanmak o kadar kötü değildi ve iyi uyudum... hem de çok iyi.

Bağırın harfler. E-postaları beni güldürüyor. Beni eğlendi-

riyorlar. Eğlenceli bir kadın. Bir kadında bundan hoşlandığı-
nı bilmiyordum. Pazar günü oyun odamda neler yapacağımı-
zı düşünmem gerek... Eğlenceli bir şeyler, onun için yeni ola-
cak bir şeyler.

Tıraş olurken aklıma bir fikir geliyor. Giyinir giyinmez tek-
rar bilgisayarın başına geçip en sevdiğim oyuncak mağazasını
incelemeye koyuluyorum. Bir binici kırbacına ihtiyacım var –
kahverengi, örgülü deriden. Sırıtiyorum. Ana'nın rüyasını ger-
çekleştireceğim.

Siparişi verince enerjik ve verimli bir ruh haliyle e-pos-
talarım üzerinde çalışmaya dönüyorum. Taylor çalışmamı bö-
lene kadar. "Günaydın Taylor."

"Bay Grey." Şaşkın bir ifadeyle bana bakarak başıyla se-
lamlıyor. O zaman sırtıttığımı, çünkü yine Ana'nın e-postalarını
düşündüğümü fark ediyorum.

Betimleyici dilbilim benim için kesin sınır.

"Güzel bir sabah geçirdim." Kendimi ona açıklama yapar-
ken buluyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim efendim. Bayan Steele'in ge-
çen hafta yıkamaya verilen giysilerini getirdim."

"Benim eşyalarımın yanına koy."

"Tamam efendim."

"Teşekkürler." Yatak odama gidiyor. Taylor bile Anastasia
Steele etkisini fark etti. Telefonum titreşiyor; Elliot'tan bir mesaj:

Hâlâ Portland'da mısın?

Evet, ama yakında ayrılıyorum.

Ben de oraya geliyorum. Kızların taşınmasına yardım edeceğim.
Kalamayacak olman kötü oldu. Ana senin bekâretini bozduğundan
beri ilk ÇİFTLER BULUŞMAMIZ olacaktı.

Siktir git. Mia'yı karşılayacağım.

Detay ver oğlum. Kate de hiçbir şey söylemiyor.

Güzel. Siktir git. Tekrar.

“Bay Grey?” Taylor elinde valizimle tekrar araya giriyor. “Kur-ye BlackBerry’yi teslim etti.”

“Teşekkürler.”

Başıyla selam veriyor ve o çıkarken ben de Bayan Steele’e bir e-posta daha yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: BlackBerry ÖDÜNÇ

Tarih: 27 Mayıs 2011, 11:15

Kime: Anastasia Steele

Sana her zaman ulaşabilmem gerek ve en dürüst iletişim şekli bu olduğuna göre bir BlackBerry’ye ihtiyacın olduğunu fark ettim.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Belki bu telefonu, aradığım zaman açarsın.

Saat on bir buçukta, mali işler müdürümüzle GŞT’nin bir sonraki çeyrekte yapacağı bağışları konuşmak için bir video konferans toplantı daha yapıyorum. Yarım saatten fazla sürüyor. Bitince hafif bir öğlen yemeği yiyorum ve *Forbes*’un okumadığım sayfalarını okuyorum.

Salatamdan son çatalı mideme indirirken otelde kalmak için artık bir sebep kalmadığını fark ediyorum. Gitme zamanı ama isteksizim. İçten içe, Ana’yı pazara kadar göremeyeceğim için isteksiz olduğumu kabul etmem gerek. O da eğer fikrini değiştirmese.

Siktir. Umarım değiştirmez.

Bu tatsız düşüncüyü bir kenara bırakıp, kâğıtlarımı omuz çantama koymaya başlıyorum. Almak için bilgisayarıma uzan-

dığımda Ana'dan bir e-posta geldiğini fark ediyorum.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Tüketim Çılgınlığı

Tarih: 27 Mayıs 2011, 13:22

Kime: Christian Grey

Bence hemen Dr. Flynn'ı aramalısınız.
 Takipçiliğe olan sapkınca eğiliminiz kontrolden çıkıyor.
 İştayim. Eve dönünce e-posta atarım.
 Yeni bir oyuncak daha, teşekkürler.
 Tam bir tüketicisiniz derken yanılmamışım.
 Bunu neden yapıyorsunuz?
 Ana

Beni azarlıyor! Hemen cevap yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Bu Kadar Genç Birinden Bilgelik

Tarih: 27 Mayıs 2011, 13:24

Kime: Anastasia Steele

Her zamanki gibi haklı bir noktaya değindiniz Bayan Steele.
 Dr. Flynn tatilde.
 Ve yapıyorum, çünkü yapabiliyorum.
 Christian Grey
 CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Hemen cevap vermeyince bilgisayarımı kapatıyorum. Çantamı alıp resepsiyona iniyorum ve otelden çıkışımı yapıyorum. Arabamı beklerken Andrea arayıp, pazar günü Escala'ya gelecek bir kadın hastalıkları ve doğum uzmanı bulunduğunu söylüyor.

“Adı Dr. Greene. Sizin doktorunuz tarafından şiddetle tavsiye edildi efendim.”

“Güzel.”

“Northwest’in dışında kendi muayenehanesi var.”

“Tamam.” Andrea nereye varmaya çalışıyor?

“Yalnız bir şey var efendim – çok pahalı.”

Endişesini gideriyorum. “Andrea, ne isterse kabul edebilirsin.”

“Bu durumda, pazar günü bir buçukta evinizde olabilir.”

“Harika. Ayarla.”

“Peki Bay Grey.”

Kapatıyorum. Aklımdan, doktor hanımı soruşturmak için annemi aramak geçiyor. Aynı hastanede çalışıyorlar. Ama o zaman Grace bir sürü soru sorabilir.

Arabaya binince, pazar günüyle ilgili detayları Ana’ya e-postayla gönderiyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Pazar

Tarih: 27 Mayıs 2011, 13:40

Kime: Anastasia Steele

Pazar, birde görüşelim mi?

Doktor seni görmek için bir buçukta Escala’da olacak.

Şimdi Seattle’a doğru yola çıkıyorum.

Umarım taşınma işi yolunda gider. Pazarı iple çekiyorum.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Tamam. Halloldu. R8’le yola koyulup I-5’e doğru gaza basıyorum. Vancouver çıkışında ilham geliyor. Andrea’yı arayıp, hoparlörden, Ana ve Kate için bir yeni ev hediyesi ayarlamasını istiyorum.

“Ne göndermek istiyorsunuz?”

“Bollinger La Grande Année Rosé, 1999.”

“Peki efendim. Başka bir şey?”

“Başka bir şey derken ne demek istiyorsun?”

“Çiçek? Çikolata? Bir balon?”

“Balon mu?”

“Evet.”

“Ne tür balonlar?”

“Şey... her türden oluyor.”

“Tamam. İyi fikir – helikopter balonu var mıymış bir bak.”

“Peki efendim. Ya kart için notunuz?”

“Hanımlar, yeni evinizde iyi şanslar. Christian Grey.’ Yazdın mı?”

“Yazdım. Adres neresi?”

Hassiktir. Bilmiyorum. “Ya bugün ilerleyen saatlerde veya yarın sana mesaj atarım. Yetişir mi?”

“Evet efendim. Yarın gönderebilirim.”

“Teşekkürler Andrea.”

“Bir şey değil.” Sesi şaşırılmış gibi geliyor.

Telefonu kapatıp R8’imin gazını köklüyorum.

Altı buçuk gibi evdeyim ve daha önceki coşkulu halim uçup gitmiş durumda – Ana’dan hâlâ ses yok. Çekmecemden bir çift kol düğmesi seçiyorum ve akşamki davet için papyonumu bağlarken onu merak ediyorum. Eve gittiğinde bana yazacağını söylemişti; iki kere aradım ama cevap yok; sinirleniyorum. Bir kez daha ona ulaşmayı deniyorum ve bu sefer mesaj bırakıyorum.

“Sanırım beklentilerimi karşılamayı öğrenmen gerekecek. Ben sabırlı bir adam değilim. İşini bitirince bana haber vereceğini söylüyorsan bunu yapma inceliğini göstermelisin. Yoksa endişelenirim ve bu pek alışık olduğum bir duygu olmadığı için hiç katlanamam. Beni ara.”

Yakında aramazsa patlayacağım.

Bir masada borsacımla Whelan'la oturuyorum. Küresel yoksulluk için farkındalık yaratmaya çalışan bir sivil toplum kuruluşunun hayır yemeğindeyim.

Whelan, "Gelebildiğine sevindim" diyor.

"Bu önemli bir amaç."

"Ve cömert katkınız için de teşekkürler Bay Grey." Karısı mükemmel, ameliyatla büyütülmüş memelerini bana doğrultarak içimi bayıyor.

"Dediğim gibi, bu önemli bir amaç." Ona, küçümser bir tavırla gülümsüyorum.

Ana neden aramadı?

Telefonuma tekrar bakıyorum.

Bir şey yok.

İkinci veya üçüncü genç karlılarıyla masada oturan orta yaşlı adamlara bakıyorum. Tanrı beni bunlar gibi olmaktan korusun.

Sıkıldım. Cidden sıkıldım ve cidden sinirliyim.

Ne yapıyor acaba?

Onu buraya getirebilir miydim? Sanırım o da sıkıntıdan patlardı. Masadaki sohbet ekonomik duruma kaymaya başlayınca yeter diyorum. Bahanelerimi sıralayıp balo salonundan ayrılıyorum ve otelden çıkıyorum. Vale arabamı getirirken Ana'yı tekrar arıyorum.

Hâlâ cevap yok.

Belki de artık orada olmadığım için benimle işinin kalmadığını düşünüyor.

Eve varır varmaz çalışma odama gidip iMac'i açıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Neredesin?

Tarih: 27 Mayıs 2011, 22:14

Kime: Anastasia Steele

"İşteyim. Eve varınca sana e-posta atarım."

Hâlâ işte misin, yoksa telefonunu, BlackBerry'ni ve MacBook'unu da mı paketledin?

Beni ara, yoksa Elliot'ı aramak zorunda kalacağım.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Penceremden kanalın karanlık sularına bakıyorum. Neden Mia'yı karşılamaya gönüllü oldum? Ana'yla birlikte olabilir, ıvrı zıvrını toplamasına yardım eder, sonra o, Kate ve Elliot'la birlikte pizza yemeye ya da sıradan insanlar ne yapıyorsa onu yapmaya giderdim.

Tanrı aşkına Grey.

Bu sen değilsin. *Kendine gel.*

Evin içinde dolanıyorum. Ayak seslerim salonda yankılanıyor ve son kez evde kaldığım günden sonra acı verici şekilde boş geliyor ev. Papyonumu çözüyorum. Belki de boş olan benim. Kendime bir Armagnac dolduruyorum ve kanala doğru uzanan Seattle silüetini seyre diyorum.

Beni düşünüyor musun Anastasia Steele? Seattle'ın göz kırpan ışıkları cevap vermiyor.

Telefonum titreşiyor.

Şükürler. Olsun. *Sonunda.* Arayan o.

"Merhaba." Rahatlıyorum.

"Merhaba" diyor.

"Senin için endişelendim."

"Biliyorum. Cevap veremediğim için üzgünüm ama iyiyim."

İyi ha? Ben de öyle olmayı dilerdim...

Öfkeme hâkim olarak, "Akşamın iyi geçti mi?" diye soruyorum.

"Evet. Toplanmayı bitirdik. Kate ve José'yle birlikte Çin yemeği söyledik."

Ah, bu iş giderek daha eğlenceli oluyor. Yine o yavaşak fotoğrafçı. Bu yüzden aramamış.

Karşılık vermeyince, "Sen nasılsın?" diye soruyor ve sesinde umutsuz bir hava var.

Neden? Bana söylemediği ne var?

Ah, kurcalamayı kes Grey!

İç geçiriyorum. "Bir yardım yemeğine gittim. Öldüresiye sıkıcıydı. İlk fırsatta ayrıldım."

"Keşke burada olsaydın" diye fısıldıyor.

"Öyle mi?"

İstekli bir sesle, "Evet" diyor.

Ah. Belki beni özlemiştir.

Sesimdeki umudu belli etmemeye çalışarak, "Pazar günü görüşüyoruz?" diye teyit ediyorum.

"Evet, pazar" diyor. Sanırım gülümsüyor.

"İyi geceler."

"İyi geceler Efendim." Sesi boğuk ve nefesimi kesiyor.

"Yarınki taşınma için bol şans Anastasia."

Telefonu kapatmıyor; yumuşak nefesini duyuyorum. Neden kapatmıyor? İstemiyor mu?

"Sen kapat" diye fısıldıyor.

Kapatmak istemiyor. Keyfim anında yerine geliyor. Seattle manzarasına karşı sırtıyorum.

"Hayır, sen kapat."

"Kapatmak istemiyorum."

"Ben de öyle."

"Bana çok kızdın mı?" diye soruyor.

"Evet."

"Hâlâ kızgın mısın?"

"Hayır." *Artık iyi olduğunu biliyorum.*

"Öyleyse beni cezalandırmayacaksın?"

"Hayır. Ben anı anına yaşayan bir adamım."

"Fark ettim" diye takılıyor. Gülümsüyorum.

"Şimdi kapatabilirsiniz Bayan Steele."

"Bunu gerçekten istiyor musunuz Efendim?"

"Yatağına git Anastasia."

"Peki Efendim."

Kapatmıyor ve sırttığını biliyorum. Keyfim iyice yerine ge-

liyor. "Günün birinde sana söyleneni yapmayı başarabileceğini düşünüyor musun?" diye soruyorum.

Bütün baştan çıkarıcılığıyla, "Belki. Pazardan sonra göreceğiz" diyor ve hat kesiliyor.

Anastasia Steele, ben seninle ne yapacağım?

Aslında binici kırbacı zamanında gelirse güzel bir fikrim var. Bu kışkırtıcı düşünceyle kalan Armagnac'ı yuvarlayıp yatağa gidiyorum.

28 Mayıs 2011, Cumartesi

“Christian!” Mia, bir araba dolusu valizini arkada bırakıp, sevinçle çığlık atarak bana doğru koşuyor. Kollarını boynuma dolayarak bana sımsıkı sarılıyor.

“Seni özledim” diyor.

“Ben de seni özledim.” Ben de ona sarılıyorum. Geri çekilip ilgiyle bakan siyah gözleriyle beni inceliyor.

Coşkulu bir havayla, “İyi görünüyorsun” diyor. “Anlat bakalım şu kızı!”

“Önce seni ve valizlerini eve götürelim.” El arabasını alıyorum; neredeyse bir ton var. Birlikte havaalanından çıkıp park yerine doğru yürüyoruz.

“Ee, Paris nasıldı? Büyük bir kısmını yanında getirmişe benziyorsun.”

“*C’est incroyable!*”* diye bağırıyor. “Diğer taraftan Flaubert tam bir pislikti. *Tanrım*. Korkunç bir adamdı. Berbat bir öğretmen ama iyi bir şef.”

“Bu, akşama yemekleri sen yapıyorsun demek mi oluyor?”

“Ah, annem yapar diye umuyordum.”

Mia, durmadan Paris’i anlatmaya devam ediyor: Küçük odası, alışma çabaları, Sacré-Cœur, Montmartre, Parisliler, kahve, kırmızı şarap, peynir, moda, alışveriş. Ama genel olarak moda ve alışveriş. Ben de Paris’e aşıcılık öğrenmeye gitti diye düşünüyordum.

Gevezeliklerini özlemişim; hoşuma gidiyor ve beni sakinleştiriyor. O bana kendimi... farklı hissettirmeyen, tanıdığım tek insan.

* Fransızca “inanılmaz.” (ç.n.)

"Bu bebek senin kız kardeşin Christian. Adı Mia."

Annem onu kucağıma almama izin veriyor. Çok küçük. Siyah, simsiyah saçları var.

Gülümsüyor. Dişleri yok. Dil çıkarıyorum. Şirin bir gülüşü var.

Annem bebeği kucağıma almama yine izin verdi. Adı Mia.

Onu güldürüyorum. Onu hep kucağıma alıyorum. Onu kucağıma aldığım-
da güvende.

Elliot, Mia'yla ilgilenmiyor. Mia'nın salyası akıyor ve ağlıyor.

Kaka yaptığında Elliot burnunu buruşturuyor.

Mia ağladığında Elliot umursamıyor. Ben onu kucağımda tutuyorum, su-
suyor.

Kollarımda uykuya d alıyor.

"Miii...aa" diye fısıldıyorum.

Annemin yüzü bembeyaz oluyor ve "Ne dedin?" diye soruyor.

"Miii...aa."

"Evet. Evet. Tatlı oğlum. Mia. Adı Mia."

Sonra annem mutlu mutlu gözyaşları dökmeye başlıyor.

Bahçe kapısından girip annemle babamın evine yanaşıyo-
rum. Mia'nın valizlerini indirerek giriş holüne taşıyorum.

Mia, "Herkes nerede?" diye surat asıyor. Ortalıktaki tek
kişi, bizimkilerin ev işlerini yapan kız – bir değişim progra-
mı öğrencisi ve adını hatırlayamıyorum. Resmi İngilizcesiyle
Mia'ya, "Eve hoş geldiniz" diyor ama o sırada kocaman, pört-
lek gözleriyle bana bakıyor.

Ah Tanrım. Sadece hoş bir surat, o kadar, tatlım.

Onu boş verip, Mia'nın sorusunu cevaplıyorum. "Galiba an-
nem nöbette, babam da bir konferansta. Eve bir hafta erken
geldin."

"Floubert'e bir dakika daha katlanamazdım. Fırsatım var-
ken oradan kaçmam gerekiyordu. Ha, sana bir hediye aldım."
Valizlerinden birini kapıp koridorda açıyor ve karıştırmaya baş-
lıyor. "İşte!" Bana ağır, kare şeklinde bir kutu uzatıyor. Gözle-
ri parlayarak, "Aç" diye üsteliyor. Bu kız durdurulamaz bir güç.

Kutuyu dikkatle açıyorum. Bu, içinde pırıltılı, siyah bir kuyruklu piyano olan bir kar küresi. Gördüğüm en zevksiz şey.

“Bir müzik kutusu. Bak...” Elimden alıp iyice sallıyor ve altındaki küçük bir anahtarı kuruyor. Renkli pırıltılar bulutu içinde “La Marseillaise”in şen şakrak bir versiyonu çalıyor.

Ben bununla ne yapayım? Gülüyorum, çünkü bu o kadar Mia’ya göre ki. “Bu harika Mia. Teşekkürler.” Ona sarılıyorum ve o da bana sarılıyor.

“Seni güldüreceğini biliyordum.”

Haklı. Beni iyi tanıyor.

“Ee, şu kızı anlatsana.” Ama kapıdan koşturarak giren Grace araya giriyor ve anne-kız kavuşması sayesinde neyse ki yırtıyorum. Grace, “Seni karşılamaya gelemediğim için üzgünüm canım” diyor. “Nöbetteydim. Ne kadar büyümüş görünüyorsun. Christian, Mia’nın çantalarını üst kata çıkarır mısın? Gretchen sana yardım eder.”

Gerçekten mi? Şimdi de hamal mı oldum?

“Peki anne.” Gözlerimi deviriyorum. Gretchen’in bana göz süzmesine ihtiyacım yok.

Valizlerle işim bittiğinde, onlara antrenörümle randevum olduğunu söylüyorum. “Akşam dönerim.” İkisine de birer öpücük verip Ana’yla ilgili daha fazla soruya maruz kalmadan çıkıyorum.

Bastille, antrenörüm, beni sıkı çalıştırıyor. Bugün onun spor salonunda *kickbox* yapıyoruz.

Attığı döner tekmeyle ben matın üzerine serilince, alaycı bir gülümsemeyle, “Portland’da kendini salmışsın” diyor. Bastille kendi beden eğitimini hayat okulundan öğrenmiş; tam bana göre.

Yalpalayarak ayağa kalkıyorum. Onu yere sermek istiyorum. Ama doğru söylüyor – kendime getirmek için benimle uğraşıp duruyor ama bir işe yaramıyor.

Bitirdiğimizde, “Neler oluyor? Kafan başka yerde adamım” diyor.

Aldırmaz bir havayla, “Hayat işte. Bilirsin” diyorum.

“Bilmem mi! Bu hafta Seattle’da mısın?”

“Evet.”

“Güzel. Seni bir düzeltelim.”

Eve doğru koştururken Ana’nın ev hediyesini hatırlıyorum. Elliot’a mesaj atıyorum.

Ana ve Kate’in adresi ne?

Onlara sürpriz bir hediye göndermek istiyorum.

Bana adresi yolluyor, ben de Andrea’ya gönderiyorum. Asansörle çatı katı daireme çıkarken Andrea’dan mesaj geliyor.

Şampanya ve balon gönderildi. A.

Eve girdiğimde Taylor bir paket uzatıyor. “Bu size geldi Bay Grey.”

Ah, evet. Göndereni yazmayan paketi ambalajından tanıyorum: Binici kırbacı geldi.

“Teşekkürler.”

“Bayan Jones yarın öğleden sonra tekrar geleceğini söyledi.”

“Tamam. Sanırım bugünlük bu kadar Taylor.”

Nazik bir gülümsemeyle, “Peki efendim” diyor ve ofisine dönüyor. Kırbacı alıp odama gidiyorum. Benim dünyamla tanışması için mükemmel bir araç olacak bu. Söylediğine göre Ana’nın, o gece ona attığım şaplaqlar dışında, fiziksel cezayla ilgili kıyas yapacak hiç deneyimi olmamış. Ve o şaplaqlardan tahrik oldu. Kırbacla ağırdan almam gerekecek ama zevk almasını sağlayacağım.

Hem de ne zevk! Binici kırbacı mükemmel oldu. Ona, korku duymanın kendi ellerinde olduğunu kanıtlayacağım. Buna alıştığı zaman diğerleriyle devam edebiliriz.

Umarım devam edebiliriz...

Ağırdan alacağız. Sadece kaldırabildiği kadarını yapacağız. Bu iş yürüyecekse onun temposuyla ilerlememiz gerek. Benimkiyle değil.

Kırbaca bir kez daha bakıp, yarın için dolabıma kaldırıyorum.

Tam çalışmak için bilgisayarımı açarken telefonum çalıyor. Ana olmasını umuyorum ama maalesef Elena.

Onu aramam mı gerekiyordu?

"Merhaba Christian. Nasılsın?"

"İyiym, teşekkürler."

"Portland'dan döndün mü?"

"Evet."

"Bu akşam yemek yiyelim mi?"

"Bu akşam olmaz. Mia Paris'ten yeni döndü ve eve çağırıldım."

"Ha! Anne Grey çağırıyor. O nasıl?"

"Anne Grey? İyi. Sanırım. Neden? Bilmediğim ne biliyorsun?"

"Sadece sordum Christian. Buluttan nem kapıyorsun."

"Seni haftaya ararım. Belki yemeği o zaman yeriz."

"Güzel. Bir süredir ortada yoksun. İhtiyaçlarını karşılayabileceğini düşündüğüm bir kadınla tanıştım."

Ben de öyle.

Söylediklerini duymazdan geliyorum. "Haftaya görüşürüz. Hoşça kal."

Duş alırken, acaba peşinden koşmam mı Ana'yı daha ilgi çekici yaptı diye düşünüyorum... Yoksa kendisi mi ilgi çekici?

Yemek eğlenceli geçti. Kız kardeşim geri döndü. Her zamanki prenses haliyle, ailenin geri kalanını uyduları gibi parmağında çeviriyor. Bütün çocukları evde toplandığı için Grace'in keyfi yerinde; Mia'nın en sevdiği yemeği pişirdi – tereyağında kızarmış patates pürelili ve soslu tavuk.

Benim de en sevdiğim yemeklerden biri olduğunu itiraf etmem gerek.

Mutfak masasında otururken Mia, "Bana Anastasia'dan bahset" diye ısrar ediyor. Elliot sandalyesinde arkaya yaslanıp, ellerini başının arkasında birleştiriyor.

"Bunu dinlemem gerek. Christian'ın bekâretini bozduğunu biliyor muydunuz?"

Grace, "Elliot!" diye çıkışıp, ona bir bulaşık beziyle vuruyor.

Elliot, "Uf!" diye kenara çekilerek, Grace'in darbesini savuşturuyor.

Hepsine gözlerimi devirerek bakıyorum. "Bir kızla tanıştım." Omuz silkiyorum. "Hepsi bu."

Mia surat asarak, "Bu kadarla bitiremezsin" diye karşı çıkıyor.

"Mia, bence bitirebilir ve az önce de bitirdi." Carrick, göz-lüklerinin üzerinden Mia'ya, babalara özgü azarlayıcı bir bakış atıyor.

Grace, iğneleyici bir gülümsemeyle, "Yarınki yemekte hepimiz onunla tanışacağız, değil mi Christian?" diyor.

Ah, siktir.

Elliot, "Kate geliyor" diyerek ortalığı kızııştırıyor.

Adi çakal. Ona ters ters bakıyorum.

Mia sandalyesinde zıplayarak, "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Sanırım harika biri!"

Yarın bu yemekten kaytarmanın bir yolunu bulabilir miyim diye düşünürken, "Tabii, tabii" diye lafı ağzımda geveliyorum.

Grace, "Elena seni soruyordu canım" diyor.

"Öyle mi?" Yılların antrenmanımla geliştirdiğim umursamaz bir hava takınıyorum.

"Evet. Bir süredir seni görmediğini söyledi."

"İş için Portland'a gitmiştim. İş demişken, gitmem gerek – yarın önemli bir telefon görüşmem var ve hazırlanmam gerek."

"Ama daha tatlını yemedin. Elmalı pasta yapmıştım."

Humm... Ayartıcı. Ama kalırsam Ana hakkında sorguya çe-

kecekler. "Gitmem gerek. Yapmam gereken işler var."

Grace sandalyesinden kalkmak üzere doğrulurken, "Tatlım, çok çalışıyorsun" diyor.

"Kalkma anne. Eminim Elliot yemekten sonra bulaşıklara yardım eder."

Elliot kaşlarını çatıyor. "Ne?" Ona göz kırpıp hepsine veda ediyorum ve gitmek için arkamı dönüyorum.

Grace, sesinde epey bir umutla, "Ama yarın seni göreceğiz, değil mi?" diyor.

"Bakalım."

Siktir. Anastasia Steele ailemle tanışacak gibi görünüyor.

Bu konuda ne hissediyorum, bilmiyorum.

29 Mayıs 2011, Pazar

Kulaklığımda Rolling Stones'un "Shake Your Hips"i bangır bangır çalarken Fourth Avenue'dan aşağı doğru koşup Vine'dan sağa dönüyorum. Sabah saat yediye çeyrek var ve koştuğum yol yokuş aşağı iniyor... onun evine kadar. Ona doğru çekiliyorum; sadece nerede yaşadığını görmek istiyorum.

Kontrol manyağıyla sapık takipçinin arasında.

Kendi kendime gülüyorum. Sadece koşuyorum. Burası özgür bir ülke.

Apartmanın olduğu blok, buralarda çok rastlanan koyu yeşil pencereci, sıradan, kırmızı tuğla binalardan. Vine ve Western sokaklarının kesiştiği yerde, iyi bir noktada. Ana'yı, yorğanı ve krem-mavi yatak örtüsünün altında kıvrılmış yatarken hayal ediyorum.

Birkaç blok daha koşup pazar yerine dönüyorum; seyyar satıcılar günün hazırlıklarını yapıyor. Meyve, sebze kamyonetlerinin ve günlük balıklarını dağıtan soğuk hava minibüslerinin aralarından sıyrılarak koşmaya devam ediyorum. Burası şehrin kalbi – gri, soğuk bir sabah, bu kadar erken saatte bile canlı. Kanallın suları gökyüzüyle aynı parlak kurşunilikte. Ama hiç de keyfimi bozmuyor.

O gün bugün.

Duştan sonra kot pantolon ve bir keten gömlek giyip, çekmecelerimin birinden bir saç lastiği alıyorum. Cebime atıp, Ana'ya e-posta yazmak için çalışma odama gidiyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Sayılarla Hayatım

Tarih: 29 Mayıs 2011, 08:04

Kime: Anastasia Steele

Arabayla gelirsen Escala'nın yeraltı otoparkı için giriş koduna ihtiyacın olacak:
146963

Beşinci kısma park et – o kısım bana ait.

Asansörün kodu: 1880

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Birkaç dakika sonra cevap geliyor.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Mükemmel Bir Şampanya

Tarih: 29 Mayıs 2011, 08:08

Kime: Christian Grey

Evet Efendim. Anlaşıldı.

Şampanya ve şu anda yatağıma bağlı olan şişme Charlie Tango için teşekkürler.

Ana

Ana'nın, kravatımla yatağına bağlanmış hali gözümde canlanıyor. Sandalyemde kıpırdanıyorum. Umarım o yatağı Seattle'a getirmiştir.

Kimden: Christian Grey

Konu: Kıskaçlık

Tarih: 29 Mayıs 2011, 08:11

Kime: Anastasia Steele

Bir şey değil.

Geç kalma.

Şanslı Charlie Tango.
Christian Grey
CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Cevap yazmıyor. Ben de gidip, kahvaltı için buzdolabında bir şeyler arıyorum. Gail biraz kruvasan bırakmış. Öğlen için de iki kişiye yetecek kadar tavuklu Sezar salatası var. Umarım Ana bunu yer; benim için üst üste iki gün aynı şeyi yemek sorun değil.

Kahvaltımı yaparken Taylor geliyor.

“Günaydın Bay Grey. Pazar gazetelerini getirdim.”

“Teşekkürler. Bugün saat birde Anastasia geliyor; bir buçukta da Dr. Greene diye biri.”

“Tamam efendim. Bugün programınızda başka bir şey var mı?”

“Evet. Ana’yla akşam bizimkilere yemeğe gideceğiz.”

Taylor bir anlık şaşkınlıkla kafasını öne doğru uzatıyor ama sonra kendini toparlayıp odadan çıkıyor. Kruvasan ve kanyısı reçelime dönüyorum.

Evet. Onu ailemle tanıştırmaya götürüyorum. Ne var bunda?

Yerimde duramıyorum. Huzursuzum. Saat on ikiyi çeyrek geçiyor. Zaman bugün geçmek bilmiyor. Çalışmaktan vazgeçip pazar gazetelerini alıyorum ve salona dönüp biraz müzik açarak okumaya başlıyorum.

Yerel haber sayfalarından birinde, Ana’yla WSU’nun mezu-niyet töreninde çekilmiş bir fotoğrafımızı görünce şaşırıyorum. Çok hoş görünüyor ama biraz şaşkın.

Çift kanatlı kapının açıldığını duyuyorum ve işte, orada... saçlarını salmış; biraz dağınık ve seksi. The Heathman’daki yemekte giydiği o mor elbiseyi giymiş. Muhteşem görünüyor.

Bravo Bayan Steele.

“Hımm, o elbise.” Ona doğru yürüyorum; hayranlığım se-simden belli oluyor. “Tekrar hoş geldiniz Bayan Steele” diye fısıldıyorum ve çenesini tutup dudaklarına tutkulu bir öpücük konduruyorum.

Yanakları hafifçe pembeleşerek, "Selam" diyor.

"Vaktinde geldin. Dakikliği severim. Gel." Elini tutup onu kanepeye götürüyorum. İkimiz de oturuyoruz. Ona *The Seattle Times*'ı uzatıyorum. Fotoğrafı görünce gülüyor. Pek beklediğim bir tepki değil.

"Demek şimdi senin 'arkadaşınım'" diye dalga geçiyor.

"Öyle görünüyor. Gazetede yazdığına göre doğru olmalı."

Geldiğinden beri daha sakinim – herhalde burada olduğu için. Kaçmadı. Yumuşak, ipeksi saçını kulağının arkasına atıyorum; parmaklarım o saç örmek için can atıyor.

"Pekâlâ Anastasia. Buraya son gelişine göre hakkımda artık daha fazla fikir sahibisin."

"Evet." Bakışları arzulu... bilinçli.

"Ama yine de geldin."

Çapkın bir bakış atıp başımı sallıyor.

Şansıma inanamıyorum.

Bir çılgın olduğunu biliyordum Ana.

"Yemek yedin mi?"

"Hayır."

Hiç mi? Tamam. Bunu halletmemiz gerek. Ellerimi saçlarıma atıyorum ve becerebildiğim kadar sakın bir ses tonuyla, "Aç mısın?" diye soruyorum.

"Yemek için değil" diye kışkırtıyor.

Vaaay. Direkt kasıklarına konuşuyor sanki.

Eğilip dudaklarımı kulağına bastırıyorum ve sarhoş edici kokusunu alıyorum. "Her zamanki gibi heveslisiniz Bayan Steele – ve küçük bir sır vermem gerekirse, ben de öyleyim. Ama Dr. Greene birazdan burada olur."

Kanepeye yaslanıyorum. "Keşke yeseydin." Bu bir yalvarış.

"Dr. Greene nasıl biri?" Konuyu ustaca değiştiriyor.

"Seattle'daki en iyi kadın doğum uzmanı. Daha ne söyleyebilirim ki?"

Doktorum asistanıma böyle söylemiş.

"Senin doktorunu göreceğimi sanıyordum. Sakın bana as-

linda kadın olduğunu söyleme, çünkü sana inanmam.”

Alaycı gülüşümü bastırıyorum. “Bence bir uzmanla görüşmen daha doğru olur. Sence de öyle değil mi?”

Bana şüpheli gözlerle bakıyor ama başını sallıyor.

Halledilecek bir sorun daha var. “Anastasia, annem bu akşam seni yemeğe davet ediyor. Sanırım Elliot da Kate’i davet edecekmiş. Bu konuda ne düşünürsün, bilmiyorum. Benim için seni ailemle tanıştırmak tuhaf olacak.”

Duyduklarını sindirmek için bir saniye duruyor, sonra saçlarını bir kavgadan önce yaptığı gibi omzunun arkasına atıyor. Ama tartışacakmış gibi değil de incinmiş görünüyor. “Benden utanıyor musun?” Sesi üzgün çıkıyor.

Ah, *Tanrı aşkına.* “Elbette hayır.” Söylenecek en saçma şeyi buldun! Haksızlığa uğramış bir ifadeyle ona dik dik bakıyorum. Kendisi hakkında nasıl böyle düşünebilir?

“Neden tuhaf geliyor?” diye soruyor.

Aksi bir sesle, “Çünkü bunu daha önce hiç yapmadım” diyorum.

“Neden sen gözlerini devirebiliyorsun da ben yapamıyorum?”

“Farkında değildim.” *Hatamı yüzüme vuruyor. Yine.*

“Genellikle ben de olmuyorum” diye azarlıyor.

Hassiktir. Kavgayı ediyoruz yani?

Taylor boğazını temizliyor. “Dr. Greene burada efendim” diyor.

“Onu Bayan Steele’in odasına götür.”

Ana dönüp bana bakıyor. Ona elimi uzatıyorum.

“Sen de gelmeyeceksin, değil mi?” Aynı anda hem korkmuş hem de eğleniyormuş gibi görünüyor.

Gülüyorum. Vücudumda bir kıpırdanma oluyor. “İnan bana izlemek için iyi bir meblağ ödeyebilirdim Anastasia, ama sayın doktorun bunu onaylayacağını sanmıyorum.” Elini elime koyuyor ve onu kollarıma çekip öpüyorum. Ağzı yumuşak, sıcak ve davetkâr; ellerimi saçlarına kaydırıp daha şiddetle öpüyorum. Geri çekildiğimde sersemlemiş görünüyor. Alnımı alnına yashıyorum. “Burada olduğun için çok mutluyum. Seni çınlıplak bırak-

mak için sabırsızlanıyorum” diyorum. *Seni ne kadar özlediğime inanamıyorum.* “Gel. Dr. Greene’le ben de tanışmak istiyorum.”

“Onu tanımıyor musun?”

“Hayır.”

Ana’nın elini tutuyorum ve üst kata, onun olacak odaya gidiyoruz.

Dr. Greene’de şu delici miyop bakışlarından var ve beni biraz rahatsız ediyor. Uzattığım elimi sağlam, dürüst bir havayla sıkıyor.

“Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim.” Ona en sevecen gülüşümü sergiliyorum.

“Zamanımın karşılığını fazlasıyla verdiğiniz için ben teşekkür ederim Bay Grey.” Ana’ya dönüp nazik bir biçimde, “Bayan Steele” diyor. İlişkimizi tarttığını fark ediyorum. Eminim sessiz filmlerdeki kötü adamlar gibi bıyık burmam gerektiğini düşünüyordur. Dönüp bana “artık çık” tarzında bir bakış fırlatıyor.

Tamam.

Boyun eğerek, “Ben aşağıda olacağım” diyorum. Oysa izlemek isterdim. İzin istesem saygın doktorumuzun suratında oluşacak ifadenin paha biçilmez olacağından eminim. Kendi kendime sırtıp alt kata, salona dönüyorum.

Ana yanımda olmadığı için yine huzursuzum. Kafamı dağıtmak için tezgâha iki servis althğı yerleştiriyorum. Bunu ikinci yapışım; ilki de Ana içindi.

Yumuşuyorsun Grey.

Öğlen yemeğiyle birlikte içmek için bir Chablis seçiyorum –hoşuma giden az sayıda *chardonnay*’den biri– ve işim bitince kanepeye oturup gazetenin spor sayfalarına göz gezdiriyorum. Müziğin, yukarıda Ana ve Dr. Greene’in arasında geçenler yerine Mariners’ın dün akşam Yankees karşısındaki zaferine odaklanmamı sağlayacağını umarak, uzaktan kumandasıyla iPod’umun sesini açıyorum.

Sonunda koridorda ayak sesleri duyuluyor. Başımı kaldırdığımda, salona giriyorlar. “Bitirdiniz mi?” diye sorarken ku-

mandaya dokunup aryanın sesini kısıyorum.

“Evet Bay Grey. Ona iyi bakın; çok güzel, zeki bir genç kadın.”

Ana ona ne söyledi?

“Kesinlikle benim de niyetim bu” diyorum ve Ana’ya kaçamak bir “neler oluyor” bakışı atıyorum.

Anlam veremeyerek kirpiklerini kırıştırıyor. İyi. Bir şey söylememiş demek.

Dr. Greene, “Faturayı size gönderirim” diyor. “İyi günler; ve sana iyi şanslar Ana.” El sıkışırken gözlerinin kenarları sıcak bir gülümsemeyle kırışıyor.

Taylor onu asansöre kadar geçiriyor ve akıllıca bir hareketle antrenin çift kanatlı kapısını kapatıyor.

Dr. Greene’in sözleriyle biraz eğlenmiş bir halde, “Nasıldı?” diye soruyorum.

Ana, “İyiymiş, teşekkürler” diyor. “Önümüzdeki dört hafta boyunca her türlü cinsel aktiviteden uzak durmamı söyledi.”

Bu da nereden çıktı! Şok içinde ona bakıyorum.

Ciddi ifadesinin yerini yavaş yavaş alaycı bir zafer ifadesi alıyor.

“Kandırdım!”

İyi oynadınız Bayan Steele.

Gözlerimi kısıyorum, hemen gülümsemesi soluyor.

“Kandırdım!” Kendimi tutamayıp yapmacık bir ifadeyle gülüyorum. Beline uzanıp onu kendime çekiyorum. Vücudum onun açlığı içinde. “Siz iflah olmazsınız Bayan Steele.” Elleri mi saçlarında gezdiriyorum ve onu tutkuyla öperken, ders olsun diye mutfak tezgâhında becersem mi diye düşünüyorum.

Her şeyin zamanı var Grey.

“Her ne kadar sana burada ve şimdi sahip olmak istesem de yemen gerek; benim de. Sonra üzerime düşüp bayılmanı istemem” diye fısıldıyorum.

“Beni sadece bunun için mi istiyorsun – vücudum için mi?” diye soruyor.

“O ve bir de şu çokbilmiş ağzın için.” Önümüzdeki saatleri

düşünerek onu bir daha öpüyorum... Öpüşüm şiddetleniyor ve sertleşmeye başlıyorum. Bu kadını istiyorum. Onu yere yatırıp becermeden önce bırakıyorum. İkimiz de nefes nefeseyiz.

“Çalan ne?” diye soruyor. Sesi boğuk.

“Villa-Lobos, Bachianas Brasileiras’tan bir arya. Güzel, değil mi?”

Kahvaltı tezgâhına bakarak, “Evet” diyor. Tavuklu Sezar salatasını dolaptan çıkarıyorum, masada servis altlıklarının ortasına koyuyorum ve salata yer mi diye soruyorum.

“Evet, teşekkürler.” Gülümsüyor.

Şarap soğutucusundan Chablis’yi çıkarırken gözlerini üzemde hissediyorum. Bu kadar evcimen olabildiğimi bilmezdim. “Ne düşünüyorsun?” diye soruyorum.

“Sadece hareketlerini izliyordum” diyor.

Bir an için şaşırarak, “Ve?” diye soruyorum.

Yanakları pembeleşerek sessizce, “Çok zarıfsın” diyor.

“Ya? Teşekkürler Bayan Steele.” Bu hoş iltifatına nasıl karşılık vereceğimi bilemeyerek yanına oturuyorum. Daha önce kimse bana zarif olduğumu söylememişti. “Chablis?”

“Lütfen.”

“Salatadan al. Anlat hadi – hangi yöntemi seçtin?”

“Doğum kontrol hapı” diyor.

“Her gün aynı saatte, düzenli olarak almayı unutmayacaksın, değil mi?”

Şaşkın yüzüne bir pembelik yayılıyor. Duymazdan gelmeyi tercih ettiğim alaycı bir tınıyla, “Eminim sen bana hatırlattırısın” diyor.

İğneyi seçmeliydin.

“Takvimime bir alarm kurarım. Ye.”

Bir çatal alıyor, sonra bir daha... ve bir daha. Yiyor!

“Bayan Jones’un listesine tavuklu Sezar salatasını koyabilirim sanırım?” diye soruyorum.

“Yemeği benim hazırlayacağımı sanıyordum” diyor.

“Evet, hazırlayacaksın.”

Benden önce bitiriyor. Herhalde açlıktan midesi kazınıyordu.

“Her zamanki gibi hevesli misiniz Bayan Steele?”

Bana kirpiklerinin altından sözde mahcup bir bakış atarak, “Evet” diyor.

Siktir. İşte bu.

O çekim.

Sanki bir büyüünün etkisindeymiş gibi ayağa kalkıp, onu kollarımın arasına alıyorum.

İçimden evet demesi için yalvararak, “Bunu yapmak istiyor musun?” diye soruyorum.

“Bir şey imzalamadım.”

“Biliyorum – ama bugünlerde bütün kuralları çiğniyorum.”

“Bana vuracak mısın?”

“Evet, ama canını acıtmak için değil. Şu anda seni cezalandırmak istemiyorum. Eğer beni dün akşam yakalasaydın, eh, farklı bir hikâye olurdu.”

Yüzünde bir şok ifadesi belirliyor.

Ah bebek. “Kimsenin seni aksine ikna etmesine izin verme Anastasia. Benim gibilerin bundan hoşlanmasının bir sebebi, acı vermeyi veya almayı sevmemiz. Çok basit. Sen sevmiyorsun. Bu yüzden dünün büyük bir kısmını bunun üzerinde düşünerek geçirdim.”

Kollarımla sarıp, onu ereksiyonuma yaslayacak şekilde tutuyorum.

“Bir sonuca vardın mı?” diye fısıldıyor.

“Hayır ve şu anda seni bağlayıp deli gibi becermek istiyorum. Buna hazır mısın?”

İfadesi şimdi daha gölgeli, şehvetli ve arzulu bir merakla dolu. Ağzından, nefes verir gibi yumuşak bir “Evet” çıkıyor.

Şükürler olsun.

“Güzel. Gel.” Onu yukarı, oyun odama çıkarıyorum. Güvenli yerime. Onunla ne istersem onu yapabileceğim yere. Gözlerimi kapatıyorum ve bir an için bu mutluluğun tadını çıkarıyorum.

Hiç bu kadar heyecanlanmış mıydım?

Kapıyı arkamızdan itip kapatarak elini bırakıyorum ve onu inceliyorum. Nefes alırken dudakları aralanıyor; nefesi hızlı ve sığ. Gözleri iyice açık. Hazır. Bekliyor.

“Bu odadayken tamamen benimsin. Seninle istediğim her şeyi yaparım. Anlıyor musun?”

Dili hızlıca üstdudağını yalıyor ve başını sallıyor.

Aferin kızım.

“Ayakkabılarını çıkar.”

Yutkunuyor ve yüksek topuklu sandaletlerini çıkarmaya koyuluyor. Onları alıp düzgün bir şekilde kapının yanına yerleştiriyorum.

“Güzel. Senden bir şey yapmanı istediğimde tereddüt etme. Şimdi bu elbiseyi üzerinden çıkaracağım. Hatırladığım kadarıyla son birkaç gündür yapmak istediğim bir şeydi.”

Dikkatinin bende olup olmadığını kontrol etmek için duraklıyorum. “Vücudundan utanmamamı istiyorum Anastasia. Güzel bir vücudun var ve ben ona bakmayı seviyorum. Ona bakmak çok zevk verici. Aslına bakarsan sana bütün bir gün boyunca bakabilirim. Çıplakken utanmamamı veya küçük düştüğünü hissetmememi istiyorum. Anlıyor musun?”

“Evet.”

“Evet, ne?” Ses tonum daha sert.

“Evet Efendim.”

“Güzel. Kollarını başının üzerine kaldır.”

Kollarını yavaşça havaya kaldırıyor. Eteğinden tutup elbiseyi yavaşça yukarı kaldırırken vücudunu sadece kendi gözlerim için azar azar ortaya seriyorum. Tamamını çıkarınca geri çekilip doya doya seyrediyorum.

Bacaklar, kalça, bel, popo, memeler, omuzlar, yüz, ağız... mükemmel. Elbisesini katlayıp oyuncak sandığının üzerine koyuyorum. Uzanıp çenesini tutuyorum. “Dudağını ısırsın. Bunun bana ne yaptığını biliyorsun” diye azarlıyorum. “Arkanı dön.”

Emrime uyup yüzünü kapıya dönüyor. Sutyenini çözüp as-

kılarını omuzlarından indirirken parmaklarımı teninde gezdiriyorum ve dokunuşlarımın altında titrediğini hissediyorum. Sutyenini çıkarıp elbisesinin üzerine atıyorum. Tam olarak dokunmadan ama çok yakınında durup, hızla nefes alıp verişini dinliyorum ve teninden yayılan ısıyı hissediyorum. Heyecanlı ve bu konuda yalnız değil. İki elimle saçlarını toplayıp sırtına doğru atıyorum. Nasıl da ipek gibi. Bir elime dolayıp çekerek başını yana yatırıyorum ve boynunu ağzımın önüne seriyorum.

Burnumu kulağından omzuna ve tekrar kulağına doğru gezdirirken cennet gibi kokusunu içime çekiyorum.

Siktir, çok güzel kokuyor.

“Kokun her zamanki gibi ilahi Anastasia.” Kulağının altına, tam atardamarının üzerine bir öpücük konduruyorum.

İnliyor.

“Sus. Ses çıkarma.”

Pantolonumun cebinden saç lastiğini çıkarıp, saçını ellerime alıyorum ve güzel, kusursuz sırtının üzerinde tutup kıvrmanın keyfine vararak yavaşça örüyorum. Lastiği ucuna ustalıklı geçirip bağlıyorum ve örgüsünü hızla çekerek onu vücudu vücuduma yapışacak şekilde geri yaslanmaya zorluyorum. “Burada saçlarının örgülü olmasını seviyorum” diye fısıldıyorum. “Önünü dön.”

Dediğimi hemen yapıyor.

“Sana buraya gelmeni söylediğimde böyle giyineceksin. Üzerinde sadece külotun olacak. Anladın mı?”

“Evet.”

“Evet, ne?”

“Evet Efendim.”

“Aferin sana.” Hızlı öğreniyor. Kolları iki yanında, gözleri gözlerimde. Bekliyor.

“Sana buraya gelmeni söylediğimde istediğim şey, orada dizlerinin üzerine çökmen.” Odanın kapının yanındaki köşesini gösteriyorum. “Şimdi yap.”

Birkaç kez gözlerini kırpıştırıyor ama bir daha söylememe ge-

rek kalmadan gidip, köşede yüzü bana dönük şekilde diz çöküyor.

Topuklarının üzerine oturmasına izin veriyorum. İtaat ediyor. "Ellerini ve kollarını düz bir şekilde bacaklarına uzat. Güzel. Şimdi dizlerini ayır. Daha çok aç." Seni *görmek istiyorum* bebek. "Daha da aç." *Cinsel organını görmek istiyorum*. "Mükemmel. Yere bak."

Bana veya odaya bakma. Orada oturup sana neler yapacağımı tahmin etmeye çalışırken çılıncı şeyler düşünebilirsin.

Ona doğru yürüyorum. Başını eğik tuttuğu için memnunum. Eğilip örgüsünden çekiyorum ve göz göze geleceğimiz şekilde başını arkaya yatırıyorum. "Bu pozisyonu hatırlayacak mısın Anastasia?"

"Evet Efendim."

"Güzel. Orada kal, kıpırdama."

Yanından geçip kapıyı açıyorum ve bir an arkamı dönüp ona bakıyorum. Başı hâlâ önünde, gözleri yere sabitlenmiş.

Ne güzel bir görüntü. Uslu kız.

Koşmak istiyorum ama hevesime hâkim olup, kararlı adımlarla alt kattaki odama gidiyorum.

Lanet olası onurunu biraz koru Grey.

Giyinme odamda bütün giysilerimi çıkarıyorum ve çekmecedan en sevdiğim kot pantolonumu alıyorum. DJ'im. *Dominant Jeans*.

Üzerime geçirip en üstteki hariç bütün düğmelerini ilikliyorum. Aynı çekmecedan yeni binici kırbacımı ve gri, baklava desenli bir sabahlık alıyorum. Çıkarken birkaç kondom kapıp ceplerime tıkıyorum.

İşte başlıyoruz.

Gösteri zamanı Grey.

Geri döndüğümde aynı pozisyonda duruyor: Başı önünde, örgüsü sırtına iniyor, elleri dizlerinde. Kapıyı kapatıyorum ve sabahlığı arkasındaki çengele asıyorum. Yanından geçiyorum. "Aferin sana Anastasia. Böyle çok hoş görünüyorsun. Aferin. Ayağa kalk."

Başı önde ayağa kalkıyor.

“Bana bakabilirsin.”

Hevesli mavi gözlerini yukarı kaldırıyor.

“Şimdi seni bağlayacağım Anastasia. Sağ elini bana ver.”

Elimi uzatıyorum ve elini elimin içine koyuyor. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan avucunu yukarı çeviriyorum ve arkamdan binici kırbacını çıkarıyorum. Ucuyla hızlıca avucuna vuruyorum. İrkilerek avucunu kapatıyor ve gözlerini kırıştıarak bana bakıyor.

“Ne hissettin?” diye soruyorum.

Nefesi hızlanıyor ve bana bir bakış attıktan sonra avucuna bakıyor.

“Cevap ver.”

“İyiym.” Kaşları iyice çatılıyor.

“Kaşlarını çatma” diye uyarıyorum. “Acıdı mı?”

“Hayır.”

“Canımı acıtmayacak. Anladın mı?”

“Evet.” Sesi biraz titriyor.

“Ciddiyim” diye üzerine basarak tekrarlıyorum ve ona kırbacı gösteriyorum. *Kahverengi, örgülü deri. Gördün mü? Seni dinliyorum.* Hayret içinde bana bakıyor. Hoşuma gidiyor ve dudaklarına küçük bir gülümseme yayılıyor.

“Amacımız zevk vermek Bayan Steele. Gel.”

Onu odanın ortasına, kelepçe düzeneğinin altına götürüyorum. “İzgaralar, kelepçelerin, üzerinde hareket edebileceği şekilde tasarlandı.” Başını kaldırıp önce karmaşık sisteme, sonra da bana bakıyor.

“Burada başlayacağız ama seni ayakta becermek istiyorum. Böylece şuradaki duvara kadar gideceğiz.” Çapraz haçı işaret ediyorum. “Ellerini başının üzerine koy.”

Hemen dediğimi yapıyor. İzgaradan sarkan deri kelepçeleri alıp, her birini sırayla birer bileğine takıyorum. Sistemli hareket ediyorum ama aklımı dağıtıyor. Ona bu kadar yakın olmak, heyecanını, tedirginliğini hissetmek, ona dokunmak.

Dikkatimi vermek zorlaşıyor. Kelepçeleri takmayı bitirince geri çekiliyorum ve rahatlayarak derin bir nefes alıyorum.

Sonunda olmanı istediğim yerdesin Ana Steele.

Yavaşça arkasına geçip manzaranın tadını çıkarıyorum. Daha seksi görünebilir miydi? “Böyle bağlıyken korkunç güzel görünüyorsunuz Bayan Steele. O çokbilmiş ağzınızdan artık ses çıkmıyor. Bunu sevdim.” Karşısına geçip duruyorum; parmağımı kısıp külotunun içine sokuyorum ve bacaklarından aşağı doğru çok yavaş bir şekilde çekiyorum, ayaklarının önünde diz çökmüş haldeyim.

Ona tapınıyorum. Olağanüstü görünüyor.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan külotunu çıkarıyorum ve burnuma götürüp derin bir nefesle kokusunu içime çekiyorum. Şaşkınlıkla ağzı açılıyor, aynı zamanda hoşuna gitmiş gibi; gözleri büyüyor.

Evet. Sırıtiyorum. Mükemmel tepki.

Külotunu pantolonumun arka cebine koyuyorum ve bir sonraki hareketimi düşünerek ayağa kalkıyorum. Kırbacı çıkarıp göbeğinde gezdiriyorum ve ucuyla, kırbacın deriden diliyle göbeğinde nazıkçe daireler çiziyorum. Nefesini içine çekiyor ve kırbacın dokunuşlarıyla titriyor.

Güzel olacak Ana. Güven bana.

Kırbacı teninde, göbeğinin etrafında, belinin yanlarında, sırtında gezdirerek her yerinde yavaşça daireler çizmeye başlıyorum. Etrafını ikinci kez dolaşırken, kırbacın diliyle, vajinasına sert bir şekilde değmesi için tam kıcının bittiği yere bir fiske vuruyorum.

“Ah!” diye bağırarak kelepçelere asılıyor.

“Sessiz ol” diye uyarıyorum ve etrafında bir kez daha dolaşıyorum. Kırbacı bir kez daha aynı tatlı noktaya indirmemle beraber sızlanıyor ve gözlerini kapatarak bu hissi iyice özümüyor. Bileğimin bir hareketiyle kırbaç meme ucuna iniyor. Başını arkaya atıp inliyor. Yine nişan alıyorum ve kırbaç diğer meme ucunu yalıyor. Deriden dilin bıraktığı izin altında meme

ucunun sertleşip büyümesini izliyorum.

“İyi geliyor mu?”

Gözleri kapalı, başı arkada, “Evet” diye soluyor.

Kıçına bu sefer daha sert bir darbe indiriyorum.

“Evet, ne?”

“Evet Efendim” diye bağıyor.

Yavaşça ve dikkatle karnına, göbeğine, daha da aşağılara, hedefime doğru fiskeler savuruyorum. Bir fiskeyle deriden dil klitorisine iniyor ve gırtlığından yükselen bir çığlıkla, “Ah, lütfen!” diye bağıyor.

“Sessiz ol” diye emrediyorum ve kalçasının yan tarafına attığım daha sert bir fiskeyle onu cezalandırıyorum. Deriden dili tüylerinin arasından vajinasına doğru kaydırıyorum. Kahverengi deriyi zevk sıvılarıyla ıslanmış halde geri çekiyorum.

“Bak ne kadar ıslandın Anastasia. Gözlerini aç; ağzını da.”

Güçlkle nefes alıyor ama dudaklarını aralıyor ve bana bakıyor. Sersemlemiş ve anın şehvetinde kaybolmuş. Kırbacın ucunu ağzına sokuyorum. “Tadına bak. Em, iyice em bebek.”

Dudakları kırbacın ucunun etrafında kapanıyor. Sanki alemin etrafındaymışlar gibi.

Siktir.

Feci seksi görünüyor; dayanamıyorum.

Kırbacı ağzından çekip onu kollarıma alıyorum. Onu operken benim için ağzını açıyor. Dilim dilinde dolaşırken şehvetinin tadından mest oluyorum.

“Ah bebek, tadın muhteşem” diye fısıldıyorum. “Seni getireyim mi?”

“Lütfen” diye yalvarıyor.

Bileğimin bir hareketiyle kırbaç kıçına iniyor. “Lütfen, ne?”

“Lütfen Efendim” diye sızlanıyor.

Aferin kızıma. Geri çekiliyorum. Kırbacı görebileceği şekilde kaldırıp, “Bununla mı?” diye soruyorum.

Beni şaşırtarak, “Evet Efendim” diyor.

“Emin misin?” Şansıma neredeyse inanamıyorum.

“Evet, lütfen Efendim.”

Ah Ana. Sen bir tanrıçasın.

“Gözlerini kapat.”

Söylediğimi yapıyor. Son derece büyük bir dikkatle ve hiç minnet göstermeden karnına bir kez daha hızlı hızlı fiskeler indiriyorum. Tekrar soluk soluğa kalıyor ve iyice tahrik oluyor. Aşağı doğru inip deriden dili yavaşça klitorisinin üzerinde saklatıyorum. Tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar.

Hiç durmadan inleyerek askılarına asılıyor. Sonra sessizleşiyor ve yaklaştığını anlıyorum. Birden başını arkaya atıyor, ağzını açıyor ve orgazmı bütün vücuduna titremelerle yayılırken çığlık atıyor. Kırbacı elimden atıp onu tutuyorum ve vücudu kendini bırakırken onu destekliyorum. Üzerime yığılıyor.

Ah. Daha bitirmedik Ana.

Kalçasının altından tutarak titreyen vücudunu hâlâ ızgaraya asılı halde çapraz haça doğru taşıyorum. Orada vücudunu haç ile omuzlarımdan arasında dikleştiriyorum. Bütün düğmelerimi açıp pantolonumu aşağı indirerek aletimi serbest bırakıyorum. Cebimden kondomların birini çıkarıp paketini dişlerimle yırtıyorum ve tek elimle ereksiyonuma geçiriyorum.

Onu nazik bir şekilde tekrar kaldırıp, “Bacaklarını kaldır bebek; bana sar” diye fısıldıyorum. Sırtını ahşaba yaslayıp, dirsekleriyle omuzlarımdan destek alarak bacaklarını kalçama dolamasına yardım ediyorum.

Sen benimsin bebek.

Tek hamlede içindeyim.

Siktir. Bu olağanüstü.

Tadını çıkarmak için biraz duruyorum. Sonra hareket etmeye başlıyorum; içine her girişimin tadına varıyorum. Her saniye onu hissederek nefes nefese kalıyorum ve bu güzel kadının içinde kendimi kaybediyorum. Ağzım boynunun üzerinde açık, onun tadına varıyor. Kokusu burun deliklerime doluyor, beni dolduruyor. Ana. Ana. Ana. Durmak istemiyorum.

Birdenbire geriliyor; vücudu aletimin etrafımda kasılıyor.

Evet. Bir daha. Ve kendimi bırakıyorum. Onu doldurarak. Ona sarılarak. Ona taparak.

Evet. Evet. Evet.

O kadar güzel ki. Ve vay canına; resmen aklımı başımdan aldı.

İçinden çıkıyorum ve üzerime yığılırken bileklerini çabucak kelepçelerden çıkarıyorum. İkimiz de yere çökerken onu tutuyorum. Onu bacaklarımın arasına alıp kollarımla sarıyorum. Gözlerini kapatıp nefes nefese bana yaslanıyor.

“Aferin bebek. Canın acıdı mı?”

“Hayır.” Sesi neredeyse duyulmayacak kadar cılız çıkıyor.

“Acıtmasını bekliyor muydun?” diye soruyorum. Onu daha iyi görebilmek için dağılmış saçlarını yüzünden çekiyorum.

“Evet.”

“Gördün mü? Korkunun büyük bir kısmı sadece kafanda Anastasia.” Yüzünü okşuyorum. “Bir daha olsa yine yapar mıydın?” diye soruyorum.

Hemen cevap vermiyor; sanırım uyuyakaldı.

Bir dakika sonra, “Evet” diye fısıldıyor.

Yüce Tanrım, teşekkürler.

Ona sarılıyorum. “Güzel. Ben de.” Tekrar ve tekrar yapıyorum. Başını şefkatle öpüp kokluyorum. Ana, ter ve seks kokuyor. “Seninle daha işim bitmedi” diyorum. Onunla çok gurur duyuyorum. Başardı. İstedğim her şeyi yaptı.

O, istediğim her şey.

Ve birdenbire beni sarsan, iliklerime kadar işleyen tanımadığım bir duygunun yoğunluğu altında eziliyorum. Ardında huzursuzluk ve korku bırakıyor.

Başını çeviriyor ve burnunu göğsümde dolaştırmaya başlıyor.

Tanıdık ve ürpertici karanlık, huzursuzluğumun yerine bir korku hissi salarak ilerliyor. Vücudumdaki her bir kas geriliyor. Korkumu kontrol altına almaya çalışırken Ana parlak, çinkesiz gözlerle bana bakıyor.

“Yapma” diye fısıldıyorum. *Lütfen.*

Geriye yaslanıp göğsüme bakıyor.

Kontrolü eline al Grey.

Bacaklarımı çözerek, "Kapının yanında diz çok" diye emrediyorum.

Git. Bana dokunma.

Titrek hareketlerle ayağa kalkıyor ve yalpalayarak kapıya doğru gidip, tekrar diz çökme pozisyonuna dönüyor.

Kendime gelmek için derin bir nefes alıyorum.

Bana ne yapıyorsun Ana Steele?

Kalkıp vücudumu esnetiyorum, şimdi daha sakınım.

Kapının yanında diz çökmüş haliyle ideal bir köle gibi görünüyor. Gözleri donuklaştı; yoruldu. Şu anda adrenalinin coşkulu etkisinden yavaş yavaş çıkmakta olduğunu biliyorum. Gözkapakları düşüyor.

Ah, bu böyle olmaz. Onu bir köle olarak istiyorsun Grey. Bunun ne anlama geldiğini ona göster.

Oyuncak çekmecemden, Clayton's'tan aldığım kablo bağlarından birini ve bir makas çıkarıyorum. Şefkatimi gizleyerek, "Sizi sıkıyor muyum Bayan Steele?" diye soruyorum. İrkilerek kendine geliyor ve suçlulukla bana bakıyor. "Ayağa kalk" diye emrediyorum.

Yavaşça ayağa kalkıyor.

"Tükendin, değil mi?"

Çekingen bir gülümsemeyle başını sallıyor.

Ah bebek. Harika bir iş çıkardın.

"Dayanıklılık Bayan Steele. Sizden alacağımı henüz almadım. Ellerini dua eder gibi tutup öne uzat."

Bir an için alnını kırııştırıyor ama avuç içlerini birleştirip ellerini uzatıyor. Kablo bağını bileklerine geçirip sıkıyorum. Hatırladığını gösteren bir bakış atıyor.

"Tanıdık geliyor mu?" Ona gülümseyip, yeterince boşluk bıraktığımdan ve çok sıkmadığından emin olmak için plastiğin etrafını parmağımı gezdirerek kontrol ediyorum. "Burada bir makas var." Görebileceği yere koyuyorum. "Her an bunu ke-

sip çıkarabilirim.” İkna olmuşa benziyor. “Gel.” Birbirine sıkıca kenetlenmiş ellerinden tutup onu dört direkli yatağın en uç köşesine götürüyorum. Kulağına, “Daha fazlasını istiyorum – çok, çok daha fazlasını” diye fısıldıyorum. Bakışları yataкта. “Ama elimi çabuk tutacağım. Yorgunsun. Direğe tutun.”

Bir an duraksayıp, ahşap sütunu kavlıyor.

“Ellerini indir” diye emrediyorum. Ellerin direğin dibine kadar indiriyor, artık çömelmek zorunda. “Güzel. Bırakma. Bırakırsan seni pataklarım. Anladın mı?”

“Evet Efendim” diyor.

“Güzel.” Kalçasını kavrayıp güzel poposu havada, emrime amade olacak şekilde kendime doğru çekerek kaldırıyorum. “Sakın direği bırakma Anastasia” diye uyarıyorum. “Seni arkadan fena becereceğim. Ağırlığını desteklemek için direğe tutun. Anladın mı?”

“Evet.”

Poposuna sert bir şaplak indiriyorum.

Hemen, “Evet Efendim” diyor.

“Bacaklarını ayır.” Sağ ayağımla ayağını iterek bacaklarını iyice ayırıyorum. “Daha iyi. Bundan sonra uyumana izin vereceğim.”

Sırtı, ensesinden o güzel kıkına bir çizgi halinde inen omurgasıyla mükemmel bir kıvrım yapıyor. Parmaklarımla o çizginin üzerinden geçiyorum. Kendi kendime, “Çok güzel bir cildin var Anastasia” diyorum. Üzerine eğilip, parmaklarımla üzerinden geçtiği çizgiyi beline kadar şefkatle öpüyorum. O sırada memelerini avuçlayıp meme uçlarını parmaklarımla arasında ovalıyor, çekeştiriyorum. Altımda kıvranıyor. Beline yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra meme uçlarıyla oynamaya devam ederken tenini hafifçe emip ısıyorum.

Kıvranıyor. Durup, görüntünün tadını çıkarmak için geri çekiliyorum. Ona sırf bakmak bile daha da sertleşmeme neden oluyor. Cebimden ikinci kondomu alıyorum. Pantolonumu çabucak ayaklarımdan çıkarıp, kondomun paketini açıyo-

rum. İki elimle aletimin etrafına geçiriyorum.

Kıçına sahip olmak istiyorum. Şimdi. Ama bunun için çok erken.

“O kadar büyüleyici, seksi bir kıçın var ki. Ona neler neler yapmak istiyorum.” Ellerimle kıçının iki tarafını da okşayıp kavıyorum. Sonra esnetmek için iki parmağımı içine kaydırıyorum.

Tekrar kıvranıyor.

Artık hazır.

“Sırılsıklam. Hiç hayal kırıklığına uğratmıyorsunuz Bayan Steel. Sıkı tutun. Kısa sürecek bebek.”

Kalçasını kavrayıp aletimi vajinasının girişine yerleştiriyorum. Sonra uzanıp örgüsünü yakalayarak bileğime doluyorum ve sıkıca tutuyorum. Bir elim aletimde, diğeri saçında, içine kayıyorum.

Fena. Halde. Tatl. Bir şey.

Yavaşça içinden çıkıp, boşta kalan elimle kalçasını tutarak saçını daha sıkı çekiyorum.

Köle.

Hızla içine daldığımda bir çığlıkla öne atılıyor.

“Tutun Anastasia!” diye hatırlatıyorum. Tutunmazsa bir tarafı incinebilir.

Nefes nefese halde, bacaklarına yüklenerek bana doğru geri geliyor.

Aferin kızıma.

Sonra darbelerimi indirmeye başlıyorum. Direğe tutunurken her seferinde küçük, boğuk çığlıklar atıyor. Ama pes etmiyor. Kendini tekrar arkaya itiyor.

Bravo Ana.

Sonra onu hissediyorum. Yavaşça. Vajinasının içi aletimin etrafında bülüşüyor. Kontrolü kaybedip hızla kendimi içine itiyorum ve duruyorum. Kalçasını kaldırıp, “Hadi Ana, gel bana” diyerek şiddetle patlarken, onun orgazmıyla birlikte boşalmaya devam ediyorum.

Onu kollarımın arasına alıyorum. Ana üzerimde, ikimiz de sırtüstü gelecek şekilde yere uzanıyorum. Müthiş rahatlamış, şüphesiz tükenmiş halde. Üzerimdeki ağırlığı hoşuma gidiyor. Bir gün onu asmama izin verip vermeyeceğini merak ederek tavandaki çengellere bakıyorum.

Muhtemelen vermez.

Umurumda değil.

Buradaki ilk seferimiz ve bana bir rüya yaşattı. Kulağını öpüyorum. “Ellerini yukarı kaldır.” Sesim boğuk. Ellerini sanki bir ton ağırlık taşıyor gibi yavaşça kaldırıyor. Makası kablo bağının altından geçiriyorum.

“Bu Ana’nın açılışını ilan ediyorum” diye mırıldanıyorum ve bağı keserek onu serbest bırakıyorum. Vücudu üzerimde titreşiyor, kıkırdıyor. Tuhaf ama hiç de kötü olmayan bir duyguyla sırtıyıyorum.

“Bu çok tatlı bir ses” diye fısıldıyorum. Bileklerini ovuşturuyor. Kucağımda oturacağı şekilde doğruluyorum.

Onu güldürmeyi seviyorum. Yeterince gülmüyor.

Omuzlarına ve kollarına tekrar can vermek için hafifçe masaj yaparken, “Bu benim hatam” diye kendime itiraf ediyorum. Yüzünü dönüp bana yorgun, sorgulayan bir bakış atıyor. “Daha sık gülmemen” diye açıklıyorum.

“Çok gülen biri sayılmam” diyerek esniyor.

“Ya, ama güldüğün zaman görülmeye değer bir mucize ve neşe saçyorsun.”

“Çok kalpler ve çiçekler oldunuz Bay Grey” diye dalga geçiyor.

“Fena halde becerilmiş ve uykusu gelmiş gibi görünüyorsunuz” diyorum.

“Çiçekleri soldurdunuz” diye, kaşlarını çatarak azarlıyor.

Ayağa kalkmak için onu kucağımdan kaldırıyorum. Kot pantolonuma uzanıp üzerime geçiriyorum. “Taylor’ı veya Bayan Jones’u ürkütmek istemem” diyorum.

Bu ilk kez olmazdı.

Ana, uyku sersemi bir halde yerde oturuyor. Onu kolların-

dan tutup ayağa kaldırıyorum ve kapıya götürüyorum. Kapının arkasındaki askıdan gri sabahlığı alıp ona giydiriyorum. Kolunu bile kıpırdatamıyor; gerçekten tükenmiş.

Ona bir öpücük verip, “Yatağa” diyorum.

Uykulu yüzünü bir panik kaplıyor.

“Uyumak için” diyerek yatıştırıyorum. Eğilip onu kollarıma alıyorum. Kucağımda büzülüyor. Onu köle odasına taşıyorum. Yatağın örtüsünü çekip onu yatırıyorum ve bir anlık zayıflıkla ben de yanına uzanıyorum. Üzerimize yorganı çekip ona sarılıyorum.

Sadece o uyuyana kadar sarılacağım.

“Şimdi uyu muhteşem kız.” Saçını öpüyorum. Tamamen doyumuna ulaşmış haldeyim... ve minnettar. Başardık. Bu tatlı, masum kadın ona istediğimi yapmama izin verdi. Sanırım hoşuna da gitti. Gittiğini biliyorum... öncekilerden daha fazla.

Annem, kocaman çatlağı olan aynadan bana bakarak oturuyor.

Saçını tanyorum. Saçları yumuşak; annem ve çiçek kokuyor.

Fırçayı alıp kıvrı kıvrı saçlarına doluyor.

Saçları sırtında yamuk yumuk bir yılan gibi oluyor.

İşte, diyor.

Ve dönüp bana gülümsüyor.

Bugün mutlu.

Annem mutlu olduğunda seviniyorum.

Bana gülümsediği zaman seviniyorum.

Gülümsediği zaman güzel görünüyor.

Hadi gel turta yapalım bacaksız.

Elmalı turta.

Annem turta yaptığı zaman seviniyorum.

Zihnimi istila eden tatlı bir kokuyla aniden uyanıyorum. Bu, Ana. Yanımda derin bir uykuya dalmış. Sırtüstü yatıp tavana bakıyorum.

Bu odada hiç uyumuş muydum?

Asla.

Sinir bozucu bir düşünce. Anlaşılmaz bir nedenden dolayı huzursuz oluyorum.

Neler oluyor Grey?

Onu uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça doğruluyorum ve uyuyan görüntüsüne bakıyorum. Ne olduğunu biliyorum – huzursuzum, çünkü onunla buradayım. Onu uyuması için bırakıp yataktan çıkıyorum ve oyun odama gidiyorum. Kullanılmış kablo bağı ve kondomları toplayıp cebime tıkarırken, elime Ana'nın külotu geliyor. Elimde binici kırbacı, giysileri ve ayakkabılarıyla odadan çıkıp kapıyı kilitliyorum. Odasına dönüp elbisesini dolabın kapağına asıyorum, ayakkabılarını sandalyenin altına yerleştiriyorum ve üzerine de sutyenini koyuyorum. Cebimden külotunu çıkarıyorum – aklıma hain bir fikir geliyor.

Banyoma gidiyorum. Aileyle akşam yemeğinden önce duş almam gerek. Ana'yı uyuması için bir süre daha bırakacağım. Sıcak su üzerime şelale gibi dökülerek, az önce hissettiğim bütün endişeyi ve huzursuzluğu alıp götürüyor. İlk olduğu düşünülürse fena değildi, ikimiz için de. Ana'yla bir ilişkinin imkânsız olduğunu düşünmüştüm ama şimdi gelecek olasılıklarla dolu görünüyor. Ana'yı giydirmesi için sabah Caroline Acton'ı aramayı aklıma not alıyorum.

Çalışma odamda iş için okumam gereken şeyleri okuyup bitirdiğim verimli bir saatten sonra Ana'nın yeterince uyuduğuna karar veriyorum. Dışarıda hava kararıyor. Bizimkilerin yemeğine yetişmek için kırk beş dakika içinde çıkmamız gerek. Onun üst katta, odasında olduğunu bilerek işime odaklanmam daha kolay oldu.

Tuhaf.

Eh, yukarıda güvende olduğunu biliyorum.

Buzdolabından yabanmersini suyu kutusunu ve bir şişe soda çıkarıyorum. İkisini bir bardakta karıştırıp yukarı çıkıyorum.

Hâlâ onu bıraktığım gibi kıvrılmış halde, deliksiz uyuyor. Kıpırdamış olduğunu bile sanmıyorum. Dudakları aralanmış, hafif hafif nefes alıyor. Saçları dağılmış, örgüsünden tutamlar fıskırmış. Yatağın kenarına oturup, eğilerek şakağını öpüyorum. Uykusunda mırıldanarak itiraz ediyor.

“Anastasia, uyan.” Tatlılıkla uyandırmaya çalışıyorum.

“Hayır” diye homurdanarak yastığına sarılıyor.

“Bizimkilerin akşam yemeği için yarım saat içinde çıkmamız gerek.”

Gözlerini birdenbire açıp bana diyor.

“Hadi bakalım uykucu. Kalk.” Tekrar şakağını öpüyorum. “Sana içecek bir şey getirdim. Ben aşağıda olacağım. Tekrar uyuma, yoksa başın derde girer” diye uyarırken kollarını uzatarak geriniyor. Onu bir daha öpüp üzerinde külotunu bulamayacağı sandalyeye bir göz atıyorum. Sırıtişımâ hâkim olmayarak aşağı iniyorum.

Oyun zamanı Grey.

Bayan Steele’i beklerken iPod’un kumandasına basıyorum, müzik yeniden odaya dolup, karışık olarak çalmaya başlıyor. Sabırsızlıkla balkon kapısının önünde dolaşıyorum, Talking Heads’ten “And She Was”ı dinleyerek kararmaya başlayan gökyüzünü seyrediyorum.

Taylor içeri giriyor. “Bay Grey, arabayı getirmemi ister misiniz?”

“Bize beş dakika ver.”

“Tabii efendim” diyor ve servis asansörüne doğru kayboluyor.

Ana birkaç dakika sonra salonun girişinde beliriyor. Işık saçıyor, hatta baş döndürücü... ve eğlenmişe benziyor. Bakalım kayıp külotu için ne söyleyecek?

Gizemli bir gülümsemeyle, “Merhaba” diyor.

“Merhaba. Kendini nasıl hissediyorsun?”

Gülümsemesi yüzüne yayılıyor. “İyi, teşekkürler. Sen?” Alırmaz bir hava takınıyor.

“Çok iyi hissediyorum Bayan Steele.” Konuyu açmaması

çok kıskırtıcı. Umarım beklenti içinde olduğum belli değildir.

"Witchcraft"ın zengin melodisi odayı doldururken, başını uzatarak meraklı bir bakışla, "Frank mi? Bir Sinatra hayranı olabileceğin hiç aklıma gelmemişti" diyor.

"Zevklerim çeşitlidir Bayan Steele." Ona yaklaşıp önünde duruyorum. Bir şey söyleyecek mi? Parıldayan mavi gözlerde bir cevap arıyorum.

Bana külotunu sor bebek.

Parmak uçlarımla yanağını okşuyorum. Yüzünü parmaklarıma doğru eğiyor; bu tatlı hareketi, oyuncu ifadesi ve müzikle tamamen baştan çıkıyorum. Kollarımda olmasını istiyorum.

Cebimden uzaktan kumandayı çıkarıp sesi, Frank'in mırıltılı sesi etrafımızı sarana kadar açarken, "Dans et benimle" diye fısıldıyorum. Elini uzatıyor. Belini kavrayıp güzel vücudunu kendime çekiyorum ve yavaş, basit bir fokstrota başlıyoruz. Elini omzuma koyuyor ama dokunuşuna hazırlıklıyım. Birlikte dönüp duruyoruz. Parlayan yüzü odayı aydınlatıyor... beni de. Yönlendirmelerimle bana ayak uyduruyor. Şarkının bitiminde sersemlemiş ve nefes nefese.

Tıpkı benim gibi.

"Senden daha tatlı bir cadı olamaz." Dudaklarına masum bir öpücük konduruyorum. "Eh, yanaklarına biraz renk geldi. Dans için teşekkürler. Şimdi gidip bizimkilerle tanışalım mı?"

"Bir şey değil ve evet, onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum" derken çok sevimli görünüyor ve yüzü kızarıyor.

"Her şeyin tamam mı?"

"Ah, evet." Hiç renk vermiyor.

"Emin misin?"

Dudaklarında belirsiz bir gülümsemeyle başını sallıyor.

Tanrım, cesur çıktı.

Sırıtiyorum. "Tamam." Eğlendiğimi gizleyemiyorum. "Madem bu şekilde oynamak istiyorsunuz Bayan Steele..." Ceketi mi alıyorum, asansöre doğru yürüyoruz.

Beni şaşırtmaya, etkilemeye, savunmasız bırakmaya hiç ara

vermiyor. Şimdi iç çamaşırını giymediğini bile bile yemek masasında ailemle oturmam gerekecek. Hatta şu anda eteğinin altında hiçbir şey olmadığını bile bile onunla asansördeyim.

Durumu senin aleyhine çevirdi Grey.

Taylor bizi I-5'ten kuzeye doğru götürürken, Ana arabada sessizce oturuyor. Union Gölü'ne bakıyorum. Ay bir bulutun arkasında kayboluyor ve sular kararıyor; tıpkı ruh halim gibi. Onu neden ailemle tanışmaya götürüyorum ki? Onunla tanıştırlarsa bazı beklentileri oluşacak. Ana'nın da. Ana'yla istediğim ilişkinin bu beklentileri karşılayacağından emin değilim. Daha da kötüsü, Grace'le tanışması için ısrar ederek bütün bunlara ben sebep oldum. Tek suçlu benim. Ben ve Elliot'ın onun ev arkadaşını beceriyor olduğu gerçeği.

Kimi kandırıyorum? Bizimkilerle tanışmasını istemeseydim burada olmazdı. Keşke bu konuda bu kadar tedirgin olmasam.

Evet. Sorun bu.

"Dans etmeyi nerede öğrendin?" diye sorarak, düşünce silsilemi dağıtıyor.

Ah Ana. O konulara girmemi gerçekten istemezsin.

"Christian, bana sarıl. Şöyle. Düzgün yap. Tamam. Birinci adım. İki. Güzel. Müziğin ritmine uy. Sinatra fokstrot yapmak için mükemmel."

Elena'nın keyfi yerinde.

"Evet Efendim."

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye cevaplıyorum.

"Evet" diyor ama sesi aksini söylüyor.

Sen istedin. Karanlıkta yanında otururken iç geçiriyorum.

"Bayan Robinson dans etmeyi çok severdi."

"İyi bir öğretmen olmalı." Sesinde kabullenemeyen bir tını ve gönülsüz bir hayranlık var.

"Öyleydi."

"Evet, böyle. Tekrar. Bir. İki. Üç. Dört. Bebeğim, kaptın bu işi."

Evinin bodrum katında Elena'ya birlikte süzülüyoruz.

"Bir daha." Başını arkaya atarak gülüyor, yarı yaşında bir kadın gibi görünüyor.

Ana başını sallıyor ve dönüp manzarayı izliyor. Kafasında Elena'yla ilgili bir teori uydurduğuna şüphe yok. Ya da belki de bizimkilerle tanışacağını düşünüyordur. Keşke bilsem. Belki gergindir. Benim gibi. Daha önce hiçbir kızı eve götürmedim.

Yerinde kıpırdanıp durmaya başladığında kafasını bir şeylerin kurcaladığını anlıyorum. Bugün yaptıklarımıza mı takılıyor?

"Yapma" diyorum. Sesim istediğimden yumuşak çıkıyor.

Dönüp bana bakıyor; karanlıkta yüz ifadesi belli olmuyor. "Ne yapmayayım?"

"Aşırı düşünme Anastasia." Her ne hakkında düşünüyorsan. Uzanıp elini tutuyorum ve parmaklarını öpüyorum. "Harika bir öğleden sonra geçirdim. Teşekkürler."

Kısa bir an için beyaz dişler ve çekingen bir gülümseme görüyorum.

"Neden kablo bağı kullandın?" diye soruyor.

Bugünle ilgili sorular; bu güzel. "Hızlı, kolay, ayrıca senin için farklı bir his ve deneyim. Çok sert olduklarını biliyorum ama bağlama malzemelerinde bunu severim." Konuşmamıza biraz espri katmayı denerken sesim kuru çıkıyor. "Seni yerinde tutmakta epey etkili oldular."

Ön taraftaki Taylor'a doğru bir bakış atıyor.

Tatlım, Taylor'ı dert etme. Neler döndüğünü çok iyi biliyor. Bu işi dört yıldır yapıyor.

"Hepsi benim dünyamın bir parçası Anastasia." Elini bırakmadan önce güven verecek şekilde sıkıyorum. Ana dönüp pencereden dışarı bakmaya devam ediyor. Yolculuğun en sevdiğim kısmındayız. 520 köprüsünden geçerken etrafımız Washington Gölü'nün sularıyla çevrili. Ayaklarını yukarı çekip koltuk-

la kıvrılarak, kollarını bacaklarının etrafında kavuşturuyor.

Bir şeyler oluyor.

Bana baktığında, “Ne düşündüğünü öğrenebilir miyim?” diye soruyorum.

İç geçiriyor.

Siktir. “O kadar kötü ha?”

“Keşke ne düşündüğünü bilebilseydim” diyor.

Bunu duyunca rahatlayarak sırtıyorum. İyi ki aklımdan gerçekten neler geçtiğini bilmiyorum.

“Aynen bebek” diyorum.

Taylor bizimkilerin kapısına yanaşıyor. “Buna hazır mısın?” diye soruyorum. Başını sallıyor ve elini sıkıyorum. “Benim için de bir ilk” diye fısıldıyorum. Taylor kapıyı açmak için inince, gaddar ve arzulu bir gülümsemeyle, “Eminim şimdi külotunu giymiş olmayı diliyorsundur” diyorum.

Nefesi aksayarak kaşlarını çatıyor ama kapının önünde bekleyen annemle babama selam vermek için arabadan iniyorum. Ana, diğer kapıdan inip bize doğru yürürken sakın ve soğukkanlı görünüyor. “Anastasia, annemle tanışmıştın, Grace. Bu da babam, Carrick.”

“Bay Grey, sizinle tanışmak ne büyük zevk.” Gülümseyerek babamın uzattığı eli sıkıyor.

“O zevk bana ait Anastasia.”

“Lütfen Ana deyin.”

Grace, “Ana, seni tekrar görmek ne güzel” diyerek onu kucaklıyor. “İçeri gel tatlım.” Ana’nın koluna girip içeri doğru yolu gösterirken, ben de Ana’nın külotsuz poposunu takip ediyorum.

“Geldi mi?” Mia, içeride bir yerlerden bağılıyor. Ana bana şaşkın bir bakış fırlatıyor.

“Bu Mia, kız kardeşim.”

İkimiz de koridorda takırdayan topuk seslerinin geldiği yöne dönüyoruz. İşte orada. “Anastasia! Senin hakkında çok şey duydum!” Mia onu iyice sarıp kucaklıyor. Ana’dan uzun ama aynı yaşta oldukları aklıma geliyor.

Ana'yı elinden tutup giriş salonuna doğru sürüklerken, bizimkilerle beraber arkalarından gidiyorum.

Grace. "Mia, sakın ol" diye azarlıyor.

Evet, Tanrı aşkına Mia. Bunu olay haline getirmeyi kes.

Ana, gözlerimi devirirken yakalıyor beni ve çaresiz bir bakış atıyor.

Grace beni iki yanağımdan öpüyor. "Merhaba, canım." Yüzü parlıyor; bütün çocukları evde olduğu için mutlu. Carrick elini uzatıyor. "Merhaba evlat. Uzun zamandır yoksun." El sıkışıp, kadınların arkasından salona gidiyoruz. "Baba, beni daha dün gördün" diye mırıldanıyorum. "Baba şakaları..." Babam bu konuda ustadır.

Kavanagh ve Elliot bir kanepede birbirlerine sarılmış oturuyorlar. İçeri girdiğimizde Kavanagh, Ana'yla kucaklaşmak için kalkıyor.

"Christian." Beni başıyla nazikçe selamlıyor.

"Kate."

Şimdi de Elliot'ın koca pençeleri Ana'nın üzerinde.

Siktir. Ailemin birdenbire bu kadar yılışık olabileceği kimin aklına gelirdi. *Çek ellerini.* Elliot'a dik dik bakıyorum. Yüzünde bu işlerin nasıl yapıldığını göstereyim ifadesiyle, sırıttırıyor. Elimi Ana'nın beline atıp kendime doğru çekiyorum. Bütün gözler bizim üzerimizde.

Lanet olsun. Kendimi acayıpmişim gibi hissediyorum.

Babam, "İçki?" diye soruyor. "*Prosecco?*"

Ana'yla bir ağızdan, "Lütfen" diyoruz.

Mia yerinde zıplayıp el çırpıyor. "Konuşmanız bile aynı anda. Ben getiririm." Odadan fırlıyor.

Ailemin nesi var böyle?

Ana'nın kaşları çatılıyor. Herhalde o da onları tuhaf buluyor.

Grace, Mia'nın arkasından çıkarken, "Yemek neredeyse hazır" diyor.

Ana'ya, "Otur" diyorum ve kanepelerden birini işaret ediyorum. Söylediğimi yapıyor; ben de yanına oturuyorum ama ona

dokunmamaya dikkat ediyorum. Duygularını aşırı dışa vuran aileme örnek olmam gerek.

Yoksa hep mi böyleydiler?

Babam düşüncelerimi bölüyor. "Az önce tatilden bahsediyorduk Ana. Elliot, bir haftalığına Barbados'ta Kate ve ailesi-ne katılmaya karar verdi."

Hadi canım! Elliot'a bakıyorum. *Bay Sev ve Terk Et'e ne oldu böyle?* Kavanagh yatakta iyi olmalı. Yeterince kendinden emin görüldüğü kesin.

Carrick, Ana'ya, "Mezun olduğuna göre sen de bir mola verecek misin?" diye soruyor.

"Birkaç günlüğüne Georgia'ya gitmeyi planlıyorum" diye cevaplıyor Ana.

Şaşkınlığımı saklayamayarak, "Georgia mı?" diye atılıyorum.

Tereddütle, "Annem orada yaşıyor" diyor. "Onu uzun zamandır görmedim."

"Ne zaman gitmeyi düşünüyordun?" diye çıkışıyorum.

"Yarın, akşam geç saatte."

Yarın mı? Hassiktir. Ve bunu şimdi mi öğreniyorum?

Mia, Ana ve bana getirdiği pembe *prosecco*'larla dönüyor.

Babam kadehini kaldırıyor. "Sağlığınıza!"

Sesimi yükseltmemeye çalışarak, "Ne kadar kalacaksın?" diye devam ediyorum.

"Henüz bilmiyorum. Yarınki iş görüşmelerimin nasıl geçeceğine bağlı."

İş görüşmeleri mi? Yarın mı?

Kavanagh bana bariz bir düşmanlıkla bakarak, "Ana bir molayı hak ediyor" diye araya giriyor. Ona, *siktir git kendi işine bak* demek istiyorum ama Ana'nın hatırına dilimi tutuyorum.

Babam Ana'ya, "İş görüşmelerin mi var?" diye soruyor.

"Evet; iki yayınevinde stajyer pozisyonu için, yarın."

Bunu bana ne zaman söyleyecekti? İki dakikadır buradayız ve hayatı hakkında bilmem gereken detayları öğreniyorum!

Carrick sevecen bir gülümsemeyle, "Sana bol şans dilerim" diyor.

Grace koridordan, "Yemek hazır" diye sesleniyor.

Diğerlerinin odadan çıkmasını bekleyip, Ana'nın dirseğine yapışıyorum.

"Buradan gideceğini bana ne zaman söyleyecektin?" Sinirlerim birden tepeme çıkıyor.

"Buradan gitmiyorum. Annemi görmeye gidiyorum. Hem daha düşünüyordum." Beni bir çocukmuşum gibi başından savıyor.

"Ya anlamamız?"

"Henüz bir anlamamız yok."

Ama...

Ona salon kapısından koridora doğru yolu gösteriyorum. Yemek odasına girerken, "Bu konuşma bitmedi" diye uyarıyorum.

Annem Ana ve Kavanagh'ın şerefine her şeyini çıkarmış – en iyi yemek takımları, en iyi kristaller. Ana'nın sandalyesini tutuyorum; oturunca ben de yanına oturuyorum. Mia masanın karşısından, yüzünde gülücüklerle bize bakıyor. "Ana, nerede tanıştınız?" diye soruyor.

"WSU öğrenci gazetesi için benimle röportaj yaptı."

Ana, "Gazetenin editörü Kate" diye ekliyor.

Kate Mia'ya, "Gazetecilik yapmak istiyorum" diyor.

Mia ve Kate gazetecilikten konuşurken, babam Ana'ya şarap ikram ediyor. Kavanagh *Seattle Times*'ta staj yapacak. Babasının ayarladığına şüphe yok.

Gözümün ucuyla Ana'nın bana baktığını fark ediyorum.

"Ne?" diye soruyorum.

Sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle, "Lütfen bana kızma" diyor.

"Sana kızmadım" diye yalan söylüyorum.

Gözlerini kısıyor; bana inanmadığı belli.

"Evet, sana kızdım" diye itiraf ediyorum. Şimdi de aşırı tepki verdiğimi düşünüyorum. Gözlerimi kapatıyorum.

Kendini topla Grey.

"Avucunu kaşındıracak kadar mı kızdın?" diye fısıldıyor.

Kavanagh, "Siz orada ne fısıldaşıyorsunuz öyle?" diye araya giriyor.

Yüce Tanrım! Bu kız hep böyle mi? Her şeye mi burnunu sokuyor? Elliot nasıl katlanıyor? En azından ters ters bakınca geri adım atıyor.

Ana bütün tatlılığıyla, "Georgia seyahatimden bahsediyorduk" diyor.

Kate, yapmacık bir şekilde gülümsüyor. "Cuma akşamı bara gittiğinizde José nasıldı?" diye sorarken bana küstah bir bakış atıyor.

Bu. Ne. Demek. Oluyor?

Ana yanımda geriliyor.

Sessizce, "İyiymi" diyor.

Kulağına, "Avucumu kaşındıracak kadar kızgınım" diye fısıldıyorum. "Özellikle de şu anda."

Demek son gördüğümde dilini boğazına daldırmaya çalışan adamla birlikte bir bara gitti. Hem de benim olmaya söz vermişken. Başka bir adamla bar kaçamağı yapmak ha? Hem de iznim olmadan...

Cezalandırılmayı hak ediyor.

Masada yemek servis ediliyor.

Ona fazla sert davranmayacağımı söyledim... Belki de bir kamçı kullanmalıyım. Ya da belki geçen seferkinden daha sert, esash bir şaplak. Burada, bu gece.

Evet. Mümkün.

Ana başını eğmiş, parmaklarına bakıyor. Kate, Elliot ve Mia Fransızların aşçılığıyla ilgili bir sohbete dalmışlar ve babam masaya dönüyor. Neredeydi ki?

Grace'e, "Telefon sana hayatım. Hastaneden" diyor.

Annem Ana'ya yemek dolu bir tabak uzatarak, "Herkes başlasın lütfen" diyor.

Güzel kokuyor.

Ana dudaklarını yalıyor. Bu görüntü kasıklarımın etkisini

gösteriyor. Midesi kazınıyor olmalı. Güzel. Bu da bir şeydir.

Annem kendini aşmış; Domuz sucuğu, deniztarağı, biber. Çok hoş. Ben de çok aç olduğumu fark ediyorum. Ruh halime iyi gelmesini bekleyemem. Ama Ana'nın yediğini görmek iyi geliyor.

Grace döndüğünde telaşlı görünüyor. Babam, "Her şey yolunda mı?" diye soruyor. Hepimiz ona bakıyoruz.

"Bir kızamık vakası daha." Derin bir iç geçiriyor.

Babam, "Olamaz" diyor.

"Evet, bir çocuk. Bu ay bu dördüncü vaka. Herkes çocuğuna aşı yaptırsa..." Başını sallıyor. "Bizim çocuklarımızın hiç kızamık geçirmediğine çok seviniyorum. Tanrı'ya şükür suççeğinden daha kötü bir hastalık kapmadılar. Zavallı Elliot." Hepimiz, ağzı inek gibi tıka basa dolu halde, yemeğinin ortasında çiğnemeyi keserek duran Elliot'a bakıyoruz. Dikkatin kendi üzerine toplanmasından rahatsız.

Kavanagh, Grace'e sorar gibi bakıyor.

Grace, "Christian ve Mia şanslıydılar" diye açıklıyor. "Birbirlerine sadece birer benek bulaştırdılar; çok hafif atlattılar."

Of, yeter artık anne.

"Ee, akşamki Mariners maçını izledin mi baba?" Elliot'ın, benim yaptığım gibi, konuyu kendisinden başka bir yöne çekmeye çalıştığı belli.

Carrick, "Yankees'i yendiklerine inanamıyorum" diyor.

"Sen izledin mi işadamları?" diye bana soruyor.

"Hayır. Ama spor sayfasını okudum."

"Mariners aldı başını gidiyor. Son oynadıkları on bir maçtan dokuzunu kazandılar. Ben umutluyum." Babam heyecanlı.

"Bu sezon 2010'dan daha iyi oldukları kesin" diye ekliyorum.

"Gutierrez orta sahada muhteşemdi. Topu o yakalayışı neydi öyle!"

Elliot kollarını havaya kaldırıyor. Kavanagh âşık salaklar gibi ona yılmışıyor.

Grace, "Yeni evinize yerleşebildiniz mi tatlım?" diye Ana'ya dönüyor.

“Evde daha sadece bir gece geçirdik; hâlâ yerleştirmem gereken eşyalar var ama yerinin çok merkezi olmasını sevdim – Pike Place’e ve nehre yürüyüş mesafesinde.”

Grace, “Ah, o zaman Christian’a çok yakınsın” diyor.

Annemin yardımcısı masayı toplamaya başlıyor. Adını hâlâ hatırlayamıyorum. İsveçli mi, Avusturyalı mı neydi! Bana aptal aptal sırtıp, yiyecek gibi bakmaktan vazgeçmiyor.

Mia, “Hiç Paris’e gittin mi Ana?” diye soruyor.

“Hayır ama gitmeyi çok isterdim.”

Annem, “Balayımızı Paris’te yapmıştık” diyor. Masanın iki ucundan babamla birbirlerine bakıyorlar. Açıkçası görmeyi tercih ettiğim bir sahne değil. Belli ki güzel zaman geçirmişler.

Mia, “Parislilere rağmen güzel bir şehir. Christian, Ana’yı Paris’e götürmelisin!” diye atılıyor.

Kız kardeşimin saçma önerisine, “Sanırım Ana Londra’yı tercih eder” diye karşılık veriyorum. Elim Ana’nın dizine koyuyorum ve acele etmeden kalçasına doğru çıkarken parmaklarımla eteğini yukarı doğru itiyorum. Ona dokunmak, külotunun olması gereken yeri okşamak istiyorum. Aletim bu hayalle kalkarken, boğazımdan yükselen iniltiyi bastırıp sandalyemde kıpırdanıyorum.

Bacak bacak üstüne atıyor gibi yaparak benden uzaklaşıyor ama kasığını tutuyorum.

Sakin ha!

Ana, annemin başlangıçları servis eden yardımcısından gözlerini ayırmadan şarabından bir yudum alıyor.

Elliot, “Parislilerin nesi var? Senin sevimliliğine alışamadılar mı?” diye Mia’ya sataşıyor.

“Of, hayır, alışamadılar. Ve Mösyö Floubert, yanında çalıştığım canavar, bana zalim bir hükümdar gibi davranıyordu.”

Ana şarabı boğazına kaçırıyor.

Ona dokunmayı bırakıp, “Anastasia, iyi misin?” diye soruyorum.

Yanakları kızararak başını sallıyor. Sırtına vurarak hafifçe boynunu sıvazlıyorum. Zalim bir hükümdar mı? Ben de öy-

le miyim? Bu düşünce beni eğlendiriyor. Mia, Ana'ya herkesin ortasında şefkat gösterdiğim için bana bir onaylama bakışı atıyor.

Annem meşhur yemeğini pişirmiş. Wellington usulü biftek. Tarifi Londra'dayken öğrenmiş. Dünkü tereyağında kızarmış tavukla yarışabileceğini söylemem gerek. Ana, tıkanma nöbeti haricinde yemeğine gömülüyor. Onu, yerken görmek çok güzel. Hareketli öğleden sonramızın ardından aç olmalı. Onu acıktırarak başka yollar düşünürken, şarabımdan bir yudum alıyorum.

Mia ve Kavanagh, St. Bart's'ın mı, yoksa Kavanagh'ın ailesinin kaldığı Barbados'un mu daha iyi olduğunu tartışıyorlar.

"Elliot ve denizanasını hatırlıyor musun?" Mia'nın bakışları Elliot'tan bana dönerken gözleri neşeyle parlıyor.

Gülüyorum. "Kız gibi çılglık atışını mı? Evet."

"Hey, bir Portekiz savaş gemisi de olabilirdi! Denizanasından nefret ederim. Bütün zevkimi kaçırıyorlar." İyice abartıyor. Mia ve Kate birbirlerine başlarını sallayarak gülüşüyorlar.

Ana iştahla yemeğini yiyip, şakalaşmaları dinliyor. Herkes sakinleşti; ailem artık daha az tuhaf. Neden bu kadar gerginim? Bu tür şeyler ülkenin her yerinde, her gün yaşanıyor. Aileler güzel yemeğin ve birlikte keyifli zamanların tadını çıkarmak için bir araya geliyor. Ana burada olduğu için mi gerginim? Ondan hoşlanmayacaklarından ya da Ana'nın onlardan hoşlanmayacağından mı endişeleniyorum? Yoksa yarın lanet olası Georgia'ya gittiği ve bu konuyla ilgili hiçbir şey bilmediğim için mi?

Kafam karışık.

Mia her zamanki gibi sahneyi kapmış. Fransa'daki hayat ve Fransızların aşçılığıyla ilgili komik hikâyeler anlatıyor. "Ah *anne, les pâtisseries sont tout simplement fabuleuses. La tarte aux pommes de M. Floubert est incroyable*"* diyor.

"*Mia, chérie, tu parles français*" diye araya giriyorum. "No-

* Fransızca. "Pastalar son derece büyüleyici. Mösyö Floubert'in tartı inanılmaz." (ç.n.)

us parlons anglais ici. Eh bien, à l'exception bien sûr d'Elliot. Il parle idiote, couramment."*

Mia başını arkaya atarak, çınlayan bir kahkaha koparıyor; ona katılmamak mümkün değil.

Yemeğin sonlarına doğru gerginlikten iyice yorgun düşünüyorum. Ben "kız arkadaşım" yalnız kalmak istiyorum. Ailemle olsa bile boş konuşmalara katlanamıyorum ve artık sınırıma dayandım.

Ana'ya bakıyorum ve uzanıp çenesini tutuyorum. "Dudağını ısırma. O işi ben yapmak istiyorum."

Ayrıca birkaç temel kural koymam gerek. Georgia'ya acil seyahatini ve ona abayı yakmış adamlarla içmeye gitmesini konuşmalıyız. Elimi tekrar dizine koyuyorum; ona dokunmaya ihtiyacım var. Ayrıca ona ne zaman istesem dokunmama izin vermek zorunda. Parmaklarım bacaklarından külotsuz bölgesine ilerleyip tenini okşarken, tepkisini ölçüyorum. Nefesini tutuyor ve beni engellemek için bacaklarını iyice birbirine yapıştırıyor.

İşte bu.

Masadan kalkmak için izin istemem gerekiyor. Ana'ya, "Sana bahçeyi gezdireyim mi?" diyorum ve cevap vermesine fırsat bırakmıyorum. Elimi tutarken gözleri parlıyor ve ciddi bir ifade takınıyor.

Carrick'e, "İzninizle" diyor ve onu yemek odasından çıkarıyorum.

Annem ve Mia mutfakta ortalığı topluyorlar. Sesimin neşeli çıkmasına çalışarak anneme, "Ana'ya arka bahçeyi göstereceğim" diye haber veriyorum.

Dışarı çıktığımızda, öfkem yüzeye çıkıyor, havam tamamen değişiyor.

Külot. Fotoğrafçı. Georgia.

Balkondan geçip, merdivenlerden çimenliğe çıkıyoruz. Ana etrafı seyretmek için bir an duruyor.

* Fransızca. "Tatlım, Fransızca konuşuyorsun. Biz burada İngilizce konuşuruz. Tabii ki Elliot dışında. Onun idiotçası çok iyidir." (ç.n.)

Tabii. Tabii. Seattle. Işıklar. Ay. Körfez.

Geniş çimenliğin ötesine, bizimkilerin kayıkhanesine doğru ilerliyorum.

Ana, "Lütfen, dur" diye sesleniyor.

Duruyorum ve öfkeyle ona bakıyorum.

"Topuklarım. Ayakkabılarımı çıkarmam gerek."

"Uğraşma" diye homurdanıyorum ve onu bir hamlede kaldırıp omzuma atıyorum. Şaşkın bir çığlık atıyor.

Kahretsin. Kıçına sert bir şaplak indiriyorum. "Bağırma!" diye azarlıyorum ve yürümeye devam ederek çimenliği geçiyorum.

Her adımında omzumda zıplarken, "Nereye gidiyoruz?" diye sızlanıyor.

"Kayıkhaneye."

"Neden?"

"Seninle yalnız kalmam gerek."

"Ne için?"

"Çünkü seni pataklayıp, sonra da becereceğim."

"Neden?" diye sızlanıyor.

"Nedenini biliyorsun" diye çıkışıyorum.

"Anı anına yaşayan bir adam olduğunu sanıyordum?"

"Anastasia, anı yaşıyorum, inan bana."

Kayıkhanenin kapısını iterek açıp içeri giriyorum ve ışığı açıyorum. Floresan lamba yanarken üst kattaki küçük oda-ya çıkıyorum. Orada da ışığı yakıyorum ve oda halojenlerle aydınlanıyor. Ana'yı kaydırarak omzumdan indirirken, temasıyla aletim hareketleniyor. Onu ayaklarının üzerine bırakıyorum. Koyu saçları dağılmış, gözleri ışıkların altında parlıyor ve altında külotu olmadığını biliyorum. Onu istiyorum. Şimdi.

"Lütfen bana vurma" diye fısıldıyor.

Anlamıyorum. Boş gözlerle ona bakıyorum.

"Bana vurmanı istemiyorum. Burada, şimdi olmaz. Lütfen yapma."

Ama... Ne yapacağımı bilmeden ona bakıyorum. Bu yüzden

buradayız. Elini kaldırıyor. Bir an ne yapacağını kestiremiyorum. Karanlık boğazıma dolanıp, eğer dokunursa beni boğmakla tehdit ediyor. Ama o, parmaklarını yanağıma koyup yumuşak bir şekilde çeneme doğru kaydırıyor. Karanlığı unutup veriyorum ve gözlerimi kapatıp tenimdeki yumuşak parmak uçlarını hissediyorum. Diğer elini saçlarıma götürüp, parmaklarını arasında gezdiriyor.

Korkudan mı arzudan mı bilmeden, “Ah” diye inliyorum. Nefes nefese bir uçuşumun kıyısında duruyorum. Gözlerimi açınca yaklaşıp, vücudunu vücuduma dayıyor. Saçlarımı iki eliyle kavrayıp yavaşça çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor. Ve ben üçüncü bir kişi gibi onu izliyorum; sanki vücudumun dışındayım. Bir seyirciyim. Dudaklarımız birleşiyor. Dilini ağızma sokarken gözlerimi kapatıyorum. Yaptığı büyüden, kendi inleme sesimle uyanıyorum.

Ana.

Onu kollarıma alıp öperek, iki saatlik endişe ve gerginliği dudaklarımdan boşaltıyorum. Dilim dilini esir alıyor, onu yeniden bana bağlıyor. Saçlarını kavriyorum ve vücudum çıra gibi tutuşurken tadının, dilinin, vücuduma yaslanan vücudunun hazzına varıyorum.

Siktir.

Kendimi geri çekiyorum ve ikimiz de ciğerlerimize hava dolduruyoruz. Elleri kollarımın üzerinde. Kafam karışıyor. Onu dövmek istedim. Ama hayır dedi. Yemek masasında yaptığı gibi. “Bana ne yapıyorsun?” diyorum.

“Seni öpüyorum.”

“Hayır dedin.”

“Ne?” Şaşıyor. Belki de olanları unuttu.

“Masada, bacaklarınla.”

“Ama ailenin yemek masasındaydık.”

“Bana daha önce hayır diyen kimse olmadı. Ve bu çok... seksi.” Ve farklı. Elimi poposuna kaydırıp, kontrolü yeniden ele geçirmeye çalışarak kendime doğru bastırıyorum.

“Hayır dediğim için mi kızdın ve tahrik oldun?” Sesi boğuk çıkıyor.

“Kızgınım, çünkü bana Georgia’dan hiç bahsetmedin. Kızgınım, çünkü sarhoşken seni baştan çıkarmaya çalışan ve o halde tamamen yabancı biriyle gitmene izin veren o adamla içmeye gittin. Bunu hangi arkadaş yapar? Kızgınım ve tahrik oldum çünkü bana bacaklarını kapadın.”

Ve içinde külotun yok.

Elbisesini bacaklarının üzerine sıyrıyorum. “Seni istiyorum ve seni şimdi istiyorum. Seni hak ettiğin gibi pataklama izin vermeyeceksen şu kanepede, şu dakika, seni hemen becereceğim – sadece kendi zevkim için.”

Onu kendime iyice bastırıyorum. Elimi tüylerinin arasından kaydırıp ortaparmağımı içine sokarken nefesi hızlanıyor. Boğazından sessiz, seksi bir zevk mırıltısı yükseliyor. İyice hazır.

“Bu benim. Hepsi benim. Anlıyor musun?” Parmağımı içine sokup çıkarıyorum. Dudakları şok ve şehvetle aralanırken ona sarılıyorum.

“Evet, senin” diye fısıldıyor.

Evet, benim. Ve bunu unutmama izin vermeyeceğim Ana.

Onu kanepeye itip fermuarımı indiriyorum ve üzerine yatıp onu altıma hapsediyorum. Sıkılı dişlerimin arasından, “Ellerini başına koy” diye homurdanıyorum. Dizüstü doğrulup, bacaklarımla bacaklarını zorlayarak iyice açıyorum. İç cebinden bir kondom alıp, ceketimi yere atıyorum. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan paketi açıp kondomu istekli aletime geçiriyorum. Ana ellerini başına götürerek beni izliyor. Gözleri ihtiyaç içinde parlıyor. Üzerine eğilirken altımda kıvranıyor. Kalçası beni karşılamak ve azdırmak için kalkıyor.

Buğulu bakan kocaman açılmış gözlerine gözlerimi dikerek, “Fazla zamanımız yok. Hızlı ve sadece benim için olacak. Senin için değil. Anladın mı? Boşalma, yoksa seni pataklarım” diye emrediyorum ve hızlı, sert bir hareketle içine gömülüyorum. Hoşnut ve tanıdık bir zevk çığlığı atıyor. Kıpırdamama-

sı için tutarak onu becermeye başlıyorum. Ama iştahla kalçasını kaldırarak hamlelerimi karşılamaya başlıyor ve beni iyice çıldırtıyor.

Ah Ana. Evet bebek.

Coşkulu ritmime uyarak bana karşılık veriyor. Bir daha ve bir daha.

Ah, onu hissetmek.

Ve kayboluyorum. İçinde. Bu halde. Kokusunda. Kızgınlığım yüzünden mi, gerginliğim yüzünden mi yoksa... neden bilmiyorum.

Evetttt. İçinde pathyorum, adeta kendimi kaybederek hemen boşalıyorum. Duruyorum. Onu doldurarak. Sahiplenerek. Benim olduğumu hatırlatarak.

Siktir.

Bu...

İçinden çıkıp, dizlerimin üzerinde doğruluyorum.

"Kendine dokunma." Sesim boğuk ve soluksuzum. "Arzudan gerilmeni istiyorum. Benimle konuşmadığın, benim olanı benden uzak tuttuğunda bana olan bu."

Altımda sere serpe uzanmış halde başını sallıyor. Elbisesi beline toplanmış; bacakları ardına kadar açık; sırlıslık ve arzu içinde olduğunu görebiliyorum. Her şeyiyle bir tanrıça gibi görünüyor. Kalkıp perişan haldeki kondomu çıkararak bağlıyorum. Sonra yerden ceketimi alıp giyiniyorum.

Derin bir nefes alıyorum. Şimdi daha sakinim. Çok daha sakin.

Siktir, bu iyiydi.

"Eve dönsek iyi olur."

Bana karanlık, anlaşılmaz gözlerle bakarak doğruluyor.

Tanrım, çok hoş görünüyor.

"Al. Bunu giyebilirsin." Ceketimin cebinden dantelli külotunu çıkarıp ona uzatıyorum. Sanırım gülmemeye çalışıyor.

Evet, evet. Bu maçı siz kazandınız Bayan Steele.

"Christian!" Mia alt kattan bağırıyor.

Siktir.

“Tam zamanında. Tanrım, bu kız gerçekten rahatsız edici olabiliyor.” Ama o benim küçük kız kardeşim. Panikle külotunu giyen Ana’ya bakıyorum. Elbisesini düzeltmek için doğrulurken bana kaşlarını çatıyor ve parmaklarıyla saçlarını düzeltiyor.

“Buradayız Mia” diye sesleniyorum. “Eh Bayan Steele, şimdi kendimi daha iyi hissediyorum – ama size hâlâ şaplak atmak istiyorum.”

“Bunu hak ettiğimi düşünmüyorum Bay Grey; özellikle de tahrik unsuru olmadan gerçekleşen saldırınıza katlandıktan sonra.” Sesi soğuk ve resmi.

“Tahrik unsuru olmadan mı? Beni öptün.”

“En iyi savunma biçimi olarak geliştirilmiş bir saldırıydı.”

“Neye karşı savunma?”

“Size ve kaşınan avucunuza.” Gülmemeye çalışıyor.

Mia’nın yüksek topukları merdivende takırdıyor.

“Ama katlanılırdı değil mi?”

Ana sırtıyor. “Zorla.”

Mia, ikimize de gülücükler saçarak, “Ah, işte buradasınız!” diye bağıyor. İki dakika önce gelseydi durum gerçekten tuhaf olabilirdi.

“Anastasia’ya etrafı gösteriyordum.” Elimi Anastasia’ya uzatıyorum, tutuyor. Parmaklarını öpmek istiyorum ama hafifçe sıkmakla yetiniyorum.

“Kate ve Elliot gitmek üzere. O ikisinin hallerine inanabiliyor musunuz? Birbirlerine dokunmadan duramıyorlar.” Mia tiksinişmiş gibi yaparak burnunu kırıstırıyor. “Siz burada ne yapıyordunuz?”

“Anastasia’ya kürek kupalarımı gösteriyordum.” Boş elimi odanın diğer ucundaki raflarda dizili, Harvard’daki kürekçilik günlerimden kalma, sözde değerli metalden heykelciklere doğru sallıyorum. “Hadi gidip Kate ve Elliot’a güle güle diyelim.”

Mia gitmek için dönüyor. Ana’ya yol veriyorum ama merdivene varmadan poposuna bir şaplak indiriyorum.

Haykırışını bastırıyor.

Kulağına, "Bunu tekrar yapacağım Anastasia, yakında" diye fısıldıyorum ve onu kollarımın arasına alıp saçını öpüyorum.

El ele çimenliği geçip eve yürürken Mia arkamızda gevezele ediyor. Bu güzel bir akşam; güzel bir gün oldu. Ana, ailemle tanıştığı için memnunum.

Bunu neden daha önce hiç yapmadım?

Çünkü hiç istemedim.

Ana'nın elini sıkıyorum. Bana utangaç ve tatlı mı tatlı bir bakış atıyor. Diğer elimde ayakkabılarını taşıyorum. Taş basamaklara geldiğimizde eğilip, sırayla ikisini de giydiriyorum.

Bitirince, "İşte" diye doğruluyorum.

"Teşekkürler Bay Grey" diyor.

"Bu zevk tamamen bana ait."

"Bunun çok iyi farkındayım efendim" diye takılıyor.

Mutfağa yönelirken, Mia çocuksu bir tonla, "Ah, siz ikiniz coook tatlısınız" diyor. Ana, yan gözle bana bakıyor.

Kavanagh ve Elliot koridorda, çıkmak üzereler. Ana, Kate'e sarılıyor ama sonra onu kenara çekiyor ve hararetle bir şeyler konuşuyorlar. Neden bahsediyorlar böyle? Elliot, Kavanagh'ı kolundan çekiyor ve bizimkiler el sallarken Elliot'ın kamyonetine biniyorlar.

"Biz de gitmeliyiz – yarın iş görüşmelerin var." Ana'yı arabayla yeni evine bırakmamız gerek ve saat neredeyse on bir.

Mia, Ana'ya sımsıkı sarılırken, "Onun birini bulamayacağını düşünüyorduk!" deyiveriyor.

Ah, Tanrı aşkına...

Grace, Ana'ya sıcak bir gülümsemeyle, "Kendine dikkat et Ana, tatlım" diyor. Ana'yı yanına çekiyorum.

"Bence onu korkutmamalım ya da fazla ilgiyle şımartmayalım."

Grace beni her zamanki tavrıyla azarlıyor: "Christian, saçmayı bırak."

"Anne." Ona küçük bir öpücük veriyorum. Ana'yı davet ettiğin için teşekkürler. Benim için bir aydınlanma oldu.

Ana, babama hoşça kal diyor ve Taylor'ın onun için arka

kapıyı açık tuttuğu Audi'ye doğru yürüyoruz.

Arkada Ana'nın yanına oturunca, "Eh, ailem de senden hoşlanmış görünüyor" diyorum. Gözleri, bizimkilerin verandasından gelen ışığı yansıtıyor ama ne düşündüğünü kestiremiyorum. Taylor ağır ağır anayola doğru sürerken, suratı gölgeleniyor.

Bir sokak lambasının titreyen ışığında bana bakışını yakalıyorum. Ters giden bir şeyler var.

"Ne?" diye soruyorum.

Önce konuşmuyor ama konuşmaya başladığında sesinde bir boşluk hissediyorum. "Beni ailenle tanıştırmaya mecbur kaldığını düşünüyorum. Elliot, Kate'i davet etmeseydi bana asla sormayacaktın."

Lanet olsun. Anlamıyor. Bu benim için bir ilkti. Gergindim. Onu burada istemeseydim burada olmayacağını şimdiye kadar biliyor olması gerekirdi. Sokak lambaları altında, aydınlıktan karanlığa geçerken mesafeli ve gergin görünüyor.

Grey, böyle olmayacak.

"Anastasia, ailemle tanıştığın için mutluyum. Neden kendinden bu kadar şüphe ediyorsun? Bu halin beni hep şaşırtıyor. Sen güçlü, kendine yeten bir genç kadınsın ama kendinle ilgili olumsuz düşünüyorsun. Eğer onlarla tanışmanı istemeseydim burada olmazdın. Orada olduğun süre boyunca böyle mi hissediyordun?" Başımı sallayıp elimi uzatıyorum ve güven vermek için bir kez daha sıkıyorum.

Taylor'a doğru gergin bir bakış atıyor.

"Taylor'ı merak etme. Konuş benimle."

Sessizce, "Evet. Böyle düşündüm" diyor. "Bir şey daha var; Georgia konusunu sadece Kate Barbados'tan bahsettiği için açtım. Daha karar vermiş değilim."

"Gidip anneni görmek mi istiyorsun?"

"Evet."

Endişem yine yüzeye çıkıyor. Uzaklaşmak mı istiyor? Georgia'ya giderse annesi onu daha... uygun birini bulmaya ikna edebilir. Annesi gibi, romantizme inanan birini.

Bir fikrim var. O benimkilerle tanıştı; ben Ray'le tanıştım. Belki iflah olmaz romantik annesiyle de tanışmalıyım. Onu etkilemeliyim.

Hayır diyeceğini bilerek, "Seninle gelebilir miyim?" diye soruyorum.

Şaşırarak, "Hımm, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum" diyor.

"Neden olmasın?"

"Bütün bu... yoğunluğa bir ara vermeyi umuyordum. Enine boyuna düşünmek için."

Hassiktir. Benden ayrılmak istiyor.

"Fazla mı yoğun geliyorum?"

Gülüyor. "Hafif bir ifadeyle!"

Lanet olsun, onu güldürmeyi seviyorum, aleyhime olsa bile. Espri anlayışını kaybetmemiş olması beni rahatlatıyor. Belki de aslında beni terk etmek istemiyordur. "Bana mı gülüyorsunuz Bayan Steele?" diye sataşıyorum.

"Cesaret edemezdin Bay Grey."

"Bence cesaret ediyorsun ve bunu sık sık yapıyorsun, bana gülüyorsun."

"Bayağı komiksin."

"Komik mi?"

"Ah, evet."

Benimle alay ediyor. Bu, yeni bir şey. "Tuhaf komik mi? Komik komik mi?"

"Ah, birinden fazlasıyla ve diğerinden de biraz."

"Hangisi daha fazla?"

"Bunu anlamayı sana bırakıyorum."

İç geçiriyorum. "Senin yanımdayken bir şeyi anlayabileceğimden emin değilim." Sesim kuru çıkıyor. "Georgia'da neyi düşünmeye ihtiyacın var?"

"Bizi."

Hassiktir. "Deneyeceğini söylemiştin" diye usulca hatırlatıyorum.

“Biliyorum.”

“Tereddütlerin mi var?”

“Olabilir.”

Korktuğumdan daha kötü. “Neden?”

Bir şey söylemeden bana bakıyor. “Neden Anastasia?” diye üsteliyorum. Surat asarak omuz silkiyor. Umarım elini tutmam ona güven veriyordur. “Konuş benimle. Seni kaybetmek istemiyorum. Bu son hafta...”

Hayatımın en iyi haftası oldu.

“Hâlâ daha fazlasını istiyorum” diyor soluyarak.

Ah, hayır. Yine mi bu? Ne söylememi bekliyor ki?

“Biliyorum. Deneyeceğim.” Çenesini tutuyorum. “Senin için Anastasia, deneyeceğim.”

Tanrı aşkına, az önce seni ailemle tanıştırdım.

Birden emniyet kemerini çözüyor ve ne olduğunu anlamadan onu kucağımda buluyorum.

Neler oluyor?

Elleri başımı okşuyor, dudakları benimkileri bulup karanlığın ortaya çıkmasına fırsat vermeden bir öpücük koparıyor. Kıpırdamadan oturuyorum. Ellerim arkasına kayıyor ve başını avuçlarımdan arasına alıyorum. O tatlı ağzında dolaşarak tutkusuna karşılık verirken cevaplar arıyorum... Beklenmedik ilgisi beni tamamen savunmasız bırakıyor. Ve yeni. Ve ka-fa karıştırmacı. Ayrılmak istediğini sanıyordum ama şimdi kucağımda, beni yine baştan çıkarıyor.

Ben hiç... hiç... *Gitme Ana.*

“Bu gece benimle kal. Gidersen seni bütün hafta göremeyeceğim. Lütfen” diye fısıldıyorum.

“Tamam” diye mırıldanıyor. “Ve ben de deneyeceğim. Sözleşmeni imzalayacağım.”

Ah bebeğim.

“Georgia’dan sonra imzala. Düşün. İyice düşün.” Bunu isteyerek yapmasını istiyorum – onu zorlamak istemiyorum. Eh, bir yanım istemiyor. Mantıklı yanım.

Bana sokularak, “Düşüneceğim” diyor.

Bu kadın elimi kolumu bağlıyor.

Çok ironik Grey.

Ve gülmek istiyorum, çünkü rahatladım ve mutluyum ama hafızamı harekete geçiren rahatlatıcı kokusunu içime çekerek ona sarılıyorum.

“Emniyet kemerini takman gerek” diye çıkışıyorum ama aslında yerinden kıpırdamasını istemiyorum. Kollarımın arasına öylece kalıyor ve vücudu yavaşça gevşeyerek kendini bana bırakıyor. İçimdeki karanlık sessiz ve zararsız. Çatışan duygularımla kafam karışıyor. Ondan ne istiyorum? Ondaki neye ihtiyacım var?

Bu şekilde ilerlememeliyiz ama kollarımda olmasını, bana sokulmasını seviyorum. Saçını öpüyorum, arkama yaslanıyorum ve Seattle’a kadar yolun tadını çıkarıyorum.

Taylor, Escala’nın girişinde duruyor. Ana’ya, “Eve geldik” diye fısıldıyorum. Onu bırakmak istemesem de kaldırıp koltuğa geçiriyorum. Taylor kapısını açıyor ve Ana, binamın girişinde yanıma geliyor.

Ürperiyor.

“Neden üzerine ceket almadın?” diye soruyorum ve kendiminkini çıkarıp omuzlarına atıyorum.

Esneyerek, “Yeni arabamda” diyor.

“Yorgun musunuz Bayan Steele?”

“Evet Bay Grey. Bugün hiç ihtimal vermediğim şekillerde ikna edildim.”

“Eh, gerçekten şanslıysanız sizi biraz daha ikna edebilirim.” *Eğer şanslıysam.*

Çatı katına çıkarken asansörün duvarına dayanıyor. Ceketimin altında ince, küçük ve seksi görünüyor. İç çamaşırını giymemiş olsaydı ona burada sahip olabilirdim... Uzanıp dudaklarını dişlerinden kurtarıyorum. “Bir gün seni bu asansörde becereceğim Anastasia ama şu anda yorgunsun – bu yüzden sanırım bir yatak daha iyi olacak.” Eğilip altdudağını hafifçe diş-

lerimin arasına alıyorum. Bir an nefesini tutuyor ve hareketime o da dişlerini üstdudağıma geçirerek karşılık veriyor.

Kasıklarımnda hissediyorum.

Onu yatağa götürüp onun içinde kaybolmak istiyorum. Arabadaki konuşmadan sonra, benim olduğundan emin olmak istiyorum. Asansörden çıkınca bir içki teklif ediyorum ama istemiyor.

“Güzel. Hadi yatağa gidelim.”

Şaşırmış görünüyor. “Yoksa eski usul, sıradan vanilyayla mı yetineceksin?”

“Vanilyanın sıradan veya eski bir yanı yok. Son derece ilgi çekici bir esans.”

“Ne zamandan beri?”

“Geçen cumartesiden beri. Neden? Daha egzotik bir şeyler mi umuyordun?”

“Ah, hayır. Bir gün için yeterince egzotiklik gördüm.”

“Emin misin? Burada bütün zevklere hitap ediyoruz – en azından otuz bir çeşit esansımız var.” Ona şehvetli bir bakış atıyorum.

“Fark ettim.” Güzel kaşlarından birini kaldırıyor.

“Hadi Bayan Steele. Yarın büyük bir gün. Ne kadar erken yatarsanız o kadar çabuk becerilir ve o kadar çabuk uyuyabilirsiniz.”

“Bay Grey, siz doğuştan bir romantiksiniz.”

“Bayan Steele, çokbilmiş bir ağzınız var. Onu bir şekilde hiyaya getirmem gerekebilir. Gel.”

Evet. Aklıma bir yol geliyor.

Yatak odamın kapısını kaparken kendimi arabadakinden daha hafif hissediyorum. Hâlâ burada. “Eller havaya” diye emrediyorum ve söylediğimi yapıyor. Elbisesinin eteğinden tutup, tek bir yumuşak hareketle yukarı çekerek, altındaki güzel kadını ortaya çıkarıyorum.

“Ta-ta!” Ben bir sihirbazım. Ana kıkırdayarak beni alkışlıyor. Oyunun tadını çıkararak, elbisesini sandalyeme koymadan önce eğilerek selam veriyorum.

Gözleri parlayarak, “Ya sıradaki numaranız?” diye soruyor.

“Ah sevgili Bayan Steele. Yatağıma uzanın, size göstereyim.”

“Bir kez olsun elde edilmesi zor kadını oynasam?” diye cilt ve yaparken, saçları omzundan dökülecek şekilde başını yana eğiyor.

Yeni bir oyun. İlginç.

“Pekâlâ, kapı kapalı. Benden kaçabileceğinden emin değilim. Sanırım anlaştık.”

“Ama ben iyi pazarlık yaparım” diyor. Sesi yumuşak ama kararlı.

“Ben de.”

Pekâlâ, burada neler oluyor? İstemiyor mu? Çok mu yorgun? Ne? Aklım karışarak, “Düzüşmek istemiyor musun?” diye soruyorum.

“Hayır” diye fısıldıyor.

“Ya!” Umudum boşa çıkıyor.

Yutkunup, alçak bir sesle, “Benimle sevişmeni istiyorum” diyor.

Şaşkına dönerek bakıyorum.

Tam olarak ne demek istiyor?

Sevişmek mi? Sevişiyoruz. Seviştik. Bu sadece düzüşmenin başka bir adı.

Kederli bir ifadeyle beni inceliyor. Bütün o kalpler ve çiçekler zırvaları, bunu mu kastediyor? Ama burada kelimenin anlamından bahsetmiyor muyuz? Konumuz anlambilim. “Ana, ben...” Benden ne istiyor? “Yaptığımı sanıyordum.”

“Sana dokunmak istiyorum.”

Kahretsin. Hayır. Karanlık kaburgalarımaya yayılırken geri çekiliyorum.

“Lütfen” diye fısıldıyor.

Hayır. *Hayır.* Bunu net bir şekilde söylemedim mi?

Dokunulmaya dayanamıyorum. Yapamam.

Asla.

“Ah, hayır Bayan Steele, bu akşam benden yeterince taviz kopardınız. Ve hayır diyorum.”

“Hayır mı?” diye soruyor.

“Hayır.”

Bir an için onu eve veya üst kata, benden uzak bir yere göndermek istiyorum.

Bana dokunma.

Dikkatle beni izliyor. Yarın gideceği ve onu uzun bir süre görmeyeceğim gerçeğini düşünüyor. İç geçiriyorum. Bunun için enerjim yok. “Bak, yorgunsun, ben de. Gel yatağa gidelim.”

“Yani dokunulmak senin için kesin sınır mı?”

“Evet. Bunu zaten biliyorsun.” Sesimdeki bıkkınlığı gizleyemiyorum.

“Lütfen bana nedenini söyle.”

Bu konulara girmek istemiyorum. Bu, yapmak istediğim bir konuşma değil. Asla. “Ah Anastasia, lütfen. Şimdi kapat bu konuyu.”

Yüzü asılıyor. Sesinde çekingen bir yalvarışla, “Benim için önemli” diyor.

Kendi kendime, “Sikeyim böyle işi” diye söyleniyorum. Çekmecedan bir tişört çıkarıp ona atıyorum. “Şunu giy ve yatağa gir.” Zaten neden benimle uyumasına izin veriyorum ki? Ama bu, cevabı belli bir soru; içten içe biliyorum. Çünkü onunlayken daha iyi uyuyorum.

O benim düş kapanım.

Kâbuslarımı uzak tutuyor.

Bana sırtını dönüp sutyenini çıkarıyor ve tişörtü üzerine geçiriyor.

Bu öğleden sonra oyun odasında ona ne söylemişim? Vücudunu benden saklamamalı.

“Banyoyu kullanmam gerek” diyor.

“Şimdi de izin ister mi oldun?”

“Şey... hayır.”

“Anastasia, banyonun nerede olduğunu biliyorsun. Bugün, tuhaf anlaşmamızın bu noktasında, banyoyu kullanmak için iznime ihtiyacın yok.” Gömleğimi, düğmelerini çözüp çıkarıyo-

rum. Öfkemi kontrol etmeye çalışırken, hışımla yanımdan geçip yatak odasından çıkıyor.

Buna ne oldu böyle?

Ailemin evinde bir akşam geçiriyoruz ve benden serenatlar, günbatımları ve yağmurda lanet olası yürüyüşler beklemeye başlıyor. Benim bunlarla işim yok. Ona bunu söyledim. Romantizme gelemem. Pantolonumu çıkarırken derin bir iç geçiriyorum.

Ama daha fazlasını istiyor. Bu romantik saçmalıkların hepsini istiyor.

Siktir.

Pantolonumu giyinme odamdaki kirli sepetine atıyorum ve pijama altımı giyip odama geri dönüyorum.

Bu iş yürümeyecek Grey.

Ama yürümesini istiyorum.

Bırak gitsin.

Hayır. Bunu yürütebilirim. Bir şekilde.

Alarmlı radyo 23:46'yı gösteriyor. Yatma zamanı. Acil bir e-posta var mı diye telefonumu kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok. Banyo kapısını tıklatıyorum.

Ana, gırtlaktan gelen bir sesle, "Gel" diye yanıt veriyor. Benim diş fırçamla, ağzı köpük içinde dişlerini fırçalıyor. Yanında duruyorum. Lavaboya tükürüyor ve aynada birbirimize bakıyoruz. Gözleri haylazlıkla parlıyor. Diş fırçasını duruluyor ve bir şey söylemeden bana veriyor. Fırçayı ağızıma götürüyorum. Ana, yaptığından memnun görünüyor.

Az önceki konuşmanın gerilimi birdenbire kayboluyor.

Alaycı bir sesle, "Diş fırçamı istediğin zaman ödünç alabilirsin" diyorum.

"Teşekkürler Efendim." Yüzü aydınlanıyor. Bir an için bana, dizlerini bükerek eğilip selam verecekmiş gibi geliyor ama beni dişlerimi fırçalamam için bırakıp banyodan çıkıyor.

Odaya geri döndüğümde onu örtülerin altına uzanmış buluyorum. Örtü yerine benim altıma da uzanabilirdi. Huysuz bir

sesle, “Biliyor musun, bu gecenin sonunu bu şekilde hayal etmemiştim” diyorum.

Her zamanki tartışmacı tavrıyla, “Bir de bana dokunamayacağını söylediğimi bir düşün” diyor.

Buna son vermeyecek. Yatağa oturuyorum. “Anastasia, sana söyledim. Elli ton. Hayata zorlu bir başlangıç yaptım – kafanı bu saçmalıklarla doldurmak istemezsin. Neden isteyessin?”

Bu saçmalıklar kimsenin kafasında olmamalı!

“Çünkü seni daha yakından tanımak istiyorum.”

“Beni yeterince yakından tanıyorsun.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin?” Doğrularak, hevesli ve ciddi bir tavrıyla, önümde dizlerinin üzerine oturuyor.

Ana. Ana. Ana. Vazgeç artık. Lanet olsun.

“Gözlerini deviriyorsun” diyor. “Bunu son yaptığımda beni dizine yatırmıştın.”

“Ah, yine yatırsam güzel olur.” Şu anda.

Yüzü aydınlanıyor. “Bana anlattırsan yapabilirsin.”

“Ne?”

“Beni duydun.”

“Benimle pazarlık mı yapıyorsun?” Sesim şaşkınlığımı ele veriyor.

Başını sallıyor. “Pazarlık yapıyorum.”

Kaşlarımı çatıyorum. “Bu işler öyle yürümüyor Anastasia.”

“Tamam. Anlat, ben de gözlerimi devireyim.”

Gülüyorum. Şimdi de komiklik yapıyor. Tişörtümün içinde çok sevimli görünüyor. Yüzü istekle parlıyor.

“Bilgi almaya her zaman ne kadar istekli ve heveslisin” diyorum. Aklıma bir fikir geliyor: Ona şaplak atabilirim. Bunu yemekten beri istiyorum ama eğlenceli hale de getirebilirim.

Yataktan kalkıyorum. “Bir yere gitme” diye uyarıp odadan çıkıyorum. Çalışma odamdan oyun odasının anahtarını alıp üst kata çıkıyorum. Oyun odasındaki sandıktan istediğim oyuncakları alıyorum; kayganlaştırmayı da unutmuyorum ama bir daha düşününce ve son deneyimlerime dayanarak, Ana’nın

buna ihtiyacı olacağını sanmıyorum.

Geri döndüğümde yatakta oturuyor. Yüzü merakla aydınlanmış.

“Yarınki ilk görüşmen kaçta?” diye soruyorum.

“İki.”

Harika. Sabah erkenden değil.

“Güzel. Yataktan çık. Şurada dur.” Önümde bir noktayı işaret ediyorum. Ana hiç tereddüt etmeden, her zamanki gibi hevesle yataktan fırlıyor. Bekliyor.

“Bana güveniyor musun?”

Başını sallıyor. Avucumun içindeki, iki gümüş kegel topunu* uzatıyorum. Kaşlarını çatıp bir toplara bir de bana bakıyor. “Bunlar yeni. Şimdi bunları içine koyacağım ve sana şaplak atacacağım. Cezalandırmak için değil; ikimiz de zevk alacağız.”

* Pelvik kasları çalıştırmak için kullanılan egzersiz topları. Cinsel ilişki sırasında kadın ve erkek için uyarımı artıran seks oyuncakları olarak da kullanılır. (ç.n.)

30 Mayıs 2011, Pazartesi

Aldığı ani nefes, aletime müzik gibi geliyor. “Sonra düzüşeceğiz” diye fısıldıyorum. “Ve hâlâ uyanıksan, sana beni şekillendiren yılları biraz anlatacağım. Anlaştık mı?”

Başını sallıyor. Nefesi hızlandı; isteği ve bilgi açlığıyla gözbebekleri büyüyüp koyulaştı.

“Uslu kız. Aç ağzını.”

Bir an şaşırarak tereddüt ediyor. Ama azarlamama fırsat vermeden ona söyleneni yapıyor.

“Daha çok aç.”

Topların ikisini de ağzına sokuyorum. Biraz büyük ve ağır-
lar ama o çokbilmiş ağzını bir iki dakika meşgul ederler.

“Kayganlaşmaları gerek. Em.”

Gözlerini kırıp emmeye çalışıyor. Bacaklarını birbirine bastırıp kıvranıyor.

Ah, evet.

“Kıpırdama Anastasia” diye uyarıyorum ama gösterinin tadını da çıkarıyorum.

Yeter.

“Dur” diye emrediyorum ve topları ağzından çekerek çıkarıyorum. Yatak örtüsünü kenara itip oturuyorum. “Buraya gel.” Oyuncu ve seksi bir havayla yanıma sokuluyor.

Ah Ana, benim küçük çılgınım.

“Şimdi arkanı dön, eğil ve ayak bileklerini tut.” Yüz ifadesinden, duymayı beklediğinin bu olmadığı anlaşılıyor. “Durak-sama” diye azarlayıp topları ağzıma alıyorum. Dönüyor ve tişörtüm başına ve gür saçlarına doğru sıyrılırken, zahmetsizce eğilip uzun bacaklarını ve güzel kıcını bana sunuyor.

Bu muhteşem manzaraya bakmayı biraz daha sürdürebi-

lir ve onunla neler yapmak istediğimi düşünebilirim. Ama şu anda ona şaplak atıp becermek istiyorum. Elimi poposuna koyup avucumla kavrarken külotunun altındaki sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

Ah, bu kış benim, tamamen benim. Ve daha da ısınacak.

Külotunu kenara çekerek dudaklarını ortaya çıkarıyorum ve bir elimle tutuyorum. Vajinasını boylu boyunca yalamamak için kendimi tutuyorum; ayrıca ağzım dolu. Onun yerine, içine sokmadan önce parmağımı, apışarasında, klitorisine uzanan çizgide aşağı, yukarı gezdiriyorum.

Boğazımdan küçük bir zevk iniltisi yükseliyor ve parmağım la yavaşça daireler çizerek onu esnetiyorum. İnliyor ve sertleşiyor. Hemen.

Bayan Steele onaylıyor. Bunu istiyor.

Parmağımı içinde bir kez daha dolaştırdıktan sonra çekip, ağzımdaki topları çıkarıyorum. İlk topu dikkatle içine yerleştiriyorum; sonra da ucunu dışarıda bırakarak, ikinciyi klitorisine dayanacak şekilde sokuyorum. Çıplak kıcını öpüp külotunu tekrar yerine çekiyorum.

“Ayağa kalk” diye emrediyorum ve ayaklarının üzerinde sabit durduğundan emin olana kadar kalçasından tutuyorum. “İyi misin?”

“Evet.” Sesi keyifsiz.

“Önünü dön.”

Hemen itaat ediyor.

“Nasıl hissediyorsun?” diye soruyorum.

“Tuhaf.”

“İyi tuhaf mı, kötü tuhaf mı?”

“İyi tuhaf” diye yanıtlıyor.

“Güzel.”

Onlara alışması gerekecek. Bir şeye uzanmanın daha zevkli bir yolu olabilir mi?

“Bir bardak su istiyorum. Gidip getirir misin lütfen. Geri döndüğünde de seni dizime yatıracağım. Bunu düşün Anastasia.”

Kafası karışıyor ama dönüp temkinli adımlarla yavaş yavaş yürüyerek odadan çıkıyor. O gidince çekmecemden bir kondom alıyorum. Bitmek üzereler; hapi etki gösterene kadar bunlardan daha çok almam gerekecek. Tekrar yatağa oturup sabırsızlıkla bekliyorum.

Geri döndüğünde yürüyüşü daha özgüvenli ve suyum da getirmiş.

“Teşekkürler” deyip bir yudum alıyorum ve bardağı başucu sehpaıa bırakıyorum. Başımı kaldırdığımda beni apaçık bir arzuyla izliyor.

Bu görüntü ona yakışıyor.

“Gel. Yanımda dur. Daha önceki gibi.”

Geliyor. Şimdi nefesi düzensiz... ve derin. Of, gerçekten tahrik oldu. Ona son şaplak attığım seferden çok farklı.

Hadi onu biraz daha bekletelim Grey.

“Sor.” Sesim katı.

Anlamadığı, yüzünden belli oluyor.

“Sor.”

Hadi Ana.

Kaşlarını çatıyor.

Daha sert bir sesle, “Sor Anastasia. Bir daha söylemeyeceğim” diyorum.

Sonunda ne istediğimi anlayıp kızarıyor. Alçak sesle, “Bana şaplak atar mısınız, lütfen Efendim” diyor.

Bu kelimeler... Gözlerimi kapatıp zihnimde çınlamalarını dinliyorum. Elinden tutup, gövdesi yatağa gelecek şekilde dizlerimin üzerine çekiyorum. Bir elimle poposunu okşarken, diğeriyle saçlarını yüzünden çekip kulağının arkasına atıyorum. Sonra saçlarını ensesinde kavrayarak tutuyorum.

“Şaplak atarken yüzünü görmek istiyorum.” İçindeki topları daha derine iteceğini bilerek kıcını avuçlayıp elimi vajinasına doğru bastırıyorum.

Onaylayan bir mırıltı çıkarıyor.

“Bu, zevk için Anastasia; benim ve senin zevkin için.”

Elimi kaldırıyorum ve tam orasına bir şaplak indiriyorum.

Dudaklarından sessiz bir "Ah!" çıkıyor ve yüzünü buruşturuyor. Hisse alışırken o tatlı kıcını okşuyorum. Rahatlayınca tekrar vuruyorum. İnliyor. Kendime hâkim oluyorum. Şiddetli bir arzuyla sağ tarafına, sol tarafına, sonra kalçası ile bacaklarının birleştiği yere şaplaklar indiriyorum. Her vuruşumun arasında poposunu okşayıp yoğurarak, dantelli külotunun altında teninin pembenin tatlı tonlarına dönüşünü izliyorum.

Başına gelenin tadını çıkarıp, zevki iyice özümseyerek inliyor.

Duruyorum. Kıcını o muhteşem pembeliğiyle görmek istiyorum. Parmaklarımla acele etmeden ve onu heyecanlandırarak, külotunu kalçasından dizlerinin arkasına ve ayak bileklerine kaydırıyorum. Ayaklarını kaldırıyor ve külotunu yere bırakıyorum. Kıvranıyor ama elimi pembe, parlayan tenine koyunca duruyor. Tekrar saçını sımsıkı kavrayarak baştan başlıyorum. Önce hafif hafif, sonra aynı sırayı takip ederek.

Sırılsıklam; zevk sıvıları avucumda.

Saçına daha sert asılıyorum; gözleri kapalı, ağzı açık ve gevşek, inliyor.

Siktir, çok seksi.

"Uslu kız." Sesim boğuk, nefesim düzensiz.

Artık dayanamayacağım noktaya kadar birkaç şaplak daha atıyorum.

Onu istiyorum.

Şimdi.

Topların uç uzantısına parmağımı takıp içinden çekiyorum.

Bir zevk çılgılığı atıyor. Onu döndürüyorum ve pantolonumu indirip lanet olası bir kondom takmak için duruyorum. Sonra yanına uzanıyorum. Ellerini yakalayıp başının üzerine kaldırıyorum. Sonra yavaşça kendimi üzerine bırakıp içine girerken bir kedi miyavlaması gibi zayıf bir sesle sızlanıyor.

"Ah bebek." İnanılmaz bir his.

"Benimle sevişmeni istiyorum." Sözleri zihnimde yankılanıyor.

Ve yavaşça, çok yavaşça, altımdaki ve aletimin etrafında-

ki her bir değerli noktasını hissederek hareket etmeye başlıyorum. Bacaklarını bana doluyor ve her yumuşak vuruşumu karşılamak için kalçasını kıvrarak yukarı, yukarı, yukarı itiyor ve kendini salıyor.

Orgazmı beni iyice sınıra getiriyor. "Ana!" diye adını söylerken içine boşalıyorum. Gevşiyorum. Muhteşem bir rahatlamayla... daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum.

Dengem yerine gelirken, içimi kemiren bu tuhaf duygu dalgasından silkiniyorum. Karanlık gibi değil ama korkutucu bir şey. Anlamadığım bir şey.

Parmaklarıma kenetlenmiş parmaklarını esnetiyor. Gözlerimi açıyorum ve uykulu, doymuş bakışlarıyla göz göze geliyorum.

"Bu hoşuma gitti" diye fısıldayarak, ona uzun bir öpücük veriyorum.

Beni yorgun bir gülümsemeyle ödüllendiriyor. Kalkıyorum, üzerine yatak örtüsünü çekiyorum, pijama pantolonumu alıp banyoya gidiyor, kondomu çıkarıp atıyorum. Pijamamı üstüme geçiriyorum ve arnika kremi buluyorum.

Yatağa döndüğümde Ana tatmin olmuş bir şekilde sırtıyor.

"Dön" diye emrediyorum. Bir an gözlerini devirecekmiş gibi geliyor ama bana teslim olup dönüyor. "Kıcının rengi muhteşem" diyorum. Sonuçtan memnunum. Elime biraz krem sıkıyorum ve poposuna yavaşça masaj yaparak sürüyorum.

Esneyerek, "Çıkar ağzındaki baklaları Grey" diyor.

"Bayan Steele, anı mahvetmeyi iyi biliyorsunuz."

"Bir anlaşma yapmıştık" diye üsteliyor.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Dolandırılıyormuşum gibi."

Derin bir iç geçirip arnika kremi başucu sehпасına koyuyorum ve yatağa girip Ana'yı kollarıma alıyorum. Kulağını öpüyorum. "Beni dünyaya getiren kadın kokain bağımlısı bir fahişeydi Anastasia. Şimdi uyu."

Kollarımda gerildiğini hissediyorum.

Duruyorum. Anlayışını veya acımasını istemiyorum.

"Fahişeydi ha?" diye fısıldıyor.

"Öldü."

"Ne kadar oluyor?"

"Ben dört yaşındayken öldü. Onu pek hatırlamıyorum. Car-
rick onun hakkında bazı şeyler anlattı. Sadece birkaç şey ha-
tırliyorum. Lütfen artık uyu."

Bir süre sonra kendini bırakıyor. "İyi geceler Christian."
Sesi uykulu.

"İyi geceler Ana." Yatıştırıcı kokusunu içime çekip, anıları-
mı kafamdan atmaya çalışarak onu bir kez daha öpüyorum.

"Elmaları koparıp atma sersem!"

"Git başımdan doğrucu aptal."

Elliot bir elma koparıyor, bir ısırık alıyor ve bana atıyor.

"Bacaksız" diye alay ediyor.

Hayır! Bana öyle deme.

Üzerine atıyorum. Yumruğumu suratına indiriyorum.

"Geri zekâlı domuz. Onlar yemek. Boşa harcıyorsun. Büyükbaba onları sa-
tıyor. Domuzsun. Domuz. Domuz."

"ELLIOT. CHRISTIAN."

Babam beni, yerde korkudan büzülmüş olan Elliot'ın üzerinden çekip alıyor.

"Neler oluyor?"

"Bu delirmiş."

"Elliot!"

"Elmalara zarar veriyor." Öfke göğsüme, boğazıma yükseliyor. Galiba pat-
layacağım. "Elmalardan bir ısırık alıp sonra atıyor. Bana atıyor."

"Elliot, bu doğru mu?"

Elliot, babamın sert bakışları altında kızarıyor.

"Sen benimle gelsen iyi olacak. Christian, elmaları topla. Turta yapmak
için annene yardım edebilirsin."

Uyandığımda mışıl mışıl uyuyor; burnum mis kokan saçla-
rında, kollarım onu iyice sarmalamış. Rüyamda büyükbaba-

mın elma bahçesinde Elliot'la boğuştuğumuzu gördüm; güzel, öfkeli günlerdi.

Saat neredeyse yedi – Bayan Steele'le yataktan çıkamadığım bir gün daha. Onun yanında uyanmak tuhaf ama iyi anlamda tuhaf. Aklımdan onu bir sabah düzüşmesiyle uyandırmak geçiyor; vücudum buna çoktan hazır – ama komadaymış gibi uyuyor ve canı yanabilir. Uyumasına izin vermeliyim. Onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan çıkıyorum; bir tişört kapıp, yerden giysilerini topluyorum ve salona gidiyorum.

“Günaydın Bay Grey.” Bayan Jones mutfakta bir şeylerle meşgul.

“Günaydın Gail.” Gerinerek, pencerelerden ısıltılı bir gündoğumunun, arkasında bıraktığı manzaraya bakıyorum.

“Onlar yıkanacak mı?” diye soruyor.

“Evet. Anastasia'nın giysileri.”

“Yıkayıp ütölememi ister misiniz?”

“Vaktin var mı?”

“Hızlı yıkamaya ayarlarım.”

“Harika, teşekkürler.” Ana'nın giysilerini ona veriyorum.

“Kız kardeşin nasıldı?”

“Çok iyi, teşekkürler. Çocuklar büyüyor. Erkek çocukları zor olabiliyor.”

“Biliyorum.”

Gülümsüyor ve bana kahve ister miyim diye soruyor.

“Lütfen. Çalışma odamda olacağım.” Beni izlerken, yüzündeki memnun gülümseme yerini imalı bir gülümsemeye bırakıyor... kadınlara özgü ve anladığını belli eder şekilde. Sonra hızla mutfaktan çıkıyor; sanırım çamaşır odasına gidiyor.

Nesi var?

Tamam, benim için çalıştığı dört yıldır, yatağımda uyuyan bir kadın olduğuna şahit olduğu ilk pazartesi – ilk kez görüyor. Ama bunda ne var? *Kahvaltı iki kişilik olacak Bayan Jones. Herhalde bunu yapabilirsiniz.*

Başımı sallayıp, işe başlamak üzere çalışma odama gidiyo-

rum. Duşu sonra yaparım... belki Ana'yla.

E-postalarımı kontrol ediyorum. Ros ve Andrea'ya, sabah değil öğleden sonra gideceğimi yazıyorum. Sonra Barney'nin son gönderdiği tasarımlara bakıyorum.

Gail kapıyı çalıp bana ikinci kahvemi getiriyor ve saatin sekizi çeyrek geçtiğini hatırlatıyor.

O kadar oldu mu?

"Bu sabah ofise gitmeyeceğim."

"Taylor soruyordu."

"Öğleden sonra gideceğim."

"Ona söylerim. Bayan Steele'in giysilerini dolabınıza astım."

"Teşekkürler. Çabuk oldu. O hâlâ uyuyor mu?"

"Sanırım." Yine o hafif gülümseme. Kaşlarımı kaldırıyorum; odadan çıkmak üzere arkasını dönerken o gülümseme genişliyor. İşimi bir kenara bırakıp, duş alıp tıraş olmak için kahvemle beraber odadan çıkıyorum.

Giyinmeyi bitirdiğimde Ana hâlâ kendinden geçmiş gibi uyuyor.

Onu tükettin Grey. Ve çok zevkliydi, zevkliden de öteydi. Dünya umurunda değilmiş gibi huzurlu görünüyor.

Güzel.

Çekmeceden saatimi alıyorum ve ani bir dürtüyle üst çekmeceyi açıp son kondomu cebime atıyorum.

Belli olmaz.

Sonra sallana sallana salondan geçerek çalışma odama dönüyorum.

"Kahvaltınızı henüz istemiyor musunuz efendim?"

"Kahvaltıyı Ana'yla yapacağım. Teşekkürler."

Telefonu alıp, masamdan Andrea'yı arıyorum. Biraz konuştuktan sonra beni Ros'a bağlıyor.

"Seni ne zaman burada görebileceğiz?" Ros'un sesi iğneleyici.

Tatlı bir sesle, "Günaydın Ros. Nasılsın?" diyorum.

"Kızgın."

"Bana mı?"

"Evet, sana ve uzaktan kumandalı iş anlayışına."

"Gün içinde geleceğim. Woods'un şirketini likide etmeye karar verdiğim için aradım." Bunu ona zaten söylemiştim ama Marco'yla ikisi oyalanıyor. Bunun hallolmasını istiyorum, hemen. Ona şirketin kâr-zarar hesabı düzelmezse bunu yapacağımı söylediğimi hatırlatıyorum. Ve de düzelmedi.

"Biraz daha zamana ihtiyacı var."

"Beni ilgilendirmez Ros. İşimiz ölü ağırlık taşımak değil."

"Emin misin?"

"Daha fazla sudan bahane duymak istemiyorum." Artık yeter. Kararımı verdim.

"Christian..."

"Marco beni arasın. Karar zamanı, ya hep ya hiç."

"Tamam. Tamam. Eğer gerçekten istediğin buysa... Başka bir şey?"

"Evet. Barney'ye söyle, prototip güzel görünüyor ama arayızdan emin değilim."

"Arayüz bana bir kez alıştıktan sonra iyi çalışıyor gibi gelmişti. Uzman sayılmam ama..."

"Hayır, bir eksiklik var."

"Barney'yle konuş."

"Bu öğleden sonra onunla görüşmek istiyorum."

"Yüz yüze mi?"

İğnelemeleri rahatsız edici. Ama ses tonunu umursamayıp bütün takımı beyin fırtınası için toplantıda istediğimi söylüyorum.

"Memnun olacak. Öyleyse bu öğleden sonra görüşürüz." Sesi umutlu.

"Tamam" diyerek onu rahatlatıyorum. "Beni tekrar Andrea'ya aktar."

Andrea'nın telefonu açmasını beklerken, bulutsuz gökyüzünü seyrediyorum. Ana'nın gözleriyle aynı tonda.

Pek şapşalsın Grey.

“Andrea...”

Bir hareket dikkatimi dağıtıyor. Başımı kaldırdığımda, Ana'nın, üzerinde sadece tişörtümle kapıda durduğunu göreyerek seviniyorum. Uzun ve biçimli bacaklarını sadece benim gözlerim için sergiliyor. Muhteşem bacakları var.

Andrea, “Bay Grey” diye cevap veriyor.

Gözlerim, Ana'nın gözlerine kilitleniyor. Gerçekten bir yaz gökyüzü rengindeler ve o kadar sıcaklar ki. Yüce Tanrım, bu sıcaklığın bütün gün –her gün– tadını çıkarabilirim.

Saçmalama Grey.

“Bu sabahki programlarımı iptal et ama Bill’e beni aramasını söyle. Saat ikide geleceğim. Öğleden sonra Marco’yla görüşmem gerek, en az yarım saat sürer.”

Ana'nın dudaklarına yumuşak bir gülümseme yayılıyor ve ben de kendimi aynısını yaparken buluyorum.

Andrea, “Peki efendim” diyor.

“Marco’dan sonra Barney ve ekibini programa al; yarın da olur, ayrıca bu hafta her gün Claude’u görmem için ayarlamaları yap.”

“Sam sizinle konuşmak istiyor bu sabah.”

“Beklemesini söyle.”

“Darfur hakkında.”

“Öyle mi?”

“Anlaşılan yardım konvoyunu büyük bir reklam fırsatı olarak görüyor.”

Ah Tanrım. Tabii, görmez mi?

Bıkkın ve ters bir sesle, “Hayır, Darfur için reklam istemiyorum” diyorum.

“Forbes’tan bir gazetecinin bu konuyla ilgili sizinle konuşmak istediğini söylüyor.”

Nereden haberleri oluyor bunların?

“Sam’e söyle, gerekeni yapsın” diye çıkışıyorum. Bunun için para alıyor.

“Onunla konuşmak ister misiniz?” diye soruyor.

“Hayır.”

“Pekâlâ. Ayrıca cumartesi günkü davet için cevap vermeniz gerekiyor.”

“Hangi davet?”

“Ticaret Odası’nın yemeği.”

“Önümüzdeki cumartesi mi?” diye soruyorum. Aklıma bir fikir geliyor.

“Evet efendim.”

“Bekle...” Ana’ya dönüyorum. Gök mavisi gözlerini benden ayırmadan, hafifçe sol ayağını sallıyor. “Georgia’dan ne zaman dönüyorsun?”

“Cuma” diyor.

“Bir bilete daha ihtiyacım olacak. Çift olarak katılacağım” diye bilgi veriyorum.

Andrea şaşkınlıkla sesi yükselerek, “Çift mi?” diyor.

İç geçiriyorum. “Evet Andrea. Doğru duydun. Çift. Bayan Anastasia Steele bana eşlik edecek.”

“Tabii Bay Grey.” Sesi sanki onu mutlu etmişim gibi geliyor.

Tanrı aşkına. Elemanlarımın nesi var böyle?

“Hepsi bu.” Kapatıyorum. “Günaydın Bayan Steele.”

“Bay Grey” diye selamlıyor. Masamın etrafından dolaşarak önünde duruyorum ve yüzünü okşuyorum.

“Uyandırmak istemedim, çok huzurlu görünüyordun. İyi uyudun mu?”

“Çok iyi dinlendim, teşekkürler. Duşa girmeden önce bir merhaba demeye gelmiştim.” Gülümsüyor ve gözleri keyifle parlıyor. Onu böyle görmek çok hoşuma gidiyor. İşime dönmenden önce ona küçük bir öpücük vermek için eğiliyorum. Birden kollarını boynuma dolayıp parmaklarını saçlarıma daldırıyor ve vücudunu boylu boyunca vücuduma bastırıyor.

Vay canına.

Dudakları ısrarcı. Ateşinin şiddetine şaşırarak öpüşüne karşılık veriyorum. Bir elimle başını, diğer elimle çıplak, ya-

kın zamanda şaplak yemiş kıcını kavırıyorum ve vücudum çıra gibi alev alıyor.

“Bakıyorum uyku iyi gelmiş.” Sesim ani bir şehvetle dolu. “Ya gidip düşün al ya da seni şimdi masama yatırayım.”

Ereksiyonuma sürtünerek dudakları ağzımın kenarından, “Masayı seçiyorum” diye fısıldıyor.

Bu sürpriz oldu.

Gözleri istekle kararmış ve aç. “Bunu gerçekten seviyorsunuz, değil mi Bayan Steele? Doymak bilmez oldunuz.”

“Sadece sana açım.”

“Çok doğru. *Sadece bana.*” Sözleri hissettiğim şehvete bir si-renin şarkısı gibi geliyor. Kendime hâkim olmaktan vazgeçip masamdaki her şeyi itiyor, kâğıtları, telefonu, kalemleri yere saçıyorum ama umurumda bile değil. Ana’yı kaldırıp, saçları masanın kenarından sandalyeme dökülecek şekilde yatırıyorum.

Kondomu çıkarıp pantolonumun fermuarını açarken, “İstediğini alacaksın bebek” diye gürliyorum. Aletime bir çırpıda geçip, altımda yatan doymak bilmez Bayan Steele’e bakıyorum. Bileklerini yakalayıp iki yanında tutarken, “Gerçekten hazır olan iyi olur” diye uyarıyorum. Hızlı bir hareketle içindeyim.

“Ah Tanrım, Ana. Ne kadar hazırsın.” İçindeki varlığıma alışması için ona sadece bir salise veriyorum. Sonra gidip gelmeye başlıyorum. İleri, geri. Bir daha ve bir daha. Daha sert ve daha sert. Vücuduna inen her darbenin ritmiyle memeleri hoplarken başını arkaya atıyor, ağzı sessiz bir yakarıyla açılıyor. Onu delip geçmek ister gibi becerirken bacaklarını bana doluyor.

İstediğin bu mu bebek?

Ona sahip olurken, inleyerek her darbemi karşılıyor. Aletimin etrafında kasıldığını hissedene kadar onu yükseğe, daha yükseğe çıkarmaya devam ediyorum.

Kenetlenmiş dişlerimin arasından, “Hadi bebek, boşalt beni” diye soluyorum ve nefes kesici bir şekilde boşalırken, çığlık atarak beni de kendi orgazmıma ulaştırıyorum.

Siktir. Onun kadar muhteşem bir hazla boşalırken üzerine yığılıyorum. Aletimin etrafında artçı sarsıntılarla kasılıyor.

Lanet olsun. Bu beklenmedik bir şeydi.

Soluğum kesilmiş, dudaklarım boynuna dayalı, “Bana ne yapıyorsun böyle?” diyorum. “Beni resmen büyülüyorsun Ana. Güçlü bir sihir saçıyorsun.”

Ve üzerime atladsın!

Bileklerini bırakıp doğrulmaya çalışırken, vücuduma dola-
dığı bacaklarını sıkıyor ve parmakları saçlarımda dolaşıyor.

“Büyülenen benim” diye fısıldıyor. Gözlerimiz kenetleniyor. Yoğun bakışlarıyla sanki içimi görüyor. Ruhumun karanlığını görüyor.

Siktir. Bırak beni. Bu kadarı fazla.

Ona hızlı bir öpücük vermek için yüzünü ellerimin arasına alıyorum ama o sırada onu bu pozisyonda bir başkasıyla düşü-
nüyorum. *Hayır. Bunu başka kimseyle yapmayacak. Asla.*

“Sen. Benimsin” diyorum. Kelimelerim aramızda patlıyor. “Anlıyor musun?”

“Evet, seninin” diyor. İfadesi içten, tamamen inanarak söy-
lüyor ve mantıksız kıskançlığım kayboluyor.

Ellerimi yüzünden saçlarını okşayarak çekerken, “Georgia’ya gitmen gerektiğine emin misin?” diye soruyorum.

Başını sallıyor.

Lanet olsun.

Üzerinden kalkıyorum. Acıyla yüzünü buruşturuyor.

“Sızlıyor mu?”

Temkinli bir gülümsemeyle, “Biraz” diyor.

“Sızlamasını seviyorum. Sana nerelere girdiğimi hatırlatır ve sadece benim orada olabileceğimi.” Ona sert, hükmedici bir öpücük veriyorum.

Çünkü Georgia’ya gitmesini istemiyorum.

Ve üzerime atlayan kimse olmamıştı... Elena’dan beri.

O bile her zaman, önceden hesaplanmış rolün bir parçası olurdu.

Doğrulup elimi uzatıyorum ve onu çekip oturmasına yardım ediyorum. Kondomu çıkarırken mırıldanıyor, "Her zaman hazırlıklısın."

Fermuarımı çekerken anlamamış gibi bakıyorum. Açıklama olarak, boş paketi havaya kaldırıyor.

"Bir erkek umabilir Anastasia, hatta hayal edebilir ve bazen hayalleri gerçek olur." *Onu bu kadar erken kullanacağımı hiç düşünmemiştim; hem de benim değil onun isteğiyle. Bayan Steele, böyle bir masumiyete göre, her zamanki gibi şaşırtıcısınız.*

"Yani... masanın üzerinde... hayalin bu muydu?"

Tatlım. Bu masada kim bilir kaç kere seks yaptım ama hep benim isteğimle oldu, asla bir köleninkiyle değil.

Bu iş normalde böyle yürümez.

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi yüzü asılıyor.

Kahretsin. Ne diyebilirim ki? Ana, senin aksine benim bir geçmişim var.

Gerilerek ellerimi saçlarıma götürüyorum. Bu sabah plana göre ilerlemiyorum.

Enerjisiz bir sesle, "Ben gidip duş alsam iyi olacak" diyor. Kalkıp kapıya doğru birkaç adım atıyor.

"Birkaç telefon görüşmesi daha yapmam gerek. Duştan çıkınca kahvaltıda sana katılırım." Bu durumu düzeltmek için ne söyleyebileceğimi düşünerek arkasından bakıyorum. "Sanırım Bayan Jones dünkü giysilerini temizledi. Giyinme odasındalar."

Şaşırmış ve etkilenmiş görünüyor. "Teşekkürler."

"Rica ederim."

Beni şaşırmış gibi incelerken kaşları çatılıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Neyin var?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, her zamankinden daha tuhaf davranıyorsun."

"Beni tuhaf mı buluyorsun?" Ana, bebeğim, "tuhaf" benim göbek adım.

"Bazen."

Söyle ona. Uzun zamandır kimsenin üzerine atlamadığını söyle.

“Her zamanki gibi beni şaşırttınız Bayan Steele.”

“Nasıl şaşırttım?”

“Bu beklenmedik bir ikramdı diyebiliriz.”

Beni dikkatle incelemeye devam ederek, “Amacımız memnun etmek Bay Grey” diye takılıyor.

“Ediyorsunuz da” diyorum. *Ama beni aynı zamanda savunmasız bırakıyorsun.* “Duş alacağını sanıyordum?”

Suratı asılıyor.

Hassiktir.

“Evet... şey... birazdan görüşürüz.” Dönüp çalışma odamdan hızla çıkıyor ve allak bullak olmuş halde orada dikilip kalıyorum. Silkinmek için kafamı sallıyorum ve yere düşen eşyalarımı toplayıp masama yerleştirmeye başlıyorum.

Nasıl olur da öylece çalışma odama gelip beni baştan çıkarabilir? Bu ilişkinin kontrolünün bende olması gerekiyordu. Dün gece de bunu düşünüyordum: Ölçüsüz coşkusu ve ilgisi. Bununla nasıl başa çıkmam gerekiyor? Bildiğim bir şey değil. Bir an durup telefonu elime alıyorum.

Ama memnunum.

Evet.

Memnundan da öte.

Bunu düşünerek kendi kendime gülüyorum; aklıma aramızdaki “memnun” e-postaları geliyor. Lanet olsun, Bill aramış. Bayan Steele’le kaçamağım sırasında aramış olmalı. Masama oturup bir kez daha –şu anda duşta olduğuna göre– kendi evrenimin efendisi oluyorum ve Bill’i arıyorum. Ondan Detroit’teki gelişmeleri öğrenmem gerek... ve oyunuma dönmem gerek.

Bill açmıyor; Andrea’yı arıyorum.

“Bay Grey.”

“Jet bugün ve yarın müsait mi?”

“Perşembeye kadar bir programı yok efendim.”

“Harika. Benim için Bill’i arar mısın?”

“Tabii.”

Bill’le konuşmam uzun sürüyor. Ruth harika bir iş çıkarıp, Detroit’teki bütün uygun eski sanayi bölgelerini araştırmış. İkisi, kurmayı düşündüğümüz teknoloji tesisi için uygun ve Bill, Detroit’ta bize gereken işgücünün bulunduğundan emin.

İçim sıkılıyor.

Detroit olmak zorunda mı?

Oraya dair silik anılarım var: Sokaklarda bağrıışan alkolikler, serseriler ve uyuşturucu bağımlıları, ev dediğimiz perişan batakhane, ağır bir hava ve tozla kaplı gri, pis bir odada oturup boşluğa bakan genç, arızalı bir kadın, anne dediğim koka-in bağımlısı bir fahişe.

Ve o.

Titriyorum. O adamı düşünme... o kadını da.

Ama engel olamıyorum. Ana, dün geceki itirafımla ilgili bir şey söylemedi. O fahişeden daha önce kimseye bahsetmemiştim. Belki de sabah bu yüzden üzerime atladı; ilgi ve şefkate ihtiyacım olduğunu düşündü.

Siktir et.

Bebek, bana vücudunu böyle sunarsan, alırım. Ben gayet iyiyim. Ama böyle düşünsem bile acaba “gayet iyi” miyim diye merak ediyorum. Huzursuzluğumu boş veriyorum; bunu Flynn döndüğünde konuşuruz.

Şimdi açım. Umarım o tatlı kıcını duştan çıkarmıştır, çünkü artık yemem gerek.

Ana, mutfak tezgâhında kahvaltı için servis althıklarını yerleştiren Bayan Jones’la konuşuyor.

Bayan Jones, “Bir şeyler yemek ister misiniz?” diye soruyor.

Ana, “Hayır, teşekkürler” diyor.

Ah hayır, bunu yapmıyorsun.

“Elbette bir şeyler yiyeceksin” diye ikisine birden çıkışıyorum. “Krep, jambon ve yumurta seviyor Bayan Jones.”

Bayan Jones hiçbir şaşırma belirtisi göstermeden. “Tabii

Bay Grey. Siz ne istersiniz efendim?" diye soruyor.

"Omlet lütfen ve biraz meyve." Ana'ya yüksek taburelerden birini gösterip, "Otur" diyorum. Oturuyor ve Bayan Jones kahvaltımızı hazırlarken, ben de yanına bir tabure çekiyorum.

"Uçak biletini aldın mı?" diye soruyorum.

"Hayır, eve gidince internetten alırım."

"Paran var mı?"

Sanki beş yaşındaymışım gibi bakıyor bana, sabırlı olmaya çalışırcasına, saçlarını omzundan geriye atıp dudaklarını birbirine bastırarak, "Evet" diyor. Sanırım sinirlendi.

Onaylamayan bir tavırla bir kaşımı kaldırıyorum. *Seni her an yine pataklayabilirim tatlım.*

Bu kez daha uslu bir tonda, hızlı bir şekilde, "Evet, var, teşekkürler" diyor.

Bu daha iyi.

"Bir jetim var. Önümüzdeki üç gün bir uçuşu yok, kullanabilirsin." Buna bir "hayır" gelecek. En azından teklif edebiliyim.

Dudakları şok olmuş gibi aralanıyor ve önce şaşkın, sonra etkilenmiş, en sonunda da bezmiş bir ifadeyle bakıyor. Aldırış etmez bir tavırla, "Şirketinin hava filosunu zaten ciddi anlamda suiistimal ettik bile. Bunu yeniden yapmak istemem" diyor.

"Benim şirketim, benim jetim."

Başını sallıyor. "Teklif için teşekkürler. Ama tarifeli bir uçuşla gitmeyi tercih ederim."

Çoğu kadın bir özel jet fırsatına balıklama atlardı ama maddi zenginlik bu kızı pek etkilemiyor gibi görünüyor – ya da kendisini bana borçlu hissetmek istemiyor. Hangisi olduğundan emin değilim. İki durumda da, inatçı bir yaratık.

"Sen bilirsin" diye iç geçiriyorum. "İş görüşmen için yapman gereken çok hazırlık var mı?"

"Hayır."

"Güzel." Soruyorum ama hangi yayınevleriyle görüşeceğini yine söylemiyor. Onun yerine bana anlaşılmaz bir şekilde gü-

lüksüyor. Bu sırrı asla açıklamayacak gibi.

“İmkânlarım var Bayan Steele.”

“Bunun gayet iyi farkındayım Bay Grey. Telefonumu mu izleyeceksiniz?”

Bunu hatırlayacağından emindim. Sırtarak, “Aslında bu öğleden sonra oldukça meşgulüm. O yüzden bu işi başkasına yaptırmam gerekecek” diyorum.

“Bu iş için birini ayırabiliyorsanız, ihtiyaçtan fazla eleman çalıştırıyorsunuz demektir.”

Ah, bugün ukalayız.

“İnsan kaynakları müdürüne bir e-posta yazıp, çalışan sayımızı kontrol etmesini söylerim.” İşte bunu seviyorum: Birbiri-mimize takılmalarımızı. Ferahlatıcı ve eğlenceli; şimdiye kadar bildiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Bayan Jones kahvaltayı servis ediyor. Ana’nın, zevkle yediğini görmek güzel. Bayan Jones mutfaktan çıkınca gözlerini bana dikeyor.

“Ne var Ana?”

“Biliyorsun, bana neden sana dokunulmasını istemediğini hâlâ söylemedin.”

Yine mi bu!

“Sana kimseye anlatmadığım kadar çok şey anlattım.” Öf-kemi gizlemek için alçak sesle konuşuyorum. Neden bu soru-larda ısrar ediyor? Krepten birkaç ağız dolusu daha yiyor.

“Gidince anlaşmamız hakkında düşünecek misin?” diye so-ruyorum.

“Evet.” İçten görünüyor.

“Beni özleyecek misin?”

Grey!

Soruya benim kadar şaşırarak dönüp bana bakıyor. Bir an sonra, “Evet” diyor. İfadesi açık ve dürüst. Ukala bir laf bekl-i-yordum ama gerçeği aldım. Ve tuhaf bir şekilde itirafı beni ra-hatlatıyor.

“Ben de seni özleyeceğim” diye mırıldanıyorum. “Tahmin

edebileceğinden daha fazla.” Evim onsuz biraz daha sessiz ve biraz daha boş olacak. Yanağını okşuyorum ve onu öpüyorum. Tatlı bir şekilde gülümsüyor ve kahvaltısına dönüyor.

Kahvaltısını bitirince, “Dişlerimi fırçalayacağım, sonra da çıkmam gerek” diyor.

“Bu kadar erken mi? Biraz daha kalırsın sanıyordum.”

Afallıyor. Onu kapıya atacağımı mı sanıyordu?

“Akhnızı çeldim ve yeterince zamanınızı aldım Bay Grey. Ayrıca yönetmeniz gereken bir imparatorluğunuz yok muydu sizin?”

“Kaytarabilirim.” Göğsüme ve sesime umut doluyor. Ayrıca sabah programımı yeni boşalttım.

“Görüşmelerime hazırlanmalıyım. Ayrıca üzerimi değiştirmeliyim.” Bana temkinli bir ifadeyle bakıyor.

“Harika görünüyorsun.”

Zarif bir şekilde, “Ah, teşekkürler Efendim” diyor. Ama yanaklarına, dün gece poposuna yayılan gül pembesi renk yayılıyor. Utandı. İltifat kabul etmeyi ne zaman öğrenecek?

Kalkıp tabağını eviyeye götürüyor.

“Bırak. Bayan Jones halleder.”

“Tamam. Ben gidip dişlerimi fırçalayayım.”

“Diş fırçamı kullanmaktan çekinme” diye iğneliyorum.

“Kesinlikle niyetim bu” diyor ve zarif bir yürüyüşle mutfaktan çıkıyor. Bu kadının her şeye bir cevabı var.

Birkaç dakika sonra çantasıyla geri dönüyor.

“BlackBerry’ni, Mac’ini ve şarj aletlerini Georgia’ya götürmeyi unutma.”

İtaatkâr bir şekilde, “Tamam Efendim” diyor.

Aferin sana.

“Gel.” Onunla yürüyüp beraber asansöre biniyorum.

“Aşağı inmene gerek yok. Arabama kendim giderim.”

Şakayla karışık iğneleyerek, “Hizmete dahil” diyorum. “Ayrıca aşağı inene kadar seni öpebilirim.” Onu kollarımın arasına alıp aynen söylediğimi yapıyorum. Lezzetinin ve dilinin tadını çıkarıp ona doğru düzgün veda ediyorum.

Garaj katında kapılar açılırken ikimiz de nefes nefese ve tahrik olmuş haldeyiz. Ama gidiyor. İhtiyacımı boş vererek onu arabasına kadar geçirip kapısını açıyorum.

“Şimdilik hoşça kalın Efendim” diye fısıldıyor ve beni bir kez daha öpüyor.

“Dikkatli sür Anastasia. Ve iyi yolculuklar.” Kapısını kapatıp geri çekiliyorum ve gidişini izliyorum. Sonra yukarı çıkıyorum.

Taylor’ın ofisinin kapısını tıkladıp, on dakika içinde işe gitmek istediğimi söylüyorum.

“Arabayı hazırlıyorum efendim.”

Arabadan Welch’i arıyorum.

Tiz sesiyle, “Bay Grey” diyerek kulağımı tırmalıyor.

“Welch. Anastasia Steele bugün bir uçak bileti alacak. Bu akşam Seattle’dan Savannah’a gidiyor. Hangi uçuş olduğunu bilmek istiyorum.”

“Tercih ettiği bir havayolu şirketi var mı?”

“Maalesef bilmiyorum.”

“Ne yapabilirim bir bakacağım.”

Kapatıyorum. Kurnaz planım işlemeye başlıyor.

“Bay Grey!” Andrea, birkaç saat erken gelmeme şaşırıyor. Ona, “Farkında değilsin galiba, burada çalışıyorum” demek istiyorum ama sonra düzgün davranmaya karar veriyorum.

“Sanırım seni şaşırttım?”

“Kahve?” diye cıvıldıyor.

“Lütfen.”

“Süt ister misiniz?”

Aferin sana.

“Evet. Buharda ısıtılmış olsun.”

“Peki Bay Grey.”

“Caroline Acton’ı ara. Onunla hemen konuşmak istiyorum.”

“Elbette.”

“Ve haftaya bana Flynn’la bir randevu ayarla.” Başını sal-

lıyor ve işine dönmek için oturuyor. Masama geçip bilgisayarımı açıyorum.

Posta kutumdaki ilk e-posta Elena'dan.

Kimden: Elena Lincoln

Konu: Hafta Sonu

Tarih: 30 Mayıs 2011, 10:15

Kime: Christian Grey

Christian, neler oluyor?

Annen dün genç bir kadını yemeğe götürdüğünü söyledi.

Merak ettim. Bu hiç senin tarzın değil.

Yeni bir köle mi buldun?

Beni ara.

Ex

Elena Lincoln,

Esclava

Güzelliğiniz için.™

Tam da ihtiyacım olan şey. E-postasını kapatıp şimdilik görmezden gelmeye karar veriyorum. Olivia kapıyı çalıp kahvemle içeri girerken Andrea arıyor.

"Size Welch'i bağlıyorum. Bayan Acton'a da mesaj bıraktım" diye haber veriyor.

"Güzel. Bağla."

Olivia sütlü kahveyi masama bırakıyor ve heyecandan eli ayağına dolaşır gibi ofisimden çıkıyor. Onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Welch."

"Henüz bir uçak bileti satın alınmadı Bay Grey. Ama izlemede kalıp, durum değişirse size bildireceğim."

"Lütfen."

Kapatıyor. Kahvemden bir yudum alıp Ros'un numarasını tuşluyorum.

Öğlen yemeğinden hemen önce Andrea, Caroline Acton'ı bağıyor.

"Bay Grey, aramanıza çok sevindim. Sizin için ne yapabiliyim?"

"Merhaba Bayan Acton. Her zamankinden istiyorum."

"Standart gardırop mu? Aklınızda bir renk paleti var mı?"

"Maviler ve yeşiller. Belki bir de gümüş, resmi bir durum için." Aklına Ticaret Odası yemeği geliyor. "Mücevher tonlarında olabilir."

Bayan Acton her zamanki coşkusuyla, "Çok hoş" diyor.

"Ayrıca saten ve ipek iç çamaşırları ve gecelikler. Gösterişli bir şeyler olsun."

"Peki efendim. Aklınızda bir bütçe var mı?"

"Bütçe yok. Elinizden geleni yapın. En kaliteli parçaları istiyorum."

"Ayakkabı da olsun mu?"

"Lütfen."

"Harika. Kaç numara?"

"Size e-posta gönderirim. Geçen seferden adresiniz var."

"Ne zaman teslim almak istiyorsunuz?"

"Bu cuma."

"Mutlaka yetiştiririm. Seçtiklerimin fotoğraflarını görmek ister misiniz?"

"Lütfen."

"Harika. Hemen işe koyuluyorum."

"Teşekkürler." Kapatıyorum ve Andrea, Welch'i bağıyor.

"Welch."

"Bayan Steele bu akşam 22:25'te DL2610 sefer sayılı uçakla Atlanta'ya gidiyor."

Uçuşunun ve Savannah aktarmasının bütün detaylarını not alıyorum. Andrea'yı çağırıyorum. Birkaç dakika sonra not defteriyle birlikte içeri giriyor.

"Andrea, Anastasia Steele bu uçuşlarla seyahat edecek. Onu birinci sınıfa aktar, kaydını yaptır ve birinci sınıf bekleme

salonuna girişini öde. Ayrıca gidiş-dönüş bütün uçuşlarda yanındaki koltuğu satın al. Kişisel kredi kartımı kullan.” Andrea sanki aklımı kaçırmışım gibi bakıyor ama çabucak kendine gelip elyazımla tuttuğum notları alıyor.

“Elbette Bay Grey.” Profesyonelliğini korumak için elinden geleni yapıyor ama gülümsediği gözümünden kaçmıyor.

Bu onu ilgilendirmez.

Öğleden sonram toplantılarla geçiyor. Marco, Seattle’daki dört yayınevinin ön raporlarını hazırlamış. Daha sonra okumak için kenara koyuyorum. Woods ve şirketi hakkında da benimle aynı fikirde. Bu iş çirkinleşecek ama sinerji raporlarına bakılırsa ilerlemenin tek yolu Woods’un teknoloji bölümünü devralıp, şirketin geri kalanını likide etmek. Pahalıya mal olacak ama GŞT için en iyisi bu.

Öğleden sonra geç vakitte Bastille’le kısa ama yorucu bir antrenmana fırsat buluyorum. Böylece eve sakin ve rahatlamış olarak dönüyorum.

Hafif bir akşam yemeğinden sonra okumak için çalışma masama geçiyorum. Akşam ilk işim, Elena’ya cevap yazmak. Ama e-postalarımı açınca Ana’dan bir e-posta geldiğini görüyorum. Gün boyunca hiç aklımdan çıkmadı ki.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: İş Görüşmeleri

Tarih: 30 Mayıs 2011, 18:49

Kime: Christian Grey

Sevgili Efendim,

Bugün iş görüşmelerim iyi gitti.

İlgilenebileceğinizi düşündüm.

Sizin gününüz nasıldı?

Ana

Hemen cevap yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Benim Günüm

Tarih: 30 Mayıs 2011, 19:03

Kime: Anastasia Steele

Sevgili Bayan Steele,
Yaptığınız her şey beni ilgilendiriyor. Siz tanıdığım en büyüleyici kadınsınız.
Görüşmelerinizin iyi gitmesine sevindim.
Sabahım beklentilerimin ötesindeydi.
Öğleden sonram nispeten sıkıcı geçti.
Christian Grey
CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Arkama yaslanıp çenemi sıvazlayarak bekliyorum.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: İyi Bir Sabah

Tarih: 30 Mayıs 2011, 19:05

Kime: Christian Grey

Sevgili Efendim,
Sabah benim için de takdire şayandı; o mükemmel masa seksinden sonra tuhafsamınıza rağmen. Fark etmediğimi sanmayın.
Kahvaltı için teşekkürler. Veya Bayan Jones'a teşekkür edin.
Size onunla ilgili sorularım var – yine tuhafsamayacaksınız.
Ana

Tuhafsamak mı? Bununla ne demek istiyor? Benim tuhaf olduğumu mu söylüyor? Eh, sanırım öyleyim. Belki üzerime atladığında ne kadar şaşırdığımı fark etmiştir – bunu uzun süredir kimse yapmamıştı.

“Mükemmel...” Bunu kabul edebilirim.

Kimden: Christian Grey

Konu: Yayıncılık ve Sen?

Tarih: 30 Mayıs 2011, 19:10

Kime: Anastasia Steele

Anastasia,

"Tuhafsamak" bir fiil değildir, yayıncılık işine girmek isteyen kimse bu kelimeyi kullanmamalı. Mükemmel? Neye kıyasla, lütfen söyle. Ve Bayan Jones'la ilgili ne sormak istiyorsun? Merak ettim.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Sen ve Bayan Jones

Tarih: 30 Mayıs 2011, 19:17

Kime: Christian Grey

Sevgili Efendim,

Dil değişir ve gelişir. Organik bir şeydir. Duvarlarında pahalı sanat eserleri asılı, çatısında bir helikopter sahası olan, Seattle'ın neredeyse tamamını gören bir fildişi kuleye hapsedilemez.

Mükemmel – birlikte olduğumuz diğer zamanlara kıyasla... siz nasıl diydünüz... ah, evet... düzüştüğümüz... Aslına bakarsanız düzüşmemiz oldukça mükemmeldi – tabii bu benim naçizane görüşüm ama bildiğiniz üzere çok kısıtlı bir tecrübeye sahibim.

Bayan Jones eski kölelerinizden biri mi?

Ana

Cevabı beni kahkahalarla güldürüyor ama sonra şoke ediyor.

Bayan Jones mu? Köle mi?

Olamaz.

Ana. Kışkırtıyor musun? Ve dilden bahsetmişken... sözlerine dikkat et!

Kimden: Christian Grey

Konu: Dil. Sözlerine Dikkat Et!

Tarih: 30 Mayıs 2011, 19:22

Kime: Anastasia Steele

Anastasia,

Bayan Jones, değer verdiğim bir çalışanı. Onunla profesyonel ilişkimiz dışında hiçbir ilişkim olmadı. Cinsel ilişkide bulunduğum kimseyi yanımda çalıştırmam. Böyle düşünmen beni şoke etti. Bu kuralda bir istisna yaratabileceğim tek kişi sensin – çünkü sen ciddi pazarlık yeteneği olan, akıllı bir genç kadınsın. Yine de böyle bir dil kullanmaya devam edersen sana iş verme fikrini tekrar gözden geçirebilirim. Tecrübelerinin kısıtlı olmasından memnunum. Kısıtlı olmaya da devam edecek – sadece benimle. “Mükemmel”i bir iltifat olarak alıyorum – yine de söz konusu sen olduğunda gerçekten bunu mu kastediyorsun, yoksa her zamanki gibi alaycılığın mı öne çıkıyor, emin olamıyorum.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Yine de Ana’nın benim için çalışması iyi bir fikir olmayabilir.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Çin’de Üretilen Bütün Çayı Ayaklarıma Serseler Bile Olmaz

Tarih: 30 Mayıs 2011, 19:27

Kime: Christian Grey

Sevgili Bay Grey,

Sanıyorum şirketinizde çalışmakla ilgili bütün çekincelerimi daha önce ifade etmiştim. Bu konudaki görüşüm değişmedi, değişmiyor ve asla değişmeyecek. Şimdi size veda etmeliyim. Kate yemek getirdi. Alaycılığım ve ben size iyi geceler diliyoruz.

Georgia’ya vardığımda haber veririm.

Ana

Nedense benim için çalışmak istememesine biraz bozuluyorum. Not ortalaması etkileyici. Kendisi de akıllı, etkileyici, eğlenceli; şirketim için bir kazanç olabilirdi. Ayrıca hayır demeyi biliyor.

Kimden: Christian Grey

Konu: Twinings İngiliz Kahvaltı Çayı Olsa Bile mi?

Tarih: 30 Mayıs 2011, 19:29

Kime: Anastasia Steele

İyi geceler Anastasia.

Sana ve alaycılığına iyi uçuşlar.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Bayan Steele'le ilgili bütün düşüncelerimi bir kenara koyup Elena'ya cevap yazmaya başlıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Hafta Sonu

Tarih: 30 Mayıs 2011, 19:47

Kime: Elena Lincoln

Merhaba Elena,

Annemin düşük bir çenesi var. Ne diyebilirim?

Bir kızla tanıştım. Onu yemeğe götürdüm.

Abartılacak bir şey değil.

Sen neler yapıyorsun?

Sevgiler,

Christian

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kimden: Elena Lincoln

Konu: Hafta Sonu

Tarih: 30 Mayıs 2011, 19:50

Kime: Christian Grey

Christian, bu saçmalık.

Yemek yiyelim.

Yarın?

Ex

Elena Lincoln,

Esclava

Güzelliğiniz için.™

Siktir!

Kimden: Christian Grey

Konu: Hafta Sonu

Tarih: 30 Mayıs 2011, 20:01

Kime: Elena Lincoln

Tabii.

Sevgiler,

Christian

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kimden: Elena Lincoln

Konu: Hafta Sonu

Tarih: 30 Mayıs 2011, 20:05

Kime: Christian Grey

Bahsettiğim kızla tanışmak ister misin?

Ex

Elena Lincoln,
Esclava
Güzelliğiniz İçin.™

Şu anda değil.

Kimden: Christian Grey

Konu: Hafta Sonu

Tarih: 30 Mayıs 2011, 20:11

Kime: Elena Lincoln

Sanırım şimdilik mevcut durumu akışına bırakacağım.

Yarın görüşürüz.

C.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Oturup, Fred'in Eamon Kavanagh için hazırladığı teklif taslağını okuyorum. Sonra da Marco'nun Seattle'daki yayınevleriyle ilgili özetine geçiyorum.

Saat ona yaklaşırken bilgisayarımdan gelen bir uyarı sesi işimi bölüyor. Geç oldu. Ana'dan gelmiş olmalı.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Aşırı Müsrif Jestler

Tarih: 30 Mayıs 2011, 21:53

Kime: Christian Grey

Sevgili Bay Grey

Hangi uçağa bindiğimi bilmeniz beni gerçekten dehşete düşürdü.

Sapık takipçiliğiniz sınır tanımıyor. Dr. Flynn'ın tatilden dönmüş olduğunu umuyorum.

Manikür, sırt masajı ve iki kadeh şampanya aldım — tatilime çok hoş bir başlangıç oldu.

Teşekkürler.

Ana

Sınıfı yükseltilmiş. Aferin Andrea.

Kimden: Christian Grey

Konu: Rica Ederim

Tarih: 30 Mayıs 2011, 21:59

Kime: Anastasia Steele

Sevgili Bayan Steele

Dr. Flynn döndü. Haftaya onunla randevum var.

Sırtınıza kim masaj yaptı?

Christian Grey

Doğru yerlerde arkadaşları olan CEO, Grey Şirketler Topluluğu

E-postasının saatine bakıyorum. Zamanında kalkıyorsa şu an uçağına binmiş olmalı. Hemen Google'ı açıp, Sea-Tac Havaalanı'ndan kalkışlara bakıyorum. Uçağı rötarlı değil.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Güçlü, Becerikli Eller

Tarih: 30 Mayıs 2011, 22:22

Kime: Christian Grey

Sevgili Efendim,

Sırtıma çok hoş bir genç adam masaj yaptı. Evet. Gerçekten çok hoştu. Normal bekleme salonunda Jean-Paul'le karşılaşmazdım — bu yüzden jestinize tekrar teşekkür ederim.

Bu da ne demek oluyor?

Uçak kalktığında e-posta yazmama izin verileceğinden emin değilim ve son

zamanlarda pek iyi uyuyamadığım için güzellik uykusuna ihtiyacım var.

Tatlı rüyalar Bay Grey... sizi düşünüyorum.

Ana

Beni kıskandırmaya mı çalışıyor? Ne kadar kızabildiğimle ilgili bir fikri var mı acaba? Sadece birkaç saattir uzakta ve beni kasten kızdırıyor. Neden bana bunu yapıyor?

Kimden: Christian Grey

Konu: Fırsatın Varken Keyfini Çıkar

Tarih: 30 Mayıs 2011, 22:25

Kime: Anastasia Steele

Sevgili Bayan Steele,

Ne yapmak istediğinizi biliyorum – inanın bana, başardınız. Bir dahaki sefere bir sandıkta bağlı ve ağzı tıkalı şekilde kargo bölümünde gideceksiniz. Ve inanın, o durumdayken sizinle ilgilenmek bana biletinizi yükseltmekten çok daha fazla zevk verecek.

Dönüşünüzü sabırsızlıkla bekliyorum.

Christian Grey

Avuçları kaşınan CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Cevabı neredeyse anında geliyor.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Şaka mı?

Tarih: 30 Mayıs 2011, 22:30

Kime: Christian Grey

Görüyorsunuz – şaka yapıp yapmadığınıza dair hiçbir fikrim yok. Öyleyse sanırım Georgia'da kalacağım. Sandık benim için kesin sınır. Sizi kızdırdığım için üzgünüm. Affettiğinizi söyleyin.

A.

Tabii ki şaka yapıyorum... bir bakıma. En azından kızdığımı biliyor. Uçağı kalkıyor olmalı. Nasıl e-posta gönderiyor?

Kimden: Christian Grey

Konu: Şaka

Tarih: 30 Mayıs 2011, 22:31

Kime: Anastasia Steele

Nasıl e-posta gönderebiliyorsun? BlackBerry'yi kullanarak uçakta kendin dahil herkesin hayatını tehlikeye mi atıyorsun? Sanıyorum bu, kurallardan biriyle çelişiyor.

Christian Grey

İki avucu da kaşınan CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Ve kurallara karşı geldiğinizde neler olduğunu biliyoruz Bayan Steele. Uçak kalkış saatleri için Sea-Tac'ın web sitesine bakıyorum; uçağı kalkmış. Bir süre ondan haber almam. Bu düşünce keyfimi kaçırıyor; onun küçük e-posta marifetlerinden sonra. İşimi bırakıp mutfağa gidiyorum ve kendime bir içki koymaya karar veriyorum. Bu gece Armagnac içeceğim.

Taylor, salonun kapısından kafasını uzatıyor.

“Şimdi değil” diye bağıriyorum.

“Peki efendim” diyor ve nereden geldiyse oraya dönüyor.

Ruh halini çalışanlarına yansıtmı Grey.

Kendime kızarak pencereye doğru yürüyorum ve Seattle'ın silüetini seyrediyorum. Beni nasıl bu kadar etkileyebiliyor ve neden ilişkimiz istediğim yöne doğru ilerlemiyor diye düşünüyorum. Umarım Georgia'da düşünmeye fırsat bulduğunda doğru kararı verir. Verir mi?

Göğsüme bir endişe duygusu yerleşiyor. İçkimden bir yudum daha alıp, piyanomun başına oturuyorum.

31 Mayıs 2011, Salı

Annem gitti. Nereye olduğunu bilmiyorum.
O burada. Çizmelerinin sesini duyuyorum. Çizmeleri çok gürültü yapıyor.
Gümüş tokaları var. Yere vura vura yürüyor. Gürültüyle.
Ayaklarını yere vurarak yürüyor. Ve bağılıyor.
Annemin giysi dolabındayım.
Saklanıyorum.
Beni duymaz.
Sessiz olabilirim. Çok sessiz.
Sessizim, çünkü burada değilim.
"Lanet olası orospu!" diye bağılıyor.
Çok bağılıyor.
"Lanet olası orospu!"
Anneme bağılıyor.
Bana bağılıyor.
Anneme vuruyor.
Bana vuruyor.
Kapının kapandığını duyuyorum. Artık burada değil.
Annem de gitmiş.
Dolapta kalıyorum. Karanlıkta. Çok sessizim.
Uzun süre oturuyorum. Çok, çok, çok uzun bir süre.
Annem nerede?

Gözlerimi açtığımda şafak sökmek üzere. Alarmlı radyo 05:23'ü gösteriyor. Kötü rüyalar yüzünden uyanıp durdum. Çok yorgun kalktım ama ayılmak için koşuya çıkmaya karar veriyorum. Eşofmanlarımı giyince telefonuma bakıyorum. Ana'dan bir mesaj var.

Sağ salim Savannah'ya vardım. A.

Güzel. Varmış ve iyi. Keyfim yerine geliyor. E-postalarımaya çabucak bir göz atıyorum. Ana'nın gönderdiği son e-postanın konusu gözüme çarpıyor: "Beni Korkutmak Hoşuna mı Gidiyor?"

Asla.

Tüylerim diken diken olarak yatağa oturup, telefondan yazdıklarını okuyorum. Bunu mesajdan önce, Atlanta'daki aktarma sırasında yazmış olmalı.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Beni Korkutmak Hoşuna mı Gidiyor?

Tarih: 31 Mayıs 2011, 06:52

Kime: Christian Grey

Benim için para harcamandan hoşlanmadığımı biliyorsun. Evet, çok zenginsin ama yine de bundan rahatsız oluyorum. Sanki seks için bana ödeme yapıyor-muşsun gibi. Yine de birinci sınıfta uçmayı sevdim; ekonomi sınıfından çok daha medeni. Bu yüzden teşekkürler. Ciddiyim – ve Jean-Paul'un masajından da gerçekten memnun kaldım. Gayet geydi. Önceki e-postamda seni kızdırmak için bu kısmı atladım, çünkü sana sinirliydim ve bu yüzden üzgünüm.

Ama her zamanki gibi aşırıya kaçyorsun. Bana o tür şeyler yazamazsın – bir sandıkta bağlı ve ağzı tıkalı. (Ciddi miydin, yoksa şaka mı yaptın?) Beni korkuttu... beni korkutuyorsun. Tamamen büyüne kapılmış halde, daha geçen hafta varlığından bile haberim olamayan bir hayat tarzını kabul etmeyi düşünürken böyle bir şey yazıyorsun ve ben çığlık atarak dağlara kaçmak istiyorum. Tabii ki bunu yapmayacağım, çünkü seni özlerim. Gerçekten özlerim. Bu ilişkinin yürümesini istiyorum ama sana olan hislerimin derinliğinden ve beni soktuğun karanlık yoldan ödüm kopuyor. Önerdiğin şey erotik ve seksi, üstelik ben de merak ediyorum ama aynı zamanda canımı yakmaktan korkuyorum – hem fiziksel hem duygusal açıdan. Üç ay sonra bana güle güle diyebilirsin. O zaman kendimi nerede bulacağım? Ama diğer taraftan, sanıyorum bütün ilişkilerde bu risk var. Sadece bu ilişki hiç sahip olacağımı hayal ettiğim türden bir ilişki değil, özellikle de ilk seferim olarak. Bu benim için çok büyük bir adım.

Kölelikle hiçbir ilgim olmadığını söylerken haklıydın... şimdi sana hak veriyoy-

rum. Bununla beraber seninle birlikte olmak istiyorum ve yapmam gereken buy-
sa denemek istiyorum ama sanırım yüzüme gözüme bulaştıracağım ve morluklar
içinde kalacağım – bu fikir pek hoşuma gitmiyor.

Daha fazlasını deneyeceğini söylediğin için çok mutluyum. Sadece “daha
fazla”nın benim için ne ifade ettiğini düşünmem gerek. Biraz uzaklaşmak iste-
memin sebeplerinden biri buydu. Başımı öyle döndürüyorsun ki birlikteyken
doğru düzgün düşünmekte zorlanıyorum.

Uçağım anons ediliyor. Gitmem gerek.

Daha fazlası için görüşmek üzere.

Ana’n

Bana fırça çekiyor. Yine. Ama dürüstlüğüyle ağzımı açık bı-
raktı. Aydınlatıcı oldu. Tekrar tekrar okuyorum ve her seferin-
de “Ana’n” kısmında duruyorum.

Benim Ana’m.

Bunun yürümesini istiyor.

Benimle birlikte olmak istiyor.

Umut var Grey.

Telefonu yatağımın yanına bırakıyorum. Cevap yazmak için
kafamı toplamam gerek ve bu yüzden koşmaya ihtiyacım var.

Her zamanki rotamı çizerek Stewart’tan Westlake Bul-
varı’na çıkıp kulağымda Four Tet, “She Just Likes To Fight”
çalarken Denny Park etrafında birkaç tur atıyorum.

Ana bana düşünecek epey malzeme verdi.

Seks için ödeme yapmak mı?

Fahişe gibi.

Onun hakkında asla öyle düşünmedim. Düşüncesi bile be-
ni deli etmeye yetiyor. Gerçekten sinirim tepeme sıcıyor. Si-
nirle parkın etrafında hızlı bir tur daha atıyorum. Bunu ken-
dine neden yapıyor? Zenginim, ne olmuş? Buna alışması gerek.
Dün GŞT’nin jetiyle ilgili konuşmamız aklıma geliyor. Teklifi-
mi kabul etmedi.

En azından, beni param yüzünden istemiyor.

Ama beni istiyor mu ki?

Başını döndürdüğümü söylüyor. Of, olaya tersinden bakıyor. Daha önce hiç yaşamadığım şekilde o benim başımı döndürüyor ama benden uzaklaşmak için ülkenin öteki ucuna uçtu.

Bu durumda ne hissetmem gerekiyor?

Haklı. Onu soktuğum yol karanlık ama bütün vanilya ilişkilerden çok daha yakın bir ilişki – en azından gördüğüm kadarıyla. Farkı görmek için Elliot’a ve kızlara olan fazlasıyla rahat tavrına bakmam yeter.

Ayrıca fiziksel ve duygusal olarak hiç canını yakmadım – nasıl böyle düşünebilir? Sadece sınırlarını zorlamak, neyi yapıp neyi yapmayacağını görmek istiyorum. Çizginin dışına çıktığında onu cezalandırıyorum... evet, bu canını yakabilir ama dayanabileceğinden fazla değil. Yapmak istediklerime doğru ilerleyebiliriz. Ağırdan alabiliriz.

Ama sorun şurada:

Ondan istediklerimi yaparsa benim de onu rahatlatıp “daha fazlasını” vermem gerekecek. Her ne demek oluyorsa... Henüz bilmiyorum. Onu ailemle tanıştırdım. Bu kesinlikle daha fazlasıydı. Ve o kadar da zor değildi.

E-postasında canımı en çok sıkan kısmı düşünmek için parkın etrafında yavaş bir tur daha atıyorum. Korkması değil; bana olan duygularının derinliği yüzünden ödünün kopması.

Bu ne anlama geliyor?

Çiğerlerim koşmaktan yanarken o yabancı his göğsüme yayılıyor. Beni korkutuyor. Beni o kadar korkutuyor ki sadece koşmanın bacaklarımda ve göğsümde yol açtığı acıyı ve sırtımdan süzülen soğuk terleri hissetmek için kendimi iyice zorluyorum.

Evet. Oralara girme Grey.

Kontrolü elinde tut.

Eve dönünce hızlıca bir duş alıyorum ve tıraş olup giyiniyorum. Çalışma odama giderken mutfakta Gail’i görüyorum.

“Günaydın Bay Grey. Kahve?”

Yürümeye devam ederken, “Lütfen” diyorum. İş üstündeyim. Masama geçtiğimde iMac’i açıyorum ve Ana’ya cevabımı ya-zıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Sonunda!

Tarih: 31 Mayıs 2011, 07:30

Kime: Anastasia Steele

Anastasia,

Aramıza biraz mesafe koyar koymaz benimle açık ve dürüst bir şekilde ileti-şim kurman canımı sıktı. Bunu neden birlikteyken yapamıyorsun?

Evet, zenginim. Buna alış. Neden senin için para harcamayacakmışım? Tanrı aşkına, babana erkek arkadaşın olduğumu söyledik. Erkek arkadaşlar bunu yap-maz mı? Efendin olarak senin için yaptığım her harcamayı tartışmadan kabul et-meni bekliyorum. Bu arada, annene de söyle.

Kendini bir fahişe gibi hissetmen konusuna nasıl cevap verebilirim, bilmiyo-rum. Böyle yazmadığını biliyorum ama bunu ima ediyorsun. Bu duyguları hisset-memen için ne söyleyebilirim veya ne yapabilirim, bilmiyorum. Her şeyin en iyi-sine sahip olmanı istiyorum. Paramı istediğim şekilde harcamak için gerçek-ten çok çalışıyorum. Sana istediğin her şeyi alabilirim Anastasia ve bunu istiy-o-rum da. İstersen buna varlığı yeniden bölüştürmek diyebilirsin. Veya sadece seni tanımladığın şekilde düşünmediğimi, asla düşünemeyeceğimi ve kendin hakkın-da böyle düşünmene kızdığımı bil.

Bu kadar parlak, zeki, güzel bir genç kadın olarak gerçekten özgüven sorun-ların var. Dr. Flynn’dan senin için bir randevu almayı düşünüyorum.

Seni korkuttuğum için özür dilerim. Seni korkutmak düşüncesinden bile nef-ret ediyorum. Elin kolun bağlı halde seyahat etmene gerçekten izin verir miydim sanıyorsun? Tanrı aşkına, sana özel jetimi önerdim. Evet, şaka yapmıştım, belli ki kötü bir şakaydı. Yine de bağlı ve ağzının tıkalı olduğunu düşünmenin beni tah-ririk ettiği bir gerçek (bu şaka değil, doğru). Sandıktan vazgeçebilirim – beni etki-lemiyor. Ağz tıkama konusunu sorun ettiğini biliyorum –bunu konuşmuştuk–;

ağzını tıkadığım zaman, eğer tıkarsam, bunu tartışırız. Sanırım şunu göremiyorsun; Efendi-köle ilişkilerinde bütün gücü elinde tutan köledir. Bu sensin. Tekrarlıyorum – bütün güç sende. Bende değil. Kayıkhane de hayır dedin. Hayır dersene sana dokunamam, bu yüzden bir sözleşmemiz var, neyi yapıp neyi yapmayacağını bilmem için. Bazı şeyleri denersek ve hoşuna gitmezse sözleşmede değişiklik yapabiliriz. Bu sana bağlı – bana değil. Bir sandıkta bağlı ve ağzın tıkalı olmak istemiyorsan da öyle bir şey olmayacak.

Hayat tarzımı seninle paylaşmak istiyorum. Başka hiçbir şeyi bu kadar çok istemedim. Açıkçası, bu kadar masum olup da denemek istediğin için sana hayranım. Bu bana tahmin edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Sana sayısız defa söylememe rağmen benim de senin büyüne kapıldığımı göremiyorsun. Seni kaybetmek istemiyorum. Benim yanımda doğru düzgün düşünemediğin için birkaç gün benden uzaklaşacaksın diye üç bin mil uçmuş olman beni endişelendiriyor. Benim için de aynısı geçerli Anastasia. Birlikte olduğumuzda mantığım kayboluyor – işte sana olan hislerimin derinliği bu.

Kaygılarını anlıyorum. Senden uzak durmayı gerçekten denedim; tecrübesiz olduğumu biliyordum ama ne kadar masum olduğumu bilseydim seni asla buna ikna etmezdim. Yine de beni daha önce başka kimsenin yapmadığı gibi savunmasız bırakmayı başarıyorsun. Mesela e-postan: bakış açını anlamaya çalışarak defalarca okudum. Üç ay rastgele verilmiş bir süre. Altı ay da olabilir ya da bir yıl... Ne kadar olmasını istiyorsun? Kendini rahat hissetmen için gereken süre ne? Söyle bana.

Bunun senin için çok büyük bir adım olduğumu biliyorum. Güvenini kazanmak zorundayım ama sen de aynı şekilde, bunu yapmakta başarısız olduğum zamanlarda benimle iletişim kurmalısın. Çok güçlü ve kendine hâkim görünüyorsun ama sonra buraya yazdıklarını okuyorum ve başka bir yanını görüyorum. Birbirimize rehberlik etmemiz gerek Anastasia ve ipuçlarını ancak senden alabilirim. Bana karşı dürüst olmalısın ve ikimiz de bu işin yürümesi için bir yol bulmalıyız.

Köle olmaktan anlamadığından endişe ediyorsun. Eh, bu doğru olabilir. Ama şunu söylemeliyim ki bir köle olarak doğru tavırları takındığın tek yer oyun odası. Seni gereğince kontrol etmeme izin verdiğin, sana söyleneni yaptığın tek yer orası gibi görünüyor. Aklıma, "örnek niteliğinde" tabiri geliyor. Ve seni asla döverek morluklar içinde bırakmam. Hedefim pembelik. Oyun odasının dışında bana meydan okuyuşunu seviyorum. Bu benim için çok yeni ve tazeleyici bir deneyim;

bunu değiştirmek istemem. O halde, evet, bana "daha fazla"dan ne kastettiğini söyle. Açık görüşlü olmaya çalışacağım. Sana ihtiyacın olan alanı tanımaya çalışmalı ve Georgia'dayken senden uzak durmalıyım. Bir sonraki e-postanı sabırsızlıkla bekliyorum.

Bu arada, keyfine bak. Ama çok fazla değil.

Christian Grey

CEO, Grey şirketler Topluluğu

Gönder'e basıp soğuk kahvemden bir yudum alıyorum. şimdi beklemek zorundasın Grey. Bakalım ne diyecek. Gail'in kahvaltıda ne hazırladığına bakmak için ağır ağır mutfağa gidiyorum.

Taylor beni işe götürmek için arabada bekliyor.

"Dün gece söylemek istediğin neydi?" diye soruyorum.

"nemli bir şey değildi efendim."

"İyi" diye karşılık verip, Ana ve Georgia'yı aklımdan çıkar-maya çalışarak camdan dışarı bakıyorum. Hiç başarılı olamıyorum ama kafamda bir fikir şekillenmeye başlıyor.

Andrea'yı arıyorum. "Günaydın."

"Günaydın Bay Grey."

"Oraya doğru geliyorum ama bana Bill'i bağlayabilir misin?"

"Peki efendim."

Birkaç dakika sonra Bill hatta.

"Bay Grey."

"Ekibin, teknoloji tesisi için Georgia seçeneğini değerlendir-di mi? Özellikle Savannah'yı?"

"Değerlendirdiğimizi sanıyorum efendim. Ama kontrol et-mem gerek."

"Et. Sonra bana dn."

"Tabii. Hepsi bu mu?"

"şimdilik. Teşekkürler."

Günüm toplantılarla dolu. Ara ara posta kutuma bakıyorum ama Ana'dan gelen bir şey yok. E-postamın tonundan gözü korkmuş veya başka şeylerle meşgul olabilir mi diye merak ediyorum.

Başka nelerle?

Onu düşünmekten kaçınmak imkânsız. Gün boyunca Caroline Acton'la mesajlaşarak Ana için seçtiği kıyafetleri onaylıyorum veya reddediyorum. Umarım beğenir; hepsinin içinde göz kamaştırıcı olacak.

Bill, tesisimiz için Savannah yakınlarında alternatif bir arazi bilgisiyle geri dönüş yaptı. Ruth araştırmalarını yapıyor.

En azından Detroit değil.

Elena arıyor ve Columbia Tower'da yemek yemeyi kararlaştırıyoruz.

"Christian, bu kızla ilgili çok ketum davranıyorsun" diye azarlıyor.

"Bu akşam sana her şeyi anlatırım. Şu anda meşgulüm."

"Sen her zaman meşgulsün." Gülüyor. "Sekizde görüşürüz."

"Görüşürüz."

Hayatımdaki kadınlar neden bu kadar meraklı? Elena. An-nem. Ana... Yüzüncü defa ne yaptığını düşünüyorum. Ve işte, sonunda yanıtı geliyor.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Geveze?

Tarih: 31 Mayıs 2011, 19:08 Yerel Saat

Kime: Christian Grey

Efendim, oldukça çenesi düşük bir yazarınız. Bob'ın golf kulübünde yemeğe gitmem gerek ve bilin diye söylüyorum, gözlerimi deviriyorum. Ama siz ve kaşınan avuçlarınız benden çok uzakta olduğuna göre popom güvende şimdilik. E-postanıza bayıldım. İlk fırsatta cevaplayacağım. Şimdiden özledim.

Keyifli bir öğleden sonra dilerim.

Ana'n.

Bu bir “hayır” değil ve beni özlüyor. Rahatlıyorum ve esprili tavrı hoşuma gidiyor. Cevap yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Popon

Tarih: 31 Mayıs 2011, 16:10

Kime: Anastasia Steele

Sevgili Bayan Steele,

Bu e-postanın konu başlığı dikkatimi dağıttı. Güvende olduğunu söylemeye gerek yok – şimdilik.

Yemeğin tadını çıkarın ve ben de özledim, özellikle poponuzu ve çokbilmiş ağzınızı.

Sıkıcı öğleden sonramı aydınlatan tek şey sizi ve gözlerinizi devirmenizi düşünmek olacak. Sanırım bu kötü alışkanlıktan benim de mustarip olduğumu gayet tedbirli bir şekilde bana söylemişsiniz.

Christian Grey

Göz deviren CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Birkaç dakika sonra cevabı posta kutuma düşüyor.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Göz Devirme

Tarih: 31 Mayıs 2011, 19:14 Yerel Saat

Kime: Christian Grey

Sevgili Bay Grey,

Bana yazmayı kesin. Yemek için hazırlanmaya çalışıyorum. Kitanın diğer ucunda olsanız bile aklımı çeliyorsunuz. Ve evet – gözlerinizi devirdiğinizde sizi kim pataklıyor?

Ana'n

Ah Ana, sen.

Her zaman.

Çıplak bir halde üzerime oturmuş, aletimin çevresindeki tüyleri çekerken bana kıpırdamamamı söyleyişini hatırlıyorum. Tahrik edici bir düşünce.

Kimden: Christian Grey

Konu: Popon

Tarih: 31 Mayıs 2011, 16:18

Kime: Anastasia Steele

Sevgili Bayan Steele,

Yine de kendi konu başlığımı, pek çok açıdan sizinkine tercih ederim. Kendi kaderimin efendisi olduğum ve kimse beni cezalandıramadığı için şanslıyım. Arada sırada annem ve tabii Dr. Flynn dışında. Ve sen.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kendimi parmaklarımı masaya vurarak cevabı beklerken buluyorum.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Cezalandırmak mı?.. Ben mi?

Tarih: 31 Mayıs 2011, 19:22 Yerel Saat

Kime: Christian Grey

Sevgili Efendim,

Ben ne zaman sizi cezalandıracak cesareti kendimde bulabildim? Sanırım beni başkasıyla karıştırıyorsunuz... ki bu endişe verici. Gerçekten hazırlanmam gerek.

Ana'n.

Sen. Beni her fırsatta e-posta aracılığıyla cezalandırıyorsun – ve seni başkasıyla nasıl karıştırabilirim?

Kimden: Christian Grey
Konu: Popon
Tarih: 31 Mayıs 2011, 16:25
Kime: Anastasia Steele

Sevgili Bayan Steele,
 Bunu yazılı olarak sürekli yapıyorsunuz. Elbisenizin fermuarını kapatabilir miyim?

Christian Grey
 CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kimden: Anastasia Steele
Konu: 18+
Tarih: 31 Mayıs 2011, 19:28 Yerel Saat
Kime: Christian Grey

Açmanızı tercih ederdim.

Sözleri adeta doğrudan aletime gidiyor.
Siktir.

Bu duruma –onlara ne diyordu?– BAĞIRAN HARFLER gerekiyor.

Kimden: Christian Grey
Konu: Ne Dilediğine Dikkat Et...
Tarih: 31 Mayıs 2011, 16:31
Kime: Anastasia Steele

BEN DE.
Christian Grey
CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kimden: Anastasia Steele
Konu: Nefes Nefese
Tarih: 31 Mayıs 2011, 19:33 Yerel Saat
Kime: Christian Grey

Yavaşça...

Kimden: Christian Grey
Konu: İnleyerek
Tarih: 31 Mayıs 2011, 16:35
Kime: Anastasia Steele

Orada olmayı isterdim.
Christian Grey
CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kimden: Anastasia Steele
Konu: İnleyerek
Tarih: 31 Mayıs 2011, 19:37 Yerel Saat
Kime: Christian Grey

BEN DE.

Beni başka kim e-postayla tahrik edebilir?

Kimden: Anastasia Steele
Konu: İnleyerek

Tarih: 31 Mayıs 2011, 19:39 Yerel Saat

Kime: Christian Grey

Gitmem gerek.

Hadi kaçtım bebek.

Gıcık bir şekilde gülümsüyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Eser Hırsızlığı

Tarih: 31 Mayıs 2011, 16:41

Kime: Anastasia Steele

Repliğimi çaldın.

Ve beni havada bıraktın.

Yemeğin tadını çıkar.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Andrea, geliştirdiğimiz güneş enerjili tablet için Barney'nin gönderdiği yeni tasarımlarla kapıyı tıklatıyor. Onu gördüğüme sevinmeme şaşıyor. "Teşekkürler Andrea."

"Rica ederim Bay Grey." Bana tuhaf bir şekilde gülümsüyor. "Kahve alır mıydınız?"

"Lütfen."

"Süt?"

"Hayır, teşekkürler."

Günüm çok daha iyi gidiyor. Bastille'i *kickbox* maçımızın iki raundunda da kışının üzerine oturttum. Bu hiç olmazdı. Duştan sonra ceketimi giyerken Elena ve sorularıyla yüzleşmeye hazırım.

Taylor geliyor. "Sizi götürmemi ister misiniz efendim?"

"Hayır. R8'i alacağım."

"Peki efendim."

Çıkmadan önce posta kutumu kontrol ediyorum.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Bana Hırsız Diyene Bak

Tarih: 31 Mayıs 2011, 22:18 Yerel Saat

Kime: Christian Grey

Efendim, sanırım bunun orijinalinde Elliot'ın repliği olduğunu hatırlayacaksınız.

Nasıl havada?

Ana'n

Benimle flört mü ediyor? Yine?

Ve benim Ana'm. Yine.

Kimden: Christian Grey

Konu: Yarım Kalan İş

Tarih: 31 Mayıs 2011, 19:22

Kime: Anastasia Steele

Bayan Steele,

Geri döndünüz. Çok ani ayrılmıştınız – tam da işler ilginç hale gelmeye başlamışken.

Elliot pek orijinal değildir. O repliği birinden çalmış olmalı.

Yemek nasıldı?

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Gönder'e basıyorum.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Yarım Kalan İş?

Tarih: 31 Mayıs 2011, 22:26 Yerel Saat

Kime: Christian Grey

Yemek doyurucuydu – çok fazla yediğimi duyduğuna memnun olacaksın.
İlginç olmaya mı başlamıştı? Nasıl yani?

Yediğine sevindim.

Kimden: Christian Grey

Konu: Yarım Kalan İş – Kesinlikle

Tarih: 31 Mayıs 2011, 19:30

Kime: Anastasia Steele

Özellikle mi anlamazmış gibi yapıyorsun? Sanıyorum benden elbisenin fermuarını indirmemi istemiştin?

Ben de bunu yapmak için sabırsızlanıyordum. Yediğini duyduğuma çok sevindim.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Hafta Sonuna Az Kaldı

Tarih: 31 Mayıs 2011, 22:36 Yerel Saat

Kime: Christian Grey

Tabii ki yiyorum.... Beni yemekten soğutan şey, yanındayken hissettiğim belirsizlik.

Ve hiçbir zaman farkında olmadan anlamazlıktan gelmem Bay Grey.

Bunu şimdiye kadar anladığınızdan eminim. ;)

Benim yanımdayken iştahı mı kaçıyor? Bu iyi değil. Ve benimle dalga geçiyor. *Yine.*

Kimden: Christian Grey

Konu: İple Çekiyorum

Tarih: 31 Mayıs 2011, 19:40

Kime: Anastasia Steele

Bunu aklımda tutacağım Bayan Steele ve bir gün kendi çıkarıma kullanacağımdan emin olabilirsiniz.

Sizi yemekten soğuttuğuma üzüldüm. Üzerinizde daha şehvani bir etkim olduğunu sanıyordum. Bana olan bu, hem de büyük bir zevkle.

Bir sonraki görüşmemizi iple çekiyorum.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Dil Jimnastiği

Tarih: 31 Mayıs 2011, 22:36 Yerel Saat

Kime: Christian Grey

Yine eşanlamlılar sözlüğünü mü karıştırıyorsun?

Kahkahayla gülüyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Yakalandım

Tarih: 31 Mayıs 2011, 19:40

Kime: Anastasia Steele

Beni çok iyi tanıyorsunuz Bayan Steele.

Eski bir arkadaşla yemeğe gidiyorum; bu yüzden araba kullanıyor olacağım.

Hadi kaçtım bebek. ©

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Ana'yla atışmaya her ne kadar devam etmek istesem de yemeğe geç kalmak istemiyorum. Geç kalırsam Elena'nın hoşuna gitmez. Bilgisayarımı kapatıp cüzdanımı ve telefonumu alıyorum, asansörle otoparka iniyorum.

The Mile High Club, Columbia Tower'ın teras katında. Güneş, Olympic Ulusal Parkı'ndaki tepelerin ardına doğru batarken gökyüzünü etkileyici bir turuncu, pembe ve opal karışımıyla boyuyor. Nefes kesici. Ana görse bu manzaraya bayılırdı. Onu buraya getirmeliyim.

Elena, köşede bir masada oturuyor. Bana hafifçe el sallayıp kocaman gülümsüyor. Başgarson bana masaya kadar eşlik ediyor. Elena kalkıp yanağını uzatıyor.

Hırıltılı sesiyle, "Merhaba Christian" diyor.

"İyi akşamlar Elena. Her zamanki gibi harika görünüyorsun." Yanağını öpüyorum. Gösterişli platin rengi saçlarını, oyuncu havasındayken hep yaptığı gibi bir yana yatırıyor.

"Otur" diyor. "Ne içmek istersin?" Parmakları ve imzası olan kıpkırmızı tırnakları bir şampanya kadehini kavırıyor.

"Bakıyorum sen Christal'le başlamışsın."

"Eh, sanırım kutlayacak bir şeyimiz var, değil mi?"

"Öyle mi?"

"Christian. Şu kız. Çıkar ağzındaki baklayı."

Başımızda bekleyen garsona, "Ben bir kadeh Mendocino *sauvignon blanc*'ınızdan alacağım" diyorum. Başını sallayıp hızla uzaklaşıyor.

"Kutlanacak bir şey yok mu yani?" Elena kaşlarını kaldırarak şampanyasından bir yudum alıyor.

"Bunu neden bu kadar abarttığını anlamıyorum."

"Abartmıyorum. Merak ediyorum. Kaç yaşında? Ne yapıyor?"

"Yeni mezun oldu."

"Ah. Senin için biraz genç değil mi?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi? O konulara mı gi-receksin?"

Elena gülüyor.

Pis bir sırıtışla, "Isaac nasıl?" diye soruyorum.

Tekrar gülüyor. "Uslu." Gözleri hınzırlıkla parlıyor.

"Senin için ne kadar sıkıcı." Sesim ifadesiz.

Kabullenerek gülümsüyor. "O iyi bir ev hayvanı. Sipariş ve-relim mi?"

Yengeç yahnisini yarılایınca Elena'yı merakından kurtarı-yorum.

"Adı Anastasia, WSU'da edebiyat okudu ve onunla öğrenci gazetesi için benimle röportaja geldiğinde tanıştım. Bu yıl me-zuniyet töreninde açılış konuşmasını yaptım."

"Bizim gibi mi?"

"Henüz değil ama umutluyum."

"Vay canına."

"Evet. Bunu düşünmek için Georgia'ya kaçtı."

"Kaçmak için uzun bir yol."

"Biliyorum." Başımı yahnime eğerek Ana'nın nasıl olduğu-nu, ne yaptığını düşünüyorum; umarım uyuyordur... yalnız. Başımı kaldırdığımda Elena dikkatle beni inceliyor.

"Seni hiç böyle görmemiştim" diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Aklın başka yerde. Hiç sana göre değil."

"O kadar belli mi?"

Başını sallarken gözleri yumuşuyor. "Ben anlarım. Sanırım dünyanı altüst etmiş."

Kadehimi kaldırıp dudaklarıma götürerek, iç çekişimi giz-liyorum.

Bayan Lincoln'ün sezgileri kuvvetli.

Yudumumu aldıktan sonra, "Öyle mi düşünüyorsun?" diye mırıldanıyorum.

Gözleri gözlerimi araştırır gibi bakıyor, "Sanırım" diyor.

"Çok yatıştırıcı."

"Eminim bu senin için yeni bir şey. Ve bahse girerim Georgia'da ne yaptığı, ne düşündüğü hakkında endişeleniyorsun. Seni iyi tanıyorum."

"Evet. Doğru kararı vermesini istiyorum."

"Gidip onu görmelisin."

"Ne?"

"Bir uçağa atla."

"Gerçekten mi?"

"Eğer kararsızsa. Git, üstün cazibeni kullan."

Alaycı bir tavırla burun kıvrıyorum.

"Christian" diye azarlıyor, "bir şeyi yeterince çok istediğinde peşinden gider ve her zaman kazanırsın. Bunu biliyorsun. Kendinle ilgili çok olumsuz düşünüyorsun. Beni deli ediyorsun."

İç geçiriyorum. "Emin değilim."

"Zavalı kız büyük olasılıkla orada sıkıntıdan patlıyordur. Git. Cevabını alacaksın. Eğer hayırsa, yoluna devam edersin. Evetse, onunla kendin olmanın tadını çıkarabilirsin."

"Cuma dönüyor."

"Günü yakala tatlım."

"Beni özlediğini söyledi."

"İşte bak." Gözleri kararlılıkla parlıyor.

"Bunu düşüneneğim. Biraz daha şampanya?"

"Lütfen" diyor ve bana genç kızvari bir gülücük atıyor.

Escala'ya geri dönerken, Elena'nın tavsiyesini düşünüyorum. Ana'yı görmeye gerçekten de gidebilirim. Beni özlediğini söyledi... jet boşa.

Eve girince gönderdiği son e-postayı okuyorum.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Uygun Yemek Arkadaşları

Tarih: 31 Mayıs 2011, 23:58 Yerel Saat

Kime: Christian Grey

Umarım arkadaşınla akşam yemeğiniz güzel geçmiştir.

Ana

Not: Bayan Robinson'la mıydın?

Siktir.

İşte mükemmel bahane. Bu sorunun yüz yüze cevaplanması gerekecek.

Taylor'ı arayıp, sabah Stephan ve Gulfstream'e ihtiyacım olacağını söylüyorum.

“Elbette Bay Grey. Nereye gidiyorsunuz?”

“Savannah'ya gidiyoruz.”

“Tamam efendim.” Sesinin tınısından bir şeylerin hoşuna gittiği anlaşıyor.

1 Haziran 2011, Çarşamba

İlginç bir sabah oldu. Boeing Field'dan Pasifik saatiyle 11:30'da ayrıldık. Stephan bizi, yardımcı pilotu Jill Beighley'le birlikte Doğu saatiyle 19:30'da Georgia'ya indirmiş olacak.

Bill yarın için Savannah Terk Edilmiş Sanayi Bölgelerini Yeniden Geliştirme Kurulu'yla bir toplantı ayarlamayı başardı ve bu akşam da bir içki için onlarla görüşme olasılığım var. Böylece Anastasia meşgul olursa veya beni görmek istemezse de yolculuk tamamen boşa gitmiş olmayacak.

Tabii, tabii. Avut kendini Grey.

Taylor'la hafif bir öğlen yemeği yedik. Şimdi bazı belgeleri düzenliyor ve benim de okumam gereken çok şey var.

Denklemin henüz çözemediğim kısmı ise, Ana'yı nasıl göreceğim. Savannah'ya inince duruma bir bakacağım; uçuş sırasında ilham gelmesini umuyorum.

Düşünceli bir şekilde ellerimi saçlarıma götürüyorum ve G550 yerden dokuz bin kilometre yüksekte Savannah-Hilton Head Uluslararası Havaalanı'na doğru uçarken, uzun süredir ilk defa uzanıp kestiriyorum. Motor gürültüsü ninni gibi geliyor ve yorgunum. Çok yorgunum.

Kâbuslar yüzünden olmalı Grey.

Neden şu sıralar kâbuslarım daha da korkunçlaştı, bilmiyorum. Gözlerimi kapatıyorum.

"Benimleyken böyle olacaksın. Anlıyor musun?"

"Evet, Efendim."

Kıpırmızı tırnağını göğsümde gezdiriyor.

Karanlık içimde yükselip, dokunuşunun ardından tenimi yakarken zincirlerle asılıp çekiyorum. Ama sesimi çıkarmıyorum.

Buna cesaret edemiyorum.

"Uslu durursan boşalmana izin veririm. Ağzıma."

Siktir.

"Ama daha değil. O zamana kadar daha çok işimiz var."

Tırnağı göğsümden karnıma doğru inerek tenimi yakıyor.

Çıglık atmak istiyorum.

Yüzümü kavrayıp sıkarak ağzımı açıyor ve beni öpüyor.

Dili ısrarcı ve ıslak.

Deri kırbacı savuruyor.

Buna dayanmanın zor olacağını biliyorum.

Ama gözüm ödülde. Lanet olası ağzı.

İlk darbe inip tenimi kabartırken acıyı memnuniyetle karşılıyorum ve bir endorfin patlaması yaşıyorum.

Taylor, "Bay Grey, yirmi dakikaya inmiş olacağız" dediğinde sıçrayarak uyanıyorum. "İyi misiniz, efendim?"

"Evet. İyiyim. Teşekkürler."

"Biraz su ister misiniz?"

"Lütfen." Kalp atışlarımı yavaşlatmak için derin bir nefes alıyorum. Taylor bir bardak soğuk Evian uzatıyor. Hararetle bir yudum alıyorum ve uçakta sadece Taylor olduğu için seviniyorum. Bayan Lincoln'le deli dolu zamanlarımı normalde pek rüyamda görmem.

Pencerenin dışında mavi bir gökyüzü var. Seyrek bulutlar akşamüstü güneşiyle pembeleşmiş. Bu yükseklikte ışık çok parlak. Altın sarısı. Dingin. Batan güneş kümülüs bulutlarına yansıyor. Bir an için keşke planörümle uçuyor olsaydım diyorum. Buradaki sıcak hava akımları eminim muhteşemdir.

Evet!

Bunu yapmalıyım: Ana'yı planörle uçmaya götürmeliyim. Bu daha fazlası olur, değil mi?

"Taylor."

"Evet efendim."

"Anastasia'yı Georgia'da planörle uçmaya götürmek istiyο-

rum –yarın günbatımında– uygun bir yer bulabilirsek. Ama daha sonra da olur.” Daha sonra olacaksa toplantımı kaydırmam gerekecek.

“İlgileneceğim.”

“Masrafları düşünme.”

“Tamam efendim.”

“Teşekkürler.”

Şimdi sadece Ana’ya söylemek kaldı.

G550, havaalanında, Signature Flight Support terminali yakınlarındaki pistte inişi bitirip durduğu sırada iki araba bizi bekliyor. Taylor’la uçaktan, boğucu sıcağa adım atıyoruz.

Kahretsin, bu saatte bile yapış yapış.

Görevli, iki arabanın da anahtarlarını Taylor’a veriyor. Bir kaşımı kaldırıyorum. “Ford Mustang mi?”

“Savannah’da kısa sürede bir tek bunu bulabildim.” Mahcup bir ifadeyle bakıyor.

“En azından üstü açılan bir kırmızı. Gerçi bu sıcakta kliması olsa daha iyi olur.”

“Her şeyi olmalı, efendim.”

“Güzel. Teşekkürler.” Anahtarları ve omuz çantamı alıp, geri kalan çantaları Chevrolet Suburban’ına yüklemesi için Taylor’a bırakıyorum.

Stephan ve Beighley’le tokalaşıp rahat uçuş için teşekkür ediyorum. Mustang’e binip havaalanından çıkarak arabanın ses sistemine bağladığım iPod’umdan Bruce dinleyerek Savannah’ya doğru yola koyuluyorum.

Andrea bana Savannah Nehri’ne bakan Bohemian Otel’de bir süit tutmuş. Alacakaranlıkta balkondan manzara etkileyici görünüyor. Gökyüzünün katmanlı renklerini, limanın ve asma köprüünün ışıklarını yansıtan nehir pırıldıyor. Gökyüzü koyu mordan gül pembesine dönen renkleriyle göz kamaştırıcı.

Neredeyse Sound’un üzerine çöken alacakaranlık kadar çarpıcı.

Ama burada durup manzarayı izlemek için vaktim yok. Bilgisayarımı çıkarıp klimayı en soğuk dereceye getiriyorum ve son durumu öğrenmek için Ros'u arıyorum.

"Georgia'ya bu ani ilgi neden, Christian?"

"Kişisel."

Telefonda burnundan soluduğu duyuluyor. "Ne zamandan beri özel hayatını işle karıştırıyorsun."

*Anastasia Steele'le tanıştığım*dan beri.

"Detroit'i sevmiyorum" diye çıkışıyorum.

"Tamam." Geri çekiliyor.

Onu yatıştırmak için, "Bugün, daha sonra Savannah Terk Edilmiş Sanayi Bölgeleri bağlantılarımızla birkaç kadeh bir şeyler içebilirim" diye ekliyorum.

"Her neyse Christian. Konuşmamız gereken başka birkaç şey var. Yardım malzemeleri Rotterdam'a vardı. Hâlâ devam etmek istiyor musun?"

"Evet. Şu işi bitirelim. Küresel Açılığa Son kampanyasının başında bir söz verdim. O komiteyle tekrar yüz yüze gelmeden önce bu işin gerçekleşmiş olması gerek."

"Tamam. Yayınevi satın almasıyla ilgili söyleyeceğin bir şey var mı?"

"Daha karar vermedim."

"SBY'nin potansiyeli olabileceğini düşünüyorum."

"Evet. Belki. Üzerinde biraz daha düşünmeme izin ver."

"Lucas Woods işini konuşmak için Marco'yu göreceğim."

"Tamam, gelişmelerden haberdar et. Beni sonra ara."

"Arayacağım. Şimdilik hoşça kal."

Kaçınılmazı erteliyorum. Bunun farkındayım. Ama Bayan Steele'i e-posta veya telefon aracılığıyla oltaya getirmeye karar veriyorum. Hangisiyle olacağına dolu bir mideyle karar vereceğim; bu yüzden yemek söylüyorum. Yemeği beklerken Andrea'dan mesaj geliyor. Bugünkü içki randevum iptal olmuş. Benim için sorun yok. Ana'yla uçmaya gitmemişsem onları yarın sabah görürüm.

Oda servisi henüz gelmeden Taylor arıyor.

"Bay Grey."

"Taylor. Otele giriş yaptın mı?"

"Evet efendim. Valizleriniz birkaç dakika içinde odanıza çıkarılır."

"Harika."

"Brunswick Planör Derneği'nin boşta bir planörü var. Andrea'dan uçuş belgelerinizi onlara fakslamasını istedim. Evrak işleri tamamlandığında gitmeye hazırız."

"Harika."

"Sabah altıdan sonra her zaman uygunlar."

"Çok iyi. O saatten itibaren hazır olsunlar. Bana adresi gönder."

"Elbette."

Kapım vuruluyor – valizlerim ve oda servisi aynı anda geliyor. Yemek güzel kokuyor: Kızarmış yeşil domatesler, karides ve tahıl ezmesi. Eh, Güney'e geldim.

Yemeğimi yerken Ana'yla ilgili stratejimi kuruyorum. Yarın sabah kahvaltı saatinde annesinin evine gidebilirim. Bagel götürürüm. Sonra uçmaya gideriz. Herhalde en iyi plan bu. Bütün gün sesi çıkmadığına göre kızgın olmalı. Yemeği bitirince, gönderdiği son mesajı tekrar okuyorum.

Elena'ya karşı bu olumsuz tavrı neden? İlişkimizle ilgili hiçbir şey bilmiyor. Aramızdakiler uzun zaman önce yaşandı ve şimdi sadece arkadaşız. Ana'nın kızgın olmaya ne hakkı var?

Ve Elena olmasaydı Tanrı bilir başıma neler gelirdi.

Kapım tıklatılıyor. Gelen Taylor.

"İyi akşamlar efendim. Odanızdan memnun musunuz?"

"Evet, sorun yok."

"Brunswick Planör Derneği'nin belgelerini getirdim."

Kiralama sözleşmesine göz gezdiriyorum. İyi görünüyor. İmzalıyorum ve Taylor'a geri veriyorum. "Yarın kendim gideyim. Seninle orada görüşürüz."

"Evet efendim. Altıdan itibaren orada olurum."

"Bir değişiklik olursa sana haber veririm."

"Valizinizi boşaltmamı ister misiniz efendim?"

"Lütfen. Teşekkürler."

Başını sallayıp valizimi yatak odasına götürüyor."

Huzursuzum ve Ana'ya söyleyeceklerimi kafamda netleştirmem gerekiyor. Saatile bakıyorum; dokuzu yirmi geçiyor. Bu işi çok geçe bıraktım. Belki önce bir kadeh bir şey içmeliyim. Taylor'ı valizi boşaltması için odada bırakıyorum ve Ros'la tekrar konuşup Ana'ya yazmadan önce otel barını bir yoklamaya karar veriyorum.

Teras katındaki bar kalabalık ama kendime barın en ucunda bir tabure bulup bir bira istiyorum. Loş ışıkları ve rahat bir atmosferi olan modern, popüler bir yer. Yanımda oturan iki kadınla göz göze gelmekten kaçınarak bara şöyle bir göz gezdiriyorum... ve gözüme bir kıpırtı çarpıyor. Işığı yakalayıp yansıtan parlak kahverengi saçların sıkıntıyla geri atılışı.

Bu Ana. Hassiktir.

Ancak annesi olabilecek gibi görünen bir kadının karşısında, yüzü diğer tarafa dönük oturuyor. Birbirine benzerlikleri dikkat çekici.

Şu tesadüfe bak.

Bütün dünyada, tüm kentlerdeki tüm barlar arasında...*

Tanrım.

Donakalmış bir halde onları izliyorum. Kokteyl içiyorlar – görünüşüne bakılırsa Cosmopolitan. Annesi nefes kesici; Ana gibi ama daha yaşlı. Otuzlarının sonlarında görünüyor; uzun, siyah saçları ve Ana'ninkilerle aynı tonda mavi gözleri var. Havası bohem... bir golf kulübünde hayal edebileceğim biri değil. Belki de genç ve güzel kıızıyla dışarı çıktığı için öyle giymiştir.

Bu paha biçilmez.

* 1942 yapımı klasikleşmiş bir Amerikan filmi olan *Casablanca*'nın bir repliğine gönderme yapıyor. "Bütün dünyada, tüm kentlerdeki tüm barlar arasında, o benimkine geldi." (ç.n.)

Günü yakala Grey.

Kotumun cebinden telefonumu çıkarıyorum. Ana'ya e-posta gönderme zamanı. Bu ilginç olacak. İfadesini test edeceğim... ve izleyeceğim.

Kimden: Christian Grey

Konu: Yemek Arkadaşları

Tarih: 1 Haziran 2011, 21:40 Yerel Saat

Kime: Anastasia Steele

Evet, Bayan Robinson'la yemek yedim. O sadece eski bir arkadaşım Anastasia. Seni yeniden görmek için sabırsızlanıyorum. Seni özledim.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Annesi ciddi görünüyor; belki kızı için endişeleniyordur, belki de ondan bilgi almaya çalışıyordu.

İyi şanslar Bayan Adams.

Bir an için acaba beni mi tartışıyorlar diye merak ediyorum. Annesi ayağa kalkıyor; tuvalete gidecek gibi. Ana çantasını yoklayıp BlackBerry'sini çıkarıyor.

İşte başlıyoruz...

Telefona eğilip parmaklarını masaya vurarak okuyor. Öfkeyle tuşlara basmaya başlıyor. Yüzünü göremiyorum, bu can sıkıcı ama okuduklarından pek memnun kaldığını sanmıyorum. Biraz sonra tiksitmeye benzer bir hareketle telefonu masaya bırakıyor.

Bu iyi değil.

Annesi geri geriliyor ve garsona işaret ederek bir içki daha söylüyor. Acaba kaç tane içtiler?

Telefonuma bakıyorum. Tabii ki cevap gelmiş.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: ESKİ Yemek Arkadaşları

Tarih: 1 Haziran 2011, 21:42 Yerel Saat

Kime: Christian Grey

O senin sadece eski bir arkadaşın değil.
 Dişlerini geçirecek başka bir yeniyetme mi bulmuş?
 Onun için artık çok mu yaşlısın?
 İlişkiniz bu yüzden mi bitti?

Bu da ne böyle? Okurken sinirim tepeme çıkıyor.
 Isaac yirmili yaşlarının sonlarında.
 Benim gibi.
 Ne cüretle?
 Konuşan alkol mü?
 Ortaya çıkmanın zamanı Grey.

Kimden: Christian Grey

Konu: Dikkat Et...

Tarih: 1 Haziran 2011, 21:45 Yerel Saat

Kime: Anastasia Steele

Bu konuyu yazışarak tartışmak istemiyorum.
 Daha kaç tane Cosmopolitan içeceksin?
 Christian Grey
 CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Telefonuna bakıyor, birden doğrulup etrafı kolaçan ediyor.
Gösteri zamanı Grey.
 Bara bir onluk bırakıyorum ve onlara doğru ağır adımlarla
 yürümeye başlıyorum.
 Gözlerimiz buluşuyor. Yüzünün rengi soluyor – sanırım şo-

ke oldu. Beni nasıl karşılayacağını bilmiyorum; Elena hakkında bir şey daha söylerse öfkemi nasıl kontrol edeceğimi de.

Tedirgin parmaklarıyla saçını kulaklarının arkasına atıyor. Gergin olduğunun kesin bir göstergesi. Zoraki ve tiz bir sesle, "Merhaba" diyor.

"Merhaba." Eğilip yanağını öpüyorum. Dudaklarım tenine değdiğinde kasılıyor ama muhteşem kokuyor. Çok hoş görünüyor; güneşten biraz yanmış ve içinde sutyen yok. Memeleri bluzunun ipeksi kumaşını geriyor ama uzun saçlarının altında gizleniyorlar.

Sadece benim gözlerim için diye umuyorum.

Ve kızgın olsa da onu gördüğüme memnunum. Onu özledim.

"Christian, bu annem Carla." Ana başıyla annesini işaret ediyor.

"Bayan Adams, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Annesi beni baştan ayağa süzüyor.

Hassiktir! Resmen gözleriyle tartıyor. *En iyisi görmezden gelmek Grey.*

Gereğinden uzun bir duraksamadan sonra uzanıp elimi sıkıyor. "Christian."

Ana, "Burada ne işin var?" diye soruyor. Ses tonu suçlar gibi.

"Tabii ki seni görmeye geldim. Bu otelde kalıyorum."

"Burada mı kalıyorsun!" derken sesi yükseliyor.

Evet. Buna ben de pek inanmıyorum. "Eh, dün burada olmamı istediğini söylemiştin." Tepkisini ölçmeye çalışıyorum. Şimdiye kadarki tepkileri: Gergin kıpırdanışlar, kasılma, suçlayıcı bir ton ve gergin bir ses. Pek iyi gitmiyor. Keyfini yerine getirmeyi umarak ifadesiz bir tonla, "Amacımız memnun etmek Bayan Steele" diye ekliyorum.

Bayan Adams cana yakın bir şekilde, "Bizimle bir içki içmez misin Christian" derken gözüyle garsonu yakalıyor.

Biradan daha sert bir şeye ihtiyacım var. Garsona, "Bir cin tonik alacağım" diyorum. "Varsa Hendrick's veya Bombay Sapphire. Hendrick's'le salatalık, Bombay Sapphire'la misket limonu."

Ana, bana gergin bakışlar atarak, “Ve iki Cosmo daha lütfen” diye ekliyor.

Gergin olmakta haklı. Bence zaten yeterince içti.

“Bir sandalye çek lütfen Christian.”

“Teşekkürler Bayan Adams.”

Söylediğini yapıyorum ve Ana’nın yanına oturuyorum.

Ana, sinirli bir sesle, “Şu işe bak ki bizim içki içtiğimiz otelde kalıyorsun” diyor.

“Veya siz benim kaldığım otelde içiyorsunuz. Yemeğimi yeni bitirdim, buraya indim ve seni gördüm. Aklım başka yerdeydi. Son gönderdiğin e-postayı düşünüyordum.” Ona anlamlı bir bakış atıyorum. “Bir de başımı kaldırdım ki buradasın. Ne tesadüf, değil mi?”

Paniklemiş görünüyor. Sanki annesiyle bir barda içki içmesine bahane bulmaya çalışmış gibi çabucak, “Annemle bu sabah alışverişe çıktık ve öğleden sonra plajdaydık. Akşam için bir iki kokteyl içmeye karar verdik” diyor.

“Bu bluzu mu aldın?” diye soruyorum. Gerçekten nefes kesici görünüyor. Üzerindeki, zümrüt yeşili. Caroline Acton’ın onun için seçtiği kıyafetlerde doğru kararı vermişim – mücevher renkleri. “Bu renk yakışmış. Biraz da yanmışsın. Çok hoş görünüyorsun.” İltifatım karşısında yanakları renkleniyor ve dudakları yukarı kıvrılıyor. “Pekâlâ, seni yarın ziyaret edecektim. Ama işte buradasın.” Elini tutuyorum, çünkü ona dokunmak istiyorum ve hafifçe sıkıyorum. Parmak eklemlerini başparmağımla yavaşça okşarken nefesi değişiyor.

Evet Ana. Hisset.

Bana kızma.

Gözleri gözlerimle buluşuyor ve cilveli gülümsemesiyle ödüllendiriliyorum.

“Sana sürpriz yapmayı düşünmüştüm ama burada oluşunla her zamanki gibi Ana, sen bana sürpriz yaptın. Annenle zamanınızı çalmak istemiyorum. Bir içki içip kalkacağım. İşlerim var.” Parmaklarını öpmemek için kendimi tutuyorum. An-

nesine bizim hakkımızda ne söylediğini merak ediyorum; bir şey söylediyse tabii.

Bayan Adams çekici bir gülümsemeyle, "Christian, sonunda seninle tanışmak çok hoş. Ana senden sevgiyle bahsetti" diyor.

"Gerçekten mi?" Yanakları kızaran Ana'ya bakıyorum.

Sevgiyle ha?

Bu güzel haber.

Garson cin toniğini getirip önüme koyuyor.

"Hendrick's efendim."

"Teşekkürler."

Ana ve annesinin Cosmopolitan'larını tazeliyor.

Annesi, "Georgia'da ne kadar kalacaksın Christian?" diye soruyor.

"Cuma'ya kadar Bayan Adams."

"Yarın akşam bizimle yemek yer misin? Ve lütfen bana Carla de."

"Çok memnun olurum Carla."

"Harika" diyor. "İzin verirseniz lavaboya gitmem gerek."

Oraya az önce gitmemiş miydi?

O kalkarken ben de ayağa kalkıyorum ve sonra Bayan Steele'in gazabıyla yüzleşmek üzere tekrar oturuyorum. Yine elini tutuyorum. "Demek eski bir arkadaşım ile yemek yediğim için bana kızgınsın?" Her bir parmak boğumunu öpüyorum.

"Evet." Cevabı ters.

Kıskanıyor mu?

"Cinsel ilişkimiz çok uzun süre önceydi Anastasia. Senden başka kimseyi istemiyorum. Bunu hâlâ anlayamadın mı?"

"Onun bir çocuk tacizcisi olduğunu düşünüyorum Christian."

Tüylerim şokla diken diken oluyor. "Çok önyargılısın. Öyle bir şey yoktu." Öfkeyle elini bırakıyorum.

İnatçı küçük çenesini uzatarak, "Ya? Nasıl bir şey vardı öyleyse?" diye çıkışıyor.

Konuşan içki mi?

"On beş yaşında savunmasız bir çocuktan yararlandı. Eğer

on beş yaşında bir kız olsaydın ve Bayan Robinson, Bay Robinson olsaydı ve seni BDSM tarzı bir hayata çekmeye çalışsaydı bu normal olur muydu? Diyelim ki o kız Mia olsaydı?" diye devam ediyor.

Ah, saçmalamaya başladı. "Ana, öyle bir şey değildi."

Gözleri ateş saçıyor. Gerçekten kızmış. Neden? Bunun onunla bir ilgisi yok. Ama burada, barın ortasında tartışmaya girmek istemiyorum. Sesimi alçaltıyorum. "Pekâlâ, bana böyle hissettirmedi. Bana iyilik yaptı. Ona ihtiyacım vardı." Yüce Tanrım, Elena olmasaydı şu anda ölüydüm. Öfkeme hâkim olmaya çalışıyorum.

Kaşları çatılıyor. "Anlamıyorum."

Kapat çenesini Grey.

"Anastasia, annen birazdan döner. Şu anda bunu konuşmak beni rahatsız ediyor. Belki sonra. Beni burada istemiyorsan, Hilton Head'de bekleyen bir uçağım var. Gidebilirim."

Kızgınlığının yerini bir panik ifadesi alıyor. Birdenbire, "Hayır – gitme. Lütfen. Burada olmana çok sevindim."

Çok mu sevindin? Beni kandırabilirdin.

"Sadece anlamamı sağlamaya çalışıyorum" diyor. "Ben gider gitmez onunla yemeğe çıktığın için kızgınım. Ben José'yle aynı ortamda olduğumda bile nasıl kızdığını düşün. José iyi bir arkadaşım. Onunla asla cinsel bir ilişkim olmadı. Ama sen ve o..."

"Kıskanıyor musun?"

Elena'yla arkadaş olduğumuzu anlamasını nasıl sağlayabilirim? Ortada kıskanacak bir şey yok.

Bayan Steele belli ki paylaşmayı sevmiyor.

Bir an sonra bunun hoşuma gittiğini fark ediyorum.

"Evet, sana yaptıkları için de kızgınım" diye devam ediyor.

"Anastasia, o bana yardım etti. Bu konuda söyleyeceğim tek şey bu. Ve kıskançlığına gelince; kendini benim yerime koy. Son yedi yıldır davranışlarım için kimseye hesap vermek zorunda değildim. Bir kişiye bile. Ne istersem onu yaparım Anastasia. Bağımsızlığımı seviyorum. Bayan Robinson'ı seni kızdırmak

için görmedim. Gittim, çünkü onunla zaman zaman yemek yeriz. O arkadaşım ve aynı zamanda iş ortaklarımdan biri.”

Gözleri açılıyor.

Ah. Bundan bahsetmemiş miydim?

Neden bahsetmiş olayım ki? Onunla bir ilgisi yok.

“Evet, iş ortağıyız. Aramızda seks biteli yıllar oluyor.”

“İlişkiniz neden bitti?”

“Kocasını öğrendi. Bunu başka zaman konuşabilir miyiz – daha yalnız olduğumuz bir yerde?”

“Onun bir tür pedofil olmadığına beni ikna edebileceğini hiç sanmıyorum.”

Hay sikeyim Ana! Yeter artık!

“Onun hakkında bu şekilde düşünmüyorum. Asla düşünmedim. Artık yeter!” diye homurdanıyorum.

“Ona âşık oldun mu?”

Ne?

“Nasıl gidiyor bakalım?” Carla dönüyor. Ana’nın annesine zoraki gülümseyişi midemi bulandırıyor.

“İyiyiz anne.”

Elena’ya âşık oldum mu?

İçkimden bir yudum alıyorum. Ona taptım... ama ona âşık oldum mu? Ne saçma bir soru. Romantik aşkla ilgili bildiğim hiçbir şey yok. İsteddiği şu kalpler ve çiçekler tarzı zırvalar. Okuduğu on dokuzuncu yüzyıl romanları kafasını bu saçmalıklarla doldurmuş.

Bana bu kadarı yetti.

“Pekâlâ hanımlar, sizi yalnız bırakayım. Lütfen bu içkileri benim hesabıma yazdırın, oda numaram 612. Seni sabah ararım Anastasia. Yarın görüşürüz Carla.”

“Ah, birinin senin tam adını kullandığını duymak ne güzel.”

“Güzel bir kız için güzel bir isim.” Carla’nın elini sıkıyorum.

İltifatım içten ama yüzümde bir gülümseme yok.

Ana sessiz; görmezden geldiğim bir bakışla beni inceliyor. Yanağını öpüyorum. Kulağına, “Hadi kaçtım bebek” diye mı-

rıldanıyorum. Sonra bardan çıkarak odama iniyorum.

Bu kız beni daha önce kimsenin kışkırtmadığı kadar kışkırtıyor.

Bir de bana kızgın; belki adet öncesi sendromudur. Bu hafta regl olacağını söylemişti.

Odama dalıp kapıyı arkamdan çarpıyorum ve doğruca balkona gidiyorum. Dışarısı sıcak; derin bir nefes alıp nehrin keskin, tuzlu kokusunu içime çekiyorum. Gece çöktü ve nehir gökyüzü gibi, ruh halim gibi simsiyah. Yarınki planör uçuşundan bahsedemedim bile. Balkon korkuluklarına dayanıyorum. Kıyıdaki ve köprüdeki ışıklar manzarayı aydınlatıyor ama beni değil.

Neden Ana'ya daha dördüncü sınıftayken başlamış bir ilişkiyi savunuyorum? Bu onu ilgilendirmez. Evet, klasik bir ilişki değildi. Ama hepsi bu.

Ellerimi saçıma götürüyorum. Bu seyahat hiç de beklediğim gibi geçmiyor. Belki de buraya gelmek bir hataydı. Bir de bu yolculuk için beni Elena'nın cesaretlendirdiğini düşününce.

Telefonum titreşiyor, umarım Ana'dır. Arayan Ros.

"Evet" diye tersliyorum.

"Heey, Christian. Rahatsız mı ettim?"

"Hayır. Kusura bakma. Ne var ne yok?" *Sakinleş Grey.*

"Sana Marco'yla görüşmemiz hakkında bilgi vermek istemiştin. Ama kötü bir zamansa yarın sabah arayabilirim."

"Hayır, sorun yok."

Kapı çalıyor. "Bir dakika Ros." Taylor'ın veya kat görevlilerinden birinin geldiğini düşünerek açıyorum – ama gelen Ana. Çekingen bir halde koridorda duruyor ve güzel görünüyor.

O burada.

Kapıyı daha da açarak, içeri girmesini işaret ediyorum.

Gözlerimi Ana'dan ayırmadan, "Tazminat işlemlerinin hepsi tamamlandı mı?" diye soruyorum.

"Evet."

Ana dudakları ıslak ve aralanmış, gözbebekleri büyüyecek odaya giriyor ve temkinli bir şekilde beni izliyor. *Ne olu-*

yor? Fikri mi değişti? Bu bakışı biliyorum. Bu, arzu. Beni istiyor. Ben de onu istiyorum; özellikle de bardaki tartışmamızdan sonra.

Başka neden burada olsun?

“Ne tutuyor?” diye Ros’a soruyorum.

“Yaklaşık iki milyon.”

Dişlerimin arasından ışlık çalıyorum. “Pahalı bir hataymış.”

“GşT fiber optik bölümünü kullanacak.” Doğru. Hedeflerimizden biri buydu.

“Ya Lucas?” diye soruyorum.

“İyi karşılamadı.”

Mini barı açıp kendine bir içki alması için Ana’ya işaret ediyorum. Onu orada bırakıp yatak odasına geçiyorum.

“Ne yaptı?”

“Kriz geçirdi.”

Banyoya girip musluğu açarak dev mermer küvete su dolduruyorum ve biraz kokulu banyo yağı döküyorum. Burada altı kişilik yer var.

Suyun ısısını kontrol ederken Ros’a, “O paranın büyük kısmı onun” diye hatırlatıyorum. “Ayrıca şirketin hisseleri için de para alacak. İsterse yeni bir işe başlayabilir.”

Çıkmak için dönüyorum ama aklıma taş bankın üzerine dekoratif bir şekilde dizilmiş mumları yakmak geliyor. *Mum yakmak “daha fazlası” sayılır, değil mi?*

“Nedenini anlamıyorum ama avukatları tehdit ediyor. Bu konuda sağlamız. O duyduğum su sesi mi?” diye soruyor.

“Evet, banyoyu dolduruyorum.”

“Ah. Kapatmamı ister misin?”

“Hayır. Başka bir şey var mı?”

“Evet. Fred seninle konuşmak istiyor.”

“Gerçekten mi?”

“Barney’nin yeni tasarımının üzerinden geçmiş.”

Oturma odasına geri dönerken Barney’nin tablet için üret-

tiği tasarım çözümleriyle ilgili bilgi alıyorum ve Ros'tan yeni tasarımları bana göndermesi için Andrea'yı aramasını istiyorum. Ana bir şişe portakal suyu almış.

Ros, "Yeni yönetim tarzın bu mu: Burada olmamak?" diye soruyor. Yüksek sesle gülüyorum ama daha çok Ana'nın içecek seçimine. *Akıllı kadın*. Ve Ros'a, cumaya kadar ofiste olmaya-
cağımı söylüyorum.

"Detroit'le ilgili fikrini gerçekten değiştirecek misin?"

"Burada ilgilendiğim bir arazi var."

Ros sivri dilli bir tavırla, "Bill bunu biliyor mu?" diye soruyor.

"Evet, Bill beni arasın."

"Söylerim. Bu akşam Savannah'dakilerle görüştün mü?"

Onları yarın göreceğimi söylüyorum. Ros'un bamteline basmamak için daha uzlaşmacı davranıyorum ve sesimin tonuna dikkat ediyorum. "Buraya yerleşirsek Georgia'nın neler sunabileceğini görmek istiyorum." Raftan bir bardak alıyorum, Ana'ya veriyorum ve buz kovasını işaret ediyorum.

"Teşvikleri yeterince iyiye" diye devam ediyorum, "sanırım düşünebiliriz. Gerçi buradaki lanet olası sıcak beni düşündürüyor."

Ana portakal suyunu bardağa dolduruyor.

Ros, "Bu konuda fikrini değiştirmen için geç oldu Christian. Ama Detroit'e karşı elimizi güçlendirebilir" diye üzerinde fikir yürütmeye devam ediyor.

"Katılıyorum, Detroit'in de kendine göre avantajları var ve daha serin."

Ama orada benim için çok fazla hayalet var.

"Bill beni arasın. Yarın." Geç oldu ve bir misafirim var. "Çok erken olmasın" diye uyarıyorum. Ros, iyi geceler diyor ve kapatıyorum.

Ben onu gözlerimle içerken Ana'nın bakışları temkinli. Gür saçları ince omuzlarından dökülerek sevimli, endişeli yüzünü çevreliyor. "Soruma cevap vermedin" diye mırıldanıyor.

"Hayır."

"Hayır, soruna cevap vermedim mi demek istiyorsun, yoksa hayır, ona âşık olmadım mı?"

Peşini bırakmayacak. Duvara yaslanıp ona sarılmamak için kollarımı kavuşturuyorum. "Burada ne yapıyorsun Anastasia?"

"Sana söyledim."

Kıza işkence etme Grey.

"Hayır. Ona âşık olmadım."

Omuzları gevşiyor, yüzü yumuşuyor. Duymak istediği buydu.

"Tamamen kıskanç bir cadı olabiliyormuşsun Anastasia. Kimin aklına gelirdi?"

Ama benim kıskanç cadımsın.

"Benimle alay mı ediyorsunuz Bay Grey?"

Sert bir tavırla, "Cesaret edemezdim" diye karşılık veriyorum.

"Ah, bence ederdin ve ediyorsun da, sık sık." Sırıtarak mükemmel dişlerini dudağına bastırıyor.

Bunu özellikle yapıyor.

"Lütfen dudağını ısırmayı bırak. Odamdasın, neredeyse üç gündür seni görmedim ve görmek için de çok uzun bir yoldan geldim." Aramızın iyi olduğunu bilmem gerek, bunu anlayabileceğim tek yolla. Onu becermek istiyorum, hem de çok sert bir şekilde.

Telefonum çalıyor ama arayana bakmadan kapatıyorum. Her kimse bekleyebilir.

Ona yaklaşıyorum. "Seni istiyorum Anastasia. Şimdi. Sen de beni istiyorsun. Bu yüzden buradasın."

"Gerçekten bilmek istiyordum" diyor.

Önünde durup, "Pekâlâ, artık bildiğine göre geliyor musun, gidiyor musun?" diye soruyorum.

Gözlerini gözlerime dikerek, "Geliyorum" diyor.

"Ah, umarım." Gözbebekleri büyürken ona hayretle bakıyorum.

Beni istiyor.

"Bana çok kızgındın" diye fısıldıyorum.

Bu hâlâ çok yeni; öfkesiyle baş etmek, duygularını önemsemek.

“Evet.”

“Ailem dışında kimsenin bana kızdığını hatırlamıyorum. Hoşuma gitti.” Nazikçe yüzüne dokunup parmaklarımı çenesine indiriyorum. Gözlerini kapatıp çenesini elime doğru yatırıyor. Eğilip burnumu çıplak omuzlarından kulağına doğru çıkararak tatlı kokusunu içime çekerken, içimdeki arzular kabarıyor. Parmaklarım ensesine, oradan saçlarına kayıyor.

“Konuşmalıyız” diye fısıldıyor.

“Sonra.”

“Söylemek istediğim çok şey var.”

“Benim de.” Kulağının sona erdiği noktayı öpüyorum ve boynunu önüme serecek şekilde saçından çekerek başını yatırıyorum. Vücudum güçlü bir istekle dolarken dişlerim ve dudaklarım çenesini sıyrarak boynuna iniyor. Teninin altında nabzının attığı noktayı öperken, “Seni istiyorum” diye fısıldıyorum. Bir iniltiyle kollarımı tutuyor. Bir an geriliyorum ama karanlık harekete geçmiyor.

Öpüşlerimin arasında, “Regl oldun mu?” diye soruyorum.

Duruyor. “Evet” diyor.

“Ağrın var mı?”

“Hayır.” Sesi alçak ama utançla dolu.

Onu öpmeyi bırakıp gözlerine bakıyorum. Neden utanıyor? Bu onun vücudu. “Hapını aldın mı?”

“Evet” diyor.

Güzel. “Gel gidip banyo yapalım.”

Biraz abartılı dekore edilmiş banyoya geçince Ana’nın elini bırakıyorum. Hava sıcak ve nemli, köpüğün üzerinde buhar hafif hafif yükseliyor. Bu sığağa göre fazla giyiniğim; keten gömleğim ve kot pantolonum üzerime yapışıyor.

Ana’nın teni nemden ıslanmış, beni izliyor.

“Tokan var mı?” diye soruyorum. Saçı yüzüne yapışmaya başlayacak. Kotunun cebinden bir saç lastiği çıkarıyor.

“Saçını topla” diyorum ve emrimi hızlı, yetenekli bir zara-fetle yerine getirmesini izliyorum.

Aferin kızıma. Tartışma yok.

Atkuyruğundan birkaç tel kurtuluyor ama çok hoş görünüyor. Musluğu açıp elini tutuyorum; onu banyonun diğer tarafında, mermer iki lavabonun üzerinde büyük, varaklı bir aynanın asılı olduğu yere götürüyorum. Onu aynadan seyrediyorum. Arkasına geçiyorum ve sandaletlerini çıkarmasını söylüyorum. Çabucak çıkararak yere bırakıyor.

“Kollarını kaldır” diye fısıldıyorum. Güzel bluzunun eteklerinden tutup yukarı kaldırarak başından geçiriyorum ve memelerini serbest bırakıyorum. Beline uzanıp kot pantolonunun üst düğmesini açıyorum ve fermuarını indiriyorum.

“Sana banyoda sahip olacağım Anastasia.” Gözleri ağzıma kayıyor ve dudaklarını yalıyor. Yumuşak ışığın altında gözbebekleri heyecanla parlıyor. Eğilip boynuna yumuşak öpücükler konduruyorum. Başparmaklarımı pantolonunun beline takıp güzel kıcının üzerinden yavaşça indirerek, külotunu yakalıyorum. Arkasında diz çökerek ayaklarına kadar indiriyorum. “Pantolonunun içinden çık” diye emrediyorum. Lavabonun kenarına tutunarak dediğimi yapıyor. Şimdi çıplak ve poposu tam karşımda. Pantolonunu, külotunu ve bluzunu lavabonun altındaki beyaz tabureye atarken o popoya yapabileceğim şeyleri düşünüyorum. Bacaklarının arasından sarkan mavi ipi fark ediyorum; tamponu yerinde. Kalkmadan önce poposunu öpüp hafifçe ısırmakla yetiniyorum. Aynada bir kez daha gözlerimiz birleşiyor ve elimi pürüzsüz, düz karnına götürüyorum.

“Kendine bak. Çok güzelsin. Ne hissettiğini gör.” İki elini de alıp kendi ellerimin altında karnına götürürken nefesi hızlanıyor.

“Teninin ne kadar yumuşak olduğunu hisset” diye fısıldıyorum. Ellerini nazıkçe tutup arkasına götürerek geniş dairelerle hareket ettiriyorum ve sonra da memelerine çıkarıyorum.

“Memelerinin dolgunluğunu hisset.”Ellerini memelerini avuçlatacak biçimde tutuyorum. Başparmaklarımla meme uçlarıyla hafifçe oynuyorum. İoleyip başını arkaya atarken, memelerini kenetlenmiş ellerimize bastırıyor. Meme uçlarını başparmaklarımızın arasına alıp hafifçe, tekrar tekrar çekiyorum. Sertleşip büyümelerini zevkle izliyorum.

Vücudumun malum yeri gibi.

Gözlerini kapatıyor; bana yaslanıp kıvranarak poposunu ereksiyonuma sürüyor. Başını omzuma yaslayıp inliyor.

Ağzım boynunda, dokunuşlarımla vücudunun canlanması-
nın tadını çıkararak, “İşte böyle bebek” diye mırıldanıyorum. Ellerini önden kalçalarına, sonra da kasık tüylerine götürüyorum. Bacağımı bacaklarının arasına sokup ayağımla bacaklarını açıyorum. Bir yandan da ellerini sırayla, tekrar tekrar vajinasının üzerinden geçirirken, parmaklarını tekrar tekrar klitorisine bastırıyorum.

İnliyor. Aynadan, bana yaslanmış halde kıvranışını izliyorum.

Off, bir tanrıça.

“Nasıl parladığına bak Anastasia.” Boynunu ve ardından omzunu öpüp hafifçe ısıyorum. Sonra onu öylece bırakıyorum. Ben geri çekilirken gözlerini açıyor.

Ne yapacağını merak ederek, “Devam et” diyorum.

Bir an bocalıyor; sonra bir elini kendine sürtmeye başlıyor ama az önceki coşkudan eser yok.

Ah, bu böyle olmayacak.

Çabucak üzerime yapışan gömlektten, kot pantolondan ve iç çamaşırdan kurtulup ereksiyonumu serbest bırakıyorum.

“Benim yapmamı mı tercih edersin?” diye soruyorum. Alev alev yanan gözlerle aynadan bana bakıyor.

“Ah, evet, lütfen” diyor. Sesinde çaresiz, istekli bir tını var. Kollarımı ona doluyorum. Aletim o güzel poposunun çatalına dayanıyor. Ellerini yine ellerime alıyorum ve sırayla klitorisine götürüp tekrar tekrar bastırarak, sıvazlayarak onu uyarı-

yorum. Ensesini ısırıp emerken kıvranıyor. Bacakları titremeye başlıyor. Hızlı bir hareketle onu kendime döndürüyorum. Bileklerini bir elimle kavrayıp arkasında tutarken diğer elimle atkuyruğundan çekip dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyorum. Ağzını yiyip bitirmek ister gibi öperek tadıyla kendimden geçiyorum: Portakal suyu ve tatlılar tatlısı Ana. Nefes alıp verişini benimki gibi kesik kesik.

“Reglin ne zaman başladı Anastasia?”

Seni kondomsuz becermek istiyorum.

“Dün” diye soluyor.

“Güzel.” Geri çekilip onu döndürüyorum. “Lavaboya tutun” diye emrediyorum. Eğilmesi için kalçalarından kavrayıp kaldırıyorum ve kendime doğru çekiyorum. Elim poposundan aşağı, mavi ipe kayıyor ve tamponunu çekip çıkararak tuvalete atıyorum. Şokla nefesini tutuyor ama aletimi kavrayıp hemen içine kayıyorum.

Nefesim, dişlerimin arasından ıslık şeklinde çıkıyor.

Siktir. Onu hissetmek güzel. Çok güzel. Tenim teninde.

Geri çekilip bir kez daha yavaşça, her bir değerli, muhteşem noktasını hissederek tekrar içine dalıyorum. İnleyip kendini bana doğru itiyor.

Ah, evet Ana.

Hızımı artırırken mermeri daha sıkı kavırıyor. Kalçalarını kavrayıp büyüyorum, büyüyorum ve içine hücum ediyorum. Onu ele geçiriyorum. Sahip oluyorum.

Kıskançlık etme Ana. Sadece seni istiyorum.

Seni.

Seni.

Parmaklarım klitorisini buluyor. Onunla oynuyor, onu okşuyor ve uyarıyorum. Bacakları tekrar titremeye başlıyor. “İşte böyle bebek” diye boğuk bir sesle mırıldanıyorum. Cezalandırıcı bir “sen-benimsin” ritmiyle hücumumu sürdürüyorum.

Benimle tartışma. Benimle kavgaya etme.

Darbelerimin altında bacakları iyice kasılıyor ve vücudu

titremeye başlıyor. Birdenbire orgazmı onu ele geçirirken çılgınlık atıyor ve beni de beraberinde götürüyor.

Kendimi bırakırken, “Ah Ana” diye soluyorum. Dünya silikleşiyor ve içine boşahyorum.

Siktir.

Üzerine yığılırken, “Ah bebek. Sana hiç doyabilecek miyim?” diye fısıldıyorum.

Yavaşça yere çökerken onu da kollarıma alarak yanıma çekiyorum. Başını omzuma yaslayarak oturuyor. Hâlâ nefes nefese.

Yüce Tanrım.

Daha önce hiç böylesi olmuş muydu?

Saçlarını öpüyorum; sakinleşiyor. Gözleri kapalı. Onu kollarımda tutarken nefesi normale dönmeye başlıyor. Nemli banyoda ikimiz de terli ve sıcakız ama başka hiçbir yerde olmak istemiyorum.

Doğruluyor. “Kanıyorum” diyor.

“Beni rahatsız etmiyor.” Onu bırakmak istemiyorum.

“Fark ettim.” Ses tonu ifadesiz.

“Seni ediyor mu?” *Etmemeli. Bu doğal.* Âdet döneminde seksten midesi bulanana tek bir kadın tanıdım; onun da bu saçmalıklarını hiç umursamamıştım.

“Hayır, hiç etmiyor.” Parlak mavi gözlerini bana doğru kaldırıyor.

“Güzel. Gel banyo yapalım.” Onu bırakıyorum. Bir an göğsüme bakarak kaşlarını çatıyor. Pembeleşmiş yüzünün rengi biraz atıyor. Bana baktığında gözleri gölgelenmiş.

Endişelenerek, “Ne oldu?” diye soruyorum.

“Yara izlerin. Suçiçeğinden değiller.”

“Hayır, değiller.” Ses tonum buz gibi.

Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.

Ayağa kalkıp, elimi uzatarak onu da kaldırıyorum. Gözleri dehşetle açılmış.

Ardından acıyan bakışlar gelecek.

“Bana öyle bakma” diye uyararak elini bırakıyorum.

Lanet olası acımanı istemiyorum Ana. Oralara girme.

Gözlerini ellerine indiriyor. Kulağını çektiğimi umuyorum.

“O mu yaptı?” Sesi neredeyse duyulmayacak kadar cılız.

Parlayan öfkemi kontrol etmeye çalışırken kaşlarımı çatarak bir şey söylemeden ona bakıyorum. Sessizliğim onu bana bakmaya mecbur bırakıyor.

Kızgın bir sesle, “O mu?” diyorum. “Bayan Robinson mı?”

Ses tonum yüzünden beti benzi atıyor.

“O bir hayvan değil Anastasia. Elbette o yapmadı. Onu neden canavar gibi gördüğünü anlamıyorum.”

Göz temasından kaçınmak için başını eğiyor. Yanımdan çabucak geçip banyoya giriyor ve vücudunu göremeyeceğim şekilde köpüğün içine dalıyor. Başını kaldırıp bana bakıyor. Yüzünde pişman ve dürüst bir ifadeyle, “Sadece onunla tanışmasaydın nasıl biri olurdun, merak ediyorum. Eğer seni şöyle... bu hayat tarzıyla tanıştırmasaydı.”

Lanet olsun. Yine Elena'ya döndük.

Küvete girip suyun içine kayıyorum ve su altındaki basamaklardan birine, bana ulaşamayacağı bir yere oturuyorum. Cevap bekleyerek beni izliyor. Aramızdaki sessizlik, duyduğum tek ses kulaklarımda pompalanan kanın sesi olana kadar büyüyor.

Siktir.

Gözlerini benden ayırmıyor.

Vazgeç sundan Ana.

Yok. Vazgeçmeyecek.

Başımı sallıyorum. *Zor kadın.*

“Bayan Robinson olmasaydı muhtemelen beni doğuran kadının izinden gitmiş olacaktım.”

Bir şey söylemeden, nemli bir saç tutamını kulağının arkasına atıyor.

Elena hakkında ne söyleyebilirim? İlişkimizi düşünüyorum: Elena ve ben. Ayaklarımdan yere basmadığı o delidolu yıl-

lar. Gizli saklı, kaçamak buluşmalar. Acı. Zevk. Rahatlama... Dünyama soktuğu düzen ve sakinlik. Neredeyse kendi kendime konuşur gibi, "Beni... kabul edilebilir bulduğum bir şekilde sevdi" diyorum.

Ana şaşkın bir şekilde, "Kabul edilebilir mi?" diyor.

"Evet."

Yüzünde beklentili bir ifade var.

Daha fazlasını istiyor.

Kahretsin.

"Beni, içine düştüğüm yıkıcı bir yoldan çekip aldı." Sesim alçak. "Mükemmel değilsen mükemmel bir ailenin içinde büyümek kolay değildir."

Kesik bir nefes alıyor.

Lanet olsun. Bunu konuşmaktan nefret ediyorum.

"Seni hâlâ seviyor mu?"

Hayır! "Sanmıyorum, o şekilde değil. Sana söyleyip duruyorum, bu çok uzun zaman önceydi. Geçmişte kaldı. İstesem bile değiştiremem, ki istemiyorum. O beni kendimden kurtardı. Bunu kimseyle konuşmamıştım. Elbette Dr. Flynn dışında. Ve şu anda konuşmamın tek sebebi sensin. Çünkü bana güvenmeni istiyorum."

"Sana zaten güveniyorum" diyor, "ama seni daha iyi tanımayı gerçekten istiyorum ve ne zaman seninle konuşmaya kalksam aklımı dağıtıyorsun. Bilmek istediğim o kadar çok şey var ki."

"Ah, Tanrı aşkına Anastasia. Ne bilmek istiyorsun? Ne yapmam gerekiyor?"

Suyun üzerinden ellerine doğru bakıyor. "Sadece anlamaya çalışıyorum; öyle gizemlisin ki. Daha önce karşılaştığım kimseye benzemiyorsun. Bilmek istediklerimi bana anlattığın için mutluyum." Birden kararlı bir şekilde suyun içinde yer değiştirerek yanıma oturuyor ve tenlerimiz birbirine değecek biçimde bana yaslanıyor.

"Lütfen bana kızma" diyor.

“Sana kızmıyorum Anastasia. Sadece bu tür konuşmalara, bu sorgulamalara alışık değilim. Bunları sadece Dr. Flynn’la ve...”

Siktir.

Hırıltılı ve alçak bir sesle, “Onunla mı? Bayan Robinson’la mı? Onunla konuşuyorsun” diyor.

“Evet, konuşuyorum.”

“Neler konuşuyorsun?”

Ona doğru o kadar hızlı dönüyorum ki küvetten fişkıran sular yere saçılıyor. “İsrarcısın, değil mi? Hayat, evren, iş. Anastasia, Bayan R. ve benim geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Her şeyi konuşabiliriz.”

“Beni?” diye soruyor.

“Evet.”

“Neden beni konuşuyorsunuz?” diye sorarken sesi aksi.

“Senin gibi biriyle hiç karşılaşmadım Anastasia.”

“Bu ne demek? Sorular soran, otomatik bir şekilde sözleşmeni imzalamayan birini mi kastediyorsun?”

Başımı sallıyorum. *Hayır.* “Tavsiyeye ihtiyacım var.”

“Ve Bayan Pedro’dan mı tavsiye alıyorsun?” diye çıkışıyor.

“Anastasia, yeter.” Neredeyse bağıriyorum. “Yoksa seni dizime yatırırım. Ona karşı hiçbir şekilde romantik veya cinsel bir ilgim yok. O sevdiğim, değer verdiğim bir arkadaşım ve iş ortağım. Hepsi bu. Bana çok büyük faydası dokunan, onun evliliğini batıran bir ortak geçmişimiz var ama ilişkimizin bu kısmı bitti.”

Omuzlarını dikleştiriyor. “Sizinkiler hiç öğrenmedi, değil mi?”

“Hayır” diye kükrüyorum. “Bunu sana söylemiştim.”

Beni temkinle izliyor. Sanırım sınırlarımı zorladığını biliyor.

“Bitti mi?” diye soruyorum.

“Şimdilik.”

Tanrı’ya şükürler olsun. Söylemek istediği çok şey olduğundan bahsederken yalan söylemiyormuş. Ama benim konuşmak istediğim şey hakkında konuşmuyoruz. Nerede durduğumu

bilmem gerek. Anlaşmamızın bir şansı olup olmadığını.

Günü yakala Grey.

"Tamam, sıra bende. E-postama cevap vermedin."

Saçını kulağının arkasına atıp başını sallıyor. "Cevap verecektim. Ama artık buradasın."

"Olmamamı mı tercih ederdin?"

"Hayır, olmandan memnunum" diyor.

"Güzel. Ben de burada olduğuma memnunum – sorgulama-
mana rağmen. Hadi, sorgulamamı kabul edelim ama sırf seni
görmek için bunca yolu geldim diye bir tür diplomatik doku-
nulmazlık iddia edebileceğini mi sanıyorsun? Yemezler Bayan
Steele. Ne hissettiğini bilmek istiyorum."

Kaşları çatılıyor. "Söyledim. Burada olmana memnunum. Bu
kadar yolu geldiğin için teşekkür ederim." Sesi içten geliyor.

"Benim için zevkti." Eğilip onu öpüyorum ve bir çiçek gibi
açılıyor; daha fazlasını sunuyor ve istiyor. Geri çekiliyorum.

"Hayır. Sanırım daha fazlasını yapmadan önce bazı cevap-
lar istiyorum."

İç geçiriyor ve temkinli bakışı geri geliyor. "Bilmek istedi-
ğin ne?"

"Eh, başlangıç olarak, müstakbel anlaşmamız konusunda
ne hissettiğin."

Sanki cevabı pek hoş olmayacakmış gibi hafifçe dudak bü-
küyor.

Ah, olamaz.

"Bunu uzun bir süre yapabileceğimi sanmıyorum. Koca bir
hafta sonu, olmadığım biri gibi davranmayı." Bakışlarını kaçır-
ıp aşağı bakıyor.

Bu bir "hayır" değil. Dahası, sanırım haklı.

Çenesini tutup, gözlerini görmek için başını kaldırıyorum.

"Hayır, ben de sanmıyorum."

"Sen bana gülüyor musun?"

"Evet ama iyi anlamda." Onu tekrar öpüyorum. "Harika bir
köle sayılmazsın."

Ağzı şaşkınlıkla açılıyor. Alınmış gibi mi yapıyor? Sonra gü-lüyor. Tatlı, bulaşıcı bir gülüş. Alınmadığını anlıyorum.

“Belki öğretmenim iyi değildir.”

Doğru bir noktaya değindiniz Bayan Steele.

Ben de gülüyorum. “Belki. Belki de sana daha sert davran-mahyım.” Yüzünü inceliyorum. “Sana ilk kez şaplak atışım o kadar kötü müydü?”

Yanakları biraz kızarak, “Hayır, hiç değildi” diyor.

Üsteleyerek, “Daha çok düşüncesi korkutuyor, değil mi?” diyorum.

“Sanırım. Öyle olmaması gerekirken zevk almak.”

“Ben de aynı şeyi hissettiğimi hatırlıyorum. Aklına yatması biraz zaman alıyor.”

Sonunda konuyu konuşuyoruz. “Güvenlik kelimelerini her zaman kullanabilirsin Anastasia. Bunu unutma. Ve kurallara uyduğun sürece, seni kontrol etmeye ve korumaya duyduğum derin ihtiyaç karşılanmış olacak. Belki ondan sonra ilerleme-nin bir yolunu buluruz.”

“Neden beni kontrol etmeye ihtiyacın var?”

“Çünkü gelişim çağımda karşılanmamış bir ihtiyacımı tat-min ediyor.”

“Yani bu bir tür terapi mi?”

“Bu şekilde düşünmemiştim ama evet, sanırım öyle.”

Başını sallıyor. “Ama sorun şu; bir an, ‘Bana karşı gelme’ diyorsun, ardından meydan okumamın hoşuna gittiğini söylü-yorsun. Bu ince çizgide düşmeden nasıl ilerleyebilirim, bilmi-yorum.”

“Anlıyorum. Ama şimdilik çok iyi gidiyorsun.”

“Ama ya kişisel bedeli? Elim kolum bağlı haldeyim.”

“Elinin kolunun bağlı olmasını seviyorum.”

“Bunu kastetmemiştim!” Eliyle suya vurup beni ıslatıyor.

“Az önce bana su mu attın?”

“Evet” diyor.

“Ah Bayan Steele.” Belinden kavrayıp, suları yine yerlere

sıçratarak onu kucağıma çekiyorum. “Bence şimdilik yeterince konuştuk.”

Başını ellerimin arasına alıp onu öpüyorum. Dilim dudaklarını aralıyor ve ağzının derinliklerine dalıp onu ele geçiriyor. Parmakları saçlarımda dolaşırken dilini dilimin etrafında döndürerek bana karşılık veriyor. Bir elimle başını yana yatırıp diğeriyle bacaklarını açarak, üzerime oturmasını sağlıyorum.

Nefes almak için geri çekiliyorum. Gözleri kararmış ve arzuyla bakıyor; şehveti apaçık ortada. Bileklerini arkasında tek elimle kavriyorum. “Şimdi sana sahip olacağım” diyorum ve ereksiyonum altına yerleşecek şekilde onu kaldırıyorum. “Hazır mısın?”

“Evet” diye soluyor. Onu yavaşça üzerime indiriyorum ve içini doldururken yüz ifadesini seyrediyorum. İnleyerek gözlerini kapatıyor ve memelerini yüzüme dayıyor.

Ah güzel Tanrım.

Kalçalarımı yükselterek onu kaldırıyorum. Kendimi içinde daha da derinlere itiyorum ve öne doğru eğiliyorum. Alınlarımız birbirine değiyor.

Hissi çok güzel.

“Lütfen, ellerimi bırak” diye fısıldıyor.

Gözlerimi açıyorum. Ciğerlerine hava doldurmak için ağzını açıyor.

“Dokunma” diye yalvarıyorum ve ellerini bırakarak kalçalarını kavriyorum. Banyonun kenarına tutunuyor ve yavaşça beni içine almaya başlıyor. Yukarı. Sonra aşağı. Ah, ağır ağır. Gözlerini açtığı anda benimkilerle karşılaşılıyor. Onu izliyorum. Üzerimde gidip gelişini. Eğilip beni öpüyor. Dili ağzımı ele geçiriyor. Hazzın tadını çıkararak gözlerimi kapatıyorum.

Ah, evet Ana.

Beni öperken parmaklarıyla saçlarımla çekiyor. İnip kalkmaya devam ederken ıslak dili dilime dolanıyor. Kalçalarından tutup onu daha yukarı ve daha hızlı kaldırmaya başlıyo-

rum. Banyodan taşan suyun hayal meyal farkındayım.

Umursamıyorum. Onu istiyorum. Böyle.

Ağzımda inleyen bu güzel kadını.

Yukarı. Aşağı. Yukarı. Aşağı. Tekrar tekrar.

Kendini bana verirken. Beni içine alırken.

"Ah." Zevk, boğazına düğümleniyor.

Aletimin etrafında hızlanırken, "Evet bebek" diyorum ve bir çığlıkla patlayarak orgazm oluyor.

Onu kollarımın arasına alıp, kendimi kaybederek içine boşalırken sıkıca sarıyorum. "Ana, bebeğim!" diye bağıriyorum ve o an gitmesini hiç istemediğimi biliyorum.

Kulağımı öpüyor.

"Bu..." diye soluyor.

"Evet." Kollarını tutarak ona bakmak için geri çekiliyorum. Uykulu ve doyunluğa ulaşmış görünüyor. Sanırım ben de aynı şekilde görünüyorum. "Teşekkürler" diye fısıldıyorum.

Kafası karışmış görünüyor.

"Bana dokunmadığın için" diye açıklıyorum.

Yüzü yumuşuyor. Elini kaldırıyor. Geriliyorum. Ama başını sallayarak parmağını dudaklarımda gezdiriyor.

"Kesin sınır olduğunu söylemiştin. Anlıyorum." Sonra eğilip beni öpüyor. O tanımadığım, isimsiz ve tehlikeli his göğsümde yükseliyor.

"Gel seni yatağa yatıralım. Tabii eve gitmen gerekmiyorsa?" Duygularımın gittiği yön beni tedirgin ediyor.

"Hayır. Gitmem gerekmiyor."

"Güzel. Kal."

Onu ayağa kaldırıp ikimize de birer havlu almak için banyodan çıkıyorum ve rahatsız edici hislerimi kovuyorum.

Bir havluyu ona sarıyorum, birini belime doluyorum ve yere dökülen suları emmesi için bir havluyu da boşuna bir çabayla yere atıyorum. Ben küvetin suyunu boşaltırken Ana lavabolara yöneliyor.

Pekâlâ. İlginç bir akşam oldu.

Ve haklıydı. Konuşmak iyi oldu ama her şeyi çözüme ulaştırdığımızdan emin değilim.

Ben yatak odasına geçerken, diş fırçamla dişlerini fırçalıyor. Gülümsüyorum. Telefonumu alıyorum. Açamamıştım, arayan Taylor'mış.

Ona mesaj atıyorum.

Her şey yolunda mı?

Sabah altıda planör uçuşuna gideceğim.

Hemen cevaplıyor.

Bu yüzden aramıştım.

Hava iyi görünüyor.

Sizinle orada görüşürüz.

İyi geceler efendim.

Bayan Steele'i planörle uçmaya götürüyorum! Sevincim, havluya sarınmış halde banyodan çıktığı sırada yüzüme yayılan bir sırıtışa dönüşüyor.

Biraz utanarak, "El çantama ihtiyacım var" diyor.

"Sanırım oturma odasında bıraktın."

Çantasını almak için koşar adımlarla odaya gidiyor. Ben de fırçamın az önce onun ağzında olduğunu bilerek dişlerimi fırçalıyorum.

Yatak odasında havlumu çıkarıyor, örtüleri kaldırıp uzanarak Ana'yı bekliyorum. Tekrar banyoya girip kapıyı kapatıyor.

Birkaç dakika sonra dönüyor. Havlusunu yere bırakıp yanına uzanıyor. Üzerinde utangaç gülümsemesinden başka hiçbir şey yok. Yastıklarımıza sarılarak birbirimize dönük bir şekilde uzanıyoruz. "Uyumak istiyor musun?" diye soruyorum. Yarın erken kalkmamız gerek ve saat neredeyse on bir.

"Hayır, yorgun değilim" diyor. Gözleri parlıyor.

"Ne yapmak istiyorsun?" *Biraz daha seks?*

“Konuşmak.”

Biraz daha konuşmak. Ah Tanrım. Kabullenerek gülümsüyorum. “Ne hakkında?”

“Her şey.”

“Her şey?”

“Sen.”

“Ne olmuş bana?”

“En sevdiğin film ne?”

“Son zamanlarda, *Piyano*.”

Yüzü parlayarak gülümsüyor. “Tabii ki. Ne salağım. Müzikleri çok hüznü ve heyecan vericiydi; eminim çalabiliyor-sundur. Ne çok başarınız var Bay Grey.”

“En büyük başarım sizsiniz Bayan Steele.”

Gülümsemesi yüzüne yayılıyor. “Yani on yedi numarayım.”

“On yedi mi?”

“O kadınların sayısı... şey, seks yaptığın kadınlar.”

Ah siktir. “Pek sayılmaz.”

Gülümsemesi kayboluyor. “On beş demiştin.”

“Oyun odama giren kadınlardan bahsediyordum. Bunu kas-tettiğini sanmıştım. Bana kaç kadınla seks yaptığımı sormadın.”

“Ah.” Gözleri açılıyor. “Vanilya mı yaptın?” diye soruyor.

“Hayır. Sen benim tek vanilya zaferimsin.” Tuhaf bir şekilde bu yüzden kendimden deli gibi memnun hissediyorum. “Sana bir sayı veremem. Karyola direğine çentik filan atmadım.”

“Peki ne civarda – onlar, yüzler... binler?”

“Onlar. Tanrı aşkına, onlardan bahsediyoruz.” Yalandan kızmış gibi yapıyorum.

“Hepsi kölen miydi?”

“Evet.”

Kibirlenir gibi, “Bana sırtımayla bırak” diyor ama kendi sırtı-tışını zor bastırıyor.

“Yapamıyorum. Komiksin.” Yüzümüzde gülümsemeyle bir-birimize bakarken kendimi biraz çakırkeyif hissediyorum.

“Tuhaf komik mi, komik komik mi?”

"Sanırım ikisinden de biraz."

"Yüzsüzce beni kopyalyorsun" diyor.

Onu hazırlamak için burnunu öpüyorum. "Bu seni şoke edecek Anastasia. Hazır mısın?"

Gözleri keyifle parlayarak hevesle açılıyor.

Söyle ona.

"Bütün köleler eğitimden geçer, ben de geçtim. Seattle ve çevresinde gidip pratik yapabileceğin yerler var. Yaptığım şeyleri öğrenebileceğin yerler."

"Ah" derken sesi yükseliyor.

"Evet, seks için para verdim Anastasia."

"Bu gurur duyulacak bir şey değil" diye beni azarlıyor. "Ve haklısın, şoke oldum. Ben seni şoke edemediğim için de gıcık oluyorum."

"İç çamaşırımı giydin."

"Şoke olmuş muydun?"

"Evet. Bizimkilerle tanışmaya giderken külotunu giymedin."

Keyfi yerine geliyor. "Şoke olmuş muydun?"

"Evet."

"Öyle görünüyor ki seni ancak iç çamaşırı departmanında şoke edebiliyorum."

"Bana bakire olduğunu söyledin. Yaşadığım en büyük şoktu."

"Evet, yüzünün halini görmeliydin, fotoğraflıktı." Kıkırdarken yüzü aydınlanıyor.

"Üzerinde binici kırbacını kullanmama izin verdin." Pişmiş kelle gibi sırtıyorum. Hiçbir kadının yanında çıplak uzanarak sadece konuşmuş muydum?

"Şoke olmuş muydun?"

"Evet."

"Eh, bunu tekrar yapmana izin verebilirim."

"Ah, gerçekten isterim Bayan Steele. Bu hafta sonu?"

"Tamam" diyor.

"Tamam?"

"Evet. Kırmızı acı odası'na tekrar gireceğim."

"Adımı söylüyorsun."

"Bu seni şoke ediyor mu?"

"Bundan hoşlanmam beni şoke ediyor."

"Christian" diye fısıldıyor ve adımı onun dudaklarından duyunca vücuduma bir ısı dalgası yayılıyor.

Ana.

"Yarın bir şey yapmak istiyorum."

"Ne?"

"Bir sürpriz. Senin için."

Esniyor.

Artık yeter. Yoruldu.

"Sizi sıkıyor muyum Bayan Steele?"

"Asla" diyor. Uzanıp küçük bir öpücük veriyorum.

"Uyu" diye emrediyorum ve başucu lambasını söndürüyorum.

Birkaç dakika sonra düzenli nefes alıp verişini duymaya başlıyorum; mışıl mışıl uyuyor. Üzerine örtüyü çekiyorum, sırtüstü dönüyorum ve pır pır dönen tavan vantilatörüne gözlerimi dikiyorum.

Eh, konuşmak o kadar da kötü değil.

En azından bugün işe yaradı.

Teşekkürler Elena...

Ve tatmin olmuş bir gülümsemeyle gözlerimi kapatıyorum.

2 Haziran 2011, Perşembe

“Hayır. Beni terk etme.” Fısıltıyla çıkan sözler uykumu bölüyor. Yatakta dönüyorum ve uyanıyorum.

Bu da neydi?

Odada etrafıma bakıyorum. Neredeyim ben?

Ah, evet. Savannah.

“Hayır. Lütfen. Beni terk etme.”

Ne?

Bu Ana. Şaşkınlıkla, “Hiçbir yere gitmiyorum” diye mırıldanıyorum. Dönüp dirseğimin üzerinde doğruluyorum. Yanımda kıvrılmış ve uyuyor gibi görünüyor.

“Seni terk etmeyeceğim” diye mırıldanıyor.

Tüylerim diken diken oluyor. “Bunu duyduğuma sevindim.”

İç geçiriyor.

“Ana?” diye fısıldıyorum. Tepki vermiyor. Gözleri kapalı. Derin bir uykuda. Rüya görüyor olmalı... rüyasında ne görüyor?

“Christian” diyor.

Otomatik bir şekilde, “Evet” diye karşılık veriyorum.

Ama bir şey söylemiyor. Kesinlikle uyuyor. Ama daha önce uykusunda konuştuğunu hiç duymamıştım.

Onun hayranlıkla izliyorum. Yüzü oturma bölümünden gelen ışıkla aydınlanmış. Bir an sanki nahoş bir düşünceyle rahatsız olmuş gibi alnı kırışıyor, sonra yine düzleşiyor. Dudakları aralanmış, uykunun yumuşattığı yüzü çok güzel görünüyor.

Ve gitmemi istemiyor, beni terk etmeyecek. Bilinçsiz itirafların açıklığı içimde bir yaz meltemi gibi eserek arkasında ılık bir umut bırakıyor.

Beni terk etmeyecek.

Eh, cevabını aldın Grey.

Ona bakarak gülümsüyorum. Sakinleşmiş görünüyor ve konuşması kesiliyor. Radyolu saate bakıyorum: 04:57.

Kalkma zamanı da gelmiş, heyecanlıyım. Planörle uçmaya gidiyorum. *Ana'yla birlikte*. Planörü seviyorum. Şakağına bir öpücük konduruyorum, kalkıyorum ve süitin oturma odasına geçip kahvaltı siparişi verdikten sonra yerel hava durumunu kontrol ediyorum.

Aşırı nemli, sıcak bir gün daha. Yağmur yok.

Çabucak duş alıyorum, kurulanıyorum, sonra banyodan Ana'nın giysilerini toplayıp yatağın yanındaki sandalyeye asıyorum. Külotunu alırken aklıma, külotunu sakladığımda hain planımın nasıl geri teptiği geliyor.

Ah Bayan Steele.

Ve birlikte ilk gecemizden sonra...

"Ah, bu arada, senin iç çamaşırını giyiyorum." Sonra pantolonunun üzerinden çektiği bel lastiğinde *"Polo"* ve *"Ralph"* kelimelerini görmem.

Başımı sallayıp silkinerek, gardıroptan baksırlarımdan birini alıp sandalyenin üzerine koyuyorum. Kıyafetlerimi giymesi hoşuma gidiyor.

Yine mırıldanıyor. Sanırım "kafes" dedi ama emin değilim.

Ne görüyor acaba?

Ben giyinirken kıpırdamadan, mışıl mışıl uyumaya devam ediyor. Üzerime tişörtümü geçirirken kapı vuruluyor. Kahvaltı gelmiş: Çörekler, benim için kahve, Ana için Twinings İngiliz kahvaltı çayı. Neyse ki otelde, en sevdiği çay var.

Bayan Steele'i uyandırma zamanı.

Yatakta yanına otururken, "Çilek" diye mırıldanıyor.

Çilek mi?

Alçak sesle, "Anastasia" diye sesleniyorum.

"Daha fazlasını istiyorum."

İsteddiğini biliyorum, ben de istiyorum. "Hadi bebek." Onu uyandırmak için dil dökmeye devam ediyorum.

Mızızlanıyor. "Hayır. Sana dokunmak istiyorum."

Siktir. “Uyan.” Uzanıp kulakmemesini dişlerimle hafifçe çekiyorum.

“Hayır.” Gözlerini sımsıkı yumuyor.

“Uyan bebek.”

“Ah, hayır” diye şikâyet ediyor.

“Kalkma zamanı bebek. Yanındaki ışığı açacağım.” Uzanıp açıyorum. Loş ışık yüzüne vuruyor. Gözlerini kısarak bakıyor.

“Hayır” diye sızlanıyor. Uyanmaya direnişi eğlenceli ve değişik. Geçmişteki ilişkilerimde uykucu bir köle cezalandırılmayı beklerdi.

Burnumu kulağına sürterek fısıldıyorum, “Seninle şafakçı yakalamak istiyorum.” Yanağını öpüyorum, sırayla gözkapaklarını öpüyorum, burnunun ucunu öpüyorum, dudaklarını öpüyorum.

Gözlerini kırpıştırarak açıyor.

“Günaydın güzellik.”

Gözleri tekrar kapanıyor. Homurdanıyor. Ona bakıp gülümsüyorum. “Pek sabah insanı değilsin.”

Bir gözünü açıp odaklayamayarak bana bakıyor. “Seks istediğini sandım.” Rahatladığı belli.

Kahkahamı bastırıyorum. “Anastasia, seninle seks yapmayı her zaman istiyorum. Senin de aynı şekilde hissetmene memnun oldum.”

“Tabii ki istiyorum ama bu kadar geç saatte değil.”

“Geç değil, erken. Hadi, kalkıyorsun. Çıkıyoruz. Seksi sonraya erteliyorum.”

“Çok güzel bir rüya görüyordum.” Bana bakarak iç geçiriyor.

“Ne görüyordun?”

“Seni.” Yüzüne bir gülümseme yayılıyor.

“Bu sefer ne yapıyordum?”

Alçak bir sesle, “Bana çilek yedirmeye çalışıyordun” diyor.

Demek bunu mırıldanıyormuş. “Dr. Flynn duysa bayram ederdi. Kalk giyin. Duş almakla uğraşma. Onu sonra hallederiz.”

Mızızlanıyor ama doğruluyor. Örtünün göğsünden kaya-

rak vücudunu ortaya sermesine aldırmış etmiyor. Aletim kıpır-danıyor. Saçları karışmış, omuzlarından çıplak memelerinin üzerine doğru dökülüşü muhteşem görünüyor. Aletimi boş ve-rir, onu rahat bırakmak için kalkıyorum.

Uykulu bir sesle, "Saat kaç?" diye soruyor.

"Sabahın beş buçuğu."

"Sanki üçü gibi."

"Fazla vaktimiz yok. Olabildiğince uyumana izin verdim. Gel." Onu yataktan dışarı sürükleyip kendim giydirmek istiyorum. Gökyüzüne çıkarmak için sabırsızlanıyorum.

"Duş alamaz mıyım?"

"Duşa girersen ben de seninle duş almak isteyeceğim ve sonra ne olacağını ikimiz de biliyoruz – gün bitecek. Hadi."

Bana uslu bir bakış atıyor. "Ne yapıyoruz?"

"Sana söyledim. Sürpriz."

Başını sallıyor ve gülümsüyor. Çok hoşuna gittiği belli. "Tamam." Çıplaklığını umursamadan yataktan çıkıyor ve sandal-yedeki giysilerini fark ediyor. Her zamanki utangaçlığını yap-mamasına seviniyorum; belki uykulu olduğundandır. İç çama-şırımı giyiyor ve kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Kalktığına göre seni rahat bırakacağım." Giyinmesi için onu bırakıp oturma odasına gidiyorum, küçük yemek masası-na oturup kendime bir kahve koyuyorum.

Birkaç dakika sonra bana katılıyor.

Oturması için işaret ederek, "Ye" diye emrediyorum. Göz-leri dalarak bana bakıyor. "Anastasia" diyerek, ayakta gördü-ğü rüyadan onu uyandırıyorum. Nereye dalıp gittiyse, gözleri-ni kırıştırtarak geri dönüyor.

"Biraz çay alırım. Yanıma sonrası için bir kruvasan alsam?" diye umutla soruyor.

Yemeyecek.

"Planlarımı bozma Anastasia."

"Midem uyanınca yerim. Yedi buçuk gibi, tamam mı?"

"Tamam." Onu zorlayamam.

Aksi ve inatçı görünüyor. “Sana gözlerimi devirmek istiyorum” diyor.

Ah Ana, yap da görelim.

“Lütfen yap ve günümü güzelleştir.”

Tavandaki yangın söndürme cihazına bakıyor. Sanki olası-
lıkları tartarmış gibi, “Eh, sanırım bir şaplak beni uyandırır-
dı” diyor.

*Bunu gözden mi geçiriyor? Bu işler öyle yürümüyor Anasta-
sia!*

“Diğer taraftan, zahmete girip terlemeni istemem; hava ye-
terince sıcak.” Çok tatlı bir şekilde gülümsüyor.

Muzip bir sesle, “Her zamanki gibi meydan okuyorsunuz
Bayan Steele” diyorum. “Çayını iç.”

Oturup birkaç yudum alıyor.

“Hadi bitir. Gitmemiz gerek.” Yola çıkmak istiyorum. Ara-
bayla epey gitmemiz gerekecek.

“Nereye gidiyoruz?”

“Göreceksin.”

Sırtmayı kes Grey.

Gıcık olup suratını asıyor. Bayan Steele her zamanki gibi
meraklı. Ama üzerinde sadece sabahlık ve kot pantolon var;
gökyüzüne çıktığımızda üşüyecek. “Çayını bitir” diye emre-
diyorum ve masadan kalkıyorum. Yatak odasında gardırobu
karıştırıp bir eşofman üstü buluyorum. Bu idare eder. Valeyı
arayıp, arabayı kapının önüne getirmesini söylüyorum.

Odaya döndüğümde, “Ben hazırım” diyor.

“Buna ihtiyacın olacak.” Eşofmanı ona atarken, şaşkın göz-
lerle bakıyor.

“Güven bana.” Dudaklarına küçük bir öpücük konduruyo-
rum. Elini tutup süitin kapısını açıyorum ve asansöre yürüyo-
ruz. Asansör kapısında bizimle birlikte bekleyen bir otel görev-
lisi var – yaka kartına bakılırsa, adı Brian. Kapılar açılırken
bizi neşeli bir şekilde selamlayarak, “Günaydın” diyor.

Bu sabah bize asansör yaramazlığı yok.

Ana gülümsemesini gizleyerek yere bakıyor. Yanakları pembeleşiyor. Aklımdan neler geçtiğini çok iyi biliyor. Brian çıkarken bize iyi günler diliyor.

Dışarıda vale Mustang'le birlikte bizi bekliyor. Ana'nın bir kaşı kalkıyor. GT500'den etkilendi. Evet, sürmesi zevkli, sadece bir Mustang olmasına rağmen. "Biliyor musun, bazen ben olmak harika bir şey" diye ona takılıyorum ve başımla kibar bir selam vererek kapısını açıyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin." Direksiyonun başına geçip yola koyuluyorum. Trafik ışıklarında uçak pistinin adresini hemen GPS'e yazıyorum. Bizi I-95 üzerinden Savannah dışına yönlendiriyor. Direksiyondan iPod'umu açıyorum ve araba olağanüstü bir sesle doluyor.

Ana, "Bu ne?" diye soruyor.

"*La Traviata*'dan. Verdi'nin bir operası."

"*La Traviata*? Duymuştum. Nereden hatırlıyorum. Anlamı ne?"

Ona imalı bir bakış atıyorum. "Kelimenin tam anlamıyla 'baştan çıkaran kadın'. Alexandre Dumas'ın *Kamelyalı Kadın* romanından uyarlanmış."

"Ah, onu okumuştum."

"Öyle tahmin etmiştim."

Biraz hüzünlü bir sesle, "Talihsiz fahişe" diye hatırlıyor. "Hımm, kasvetli bir hikâye" diyor.

"Çok mu kasvetli?" Kasvetli olamayız Bayan Steele, özellikle de keyfim yerindeyken. "Başka bir müzik seçmek ister misin? iPod'umdan çalıyor."

Navigasyon ekranına dokunup çalma listesini seçiyorum. iTunes'tan indirdiğim herhangi bir şeyi beğenecek mi diye merak ederek, "Sen seç" diyorum. Epey kendini vererek listeyi inceliyor. Bir şarkıya dokunuyor ve Verdi'nin ahenkli yaylılarının yerini hızlı bir ritim ve Britney Spears alıyor.

İğneleyici bir tonla, "'Toxic' ha?" diyorum.

Bana bir şey söylemeye mi çalışıyor?

Bana gönderme olsun diye mi çalışıyor?

Masum bir tavırla, "Ne demek istiyorsun?" diyor.

Pankart mı taşımalıyım?

Bayan Steele oyun oynamak istiyor.

Öyle olsun.

Sesi biraz kısıyorum. Şarkının bu remiksi ve anısı için biraz erken bir saat.

"Efendim, bu köle saygıyla efendisinin iPod'unu rica ediyor."

Okuduğum hesap çizelgesinden başımı kaldırıp ona bakıyorum. Başı öne eğik, dizlerinin üzerine çökmüş halde yanımda duruyor.

Bu hafta sonu çok iyiydi. Nasıl reddedebilirim?

"Tabii Leila, al. Sanırım dokta."

"Teşekkürler efendim" diyor ve her zamanki zarafetiyle bana bakmadan ayağa kalkıyor.

Aferin sana.

Üzerinde sadece kırmızı yüksek topuklu ayakkabılarla iPod dokuna doğru sallanarak yürüyor ve ödülünü alıyor.

Soğuk bir tavırla, "O şarkıyı iPod'a ben koymadım" diyorum ve gazı kökleyerek, ikimizi de koltuklarımızda arkaya doğru yapıştırıyorum. Ama motorun gürültüsüne rağmen Ana'nın hafifçe üflediğini duyuyorum.

Britney en ihtirash haliyle şarkıya devam ederken Ana, parmaklarını bacaklarına vurarak camdan dışarı bakıyor, huzursuzluk saçıyor. Mustang otobanda kilometrelerin hakkından geliyor. Trafik yok ve şafağın ilk ışıkları I-95'te bizi kovalıyor.

Damien Rice çalmaya başlarken Ana iç geçiriyor.

Kızın sıkıntısına son ver Grey.

Keyfim yerinde olduğu için mi, dün akşamki konuşmamız yüzünden mi, yoksa planörle gökyüzünde süzölmeye gittiğim için mi bilmiyorum ama ona iPod'a o şarkıyı kimin koyduğunu söylemek istiyorum. "Leila'ydı."

“Leila?”

“Eski kölelerden; iPod’a şarkıyı koyan.”

“On beşten biri mi?” Bilgi açlığıyla, bütün dikkatini bana veriyor.

“Evet.”

“Ona ne oldu?”

“Bitirdik.”

“Neden?”

“Daha fazlasını istedi.”

“Ve sen vermedin?”

Ona bir bakıp başımı sallıyorum. “Asla daha fazlasını istemedim, seninle tanışana kadar.” Mutluluk saçan bir gülümsemeyle beni ödüllendiriyor.

Evet Ana. Daha fazlasını isteyen bir tek sen değilsin.

“Diğer on dörde ne oldu?” diye soruyor.

“Liste mi istiyorsun? Boşandı, başı vuruldu, öldü?”

“Sekizinci Henry de değilsin” diye beni paylıyor.

“Tamam. Peş peşe değildi ama Elena dışında dört kadınla uzun ilişkim oldu.”

“Elena.”

“Senin için Bayan Robinson.”

Bir an için susuyor. Beni ölçüp biçtiğini biliyorum. Gözlerimi yoldan ayırmıyorum.

“Dört kadına ne oldu?”

“Ne kadar sorgulayıcı, bilgi almaya ne kadar heveslisiniz Bayan Steele” diye takılıyor.

“Ah, Bay Ne Zaman Regl Oluyorsun?”

“Anastasia, bir erkeğin bu tür şeyleri bilmesi gerekir.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü hamile kalmanı istemiyorum.”

“Ben de istemiyorum” diyor. Sonra efkârlı bir sesle, “En azından önümüzdeki birkaç yıl” diye ekliyor.

Tabii ki bu bir başkasıyla olacak... bu rahatsız edici bir düşünce... O benim.

"Peki, o diğer dördü; onlara ne oldu?" diye üsteliyor.

"Birisi, başka biriyle tanıştı. Diğer üçü, daha fazlasını istediler. O zamanlar daha fazlasını pazara sürmemiştim." *Neden sıyırılmayacağım bir konuyu açtım ki?*

"Ya diğerleri?"

"Yürümedi işte."

Başını sallayıp camdan dışarı bakıyor. Aaron Neville, "Tell It Like It Is"i* söylüyor.

"Nereye doğru gidiyoruz?" diye tekrar soruyor Ana.

Yaklaşmış durumdayız. "Bir uçak pistine."

Panikle, "Seattle'a dönmüyoruz, değil mi?" diyor.

"Hayır Anastasia." Tepkisine gülüyorum. "Yapmayı en çok sevdiğim ikinci şeyi yapacağız."

"İkinci mi?"

"Evet. En çok sevdiğim şeyi bu sabah söylemiştim." Yüzünden hiçbir şey anlamadığı anlaşılıyor. "Sizinle ilgilenmek Bayan Steele. Listemin başında bu var. Yapabildiğim her şekilde."

Başını eğerken dudakları bir gülümsemeyle kıpırıyor. "Eh, bu benim de eğlenceli ve müstehcen önceliklerim listemde oldukça üst sıralarda" diyor.

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Uçak pisti demek ha?"

Ona dönüp gülümsüyorum. "Planör uçuşu. Şafağı kovalayacağız Anastasia." Piste doğru sola dönüyorum ve Brunswick Planör Derneği hangarının önünde arabayı durduruyorum.

"Buna var mısın?" diye soruyorum.

"Sen mi uçuracaksın?"

"Evet."

Yüzü heyecanla parlıyor. "Evet, lütfen!" Yeni deneyimlere

* Olduğu Gibi Anlat. (ç.n.)

karşı bu kadar korkusuz ve heyecanlı olmasına bayılıyorum. Eğilip ona küçük bir öpücük veriyorum. “Bir ilk daha Bayan Steele.”

Dışarısı serin ama soğuk değil. Gökyüzü şimdi daha aydınlık, ufuk çizgisi parlak inci renginde. Arabanın etrafından dolaşıp Ana’nın kapısını açıyorum. El ele hangarın önüne gidiyoruz.

Taylor, şort ve terlik giymiş sakallı bir genç adamla birlikte orada bizi bekliyor.

“Bay Grey, bu yedek pilotunuz Bay Mark Benson” diyor. Onunla tokalaşmak için Ana’nın elini bırakıyorum. Adamın gözlerinde vahşi bir pırıltı var.

“Bu iş için harika bir sabah Bay Grey” diyor. “Rüzgâr kuzeydoğudan saatte on mil hızla esiyor. Bu da demek oluyor ki konverjans kıyı boyunca sizi bir süre tutar.”

Benson İngiliz. Sıkı bir tokalaşması var.

“Kulağa harika geliyor” diyorum ve Taylor’la şakalaşan Ana’ya bakıyorum. “Anastasia. Gel.”

Taylor’a, “Sonra görüşürüz” diyor.

Çalışanlarımla yakın olması meselesini görmezden gelerek, onu Benson’la tanıştırıyorum.

“Bay Benson, bu kız arkadaşım Anastasia Steele.”

Ana, “Memnun oldum” diyor. Benson kocaman bir gülümsemeyle onun elini sıkıyor.

“Ben de” diyor. “İsterseniz gidelim.”

“Yolu gösterin.” Ana’nın elini tutuyorum ve Benson’ı takip ediyoruz.

“Kurulu ve sizi bekleyen bir Blaník L23’üm var. Eskilerden. Ama iyi uçar.”

Benson’a, “Harika. Uçmayı bir Blaník’te öğrenmiştim. Bir L13’tü” diyorum.

“Bir Blaník’le yanılmazsınız. Hayranıyım.” Başparmağını yukarı kaldırıyor. “Hava akrobasisi için yine de L23’ü tercih ederim” diyor.

Başımınla onaylıyorum.

“Benim Piper Pawnee’me bağlısınız” diye devam ediyor. “Sizi yerden bir kilometre yukarı çıkarıp sonra serbest bırakacağım. Böylece biraz daha uçuş süreniz olur.”

“Umarım. Bulutların durumu iyi görünüyor.”

“Çok yukarı çıkmak için biraz erken bir saat. Ama kim bilir. Dave, arkadaşım, uçuşu izleyecek. Şu anda kenefte.”

“Tamam.” “Kenef” herhalde tuvalet oluyor. “Uzun zamandır mı uçuyorsunuz?”

“Kraliyet Hava Kuvvetleri’ndeki günlerimden beri. Ama bu kuyruktan çekerlileri beş yıldır uçuruyorum. CTAF* 122.3’temiz, bilginiz olsun.”

“Tamamdır.”

L23 iyi durumda görünüyor. Federal Havacılık kaydı dikkatimi çekiyor: Kasım. Papa. Üç. Alfa.

“Önce paraşütlerinizi takalım.” Benson kokpite girip, Ana için bir paraşüt çıkarıyor.

“Ben yaparım” diyorum ve Ana’ya elini sürmeye fırsatı olmadan elinden alıyorum.

Benson neşeli bir gülümsemeyle, “Biraz balast getireyim” diyor ve uçağa doğru gidiyor.

Ana kaşını kaldırarak, “Beni bir şeylere bağlamayı seviyorsunuz” diyor.

“Bayan Steele, bilemezsiniz. Gel, kayışın içine gir.” Uzanıp elini omzuma koyuyor. İçgüdüsel olarak kasılıyorum. Karanlığın uyanıp beni boğmasını bekliyorum ama öyle olmuyor. Tuhaf. Dokunuşları söz konusu olduğunda nasıl tepki vereceğim belli olmuyor. Kayışlar bacaklarına geçince elini çekiyor. Omuz kayışlarını kollarından yukarı çekiyorum ve paraşütü bağlıyorum.

Uf, kayış takımında iyi görünüyor.

Bir an için, oyun odamda bacakları iki yana ayrılmış, ağzı tıkalı ve cinsel organı hizmetime hazır halde çengellerden asılı olsa nasıl görüneceğini düşünüyorum. Ama ne yazık ki bağlan-

* Genel trafik denetim frekansı için kısaltma. (ç.n)

mayı kesin sınırı yaptı. Bu görüntüyü zihnimden silmeye çalışarak, “İşte, böyle iyisin” diyorum. “Dünkü token yanında mı?”

“Saçımı toplamamı mı istiyorsun?”

“Evet.”

Söylediğimi yapıyor. Bu kez olsun yapıyor.

“İçeri gir.” Elimle onu destekliyorum. Arka tarafa tırmanmaya çalışıyor.

“Hayır, öne. Arkada pilot oturur.”

“Ama sen göremeyeceksin.”

“Yeterince göreceğim.” Keyfini çıkardığını göreceğim, umarım.

İçeri oturuyor. Kemerini bağlamak için ben de kokpite eğiliyorum. Kayış takımını kilitleyip kemerlerini sıkılaştırıyorum. “Hımm, bir sabahta iki defa. Şanslı bir adamım” diye fısıldayarak onu öpüyorum. Yüzü parlayarak gülümsüyor; heyecanla beklediği çok açık.

“Çok uzun sürmeyecek – yirmi, en fazla otuz dakika. Sabahın bu saatinde sıcak hava akımları çok uygun değildir ama manzara nefes kesici olur. Gergin değilsin umarım?”

Hâlâ sırtarak, “Heyecanlıyım” diyor.

“Güzel.” İşaretparmağımla çenesini okşuyorum, sonra kendi paraşütümü takıp pilot koltuğuna geçiyorum.

Benson, elinde Ana için getirdiği balastlarla geri dönüyor ve onun kayışlarını kontrol ediyor.

“Tamam, sıkılar. İlk seferiniz mi?” diye soruyor.

“Evet.”

“Seveceksiniz.”

Ana, “Teşekkürler Bay Benson” diyor.

“Bana Mark de” diyor Benson ve *lanet olası* göz kırpmıyor. Ona doğru gözlerimi kısarak bakıyorum. “Tamam mı?” diye bana soruyor.

Gökyüzüne çıkmak ve onu benim kızımından uzaklaştırmak için sabırsızlanarak, “Evvvet. Hadi gidelim” diyorum. Benson başını sallıyor, kanopiye* kapatıyor ve ağır adımlarla Piper’a

* Planörün saydam kubbesi. (ç.n)

yürüyor. Sağ tarafa bakınca Benson'ın arkadaşı Dave'i fark ediyorum. Kanat ucunu destekliyor. Çabucak ekipmanları gözden geçiriyorum: Pedallar (altımda dümenin hareketini duyabiliyorum), kontrol çubuğu-yanlar (kanatlara göz atıp, kanatçıkların hareket ettiğini görebiliyorum), kontrol çubuğu-ön ve arka (irtifa dümeni duyuluyor).

Tamam. Hazırız.

Benson, Piper'a biniyor ve tek pervaneli sabah sessizliğinde neredeyse hemen ve gürültüyle çalışıyor. Birkaç dakika sonra uçağı, çekme halatını sürükleyerek ilerliyor ve havalanıyoruz. Piper hızlanırken kanatçıkları ve dümeni dengeliyorum. Sonra yavaşça kontrol çubuğunu geri çekiyorum ve Benson'dan önce gökyüzünde süzölmeye başlıyoruz.

Yükselirken Ana'ya, "İşte gidiyoruz bebek" diye bağıriyorum.

"Brunswick trafik, Delta Victor, rota iki-yedi-sıfır." Telsizdeki Benson. Giderek daha da yükselirken onu boş veriyorum. L23 iyi uçuyor. Ana'yı izliyorum; manzarayı tamamen görmeye çalışarak başını iki yana çevirip duruyor. Keşke gülümsemesini görebilseydim.

Yeni doğan güneş arkamızda, batıya ilerliyoruz. I-95'in üzerinden geçtiğimizi fark ediyorum. Buradaki sakinliği seviyorum. Her şeyden ve herkesten uzak ve yükselmeyi bekleyen bir planör... ve daha önce bu deneyimi kimseyle paylaşmamıştım. Işık çok güzel, parlak, tam da umduğum gibi... Ana ve benim için.

Gösterge bir kilometreye yaklaştığımızı ve yüz beş knot hızla seyrettiğimizi gösteriyor. Telsizden Benson'ın parazitli sesi bir kilometreye çıktığımızı ve kendimizi bırakabileceğimizi söylüyor.

"Anlaşıldı. Bırakıyoruz" diye karşılık verip, açma kolunu çekiyorum. Piper gözden kayboluyor. Güneybatıya yönelip rüzgârı altımıza alana kadar yavaşça alçalıyorum. Ana kahkaha atıyor. Tepkisinden cesaret alıp, kıyı şeridi yakınlarında bizi kaldıracak bir konverjans veya toz pembe bulutların altında

sıcak hava akımları bulmayı umarak, helezonlar çizerek gitmeye devam ediyorum. Sığ kümülüs bulutları bu saatte bile bizi kaldırabilir.

Birdenbire yaramazlık yapma isteği ve neşe doluyor içime. Ana'ya, "Sıkı tutun!" diye bağıyorum ve tam dönüşe geçiyorum. Ellerini yukarı kaldırıp kanopiye dayayarak çılgık atıyor. Planörü düzelttiğimde gülmeye başlıyor. Bu, bir erkeğin isteyebileceği en mutluluk verici tepki ve beni de güldürüyor.

"Kahvaltı yapmadığıma sevindim" diye bağıyor.

"Evet, şimdi düşününce iyi olmuş, çünkü bunu bir daha yapacağım."

Bu sefer kayış takımına tutunuyor ve üzerinde salındığı yer-yüzüne bakıyor. Kıkırdarken sesi rüzgârın ışılgına karışıyor.

"Güzel, değil mi?" diye bağıyorum.

"Evet."

Hava fazla kaldırmadığı için çok vaktimiz kalmadığını biliyorum ama umursamıyorum. Ana eğleniyor... ve ben de.

"Önündeki kontrol çubuğunu görüyor musun? Sıkıca tut."

Başını bana çevirmeye çalışıyor ama kemerleri fazlasıyla sıkı.

"Hadi Anastasia. Tut şunu" diye üsteliyorum.

Kendi kontrol çubuğum elimde hareket edince tuttuğunu anlıyorum.

"Sıkı tut. Kıpırdatma. Önünde, ortadaki kadranı görüyor musun? İğneyi tam merkezde tut."

Düz bir çizgide uçmaya devam ediyoruz. Sapma çizgisi kanopiye dik durumda.

"Aferin kızıma."

Benim Ana'm. Asla zorluklardan kaçmaz. Tuhaf bir şekilde onunla müthiş gurur duyuyorum.

"Kontrolü almama izin vermene şaşırdım" diye bağıyor.

"Daha neler yapmanıza izin vereceğimi bilerseniz şaşırdınız Bayan Steele. Şimdi kontrol tekrar bende."

Kontrol çubuğunun idaresini geri alıp, irtifa kaybederken

piste doğru çeviriyorum. Sanırım bizi oraya indirebilirim. Benson ve her kim dinliyorsa, haber vermek için telsizden anons yapıyorum ve sonra yere biraz daha yaklaşmak için bir daire daha çiziyorum.

“Sıkı dur bebek. Biraz sarsılabiliriz.”

Tekrar dalıyorum ve çimenlere doğru alçalırken L23’ü pistle aynı hizaya getiriyorum. Bir sarsıntıyla yere iniyoruz. Kulak tırmalayıcı bir sesle pistin bitimine yakın duruyoruz. Kanopiye açıp kemerlerimi çözüyorum ve dışarı çıkıyorum.

Bacaklarımı esnetip paraşütümü çıkarıyorum. Yanakları pembeleşmiş olan Bayan Steele’e bakıp gülümsüyorum. Kemerlerini ve paraşütünü çözmek için uzanırken, “Nasıldı?” diye soruyorum.

Gözleri neşeyle pırıldayarak, “Olağanüstüydü. Teşekkür ederim” diyor.

“Beklediğinden fazlası mıydı?” Sesimdeki umudu duyması için dua ediyorum.

“Çok daha fazlası.” Gülümsüyor ve kendimi, boyum bir karış uzamış gibi hissediyorum.

“Gel.” Elimi uzatıp kokpitten çıkmasına yardım ediyorum. Aşağı atlarken, onu kollarımın arasına alıp kendime çekiyorum. Adrenalinle dolu vücudum yumuşaklığına hemen tepki veriyor. Bir salise geçmeden ellerim saçlarında ve onu öpmek için başını arkaya yatırıyorum. Elim kalçasının üzerine kayıyor. Vücudunu, büyüyen ereksiyonumun üzerine bastırıyorum ve ağızla onu uzun, yavaş ve sahiplenici bir öpüşe hapsediyorum.

Onu istiyorum.

Burada.

Şimdi.

Çimenlerde.

Benzer şekilde karşılık veriyor. Parmaklarını saçlarıma dolayıp çekerek daha fazlası için yalvarıyor. Benim için bir gündüzsefası gibi açılıyor.

Hava almak ve aklımı başıma toplamak için çekiliyorum.

Bir uçak pistinde olmaz!

Benson ve Taylor buralarda.

Gözleri daha fazlası için yalvararak parlıyor.

Bana öyle bakma Ana.

Pişman olacağım bir şey yapmadan önce, "Kahvaltı" diye fısıldıyorum. Dönüp elini tutuyorum ve arabaya doğru yürüyorum.

Bana yetişmeye çalışırken, "Planöre ne olacak?" diye soruyor.

"Birileri onunla ilgilenir." Taylor'a bu yüzden para ödüyorum. "Şimdi bir şeyler yiyeceğiz. Gel."

Mutlulukla dolu, yanımda zıplayarak yürüyor. Onu daha önce hiç bu kadar canlı görmüş müydüm, bilmiyorum. Ruh hali bulaşıcı. Ben de kendimi hiç bu kadar neşeli hissetmiş miydim, bilmiyorum. Onun için arabanın kapısını açarken, koca sırtışıma saklayamıyorum.

Ses sisteminden Kings of Leon şarkısı yayılırken Mustang'i pistten I-95'e doğru sürüyorum.

Otobanda giderken Ana'nın BlackBerry'si biplenmeye başlıyor.

"O ne?" diye soruyorum.

"Hapım için alarm" diye mırıldanıyor.

"Güzel, aferin. Kondomdan nefret ediyorum."

Gözücüyla gördüğüm kadarıyla gözlerini deviriyor ama yine de emin değilim.

Konuyu değiştirerek, "Beni Mark'a kız arkadaşın olarak tanııştırman hoşuma gitti" diyor.

"Öyle değil misin?"

"Öyle miyim? Bir köle istediğini sanıyordum."

"İstiyordum Anastasia ve istiyorum. Ama sana söyledim, ben de daha fazlasını istiyorum."

"Daha fazlasını istediğin için çok mutluyum" diyor.

"Amacımız memnun etmek Bayan Steele" diye takılırken, Uluslararası Krep Evi'nin -babamın kaçamak zevk yerinin- önüne çekiyorum.

Gözlerine inanamıyormuş gibi, "UKE mi?" diyor.

Mustang bir homurtuyla duruyor. "Umarım açsındır."

"Seni burada asla düşünemezdim."

"Annem ne zaman bir tıp konferansı için bir yerlere gitse babam bizi bunlardan birine getirirdi." Bir locaya karşılıklı oturuyoruz. "Bu bizim sırrımızdı." Bir mönü alırken saçlarını kulaklarının arkasına atarak UKE'nin bize kahvaltıda neler sunabileceğini incelemeye koyulan Ana'yı izliyorum. Beklenti içinde dudaklarını yalıyor. Fiziksel tepkilerimi bastırmak zorunda kalıyorum. "Ben ne istediğimi biliyorum" diye fısıldıyorum. Aklımdan, benimle tualete gitmek konusunda ne düşüneceği geçiyor. Gözleri gözlerimle buluşuyor, gözbebekleri büyüyor.

"Senin istediğinden istiyorum" diye mırıldanıyor. Her zamanki gibi, Bayan Steele geri adım atmıyor.

"Burada ha?" *Emin misin Ana?* Gözleri sessiz restoranda dolaştıktan sonra, kararmış ve şehvetli vaatlerle dolu bir şekilde bana dönüyor. "Dudağını ısırma" diye uyarıyorum. Ne kadar istesem de onu bir UKE tuvaletinde becermeyeceğim. Bundan çok daha iyisini hak ediyor ve açıkçası ben de. "Burada, şimdi olmaz. Eğer sana burada sahip olamıyorsam beni baştan çıkarma."

Biri araya giriyor.

"Merhaba, adım Leandra. Size ne getirebilirim... eee... gençler... eee... bugün, bu sabah?"

Ah Tanrım. Kızıl saçlı garsona aldırış etmiyorum.

"Anastasia?" diye hatırlatıyorum.

"Söyledim ya, senin istediğinden istiyorum."

Lanet olsun. Kasıklarımın da konuşuyor olabilir.

Garson kız, "Size düşünmeniz için birkaç dakika vereyim mi?" diye soruyor.

"Hayır. Ne istediğimizi biliyoruz." Gözlerimi Ana'nın kilerden çekip alamıyorum. "İki porsiyon orijinal tereyağlı krep, yanında akçaağaç şurubu ve jambon, iki bardak portakal suyu, yağsız sütlü kahve ve varsa bir İngiliz kahvaltılık çayı alacağız."

Ana gülümsüyor.

Garson kız soluksuz ve utanmış bir halde, “Teşekkürler efendim. Hepsi bu mu?” diye soruyor. Gözlerimi Ana’dan zorla çevirip onu bakışımınla gönderiyorum. Hızla uzaklaşıyor.

Ana, parmağıyla masada bir sekiz şekli çizerken alçak sesle, “Biliyorsun, bu gerçekten haksızlık” diyor.

“Haksızlık olan ne?”

“İnsanları etkisiz hale getirmen. Kadınları. Beni.”

“Seni etkisiz hale mi getiriyorum?” Şaşkınlıktan donakalıyorum.

“Her zaman.”

“Bu sadece görüntü Anastasia.”

“Hayır Christian, bundan çok daha fazlası var.”

Meseleyi ters tarafından görüyor. Bir kez daha asıl onun beni nasıl etkisiz hale getirdiğini söylüyorum.

Kaşları çatılıyor. “Bu yüzden mi fikrini değiştirdin?”

“Fikrimi mi değiştirdim?”

“Evet – yani... bizim hakkımızda.”

Fikrimi mi değiştirdim? Bence sınırlarımı biraz genişlettim, o kadar. “Aslında fikrimi değiştirdiğimi düşünmüyorum. Sadece sınırlarımızı yeniden tanımlamaya, karşıtlıklarımızı yeniden ortaya koymaya ihtiyacımız var diyebiliriz. Bunu yürütebileceğimizden eminim. Seni oyun odamda bir köle olarak istiyorum. Eğer kuralları çiğnersen seni cezalandıracağım. Onun dışında... eh, sanırım o kısım tamamen tartışmaya açık. Benim taleplerim bunlar Bayan Steele. Sen ne diyorsun?”

“Yani seninle uyuyabilir miyim? Senin yatağında?”

“İstedğin bu mu?”

“Evet.”

“Öyleyse kabul ediyorum. Ayrıca sen yatağımdayken çok iyi uyuyorum. Hiç tahmin edemezdin.”

Yüzü biraz solarak, “Eğer hepsini kabul etmezsem beni terk edeceğinden korkuyordum” diyor.

“Hiçbir yere gitmiyorum Anastasia. Ayrıca...” *Bunu nasıl düşünebilir? Ona güven vermem gerek.* “Senin tavsiyene, ta-

nımına uyuyoruz: Uzlaşma. E-postanda yazmıştın. Ve şimdiye kadar benim için işe yaradı.”

“Daha fazlasını istemeni seviyorum.”

“Biliyorum.” Ses tonum sıcak.

“Nereden biliyorsun?”

“Bana güven. Biliyorum işte.” *Uykunda söyledin.*

Garson kız kahvaltımızla dönüyor. Ana’nın, yiyeceklerini silip süpürmesini izliyorum. “Daha fazlası” onun üzerinde işe yarıyor gibi.

“Bu çok lezzetli” diyor.

“Aç olman hoşuma gitti.”

“Dün geceki bütün o egzersizlerden ve bu sabahın heyecanından olmalı.”

“Heyecanlıydı, değil mi?”

Krepin son parçasını ağzına atarken, “Müthiş iyiydi Bay Grey” diyor. “Sana bir jest yapabilir miyim?” diye ekliyor.

“Nasıl bir jest?”

“Bu kahvaltıyı ısmarlamak istiyorum.”

Küçümser bir havayla burnumdan soluyorum. “Sanmıyorum.”

“Lütfen. Yapmak istiyorum.”

“Sen beni iyice hadım etmek mi istiyorsun?” Uyarır gibi bir kaşımı kaldırıyorum.

“Büyük olasılıkla hesabı ödeyebileceğim tek yer burası.”

“Anastasia, düşünceni takdir ediyorum. Gerçekten. Ama hayır.”

Ben kızıl saçlıdan hesabı isterken, dudaklarını sinirle birbirine bastırıyor. “Surat asma” diye uyarıyorum ve saate bakıyorum. Sekiz buçuk olmuş. Savannah Terk Edilmiş Sanayi Bölgesini Yeniden Geliştirme Kurulu’yla on biri çeyrek geçe toplantım var. Bu yüzden ne yazık ki şehre dönmek zorundayız. Aklımdan toplantıyı iptal etmek geçiyor, çünkü günü Ana’yla geçirmek istiyorum ama hayır, bu çok fazla olur. İşime odaklanmam gerekirken bu kızın peşinden koşuyorum.

Öncelikler Grey.

El ele arabaya doğru giderken sıradan bir çift gibi görünüyoruz. Eşofman üstümün içinde kaybolmuş, kayıtsız, rahat ve güzel görünüyor – ve evet, benimle birlikte. UKE'ye doğru yürüyen üç genç onu süzüyor. Sahiplenmek için kolumu omzuna attığımda bile etraftan bihaber. Gerçekten ne kadar güzel olduğuyla ilgili hiçbir fikri yok. Kapısını açıyorum ve bana aydınlık bir gülümsemeyle bakıyor.

Buna alışabilirim.

GPS'e annesinin adresini giriyorum ve Foo Fighters dinleyerek I-95'ten kuzeye doğru yola koyuluyoruz. Ana ayağıyla ritme eşlik ediyor. Bu tür müzikten hoşlanıyor – sırf Amerikan *rock* müziği. Otobanda, şehirdeki işlerine gidenler yüzünden trafik artmış ama umrunda değil. Burada onunla vakit geçirmeyi seviyorum. Elini tutmak, dizine dokunmak, gülümsemesini izlemek. Bana Savannah'ya daha önceki gelişlerini anlatıyor. O da sıcağa bayılmıyor ama annesinden bahsederken gözleri parlıyor. Bu akşam onu annesi ve üvey babasıyla bir aradayken gözlemlemek ilginç olacak.

Annesinin evinin önüne yanaşırken içimde biraz pişmanlık var. Bütün gün kaçamak yapabiliirdik. Son on iki saat... iyiydi.

İyiden fazlaydı Grey. Olağanüstüydü.

"İçeri gelmek ister misin?" diye soruyor.

"Çalışmam gerek Anastasia ama bu akşam geleceğim. Kaçta geleyim?"

Yedide gelmemi söylüyor. Sonra gözlerini ellerinden bana çeviriyor. Bakışları ıslık ıslık ve mutlu. "Teşekkürler... daha fazlası için."

"Benim için zevkti Anastasia." Eğilip onu öpüyorum ve tatlı, çok tatlı kokusunu içime çekiyorum.

"Sonra görüşürüz."

"Beni durdurmayı dene" diye fısıldıyorum.

Üzerinde eşofmanımın arabadan inip bana el sallıyor. Yanımda olmadığı için içimde bir boşlukla otele doğru yola çıkıyorum.

Odama gidince Taylor'ı arıyorum.

"Bay Grey."

"Evet... Bu sabahı ayarladığın için teşekkürler."

"Çok rica ederim efendim." Sesi şaşırılmış geliyor.

"On bire çeyrek kala toplantı için çıkmaya hazır olurum."

"Aracımla kapının önünde beklerim."

"Teşekkürler."

Kot pantolonumu çıkarıp takım elbisemi giyiyorum ama oda servisinden kahve söylerken, en sevdiğim kravatımı bilgisayarımın yanına bırakıyorum.

E-postalarımı inceleyip kahvemi içiyorum ve Ros'u aramayı düşünüyorum; ama onu aramak için çok erken. Bill'in gönderdiği bütün evrakları okuyorum. Savannah bir tesis açmak için uygun görünüyor. Posta kutuma bakıyorum. Ana'dan yeni bir mesaj var.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Sızılama Yerine Süzülme

Tarih: 2 Haziran 2011, 10:20 Yerel Saat

Kime: Christian Grey

Bazen bir kıza güzel vakit geçirtmeyi gerçekten iyi biliyorsun.

Teşekkürler.

Ana x

Başlığa gülüyorum ve sondaki öpücükle boyum bir karış daha uzuyor. Cevabımı yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Sızlamaya Karşı Süzülme

Tarih: 2 Haziran 2011, 10:24 Yerel Saat

Kime: Anastasia Steele

Her ikisini de horlamana tercih ederim. Ben de güzel zaman geçirdim.
Ama seninleyken zaman hep güzel geçiyor.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Cevabı neredeyse anında geliyor.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: HORLAMAK

Tarih: 2 Haziran 2011, 10:26 Yerel Saat

Kime: Christian Grey

BEN HORLAMAM. Horladıysam da bunu yüzüme vurman çok kaba bir davranış.
Hiç centilmen değilsiniz Bay Grey! Artık siz de Güney'desiniz!

Ana

Kendi kendime gülüyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Uykuda Konuşma

Tarih: 2 Haziran 2011, 10:28 Yerel Saat

Kime: Anastasia Steele

Centilmenlik gibi bir iddiam hiç olmadı Anastasia ve sanıyorum bu yönümü sana çeşitli durumlarda sergiledim. BAĞIRAN harflerin gözümü korkutmuyor. Ama küçük bir beyaz yalanı itiraf edeceğim: Hayır, horlamıyorsun ama konuşuyorsun. Ve bu büyüleyici.

Öpücüğüme ne oldu?

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Bu onu çılgına çevirecek.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Ağzından Baklayı Çıkar

Tarih: 2 Haziran 2011, 10:32 Yerel Saat

Kime: Christian Grey

Kesinlikle bir centilmen değilsin – kaba, kötü bir adamsın.

Peki ne dedim? Söyleyene kadar sana öpücük yok!

Ah, bu böyle gider de gider...

Kimden: Christian Grey

Konu: Uykuda Konuşan Güzel

Tarih: 2 Haziran 2011, 10:35 Yerel Saat

Kime: Anastasia Steele

Bunu söylemem kabalık olur ve bunun için azarı işittim bile.

Ama uslu durursan bu akşam söyleyebilirim. Şimdi bir toplantıya gitmem gerek.

Hadi kaçtım bebek.

Christian Grey

Kaba ve kötü CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Suratımda kocaman bir sırtışla kravatu boynuma geçiriyorum, ceketimi kapıyorum ve Taylor'ı bulmak için aşağı iniyorum.

Yaklaşık bir saat sonra Savannah Terk Edilmiş Sanayi Bölgelerini Yeniden Geliştirme Kurulu'yla toplantımı bitirmek üzereyim. Georgia'nın sunduğu çok fazla avantaj var ve ekip, GST'ye ciddi vergi teşvikleri için söz verdi. Kapı çalınıyor ve Taylor küçük konferans odasına giriyor. Suratında tatsız bir ifade var ama beni asıl endişelendiren şimdiye kadar asla ve asla toplantılarımı bölmemiş olması. Tüylerim diken diken oluyor.

Ana? Ona bir şey mi oldu?

“Bayanlar, baylar, beni bağışlayın” diyor.

“Evet Taylor?” diye soruyorum. Yanıma gelip, duyulmayacak şekilde kulağıma fısıldıyor.

“Seattle’da Bayan Leila Williams’la ilgili bir durumumuz var efendim.”

Leila? Neler oluyor? Bir yanıma Ana olmadığı için rahatlıyor.

Geliştirme Kurulu’ndan gelen iki erkek ve iki kadına, “Beni bağışlayın lütfen” diyorum.

Koridorda yürürken Taylor kötü bir şeyler olduğunu hissettiren bir ses tonuyla bir kez daha toplantımı böldüğü için özür diliyor.

“Sorun değil. Ne olduğunu anlat.”

“Bayan Williams şu anda ambulansla Seattle Free Hope Hastanesi’nin acil servisine götürülüyor.”

“Ambulans mı?”

“Evet efendim. Eve girip, Bayan Jones’un önünde intihara kalkışmış.”

Siktir. İntihar mı? Leila? Benim evimde?

“Bileklerini kesmiş. Gail onunla birlikte ambulansla. Ambulansın zamanında geldiğini ve Bayan Williams’ın hayatının şu an tehlikede olmadığını söyledi.”

“Neden Escala? Neden Gail’in önünde?” Şoke olmuş durumdayım.

Taylor başını sallıyor. “Bilmiyorum efendim. Gail de bilmiyor. Bayan Williams’la doğru düzgün iletişim kuramıyormuş. Öyle görünüyor ki sadece sizinle konuşmak istiyor.”

“Siktir.”

Taylor yargılamadan, “Kesinlikle efendim” diyor. Ellerimi saçlarıma götürüp, Leila’nın yaptığı şeyin boyutlarını algılamaya çalışıyorum. Şimdi ne bok yemem gerekiyor? Neden bana gelmiş? Beni görmeyi mi umuyordu? Kocasını nerede? Ona ne oldu?

“Gail nasıl?”

“Biraz sarsılmış.”

“Şaşırmadım.”

“Bilmeniz gerektiğini düşündüm efendim.”

Kafam karışmış bir halde, “Evet, tabii. Teşekkürler” diye lafı geveliyorum. İnanamıyorum; Leila son e-postasında –yani ne kadar, altı veya yedi ay önce– mutlu gibiydi. Ama burada, Georgia’da sorularıma yanıt bulamayacağım. Geri dönüp onunla konuşmam gerek. Nedenini öğrenmeliyim. “Stephan’a jeti hazırlamasını söyle. Eve dönmem gerek.”

“Elbette.”

“Olabildiğince çabuk yola çıkalım.”

“Arabada bekleyeceğim.”

“Teşekkürler.”

Taylor çıkışa doğru ilerlerken telefonu kulağına götürüyor. Serseme dönmüş haldeyim.

Leila. Bu da nereden çıktı?

Birkaç yıldır hayatımda yoktu. Ara sıra e-postayla yazışsyorduk. Evlenmişti. Mutlu görünüyordu. Ne olmuş olabilir?

Toplantı odasına dönüp herkesten özür diledikten sonra yapışkan sicağa çıkıyorum; Taylor Suburban’ın içinde beni bekliyor.

Taylor, “Uçak kırk beş dakika içinde hazır olacak. Otele gidip, toplanıp çıkabiliriz” diye bilgi veriyor.

“Güzel” diyorum. Arabanın klimasına minnettarım. “Gail’i aramalıyım.”

“Denedim ama telefonu sesli mesaja düşüyor. Sanırım hâlâ hastanede.”

“Tamam, onu sonra ararım.” Bir perşembe sabahı ihtiyacı olan şey bu değildi. “Leila eve nasıl girmiş?”

“Bilmiyorum efendim.” Dikiz aynasından bana bakıyor; yüzü aynı anda hem mahcup hem de üzgün. “Öncelikli olarak bunu öğrenmeye çalışacağım.”

Ana’yı aradığımda valizlerimiz toplanmış, Savannah-Hilton Head Uluslararası Havaalanı’na doğru gidiyoruz ama sinir bo-

zucu bir şekilde telefonuna cevap vermiyor. Pencereden bakarak düşüncelere dalıyorum. Beni geri araması uzun sürmüyor.

"Anastasia."

"Merhaba" diyor. Nefes nefese. Sesini duymak çok güzel.

"Seattle'a dönmek zorundayım. Bir şey çıktı. Şu anda hava alanına gidiyorum. Lütfen annenden özür dile – yemeğe gele-meyeceğim."

"Ciddi bir şey değildir umarım?"

"İlgilenmem gereken bir durum var. Seninle yarın görüşürüz. Kendim gelemesem seni Sea-Tac'te karşılaması için Taylor'ı gönderirim.

"Tamam." İç geçiriyor. "Umarım durumu çözersin. İyi uçuşlar."

Keşke gitmem gerekmeseydi.

"Sana da bebek" diyorum ve fikrimi değiştirip kalmaya karar vermeden telefonu kapatıyorum.

Uçak pistinde ilerlerken Ros'u arıyorum.

"Christian, Savannah nasıl gidiyor?"

"Uçaktayım, eve dönüyorum. İlgilenmem gereken bir sorun var."

Ros panikleyerek, "GŞT'de mi?" diye soruyor.

"Hayır. Kişisel bir şey."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır. Seninle yarın görüşürüz."

"Toplantının nasıl geçti?"

"Olumlu. Ama kısa kesmek zorunda kaldım. Bakalım yazıya neler dökcekler! Sırf daha serin diye Detroit'i tercih edebiliyorum."

"Sıcak o kadar kötü mü?"

"Boğucu. Kapatmam gerek. Daha sonra gelişmelerden haberdar etmek için ararım."

"İyi yolculuklar Christian."

Beni evde bekleyen sorunu kafamdan uzaklaştırmak için

uçuş boyunca kendimi işe veriyorum. Yere indiğimizde üç rapor okumuş, on beş e-posta yazmış durumdayım. Arabamız bekliyor ve Taylor, bardaktan boşanırcasına yağın yağmur altında arabayı Seattle Free Hope'a doğru sürüyor. Leila'yı görüp ne haltlar döndüğünü anlamalıyım. Hastaneye yaklaştıkça öfkem kabarıyor.

Bunu bana neden yapsın?

Arabadan inerken yağmur üzerime boşalıyor; gün, tıpkı ruh halim gibi kasvetli. Öfkemi kontrol etmek için derin bir nefes alıyorum ve hastane kapısına yöneliyorum. Resepsiyonda Leila Reed'i soruyorum.

"Ailesinden misiniz?" Görevli hemşire asık bir suratla bana dik dik bakıyor.

"Hayır." İç geçiriyorum. Bu zor olacak.

"Eh, üzgünüm, size yardım edemem."

Dişlerimin arasından tıslayarak, "Benim evimde bileğini kesmeye kalkmış. Sanırım hangi cehennemde olduğunu bilmeye hakkım var" diyorum.

"Benimle o ses tonuyla konuşmayın" diye azarlıyor. Gözlerimden ateşler saçarak bakıyorum. Bu kadınla bir yere varamayacağım.

"Acil servis nerede?"

"Bayım, ailesinden değilseniz yapabileceğimiz bir şey yok."

"Merak etme, ben bulurum" diye homurdanarak iki kanatlı kapıya doğru hisımla yürüyorum. Bu işi hızlandırması için anemi arayabileceğimi biliyorum ama sonra olanları açıklamak zorunda kalacağım.

Acil servis, doktorlarla ve hemşirelerle kaynıyor; triyaj bölümü hasta dolu. Genç bir hemşireye yaklaşıp, en tatlı gülümsememle konuşuyorum. "Merhaba, Leila Reed'i arıyordum – bugün erken saatlerde getirildi. Nerede olabileceğini söyleyebilir misiniz?"

Yüzüne bir kırmızılık yayılarak, "Nesi oluyorsunuz?" diye soruyor.

Tepkisine aldırış etmeden, "Ağabeyiyim" diye kolayca yalan söylüyorum.

"Bu taraftan Bay Reed." Kalabalığın arasından hemşire odasına girip, bilgisayarı kontrol ediyor. "İkinci katta, davranışsal sağlık bölümünde. Koridorun sonundaki asansöre binin."

"Teşekkürler." Onu göz kırparak ödüllendiriyorum. Dağılmış bir tutam saç kulağının arkasına atarak çapkın bir şekilde gülümserken, bana Georgia'da bıraktığım birini hatırlatıyor.

İkinci katta asansörden çıktığımda bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Kilitli gibi görünen kapıların diğer tarafında iki güvenlik görevlisi ve bir hemşire her bir odayı kontrol ediyor. Tüylerim diken diken oluyor ama resepsiyon bölümüne gidip hareketliliği fark etmemiş gibi davranıyorum.

Burnunda bir halka olan genç bir adam, "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

"Leila Reed'i arıyorum. Ağabeyiyim."

Rengi atıyor. "Ah Bay Reed! Benimle gelebilir misiniz?"

Peşinden bir bekleme odasına girip, işaret ettiği plastik sandalyeye oturuyorum; zemine sabitlenmiş olduğu gözümden kaçmıyor. "Doktor birazdan yanınıza gelir."

"Neden onu göremiyorum?" diye soruyorum.

İfadesinden bir şey belli etmemeye çalışarak, "Doktor açıklayacaktır" diyor ve başka soru sormama fırsat bırakmadan çıkıyor.

Siktir. Belki de çok geç kaldım.

Düşüncesi bile midemi altüst ediyor. Kalkıp küçük odada gezinmeye başlıyorum. Gail'i aramayı düşünüyorum ama fazla beklemem gerekmiyor. Kısa rasta saçları, siyah, zeki bakan gözleri olan genç bir adam geliyor. Doktoru bu mu?

"Bay Reed?" diye soruyor.

"Leila nerede?"

Bir an beni inceliyor, iç geçiriyor ve kendini hazırlıyor. "Korkarım bilmiyorum" diyor. "Bizi atlatmayı başarmış."

"Ne?"

"Kaçtı. Dışarı nasıl çıktığını bilmiyorum."

Duyduklarıma inanamayarak, "Kaçtı mı?" diye bağıryorum ve sandalyelerden birine çöküyorum. Karşıma oturuyor.

"Evet, kayboldu. Şu anda onun için arama başlattık."

"Hâlâ burada mı?"

"Bilmiyoruz."

"Peki siz kimsiniz?" diye soruyorum.

"Ben Doktor Azikiwe, nöbetçi psikiyatr."

Psikiyatr olmak için çok genç görünüyor. "Bana Leila hakkında neler söyleyebilirsiniz?" diye soruyorum.

"Pekâlâ, başarısız bir intihar girişimi yüzünden hastaneye getirildi. Eski bir erkek arkadaşının evinde bileklerinden birini kesmeye kalkmış. Onu, ev işlerini yapan kadın getirdi."

Kanın yüzümden çekildiğini hissediyorum. "Ya sonra?" diye soruyorum. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var.

"Bildiklerimiz bu kadar. Bir hata yaptığını, iyi olduğunu söyledi ama onu burada gözlem altında tutmak, daha fazlasını öğrenmek istedik."

"Onunla konuştunuz mu?"

"Konuştum."

"Bunu neden yapmış?"

"Bunun bir yardım çığılığı olduğunu söyledi. Hepsi o. Ve kendini böyle rezil ettiği için utanıyordu. Eve gitmek istiyordu. Kendisini öldürmek istemediğini söyledi. Ona inandım. Sanıyorum intihar onun için sadece bir düşünceydi."

"Kaçmasına nasıl izin verdiniz?" Öfkeme hâkim olmaya çalışarak elimi saçlarıma atıyorum.

"Nasıl kaçtığını bilmiyorum. Hastane içinde bir soruşturma yapılacaktır. Eğer sizinle iletişime geçerse buraya dönmesini söylemeniz iyi olur. Yardıma ihtiyacı var. Size birkaç soru sorabilir miyim?"

Kafam karışmış halde, "Tabii" diyorum.

"Ailenizde akıl hastalığı var mı?" Kaşlarımı çatıyorum; sonra Leila'nın ailesinden bahsettiğini hatırlıyorum.

"Bilmiyorum. Ailemde bu tür konular gizli tutulur."

Endişeli görünüyor. "Eski erkek arkadaşı hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Biraz fazla ani bir şekilde, "Hayır" diyorum. "Kocasını aradınız mı?"

Doktorun gözleri açılıyor. "Evli mi?"

"Evet."

"Bize böyle söylemedi."

"Ya! Peki, ben onu ararım. Daha fazla vaktinizi almayacağım."

"Ama size sormam gereken başka sorular var..."

"Zamanımı onu arayarak geçirmeyi tercih ederim. Kötü bir durumda olduğu belli." Kalkıyorum.

"Ama bu, kocası..."

"Onunla iletişime geçerim." Bununla bir yere varamayacağım.

Doktor Azikiwe ayağa kalkıyor. "Ama bunu bizim yapmamız gerekiyor."

"Size yardım edemem. Onu bulmam gerek." Kapıya yürüyorum.

"Bay Reed..."

"Hoşça kalın" diye lafı geveleyip bekleme odasından hızla çıkıyorum ve asansörü beklemekle vakit kaybetmiyorum. Yangın merdivenlerini ikişer ikişer iniyorum. Hastanelerden nefret ederim. Çocukluğumdan bir anı canlanıyor: Küçük, korkmuş ve sessizim. Dezenfektan ve kan kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

Ürperiyorum.

Hastaneden çıkınca, bu anıyı aklımdan silip atsın diye bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında bir süre duruyorum. Çok stresli bir öğleden sonra oldu ama en azından Savannah'nın sıcaklarından sonra yağmur, tazeleyen bir kurtarıcı gibi. Taylor beni almak için arazi aracını kapının önüne getiriyor.

Arabaya binince, "Eve" diyorum. Emniyet kemerimi takar takmaz cep telefonumdan Welch'i arıyorum.

Hırıltılı sesiyle, "Bay Grey" diyor.

"Welch, bir sorunum var. Leila Reed'in yerini tespit etmeni istiyorum. Soyadı Williams da olabilir."

Gail endişeyle bana bakarken yüzü bembeyaz ve sesi çıkmıyor. "Bitirmeyecek misiniz efendim?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Yemek iyi miydi?"

"Evet, elbette." Ona gülümsemeye çalışıyorum. "Bugün olanlardan sonra açlık hissetmiyorum. Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim Bay Grey. Büyük bir şoktu. Aklımı başka şeylerle meşgul etmeye çalışıyorum."

"Anlıyorum. Akşam yemeğini hazırladığın için teşekkürler. Bir şey hatırlarsan bana söyle."

"Elbette. Ama dediğim gibi, sadece sizinle konuşmak istiyordum."

Neden? Benden ne yapmamı bekliyor?

"Polisi karıştırmadığın için teşekkürler."

"Kızın ihtiyacı olan şey polis değil. Yardıma ihtiyacı var."

"Evet, var. Keşke nerede olduğunu bilsem."

Büyük bir güvenle, "Onu bulacaksınız" diyor. Şaşıyorum.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyorum.

"Hayır Bay Grey. Ben iyiyim." İçindekilerin yarısı yenmiş tabağımı alıp lavaboya götürüyor.

Welch'in Leila'yla ilgili haberleri moral bozucu. İzini kaybettirmiş. Hastanede bulunamamış ve hâlâ nasıl kaçtığını çözebilmiş değiller. Bir açıdan, az da olsa Leila'ya hayranlık duyuyorum; her zaman becerikliyd. Ama onu bu kadar mutsuz eden ne olabilir? Başımı ellerimin arasına alıyorum. Ne gündü – önce olağanüstü, sonra rezalet. Ana'yla gökyüzünde süzülüyordum; şimdi de bu karmaşayla ilgilenmem gerekiyor. Taylor, Leila'nın eve nasıl girdiğini çözemiyor ve Gail'in de bir fik-

rı yok. Nerede olduğunu sorarak mutfağa dalmış. Gail, burada olmadığını söyleyince, "Gitti" diye bağırıp bir maket bıçağıyla bileğini kesmiş. Neyse ki kesik derin değilmiş.

Mutfağı toparlayan Gail'e bakıyorum. Kanım donuyor. Leila ona zarar verebilirdi. Belki de Leila'nın amacı bana zarar vermekti. *Ama neden?* Gözlerimi kısarak, son konuşmamızda, neden bu hale geldiğine dair bir ipucu olup olmadığını hatırlamaya çalışıyorum. Kendimi zorlamama rağmen hiçbir şey bulamayarak iç geçiriyorum ve çalışma odama gidiyorum.

Otururken telefonuma bir mesaj geliyor.

Ana mı?

Elliot.

Hey, işadamlı. Bilardoya var mısın?

Elliot'la bilardo demek buraya gelip bütün biramı içmesi demek. Açıkçası şu anda hiç havamda değilim.

Çalışıyorum. Haftaya ne dersin?

Tamam. Ben plaja gitmeden.

Seni harcayacağım.

Kaçtım.

Telefonumu masaya atıyorum ve Leila'nın dosyasını incelemeye koyuluyorum. Nerede olduğuyla ilgili bir ipucu bulabileceğim herhangi bir şey arıyorum. Ailesinin adresi ve telefon numarası var ama kocasınınki yok. Nerede bu adam? Neden onunla değil?

Ailesini arayıp telaşlandırmak istemiyorum. Welch'i arayıp numarayı ona veriyorum; onlarla iletişime geçip geçmediğini öğrenebilir.

iMac'imi açtığımda Ana'dan bir e-posta var.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Sağ Salım Vardın mı?

Tarih: 2 Haziran 2011, 22:32 Yerel Saat

Kime: Christian Grey

Sevgili bayım,
Lütfen sağ salım vardığınızda bana haber verin. Endişelenmeye başladım.
Seni düşünüyorum.

Ana'n x

Düşünmeden, parmağım gönderdiği küçük öpücüğün üzerine gidiyor,

Ana.

Budalasın Grey. Budala. Kendine gel.

Kimden: Christian Grey

Konu: Özür Dilerim

Tarih: 2 Haziran 2011, 19:36

Kime: Anastasia Steele

Sevgili Bayan Steele,
Sağ salım vardım. Lütfen aramadığım için özrümü kabul edin. Sizi endişelendirmeyi hiç istemem. Beni önemseydiğinizizi bilmek mutluluk verici. Ben de seni düşünüyorum ve her zamanki gibi yarın seni görmeyi iple çekiyorum.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Gönder'e basıyorum. Keşke yanımda olsaydı. Evimi, hayatımı... beni aydınlatıyor. Hayallerimden sıyrılmak için başımı sallıyorum ve diğer e-postalarımı bakıyorum.

Bir uyarı işareti Ana'dan yeni bir tane geldiğini söylüyor.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Durum

Tarih: 2 Haziran 2011, 22:40 Yerel Saat

Kime: Christian Grey

Sevgili Bay Grey,
Sanırım sizi çok önemseydiğim gün gibi ortada. Bundan nasıl şüphe duyarsınız?
Umarım "durum"unuz kontrol altındadır.
Not: Uykumda ne sayıkladığımı umarım söylersin ha?

Beni çok mu önemsiyormuş? Bu güzel. Birdenbire, bütün gün hissetmediğim o yabancı duygu kabarak göğsüme yerleşiyor. Altında bilmediğim ve bilmek istemediğim bir acı çukuru var. Oradan uzun, siyah saçlarını tarayan genç bir kadının kayıp hatırasını yukarı çıkarmaya çalışıyor...

Siktir...

Oraya girme Grey.

Ana'ya cevap yazıyorum ve kafam dağılsın diye ona biraz takılıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Konuşmama Hakkımı Kullanıyorum

Tarih: 2 Haziran 2011, 19:45

Kime: Anastasia Steele

Sevgili Bayan Steele,
Beni önemsemeyeniz çok hoşuma gidiyor. Buradaki "durum" henüz çözülmedi.
Notunuza gelince, cevabım hayır.
Christian Grey
CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Deliliğe Sığınyorum

Tarih: 2 Haziran 2011, 22:48 Yerel Saat

Kime: Christian Grey

Umarım eğleniyorsunuzdur. Ama şunu bilin ki bilinçsizken ağzımdan çıkanlar konusunda sorumluluk kabul edemem. Aslında – büyük olasılıkla beni yanlış duymuşsunuzdur.

İnsan sizin gibi ilerlemiş yaşta biraz sağır olabilir.

Seattle'a döndüğümden beri ilk kez kahkaha atıyorum. Bu kız kafa dağıtmak için ne hoş bir yöntem.

Kimden: Christian Grey

Konu: Suçu Kabul Ediyorum

Tarih: 2 Haziran 2011, 19:52

Kime: Anastasia Steele

Sevgili Bayan Steele,

Pardon, yüksek sesle konuşur musunuz? Sizi duyamıyorum.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Cevabı hemen geliyor.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Yine Deliliğe Sığınyorum

Tarih: 2 Haziran 2011, 22:54 Yerel Saat

Kime: Christian Grey

Beni deli ediyorsunuz.

Kimden: Christian Grey

Konu: Umarım...

Tarih: 2 Haziran 2011, 19:59

Kime: Anastasia Steele

Sevgili Bayan Steele,

Onu aslında cuma akşamı yapmayı planlıyorum. Sabırsızlanıyorum.

;))

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Küçük çılgınım için ekstra-özel bir şeyler düşünmem gerek.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Grrrrr

Tarih: 2 Haziran 2011, 23:02 Yerel Saat

Kime: Christian Grey

Size resmen kızgınım.

İyi geceler.

Bayan A.R. Steele

Vaaaay. Bunu başkasının yapmasına izin verir miydim?

Kimden: Christian Grey

Konu: Vahşi Kedi

Tarih: 2 Haziran 2011, 20:05

Kime: Anastasia Steele

Yoksa bana hırılıyor musunuz Bayan Steele?

Hırlayanlar için beslediğim bir kedim var.

Christian Grey
CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Cevap yazmıyor. Beş dakika geçiyor, bir şey yok. Altı... Yedi.
Lanet olsun. Ciddi. Uyurken, beni terk etmeyeceğini söylediğini ona nasıl söyleyebilirim? Deli olduğumu düşünür.

Kimden: Christian Grey
Konu: Uykunda Söylediklerin
Tarih: 2 Haziran 2011, 20:20
Kime: Anastasia Steele

Anastasia,
Uykunda söylediklerini senden uyanırken de duymak istiyorum, bu yüzden söylemeyeceğim. Git uyu. Dinlenmen gerek. Yarın senin için planlarım var.
Christian Grey
CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Cevap gelmiyor. Umarım bir sefer olsun ona söyleneni yapıp uyumuştur. Yarın yapacaklarımızı aklımdan geçiriyorum ama çok tahrik edici. Bu yüzden düşünceleri bir kenara bırakıp dikkatimi e-postalara veriyorum.

Ama Bayan Steele'le biraz e-posta atışmasından sonra kendimi daha hafif hissettiğimi itiraf etmeliyim. Benim kapkara ruhuma iyi geliyor.

3 Haziran 2011, Cuma

Uyuyamıyorum. Saat ikiyi geçti ve bir saattir tavana bakıyorum. Bu gece uyuyamamamın sebebi uyurken gördüğüm kâbuslar değil. Uyanırken gördüklerim.

Leila Williams.

Tavanımdaki duman dedektörü bana göz kırpmıyor, yanıp sönen yeşil ışığı benimle alay ediyor.

Lanet olsun!

Gözlerimi kapatıyorum ve düşüncelerimi serbest bırakıyorum.

Leila neden intihar etmek istedi? Onu buna iten neydi? Çaresiz mutsuzluğu, benim daha genç ve mutsuz bir halimi çağırıştırıyor. Anılarımı bastırmaya çalışıyorum ama yalnız ergenlik yıllarımdan öfkesi ve kasveti yüzeye çıkıyor ve gitmek bilmiyor. Bana acımı ve gençliğimde herkese nasıl saldırdığımı hatırlatıyor. İntihar aklımdan sık sık geçerdi ama kendimi hep tutardım. Grace için dayandım. Yıkılacağını biliyordum. Hayatıma son versem kendini suçlayacağını biliyordum ve benim için çok şey yapmıştı – onu nasıl o şekilde üzerdim? Ve Elena’yla tanıştıktan sonra... her şey değişti.

Yataktan kalkıp, bu huzur kaçırıcı düşünceleri zihnimin gerisine atıyorum. Piyanoya ihtiyacım var.

Ana’ya ihtiyacım var.

Sözleşmeyi imzalamış olsaydı ve her şey plana göre gitseydi, benimle birlikte üst katta uyuyor olurdu. Onu uyandırıp kendimi içinde kaybedebilirdim... veya yeni anlaşmamıza göre yanımda uyuyor olurdu. Onu becerirdim ve sonra uyumasını izlerdim.

Leila konusunda ne diyecek?

Piyano taburesine otururken Ana'nın Leila'yla asla tanışmayacağını düşünüyorum. Bu iyi bir şey. Elena'yla ilgili ne hissettiğini biliyorum. Kim bilir bir eski kölem hakkında ne düşünürdü... dengesiz bir eski köle.

Bir türlü anlayamıyorum. Leila onu tanıdığımda mutluydu; ele avuca sığmaz, zeki bir kızdı. Mükemmel bir köleydi. Artık durulup mutlu bir evlilik yaptığımı düşünüyordum. E-postalarında ters giden hiçbir şeyden bahsetmemiştii. Acaba neler oldu?

Çalmaya başlıyorum... ve sıkıntılı düşüncelerim dağılıyor, yalnızca müzikle baş başa kalıyorum.

Leila ağızıyla aletime hizmet ediyor.
 Becerikli ağızıyla.
 Elleri arkasında bağlı.
 Saçı örülü.
 Dizlerinin üzerinde.
 Gözleri yerde. Mütevazı. Alımlı.
 Beni görmüyor.
 Ve birdenbire o Ana oluyor.
 Ana önümde diz çöküyor. Çıplak. Güzel.
 Aletim ağzında.
 Ama Ana'nın gözleri bende.
 Parlayan mavi gözleri her şeyi görüyor.
 Beni görüyor. Ruhumu.
 Gözleri korkuyla açılıyor ve Ana birden kayboluyor.

Siktir! Ana'nın rüyamdaki incinmiş bakışlarını hatırlar hatırlamaz yok olan sancılı bir ereksiyonla, sıçrayarak uyanıyorum.

Bu da neydi böyle?

Ben pek erotik rüya görmem. *Neden şimdi?* Alarmı kontrol ediyorum; birkaç dakika önce uyanmışım. Yataktan kalkarken, sabah ışıkları binaların arasından süzülüyor. Şimdi-

den yorgunum; kötü rüyamın eseri olduğuna şüphe yok. Biraz enerji boşaltmak için koşmaya karar veriyorum. Leila'yla ilgili yeni bir e-posta, mesaj veya haber yok. Ev, ben çıkarken tamamen sessiz. Henüz Gail gelmemiş. Umarım dünün stresinden sonra kendine gelebilmiştir.

Lobinin cam kapılarını açıyorum; sakın, güneşli bir sabah adım atıyorum. Sokağa dikkatle göz gezdiriyorum. Koşmaya başlayınca, belki Leila'yı görürüm diye, geçtiğim ara sokaklara, kapı önlerine, park etmiş arabaların arkalarına bakıyorum.

Neredesin Leila Williams?

Foo Fighters'ın sesini açıyorum ve ayaklarım kaldırım dövmeye başlıyor.

Olivia bugün özellikle rahatsız edici. Kahvemi döktü, önemli bir telefonu hatta bağlayamadı ve büyük, kahverengi gözle riyle bana dalgın dalgın bakıp duruyor.

Ona, "Ros'u tekrar bağla" diye bağıryorum. "Daha iyisi, onu buraya gönder." Ofisimin kapısını kapatıp masama dönüyorum. Öfkemi çalışanlarımdan çıkarmamaya çalışmalıyım.

Welch'te, Leila'nın ailesinin, kızlarını hâlâ kocasıyla beraber Portland'da sandıkları bilgisi dışında bir haber yok. Kapım çalınıyor.

"Gir." Olivia olmasın diye dua ediyorum. Ros kafasını uzatıyor.

"Beni mi görmek istedin?"

"Evet. Kesinlikle. Gel. Woods konusunda neredeyiz?"

Ros, saat ona gelirken çıkıyor. Her şey yolunda gidiyor. Woods anlaşmayı kabul etti ve Darfur yardımı, uçağa yüklenmek için hazırlanmak üzere yakında Münih'e doğru yola çıkacak. Savannah'dan, teklifleriyle ilgili henüz bir haber çıkmadı.

Posta kutuma bakıyorum ve Ana'dan bir e-posta geldiğini görerek seviniyorum.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Dönüş Yolunda

Tarih: 3 Haziran 2011, 12:53 Yerel Saat

Kime: Christian Grey

Sevgili Bay Grey,

Bir kez daha birinci sınıfa yerleştirildim, bunun için size teşekkür etmeliyim. Sizi bu akşam görene ve gece uykusundaki itiraflarımı belki de işkence yoluyla öğrenene kadar dakikaları sayacağım.

Ana'n x

Bana işkence yapmak mı? *Ah Bayan Steele, sanırım bunun tam tersi olacak.* Yapacak çok işim olduğundan kısa bir cevap yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Dönüş Yolunda

Tarih: 3 Haziran 2011, 09:58

Kime: Anastasia Steele

Anastasia, seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Ama Ana tatmin olmuyor.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Dönüş Yolunda

Tarih: 3 Haziran 2011, 13:01 Yerel Saat

Kime: Christian Grey

Çok sevgili Bay Grey,

Umarım "durum" konusunda her şey yolundadır. E-postanızın havası endişe verici.

Ana x

En azından yine de bir öpücük kazandım. Şu anda havada olması gerekiyor?

Kimden: Christian Grey

Konu: Dönüş Yolunda

Tarih: 3 Haziran 2011, 10:04

Kime: Anastasia Steele

Anastasia, durum daha iyi olabilir. Uçağın kalkmadı mı senin? Kalktıysa bana yazmaman gerekiyor. Kendini riske atıyorsun; bu, kişisel güvenliğine ilgili kurallara tamamen aykırı. Cezalar konusunda söylediklerimde ciddiyim.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Son durumu öğrenmek için Welch'i aramak üzereyken bir uyarı sesi geliyor – yine Ana.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Aşırı Tepki

Tarih: 3 Haziran 2011, 13:06 Yerel Saat

Kime: Christian Grey

Sevgili Bay Huysuz,

Uçağın kapıları hâlâ açık. On dakikalık bir rötarımız var. Benim ve etrafımdaki yolcuların canları bağışlanmıştır. Kaşınan avucunuzu şimdilik kendinize saklayabilirsiniz.

Bayan Steele

Dudaklarıma zoraki bir gülümseme yerleşiyor. *Bay Huysuz ha? Ve öpücük yok. Aman Tanrım.*

Kimden: Christian Grey

Konu: Özür – Kaşınan Avuç Saklandı

Tarih: 3 Haziran 2011, 10:08

Kime: Anastasia Steele

Sizi ve çokbilmiş ağzınızı özledim Bayan Steele.

Sağ salim eve dönmeni istiyorum.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Özür Kabul Edildi

Tarih: 3 Haziran 2011, 13:10 Yerel Saat

Kime: Christian Grey

Kapıları kapatıyorlar. Benden tek bir söz daha işitmeyeceksiniz, özellikle de sağır olduğunuz düşünülürse.

Hadi ben kaçtım.

Ana x

Öpücüğüm geri döndü. *Eh, rahatladım.* İstemeye istemeye bilgisayar ekranından gözlerimi çevirip Welch'i aramak için telefonu alıyorum.

Saat birde Andrea'nın öğlen yemeğimi masama getirme teklifini geri çeviriyorum. Dışarı çıkmam gerek. Ofisin duvarları üzerime üzerime geliyor. Sanırım sebebi, Leila'dan haber çıkmaması.

Onun için endişeleniyorum. *Lanet olsun, beni görmeye gelmiş.* Sahne olarak evimi kullanmaya karar vermiş. Bunu nasıl kişisel algılamam? Neden e-posta yazmadı veya aramadı. Başı

dertteyse ona yardım edebilirdim. Yardım ederdim – daha önce de ettim.

Biraz temiz havaya ihtiyacım var. İki de meşgul görünen Olivia ve Andrea'nın yanından geçiyorum. Yine de asansöre binerken Andrea'nın şaşkın bakışını yakalıyorum.

Dışarıda parlak, hareketli bir öğleden sonra var. Derin bir nefes alıyorum ve Sound'un yatıştırıcı tuzlu su kokusunu fark ediyorum. Belki günün geri kalanında işe dönmesem iyi olur. Ama yapamam. Bu akşamüstü belediye başkanıyla toplantım var. Can sıkıcı – yarın onu Ticaret Odası yemeğinde göreceğim.

Yemek!

Birden aklıma bir fikir geliyor ve bir amaç duygusuyla, bildiğim küçük bir mağazaya doğru yürümeye başlıyorum.

Belediye başkanının makamındaki toplantımdan sonra Escala'ya gitmek için on blok kadar yürüyorum. Taylor havalarınından Ana'yı almaya gitti. Salona girdiğimde Gail mutfakta.

"İyi akşamlar Bay Grey."

"Merhaba Gail. Günün nasıldı?"

"İyiymi, teşekkürler efendim."

"Şimdi daha iyi misin?"

"Evet efendim. Bayan Steele için kıyafetler geldi – paketlerini açıp odasındaki dolaba astım."

"Harika. Leila'dan bir haber yok değil mi?" Saçma soru. Olseydi Gail beni arardı.

"Hayır efendim. Bir de bu geldi." Küçük, kırmızı bir mağaza poşetini gösteriyor.

"Güzel." Gözlerindeki neşeli pırıltıya aldırış etmeden, poşeti ondan alıyorum.

"Bu akşam yemekte kaç kişi olacaksınız?"

"İki, teşekkürler. Ve Gail..."

"Efendim?"

"Oyun odasındaki yatağa saten çarşafları serer misin?"

Hafta sonunda bir ara Ana'yı oraya sokmayı umuyorum.

“Tabii Bay Grey” diyor. Sesi biraz şaşırmış gibi. Beni bu tavrına biraz afallamış bir halde bırakarak, mutfaktaki hokkabazlıklarına dönüyor.

Belki Gail onaylamıyor ama Ana'dan istediğim bu.

Çalışma odamda, poşetten Cartier kutusunu çıkarıyorum. Bu, Ana'ya bir hediye. Yarın yemeğe gitmeden önce vereceğim: Bir çift küpe. Sade. Zarif. Güzel. Tıpkı onun gibi. Gülümsüyorum; Converse ayakkabıları ve kot pantolonuyla bile güzel bir genç kız çekiciliği var.

Umarım hediyemi kabul eder. Kölem olarak seçme şansını olamazdı ama yeni anlaşmamız söz konusuysen ne tepki vereceğini kestiremiyorum. Sonuç ne olursa olsun ilginç olacak. Beni her zaman şaşırtıyor. Kutuyu masamın çekmecesine koyarken bilgisayarımdan gelen uyarı sesi düşüncelerimi dağıtıyor. Barney'nin en son tablet tasarımları posta kutumda ve görmek için sabırsızlanıyorum.

Beş dakika sonra Welch arıyor.

“Bay Grey” diyen sesi kulağımı tırmalıyor.

“Evet. Haberler nasıl?”

“Russell Reed'le, Bayan Reed'in kocasıyla konuştum.”

“Eee...” Birden heyecanlanıyorum. Hızla odamdan çıkıp, salon pencerelerinin önüne gidiyorum.

Welch, “Karısının, ailesini ziyarete gittiğini söylüyor” diyor.

“Ne?”

“Tam olarak böyle dedi.” Welch de benim kadar sinirlenmişse benziyor.

Bayan Reed'in, namı diğer Leila Williams'ın orada bir yerlerde olduğunu bilerek ayaklarımın altında uzanan Seattle'a bakmak sinirlerimi daha çok geriyor. Parmaklarımı saçımın arasından geçiriyorum.

“Belki ona böyle söylemiştir.”

“Belki” diyor. “Ama şimdiye kadar bir şey bulamadık.”

“Hiç iz yok mu?” Öylece kaybolduğuna inanamıyorum.

“Hiçbir şey yok. Ama ATM kullanırsa, çek yazarsa veya sos-

yal medya hesabına bağlanırsa bile onu buluruz.”

“Tamam.”

“Hastanenin kapalı devre video kayıtlarını iyice taramak istiyoruz. Bu masraflı olacak ve biraz zaman alacak. Onaylıyor musunuz?”

“Evet.” Tüylerim ürperiyor – konuştuklarımız yüzünden değil. Nedense izlendiğimi hissediyorum. Arkamı dönünce Ana’nın salon kapısının eşiğinde durmuş beni incelediğini görüyorum. Kaşları çatık, dudaklarını düşünceli bir ifadeyle birbirine bastırmış. Üzerinde bir şort var, bir şort etek. Tamamen gözlerden ve bacaklardan oluşuyor gibi... özellikle bacaklardan. Onları belime sarılmış olarak hayal ediyorum.

Ona bakarken hayvani bir arzu kanımı kaynatmaya başlıyor.

Welch, “Hemen başlayacağız” diyor.

Gözlerim Ana’nın gözlerine kilitleniyor. Konuşmayı bitiriyorum; yürürken ceketimi ve kravatımı çıkarıp kanepeye atarak, yavaşça ona doğru yaklaşıyorum.

Ana.

Onu kollarıma alıyorum; atkuyruğunu çekerek, istekli dudaklarını benimkilere yaklaşıtıyorum. Tadı cennet gibi... ev, sonbahar ve Ana gibi. Sıcak, tatlı ağzının sunduğu her şeyi alırken kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Dillerimiz birbirine dolanınca vücudum beklenti ve açlıkla geriliyor. Onun içinde kaybolmak, haftanın bu boktan bitişini unutmak, o hariç her şeyi unutmak istiyorum.

Dudaklarım dudaklarında alev alev yanıyor. Atkuyruğundan saç lastiğini çekerken, parmakları saçlarıma dolanıyor. Birdenbire ona duyduğum ihtiyacın şiddetiyle dolup taşıyorum; gözüm başka hiçbir şey görmüyor. Geri çekilince, tutkuyula kendinden geçmiş bir yüze bakıyorum.

Ben de aynı durumdayım. *Ne yapıyor bana?*

“Ne oldu?” diye fısıldıyor.

Cevap çok net, zihnimde yankılanıyor.

Seni özledim.

“Geldiğine çok memnunum. Benimle duş yap. Şimdi.”

Boğuk bir sesle, “Tamam” diyor. Elini tutuyorum ve ban-yoma gidiyoruz. Duşu açıp ona dönüyorum. Muhteşem görü-nüyor. Gözleri berrak ve bana bakarken beklentiyle ışıldıyor. Onu baştan aşağı, gözlerinden çıplak bacaklarına doğru süzü-yorum. Onu hiç bu kadar kısa bir şortla, tenini bu kadar ser-gilerken görmemiştim. Onayladığımdan emin değilim. *Ona sa-dece ben bakabilirim.*

“Eteğini sevdim. Çok kısa.” *Fazla kısa.* “Harika bacakların var.” Gözlerimi gözlerinden ayırmadan ayakkabılarımı ve ço-raplarımı çıkarıyorum. O da ayakkabılarını çıkarıyor.

Duşu siktir et. Onu şimdi istiyorum.

Ana’ya yaklaşıp başını tutuyorum ve onu fayans duvara yaslıyorum. Nefes alırken dudakları aralanıyor. Yüzünü tu-tup, parmaklarımı saçlarının arasına geçirerek onu öpüyorum: Yanağını, boynunu, ağzını. Sanki bir meyvenin özü ve ben ona doyamıyorum. Nefesi boğazında aksıyor ve kollarımı yakalı-yor ama içimdeki karanlık dokunuşuna karşı çıkmıyor. Sade-ce bütün güzelliği ve masumiyetiyle Ana var. Bana aynı ateş-le karşılık veriyor. Kanım arzuyla hızlanıyor ve ereksiyonum acı veriyor. “Seni şimdi istiyorum. Burada... çabuk ve sert” di-ye mırıldanırken, ellerim eteğinin altından çıplak tenine çıkı-yor. “Hâlâ kanaman var mı?”

“Hayır.”

“Güzel.” Eteğini kalçasının üzerine çekiyorum, başparmak-larımı pamuklu külotuna takıyorum ve diz çökerek bacakla-rından aşağı indiriyorum.

Kalçasını yanlardan kavrayıp kasık tüylerinin altındaki o tatlı birleşim çizgisini öpüyorum. Ellerimi arkaya kaydırıp ba-caklarını aralıyorum ve klitorisi dilimin önünde, çıplak. Seksi saldırıma başlayınca parmakları saçlarıma dahıyor. Dilimin iş-kencesiyle başını arkaya atarak inliyor.

Kokusu nefis. Tadı daha da iyi.

Israrcı, hükmedici dilime doğru kalçasını iterken mırıltılar

çıkartıyor ve bacakları titremeye başlıyor.

Yeter. İçine boşalmak istiyorum.

Savannah'daki gibi benim tenine değecek. Ayağa kalkıyorum ve yüzünü avuçlarıma alarak, şaşırان ve hayal kırıklığı yaşayan ağzımı ağzımla ele geçirip sert bir şekilde öpüyorum. Fermuarımı indirip bacaklarının altından kavrayarak onu kaldırıyorum. "Bacaklarını bana sar bebek." Sesim sert ve dayatmacı. Dediğimi yapar yapmaz, kendimi iterek içine kayıyorum.

O benim. O benim cennetim.

Bana asılarak, aletimi içine daldırırken kıvranıyor. Önce yavaş yavaş, vücudum kontrolü ele aldıkça daha hızlı, daha sert... Yüzüm boynuna gömülü. İnliyor. Aletimin etrafında kasıldığını hissediyorum ve bir çılgınlıkla rahatlayarak doruğa ulaşırken kendimi onda, bizde kaybediyorum. Aletimi çevreleyen kasılmaları beni iyice uca getiriyor; içine yoğun biçimde ve şiddetle boşalırken ismini kükrüyorum.

Boynunu öpüyorum. İçinden çıkmak istemiyorum. Sakinleşmesini bekliyorum. Duştan çıkan bir buhar bulutunun içindeyiz, gömleğim ve pantolonum üzerime yapışıyor ama umurumda değil. Ana'nın nefes alıp verişleri yavaşlıyor. Kollarımda ağırlaşıyor ve kendini bırakıyor. İçinden çıkarken, dağılmış ve sersemlemiş bir ifadesi var. Bacaklarının üzerinde durmaya çalışırken onu tutuyorum. Dudaklarına tatlı bir gülümseme yayılıyor. "Beni gördüğüne sevinmişe benziyorsun" diyor.

"Evet Bayan Steele. Sanırım sevincim belli oluyor. Gel seni düşün altına götürüyüm."

Üzerimdekileri çabucak çıkartıyorum. Çıplak kalınca Ana'nın bluzunun düğmelerini açmaya başlıyorum. Bakışları parmaklarımdan yüzüme yöneliyor.

"Yolculuğun nasıldı?" diye soruyorum.

Biraz kısık bir sesle, "İyiydi, teşekkürler" diyor. "Birinci sınıf için tekrar teşekkürler. Gerçekten de seyahat için çok daha iyi bir yolmuş." Sanki kendini hazırlıyormuş gibi hızlı bir nefes alıyor. "Haberlerim var."

“Ya?” Şimdi ne var? Bluzunu çıkarıp, kendi giysilerimin üzerine bırakıyorum.

Sanki söylemek istemiyormuş gibi bir havayla, “Bir işim var” diyor.

Neden? Kızacağımı mı düşündü? Tabii ki bir iş buldu. Gururla göğsüm kabarıyor. Gülümseyerek, “Tebrikler Bayan Steele. Artık bana nerede çalışacağınızı söyleyecek misiniz?” diye soruyorum.

“Bilmiyor musun?”

“Nereden bileyim?”

“Takipçilik kapasiteni düşününce sandım ki...” Durup yüzümü inceliyor.

“Anastasia, kariyerine müdahale etmeyi asla düşünmem. Tabii bunu istemediğin sürece.”

“Yani hangi şirket olduğunu bilmiyorsun ha?”

“Hayır. Seattle’da dört yayınevi olduğunu biliyorum – bu yüzden bunlardan biri olduğunu sanıyorum.”

“SBY” diye ilan ediyor.

“Ah, küçük olan, güzel. Aferin.” Ros’un, yatırım için gelecek vaat ettiğini söylediği yayınevi buydu. Kolay olacak.

Ana’yı almından öpüyorum. “Akıllı kız. Ne zaman başlıyorsun?”

“Pazartesi.”

“O kadar çabuk ha? Hâlâ fırsat varken senden yararlanırsam iyi olur. Arkanı dön.”

Hemen itaat ediyor. Sutyenini ve eteğini çıkarıyorum, sonra memelerini arkadan kavrayıp omzunu öpüyorum. Ona yaslanarak burnumu saçlarına sürtüyorum. Kokusu burun deliklerime süzülüyor; yatıştırıcı, tanıdık ve eşsiz Ana. Vücuduma değen vücudu beni hem sakinleştiriyor hem de heyecanlandırıyor. Gerçekten dört dörtlük.

“Beni sarhoş ediyorsunuz Bayan Steele ve sakinleştiriyorsunuz. Baş döndürücü bir karışım.” Burada olmasına minnettarlık duyarak saçını öpüyorum, sonra elini tutup onu sıcak düşün altına çekiyorum.

"Ayyy!" diye küçük bir çığlık atıyor ve gözlerini kapatarak buharlar saçarak dökülen suyun altından kaçıyor.

"Sadece biraz sıcak su" diyerek sırtıyorum. Bir gözünü açıp çenesini kaldırıyor ve kendini yavaşça sığağa teslim ediyor.

"Dön" diye emrediyorum. "Seni yıkamak istiyorum." Sözü mü dinliyor. Elime biraz duş jeli sıkıyorum, köpürtüyorum ve omuzlarına masaj yapmaya başlıyorum.

"Sana söylemek istediğim bir şey daha var" derken omuzları geriliyor.

"Öyle mi?" Sesimi yumuşak tutuyorum. *Neden geriliyor?* Ellerim güzel memelerine kayıyor.

"Perşembe günü arkadaşım José'nin Portland'da fotoğraf sergisi açılışı var."

"Tamam, ne olmuş?" Yine mi fotoğrafçı?

"Gideceğimi söyledim. Benimle gelmek ister misin?" Sözcükler sanki onlardan kurtulmak istiyormuş gibi ağzından hızla dökülüyor.

Bir davet mi? Şaşırp kalıyorum. Normalde sadece ailem, iş yaptığım kişiler ve Elena beni bir yerlere davet eder.

"Ne zaman?"

"Açılış yedi buçukta."

Bu kesin *daha fazlası* sayılır. Kulağımı öpüp, "Tamam" diye fısıldıyorum. Omuzları gevşeyerek bana yaslanıyor. Rahatlanmış görünüyor. Sevinmeli miyim, yoksa kızmalı mıyım, bilmiyorum. Gerçekten bu kadar yaklaşılmaz bir adam mıyım?

"Sormaya çekiniyor muydun?"

"Evet. Nereden anladın?"

"Anastasia, az önce bütün vücudun gevşedi." Rahatsızlığımı gizliyorum.

"Şey, sanki sen... kıskanıyor gibiydin."

Evet, kıskanıyorum. Ana'yı herhangi biriyle düşünmek bile... rahatsız edici. Çok rahatsız edici. "Evet, kıskanıyorum. Ve bunu hatırlasan iyi edersin. Ama sorduğun için teşekkürler. *Charlie Tango*'yla gideriz."

Ellerim vücudundan, başkasına değil, sadece bana verdiği vücudundan aşağı kayarken dönüp gülümsüyor ve başını çeviriyor.

“Ben de seni yıkayabilir miyim?” diye sorarak aklımı dağıtıyor.

“Sanmıyorum.” Sırtını durularken boynunu öpüyorum.

“Bir gün sana dokunmama izin verecek misin?” Sesi yumuşak bir yalvarış ama birdenbire ortaya çıkıp boğazıma sarılan karanlığı durduramıyor.

Hayır.

Ana’nın kıcına, o lanet olası muhteşem poposuna odaklanıp avuçlayarak karanlığı bastırmaya çalışıyorum. Karanlıkla savaşılan vücudum ilkel bir seviyede karşılık veriyor. Ona ihtiyacım var. Korkumu uzaklaştırmasına ihtiyacım var.

“Ellerini duvara koy Anastasia. Sana tekrar sahip olacağım” diye fısıldıyorum ve bana şaşkın bir bakış atarak ellerini fayanslara dayıyor. Kalçasını kavrayarak onu çekiyorum. Sular sırtına dökülürken, “Sıkı tutun Anastasia” diye uyarıyorum.

Başını eğip kendini dengelerken ellerim kasık tüylerine kayıyor. Poposu uyarılmış aletime değerek kıvranıyor.

Siktir! Böylece içimdeki korku eriyip gidiyor.

Parmaklarım onu baştan çıkarırken, “Bunu istiyor musun?” diye soruyorum. Cevap olarak kıcını ereksiyonuma sürtüyor; gülümsüyorum. Sahte bir sertlikle, “Söyle” diye emrediyorum.

“Evet.” Akan suyu yarıp geçerek kulaklarıma ulaşan kabul kelimesi karanlığı uzakta tutuyor.

Ah bebek.

Daha öncekinden hâlâ ıslak – bu ıslaklık benden mi, ondan mı, bilmiyorum. O an içimden Doktor Greene’e teşekkür ediyorum: Artık kondom yok. Ana’nın içine yavaşça, nazıkçe kayıp, ona tekrar sahip oluyorum.

Onu bir bornoza sarıp sakince öpüyorum. Hiç kullanmadı-

ğım saç kurutma makinesini uzatarak, “Saçını kurula” diye emrediyorum. “Aç mısın?”

“Kurt gibi” diyor. Gerçekten öyle mi, yoksa beni memnun etmek için mi söyledi, bilmiyorum. Ama memnun oldum.

“Harika. Ben de. Bayan Jones bir şeyler hazırlamış mı bir bakayım. On dakikan var. Giyinme.” Onu bir daha öpüyorum ve mutfağa gidiyorum.

Gail lavaboda bir şeyler yıkıyor. Omzunun üzerinden baskınca başını kaldırıyor.

“İstiridye Bay Grey.”

Leziz. *Pasta alle vongole*, en sevdiğim yemeklerden biri.

“On dakika sonra?” diye soruyorum.

“Yirmi” diyor.

“Harika.”

Çalışma odama doğru giderken bana bir bakış atıyor. Aldırış etmiyorum. Beni daha önce üzerimde bornozumdan daha az şey varken de gördü – bu kadının sorunu ne?

Leila’yla ilgili bir haber var mı diye e-posta kutumu ve telefonumu kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok – ama Ana geldiğinden beri önceki kadar umutsuz değilim.

Ana benimle aynı zamanda mutfağa geliyor. Belli ki o da akşam yemeğimizin kışkırtıcı kokusunun peşine düşmüş. Bayan Jones’u görünce, bornozunun yakasını tutuyor.

Gail, “Tam zamanında” diyor ve iki büyük kâseyi tezgâhın üzerindeki servis altlıklarına yerleştiriyor.

“Otur.” Taburelerden birini işaret ediyorum. Ana’nın endişeli bakışları benden Bayan Jones’a kayıyor.

Utaniyor.

Bebeğim, benim çalışanlarım var. Aş bunu.

İlgisini dağıtmak için, “Şarap?” diye soruyorum.

Yerine otururken çekingen bir sesle, “Lütfen” diyor.

Bir şişe Sancerre açıyorum ve iki küçük kadehe dolduruyorum.

Gail, “İsterseniz buzdolabında peynir de var efendim” di-

yor. Başımı sallıyorum. Mutfaktan çıkıyor ve Ana da rahatlıyor. Yerime oturuyorum.

“Şerefe.” Kadehimi kaldırıyorum.

Ana da, “Şerefe” diyor ve kristal kadehlerimiz tokuşurken çınılıyor. Yemeğinden bir lokma alıyor ve ağzından bir beğeni mırıltısı yükseliyor. Belki *gerçekten* de kurt gibi açtır.

“Söyleyecek misin?” diye soruyor.

“Neyi?” Bayan Jones kendini aşmış, makarna enfes.

“Uykumda ne söylediğimi.”

Başımı sallıyorum. “Yemeğini ye. Yemek yemeni izlemeyi sevdiğimi biliyorsun.”

Yalandan bir bıkkınlıkla suratını asıyor. Kendi kendine konuşur gibi, “Çok sapıksın” diyor.

Ah bebek, bilemezsin. Aklıma bir fikir geliyor: Belki oyun odasında bu akşam yeni bir şey deneyebiliriz. Eğlenceli bir şey.

“Bana şu arkadaşından bahset” diyorum.

“Hangi arkadaşından?”

“Fotoğrafçıdan.” Umursamaz bir sesle söylemeye dikkat ediyorum ama bir an için kaşlarını çatarak bana bakıyor.

“Pekâlâ, üniversitenin ilk günü tanıştık. Mühendislikte yüksek lisans yapıyor ama tutkusu fotoğrafçılık.”

“Başka?”

“Hepsi bu.” Geçştiren cevapları can sıkıcı.

“Başka bir şey yok mu?”

Saçını omzundan geriye atıyor. “İyi arkadaş olduk. Benim babamla José’nin babasının ben doğmadan önce birlikte askerlik yaptıkları ortaya çıktı. Tekrar iletişime geçtiler ve ikisi şimdi can dostu.”

Ah. “Senin baban ve onun babası ha?”

“Evet.” Çatalıyla biraz daha makarna alıyor.

“Anladım.”

“Bu çok lezzetli.” Bana mutlu bir gülümsemeyle bakıyor. Bornozu hafifçe aralanmış, memesinin yükseltisi görünüyor. Aletim kıpırdıyor.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye soruyorum.

“İyi.”

“Daha ister misin?”

“Daha?”

“Şarap.” *Biraz daha seks? Oyun odasında?*

“Küçük bir kadeh lütfen.”

Kadehine biraz daha Sancerre dolduruyorum. Oyun oynayacaksak, ikimizin de fazla içmesini istemem.

“Peki, şey... seni Seattle’a getiren ‘durum’ ne âlemde?”

Leila. Siktir. Bunu konuşmak istemiyorum. “Kontrol dışı. Ama senin endişelenmeni gerektirecek bir durum yok Anastasia. Bu akşam senin için planlarım var.”

Bu sözde anlaşmamızı iki taraflı olarak yürütebilir miyiz, görmek istiyorum.

“Ya?”

“Evet. Seni on beş dakika içinde oyun odamda hazır görmek istiyorum.” Tepkisini ölçmek için onu inceleyerek ayağa kalıyorum. Gözbebekleri büyüyerek şarabından hızlı bir yudum alıyor. “Odanda hazırlanabilirsin. Aklıma gelmişken, giyinme odan artık giysilerle dolu. Bu konuda tek laf duymak istemiyorum.”

Ağzı şaşkınlıkla açılıyor, bir o şeklini alıyor. Benimle tartışmaması için, gözünü korkutan sert bir bakış atıyorum. Bu kez sesini çıkarmıyor ve SBY’yi satın alma sürecini olabildiğince çabuk başlatmasını söylemek için Ros’a bir e-posta yollamak üzere çalışma odama gidiyorum.

İşle ilgili birkaç e-postaya şöyle bir göz atıyorum ama Bryan Reed’le ilgili hiçbir şey gelmemiş. Leila’yla ilgili düşünceleri aklımdan uzaklaştırıyorum; son yirmi dört saattir aklımlı meşgul ediyorlar. Bu gece Ana’ya odaklanacağım – ve biraz eğleneceğim.

Mutfığa döndüğümde Ana ortada yok; yukarıda hazırlandığını varsayıyorum.

Soyunma odamda bornozumu çıkarıp, en sevdiğim kot pan-

tolonumu üzerime geçiriyorum. Giyinirken gözümde Ana'nın banyodaki halleri canlanıyor – kusursuz sırtı, onu becerirken fayanslara iyice dayanan elleri.

Uf, bu kızda dayanma gücü var.

Bakalım ne kadar var!

Üzerime bir canlılık geliyor ve salondan iPod'umu alıp üst kattaki oyun odama doğru ok gibi fırlıyorum. Ana'yı odanın girişinde, yapması gerektiği gibi diz çökmüş –gözler yerde, bacaklar aralık ve üzerinde sadece külotuyla– gördüğümde ilk hissettiğim, rahatlama oluyor.

Hâlâ burada; hâlâ oyunda.

İkinci hissettiğim şeyse, gurur. Emirlerimi harfi harfine yerine getirdi. Gülümseyişimi saklamakta zorlanıyorum.

Bayan Steele zorluklar karşısında geri adım atmıyor.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum. Bornozunun askıya asılı olduğunu fark ediyorum. Çıplak ayaklarla yanından geçip iPod'umu şifoniyerin üzerine koyuyorum. Onu, dokunma dışındaki diğer bütün duyulardan mahrum bırakmaya karar verdim. Bakalım bunun üstesinden gelebilecek mi? Yatağa saten çarşaflar serilmiş.

Ve deri prangalar yerinde duruyor.

Şifoniyerden bir saç lastiği, bir gözbağı, kürklü bir eldiven, kulak tıkaçları ve Barney'nin iPod'um için tasarladığı vericiyi çıkarıyorum. Bunları düzgün bir şekilde dizip iPod'un üzerine vericiyi takarken Ana'yı bekletiyorum. Beklenti bir oyunun yarısıdır. Yaptığım işten memnun olunca gidip önünde duruyorum. Ana'nın başı önünde, odanın ışığı saçında ışıltıyor. Mütavazı ve güzel görünüyor; ideal bir köle gibi.

"Güzel görünüyorsun." Yüzünü tutup başını kaldırıyorum, mavi gözler gri gözlerle buluşuyor. "Sen güzel bir kadınsın Anastasia. Ve tamamen benimsin" diye fısıldıyorum. "Ayağa kalk."

Ayaklarının üzerinde doğrulurken biraz gergin. "Bana bak" diye emrediyorum ve gözlerine bakınca o ciddi, kendinden geç-

miş ifadede kaybolabileceğimi biliyorum. Bütün dikkati bende. “İmzalanmış bir sözleşmemiz yok Anastasia. Ama sınırlarımı zı konuştuk. Güvenlik kelimelerimizin olduğunu tekrarlamak istiyorum, tamam mı?”

Gözlerini birkaç defa kırıştırıyor ama sessiz kalıyor.

“Neydi onlar?” diye söylemesini istiyorum.

Tereddüt ediyor.

Ah, böyle olmayacak.

“Güvenlik kelimeleri ne Anastasia?”

“Sarı.”

“Ve?”

“Kırmızı.”

“Bunları hatırla.”

Bariz bir küçümsemeyle bir kaşı kalkıyor ve bir şey söyleyecek gibi oluyor.

Ah, hayır. Oyun odamda olmaz.

“Çokbilmiş ağzınızı burada açmayın Bayan Steele. Yoksa dizlerinizin üzerindeyken onu beceririm. Anladın mı?”

Her ne kadar hoş bir düşünce olsa da şu anda istediğim şey, itaati.

Hayal kırıklığını bastırmak zorunda kalıyor.

“Eee?”

Çabucak, “Evet Efendim” diyor.

“Uslu kız. Niyetim, güvenlik kelimelerini kullanmanı gerektirecek kadar acı vermek değil. Yapmayı düşündüğüm şey yoğun şeyler hissettirecek. Çok yoğun. Ve beni yönlendirmen gerekecek. Anladın mı?”

Yüzü ifadesiz, hiçbir şeyi ele vermiyor.

“Bunda sadece dokunuş var Anastasia. Beni göremeyeceksin ve duyamayacaksın. Ama beni hissedebileceksin.” Kafası karışmış bakışlarına aldırış etmeyip şifoniyerin üzerindeki müzik çaları çalıştırıyorum ve harici moda ayarlıyorum.

Sadece bir şarkı seçmem gerek. O anda aklıma, The Heathman’da yatağımda uyuduktan sonra arabada yaptığı-

mız konuşma geliyor. Bakalım Tudor devri koro müziklerinden hoşlanacak mı?

“Seni bu yatağa bağlayacağım Anastasia. Ama önce gözlerini bağlayacağım ve...” –ona iPod’u gösteriyorum– “beni duyamayacaksın. Tek duyacağın senin için açacağım müzik olacak.”

Yüzüne yayılanın şaşkınlık ifadesi olduğunu sanıyorum ama emin değilim.

“Gel.” Onu yatağın ayakucuna götürüyorum. “Burada dur.” Eğilip, tatlı kokusunu içime çekiyorum ve kulağına fısıldıyorum: “Burada bekle. Gözlerini yataktan ayırma. Kendini orada bağlı, tamamen benim insafıma kalmış yatarken hayal et.”

Nefesini tutuyor.

Evet bebek. Düşün. Omzuna yumuşak bir öpücük kondurma isteğime karşı koyuyorum. Önce saçını örmem ve bir kamçı almam gerek. Şifoniyerin üzerinden saç lastiğini alıyorum ve raftan en sevdiğim kamçıyı seçip, pantolonumun arka cebine sokuyorum.

Geri dönüp arkasına geçerek saçını nazikçe tutuyor ve örüyorum. “Saçlarını iki küçük örgü halinde sevsem de Anastasia, şu anda sana sahip olmak için sabırsızlanıyorum. Bu yüzden bir örgü yeter.” Ucunu bağlayıp örgüsünü çekince, geriye doğru gelip bana yaslanmak zorunda kalıyor. Saçının ucunu bileğime dolayıp sağa çekiyorum ve boynu önüme serilecek şekilde başı yana yatıyor. Burnumu kulakmemesinden omzuna kaydırırken, onu hafifçe emiyorum ve ısııyorum.

Hımm... çok güzel kokuyor.

Titriyor ve boğazının derinliklerinden bir mırıltı yükseliyor.

“Sessiz ol” diye uyarıyorum. Kamçıyı cebimden çıkarıyorum. Kollarım kollarına sürtünerek öne uzatıp ona gösteriyorum.

Nefesini tuttuğunu duyuyorum. Parmakları seğiriyor.

“Dokun ona” diyorum. Bunu istediğini biliyorum. Elini kaldırıyor, duraksıyor, sonra parmaklarını kamçının yumuşak süet püsküllerinde gezdiriyor. Bu çok tahrik edici. “Bunu kul lanacağım. Canını acıtmayacak ama kanını teninin yüzeyine

çıkarmak ve çok hassas olacaksın. Güvenlik kelimeleri neydi Anastasia?"

Bakışları kamçıya kilitlenmiş halde, "Şey... 'sarı' ve 'kırmızı' Efendim" diye mırıldanıyor.

"Aferin kızıma. Unutma, korkunun çoğu zihninde." Kamçıyı yatağa atıyorum ve ellerimi iki yanından aşağı kaydırarak, kalçasının yumuşak kıvrımını geçip külotunun içine sokuyorum. "Buna ihtiyacın olmayacak." Külotunu bacaklarından aşağı çekip, arkasında diz çöküyorum. Yatağın sütununa tutunarak, sarsak hareketlerle ayağından çıkarıyor.

"Kıpırdama" diye emrediyorum. Poposunun iki tarafını da hafifçe ısırarak öpüyorum. "Şimdi uzan. Sırtüstü." Ona bir şaplak atıyorum. Sıçırıyor ve hızla yatağa çıkıyor. Yüzü bana dönük şekilde uzanıyor. Gözleri gözlerimde, heyecanla –ve sınırlarım biraz da kaygıyla– parlıyor.

"Eller başının üzerine."

Söylediğimi yapıyor. Şifoniyerin üzerinden kulaklıkları, gözbağını, iPod'u ve uzaktan kumandayı alıyorum. Yatakta yanına oturup ona verici takılı iPod'u gösteriyorum. Bakışları yüzümden cihazlara, sonra tekrar yüzüme yöneliyor.

"Bu, iPod'da çalan odadaki ses sistemine gönderiyor. Senin duyduğunu duyacağım ve kumandası da bende."

Her şeyi gösterdikten sonra kulaklıkları kulaklarına yerleştiriyorum ve iPod'u yastığa koyuyorum. "Başını kaldır." İtaat ediyor ve gözbağını gözlerinin üzerine geçiriyorum. Ayağa kalkıp sol elini alıyorum ve bileğini yatağın üst köşesindeki deri prangaya geçiriyorum. Parmaklarımı yukarı uzanmış kolundan aşağı hafifçe kaydırırken kıvranıyor. Yavaşça yatağın diğer tarafına yürürken başı ayak sesimi takip ediyor. Aynısını sağ eline de yapıyorum ve bileğini kelepçeliyorum.

Nefesi değişiyor, düzensizleşiyor ve aralık dudaklarının arasında hızlanıyor. Göğsünden yukarı doğru kızarmaya başlıyor. Kıvranarak kalçalarını beklenti içinde kaldırıyor.

Güzel.

Yatağın alt ucunda iki ayak bileğini de kavıyorum. “Başını tekrar kaldır” diye emrediyorum. Hemen dediğimi yapıyor ve kolları iyice gerilecek şekilde onu aşağı doğru çekiyorum.

Sessiz bir inleme koyuveriyor ve kalçasını bir daha kaldırıyor.

Ayak bileklerini de yatağın köşelerine kelepçeliyorum. Önümde kolları ve bacakları iyice açık bir şekilde uzanıyor. Geri çekilip, manzaranın tadını çıkarıyorum.

Siktir.

Hiç bu kadar seksi olmuş muydu?

Tamamen ve isteyerek kendisini benim insafıma bırakmış. Bunu bilmek sarhoş edici. Cömertliğine ve cesaretine hayran olarak, bir an öylece duruyorum.

Bu muhteşem görüntüyü izlemeyi isteksizce bırakıp şifoniyerin üstünden tavşan kürklü eldiveni alıyorum. Elime geçirmeden önce uzaktan kumandayla müziği başlatıyorum; kısa bir tıs sesinden sonra kırk parçalık ilahi başlıyor. Şarkıcının melek gibi sesi oyun odasında ve tatlı Bayan Steele’in üzerinde çınlıyor.

Kıpırdamadan müziği dinliyor.

Onu gözlerimle içerek, yatağın etrafında dolaşıyorum.

Uzanıp boynunu eldivenle okşuyorum. İçine kesik bir nefes çekiyor ve kelepçelere asılıyor ama çığlık atmıyor veya durmamı söylemiyor. Eldivenli elimi yavaşça boynundan gerdanına, sonra memelerine indirip, kıvranışını bastırmaya çalışmasını zevkle izliyorum. Memelerinin etrafında daireler çiziyorum, sonra her bir meme ucunu hafifçe çekiştiriyorum. Zevkle inleyişi beni aşağılara inmeye cesaretlendiriyor. Acelesiz, planlı bir ilerleyişle vücudunu keşfe çıkıyorum: Göbeği, kalçaları, üst bacaklarının iç tarafı ve baldırları. Gezinen elimin hareketleri müzikle mükemmel bir uyum içinde, koroya daha fazla ses katılarak yükseliyor. Ne hissettiğini anlamak için ağzını izliyorum. Şimdi zevkle yutkunuyor; şimdi dudağını ısıriyor. Elimi cinsel organının üzerine getirdiğimde kalçasını sıkıyor ve kendini elime doğru itiyor.

Normalde kıpırdamasını istemesem de bu hareketi hoşuma gidiyor.

Bayan Steele zevk alıyor. Açgözlü.

Memelerine tekrar dokunduğumda eldivenin altında meme uçları sertleşiyor.

Evet.

Teni iyice hassaslaştığına göre artık eldiveni çıkarıp kamçıyı alıyorum. Büyük bir dikkatle boncuklu püsküllerini aynı yolu takip ederek teninde gezdiriyorum: Gerdanında, memelerinde, göbeğinde, kasık tüylerinin üzerinde ve bacakları boyunca. İlahiye daha fazla koro şarkıcısının sesleri eklenirken, kamçıyı kaldırıp püsküllerini göbeğinde şaklatıyorum. Sanırım şaşkınlıkla çığlık atıyor ama güvenlik kelimelerini kullanmıyor. Hisleri özümsemesi için ona biraz süre tanıyorum ve kamçıyı tekrar indiriyorum – bu sefer biraz daha hızlı.

Kelepçelerine asılıyor ve bir kez daha boğazından hırıltılı bir çığlık çıkıyor – ama güvenlik kelimesi değil. Kamçıyı memelerinin üzerinde şaklatıyorum. Başını arkaya devirip sessiz bir çığlık atıyor. Kırmızı satenin üzerinde acıyla kıvrılırken ağzı gevşek.

Güvenlik kelimesini hâlâ kullanmadı. Ana içindeki çılgına kucak açıyor. Kamçıyı indirip kaldırmaya devam ediyorum; püsküllerin her çarpışında, bıraktıkları izle ısınan vücudunu izlerken hazdan başım dönüyor. Koro şarkıcıları durunca ben de duruyorum.

Tanrım. Nefes kesici görünüyor.

Müziğin şiddeti artarken tekrar başlıyorum; bütün sesler birlikte söylüyor. Kamçıyı üzerine tekrar tekrar indiriyorum; her vuruşumda altımda kıvranıyor.

Son nota da odada çınladığında duruyorum ve kamçıyı yere atıyorum. İstek ve ihtiyaçla nefes nefeseyim.

Siktir.

Yatakta yatıyor, çaresiz, teni tatlı bir pembe ve o da nefes nefese.

Ah bebek.

Yatağa, bacaklarının arasına çıkıyorum ve kendimi yukarıda tutarak üzerine doğru yavaşça ilerliyorum. Solo bir sesin tatlı, meleklerle has melodisiyle müzik tekrar başladığında, eldiven ve kamçının geçtiği yolları takip ediyorum – ama bu sefer ağzımla; vücudunun her noktasını öperek, emerek ve taparak. Her bir meme ucuyla oynuyorum, tükürüğümle parlayıp dimdik yükselene kadar. Altımda kelepçelerin izin verdiği kadar kıvranıyor ve inliyor. Dilim göbeğine iniyor ve göbek deliğinin etrafında daireler çizerek onu ıslatıyor. Onu tadıyor. Ona ibadet ediyor. Aşağı doğru, kasık tüylerinin arasından, dilimin dokunuşu için yalvaran tatlı, çıplak klitorisine iniyorum. Kokusunu adeta içerek, dilime verdiği tepkileri içerek, altımda titrediğini hissedene kadar daireler çiziyorum.

Ah, hayır. Daha değil Ana. Daha değil.

Duruyorum. Sessiz bir hayal kırıklığıyla burnundan nefesler veriyor.

Bacaklarının arasında, dizlerimin üzerinde doğruluyorum; fermuarımı açarak ereksiyonumu serbest bırakıyorum. Sonra uzanıp, sol ayak bileğindeki prangayı nazikçe açıyorum. Uzun bacağına vücuduma dolarken, diğer ayak bileğini de çözüyorum. Serbest kalınca alt bacaklarından kasıklarına doğru masaj yaparak bacaklarına yeniden hayat veriyorum. Başparmaklarım, üst bacaklarının hazla nemlenmiş iç kısımlarına doğru yol alırken, Ana, Tallis'in ilahisiyle mükemmel bir uyum içinde kalçasını yukarı kaldırarak altımda kıvranıyor.

Boğazımdan yükselen sesi bastırıp kalçalarını kavriyorum ve onu yukarı kaldırarak tek bir sert, hızlı hareketle kendimi içine gömüyorum.

Siktir.

İçi kaygan, sıcak ve ıslak; vücudu sınıra dayanmış, aletimin etrafında nabız gibi atıyor.

Hayır. Daha erken. Çok erken.

Üzerinde ve içinde kendimi tutarak duruyorum. Terim

boncuk boncuk kaşlarıma iniyor.

“Lütfen” diye sesleniyor. Devam edip içinde kaybolma isteğiyle savaşıyor, kendimi üzerinde iyice sıkıyorum. Bütün muhteşemliğiyle altımda yatışını görmemek için gözlerimi kapıyorum ve dikkatimi müziğe veriyorum. Kontrolü tekrar elime alınca, yavaşça hareket etmeye başlıyorum. Koronun sesi yükselirken, müziğin gücüne ve ritmine uyarak yavaşça hızımı artırıyorum; içinde kasılan her bir noktanın tadına varıyorum.

Ellerini yumruk yaparak başını arkaya atıyor ve inliyor.

Evet.

Sıktığı dişlerinin arasından, “Lütfen” diye yalvarıyor.

Seni duyuyorum bebek.

Onu tekrar yatağa bırakıp, kendimi dirseklerimle destekleyerek üzerine uzanıyorum ve ritmi takip ederek içine girip çıkmaya devam ediyorum. Onun içinde ve müzikte kayboluyorum.

Tatlı, cesur Ana.

Ter, sırtımdan aşağı süzülüyor.

Hadi bebek.

Lütfen.

Sonunda aletimin etrafında bir rahatlama çığlığıyla patlıyor ve beni sürüklediği şiddetli, tüketici orgazmın içinde bütün benliğimi yitiriyorum. Dünyam sarsılıp tekrar yerli yerine otururken üzerine yığılıyorum. O yabancı duygu göğsüme yayılarak beni mahvediyor.

Bu kaygı verici, kafamı karıştıran duyguyu kovmak için başımı iki yana sallıyorum. Uzanıp uzaktan kumandayı alıyorum ve müziği kapatıyorum.

Bu kadar Tallis yeter.

Bu neredeyse ibadet gibi deneyime müziğin kesinlikle katkısı oldu. Duygularımı kontrol etmeye çalışıp başaramayarak, kaşlarımı çatıyorum. Ana'nın içinden çıkıyorum ve uzanıp bütün kelepçelerini açıyorum.

Parmaklarını esnetirken iç geçiriyor. Gözbağını ve kulaklıkları nazikçe çıkarıyorum.

Büyük mavi gözler bana bakarak kırışıyor.

"Merhaba" diye fısıldıyorum.

Oyuncu ve neşeli bir tavırla, "Sana da merhaba" diyor. Tepkisi mutluluk verici. Eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Aferin sana." Sesim gururla dolu.

Başardı. Dayandı. Hepsine dayandı.

"Dön."

Gözleri panikle açılıyor.

"Sadece omuzlarına masaj yapacağım."

"Ah, tamam."

Dönüyor ve gözlerini kapatıp kendini yatağa bırakıyor. Bacaklarımı açarak üzerine geçip omuzlarına masaj yapıyorum.

Boğazının derinliklerinden bir zevk mırıltısı yükseliyor.

"Müzik neydi?" diye soruyor.

"Adı *Spem in Alium*, Thomas Tallis'in kırk bölümlük bir ilahisi."

"Çok... kuvvetliydi."

"Bununla düzüşmeyi hep istemiştin."

"Yoksa bir ilk daha mı Bay Grey?"

Sırıyorum. "Kesinlikle Bayan Steele."

Sesi yorgunluğunu ele vererek, "Eh, ben de bununla ilk defa düzüştüm" diyor.

"Sen ve ben, birbirimize bir sürü ilk yaşıyoruz."

"Sana uykumda ne söyledim Chris... şey, Efendim?"

Yine mi? *Kızı daha fazla süründürme Grey.*

"Bir sürü şey söyledin Anastasia. Kafeslerden ve çileklerden bahsettin. Daha fazlasını istediğinden ve beni özlediğinden."

"Hepsi bu mu?" Sesi rahatlamış gibi.

Neden rahatlasın ki?

Yüzünü görmek için yanma uzanıyorum.

"Ne söylediğini sandın?"

Kısa bir an için gözlerini açıyor, sonra hemen kapatıyor.

"Senin çirkin, kendini beğenmiş ve yatakta korkunç oldu-

ğunu düşündüğümü.” Bir mavi göz gizlice açılıp, merakla beni izliyor.

Ah... yalan söylüyor.

“Pekâlâ, tabii ki bütün bunlar doğru ve şimdi gerçekten ilgimi çektin. Benden ne saklıyorsunuz Bayan Steele?”

“Bir şey saklamıyorum.”

“Anastasia, çok kötü bir yalancısın.”

“Seksten sonra beni güldüreceğini sanıyordum; bunlar o işe yaramıyor.”

Cevabı beklenmedik; zorla gülümsüyorum. “Ben fıkra anlatamam” diyorum.

“Bay Grey! Yoksa yapamadığınız bir şey mi var?” Beni kocaman, bulaşıcı bir gülümsemeyle ödüllendiriyor.

Sanki bununla gurur duyuyormuş gibi, “Evet, umutsuz vakayım” diyorum.

“Ben de hiç fıkra anlatamam” diyerek kıkırdıyor.

“Bu çok tatlı bir ses” diye fısıldıyorum ve onu öpüyorum. Ama neden rahatladığını hâlâ bilmek istiyorum. “Ve bir şeyler saklıyorsun Anastasia. Senden işkenceyle öğrenmem gerekebilir.”

“Ha!” Aramızdaki boşluk kahkahayla doluyor. “Bence yeteri kadar işkence yaptın.”

Tepkisi yüzümdeki gülümsemeyi siliyor. İfadesi hemen yumuşuyor. Cilveli cilveli, “Belki bir daha işkence yapmana izin veririm” diyor.

İçim rahatlıyor. “Bunu çok isterim Bayan Steele.”

“Amacımız memnun etmek Bay Grey.”

Aynı anda hem memnun hem tedirgin, “İyi misin?” diye soruyorum.

“İyiden fazlası.” Bana o çekingen gülümsemesiyle bakıyor.

“Harikası.” Alnını öpüyorum. O rahatsız edici duygu yenden ortaya çıkmaya başlarken yataktan iniyorum. Silkeleniş fermuarımı çekiyorum ve yataktan kalkmasına yardım etmek için elimi uzatıyorum. Ayağa kalktığı anda onu kollarımın arası-

na çekip öpüyorum ve tadının keyfini çıkarıyorum.

“Yatağa” diye mırıldanıp onu kapıya götürüyorum. Orada onu askıya astığı bornozuna sarıp, itiraz etmesine fırsat bırakmadan kucığıma alıyorum ve alt kattaki yatak odama taşıyorum.

Yatağıma yatınca, “Çok yorgunum” diye mırıldanıyor.

Ona sarılıyorum ve “Şimdi uyu” diye fısıldıyorum. Tekrar yüzeye çıkıp göğsümü dolduran o huzursuz edici duyguyla savasarak gözlerimi kapıyorum. Sanki yuva özlemi çekmek yuvaya kavuşma hissiyle iç içe geçmiş gibi... ve ürkütücü.

4 Haziran 2011, Cumartesi

Yaz esintisi saçlarımla oynuyor; okşayışı bir sevgilinin hünerli parmakları gibi.

Benim sevgilimin.

Ana.

Birden uyanıyorum. Aklım karışık. Odam karanlığa gömülü ve yanımda Ana düzenli, hafif nefeslerle uyuyor. Bir dirseğime dayanıp, sanki az önce birisi aynısını yapmış gibi esrarengiz bir hisle, elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum. G l-geli köşelere dikkatle bakarak, bakışlarımı odada gezdiriyorum ama Ana'yla yalnızız.

Tuhaf. Az önce burada birinin olduğuna yemin edebilirim. Birisi bana dokundu.

Sadece bir rüyaydı.

Bu can sıkıcı hissi üzerimden atıp saate bakıyorum. Sabahın dört bucuğunu geçiyor. Başımda tekrar yastığa düşerken, Ana anlaşılmaz sözler mırıldanıyor ve derin uykusunda yüzünü bana dönüyor. Huzurlu ve güzel görünüyor.

Gözlerimi tavana dikeyorum. Duman alarımının yanıp sönen ışığı benimle yine alay ediyor. Sözleşmemiz yok. Ama Ana burada. Yanımda. *Bunun anlamı ne?* Onunla nasıl başa çıkmam gerekiyor? Kurallarıma uyacak mı? Güvende olduğunu bilmem gerek. Yüzümü ovuşturuyorum. Bu benim için keşfedilmemiş bölge; kontrolüm dışında ve huzur bozucu.

Aklıma Leila geliyor.

Kahretsin.

Düşüncelerim birbirini kovalıyor. Leila, iş, Ana... Tekrar uyuyamayacağımı biliyorum. Kalkıp altıma bir pijama geçiriyorum, yatak odasının kapısını kapatıp salona, piyanoma gidiyorum.

Chopin benim avuntum; hüzünlü notalar ruh halimi yansıyor. Tekrar tekrar çalıyorum. Gözucuyla küçük bir hareket fark ediyorum. Başımı kaldırdığımda, Ana'nın çekingen adımlarla bana doğru geldiğini görüyorum. "Uyuyor olmalıydın" diye mırıldanıyorum ama çalmaya devam ediyorum.

"Sen de" diye karşılık veriyor. Çözümlemeye çalışan bakışlarıyla yüzü ciddi ama ona aşırı büyük gelen bornozumun içinde küçük ve savunmasız görünüyor. Gülümsememek için kendimi tutuyorum.

"Beni azarlıyor musunuz Bayan Steele?"

"Evet Bay Grey. Azarlıyorum."

"Pekâlâ, uyuyamadım."

Kafam çok dolu. Yatağa gidip uyumasını tercih ederdim. Dünden yorgun olmalı. Ruh halimi beğenmiyor ve piyano tahturesinde yanıma oturup, başını omzuma yaslıyor.

Bu o kadar şefkatli ve içten bir hareket ki uvertürün neresinde olduğumu unutuyorum ama daha huzurlu bir şekilde çalmaya devam ediyorum. Çünkü benimle.

Bitirdiğimde, "Neydi?" diye soruyor.

"Chopin. Bir uvertür. Opus yirmi sekiz, dört numara. İlginî çekerse, mi minörde."

"Yaptığın her şey ilgimi çekiyor."

Tatlı Ana. Saçını öpüyorum. "Seni uyandırmak istememiştim."

Başını kaldırmadan, "Uyandırmadın" diyor. "Diğerini çal."

"Diğeri?"

"Burada kaldığım ilk gece çaldığın Bach parçası."

"Ah, Marcello."

En son birine istek üzerine ne zaman çalmıştım, hatırlamıyorum. Benim için piyano yalnız çalman bir enstrüman, sadece kendim için. Ailem piyano çaldığını yıllardır duymadı. Ama istediğine göre, tatlı Ana'm için çalacağım. Parmaklarım tuşları okşuyor ve insanın aklını ele geçiren melodiler salonda yankılanıyor.

“Neden sadece hüznü müzikler çalıyorsun?” diye soruyor.
Bu hüznü mü?

Başını kaldırıp beni inceleyerek, “Demek çalmaya başladığında sadece altı yaşındaydın?” diye sormaya devam ediyor. Her zamanki gibi öğrenmeye aç ve hevesli bir ifadeyle bakıyor; ve dün geceden sonra onu nasıl herhangi bir şeyden mahrum bırakabilirim?

“Yeni annemi memnun etmek için kendimi piyano öğrenmeye adamıştım.”

“Mükemmel aileye uyum sağlamak için?” Savannah’daki o samimi gecemizde söylediğim sözler yumuşak sesiyle yankılanıyor.

“Evet, öyle de denebilir.” Bundan bahsetmek istemiyorum ve benimle ilgili ne çok şeyi aklında tuttuğuna şaşıyorum. “Neden uyanıksın? Dünün yorgunluğunu üzerinden atmak istemiyor musun?”

“Benim için sabahın sekizi. Ayrıca hapımı almam gerek.”

“İyi hatırlamışsın” diyorum. “Belirli zamanlarda alınması gereken bir hapa saat dilimi farkı olan bir yerde başlamayı ancak sen başarabilirdin. Belki bugün yarım saat, sonra yarın da yarım saat geciktirip alsan iyi olur. Böylece sonunda makul bir zamanda almaya başlayabilirsin.”

“İyi plan” diyor. “Peki o yarım saatlerde ne yapmalıyız?”

Eh, seni bu piyanonun üzerinde becerebilirim.

“Aklıma birkaç şey geliyor.” Sesim davetkâr.

“Ya da konuşabiliriz.” Kışkırtıcı bir şekilde gülümsüyor.

Konuşma havamda değilim. “Benim aklımdakini tercih ederim.”

Kolumu beline doluyorum, onu kucağıma çekiyorum ve burunu saçına sürüyorum.

“Seksi konuşmaya tercih ediyorsun her zaman.” Gülüyor.

“Doğru. Özellikle de seninle.” Elleri pazılarımı kavırıyor ama yine de karanlık kıpırtısız ve sessiz. Kulağının bitimin-den boynuna doğru öpücükler konduruyorum. Zihnimde bir

sahne canlanıyor; piyanomun üzerinde bacakları açık, saçları diğer taraftan aşağı dökülüyor. Ve vücudum bu sahneye tepki verirken, “Belki de piyanomun üzerinde” diye mırıldanıyorum.

“Bir şeyi netleştirmek istiyorum.” Kulağımın dibinde alçak sesle konuşuyor.

“Her zaman öğrenmeye isteklisiniz Bayan Steele. Neyin netleşmesi gerekiyor?” Bornozu burnumla omuzlarından ittirirken dudaklarımın altındaki teni yumuşak ve sıcak.

“Bizim” diyor ve o basit kelime kulağıma bir dua gibi geliyor.

“Hımm. Ne olmuş bize?” Duraksıyorum. *Bununla nereye varacak?*

“Sözleşme.”

Durup, zeki gözlerine bakıyorum. *Şimdi neden bunu yapıyor?* Parmaklarımı yanaklarında gezdiriyorum.

“Şey, sanırım sözleşme müzakereye açık, değil mi?”

“Müzakere?” diye tekrarlıyor ve dudaklarında bir gülümsemenin işaretleri beliriyor.

“Müzakere.” İfadesini taklit ediyorum.

“Ama çok istekliydin.” Gözlerine bir belirsizlik çöküyor.

“Eh, o eskidendi. Her neyse, kurallar müzakereye açık değil, sabitler.” Güvende olduğunu bilmem gerek.

“Önce mi? Neden önce?”

“Önce...” Bütün bunlardan önce. Sen dünyamı tepetaklak etmeden önce, benimle birlikte uyumadan önce. Piyanoda başını omzuma yaslamadan önce. Hepsi... Midemdeki artık aşına olduğum huzursuzluktan kaçarak, “Daha fazlası” diye mırıldanıyorum.

“Ah” diyor. Sanırım hoşuna gitti.

“Ayrıca şimdiye kadar iki kere oyun odasına girdik ve çığlıklar atarak dağlara doğru kaçmadın.”

“Kaçmamı mı bekliyorsun?”

“Asla beklenileni yapmıyorsun Anastasia.”

Kaşlarının arasındaki v geri dönüyor. “Öyleyse izin ver de netleştireyim. Benden sözleşmenin kurallar kısmına her zaman

uymamı istiyorsun ama geri kalanına uymamı istemiyorsun?”

“Sadece oyun odasındayken. Oyun odasındayken sözleşmenin ruhuna uygun davranmanı istiyorum ve evet, kurallara her zaman uymanı istiyorum. O zaman güvende olduğunu biliyim.” Sonra uçarı bir havayla, “Ve istediğim zaman sana sahip olabilirim” diye ekliyorum.

“Ya kurallardan birini çiğnersem?”

“O zaman seni cezalandırırım.”

“Ama izin vermem gerekmiyor mu?”

“Evet, gerekiyor.”

“Ya hayır dersem?” diye üsteliyor.

Neden bu kadar inat ediyor?

“Hayır dersen hayır dersin. Seni ikna edecek bir yol bulmak zorunda kalırım.” Bunu biliyor olmalıydı. Kayıkhanede ona şaplak atmak istememe rağmen izin vermedi. Ama o akşam daha sonra istediğimi yaptım... rızasıyla.

Kalkıp salonun kapısına doğru yürüyor. Bir an için kaçtığı- nı düşünüyorum ama akli karışmış bir yüz ifadesiyle dönüyor. “Öyleyse ceza kısmı geçerli.”

“Evet ama sadece kuralları çiğnersen.” Bu benim için çok açık. Onun için neden değil?

Birden ciddileşerek, “Kuralları yeniden okumam gerek” diyor.

Bunu şimdi mi yapmak istiyor?

Çalışma odama gidip bilgisayarımı açıyorum ve sabahın be- şinde bunları neden tartıştığımızı düşünerek yazıcıdan kural- ların çıktısını alıyorum.

Elimde çıktılarla geri döndüğümde, eviyenin başında su içi- yor. Bir tabureye oturup beklerken onu izliyorum. Sırtı dik ve gergin; bu iyiye işaret değil. Bana dönünce kâğıtları mutfak adasının üzerinden kaydırarak ona uzatıyorum.

“İşte, al.”

Başını sallıyor ve gözlerini havaya dikerken, ağzının kena- rında alaycı bir gülümseme beliriyor.

Ohh.

Keyfim birden yerine geliyor.

"Az önce sen bana gözlerini mi devirdin Anastasia?"

"Belki de. Tepkine bağlı." Aynı zamanda hem temkinli hem de eğleniyor gibi görünüyor.

"Her zamanki gibi." Bir izin verse...

Yutkunuyor ve gözleri beklentiyle açılıyor. "Öyleyse..."

"Evet?"

"Şimdi bana şaplak atmak mı istiyorsun?"

"Evet. Ve atacağım."

"Ya, gerçekten mi Bay Grey?" Kollarını kavuşturuyor, çenesi meydan okurcasına yukarı kalkıyor.

"Beni durduracak mısın?"

"Önce beni yakalamam gerekecek." Takındığı işveli tavır doğrudan aletimi etkiliyor.

Oynamak istiyor.

Tabureden aşağı kayarken onu dikkatle izliyorum. "Ya, gerçekten mi Bayan Steele?" Aramızdaki hava neredeyse çattırıyor.

Ne tarafa kaçacak?

Gözleri gözlerimde, heyecanla dolu. Dişleri altdudağıyla oynuyor.

"Bir de dudağını ısıırıyorsun." *Bunu özellikle mi yapıyor?* Yavaşça soluma kayıyorum.

"Yapamazsın" diye sataşıyor. "Hem sen de gözlerini deviriyorsun." Gözlerini gözlerimden ayırmadan o da soluna kayıyor.

"Evet ama az önce oyunun heyecan çitasını yükselten sensin."

"Çok hızlıyım, biliyorsun" diye sataşıyor.

"Ben de öyle."

Her şeyi nasıl bu kadar heyecanlı hale getirebiliyor?

"Uslu uslu gelecek misin?"

"Hiç yaptım mı?" Yemi yutarak sırtıyor.

"Bayan Steele, ne demek istiyorsunuz?" Mutfak adasında onu takip ediyorum. "Ben gelip yakalamak zorunda kalırsam sizin için daha kötü olur."

"Tabii beni yakalarsan Christian. Ve şu anda beni yakalamana izin vermeye hiç niyetim yok."

Ciddi mi?

"Anastasia, düşüp kendini incitebilirsin. Bu da, şimdi altı numara olan yedi numaralı kuralı ihlal etmen anlamına gelir."

"Kurallar olsun, olmasın; sizinle tanıştığımndan beri tehlike-deyim Bay Grey."

"Evet, doğru."

Belki de bu bir oyun değildir. Bana bir şey anlatmaya mı çalışıyor? Duraksıyor ve onu yakalamak için ani bir hamle yapıyorum. Çılgık atarak adanın etrafından dolanıp, yemek masasının arkasındaki kısmen güvenli yere sığınıyor. Dudakları aralanmış, ifadesi hem tedbirli hem cüretkâr. Bornoz bir omzundan düşüyor. Seksi görünüyor. Gerçekten feci seksi.

Ağır ağır ona doğru ilerliyorum; geriye kaçıyor.

"Bir adamın aklını nasıl başka yere çekeceğini gerçekten biliyorsun Anastasia."

"Amacımız memnun etmek Bay Grey. Aklını nereden başka yere çekmek?"

"Hayattan. Evrenden." *Kaybolan eski kölelerden. İşten. Anlaşmamızdan. Her şeyden.*

"Çalarken kafan çok meşgul görünüyordu."

Geri adım atmıyor. Duruyorum ve kollarımı kavuşturarak stratejimi gözden geçiriyorum. "Bunu bütün gün yapabiliriz bebek ama seni yakalarım ve yakaladığım zaman senin için gerçekten kötü olur."

Kesin bir tavırla, "Hayır, yakalayamazsın" diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Gören de seni yakalamamı istemediğini sanır."

"İstemiyorum. Mesele de bu. Ceza konusunda, senin sana dokunmam konusunda hissettiklerini hissediyorum." Ve birdenbire karanlık üzerimde süzülerek tenimi kaplıyor. Giderken arkasında buzdan bir çaresizlik bırakıyor.

Hayır. Hayır. Dokunulmaya dayanamam. Asla.

"Hissettiğin bu mu?" Sanki bana dokunmuş gibi; tırnakları göğsümde beyaz izler bırakıyor.

Birkaç kez gözlerini kırptırarak tepkimi ölçmeye çalışıyor. Sonra yumuşak bir sesle konuşuyor: "Hayır. Beni o kadar etkilemiyor ama sana bir fikir verebilir." İfadesi endişeli.

Off, canı cehenneme! Bu, ilişkimize tamamen farklı bir ışık tutuyor. "Ya" diye mırıldanıyorum, çünkü söyleyecek başka bir şey düşünemiyorum.

Derin bir nefes alıp bana yaklaşıyor. Önümde durduğunda kaygı dolu gözlerini bana doğru kaldırıyor.

"Bundan o kadar mı nefret ediyorsun?" diye fısıldıyorum.

Buraya kadar. Birbirimize gerçekten uygun değiliz.

Hayır. Buna inanmak istemiyorum.

"Şey... hayır" diyor ve içim rahatlıyor. "Hayır" diye devam ediyor. "Hislerim karışık. Hoşuma gitmiyor ama nefret de etmiyorum."

"Ama dün gece, oyun odasında, sen..."

"Bunu senin için yapıyorum Christian, ihtiyacın olduğu için. Dün gece canımı acıtmadın. Farklı bir durumdu, benim de aklıma yatmıştı ve ayrıca sana güveniyorum. Ama beni cezalandırmak istediğinde canımı acıtacağından korkuyorum."

Siktir. Söyle ona.

Gerçek ya da cesaret zamanı Grey.

"Canını acıtmak istiyorum. Ama kaldırabileceğinden fazla değil."

"Neden?"

"Buna ihtiyacım var" diye fısıldıyorum. "Sana sebebini söyleyemem."

"Söyleyemez misin, söylemez misin?"

"Söylemem."

"Öyleyse sebebi biliyorsun."

"Evet."

"Ama bana söylemeyeceksin."

"Söylersem bu odadan çılgınlık atarak kaçarsın ve bir daha

dönmek istemezsin. Bu riski göze alamam Anastasia.”

“Kalmamı istiyorsun.”

“Hem de her şeyden çok. Seni kaybetmeye dayanamam.”

Aramızdaki mesafeyi artık kaldıramıyorum. Onu yakalayıp kaçmasını engelliyorum ve kollarımın arasına çekiyorum. Dudaklarım dudaklarını arıyor. Ağzını ağzıma dayayıp, beni aynı tutku, umut ve özlemle öperek ihtiyacıma karşılık veriyor. Üzerimde gezinen karanlık geri çekiliyor ve teselli buluyorum.

Dudaklarım dudaklarında, “Beni terk etme” diye fısıldıyorum. “Rüyada beni terk etmeyeceğini söyledin, seni terk etmemem için yalvardın.”

“Gitmek istemiyorum” diyor ama gözleri gözlerimde cevaplar arıyor. Ve artık tüm çıplaklığımla ortadayım – çirkin, yaralı ruhum gözünün önüne serili.

“Göster bana” diyor.

Ne demek istediğini anlamıyorum.

“Neyi göstereyim?”

“Bana ne kadar acıtabileceğimi göster.”

“Ne?” Geri çekilip, inanamayarak bakıyorum.

“Cezalandır beni. Ne kadar kötü olabileceğini bilmek istiyorum.”

Ah, hayır. Onu bırakıp, aramıza mesafe koyuyorum.

Gözlerini bana diyor: Açık, dürüst, ciddi. Bana bir kez daha kendini sunuyor; alıp istediğimi yapmam için. Donakalıyorum. Benim için bu ihtiyacımı karşılayacak mı? İnanamıyorum. “Deneyecek misin?”

“Evet. Yapacağımı söyledim.” İfadesi çok kararlı.

“Ana, çok anlaşılmazsın.”

“Ben de anlamıyorum ama bunu yürütmeye çalışıyorum. Böylece ikimiz de yapıp yapamayacağımızı öğrenmiş olacağız. Eğer kaldırabilirsem, o zaman belki sen...”

Duruyor. Geriye doğru bir adım daha atıyorum. Bana dokunmak istiyor.

Hayır.

Ama bunu yaparsak, bileceğim. O da bilecek.

Bu noktaya düşündüğümünden çok daha çabuk geldik.

Bunu yapabilir miyim?

Ve o an, bu kadar istediğim başka hiçbir şey olmadığını anlıyorum.... İçimdeki canavarı bu kadar tatmin edecek başka hiçbir şey olamaz.

Fikrimi değiştirmeden önce kolunu yakalayıp, onu üst kat-taki oyun odama götürüyorum. Kapıda duruyorum. "Sana ne kadar kötü olabileceğini göstereceğim. Böylece kendi kararını verebilirsin. Buna hazır mısın?"

Başını sallıyor. Yüzünde artık çok iyi bildiğim inatçı bir kararlılık var.

Öyle olsun.

Kapıyı açıyorum, fikrini değiştirmeden önce raftan hemen bir kemer kapıyorum ve onu odanın bir köşesindeki sıraya götürüyorum.

Sessizce, "Sıranın üzerine eğil" diye emrediyorum.

Hiçbir şey söylemeden dediğimi yapıyor.

"Sen evet dediğin için buradayız Ana. Ve benden kaçtığın için. Sana altı kere vuracağım ve benimle birlikte sayacaksın."

Hiçbir şey söylemiyor.

Bornozunun eteklerini belinden yukarı sıyrarak güzel, çıplak poposunu ortaya çıkarıyorum. Avucumu kalçalarında ve üst bacaklarında gezdirirken içimi bir ürperti kaplıyor.

İşte bu. İstediğim şey. Olmasına çalıştığım şey.

"Bunu, bir daha benden kaçmamayı hatırlaman için yapıyorum ve ne kadar heyecan verici olsa da benden kaçmanı asla istemiyorum. Ayrıca bana gözlerini devirdin. Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun." Derin bir nefes alıyorum. Gümbürdeyen kalp atışlarımı düzene sokmaya çalışırken anın tadını çıkarıyorum.

Buna ihtiyacım var. Ben buyum. Ve nihayet buraya geldik.

Yapabilir.

Şimdiye kadar yüzümü hiç kara çıkarmadı.

Kıpırdamaması için sırtının bel bölgesini bir elimle tutarak kemeri havada şaklatıyorum. Bir derin nefes daha alarak işime odaklanıyorum.

Kaçmayacak. Benden kendisi istedi.

Sonra kemeri kaldırıp kıcına şiddetle indiriyorum.

Şok içinde bağıyor.

Ama saymadı... güvenlik kelimesini de söylemedi.

“Say Anastasia!” diye zorluyorum.

“Bir!” diye bağıyor.

Tamam... güvenlik kelimesi değil.

Bir daha vuruyorum.

“İki!” diye çılgık atıyor.

İşte böyle, at içinden bebek.

Bir daha vuruyorum.

“Üç!” Acıyla yüzünü buruşturuyor.

Dördüncüyü indiriyorum.

Bağırarak net bir şekilde sayıyı söylüyor.

Burada seni kimse duymaz bebek. İhtiyacın olduğu kadar bağır.

Kemerle bir daha vuruyorum.

“Beş” diye hıçkırıyor. Güvenlik kelimesini söylemesi için durup bekliyorum.

Söylemiyor.

Bir şansım daha var.

“Altı” diye fısıldıyor. Sesi hırıltılı ve zorla çıkıyor.

Kemer atıp, beni kendimden geçiren o güzelim rahatlamanın keyfini sürüyorum. Çakırkeyif gibi, nefes nefese ve nihayet tamamen doymuş haldeyim. Ah bu güzel kız, benim güzel kızım. Vücudunun her noktasını öpmek istiyorum. Buradayız. Olmak istediğim yerde. Uzanıp onu kollarımın arasına çekiyorum.

“Bırak. Hayır...” Ellerimden kurtulmak için çırpınarak, debelenerek, iterek benden uzaklaşıyor ve sonunda sinirli bir vahşi kedi gibi bana dönüyor. “Dokunma bana!” diye tıslıyor. Kızarmış yüzünde gözyaşı izleri var, burnu akıyor. Saçları si-

yah, karmaşık bir yığın ama gözüme hiç bu kadar muhteşem görünmemişti... ve aynı zamanda bu kadar kızgın.

Öfkesi bir gelgit dalgası gibi üzerime çarparak kırılıyor.

Kızgın. Gerçekten kızgın.

Tamam, öfkeyi hesaba katmamıştım.

Ona bir dakika ver. Endorfinin hücumunu bekle.

Gözyaşlarını elinin tersiyle siliyor. "Gerçekten de hoşuna giden bu mu? Bu halde olmam mı?" Bornozun koluyla burnunu siliyor.

İçimdeki coşku sönüyor. Donakalmış, tamamen çaresiz ve öfkesiyle elim kolum bağlanmış haldeyim. Ağlama kısmını biliyorum ve anlıyorum ama bu öfke... içimde, derinlerde bir yerde aynı hissi buluyorum ama bunu düşünmek istemiyorum.

Oraya gitme Grey.

Neden durmamı istemedi? Güvenlik kelimesini kullanmadı. Cezalandırılmayı hak etti. Benden kaçtı. Gözlerini devirdi. *Bana karşı gelirsen işte böyle olur bebek.*

Dik dik bakıyor. Kocaman, parlak mavi gözler acı, öfke ve insanın içini üşüten ani bir içgörüyü dolu.

Kahretsin. Ne yaptım ben?

Bu düşünce ayıltıcı.

Dengemi yitiriyorum. Tehlikeli bir uçurumun kenarında sallanırken, çaresiz bir şekilde bu durumu düzeltecek kelimeleri arıyorum ama beynim bomboş.

"Sen kafayı yemiş bir orospu çocuğusun" diyor.

Bütün nefesim vücudumu terk ediyor ve sanki o kemer suratımda şaklamış gibi hissediyorum... *Siktir!*

Aslında ne olduğumu gördü.

Canavarı gördü.

Fısıldayarak, "Ana" diye yalvarıyorum. Durmasını istiyorum. Ona sarılıp acısını gidermeyi istiyorum. Kollarımda ağlamasını istiyorum.

"Sakın bana Ana demeye kalkma! Aklını başına toplaman gerek Grey!" diyor ve arkasından kapıyı sessizce çekerek oyun

odasından çıkıyor. Sözleri zihnimde çınlayarak, kapalı kapıya bakakalıyorum.

“Sen kafayı yemiş bir orospu çocuğusun.”

Kimse beni böyle bırakıp gitmemiştir. *Neler oluyor?* Bir refleksle elimi saçıma atarak tepkilerine ve kendi tepkime bir anlam vermeye çalışıyorum. Gitmesine izin veriyorum. Kızgın değilim... *Hissettiğim...* Ne? Kemer almaya için eğiliyorum, duvara gidip askısına asıyorum. O anlar, şüphe yok ki hayatımın en tatmin edici anlarındandı. Bir dakika önce kendimi daha hafif hissediyordum; aramızdaki belirsizliğin ağırlığı ortadan kalkmıştı.

Oldu işte. Oradayız.

Artık işin aslını bildiğine göre ilerleyebiliriz.

Ona söylemiştim. Benim gibi insanlar acı vermekten hoşlanırlar.

Ama sadece bundan hoşlanan kadınlara.

Huzursuzluğum büyüyor.

Tepkisi... yaralı, kötü bakışları zihnimde istemesem de yenden canlanıyor. Rahatsız edici. Kadınları ağlatmaya alışığım – ben buyum.

Ama Ana?

Yere çöküp, kollarımı dizlerime dayayarak başımı duvara yaslıyorum. Ağlaması için onu rahat bırakmalıyım. Ağlayınca kendisini daha iyi hisseder. Kadınlar böyledir – deneyimlerime göre. Ona bir dakika ver, sonra gidip rahatlatmaya çalış. Güvenlik kelimelerini kullanmadı. Benden kendisi istedi. Her zamanki merakıyla öğrenmek istedi. Sadece sert bir uyanış oldu, hepsi bu.

“Sen kafayı yemiş bir orospu çocuğusun.”

Gözlerimi kapatıp keyifsizce gülümsüyorum. *Evet Ana, evet, öyleyim ve artık biliyorsun.* Şimdi ilişkimize... anlaşmamıza devam edebiliriz. Buna her ne denirse.

Düşüncelerim beni rahatlatmıyor ve huzursuzluğum büyüyor. Öfkeli, suçlayan, acıyan yaralı gözleri bana dik dik bakıyor... gerçek beni görebiliyor. *Canavarı.*

Aklıma Flynn'ın sözleri geliyor: *Olumsuz düşüncelere takılma Christian.*

Gözlerimi tekrar kapatınca Ana'nın acı dolu yüzünü görüyorum.

Ne aptalım.

Daha çok erkendi.

Çok, çok erken.

Siktir.

Onu yatıştıracağım.

Evet – bırak ağlasın, sonra da git yatırıştır.

Benden kaçtığı için ona kızmıştım. *Bunu neden yaptı?*

Lanet olsun. Şimdiye kadar tanıdığım bütün kadınlardan çok farklı. Tabii ki aynı şekilde tepki vermeyecek.

Onunla yüzleşmem, ona sarılmam gerek. Bunu atlatacağız. Nereye gittiğini merak ediyorum.

Siktir!

Paniğe kapılıyorum. Galiba gitti. Hayır, bunu yapmaz. Veda etmeden gitmez. Kalkıp odadan fırlıyorum ve merdivenlerden aşağı koşuyorum. Salonda değil – yatakta olmalı. Yatak odama dalıyorum.

Yatak boş.

Mideme korkunç bir endişe yumağı oturuyor. Hayır, gitmiş olamaz! Üst kat – odasında olmalı. Merdivenleri üçer üçer çıkıyorum ve kapısının önüne gelince nefes nefese duruyorum. İçeride, ağlıyor.

Ah, Tanrı'ya şükür.

İçim rahatlayarak, başımı kapıya yaslıyorum.

Gitme. Düşüncesi bile korkunç.

Elbette ağlamaya ihtiyacı var. Sakinleşmek için derin bir nefes alıyorum ve arnika kremi, Advil ve bir bardak su almak için oyun odasının yanındaki banyoya gidiyorum. Yine odasına dönüyorum.

Şafak, ufukta soluk bir şerit şeklinde sökmeye başlamış olsa da içerisi hâlâ karanlık. Güzel kızımı ancak bir süre sonra göre-

biliyorum. Yatağın ortasına kıvrılmış; küçük, kırılgan, sessizce ağlıyor. Üzüntüsünün sese dökülmüş hali içimi parçalıyor, beni soluksuz bırakıyor. Kölelerim beni hiç böyle etkilemezdi – haykırarak ağladıklarında bile. Anlamıyorum. Kendimi neden bu kadar perişan hissediyorum? Arnika, su ve hapları elimden bırakıp örtüyü kaldırıyorum, yanına kayıyorum ve ona sarılmak için uzanıyorum. Sanki bütün vücudu, *Bana dokunma!* diye çığlık atarak kasılıyor. İroniyi görmezden geliyorum.

Gözyaşlarını durdurup onu sakinleştirmek için boşuna bir çabayla, “Şşşş” diye fısıldıyorum. Tepki vermiyor. İnatla kıpırdamadan duruyor.

“Bana direnme Anastasia, lütfen.” Azıcık gevşeyip, onu kollarıma almama izin veriyor. Burnumu muhteşem kokulu saçlarına gömüyorum. Her zamanki gibi çok güzel kokuyor. Kokusu sinirlerime yatıştırıcı bir merhem gibi geliyor. Boynuna şefkatli bir öpücük konduruyorum.

Dudaklarımı boynuna bastırarak onu tadarken, “Benden nefret etme” diye mırıldanıyorum. Bir şey söylemiyor ama ağlaması yavaş yavaş, burun çekmeli, hafif hıçkırıklara dönüşüyor. Sonunda sessizleşiyor. Uyumuş olabileceğini düşünüyorum ama onu rahatsız ederim diye kontrol etmek için bakamıyorum. En azından şimdi daha sakin.

Şafak söküyor ve ortalık aydınlandıkça odaya daha fazla ışık doluyor. Hâlâ sessizce yatıyoruz. Onu kollarımda tutarken düşüncelere dalıyorum ve aydınlığın değişimini izliyorum. Zamanın yavaş yavaş geçmesine ve düşüncelerimin akmasına izin veriyorum; en son ne zaman öylece uzanmıştım, hatırlamıyorum. Günün geri kalanında neler yapabileceğimizi düşünmek rahatlatıyor. Belki onu *The Grace*’i görmeye götürürüm.

Evet, bu öğleden sonra yelkenliyle açılabiliriz.

Eğer seninle konuşuyorsa Grey.

Hareket ediyor, ayağında hafif bir kıpırdanma oluyor ve uyandığını anlıyorum.

“Sana biraz Advil ve Arnika kremi getirdim.”

Nihayet kollarımda yüzünü bana dönerek tepki veriyor.

Acı oturmuş gözlerini gözlerime dikeyor. Bakışları derin ve sorgulayıcı. Sanki beni ilk defa görüyormuş gibi uzun uzun in-
celiyor. Bu sinir bozucu, çünkü her zamanki gibi ne gördüğü,
ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Ama şimdi kesin-
likle daha sakin. Bunun verdiği hafif rahatlamaya sevinio-
rum. Bugün yine de güzel bir gün olabilir.

Yanağımı okşuyor, uzamış sakalımı gıcıklayarak parmak-
larını çenemde dolaştırıyor. Dokunuşlarının tadını çıkararak
gözlerimi kapıyorum. Bu hâlâ çok yeni. Bu duygu; dokunul-
mak ve masum parmaklarının hafifçe yüzümü okşamasını his-
setmek ve karanlığın sessiz kalması. Yüzüme dokunmasını so-
run etmiyorum... veya parmaklarının saçımda dolaşmasını.

“Üzgünüm” diyor.

Yumuşak bir sesle bunu söylemesi beni şaşırtıyor. Benden
özür mü diliyor?

“Ne için?”

“Söylediklerim için.”

İçimi bir rahatlama kaplıyor. Beni affetti. Ayrıca, öfkeyle
söyledikleri doğruydu – ben kafayı yemiş bir orospu çocuğuyum.

“Bana bilmediğim hiçbir şey söylemedin.” Ve yıllardır ilk
defa kendimi özür dilerken buluyorum. “Canını yaktığım için
üzgünüm.”

Omuzları biraz kalkıyor ve bana hafifçe gülümsüyor. İnfa-
zım ertelendi. Güvendeyiz. İyiyiz. Rahatladım.

“Bunu ben istedim” diyor.

Bu çok doğru bebek.

Gergin bir şekilde yutkunuyor. “Benden olmamı istediğin
her şeyi olabileceğimi sanmıyorum” diyor. Gözleri gerçek bir
içtenlikle kocaman açık.

Dünya duruyor.

Siktir.

O kadar da güvende değiliz.

Grey, düzelt şu işi.

“Sen, olmanı istediğim her şeysin.”

Kaşları çatılıyor. Gözlerinin etrafı kıpkırmızı; yüzü o kadar solgun ki onu şimdiye kadar hiç bu kadar solgun görmemiş-tim. Tuhaf bir şekilde heyecan verici. “Anlamıyorum” diyor. “İtaatkâr değilim ve şundan emin olabilirsin ki o şeyi bana bir daha yapmana izin vermeyeceğim. Ama ihtiyacın olan da o – bunu sen söyledin.”

Ve işte, son darbesini vuruyor. Onu fazla zorladım. Şimdi biliyor ve bu kızın peşine düşmeden önce kendime söylediğim bütün sözler tekrar zihnime üşüşüyor. O bu hayat tarzına ait değil. Onu nasıl bunun içine düşürebilirim? Çok genç, çok ma-sum – çok... *Ana*.

Hayallerim işte bundan ibaret... hayallerden. Bu iş yürü-meyecek.

Gözlerimi kapatıyorum; ona bakmaya dayanamıyorum. Bu doğru, benimle olmaması onun için daha iyi. Canavarı gördük-ten sonra onunla baş edemeyeceğini anladı. Onu özgür bırak-malıyım, kendi yoluna gitmesine izin vermeliyim. Birlikte ola-mayız.

Dikkatini ver Grey.

“Haklısın. Gitmene izin vermeliyim. Senin için iyi değilim.”

Gözleri açılıyor. “Gitmek istemiyorum” diye fısıldıyor. Göz-lerine yaşlar dolup uzun, siyah kirpiklerinde parlıyor.

“Ben de gitmeni istemiyorum” diyorum, çünkü gerçek bu. O duygu... o kaygı verici, korkutucu duygu geri gelerek üzerime çullanıyor. Yaşlar bir kez daha yanaklarından süzölmeye baş-lıyor. Düşen bir gözyaşı damlasını başparmağımla hafifçe si-liyorum ve sözler düşünmeden ağzımdan dökölüyor. “Seninle tanıştığımndan beri hayata döndüm.” Başparmağımlı altduda-ğında gezdiriyorum. Onu öpmek istiyorum, şiddetle. Unuttur-mak istiyorum. Başını döndürmek. Tahrik etmek – yapabilece-ğimi biliyorum. Ama bir şey bana engel oluyor – ürkek, yara-lı bakışı. Neden bir canavar tarafından öpölmek istesin ki? Be-ni itebilir ve bir kez daha reddedilmeye dayanabilir miyim, bil-

miyorum. Sözleri aklımdan çıkmıyor. Karanlık, bastırılmış bir anıyı yukarılara çekiyor.

Sen kafayı yemiş bir orospu çocuğusun.

"Ben de" diye fısıldıyor. "Sana âşık oldum Christian."

Carrick'in bana dalmayı öğretmesini hatırlıyorum. Su-ya düşmeden önce parmaklarımla havuzun kenarına asılıyordum. Şimdi bir kez daha, yavaş çekimde, uçuruma düşüyorum.

Benim için bunu hissetmesi olanaksız.

Bana değil. *Hayır!*

Ciddiyetinin ağırlığıyla göğsümü ezen sözleri boğazıma dolmuş, nefes almaya çalışıyorum. Giderek daha dibe doğru inerken karanlık beni mutlulukla karşılıyor. Bu sözleri duyamam. Onlarla baş edemem. Ne söylediğini bilmiyor, kiminle dans ettiğini bilmiyor – *neyle* dans ettiğini.

"Hayır." Sesim acı dolu bir inanmazlıkla sert. "Bana âşık olamazsın Ana. Hayır. Bu yanlış."

Onu bu konuda düzeltmem gerek. Bir canavarı sevemez. Kafayı yemiş bir orospu çocuğunu sevemez. Gitmesi gerek, bu ilişkiden kurtulması gerek – ve birdenbire her şey netleşiyor. Bu benim aydınlanma anım; onu mutlu edemem. İhtiyacı olan şeyi karşılayamam. Bunun sürmesine izin veremem. Bitmesi gerek. Hiç başlamamalıydı.

"Yanlış mı? Neden yanlış?"

"Kendine bir bak. Seni mutlu edemem." Çaresizlik içinde uçurumda giderek daha derinlere doğru düşerken sesimde apaçık bir acı var.

Kimse beni sevemez.

"Ama beni mutlu ediyorsun" diyor. Gerçeği söylediği belli.

Anastasia Steele, kendine bak. En iyisi ona karşı dürüst olmak. "Şu anda etmiyorum. İstedğim şeyi yaparken etmiyorum."

Gözlerini kırptırıyor. Gerçeği arayarak beni dikkatle inceleyen büyük, yaralı gözlerini çevreleyen kirpikler kanat çırpıyor. "Bunun üstesinden asla gelemeyeceğiz, değil mi?"

Başımı sallıyorum, çünkü söyleyecek bir şey bulamıyorum.

Her şey dönüp dolaşıp uyumsuzluğa dayanıyor. Acı çekiyor-muş gibi gözlerini kapatıyor. Tekrar açtığında kararlılıkla dolu ve bakışları net. Gözyaşları dindi. Kalbim göğsümü döverken, başımda damarlarım zonkluyor. Ne söyleyeceğini biliyorum. Söyleyeceği şeyden korkuyorum.

“Peki, öyleyse gitsem iyi olacak.” Doğrulurken benden uzaklaşıyor.

Şimdi mi? Şimdi gidemez.

“Hayır, gitme.” Boşlukta düşünüyorum, giderek daha derinlere. Gidişi çok büyük bir hataymış gibi geliyor. Benim hatam. Ama benim için böyle hissediyorsa kalamaz da.

“Kalmamın bir anlamı yok” diyor. Hâlâ bornoza sarılı, yataktan dikkatle çıkıyor. Gerçekten gidiyor. İnanamıyorum. Onu durdurmak için yataktan fırlıyorum ama bakışı beni yerime çiviliyor –ifadesi o kadar karamsar, o kadar soğuk, o kadar mesafeli ki–, benim Ana’ma hiç benzemiyor.

“Giyleneceğim. İzin verir misin?” diyor. Kapıyı arkasından çekerek giderken sesi öylesine yavan ve ifadesiz ki. Kapalı kapıya bakakalıyorum.

Bugün beni ikinci bırakıp gidişi.

Durup sakinleşmeye, duygularımı anlamlandırmaya çalışarak, başımı ellerimin arasına alıyorum.

Bana âşık ha?

Bu nasıl oldu? Nasıl?

Grey, lanet olası budala.

Onun gibi biriyle böyle bir risk her zaman yok muydu? İyi, masum ve cesur biriyle. Çok geç olana kadar gerçek beni görmemesi riski? Ona böyle acı çektirme riskim?

Bu neden bu kadar acı veriyor? Ciğerlerim delinmiş gibi hissediyorum. Arkasından odadan çıkıyorum; yalnız kalmak istemiş olabilir ama eğer beni terk ediyorsa giysilerime ihtiyacım var.

Odama indiğimde duşta. Hemen üzerime bir kot pantolon ve tişört giyiyorum; seçimim siyah, ruh halime uygun. Telefo-

numu alıp evin içinde dolanmaya başlıyorum. İçimden piyanonun başına geçip acıklı bir ağıt çalmak geçiyor. Ama onun yerine odanın ortasında, hiçbir şey hissetmeyerek duruyorum.

Boşluk.

Kendine gel Grey! Doğru karar bu. Bırak gitsin.

Telefonum çalıyor. Arayan Welch. Leila'yı mı buldu?

"Welch?"

"Bay Grey. Haberlerim var." Sesi kulağımı tırmalıyor. Bu adamın sigarayı bırakması gerek. Gırtlığında bir penis varmış gibi konuşuyor.

"Onu buldun mu?" Keyfim yerine gelir gibi oluyor.

"Hayır efendim."

"Öyleyse ne var?" *Ne halt etmeye aradın?*

"Leila, kocasını terk etmiş. Kocasını sonunda itiraf etti. Onunla bir ilgisi kalmamış."

Haber bu.

"Anladım."

"Nerede olabileceğiyle ilgili bir tahmini var ama para istiyor. Karısıyla kimin ilgilendiğini bilmek istiyor. Gerçi karım lafını kullanmadı."

Kabaran öfkemle savaşıyorum. "Ne kadar istiyor?"

"İki bin dedi."

"Ne dedi?" Kendimi kaybedip bağıyorum. Neden Leila'nın onu terk ettiğini daha önce itiraf etmedi? "Bize lanet olası gerçeği daha önce söyleyebilirdi. Numarası ne? Onu aramam gerek. Welch, bu iş gerçekten boka sarıyor."

Başımı kaldırıyorum. Ana, salonun girişinde, kot pantolon ve çirkin bir eşofman üstü giymiş, ne yapacağını bilemeyerek duruyor. Gözleri kocaman, yüzü gergin ve acı içinde, yanında bir bavul var.

"Onu bul" diye bağırap kapatıyorum. Welch'le sonra ilgilenirim.

Ana kanepeye doğru yürüyor, sırt çantasından Mac'i, telefonunu ve arabasının anahtarlarını çıkarıyor. Derin bir nefes

alıp mutfağa gidiyor ve eşyaları tezgâhın üzerine bırakıyor.

Neler oluyor? Eşyalarını geri mi veriyor?

Bana dönüyor. Küçük, solgun yüzünden kararlılık okunuyor. O çok iyi bildiğim inatçı ifade.

"Taylor'ın Beetle'imin satışından aldığı paraya ihtiyacım var." Sesi sakın ama tekdüze.

"Ana, bu eşyaları istemiyorum – onlar senin." Bunu bana yapamaz. "Lütfen, al onları."

"Hayır Christian. Onları almaya zorla razı oldum ama artık istemiyorum."

"Ana, mantıklı ol!"

"Bana seni hatırlatacak hiçbir şey istemiyorum. Sadece Taylor'ın arabam için aldığı paraya ihtiyacım var." Sesinde herhangi bir duygudan eser yok.

Beni unutmak istiyor.

"Beni gerçekten yaralamaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır. Kendimi korumaya çalışıyorum."

Tabii ki – kendini canavardan korumaya çalışıyor.

"Lütfen Ana, al şu eşyaları."

Dudakları öyle solgun ki.

"Christian, kavgaya etmek istemiyorum – sadece o paraya ihtiyacım var."

Para. İşler hep dönüp dolaşıp lanet olası paraya gelir.

"Çek kabul eder misin?" diye homurdanıyorum.

"Evet. Sanırım çekine güvenilecek bir adamsın."

Para istiyorsa ona para vereceğim. Öfkemi güçlkle bastırmaya çalışarak, hışım ile çalışma odama gidiyorum. Masama oturup Taylor'ı arıyorum.

"Günaydın Bay Grey."

Selamına aldırış etmiyorum. "Ana'nın VW'ini için ne kadar almıştın?"

"Yirmi bin dolar efendim."

"O kadar çok mu?" Kötü ruh halime rağmen şaşırıyorum.

"Bir klasikti" diye açıklıyor.

"Teşekkürler. Bayan Steele'i şimdi eve götürebilir misin?"

"Elbette. Hemen aşağı iniyorum."

Telefonu kapatıp masamın çekmecesinden çek defterimi çıkarıyorum. O sırada Welch'le, Leila'nın dallama kocasıyla ilgili yaptığımız konuşma aklıma geliyor.

Her zaman mesele kahrolasica para!

Kızgınlıkla, Taylor'ın o ölüm tuzağına verdiğinin iki katını yazıyorum ve çeki bir zarfa koyuyorum.

Döndüğümde hâlâ mutfak adasının yanında duruyor. Yitik, neredeyse çocuksu görünüyor. Onu görünce öfkem buharlaşıyor, zarfı uzatıyorum.

Özür diler gibi, "Taylor iyi bir fiyat almış... klasik bir arabaydı" diye lafı geveliyorum. "Ona sorabilirsin. Seni eve götürecektir." Kafamla Taylor'ın onu beklediği salonun kapısını işaret ediyorum.

"Sorun değil, kendim giderim, teşekkürler."

Hayır! Seni götürmesini kabul et Ana. Bunu neden yapıyor?

"Bana her fırsatta karşı mı geleceksin?"

"Bunca yıllık alışkanlığı neden değiştireyim ki?" Bana boş gözlerle bakıyor.

İşin özeti işte bu – anlaşmamızın neden baştan itibaren başarısızlığa mahkûm olduğunun. O bu işe göre biri değil, o kadar. İçten içe bunu hep biliyordum. Gözlerimi kapıyorum.

Ben tam bir aptalım.

Daha yumuşak bir yaklaşım deneyerek ondan rica ediyorum.

"Lütfen Ana. Bırak, Taylor seni eve götürsün."

Taylor alçak ama otoriter bir sesle, "Ben arabayı getireyim Bayan Steele" diyor ve çıkıyor. Belki onu dinler. Etrafına bakıyor ama Taylor arabayı getirmek için çoktan bodrum kata gitti bile.

Ana, gözleri birden daha da açılarak bana dönüyor. Nefesi mi tutuyorum. Gittiğine gerçekten inanamıyorum. Bu onu son görüşüm olacak ve çok mutsuz görünüyor. O bakışın sorumlusu olmak beni derinden yaralıyor. Ona doğru tereddütlü bir

adım atıyorum; ona bir kez daha sarılmak ve kalması için yalvarmak istiyorum.

Geri geri gidiyor; beni istemediğini açıkça belli eden bir hareket. Onu kendimden uzaklaştırdım.

Donup kalıyorum. "Gitmeni istemiyorum."

"Kalamam. Ne istediğimi biliyorum ve bunu bana sen veremezsin; ben de sana ihtiyacın olanı veremem."

Ah, lütfen Ana – sana bir kez daha sarılmama izin ver. Tatlı kokunu içime çekmeme. Seni kollarımda hissetmeme. Tekrar ona doğru bir adım atıyorum ama ellerini kaldırarak beni durduruyor.

"Yapma... lütfen." Yüzünde bir panik ifadesiyle geri çekiliyor. "Bunu yapamam." Bavulunu ve sırt çantasını alıp antreye yöneliyor. Bakışlarım küçük silüetine kilitlenmiş, uysal ve çaresiz bir halde peşinden gidiyorum.

Antrede asansörü çağırıyorum. Gözlerimi ondan alamıyorum... Narin, peri gibi yüzü, o dudaklar, siyah kirpiklerinin kıvrılışı ve soluk mu soluk yanaklarına düşürdüğü gölgeler. Her detayı kafama kazımaya çalışırken söyleyecek bir kelime bulamıyorum. Etkileyici repliklerim, kıvrak bir zekâm, kibirli buyruklarım yok. Hiçbir şeyim yok – göğsümde büyüyen bir boşluktan başka.

Asansörün kapıları açılıyor ve Ana beklemeden biniyor. Bana bakıyor – ve bir an için maskesi düşüyor. İşte orada: Ona verdiğim acı güzel yüzüne yansımış.

Hayır... Ana. Gitme.

"Hoşça kal Christian."

"Ana... güle güle."

Kapılar kapanıyor ve o gitti.

Ağır ağır yere çöküyorum, başımı ellerimin arasına alıyorum. İçimdeki boşluk şimdi kocaman ve canımı yakıyor, beni eziyor.

Grey, sen nasıl bir halt yedin?

Tekrar başımı kaldırdığımda, antremdeki tablolar, Meryem Analarım, dudaklarımda mutsuz bir gülümsemeye sebep oluyorlar. Anneliğin idealleştirilişi. Hepsi bebeklerine bakıyor ya da bana uğursuz bakışlar atıyorlar.

Bana öyle bakmakta haklılar. O gitti. Gerçekten gitti. Başıma gelen en güzel şey. Asla terk etmeyeceğini söyledikten sonra. Beni asla terk etmeyeceğine söz vermişti. O cansız, acıyan bakışlardan kurtulmak için, gözlerimi kapayarak başımı duvara yaslıyorum. Tamam, bunu rüyasında söyledi – ve budala olduğum için ona inandım. İçten içe onun için iyi olmadığını ve onun benim için fazla iyi olduğunu her zaman biliyordum. Olması gereken bu.

Öyleyse neden kendimi bok gibi hissediyorum? Bu, neden bu kadar acı veriyor?

Asansörün geldiğini haber veren zil sesiyle gözlerimi yeniden açıyorum ve kalbim ağzıma geliyor. Geri döndü. Kıpırdamadan oturup bekliyorum ve kapılar açılıyor – Taylor dışarı çıkıyor ve bir an için donakalıyor.

Kahretsin. Ne zamandır burada oturuyorum?

Sanki her gün yerde yatıyormuşum gibi bir tonla, “Bayan Steele evinde Bay Grey” diyor.

Gerçekten bilmek istememe rağmen, becerebildiğim kadar umursamaz bir tonla, “Nasıldı?” diye soruyorum.

Tek bir duygu belli etmeden, “Keyifsizdi efendim” diyor.

Başımı sallayarak onu gönderiyorum. Ama gitmiyor.

Hoş karşılamayacağım kadar kibar bir sesle, “Size bir şey getirmemi ister misiniz efendim?” diye soruyor.

“Hayır.” *Git. Beni yalnız bırak.*

“Efendim” diyor, sonra beni antre kapısında çökmüş halde bırakarak gidiyor.

Her ne kadar bütün gün burada oturup üzüntümün içinde debelenmek istesem de yapamam. Welch’ten yeni durumu öğrenmek istiyorum ve Leila’nın koca yerine koyduğu şu adamı aramam gerek.

Ayrıca bir duş ihtiyacım var. Belki bu acı duşta yıkanır gider.

Ayağa kalkarken antrenin büyük bir bölümünü kaplayan ahşap masaya dokunuyorum ve parmaklarım farkında olmadan zarif kakma işlerinin üzerinde geziniyor. Bayan Steele'i bunun üzerinde becermek hoşuma giderdi. Gözlerimi kapatarak onu masada, bacakları iki yana açılmış, başı arkada, çenesi yukarıda, ağzı zevkle açık, gür saçları yanlardan dökülürken hayal ediyorum. Lanet olsun, düşüncesi bile sertleşmeme yetiyor.

Siktir.

Acı midemi büzüp sıkıştırıyor.

O gitti Grey. Buna alış.

Yılların getirdiği, kontrolü zorla da olsa ele alma alışkanlığıyla, kendimi ayağa kaldırıyorum.

Duş aşırı sıcak, acı verme noktasının sadece bir seviye altında. Tam sevdiğim gibi. Akan suyun altında durup, bu sıcaklığın onu kafamdan kazımasını ve kokusunu vücudumdan silmesini umarak Ana'yı unutmaya çalışıyorum.

Beni terk ediyorsa, bunun dönüşü olmayacak.

Asla.

Gaddarca bir kararlılıkla saçımı şampuanlıyorum.

Gittiği iyi oldu.

Derin bir nefes alıyorum.

Hayır. Gittiği iyi olmadı.

Yüzümü akan suya çeviriyorum. Hiç de iyi olmadı – onu özleyeceğim. Alnımı fayanslara yashıyorum. Daha dün gece burada benimleydi. Ellerime bakıyorum. Parmaklarım, daha dün ellerinin duvara dayandığı yerde derzleri okşuyor.

Sikeyim böyle işi.

Suyu kapatıp duş kabininden çıkıyorum. Belime bir havlu sararken kafama dank ediyor: Her gün bir öncekinden daha karanlık ve boş olacak, çünkü o olmayacak.

Artık esprili, hazırcevap e-postalar yok.

Artık o çokbilmiş ağzı yok.

Artık meraklı sorular yok.

Parlak mavi gözleri beni artık, yeterince iyi saklanmamış bir alay... veya şaşkınlık... veya şehvet ifadesiyle incelemeyecek. Banyo aynasından bana bakan düşünceli, suratsız hıyara bakıyorum.

“Ne bok yedin dallama?” diye küfür ediyorum. İğneleyici bir aşağılamayla aynılarını bana söylüyor. Ve pislik bana göz kırıyor. Büyük gri gözleri acı dolu, yaralı.

“Sensiz olması daha iyi. Onun istediği kişi olamazsın. Ona ihtiyacı olan şeyleri veremezsin. O, kalpler ve çiçekler istiyor. Senden daha iyisini hak ediyor adi herif.” Bana dik dik bakan görüntüden tiksinierek aynadan uzaklaşıyorum.

Bugün tıraşın camı cehenneme.

Şifoniyerimin önünde kurulanıp bir iç çamaşırı ve temiz bir tişört alıyorum. Dönünce yastığımda küçük bir kutu olduğunu fark ediyorum. Altımda yer yarılıp uçurum tekrar ortaya çıkıyor. Uçurum çenesini açmış, beni bekliyor. Öfkem tekrar korkuya dönüşüyor.

Bu ondan. Bana ne vermiş olabilir? Giysilerimi elimden bırakıp, derin bir nefes alarak yatağa oturuyorum ve kutuyu elimden alıyorum.

Bir planör. Blaník L23’ün maket yapım kiti. Kutunun üzerinden elyazısıyla yazılmış bir not düşünüyor ve yatağa konuyor.

Bu bana mutlu bir zamanı hatırlattı.

Teşekkürler.

Ana

Mükemmel kızdan mükemmel bir hediye.

Acı içimi deşiyor.

Neden bu kadar acı veriyor? *Neden?*

Uzun süre önce unutulmuş çirkin bir anı uyanıyor zihnim-

de ve dişlerini bu ana ve bu yere geçiriyor. Hayır. Orası zihnimin geri dönmesini istediğim bir yer değil. Kutuyu yatağın üzerine atarak kalkıyorum ve hızla giyiniyorum. Giyinince kutuyu ve notu alıp çalışma odama gidiyorum. Bununla tahtımdayken daha iyi başa çıkabilirim.

Welch'le konuşmam kısa sürüyor. Russell Reed'le –Leila'yla evli olan sefil, yalancı piçle– konuşmamsa daha da kısa. Vegas'ta bir hafta sonu, sarhoşken evlendiklerini bilmiyordum. Evliliklerinin sadece on sekiz ay sonra raydan çıkmasına şaşmamalı. Leila onu on iki hafta önce terk etmiş. *Peki şimdi neredesin Leila Williams? Bunca zamandır ne yapıyorsun?*

Aklımı Leila'ya veriyorum. Nerede olduğuna dair geçmişimizden bir ipucu bulmaya çalışıyorum. Bilmem gerek. Güvende olduğumu bilmem gerek. Ve buraya neden geldiğini. Neden ben?

O daha fazlasını istedi, ben istemedim ama bu çok uzun zaman önceydi. Kolay ayrılmıştı – anlaşmamız karşılıklı feshe-dilmişti. Aslında tamamen örnek bir anlaşmaydı: Tam olması gerektiği gibi. Benimleyken ele avuca sığmaz bir kadındı, bile isteye öyleydi. Gail'in tarif ettiği arızalı yaratıkla bir ilgisi yoktu.

Oyun odasındaki zamanlarımızın ne kadar hoşuna gittiğini hatırlıyorum. Leila acayıpliğe bayılıyordu. Zihnimde bir anı canlanıyor – poposunun altını destekleyip, acıdan kaçamasın diye ayaklarını içeri çevirerek büyük ayak başparmaklarını birbirine bağlıyorum. Evet, bütün bu şeyleri severdi ve ben de. Harika bir köleydi. Ama ilgimi asla Anastasia Steele'in çektiği gibi çekmemişti.

Kafamı asla Ana gibi meşgul etmemişti.

Gözüm masamdaki planör kitine kayıyor ve Ana'nın parmaklarının dokunduğunu bilerek, parmağımı kutunun kenarlarında gezdiriyorum.

Tatlı Anastasia'm.

Tanıdığım bütün kadınlardan ne kadar farklısın. Peşinden

koştuğum tek kadın ve bana istediğimi veremeyen tek kadın.

Anlamıyorum.

Onu tanıdığımdan beri hayata döndüm. Bu son birkaç hafta hayatımın en heyecanlı, en beklenmedik, en büyüleyici zamanları oldu. Aklım tekrenkli dünyamdan rengârenk bir dünyaya kaydı ama yine de o ihtiyacım olan şey olamaz.

Başımı ellerimin arasına alıyorum. Yaptıklarımın asla hoşlanmayacak. Zorlukların üstesinden gelebileceğimize kendimi inandırmaya çalıştım ama bu olmayacak, asla. Bensiz olması daha iyi. Dokunulmaya dayanamayan, kafayı yemiş bir canavarla ne yapısın?

Ama yine de bana düşünerek bu hediye almış. Bunu bana ailem dışında kim yapar? Kutuyu bir daha inceleyerek açıyorum. Uçağın plastik parçalarının hepsi tek bir plakaya bağlı ve şeffaf kâğıtlara sarılı. Yarım yatış manevrası sırasında plandördeki çılgınlıkları aklıma geliyor – elleri havada, sert plastikten kanopiye dayalı. Kendimi tutamayıp gülümsüyorum.

Tanrım, ne kadar eğlenceliydi – oyun odasında saç örgülerini çekmek kadar eğlenceli. Saçları iki yandan örülü Ana... bu düşünceyi hemen kafamdan atıyorum. Oraya gitmek istemiyorum, birlikte ilk banyomuza. Şimdi elimde kalan tek şey, onu bir daha göremeyecek olduğum düşüncesi.

Uçurum yarılarak açılıyor.

Hayır. Tekrar olmasın.

Bu uçağı yapmam gerek. Kafamı dağıtıyorum. Şeffaf kâğıdı yırtarak açıp talimatlara göz gezdiriyorum. Yapıştırıcıya, maket yapıştırıcısına ihtiyacım var. Masamın çekmecelerini karıştırıyorum.

Siktir. Çekmecelerden birinin arkasında Cartier küpelerin kırmızı deriden kutusunu buluyorum. Ona verme şansım olmadı – ve şimdi hiç olmayacak.

Andrea'yı arayıp, cep telefonuna mesaj bırakarak bu geceyi iptal etmesini istiyorum. Yemek davetini o yanımda olmadan kaldıramam.

Kırmızı deri kutuyu açıp küpelere bakıyorum. Güzeller: Sa-
de ama zarif, tıpkı büyüleyici Bayan Steele gibi... onu cezalan-
dırdığım için... onu fazla zorladığım için beni terk eden. Tekrar
başımı ellerimin arasına alıyorum. Ama bana izin verdi. Beni
durdurmadı. Bana *âşık* olduğu için izin verdi. Korkutucu bir
duygu, hemen kafamdan atıyorum. Âşık olamaz. Basit: Kimse
bana karşı böyle hissedemez. Beni tanırlarsa...

Geç bunları Grey. Kendini topla.

Lanet olası yapıştırıcı nerede? Küpeleri tekrar çekmeceye
koyuyorum ve aramaya devam ediyorum. Yok.

Taylor'ı arıyorum.

"Bay Grey?"

"Maket yapıştırıcısına ihtiyacım var."

Bir an duraksıyor. "Ne tür bir maket için efendim?"

"Bir planör maketi."

"Sal ağacı mı, plastik mi?"

"Plastik."

"Elimde biraz var. Şimdi aşağı getiririm efendim."

Maket yapıştırıcısı olduğuna şaşırarak teşekkür ediyorum.
Birkaç dakika sonra kapımı çalıyor.

"Gel."

Çalışma odama girip, masama küçük bir plastik tüp bırakı-
yor. Ama çıkmıyor ve sormak zorunda kalıyorum.

"Bu sende neden var?"

"Başka bir uçak yapıyorum." Yüzü kızarıyor.

"Ya?" Merakım artıyor.

"Uçmak benim ilk aşkımdı efendim."

Anlamıyorum.

"Renkkörüyüm" diye basitçe açıklıyor.

"Bu yüzden denizci oldun ha?"

"Evet efendim."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim Bay Grey. Yemek yediniz mi?"

Sorusu beni gafil avlıyor.

“Aç değilim Taylor. Lütfen git, öğleden sonrayı kızınla geçir. Seninle yarın görüşürüz. Seni başka bir şey için çağırma-yacağım.”

Bir an duraksıyor ve sinirim tepeme çıkıyor. *Git.*

“Ben iyiyim.” *Lanet olsun*, sesim boğuk çıkıyor.

“Efendim.” Başıyla selam veriyor. “Yarın akşam döneceğim.”

Başımınla işaret ederek onu gönderiyorum ve çıkıyor.

Taylor bana en son ne zaman yemek getirmeyi teklif etmişti? Düşündüğümde daha berbat görünüyor olmalıyım. So-murtarak yapıştırıcıyı alıyorum.

Planör avucumda. Muzaffer bir şekilde onu hayranlıkla seyrediyorum; o günün anıları zihnimi kurcalıyor. Anastasia’yı uyandırmak imkânsızdı –hatırlayınca gülümsüyorum–, uyan-dığı zamansa mızımızlanmıştı, insanın elini kolunu bağlayan, güzel ve komik bir hali vardı.

Tanrım, eğlenceli bir gündü. Uçuştaki çocuksu heyecanı, çığlıkları ve sonrasında öpüşmemiz.

Daha fazlası için ilk girişimimdi. O kadar kısa zamanda bu kadar çok mutlu anı biriktirmiş olmam tuhaf.

Acı bir kez daha su yüzüne çıkıyor. Canımı yakarak, içimi sızlatarak bana kaybettiğim bütün o şeyleri hatırlatıyor.

Dikkatini planöre ver Grey.

Şimdi çıkartmalarını yapıştırmalıyım: zahmet veren küçük saçmalıklar.

Nihayet sonuncusu da yapıştı ve kuruyor. Planörümün ken-di Ulusal Havacılık kaydı var: Kasım. Dokuz. Beş. İki. Eko. Charlie.

Eko Charlie.

Başımı kaldırıyorum. Ortalık kararmak üzere. Geç oldu. Aklıma ilk gelen, bunu Ana’ya göstermek oluyor.

Artık Ana yok.

Dişlerimi sıkıyorum ve kasılmış omuzlarımı esnetiyorum.

Yavaşça kalkarken, bütün gün bir şey yemediğimi veya içmediğimi fark ediyorum; başım zonkluyor.

Bok gibiyim.

Aramış olmasını umarak telefonuma bakıyorum ama sadece Andrea'dan bir mesaj var.

TO yemeği iptal.

Umarım her şey yolundadır.

A.

Andrea'nın mesajını okurken telefon çalıyor. Kalbim birden çarpmaya başlıyor ama Elena olduğunu görünce tekrar sakinleşiyor.

"Merhaba." Hayal kırıklığımı saklamakla uğraşmıyorum.

"Christian, böyle merhaba mı olur? Neyin var senin?" diye azarlıyor ama şaka yaptığı belli.

Pencereden bakıyorum. Seattle'ın üzerine akşam çöküyor. Bir an Ana'nın ne yaptığını merak ediyorum. Elena'ya olanları anlatmak istemiyorum; kelimelerin ağzımdan çıkıp gerçeğe dönüşmelerini istemiyorum.

Ses tonu değişip, sert ve sinirli bir hal alıyor, "Christian? Ne oluyor? Anlat bana" diyor Elena.

Aksi bir sesle, "Beni terk etti" diye mırıldanıyorum.

"Ah." Elena şaşırmış gibi. "Gelmemi ister misin?"

"Hayır."

Derin bir nefes alıyor. "Bu hayat herkese göre değil."

"Biliyorum."

"Lanet olsun Christian. Sesin bok gibi. Dışarıda yemek ister misin?"

"Hayır."

"Oraya geliyorum."

"Hayır Elena. Şu an pek hoşsohbet değilim. Yorgunum ve yalnız olmak istiyorum. Seni hafta içi ararım."

"Christian... böylesi daha iyi."

“Biliyorum. Görüşürüz.”

Kapatıyorum; onunla konuşmak istemiyorum. Savannah’ya gitmem için beni o cesaretlendirmişti. Belki de bugünün geleceğini biliyordu. Kaşlarımı çatarak telefona bakıyorum, sonra masama fırlatıyorum ve yiyecek bir şeyler bulmaya gidiyorum.

Buzdolabımı gözden geçiriyorum.

Cazip gelen bir şey yok.

Dolapta bir paket kraker buluyorum. Açıp peş peşe yerken, pencereye doğru yürüyorum. Dışarıda gece çöktü; bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında ışıklar titreşerek göz kırptıyor. Hayat devam ediyor.

Devam et Grey.

Devam et.

5 Haziran 2011, Pazar

Gözlerim yatak odasının tavanına dikili. Uyku beni es geçiyor. Ana'nın çarşaflara sinmiş kokusu yüzünden işkence çekiyorum. Onun kokusunu almak için yastığını burnuma dayıyorum. Bu bir işkence, bu cennet; bir an için aklımdan, kendimi boğarak öldürmek geçiyor.

Kendine gel Grey.

Sabahki olayları bir daha zihnimden geçiriyorum. Durum farklı bir şekilde gelişebilir miydi? Kural olarak bunu asla yapmam, boşuna enerji sarf etmek gibi gelir ama bugün nerede hata yaptığımla ilgili ipuçları arıyorum. Ve her ne kadar farklı senaryolar düşünsem de, içten içe şunu biliyorum ki, eninde sonunda mutlaka bu çıkmaza varacaktık; bu sabah, bir hafta içinde, bir ay veya bir yıl sonra. Şimdi, Anastasia'ya daha fazla acı çekirtmeden önce olması daha iyi oldu.

Onu küçük beyaz yatağına kıvrılmış hayal ediyorum. Yeni evini zihnimde canlandıramıyorum –oraya gitmedim– ama onu bir kez birlikte uyuduğumuz Vancouver'daki odasında hayal ediyorum. Başımı sallıyorum; o gece, yıllardır uyuduğum en iyi uykuyu uyumuştum. Radyolu saat sabah 02:00'ı gösteriyor. Burada beynimi yiyerek iki saattir yatıyorum. Derin bir nefes alıp, kokusunu bir kez daha içime çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Annem beni göremiyor. Önünde duruyorum. Beni göremiyor. Gözleri açık uyuyor. Ya da hasta. Bir tıkırtı duyuyorum. Onun anahtarları. Geri döndü. Kaçıp saklanıyorum ve mutfaktaki masanın altında kendimi küçücük yapıyorum. Arabalarım da burada benimle. *Güm.* Kapı çarparak kapanıyor, olduğum yerde sığıyorum. Parmaklarımın arasından annemi görüyorum.

Onu görmek için başını çeviriyor. Sonra kanepede uyuyor. Parlak tokalı büyük çizmeleriyle annemin başına dikilip bağıyor. Anneme kemerle vuruyor. *Kalk! Kalk! Rezil orospu. Rezil orospu.* Annem bir ses çıkarıyor. Bir inilti.

Dur. Anneme vurma. Anneme vurma.

Koşuyorum ve ona vuruyorum, vuruyorum, vuruyorum.

Ama gülüyor ve suratıma bir tokat atıyor.

Hayır! Annem bağıyor.

Rezil orospu.

Annem kendini küçükük yapıyor. Benim gibi. Sonra sesi çıkmıyor. *Rezil orospu. Rezil orospu. Rezil orospu.* Masanın altındayım. Parmaklarım kulaklarımda ve gözlerimi kapadım. Ses kesiliyor. Dönüyor. Çizmelerini yere vura vura mutfağa geldiğini görüyorum. Kemer elinde, bacağına şaklatıyor. Beni bulmaya çalışıyor. Eğilip sırtıyor. Çok kötü kokuyor. Sigara, içki ve kötü kokular. *İşte buradasın, seni küçük pislik.*

Ürpertici bir iniltiyle uyanıyorum. Terden sıırıslıklamım ve kalbim gümbürdüyor. Yatakta fırlayarak doğruluyorum.

Siktir.

O tüyler ürpertici ses benimdi. Aklımdan o ucuz viski, batyat Camel sigarası ve vücut kokusunu atmaya çalışarak derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Sen kafayı yemiş bir orospu çocuğusun.

Ana'nın sözleri kafamda çınlıyor.

Onun sözleri gibi.

Siktir.

Kokainman fahişeye yardım edemedim.

Denedim. Yüce Tanrım, denedim.

İşte buradasın, seni küçük pislik.

Ama Ana'ya yardım edebilirdim.

Gitmesine izin verdim.

İzin vermek zorundaydım.

Bu boka bulaşmasına gerek yok.

Saate bakıyorum, 03:30. Mutfaka gidip bir büyük bardak su içtikten sonra piyanomun başına geçiyorum.

Tekrar bir şokla uyanıyorum; hava aydınlık. Sabahın ışıkları odaya doluyor. Rüyamda Ana'yı görüyordum: Beni öpüyordu; dili ağzımda, parmaklarım saçlarındaydı. Elleri yuvarıda bağlanmış, nefes vücudunu vücuduma bastırıyordu.

O nerede?

Tatlı bir an boyunca dün olanları hatırlamıyorum – sonra hafızam yerine geliyor.

O gitti.

Siktir.

Şehvetimin kanıtı yatak örtüsünü geriyor ama giderken, acı ve aşağılanmayla gölgelenmiş parlak gözlerinin hatırası sorunu hemen çözüyor.

Kendimi bok gibi hissederek sırtüstü yatıyorum ve kollarımı başımın arkasında kavuşturup tavanı seyrediyorum. Gün, önümde uzanıyor ve yıllardır ilk defa kendimle ne yapacağımı bilemiyorum. Yine saate bakıyorum, 05:58.

Lanet olsun, koşmaya gideyim madem.

Dördüncü Cadde'nin sabah sessizliğinde ayaklarım kaldırımı döverken Prokofiev'in "Montague'ler ve Capulet'ler"i kulağımda bangır bangır çalıyor. Her yerim ağrıyor – ciğerlerim patlayacak gibi, başım zonklıyor ve kaybın derin ve boksan sancısı içimi kemiriyor. Bu acıdan koşarak kaçamam ama deniyorum. Müziği değiştirmek için duruyorum ve fırsat bulmuşken ciğerlerimi havayla dolduruyorum. Dinlemek istediğim... şiddetli bir şeyler. Black Eyed Peas'ten "Pump It". Tamam. Hızlanıyorum.

Kendimi Vine Sokağı'na doğru koşarken buluyorum. Biliyorum, bu delilik ama onu görmeyi umuyorum. Sokağına yaklaştıkça kalbim daha da hızlı atmaya başlıyor ve endişem artıyor. Onu görmek için yanıp tutuşmuyorum – sadece iyi olup olmadığımı kontrol etmek istiyorum. Hayır, bu doğru değil. Onu görmek istiyorum. Sonunda sokağındayım; evinin olduğu binanın önünden koşarak geçiyorum.

Her şey sessiz – bir Oldsmobile tıngır mıngır sokağı tırmanıyor, iki kişi köpek gezdiriyor – ama evin içinde bir hayat belirtisi yok. Yolun karşısına geçip kaldırımda duruyorum ve sonra nefesimi düzene sokmak için bir apartmanın girişine da-
lıyorum.

Odalardan birinin perdesi kapalı, diğerlerinininki açık. Perdesi kapalı olan belki de onun odasıdır. Belki hâlâ uyuyordur, tabii eğer oradaysa. Kafamda kâbus bir senaryo şekilleniyor: Dün gece dışarı çıktı, sarhoş oldu, biriyle tanıştı...

Hayır.

Midem ağzıma geliyor. Vücudunda başka birinin elinin do-laştığını, sıcak gülüşünün tadını pisliğin tekinin çıkardığını, onu kıkırdattığını, güldürdüğünü... boşalttığını düşünmek. Ön kapıdan içeri dalıp, orada ve tek başına mı diye bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Bu işi başına kendin açtın Grey.

Unut onu. Sana göre değil.

Seahawks şapkamı yüzüme indirip, Western Sokağı'na doğ-ru hızla koşuyorum.

Kıskançlığım katıksız ve öfke yüklü; içimdeki boşluğu dol-duruyor. Ondan nefret ediyorum – ruhumun derinliklerin-de hiç de irdelemek istemediğim bir şeyleri yüzeye çıkarıyor. Daha hızlı koşuyorum; o anıdan, acıdan, Anastasia Steele'den uzaklaşmak için.

Seattle'a akşam karanlığı çöküyor. Kalkıp geriniyorum. Büt-tün gün çalışma odamdaki masamdaydım. Verimli bir gün ol-du. Ros da çok çalıştı. Bana SBY için iş planının ilk taslağını ve niyet mektubunu hazırlayıp gönderdi.

Sonunda Ana'ya göz kulak olabileceğim.

Aynı derecede acı veren ve güzel gelen bir düşünce.

İki patent başvurusu, birkaç sözleşme ve yeni bir tasarımla ilgili raporu okuyup değerlendirdim. Bütün bu detayların için-de kaybolunca onu düşünmedim. Küçük planör hâlâ masamda

aklımlı çeliyor; onun dediğı gibi, güzel zamanları hatırlatıyor. Onu çalışma odamın kapısında, uzun bacakları ve mavi gözleriyle, üzerinde sadece tişörtlerimden biri; beni baştan çıkar-madan hemen önceki haliyle hayal ediyorum.

Bir başka ilk daha.

Onu özledim.

İşte... itiraf ediyorum. Boş bir umutla telefonumu kontrol ediyorum. Elliot'tan mesaj gelmiş.

Bira, işadami?

Cevap yazıyorum:

Hayır. Meşgulüm.

Cevabı hemen geliyor.

Bok ye o zaman.

Evet. Bok yiyeyim.

Ana'dan hiçbir şey yok – cevapsız çağrı yok. E-posta yok. Midemdeki bezdirici ağrı artıyor. Aramayacak. Gitmek istedi. Benden uzaklaşmak istedi ve onu suçlayamam.

Bu onun için en iyisi.

Manzara değişikliğı olsun diye mutfağı gidiyorum.

Gail dönmüş. Mutfak temiz ve ocakta kaynayan bir tencere var. Güzel kokuyor... ama aç değilim. Ben ne piştiğıne bakarken, mutfağı giriyor.

"İyi akşamlar efendim."

"Gail."

Duraksıyor – bir şeye şaşırılmış gibi. Bana mı şaşırdı? Siktir, kötü görünüyor olmalıyım.

Tereddütlü bir sesle, "Şasör soslu tavuk?" diye soruyor.

"Tabii" diye mırıldanıyorum.

"İki kişilik mi?" diye soruyor.

Ona boş boş bakıyorum, utanmışa benziyor.

“Bir.”

Çekinerek, “On dakika olur mu?” diyor.

“Tamam.” Sesim buz gibi.

Gitmek için dönüyorum.

“Bay Grey” diye beni durduruyor.

“Ne var Gail?”

“Hiçbir şey. Rahatsız ettiğim için üzgünüm.” Tovuğu karıştırmak için ocağa dönüyor; ben de bir duş daha almak için banyoya doğru yollanıyorum.

Tanrım, çalışanlarım bile ters giden bir şeyler olduğunun farkına vardı.

6 Haziran 2011, Pazartesi

Yatağa girmeye korkuyorum. Gece yarısını geçti, yorgunum ama piyanomun başında oturmuş, Bach'ın Marcello'sunu tekrar tekrar çalıp duruyorum. Omzuma yaslanmış başını hatırlıyorum, tatlı kokusu neredeyse burnuma geliyor.

Tanrı aşkına, deneyeceğini söyledi!

Çalmayı bırakıp başımı iki elimin arasına alıyorum, dirseklerim tuşlara dayanırken iki bozuk akort çalıyor. Deneyeceğini söyledi ama ilk zorlukta pes etti.

Sonra kaçtı.

Neden o kadar sert vurdum?

İçten içe cevabı biliyorum – çünkü benden kendisi istedi ve böyle bir talebin cazibesine karşı koyamayacak kadar düşüncesiz ve bencildim. Meydan okumasına kandım. Bizi, olmamızı istediğim noktaya taşıyacak fırsatı kullandım. Güvenlik kelimelerini kullanmadı; ben de canını, dayanabileceğinden daha çok acıttım – bunu asla yapmayacağıma söz vermişken.

Ne büyük bir aptalım.

Bunun üzerine bana nasıl güvenebilirdi? Gitmekte haklıydı.

Zaten neden benimle birlikte olmak istedi ki?

Sarhoş olmayı planlıyorum. On beş yaşımdan beri hiç sarhoş olmadım – pekâlâ, yirmi bir yaşımda bir kez. Kontrolü kaybetmekten nefret ediyorum. Alkolün insana neler yapabildiğini biliyorum. Silkelenip zihnimi o anılara kapıyorum ve geceyi noktalamaya karar veriyorum.

Yatağıma uzanıp rüyasız bir uyku için dua ediyorum... Ama göreceksam de rüyamda onu göreyim.

Annem bugün güzel. Oturuyor ve saçlarını taramama izin veriyor. Aynadan

bana bakıp, o özel gülümsemesiyle gülümsüyor. Bana özel gülümsemesi. Bir gürültü duyuluyor. Bir çarpma sesi. Geri döndü. Hayır! *Ne cehennemdesin orospu? Burada bir arkadaşımın yardımı ihtiyacı var. Cebi şişkin bir arkadaş.* Annem kalkıp elimi tutuyor ve beni dolaba itiyor. Ayakkabılarının üstünde oturup, sessiz olmaya çalışıyorum. Kulaklarımı kapatıyorum ve gözlerimi sıkı sıkı yumuyorum. Giysiler annem kokuyor. Kokularını seviyorum. Burada olmayı seviyorum. O adamdan uzakta. Bağırıyor. *Lanet olası küçük cüce nerede?* Saçıma yapıyor ve beni dolaptan çıkarıyor. *Eğlencenin içine sığınmanı istemiyorum küçük pislik.* Annemin suratına sert bir tokat atıyor. *Arkadaşımı memnun edersen malı alırsın orospu.* Annem bana bakıyor, yüzünde yaşlar var. Odaya başka bir adam giriyor. Pis saçlı, dev gibi bir adam. Dev adam anneme gülümsüyor. O ise beni öteki odaya çekiyor. Yere atıyor, dizlerimi incitiyorum. *Şimdi sana ne yapacağımı biliyor musun küçük pislik?* Kötü kokuyor. Bira kokuyor ve sigara içiyor.

Uyanıyorum. Kalbim, sanki cehennem köpeklerinden kaçarak kırk blok koşmuşum gibi hızla çarpıyor. Kâbusu bilincimin gizli oyuklarına göndererek yataktan fırlıyorum ve bir bardak su içmek için mutfığa koşuyorum.

Flynn'ı görmem gerek. Kâbuslarım her zamankinden kötüye gidiyor. Yanımda Ana'yla uyurken kâbus görmüyordum.

Lanet olsun.

Kölelerimden biriyle uyumak hiç aklımdan geçmemişti. Zaten hiç içimden de gelmemişti. Gece bana dokunabileceklerinden mi korkuyordum? Bilmiyorum. Bu işin ne kadar huzur ve rebileceğini anlamam için sarhoş bir masum gerekiyormuş.

Daha önce kölelerimi uyurken izledim ama hep bir cinsel rahatlama için onları uyandırmadan önce, girizgâh olarak.

The Heathman'da uyurken Ana'yı saatlerce izlediğimi hatırlıyorum. İzledikçe daha da güzelleşmişti: Loş ışıktaki parlayan kusursuz cildi, beyaz yastığa dökülen koyu renk saçları, uyurken kıpırdayan kirpikleri. Dudakları aralıktı, dişlerini görebiliyordum ve dudaklarını yalarken dilini. İnanılmaz tahrik ediciydi – onu sadece izlemek. Ve sonunda yanına uzanıp, dü-

zenli nefesini dinleyerek, memelerinin her nefeste inip kalkışını izleyerek bir güzel uyumuştum... gayet güzel.

Çalışma odama gidip planörü elime alıyorum. Onu görünce yüzüme tatlı bir gülümseme yayılıyor ve rahatlıyorum. Maketi yaptığım için kendimle gurur duyuyorum ama yapacağım şey için kendimi tuhaf hissediyorum. Bu bana son hediyesiydi. İlk hediyesi... neydi?

Elbette. *Kendisi.*

Kendini benim ihtiyaçlarıma kurban etti. Açgözlülüğüme. Şehvetime. Egoma... Lanet olası defolu egom.

Kahretsin, bu acı bir gün geçecek mi?

Kendimi biraz salak gibi hissederek, planörü yatağa götürüyorum.

"Kahvaltı için ne istersiniz efendim?"

"Sadece kahve Gail."

Duraksıyor. "Efendim, dün akşam da yemek yemediniz."

"Ee?"

"Acaba hasta falan mı oluyorsunuz?"

"Gail, sadece kahve. Lütfen." Çenesini kapatıyorum – bu onu ilgilendirmez. Dudaklarını birbirine bastırıyor ama başını sallayıp kahve makinesine dönüyor. Ofise götüreceğim dosyaları almak için çalışma odama gidiyorum ve içi destekli bir zarf arıyorum.

Arabadan Ros'u arıyorum.

"SBY üzerinde çok iyi çalışmışsın ama iş planının gözden geçirilmesi gerekiyor. Teklifi yapalım."

"Christian, acele ediyorsun."

"Hızlı ilerlemek istiyorum. Sana teklif rakamıyla ilgili düşüncemi e-postada yazmıştım. Yedi buçuktan sonra ofiste olacağım. Görüşelim."

"Eminsen..."

"Eminim."

"Tamam. Ayarlaması için Andrea'yı ararım. Detroit ve Savannah karşılaştırma istatistiklerim de hazır."

"Sonuç?"

"Detroit."

"Anlıyorum."

Siktir... Savannah değil.

"Sonra konuşalım." Kapatıyorum.

Taylor trafiği yaparak hızla ilerlerken Audi'nin arkasında düşüncelere dalıyorum. Bu sabah Anastasia işe nasıl gidecek acaba? Belki dün yeni bir araba almıştır, gerçi bundan şüpheliyim. Acaba onun da hali benim kadar perişan mı? Umarım değildir. Belki de onun için saçma bir heves olduğumu fark etmiştir.

Beni sevemez.

Ve özellikle de artık... ona bütün yaptıklarımın sonra. Kimse bana beni sevdiğini söylemedi. Tabii annem ve babam hariç ama onlarınki de görev duygusuyla söylenen bir şey. Flynn'in anne babaların karşılıksız sevgisiyle –evlatlık çocuklarına bile– ilgili safsataları kafamda yankılanıyor. Söylediklerine hiç ikna olmadım; ailem için hayal kırıklığından başka bir şey değildim.

"Bay Grey?"

"Pardon, ne var?" Taylor beni gafil avlıyor. Arabanın kapısını açmış, endişeli bir bakışla beni izliyor.

"Geldik efendim."

Hassiktir... ne zamandır buradayız? "Teşekkürler... Akşam için saati sana haber veririm."

Kendine gel Grey.

Asansörden çıkarken Andrea ve Olivia aynı anda başlarını kaldırıyor. Olivia kirpiklerini kırpıştırıp, bir tutam saçı kulağının arkasına atıyor. *Tanrım – bu salak kızdan bıktım.* İK'nın onu başka bir departmana geçirmesini istemeliyim.

"Kahve lütfen Olivia – bir de kruvasan getir." Emirlerimi

yerine getirmek için yerinden fırlıyor.

“Andrea bana Welch’i, Barney’yi, sonra Flynn’i, sonra da Claude Bastille’i bağla. Rahatsız edilmek istemiyorum... an-nem arasa bile... sadece... sadece Anastasia Steele ararsa bağ-la. Tamam mı?”

“Tamam efendim. Programınıza şimdi göz atmak ister mi-siniz?”

“Hayır. Önce kahve ve yiyecek bir şeye ihtiyacım var.” Asansöre doğru salyangoz hızında ilerleyen Olivia’ya kaşlarını çatıyorum.

Ofisimin kapısını açarken Andrea arkamdan, “Tabii Bay Grey” diye sesleniyor.

Evrak çantamdan, içinde en değerli malvarlığımın –planö-rün– olduğu, içi destekli zarfı çıkarıyorum. Masama yerleştiriyorum – aklım Bayan Steele’e kayıyor.

Bu sabah yeni işine başlıyor olması gerek. Yeni insanlarla tanışacak... yeni erkeklerle. İçim kararıyor. Beni unutacak.

Hayır, beni unutmayacak. Kadınlar her zaman ilk düzüş-tükleri erkeği hatırlar, değil mi? Sırf bu yüzden bile hafızasın-da her zaman bir yer tutacağım. Ama ben bir anı olmak iste-miyorum. Aklında kalmak istiyorum. Aklında kalmaya ihtiya-cım var. Ne yapabilirim?

Kapı vuruluyor ve Andrea başını uzatıyor. “Kahve ve kru-vasanınız Bay Grey.”

“Gel.”

Aceleyle masama doğru yürürken, gözü planöre takılıyor ama akıllılık edip dilini tutuyor. Kahvaltıyı masama koyuyor.

Sade kahve. *Aferin Andrea.* “Teşekkürler.”

“Welch, Barney ve Bastille’e mesaj bıraktım. Flynn beş da-kika içinde arayacak.”

“Güzel. Bu hafta katılmam gereken ne sosyal etkinlik varsa iptal et. Öğlen yemekleri, akşam davetleri. Barney’yi bağla ve bana iyi bir çiçekçinin numarasını bul.”

Telaşla defterine not alıyor.

“Efendim, Arcadia’s Roses’ı kullanıyoruz. Sizin için çiçek göndermemi istiyor musunuz?”

“Hayır, bana numarayı ver. Kendim yaparım. Hepsi bu.”

Başını sallıyor ve sanki ofisimden daha hızlı kaçamazmış gibi aceleyle çıkıyor. Birkaç dakika sonra telefon çalıyor. Barney.

Toplantılar arasında çiçekçiye arıyorum ve bu akşam Ana’nın evine gönderilmesi için iki düzine beyaz gül siparişi veriyorum. Böylece işyerinde onu utandırmamış veya uygunsuz bir durum yaratmamış olurum.

Beni asla unutamayacak.

Çiçekçi, “Çiçeklerle beraber bir not gönderecek misiniz efendim?” diye soruyor.

Ana’ya bir not?

Ne denir ki?

Geri dön. Üzgünüm. Bir daha sana vurmayacağım.

Sözcükler aklımda kendiliğinden belirirken kaşlarım çatılıyor.

“Hımm... şöyle bir şey: ‘İşte ilk gününü kutlarım. Umarım iyi geçmiştir.’ Gözüm masamdaki planöre takılıyor. “Ve planör için teşekkürler. Çok düşüncelisin. Masamdaki en güzel yeri aldı. Christian.”

Çiçekçi söylediklerimi bana okuyor.

Lanet olsun, ona söylemek istediğim hiçbir şeyi yansıtmıyor.

“Hepsi bu mu Bay Grey?”

“Evet, teşekkürler.”

“Rica ederim efendim. Güzel bir gün dilerim.”

Telefona ters ters bakıyorum. *Bok güzel bir gün.*

“Hey dostum, neyin var senin?” Claude, onu az önce bir yumrukla üstüne oturttuğum cılız kıcının üzerinden kalkıyor. “Bu akşam ateş gibisin Grey.” Avını yeniden tartan bir vah-

şı kedinin zarafetiyle yavaşça ayağa kalkıyor. Grey House'un bodrum katındaki spor salonunda sadece ikimiz varız.

Dişlerimin arasından, "Öfkeliyim" diyorum.

Birbirimizin etrafında dönerken sakın bir ifadesi var.

Claude, eğleniyormuş gibi ama gözlerini benden ayırmadan, "Düşüncelerin başka yerdeyken ringe çıkmak iyi bir fikir değil" diyor.

"Bana iyi geliyor."

"Soluna asıl. Sağını koru. El yukarı Grey."

Yana savuşup omzuma vuruyor. Neredeyse dengemi kaybediyorum.

"Dikkatini ver Grey. Toplantıdaki zırvaların burada işi yok. Yoksa bir kız mı? Sonunda sağlam bir parça havanı almayı başardı mı?" Beni kışkırtmak için alaycı bir şekilde sırtıyor. İşe yarıyor: Böğrüne *middle kick*,* bir yumruk, sonra bir daha ve rasta saçları havada uçuşarak arkaya sendeliyor.

"Sen kendi işine bak Bastille."

Muzaffer bir edayla, "Vaay, demek acının kaynağını bulduk" diye havaya giriyor. Birden yana çekiliyor ama hareketini beklediğim için bir yumruk ve hızlı bir tekmeyle saldırarak onu engelliyorum. Bu sefer geri sıçırıyor, etkileniyor.

"Küçük elit dünyanda ne boklar dönüyorsa Grey, işe yarıyor. Gel bakalım."

Ah, havası sönyüyor. Hamlemi yapıyorum.

Eve dönerken trafik açık.

"Taylor, başka bir yoldan gidebilir miyiz?"

"Nereye efendim?"

"Bayan Steele'in evinin önünden geçebilir misin?"

"Tamam efendim."

Bu acıya alıştım. Kulak çınlaması gibi, hiç geçmiyor. Toplantılarda sesi azalıyor gibi, kendini o kadar hissettirmiyor.

* *Kickbox*'ta ayağın yan tarafı veya kaval kemiğiyle atılan tekme. (ç.n)

Sadece düşüncelerimle baş başa kaldığımda içimde coşup kuruyor. Daha ne kadar sürecek?

Ana'nın apartmanına yaklaşıırken kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başlıyor.

Belki onu görürüm.

Bu olasılık hem heyecan verici hem de rahatsız edici. Gittiğinden beri, ondan başka bir şey düşünmediğimi fark ediyorum. Tek yoldaşım onun yokluğu.

Binaya yaklaşıırken Taylor'a, "Yavaş sür" diyorum.

Işıklar açık.

Evde!

Umarım yalnızdır ve beni özlüyordur.

Acaba çiçeklerimi aldı mı?

Mesaj gönderip göndermediğini kontrol etmek için telefonuma bakmak istiyorum ama bakışlarımı evden ayıramıyorum; onu görme şansını kaçırmak istemiyorum. İyi mi? Beni düşünüyor mu? İşte ilk gününün nasıl gittiğini merak ediyorum.

Evin önünden yavaşça geçerken Taylor, "Bir daha efendim?" diye soruyor ve bina gözden kayboluyor.

"Hayır." Nefesimi boşaltıyorum. Nefesimi tuttuğumu fark etmemişim. Escala'ya varınca, ondan bir şeyler gelmiştir diye umarak e-postalarımı ve mesajlarımı tarıyorum... hiçbir şey yok. Elena'dan bir mesaj var.

İyi misin?

Cevap yazmıyorum.

Evim sessiz; daha önce hiç farkında değilmişim. Anastasia'nın yokluğu sessizliği belirginleştiriyor. Konyaktan bir yudum alıp amaçsızca kütüphaneme doğru yürüyorum. Edebiyata olan sevgisini düşününce, ona bu odayı hiç göstermemiş olmam tuhaf. Bu odada hiç anımız olmadığı için, üzüntümün biraz hafifleyeceğini umuyorum. Düzenli bir şekilde sıralanmış

ve kataloglanmış bütün kitaplarımı inceliyorum. Gözüm bilar-do masasına kayıyor. Acaba bilar-do oynamayı biliyor mu? Bil-diğini sanmıyorum.

Birden yeşil çuha üzerinde bacakları iki yana açılmış halde gözümde canlanıyor. Burada anımız olmayabilir ama zihnim tatlı Bayan Steele'le ilgili canlı erotik hayaller yaratmakta çok başarılı ve çok istekli.

Buna dayanamıyorum. Konyaktan bir büyük yudum daha alıyorum ve odadan çıkıyorum.

7 Haziran 2011, Salı

Düzüşüyoruz. Fena düzüşüyoruz. Banyo kapısına dayanarak. O benim. Kendimi içine tekrar tekrar gömüyorum. İçinde yükseliyorum: Hissiyile, kokusuyla, tadıyla. Kıpırdamaması için saçlarını kavriyorum. Kıçını tutuyorum. Bacakları belime dolanmış. Hareket edemiyor; kapana sıkıştırmış gibiyim. Bacakları ipek gibi sarıyor. Evet. Evdeyim, evim o. Olmak istediğim yer burası... onun içi...

O. Benim. Boşalırken başını geri atıyor ve kasılarak aletimi iyice sarıyor. Benim için boşal bebek! Bir çığlık atıyor, arkasından ben de... Ah, evet, benim tatlı, tatlı Anastasia'm. Güllümsüyor; mahmur ve doyuma ulaşmış – ah nasıl da seksi. Bacaklarını indirip bana bakıyor; dudaklarında o oyuncu gülümseme var. Sonra beni itiyor ve hiçbir şey söylemeden dönüp gidiyor. Onu yakalıyorum. Şimdi oyun odasındayız. Onu sıraya yatırıyorum. Kemer elimde, onu cezalandırmak için kolumu kaldırıyorum... birden yok oluyor. Kapının yanında. Yüzü beyaz, şok içinde ve üzgün. Sessizce uzaklaşıyor... kapı yok oldu, o uzaklaşmaya devam ediyor. Yalvarır gibi ellerini uzatıyor. *Bana katıl*, diye fısıldıyor ama geri geri gidiyor, silikleşiyor... gözlerimin önünde kayboluyor... gitti. *Hayır! Bağırıyorum. Hayır! Ama sesim yok. Hiçbir şeyim yok. Sessizim. Sessizim... yine.*

Uyanıyorum, kafam karmakarışık.

Siktir – rüyaymış. Gerçek gibi bir rüya daha.

Ama farklı.

Lanet olsun! Yapış yapışım. Bir an için, uzun süredir unuttuğum ama o tanıdık olan korku ve zindelik duygusunu hissediyorum – ama Elena artık sahibim değil.

Yüce Tanrım, on kere gelmiş gibi boşalmışım. Kaç yaşımdan beridir başıma gelmiyordu bu? On beş mi? On altı mı?

Karanlıkta kendimden öğrenerek yatıyorum. Tişörtümü çı-

karıp kendimi temizliyorum. Menim her yerde. İçimdeki yavan acıya, onu kaybetmenin acısına rağmen, kendimi sırtırken buluyorum. Gördüğüme değen bir erotik rüyaydı. Gerisinin... canı cehenneme. Dönüp uyumaya devam ediyorum.

Gitti. Annem kanepede oturuyor. Sessiz. Duvara bakıyor ve ara sıra gözlerini kırıyor. Önünde duruyorum ama beni görmüyor. Elimi sallayınca beni görüyor ama eliyle kovalıyor. Hayır bacaksız, şimdi olmaz. Annemin canını yakıyor. Benim canımı yakıyor. Ondan nefret ediyorum. Beni çok öfkeliendiriyor. Sadece annem ve ben olduğumuz zamanlar güzel. O zaman benim. Benim annem. Karnım ağrıyor. Yine acıktı. Mutfakta kurabiye arıyorum. Sandalyeyi dolabın yanına çekip tırmanıyorum. Bir kutu kraker var. Dolapta bir tek bu var. Sandalyeye oturup kutuyu açıyorum. İki tane kalmış. Yiyorum. Çok lezzetli. Onu duyuyorum. Geri geldi. Aşağı atlayıp yatak odama koşuyorum ve yatağa çıkıyorum. Uyuyormuş gibi yapıyorum. Beni parmağıyla dürtüyor. *Burada kal küçük pislik. Orospu anneni becereceğim. Bu akşam siktiğim çirkin suratını bir daha görmek istemiyorum. Anladın mı?* Cevap vermeyince suratıma tokat atıyor. *Yoksa gene yakarım seni küçük pislik.* Hayır. Hayır. Bunu hiç sevmiyorum. Yanıkları sevmiyorum. Acıtıyor. *Anladın mı geri zekâlı?* Ağlamamı istediğini biliyorum. Ama zor. Ağlama sesi çıkaramıyorum. Bana yumruğuyla vuruyor...

Yine sıçrayarak uyanıyorum. Şafağın solgun ışığında nefes nefese uzanarak nabzımın düzelmesini beklerken, korkunun ağızındaki buruk tadından kurtulmaya çalışıyorum.

Bu boktan seni kurtarmıştı Grey.

O yanındayken bu anıların acısını tekrar yaşamıyordun. Neden seni terk etmesine izin verdin?

Saate bakıyorum: 05:15. Koşu zamanı.

Evinin bulunduğu bina kasvetli görünüyor; sabahın erken ışıkları oraya henüz ulaşmamış, gölge içinde. Bana uygun. Ruh halimi yansıtıyor. Evinin içi karanlık, daha önce baktığım odanın perdeleri çekili. Bu onun odası olmalı.

Orada tek başına uyuyor olması için dua ediyorum. Onu beyaz demir yatağında kıvrılmış hayal ediyorum; küçük bir Ana topu. Rüyasında beni görüyor mu? Ona hiç kâbus yaşıyor muyum? Beni unuttu mu?

Kendimi hiç bu kadar perişan hissetmemiştim, ergenlikte bile. Belki bir Grey olmadan önce... hafızam zamanda gerilere gidiyor. Hayır, hayır – bir de uyanıkken olmaz. Bu kadarı çok fazla. Kapüşonumu başıma geçirip, granit duvara yaslanıyorum. Karşı binanın girişinde saklanıyorum. Aklımdan burada bir hafta, bir ay ya da bir yıl dikilebileceğim gibi korkunç bir düşünce geçiyor. Bir zamanlar benim olan kızı sadece kısa bir an görebilmek için takip ederek, bekleyerek. Acı veriyor. Beni her zaman olmakla suçladığı şey oldum – sapık takipçisi.

Böyle devam edemem. Onu görmek zorundayım. İyi olduğumu görmek zorundayım. Kafamdaki son görüntüsünü silmek zorundayım: İncinmiş, aşağılanmış, yenik... ve beni terk ederken.

Bir yol bulmak zorundayım.

Escala'ya döndüğümde Gail sakın bir şekilde beni izliyor.

Önüme koyduğu omlete bakarak, "Ben bunu istemedim" diyorum.

"O zaman çöpe atarım Bay Grey" diyor ve tabağa uzanıyor. İsraftan nefret ettiğimi biliyor ama sert bakışlarım onu korkutmuyor.

"Bunu bilerek yaptınız Bayan Jones." Müdahaleci kadın.

Gülümseyiyor. Hafif, muzaffer bir gülümseme. Kaşlarımı çatıyorum ama istifini bozmuyor. Hâlâ dün geceki kâbusun etkisi altında, kahvaltımı bir çırpıda bitiriyorum.

Ana'yı doğrudan arayıp merhaba mı desem? Telefonumu açar mı? Gözüm masamdaki planöre kayıyor. Bu defteri tamamen kapamak istedi. Buna saygı duyup onu rahat bırakmalıyım. Ama sesini duymak istiyorum. Bir an onu arayıp hemen

kapatmayı düşünüyorum, sadece sesini duymak için.

“Christian? Christian, iyi misin?”

“Affedersin Ros, ne vardı?”

“Aklın başka yerde. Seni hiç böyle görmedim.”

“Ben iyiyim” diye çıkışıyorum.

Siktir – kendine gel Grey. “Ne diyordun?”

Ros şüpheyle beni süzüyor. “SBY finansal olarak düşündüğümüzden de zor durumda diyordum. İşlemlere devam etmek istediğinden emin misin?”

“Evet.” Sesim hiddetli. “Eminim.”

“Ekipleri, anlaşma başlıklarını imzalamak için bu öğleden sonra burada olacak.”

“Güzel. Pekâlâ, Eamon Kavanagh’a yaptığımız teklifte son durum nedir?”

Düşüncelere dalmış halde, ahşap panjurların arasından aşağı, Flynn’in ofisinin önüne park etmiş duran Taylor’a bakıyorum. Akşam olmak üzere ve hâlâ Ana’yı düşünüyorum.

Flynn, “Christian, paramı alıp, pencereden dışarıyı izlemeni seyretmekten gayet memnunum ama buraya gelme sebebinin manzara olduğunu sanmıyorum” diyor.

Ona döndüğümde, beni nezaket ve beklenti dolu bir yüz ifadesiyle inceliyor. İç geçirerek, kanepesine yöneliyorum.

“Kâbuslar tekrar başladı. Her zamankinden kötüler.”

Flynn’in tek kaşı kalkıyor. “Aynıları mı?”

“Evet.”

“Ne değişti?” Başını bir yana yatırarak cevabımı bekliyor. Ben sessiz kalınca, “Christian, çok perişan görünüyorsun. Bir şey olmuş” diye devam ediyor.

Elena’yla olduğu gibi, bir yanım ona anlatmak istemiyor, çünkü o zaman gerçek olacak.

“Bir kızla tanıştım.”

“Evet.”

“Beni terk etti.”

Şaşırmış görünüyor. "Seni terk eden başka kadınlar da oldu. Bu, neden farklı?"

Ona boş gözlerle bakıyorum.

Bu, neden mi farklı? *Çünkü Ana farklıydı.*

Düşüncelerim renkli bir dokumanın üzerindeki desenler gibi birbirine karışıyor. O bir köle değildi. Aramızda bir sözleşme olmadı. Cinsel açıdan tecrübesizdi. Seksten fazlasını yapmak istediğim ilk kadındı. Tanrım – onunla yaşadığım bütün o ilkler: Yanında uyuduğum ilk kız, ilk bakire; ailemle tanıştırdığım, *Charlie Tango*'yla uçurduğum, planörle uçmaya götürdüğüm ilk kadın.

Evet... Farklı.

Flynn düşüncelerimi bölüyor. "Basit bir soru sordum Christian."

"Onu özlüyorum."

İfadesi hâlâ nazık ve endişeli; ne düşündüğünü hiç belli etmiyor.

"Daha önce ilişki kurduğun kadınların hiçbirini özlememiş miydin?"

"Hayır."

"Öyleyse onda farklı olan bir şeyler var." Ne düşündüğümü anlıyor.

Omuz silkiyorum ama üsteliyor.

"Onunla sözleşmeye dayalı bir ilişkiniz var mıydı? Bir köle miydi?"

"Olmasını umdum. Ama ona göre değildi."

Kaşları çatılıyor. "Anlamadım."

"Kurallarımın birini çiğnedim. Bu kızın peşinden koştum; ilgilenilebileceğini düşünmüştüm ama ona göre olmadığı anlaşıldı."

"Neler olduğunu anlat bana."

Barajın kapakları açılıyor ve ona, Ana'nın ofisime düşmesinden başlayıp, cumartesi sabahı benden ayrılmasına kadar geçen zaman içinde olup biten her şeyi anlatıyorum.

"Anlıyorum. Son görüştüğümüzden beri çok şey biriktirmiş olduğun ortada." Çenesini sıvazlayarak beni inceliyor. "Üzerinde konuşulacak çok sayıda konu var Christian. Ama şu anda odaklanmak istediğim şey, seni sevdiğini söylediğinde ne hissettiğin."

Midem korkuyla kasılırken, hızla bir nefes alıyorum.

"Dehşete kapıldım" diye fısıldıyorum.

"Elbette öyle olmuştur." Başını sallıyor. "Sen sandığın gibi bir canavar değilsin. Sevmeye son derece layık bir insansın Christian. Bunu biliyorsun. Sana sık sık söylüyorum. Sadece kendi kafanda buna inanmıyorsun."

Palavralarına aldırış etmeyerek, ona hizaya getirici bir bakış atıyorum.

"Peki kendini şimdi nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

Yitik. Yitik hissediyorum.

"Onu özlüyorum. Onu görmek istiyorum." Bir kez daha günah çıkarma odasıdayım ve günahlarımı kabul ediyorum: Ona delice bir ihtiyaç duyuyorum; sanki bir bağımlılıkmış gibi.

"Öyleyse, senin algıladığın şekliyle, ihtiyaçlarını karşılamıyor olmasına rağmen onu özlüyorsun?"

"Evet. Bu sadece benim algım değil John. Ondan olmasını beklediğim şey olamaz ve ben de onun olmamı istediği kişi olamam."

"Emin misin?"

"Terk edip gitti."

"Onu kemerle dövdüğün için terk edip gitti. Senin zevklerini paylaşmadığı için onu suçlayabilir misin?"

"Hayır."

"Onun tarzında bir ilişki denemeyi hiç düşündün mü?"

Ne? Şok içinde ona bakıyorum. "Onunla cinsel ilişkinizi tatmin edici buluyor muydun?" diye devam ediyor.

Rahatsız olarak, "Evet, tabii" diye çıkışıyorum. Ses tonuma aldırış etmiyor.

"Onu dövmeyi tatmin edici buldun mu?"

“Evet, çok.”

“Tekrar yapmak ister misin?”

Bunu ona tekrar yapmak mı? Tekrar gidişini izlemek için mi?

“Hayır.”

“Peki neden?”

“Çünkü bu hayat tarzına ait biri değil. Canını yakıyorum. Gerçekten canını yakıyorum... ve o bundan...” Duraksıyorum. “O bundan hoşlanmıyor. Sonrasında sinirlendi. Gerçekten feci sinirlendi.” İfadesi, yaralı bakışları uzun süre aklımdan çıkmayacak... ve bir daha asla o bakışın sebebi olmak istemiyorum.

“Şaşırdın mı?”

Başımı sallıyorum. “Deliye dönmüştü” diye fısıldıyorum. “Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.”

“Bu sana kendini nasıl hissettirdi?”

“Çaresiz.”

“Aşına olduğun bir duygu bu” diye çıkarım yapıyor.

“Aşına mı?” *Ne demek istiyor?*

“Kendini hiç tanımıyor musun? Geçmişini hatırlamıyor musun?” Sorusu bütün dengemi altüst ediyor.

Siktir, bunu defalarca konuşmuştuk.

“Hayır, bu farklı. Bayan Lincoln’le ilişkim tamamen farklıydı.”

“Bayan Lincoln’ü kastetmemiştim.”

“Neyi kastetmiştin?” Sesim neredeyse duyulmayacak kadar alçak, çünkü bu konuşmanın nereye gittiğini birden fark ediyorum.

“Biliyorsun.”

Savunmasız bir çocuğun çaresizliği ve öfkesiyle boğularak, nefes almak için yutkunuyorum. Evet. Öfke. Ruhumun derinliklerindeki çileden çıkarıcı öfke... ve korku. Karanlık içimde öfkeli girdaplar oluşturmaya başlıyor.

Sinirlerime hâkim olmaya çalışırken dişlerimi sıkarak, “Aynı şey değil” diye tıslıyorum.

Flynn, “Hayır, değil” diye kabul ediyor.

Ama Ana, kızgın haliyle aklıma geliyor ve huzursuz oluyorum.

"Gerçekten de hoşuna giden bu mu? Bu halde olmam mı?"

Sinirim biraz yatışıyor.

"Ne yapmaya çalıştığının farkındayım doktor ama bu haksız bir karşılaştırma. Ona göstermemi kendi istedi. Tanrı aşkına, o kendi rızasıyla davranan bir yetişkin. Güvenlik kelimelerini kullanabilirdi. Bana durmamı söyleyebilirdi. Yapmadı."

"Biliyorum. Biliyorum." Elini kaldırıyor. "Sadece kabaca bir örnekleme yapmaya çalışıyorum Christian. Sen öfkeli bir adam-sın ve bunun için geçerli sebeplerin var. Bütün bunları şimdi tekrar ele almayacağım – acı çektiğin ortada. Bu seansların bütün amacı da seni, kendini daha rahat hissedeceğin ve daha fazla kabul edeceğin bir yere taşımak." Duraksıyor. "Bu kız..."

Aksi bir tonla, "Anastasia" diye mırıldanıyorum.

"Anastasia. Üzerinde çok büyük bir etkisi olduğu açık. Gidişi, terk edilme ve TSB* sorunlarını tetiklemiş. Belli ki senin için, kendine itiraf etmek istediğinden daha fazlasını ifade ediyor."

Derin bir nefes alıyorum. *O yüzden mi bu kadar acı veriyor? Daha fazlasını, çok daha fazlasını ifade ettiği için mi?*

Flynn, "Olmak istediğin yere odaklanmalısın" diye devam ediyor. "Bana bu kızla birlikte olmak istiyormuşsun gibi geliyor. Onu özlüyorsun. Onunla birlikte olmak istiyor musun?"

Ana'yla birlikte olmak mı?

"Evet" diye fısıldıyorum.

"Öyleyse bu hedefe odaklanmalısın. Bu da son birkaç seansımızda sana bahsedip durduğum, çözüm odaklı kısa süreli terapiye dayanıyor. Eğer sana âşıkça, öyle olduğunu söylediyse o da acı çekiyordur. Bu yüzden sorumu tekrarlıyorum: Bu kızla daha alışlagelmiş tarzda bir ilişki yaşamayı düşündün mü?"

"Hayır, düşünmedim."

"Neden?"

"Çünkü hiç yapabilirmişim gibi gelmedi."

* Travma sonrası stres bozukluğu. (ç.n.)

“Eh, o senin kölen olmaya hazır değilse, sen de efendi rolünü oynayamazsın.”

Flynn’a dik dik bakıyorum. Bu bir rol değil – ben buyum. Ve hiç yoktan, aklıma Anastasia’ya yazdığım bir e-posta geliyor. *Efendi-köle ilişkilerinde bütün gücü elinde tutan köledir. Bu sensin. Tekrarlıyorum – bütün güç sende. Bende değil. Eğer bunu yapmak istemezse... o zaman yapamam.*

İçimde bir umut yeşeriyor.

Yapabilir miyim?

Anastasia’yla vanilya tarzı bir ilişki yaşayabilir miyim?

Tüylerim diken diken oluyor.

Hassiktir. Olabilir.

Bunu yapabilirsem, beni geri ister mi?

“Christian, sen sorunlarına rağmen olağanüstü yetenekli bir insan olduğunu gösterdin. Eşine az rastlanır bir bireysin. Bir hedefe odaklandığın zaman mutlaka peşinden gidiyor ve elde ediyorsun –genellikle kendi beklentilerini de aşarak. Bugün seni dinleyince, Anastasia’yı olmasını istediğin noktaya götürmeye odaklandığını görüyorum. Ama deneyimsizliğini veya duygularını hesaba katmamışsın. Bana öyle geliyor ki, hedefine fazlaca odaklanıp birlikte yaptığınız yolculuğu gözden kaçırmışsın.”

Geçtiğimiz ay gözümde tekrar canlanıyor: Ofisimde yere düşüşü, Clayton’s’taki aşırı utangaç hali, hazırcevap, eleştiren e-postaları, çokbilmiş ağzı... kıkırdamaları... o sessiz dayanıklılığı ve başkaldırışı, cesareti – ve her bir dakikasından zevk aldığımı fark ediyorum. Onun her bir çileden çıkarıcı, akıl çelici, eğlenceli, seksi, şehvetli saniyesinden – evet, zevk aldım. Olağanüstü bir yolculuk yaşadık, ikimiz de – eh, benim için öyle olduğu kesin.

Düşüncelerim daha karanlık bir yöne kayıyor. Ahlaksızlığımın boyutlarını, ruhumdaki karanlığı, içimde yatan canavarı bilmiyorum – belki de onu rahat bırakmalıyım.

Ona layık değilim. Beni sevemez.

Ama aklımdan bu düşünceler geçerken bile ondan uzak duracak gücüm olmadığını biliyorum... beni kabul ederse.

Dikkatim tekrar Flynn'a yöneliyor. "Christian, bunu düşün. Şimdilik zamanımız doldu. Birkaç gün içinde seni yeniden görmek ve bahsettiğin diğer bazı konuları konuşmak istiyorum. Janet Andrea'yı arar, bir randevu ayarlar." Ayağa kalkıyor ve gitme zamanının geldiğini anlıyorum.

"Bana düşünecek çok şey verdin" diyorum.

"Vermeseydim işimi yapıyor olmazdım. Sadece birkaç gün Christian. Konuşacak daha çok şeyimiz var." Elimi sıkıp, güven verici bir şekilde gülümsüyor. Ofisini, içimde filizlenen küçük bir umutla terk ediyorum.

Balkonda oturup, Seattle'ın gece manzarasını izliyorum. Burada her şeyden uzak, elimi eteğimi çekmiş haldeyim. Burası için ne demişti?

Fildişi kulem.

Normalde burayı huzurlu bulurum ama son günlerde iç huzurum mavi gözlü genç bir kadın tarafından paramparça edilmiş durumda.

"Onun tarzında bir ilişki denemeyi hiç düşündün mü?" Flynn'ın sözleri aklımdan çıkmıyor. O kadar çok olasılık taşıyor ki.

Onu geri kazanabilir miyim? Bu düşünce beni korkutuyor.

Konyağımdan bir yudum alıyorum. Beni neden geri istesin? Olmamı istediği insan olabilir miyim ki? Umudumu kaybetmeyeceğim. Bir yol bulmaya ihtiyacım var.

Ona ihtiyacım var.

Bir şey beni ürpertiyor – bir hareket, gözümün ucuyla fark ettiğim bir gölge. Kaşlarımı çatıyorum. Ne... Gölgeye doğru dönüyorum, hiçbir şey yok. Olmayan şeyler görmeye başladım. Konyağı başıma dikip içeri geçiyorum.

8 Haziran 2011, Çarşamba

Anne! Anne! Annem yerde uyuyor. Uzun süredir uyuyor. Sarsıyorum. Uyanmıyor. Sesleniyorum. Uyanmıyor. O burada değil ve annem hâlâ uyanmıyor.

Susadım. Mutfakta eviyeye bir sandalye yaklaşıyorum ve su içiyorum. Kazağımın her yeri ıslanıyor. Kazağım pis. Annem hâlâ uyuyor. Anne, uyan! Kıpırdamadan yatıyor. Üşümüş. Battanimi getirip annemi örtüyorum ve yapışkan yeşil halıda yanına uzanıyorum.

Karnım acıyor. Acıktım ama annem hâlâ uyuyor. İki oyuncak arabam var. Biri kırmızı. Biri sarı. Yeşil arabam gitti. Annemin uyuduğu yerde yarışıyorlar. Annem galiba hasta. Yiyecek bir şeyler arıyorum. Buzlukta bezelye buluyorum. Soğuklar. Yavaş yavaş yiyorum. Karnımı acıtıyorlar. Annemin yanında uyuyorum. Bezelyeler bitti. Buzlukta başka bir şey var. Tuhaf kokuyor. Yalayınca dilim yapışıyor. Yavaş yavaş yiyorum. Tadı kötü. Biraz su içiyorum. Arabalarımı oynuyorum ve annemin yanında uyuyorum. Annem çok soğuk ve uyanmıyor. Kapı açılıp çarpıyor. Annemi battanimle sarıyorum. *Siktir. Bu da ne? Ah manyak, kafadan çatlak orospu. Hassiktir. Siktir. Önümden çekil küçük pislik.* Bana tekma atıyor. Başımı yere vuruyorum. Başım acıyor. Telefonla birini arıyor ve gidiyor. Kapıyı kilitliyor. Annemin yanına yatıyorum. Başım acıyor. Polis kadın burada. Hayır. Hayır. Hayır. Bana dokunma. Bana dokunma. Bana dokunma. Annemin yanında kalmak istiyorum. Hayır. Benden uzak dur. Polis kadın battanimi alıyor ve beni yakalıyor. Bağırıyorum. *Anne. Anne.* Kelimeler gitti. Kelimeleri söyleyemiyorum. Annem beni duymıyor. Kelimelerim yok.

Zorlukla nefes alarak uyanıyorum. Üst üste yutkunarak nefes almaya çalışırken etrafıma bakıyorum. Ah, Tanrı'ya şükür – yatağımdayım. Korku yavaş yavaş uzaklaşıyor. Yirmi yedi yaşımdayım, dört değil. Bu saçmalığın bitmesi gerek.

Eskiden kâbuslarımı kontrol altında tutabiliyordum. Birkaç haftada belki bir kere görüyordum; böyle her gece üst üste değil.

O gittiğinden beri.

Dönüp sırtüstü yatarak tavanı seyretmeye başlıyorum. Yanımda uyurken ben de iyi uyuyordum. Ona hayatımda, yatağımda ihtiyacım var. Gecelerime gündüz oluyordu. Onu geri alacağım.

Nasıl?

“Onun tarzında bir ilişki denemeyi hiç düşündün mü?”

O kalpler ve çiçekler istiyor. Ona bunu verebilir miyim? Hayatımdaki romantik anları hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum... Hiç öyle anım yok... Ana’yla olanlar hariç. “Daha fazlası.” Planör, UKE, onu *Charlie Tango*’yla gezdirmem.

Belki bunu gerçekten yapabilirim. Kafamda, “*O benim. O benim*” diye tekrarlayarak, yine uykuya doğru çekilirken kokusunu duyuyor, yumuşak tenini hissediyor, dudaklarını tadıyor ve inlemelerini duyuyorum. Yorgun bir halde, Ana’yla dolu, erotik bir rüyaya dalyorum.

Sıçrayarak uyanıyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve bir an için beni uyandıran kafamın içinde bir şey değil dışarıdan geldi sanıyorum. Doğrulup başımı ovuşturarak, ağır ağır odayı gözden geçiriyorum.

Şehvetli bir rüyaya rağmen vücudum uslu durdu. Elena memnun olacak. Dün mesaj attı ama konuşmak istediğim son kişi Elena – şu anda yapmak istediğim tek bir şey var. Kalkıp koşu için giyiniyorum.

Ana’yı kontrol etmeye gideceğim.

Sokak, bir dağıtım kamyonunun gürültüleri ve tek başına köpek gezdiren bir köpek sahibinin detone ışıkları dışında sessiz. Dairesi karanlık, odasının perdeleri kapalı. Her zaman saklandığım kapı boşluğundan gece nöbetini devralıp, pencerelelerine bakarak düşünüyorum. Bir plana... onu geri kazan-

mak için bir plana ihtiyacım var.

Günün ilk ışıkları penceresine vurduğunda iPod'unun sesini iyice açıyorum ve kulağımda Moby'yle Escala'ya doğru koşmaya başlıyorum.

"Bir kruvasan alacağım Bayan Jones."

Şaşırarak duraksıyor ve tek kaşı kalkıyor.

Kendine gelerek, "Kayısı reçeli de ister misiniz?" diye soruyor.

"Lütfen."

"Sizin için birkaç tane ısıtayım Bay Grey. Buyurun, kahveniz."

"Teşekkürler Gail."

Gülümsüyor. Sırf kruvasan istedim diye mi? Onu bu kadar mutlu ediyorsa, daha sık kruvasan yemeliyim.

Audi'nin arkasında plan yapıyorum. Onu geri kazanma harekâtıma başlamak için Ana Steele'le yakınlaşmalıyım. Andrea'yı arıyorum. Saat yediyi çeyrek geçe henüz masasında olmayacağı için mesaj bırakıyorum. "Andrea, ofise geldiğinde ilk iş, önümüzdeki birkaç günün programına göz atmak istiyorum." İşte – hücumumun ilk adımı, programımda Ana'ya yer açmak. Bu hafta ne yapıyor olmam gerekiyordu? Şu anda hiçbir fikrim yok. Normalde ipler elimdedir ama son zamanlarda dağılmış durumdayım. Şimdi odaklanmam gereken bir görev var. *Bunu yapabilirsin Grey.*

Ama içten içe, düşündüğümü yapmaya cesaret bulabilmeyi diliyorum. Endişe mideme oturuyor. Ana'yı beni geri istemesi için ikna edebilir miyim? Beni dinleyecek mi? Umarım. İşe yaramak zorunda. Onu özledim.

"Bay Grey, bu haftaki bütün sosyal etkinliklerinizi iptal ettim, yarınki hariç – etkinliğin ne olduğunu bilmiyorum. Takviminizde sadece Portland yazıyor, o kadar."

Evet! O pislik fotoğrafçı!

Yüzüm bir gülümsemeyle ışıldayarak Andrea'ya bakıyorum. Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Teşekkürler Andrea. Şimdilik bu kadar. Sam'i gönder."

"Tabii Bay Grey. Biraz daha kahve ister misiniz?"

"Lütfen."

"Sütlü?"

"Evet, *latte*. Teşekkürler."

Nazikçe gülümseyip çıkıyor.

İşte bu! Giriş biletim! Fotoğrafçı! Şimdi... ne yapmalı?

Bu sabah peş peşe toplantılarla geçti ve çalışanlarım patlayacağım anı bekleyerek, stresle beni izleyip durdular. Tamam, son birkaç gündür genel tavrım bu oldu ama bugün kendimi daha kararlı, sakin ve anda hissediyorum; her şeyle başa çıkabilirim.

Şu an öğle yemeği zamanı. Claude'la antrenmanım iyi gitti. Tek pürüz, Leila'dan hâlâ haber çıkmamış olması. Tek bildiğimiz, kocasıyla ayrıldığı ve her yerde olabileceği. Ortaya çıkar-sa Welch onu bulur.

Midem kazınıyor. Olivia masama bir tabak koyuyor.

"Sandviciniz Bay Grey."

"Tavuk ve mayonez mi?"

"Şeyy..."

Ona bakıyorum. Bir türlü anlamıyor.

Beceriksizce özür dilemeye çalışıyor.

"*Mayonezli* tavuk dedim Olivia. O kadar zor değil."

"Üzgünüm Bay Grey."

"Tamam. Hadi çık." Rahatlamış görünüyor ama odadan ayakları birbirine dolanarak kaçıyor.

Andrea'yı arıyorum.

"Efendim?"

"Buraya gel."

Andrea, sakin ve ne yaptığımı bilen tavırla kapıda beliriyor.

"Şu kızıdan kurtul."

Andrea, kendini bir şeye hazırlar gibi, duruşunu dikleştiriyor.

"Efendim, Olivia, Senatör Blandino'nun kızı."

"Lanet olası İngiltere kraliçesi bile olsa umurumda değil. Onu bu ofisten çıkar."

"Peki efendim." Yüzü kızarıyor.

Daha yumuşak bir tonla, "Sana yardım edecek başka birini bul" diyorum. Andrea'yı işten soğutmak istemem.

"Tamam Bay Grey."

"Teşekkürler. Hepsi bu."

Gülümsüyor ve kontrolü yine eline aldığını anlıyorum. O iyi bir asistan; hıyarlık yaptığım için işi bırakmasını istemem. Beni tavuklu sandvicimle –mayonezsiz– ve harekât planımla başa bırakarak çıkıyor.

Portland.

SBY'de çalışanların e-posta adresi formatını biliyorum. Anastasia herhalde yazarak daha rahat cevap verir; hep öyle oldu. Nasıl başlasam?

Sevgili Ana

Hayır.

Sevgili Anastasia

Hayır.

Sevgili Bayan Steele

Siktir!

Yarım saat sonra, hâlâ boş bilgisayar ekranına bakıyorum. Ne bok diyeceğim?

Geri dön... lütfen?

~~Beni affet.~~

~~Seni özledim.~~

~~Senin tarzında deneyelim.~~

Başımı ellerimin arasına alıyorum. Bu neden bu kadar zor?

Basit tut Grey. Sadede gel.

Derin bir nefes alıp, bir e-posta yazıyorum. *Evet... bu olur.*

Andrea arıyor.

"Bayan Bailey sizi görmek için burada efendim."

“Beklemesini söyle.”

Telefonumu kapatıp biraz bekliyorum. Sonra kalbim hızla çarparak gönder’e basıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Yarın

Tarih: 8 Haziran 2011, 14:05

Kime: Anastasia Steele

Sevgili Anastasia,

İşyerinde rahatsız ettiğim için beni affet. Umarım iyi gidiyordur. Çiçeklerimi aldın mı?

Yarın arkadaşının sergi açılışının olduğunu biliyorum. Yol uzun ve eminim bir araba almaya vaktin olmamıştır. Seni götürmekten büyük memnuniyet duyarım – eğer istersen.

Bana haber ver.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Posta kutuma bakıyorum.

Ve izliyorum.

Ve izliyorum... geçen her saniyeyle birlikte gerginliğim artıyor.

Kalkıp ofiste volta atıyorum – ama o zaman bilgisayardan uzaklaşmış oluyorum. Tekrar masama geçip posta kutumu bir daha kontrol ediyorum.

Bir şey yok.

Kafamı dağıtmak için parmağımı planörümün kanatlarında gezdiriyorum.

Tanrı aşkına Grey, kendine gel.

Hadi Anastasia, cevap ver bana. Her zaman hemen yazardı. Saatileme bakıyorum... 14:09.

Dört dakika oldu!

Hâlâ bir şey yok.

Kalkıp ofiste tekrar volta atmaya başlıyorum. Her üç saniyede bir saatime bakıyorum veya bana öyle geliyor.

Saat 14:20'yi gösterdiğinde umudumu kesmek üzereyim. Cevap yazmayacak. Benden gerçekten nefret ediyor... onu kim suçlayabilir?

Ve o sırada bir e-posta uyarı sesi geliyor. Kalbim ağzımdan çıkacak gibi oluyor.

Kahretsin! Ros'tan. Ofisine geri döndüğünü haber vermiş.

Ve sonra, işte orada, posta kutumda sihirli harfleri görüyorum.

Gönderen: Anastasia Steele

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Yarın

Tarih: 8 Haziran 2011, 14:25

Kime: Christian Grey

Merhaba Christian,

Çiçekler için teşekkür ederim; çok hoşlar.

Evet, beni götürmen makbule geçer.

Teşekkürler.

Anastasia Steele,

Editör Jack Hyde'in Asistanı, SBY

Derin bir oh çekiyorum; gözlerimi kapıyorum ve rahatlamanın tadını çıkarıyorum.

EVET!

İpuçları arayarak e-postasını inceliyorum ama her zaman olduğu gibi kelimelerin arkasındaki düşüncelerle ilgili hiçbir fikrim yok. Mailinin tonu yeterince arkadaşça ama hepsi bu. Sadece arkadaşça.

Günü yakala Grey.

Kimden: Christian Grey

Konu: Yarın

Tarih: 8 Haziran 2011, 14:27

Kime: Anastasia Steele

Sevgili Anastasia,

Seni saat kaçta alayım?

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Fazla beklemem gerekmiyor.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Yarın

Tarih: 8 Haziran 2011, 14:32

Kime: Christian Grey

José'nin sergisi 19:30'da açılıyor. Sen ne dersin?

Anastasia Steele,

Editör Jack Hyde'in Asistanı, SBY

Charlie Tango'yu alabiliriz.

Kimden: Christian Grey

Konu: Yarın

Tarih: 8 Haziran 2011, 14:34

Kime: Anastasia Steele

Sevgili Anastasia,

Portland epey uzak. Seni 5:45'te alayım.

Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Yarın

Tarih: 8 Haziran 2011, 14:38

Kime: Christian Grey

Öyleyse görüşürüz.

Anastasia Steele,

Editör Jack Hyde'in Asistanı, SBY

Onu geri kazanma harekâtım yolunda gidiyor. Sevinçten havalara uçuyorum. O küçük umut filizi şimdi çiçek açan bir Japon kiraz ağacına dönüştü.

Andrea'yı arıyorum.

"Bayan Bailey ofisine geri döndü Bay Grey."

"Biliyorum, bana e-posta gönderdi. Taylor'ı bir saat içinde burada istiyorum."

"Peki efendim."

Kapatıyorum. Anastasia, Jack Hyde adında bir adamla çalışıyor. Onunla ilgili daha fazla bilgi edinmek istiyorum. Ros'u arıyorum.

"Christian." Sesi kızgın geliyor. *Çattık.*

"SBY'nin personel dosyalarına erişimin var mı?"

"Henüz değil. Ama erişebilirim."

"Lütfen. Mümkünse bugün. Jack Hyde ve onun için çalışmış kim varsa, ilgili dosyaları istiyorum."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Hayır."

Bir an sessiz kalıyor.

"Christian, son zamanlarda sana ne oldu bilmiyorum."

"Ros, sadece yap, tamam mı?"

İç geçiriyor. "Tamam. Şimdi Tayvan liman teklifiyle ilgili toplantımızı yapabilir miyiz?"

"Evet. Yapmam gereken önemli bir telefon konuşması var-

dı. Düşündüğümünden uzun sürdü.”

“Hemen geliyorum.”

Ros ofisimden çıkarken onu geçiriyorum.

Andrea’ya, “Haftaya cuma WSU” diyorum; defterine not düşüyor.

Ros coşkuyla atılarak, “Peki, şirket *chopper*’ına biniyorum, değil mi?”

Onu, “Helikopter” diye düzeltiyorum.

“Her neyse Christian.” Asansöre binerken gözlerini deviriyor, gülümsüyorum.

Andrea, Ros’un gitmesini bekliyor ve sonra bana beklentili bir ifadeyle bakıyor.

“Stephan’ı ara – *Charlie Tango*’yu yarın akşam Portland’a uçuruyorum ve Boeing Field’a geri götürmesi için ona ihtiyacım olacak” diyorum.

“Peki Bay Grey.”

Olivia ortalıkta yok. “Gitti mi?”

Andrea, “Olivia mı?” diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

“Evet.” Rahatlamış görünüyor.

“Nereye?”

“Finans.”

“İyi düşünmüşsün. Bu, Senatör Blandino’yu ensemden uzak tutar.”

Andrea iltifatıma sevinmiş görünüyor.

“Sana yardım edecek başka birini alacak mısın?” diye soruyorum.

“Evet efendim. Yarın sabah üç adayla görüşeceğim.”

“Güzel. Taylor burada mı?”

“Evet efendim.”

“Geri kalan toplantılarımı iptal et. Dışarı çıkıyorum.”

“Dışarı mı?” derken sesi şaşkınlıkla tizleşiyor.

“Evet.” Sırıtıyorum. “Dışarı.”

Arazi aracının arkasında yayılıp otururken, Taylor, “Nereye efendim?” diye soruyor.

“Mac mağazasına.”

“Kuzeydoğu Kırk Beşinci Cadde’dekine mi?”

“Evet.” Ana’ya bir iPad alacağım. Koltuğuma yaslanıp gözlerimi kapıyorum, onun için hangi uygulamaları ve şarkıları indirip yükleyeceğimi düşünmeye başlıyorum. “Toxic”i seçebilirim. Sırıtıyorum. Yok, buna bayılacağını sanmıyorum. Çok sinirlenir – ve uzun süredir ilk defa, sinirli halini düşünmek beni gülümsetiyor. Georgia’daki gibi sinirli, geçen cumartesi gibi değil. Yerimde kıpırdanıyorum; bunu hatırlamak istemiyorum. Tekrar şarkı seçeneklerini düşünmeye dönüyorum. Günlerdir olduğumdan çok daha canlı hissediyorum kendimi. Telefonumun sesiyle, kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başlıyor.

Umabilir miyim?

Hey. İt herif. Bira?

Kahretsin. Ağabeyimden bir mesaj.

Hayır. Meşgulüm.

Hep meşgulsün.

Yarın Barbados’a gidiyorum.

Bilirsin işte, YAYMAYA.

Gelince görüşürüz.

O birayı içeceğiz!!!

Hadi kaçtım Lelliot. İyi yolculuklar.

iTunes’umda nostaljik bir tura çıkıp, Anastasia için şarkı listesi oluştururken, müzikle dolu, kafa dağıtıcı bir akşam geçirdim. Onu mutfağımda dans ederken hatırlıyorum; keşke o

sırada ne dinlediğini bilseydim. Çok komik ama son derece sevimli görünüyordu. Onu ilk defa becermemden sonraydı.

Hayır. Onunla ilk defa sevişmemden sonraydı.

İki tanım da doğru gelmiyor.

Onu ailemle tanıştırdığım geceki o içten yalvarışı aklıma geliyor. *"Benimle sevişmeni istiyorum."* Bu basit laf beni nasıl da şoke etmişti – ama yine de bütün istediği bana dokunmaktı. Düşüncesi bile ürpertiyor. Bunun benim için kesin bir sınırı olduğunu anlamasını sağlamak zorundayım – dokunulmaya dayanamam.

Başımı sallıyorum. *Acele ediyorsun Grey* – önce bu işi halletmen gerek. iPad'in üzerindeki notu kontrol ediyorum.

Anastasia – bu senin için.

Ne duymak istediğini biliyorum.

Buradaki parçalar benim adıma söylüyor.

Christian

Belki bu işe yarar. Kalpler ve çiçekler istiyor; belki bu ona yakın bir şey olur. Ama başımı sallıyorum, çünkü hiçbir fikrim yok. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki; dinlerse. Dinlemezse, şarkılar benim yerime söyleyecek. Sadece bunu ona vermeme engel olmamasını umuyorum.

Ama ya teklifimden hoşlanmazsa, ya benimle birlikte olma düşüncesinden hoşlanmazsa – ne yapacağım? Beni sadece Portland'a götürmem için görmeyi kabul etmiş olabilir. Çok ihtiyacım olan biraz uyku için yatak odama doğru giderken bu düşünceyle moralim bozuluyor.

Umabilir miyim?

Lanet olsun. Evet, umabilirim.

9 Haziran 2011, Perşembe

Doktor ellerini kaldırıyor. *Canını yakmayacağım. Karnına bakmam gerek. Al bakalım.* Bana soğuk, yuvarlak bir şey gösterip oynamama izin veriyor. *Onu karnına koy. Sana dokunmayacağım ama karnını duyabileceğim.* Doktor iyi... doktor anne. Yeni annem güzel. Melek gibi. Doktor bir melek. Saçımı okşuyor. Saçımı okşaması hoşuma gidiyor. Dondurma ve pasta yememe izin veriyor. Ayakkabılarıma sakladığım ekmekleri ve elmaları bulunca bağırıyor. Veya yatağımın altına. Veya yastığımın altına. *Tatlım, yemek mutfakta olur. Aç olduğunda bana veya babana söylemen yeter. Parmağınla göster. Bunu yapabilir misin?* Başka bir çocuk daha var. Lelliot. Kötü bir çocuk. Bu yüzden ona yumruk atıyorum. Ama yeni annem dövüşmemizi istemiyor. Bir piyano var. Sesini seviyorum. Piyanonun önünde durup, beyazlara ve siyahlara basıyorum. Siyahların sesi tuhaf. Bayan Kathie benimle birlikte piyanonun başına oturuyor. Siyah ve beyaz notaları öğretiyor. Uzun, kahverengi saçları var ve tanıdığım birine benziyor. Çiçek ve elmalı turta kokuyor. İyi şeyler kokuyor. Piyanodan güzel sesler çıkartıyor. Bana iyi davranıyor. Gülümsüyor ve ben de çalışıyorum. Gülümsediğinde mutlu oluyorum. Gülümsüyor ve Ana oluyor. Güzel Ana, ben bir füğ, bir prelüd, bir adacyo, bir sonat çalarken yanımda oturuyor. Başını omzuma koyarak bir iç geçiriyor ve gülümsüyor. *Seni dinlemeyi seviyorum Christian. Seni seviyorum Christian.*

Ana. Benimle kal. Sen benimsin. Ben de seni seviyorum.

Sıçrayarak uyanıyorum.

Bugün, onu geri kazanacağım.

Teşekkür

Rehberliği, esprileri ve bana olan inancı için Anne Mes-sitte'e...

Ayırdığı zaman, yazdıklarımı düzenlemek için gösterdiği cömert çaba için sonsuza kadar borçluyum ona.

Bana her zaman sahip çıkan Tony Chirico ve Russell Per-reault'a ve bu kitabın tamamlanmasını sağlayan muhteşem editörlere ve tasarım ekibi, Amy Brosey, Lydia Buechler, Kat-herine Hourigan, Andy Hughes, Claudia Martinez ve Megan Wilson'a...

Sevgisi, desteği, yol göstericiliği ve beni gerçekten güldüren tek adam olduğu için Niall Leonard'a...

Menajerim Valerie Hoskins'e.

O olmasaydı hâlâ televizyonda çalışıyor olurdum.

Her şey için teşekkürler.

Kathleen Blandino, Ruth Clampett ve Belinda Willis: Ön okuma için teşekkürler.

Değerli arkadaşlıkları ve terapi için Lost Girls'e.

Hiç esirgemedikleri akıl, bilgelik, destek ve dostluk için Bunker Babes'e.

Amerikan İngilizcesi konusunda yardımlarından ötürü FP'deki hanımlara.

Çözüm odaklı kısa süreli terapi konusundaki yardımları için Peter Branston'a.

Helikopter kullanmaktaki rehberliği için Brian Brunetti'ye.

ABD'deki yüksek eğitim sistemini incelememe yardım eden Profesör Dawn Carusi'ye.

Toprak bilimiyle ilgili verdiği eğitim için Profesör Chris Collins'e.

Davranışsal sağlık ile ilgili verdiği bilgiler için Dr. Raine Sluder'a.

Son olarak ama kesinlikle benim için çok önemli olan çocuklarıma. Sizi kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum. Benim hayatımda ve etrafınızdaki insanlar için büyük bir mutluluk kaynağısınız. Güzel, eğlenceli, akıllı, sevgi dolu birer genç adamsınız ve sizinle ne kadar gurur duysam azdır.